

Giới thiệu Trái Tim Loạn Nhịp

Editor: Hường Dương

Thể loại: Hiện đại, ngọt, sủng,...

Tình trạng bản gốc: 99 chương - Đã hoàn

Trong tòa soạn đang nổi lên một tin đồn liên quan tới tổng giám đốc, rằng tổng giám đốc Kỷ Hàn Thanh vốn là người đã độc thân lâu năm, có khuynh hướng giới tính không rõ, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Kê Hủy Diệt.

Tuy nhiên sau đó một tháng trước khi Kiều Nhân được kết thúc kỳ thực tập, thì cô được vị Boss không gần sắc nữ trong truyền thuyết này, bồi ngủ.

Không lâu sau có người tò mò phát hiện ra đầu mối, dựa trên tinh thần bắt quái truy hỏi bằng được: "Tiểu Kiều, xin hỏi cô và tổng giám đốc Kỷ có quan hệ gì?"

Khi đó tin tức về quy tắc ngầm trong ngành đang dậy sóng, để tránh gây ra hiểu lầm không cần thiết, Kiều Nhân mặt không biến sắc đáp: "Chúng tôi không quen."

Đêm đó Kiều Nhân về đến nhà, còn chưa kịp bật đèn đã bị một bàn tay thon dài mạnh mẽ giữ lấy cổ.

"Không quen sao?", người đàn ông hơi nheo mắt, như cười như không, "Người hôm qua đưa cho anh thẻ phòng, không phải em?"

Mong cho người dù phải cô đơn cũng không nản lòng buông xuôi,

Mong cho người dù cả thế gian tăm tối, vẫn luôn đơn thuần như thuở ban đầu.

Couple: Nữ phóng viên tin tức trong sáng chính trực x Boss ngoài lạnh trong nóng, cảm dục lâu năm

Tiết lộ thêm: Nữ chính gọi nam chính là "Chú nhỏ", chênh lệch nhau 5 tuổi.

Nhận xét của độc giả: Ngọt sâu răng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Văn án mới:

Nội bộ tòa soạn đồn đại với nhau, tổng giám đốc Kỷ Hàn Thanh độc thân lâu năm, khuynh hướng không rõ, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Kê Hủy Diệt.

Sau đó một tháng trước khi kết thúc kỳ thực tập, Kiều Nhân được vị Boss không gần sắc nữ trong truyền thuyết này, bồi ngủ.

Không lâu sau có người tò mò phát hiện ra đầu mối, dựa trên tinh thần bắt quái truy hỏi bằng được: "Tiểu Kiều, xin hỏi cô và tổng giám đốc Kỷ có quan hệ gì?"

Khi đó tin tức về quy tắc ngầm trong ngành đang dậy sóng, để tránh gây ra hiểu lầm không cần thiết, Kiều Nhân mặt không biến sắc đáp: "Chúng tôi không quen."

Đêm đó Kiều Nhân về đến nhà, còn chưa kịp bật đèn đã bị một bàn tay thon dài mạnh mẽ giữ lấy cổ.

"Không quen sao?", người đàn ông hơi nheo mắt, như cười như không, "Người hôm qua đưa cho anh thẻ phòng, không phải em?"

Văn án khác:

Khi Kỷ Hàn Thanh mới từ nước ngoài trở về, người trong ngành truyền tai nhau: dòng dõi thư hương, kiệt xuất trong ngành.

Đến tháng thứ tư, bắt đầu có người nắm rõ tình hình đưa tin: độc thân lâu năm, không rõ khuynh hướng.

Vào nghề được mấy tháng, Kiều Nhân đã gặp Tiểu Hoa nổi tiếng tự cời trang phục ngã vào vòng tay đàn ông; cũng tận mắt nhìn thấy thiên kim nhà họ Lục trang điểm lộng lẫy dâng tới cửa phòng đàn ông.

Hai người họ có kết cục giống nhau tới ngạc nhiên: Tiểu Hoa nổi tiếng bị bôi đen tới mức mất một vai diễn mới; Lục thị vì bê bối kinh doanh mà phải ra hầu tòa.

Sau đó gió mưa luân chuyển, lại chuyển tới người Kiều Nhân: tổng kết cuối tháng, cô bị chủ biên Lâm Thời phái đi phỏng vấn một vị tinh anh trong ngành.

Vì muốn tránh cho thảm án của hai người trước xảy ra với mình, Kiều Nhân biết điều không dám "vượt qua Lôi Trì" nửa bước, hận không thể đứng cách xa tới 10 mét.

"Kỷ tiên sinh..."

"Tôi qua em không gọi anh như vậy."

Một phiên bản khác:

Kiểu Nhân mở nhâm cửa phòng người đàn ông nào đó.

Vì muốn tránh cho thảm án của hai người trước xảy ra với mình, cô lập tức quay đầu bỏ chạy. Nhưng chỉ vừa mới chạm tới tay nắm cửa đã bị anh nhanh tay đóng lại trước.

Giọng người đàn ông trầm thấp: "Chạy cái gì?"

Hai chân Kiểu Nhân mềm nhũn: "Chú, chú nhỏ..."

Lời của Editor: Thật không biết cái nào mới là đúng nữa, chắc vẫn nên tin vào bản mới thì hơn ==))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Vào đầu tháng ba, thành Bắc đón một trận tuyết rơi hiếm thấy.

Hoàn toàn không thấy ánh mặt trời, trận tuyết rơi này không lớn, chỉ bay nhẹ mấy tiếng rồi tích thành một lớp tuyết mỏng trên mặt đất. Đêm đầu xuân gió lạnh thổi qua, lớp tuyết đó giống như một con sóng màu bạc, loáng thoáng để lộ ra hoa văn của nền gạch bên dưới.

Kiểu Nhân đã đợi trên xe nửa tiếng đồng hồ.

Đồng nghiệp Tiểu Tạ đang nhìn chăm chăm vào hội sở bên ngoài cửa sổ xe, tám chuyện:

"Kiểu Kiều, cậu đoán xem hai người trước cửa kia đang làm gì vậy?"

Kiểu Nhân còn đang cúi đầu xem máy ảnh.

Lướt qua từng tấm từng tấm một, xóa bỏ toàn bộ ảnh vô dụng cuối cùng số ảnh có thể dùng được chưa tới năm tấm. Kết quả một tuần bận rộn của cô, chính là vài tấm ảnh miễn cưỡng mới có thể coi là nhìn được.

Thấy cô không trả lời, Tiểu Tạ đang bận rộn đành phải bớt chút thời gian quay đầu lại nhìn cô, giọng nói u oán nhắc:

"Kiểu Kiều..."

Lần này Kiểu Nhân vô cùng phối hợp, tiện tay đặt máy ảnh sang một bên, ngẩng đầu lên nhìn. Cửa hội sở quả nhiên có hai người đàn ông đang đứng đưa lưng về phía các cô nói chuyện với người phục vụ. Trang phục màu đen, vóc dáng rất cao, còn tướng mạo... hoàn toàn không nhìn thấy.

Còn có thể là đang làm gì được nữa?

Thời gian này, địa điểm này, nếu không phải là mấy cậu ả cô chiều, thì chỉ có thể là những người hành nghề "về đêm". Cho dù các cô chưa từng trải qua, không hiểu rõ cụ thể nhưng cũng đủ kiến thức để biết việc này.

Đúng như dự đoán, không đợi Kiều Nhân trả lời, Tiểu Tạ đã nhanh nhẩu:

"Ngày nay làm nghề này cũng cần có khí chất à?"

Rõ ràng hai người kia đã bị cô ả xếp vào về sau. Khóe miệng Kiều Nhân giật giật, không lên tiếng. Nghề nào thì cũng có tinh anh cả mà, cũng không phải là không thể.

Tầm mắt Tiểu Tạ vẫn còn dán chặt trên người hai người kia, tay chống cằm nói giọng quyết tâm.

"Minh nhất định phải kiếm thật nhiều tiền."

"Nhiều tiền để kiếm đàn ông ngủ cùng sao?"

"Không ngủ không ngủ, chỉ nói chuyện phiếm uống chút trà..."

"Chơi đầu địa chủ à?"

Tiểu Tạ chớp mắt im lặng, giống như thật sự đang cân nhắc ý tưởng này.

Cuối cùng bên tai mới yên tĩnh lại được một chút.

Kiều Nhân hạ cửa kính xe xuống một chút, gió mát tràn vào, đột nhiên đánh tan con buồn ngủ đang ngự trị đầu óc cô.

Tiểu Tạ nhìn bên phải, cô nhìn hướng ngược lại. Cô cầm điện thoại di động dựa vào cửa sổ xe, vừa mở khóa vừa dận dò Tiểu Tạ:

"Đừng nhìn lung tung nữa, tập trung quan sát Từ Giai cho tốt."

Từ Giai là Tiểu Hoa đang nổi trong hai năm trở lại đây của làng giải trí, đáng người tuyệt đẹp, cả sự nghiệp và tình yêu đều phát lên, thời gian này còn được đồn là sắp nhận một bộ phim chế tác lớn.

Mà vị Tiểu Hoa này mấy hôm trước, vừa đúng lúc trở thành đối tượng của hai phóng viên giải trí các cô.

Màn hình điện thoại sáng lên, Kiều Nhân nhìn ngày hiện trên đó: 3 tháng 7.

Đây là ngày thứ ba hai người họ bám theo Từ Giai.

Từ thành Nam đến thành Bắc, từ sân bay đến quán ăn rồi tới hội sở, suốt ba ngày Kiều Nhân đã không được ngủ một giấc nào trọn vẹn năm tiếng đồng hồ.

Màn hình tối đi, giống như phản chiếu cả đôi mắt màu xanh nhạt (?) của cô.

Đúng lúc chủ biên nhắn tin đến: [Tiểu Kiều à, bản thảo hôm qua được mua lại rồi. Cô theo dõi Từ Giai cho cẩn thận, tốt nhất là đem tin tức tháng này trao đổi với cô ta.]

Kiều Nhân không trả lời.

Mấy phút sau, đầu bên kia lại nhắn: [Tiểu Kiều, mấy ngày nay cô cực khổ rồi, tháng này tiền thưởng gấp đôi nhé.]

Nhìn mấy dòng chữ như đang biến thành giọng nói hèn mọn của chủ bên truyền tới bên tai, Kiều Nhân liếc mắt một cái sau đó trực tiếp khóa màn hình.

"Tin nhắn của chủ biên à?" Tiểu Tạ vẫn đắm chìm trong ảo tưởng, vừa vui vẻ vừa ngọt ngào, giọng nói cũng như sắp thành tiên.

"Tin tức "Bình Hoa" kia ngoại tình mà cậu viết mấy hôm trước lại bị chìm xuống rồi sao?"

Kiều Nhân mắt tập trung "ừ" một tiếng.

Tiểu Tạ cảm thán: "Kiều Kiều, chụp hình mấy người nổi tiếng ngoại tình vui vẻ đến thế à?"

Cô thực tập ở tòa soạn giải trí hơn nửa năm, đã bắt gặp ba ngôi sao nổi tiếng ngoại tình, một vụ có con ngoài giá thú, cuối cùng đều được đối phương dùng tiền mua lại tin. Ngay cả Từ Giai lần này, cũng là nguyên nhân đó, bị nghi ngờ ngoại tình.

Chỉ phí lời.

Ai mà muốn bám đuôi mấy kẻ thế này chứ.

Kiều Nhân yên lặng mờ to mắt, vì ngủ không đủ giấc mà lúc nào cũng muốn díp lại. Cô dụi mắt, mở khóa điện thoại sau đó lại tắt đi, lặp lại mấy lần, Tiểu Tạ đột nhiên vỗ cánh tay cô.

"Ra rồi!"

Cô ấy đã nhanh tay bật máy ảnh: "Góc độ không ổn, không chụp được mặt..."

Kiều Nhân liền lái xe để thay đổi góc độ.

"Mẹ kiếp... Vì sao Từ Giai phải giành đàn ông với mình chứ!"

Kiều Nhân nhìn ra bên ngoài, đối diện với Từ Giai quả nhiên là người đàn ông lúc này Tiểu Tạ chú ý.

"Ôi, Từ Giai bị bệnh tăng động à? Xoay qua xoay lại, không thể chụp được..."

Tiểu Tạ cuống tới mức sắp nhảy ra khỏi xe mà vẫn không thể nhìn nổi mặt của hai người kia.

Kiều Nhân trực tiếp dừng xe, xoay người mở cửa sau đó vớ lấy điện thoại xuống xe đóng cửa lại, một loạt động tác làm liền mạch.

Giọng Tiểu Tạ với theo sau: "Kiều Kiều, cậu mặc thêm áo vào trước đã chứ."

Cô làm gì còn thời gian để mặc quần áo, mở máy ảnh của điện thoại ra, sau đó chạy như bay nấp sau cái cột trước cửa hội sở.

Vị trí này là góc chết, nếu như hai người kia không cố quay đầu lại nhìn căn bản sẽ không thể thấy cô.

Gió thổi lạnh lẽo, mang theo chút tuyết bay tới. Kiều Nhân mới ra ngoài chưa tới hai phút tay đã hạ nhiệt độ nhanh chóng. Cô cũng chẳng kịp nghĩ nhiều như vậy, thò đầu ra sau đó giờ điện thoại bắt đầu chụp hình.

Hai phút sau cô thu tay về kiểm tra thành quả.

Trong hình, Tiểu Hoa nổi tiếng đang vui vẻ dựa vào người đàn ông trước mặt, mà người đàn ông này rõ ràng không phải là người bạn trai mà hai tháng trước Từ Giai vừa công khai.

Lại là một tin chấn động.

Trong số tất cả ảnh chụp, tấm cuối cùng người đàn ông kia hình như đang xoay người nhìn về phía cô.

Kiều Nhân phóng to bức ảnh, lại tiếp tục phóng to, còn chưa kịp xem kỹ Tiểu Tạ đã nhắn tin tới:

[Chụp được không?]

[Ok rồi.]

Kiều Nhân đưa mắt nhìn quanh: [Cậu ở đâu?]

[Bị cảnh sát giao thông giục mau chóng rời xe đi chỗ khác...]

Tiểu Tạ: [Kiều Kiều, cậu chờ mình một lát.]

Phía bắc không thể so với phía nam, gió thổi mang theo cảm giác lạnh như băng.

Kiều Nhân thở một hơi, nhìn thấy hơi nước tỏa ra trắng xóa, buồn bực mấy giây.

Tay cô sắp đông cứng tới mức không còn cảm giác rồi, sau khi nhanh chóng gửi cho Tiểu Tạ tin tức kia, kéo cao cổ áo lên che nửa mặt, hai tay đút vào túi áo khoác, đi thẳng về phía trước.

Ngày hôm nay thời tiết không tốt, có tuyết còn có cả sương mù.

Đèn đường cùng với ánh đèn của hội sở hòa vào làm một, giống như cách một tầng sa mỏng, mờ hồ.

Kiều Nhân cúi đầu, đầu óc vừa tỉnh táo được một lúc đã lại thấy buồn ngủ, hai mắt như díp lại. Mãi tới khi cảm chạm vào xương quai xanh cô mới giật mình tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn về đằng trước.

Không biết từ lúc nào trước mặt xuất hiện một người, trang phục màu đen, dáng đứng thẳng tắp. Kiều Nhân nâng tầm mắt, nhìn thấy bàn tay người đó buông xuống bên người, khớp ngón tay rõ ràng cân xứng, bàn tay trắng nõn bị không khí lạnh làm cho đỏ ửng.

Trực giác của cô cảm thấy dáng vẻ này quen quen, nhìn lên chút nữa quả nhiên thấy gò má quen thuộc.

Vừa mấy phút trước, nửa khuôn mặt này còn hiện ra trong tấm ảnh cô chụp.

Kiều Nhân thót tim, vốn muốn đi về phía trước nhưng chân không hề đưa ra mà lại chột dạ lùi về sau

Khoảng cách hai người giãn ra thành 1 mét.

Vào lúc này, chỉ cần người đàn ông kia không quay đầu lại, hoặc là khi quay đầu lại anh ta không nhận ra dáng vẻ lén lút của cô, bức ảnh của Từ Giai mới có thể có hi vọng nhìn thấy ánh mặt trời.

Lỡ như... không có lỡ như.

Đề phòng, Kiều Nhân lại lùi bước nữa.

Mà người đàn ông đứng đằng trước cô từ đầu tới cuối không hề có động tĩnh gì, dường như không nhận ra phía sau mình có người.

Một chiếc xe ô tô màu đen nhanh chóng chạy tới, sau đó dừng lại trước mặt anh ta.

Kiều Nhân cố giữ tinh táo mở to mắt, cô đứng sững tại chỗ nhìn anh ta mở cửa xe chỗ ghế phụ. Sau đó cô còn chưa kịp thở một hơi, trong nửa giây người đó đã thay đổi động tác, không ngồi vào bên trong mà trực tiếp đóng cửa lại.

Anh ta quay đầu nhìn cô.

Tầm mắt hai người cứ thế gặp nhau, đối diện một lát, người đàn ông mở miệng, âm cuối lên cao như đang nghi vấn:

"Kiều..... Nhân?"

Đầu óc cô phút chốc trống rỗng.

Trước đó không thấy rõ mặt nên không chú ý mấy, lúc này nhìn rõ mặt cô không muốn chú ý cũng khó.

Khuôn mặt đẹp như vậy, Kiều Nhân có ấn tượng sâu sắc.

Cô nhớ mình đã từng gặp qua, thế nhưng kí ức giống như những tấm ảnh bị đứt đoạn, phút chốc không nhớ nổi là ai.

Người đó cũng không cho cô thời gian hồi tưởng, tầm mắt nâng lên tới khuôn mặt cô.

"Phóng viên?"

"... Phải."

"Vừa nãy chụp ảnh?"

"..."

Không phải lần đầu tiên Kiều Nhân nghe thấy câu này, lời nói ra tám chín phần là uy hiếp muốn cô xóa ảnh.

Mặc dù so với những người trước kia, người đàn ông này có vẻ là chính nhân quân tử, nhưng căn bản mục đích giống nhau.

Quả nhiên một giây sau.

"Xóa được không?"

Kiều Nhân cố gắng bình tĩnh, giả vờ nhìn đi chỗ khác tỏ vẻ vô tội.

Anh ta cũng có thể tới kiểm tra điện thoại của cô ngay lập tức.

Còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, người đó lại nói: "Không xóa cũng được."

Kiều Nhân xoay người.

Người đàn ông đứng dưới ánh đèn đường, áo choàng dài màu đen, sơ mi trắng, cà vạt thuần một màu đen. Anh ta giơ tay, cúi đầu hờ hững nhìn đồng hồ.

Kiều Nhân cũng liếc nhìn, nhưng là nhìn đồng hồ trên tay cô.

9:45 phút tối.

Một giây sau, Kiều Nhân còn chưa kịp nghĩ xem anh ta nhìn đồng hồ làm gì, đã nghe thấy giọng nói truyền tới:

"Cho em một phút..."

Anh ta nâng tầm mắt nhìn cô, hơi nheo mắt lại:

"Nhớ xem tôi là ai."

Kiều Nhân lén nuốt nước bọt, nhận ra bên dưới mặt phải của anh ta có một cái nốt ruồi nhỏ, đấu tranh một lúc vẫn không nhớ ra nổi.

Đúng lúc đó, cửa sổ xe bên ghế phụ đột nhiên hạ xuống, có người gọi anh ta: "Hàn Thanh?"

Hai chữ này đối với Kiều Nhân mà nói không khác gì cho than để sưởi ấm vào ngày tuyết rơi, cô chớp mắt một cái bật ra: "Hàn..."

Người kia ngước mắt, đôi mắt vẫn nheo lại: "Hàn gì?"

Kiều Nhân thật sự là đã từng gặp anh ta rồi.

Nhưng tên thì cô thật sự không nhớ ra, cô chỉ nhớ lần đầu tiên gặp là trong đám cưới của mẹ cô - Tổng nữ sĩ và người chồng hiện tại của bà - Ngụy Diên.

Cô gặp anh ta mấy lần.

Dựa theo vai vế... Chắc là phải gọi bằng chú.

Bàn tay Kiều Nhân siết chặt điện thoại trong túi áo khoác, xem xét qua một lần cái tên "Hàn Thanh" mà người trong xe vừa gọi, chán chừ mở miệng: "Hàn... Chú Hàn?" (Hàn thúc thúc =))))))

Dứt lời, người kia càng cau mày sâu hơn.

Anh ta day day huyết thái dương, liếc mắt nhìn cô một cái, khóe môi hơi giật giật.

Người trên xe đã chờ tới mức thiếu kiên nhẫn: "Đại thiếu gia, cậu có định lên xe không thế? Hôm nay mấy độ cậu biết không?"

Đại thiếu gia không biết có biết hay không nhưng Kiều Nhân thì biết.

Âm ba độ, mặt đất cũng phải đóng băng luôn rồi.

Cô đã chịu lạnh cả nửa ngày rồi.

Người đàn ông lại liếc nhìn cô từ đầu đến chân, sau khi nhìn xong nửa câu thừa thãi cũng không để lại cho cô, lập tức mở cửa lên xe.

Phó Yến đội trong xe cả nửa ngày, lúc này lại không vội vã lái đi. Anh ta mở điều hòa ấm lên một chút, quay đầu nhìn người bên cạnh đang bắt đầu đeo kính mở tài liệu ra.

"Công việc ở nước ngoài xử lý gần xong rồi?"

"Vẫn còn một chuyện đề nữa." Người đàn ông cúi đầu, cong ngón tay mở tập tài liệu ra.

Dừng mấy giây, "Cô ấy vừa gọi tôi là gì?"

"Ai?"

Người đàn ông nghiêng đầu hất cằm ý, nhìn vào gương chiếu hậu thấy Kiều Nhân đang kéo chặt áo choàng dậm chân.

Phó Yến ngộ ra: "Chú Hàn."

"..."

"Cậu đổi họ à?"

Người đàn ông không thêm trả lời, ngón tay nhẹ đẩy chiếc kính trên sống mũi, mãi tới khi nhìn qua gương chiếu hậu thấy tiểu cô nương xinh đẹp đã lên xe, anh ta mới cười nhẹ: "Đổi cái đầu cậu."

Chú Hàn.

Dù mắt có kém cũng không thể nhìn thành như vậy được.

Bên trong gương chiếu hậu đã không còn ai, tầm mắt người đàn ông vẫn cố định vào đó:

"Cho dù điều đó là sự thật."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sau khi người đàn ông đó lên xe, Kiều Nhân còn đứng bên ngoài đợi hơn năm phút Tiểu Tạ mới chậm chạp lái xe tới.

Người ngồi bên trong chồm hẳn ra phía trước, khuôn mặt gần như muốn dán chặt vào kính chắn gió.

Nhiệt độ trong xe và ngoài trời khác nhau một trời một vực. Bên trong xe Tiểu Tạ chỉ cần thở một cái, hơi đã nhanh chóng biến thành lớp sương trắng phủ lên mặt cửa kính, cô ấy vén tay áo lên lau đi. Sau đó xe dừng trước cửa chuyển bánh, cô ấy liền nhìn chăm chăm vào đuôi xe, nhẹ nhàng "Ah" một tiếng.

"Có tiền vậy sao?"

Kiều Nhân vẫn còn đang xoa tay vào nhau, nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên.

Chiếc Bentley đã lái đi được khoảng 10 mét.

Tiểu Tạ cũng lập tức khởi động xe, nhưng vừa đi được mấy mét đã bị Kiều Nhân ngăn lại.

"Sai đường rồi."

Xe lập tức dừng lại.

Tiểu Tạ xấu hổ vài giây, sau đó yên lặng quay đầu xe, đi thẳng về phía tòa soạn.

Bởi vì là xe do tòa soạn cung cấp nên theo yêu cầu của Chủ biên, nếu như không phải tình huống cực kỳ đặc biệt, buổi tối dù muộn tới mấy đều phải lái trả về.

Tiểu Tạ vừa nghĩ tới đã muộn như vậy mà còn phải lái xe về tòa soạn thì luôn miệng than phiền:

"Mình chưa gặp người nào keo kiệt như Chủ biên."

Kiều Nhân không để ý tới cô ấy, thất thần nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

"Bụng bía."

"Ừ."

"Lại còn vô ơn."

"Ừ."

"Vừa nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp là mắt đã sáng cả lên, đồ sắc lang!"

Kiều Nhân vẫn vô cùng phối hợp gật đầu, "Sắc lang."

Tiểu Tạ được hưởng ứng, càng nói càng hăng, dùng toàn bộ sức lực chửi mắng chủ biên Tạ Đình Nam, nếu như chuyển ra thành văn bản đại khái có thể thành bài dài hơn 800 chữ.

Kiều Nhân ngồi bên cạnh nghe giống như là Đường Tăng đang niệm chú vậy, cô ấn ấn mi tâm, mở album ảnh ra xem mấy bức vừa chụp được khi nãy. Ấn nút xóa, khi màn hình hiện ra thông báo có xác nhận xóa ảnh hay không, cô lại không thể ấn xác nhận được.

Tiểu Tạ niệm chú suốt dọc đường, cô cũng bắn khoăn suốt dọc đường.

Mãi tới khi xe dừng lại bên dưới tòa soạn, Kiều Nhân vẫn không thể quyết định được.

Tiểu Tạ đã tắt máy xe, chậm rãi xoay người sau đó mới liếc mắt nhìn màn hình điện thoại của Kiều Nhân, lông mày hơi nhếch lên dường như nhớ ra điều gì đó.

"Đúng rồi Kiều Kiều..."

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy.

"Vừa nãy người đàn ông kia đã nói gì với cậu?"

Còn có thể nói gì nữa.

Cô chỉ chỉ vào điện thoại, màn hình vẫn sáng, tấm hình đó được phóng to lên.

"Bảo mình xóa ảnh."

Tiểu Tạ: "Nguyên văn anh ta nói gì?"

"Xóa được không?"

Tiểu Tạ lại tiếp tục hỏi: "Không dụ dỗ cậu à?"

"Không."

"Chuyện đó..." Tiểu Tạ dừng mấy giây, chuyển sang chế độ thiếu nữ rồi bắt đầu thủ thỉ "Sắc... sắc dụ à?"

Kiều Nhân trừng mắt với cô ấy, nghiêng chặt răng.

Tiểu Tạ vẫn chưa hiểu ý cô, vỗ đùi nói: "Ví dụ như là cậu xóa ảnh thì có thể có cơ hội chơi đấu địa chủ với anh ta một lần?"

Kiều Nhân: "...". Bệnh thần kinh.

"Nếu như là mình, chắc chắn mình sẽ xóa ảnh!"

"Vì vậy nên cậu mới không có tiền thưởng."

"Tiền chỉ là vật ngoài thân thôi mà..." Tiểu Tạ xác nhận lại lần hai "Thật sự không ra điều kiện với cậu?"

"Không."

"Vậy nếu anh ta bảo cậu xóa mà cậu xóa thật thì không phải rất mất mặt sao?"

Kiều Nhân: "...".

Quả thật xóa thì vô cùng mất mặt.

Vấn đề chính là nếu như cô không xóa, thì còn có thể mất mạng kia.

Người đó còn nói rất thoải mái, không xóa cũng được...

Được cái rảnh!

Cô vẫn nhớ anh ta là bạn bè của Ngụy Diên, sao dám công khai những tấm ảnh này ra. Không bị Tống nữ sĩ mắng tới chết mới là lạ.

Kiều Nhân nghiêng răng, lấy lại tinh táo, đem mấy bức ảnh xóa bằng sạch.

Tiền thưởng là vật ngoài thân, vẫn là mạng sống quan trọng hơn.

Tiểu Tạ kinh ngạc: "Xóa thật à?"

Kiều Nhân thời dài, mở máy ảnh xem lại mấy bức đã chụp từ trước đó.

"Vậy phải ăn nói với chủ biên thế nào?"

"Thì nói là không chụp được."

Cô thu dọn đồ đạc xong, cầm lấy áo khoác ở ghế sau mặc thêm vào rồi mở cửa xuống xe.

Tiểu Tạ cũng nhanh chóng ra theo, giọng nói vì lạnh mà có chút run rẩy.

"Kiều Kiều, không phải cậu biết anh ta đấy chứ?"

Kiều Nhân vốn không muốn trả lời vấn đề này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu như cô không nói chắc chắn tới ngày mai Tiểu Tạ vẫn bám lấy không tha. Cô thẳng thắn dừng bước, suy nghĩ một lát sau đó gật đầu.

"Đã gặp qua."

Hai mắt Tiểu Tạ lập tức sáng quắc: "Tên gì vậy?"

Kiều Nhân lại lắc đầu.

Ban nãy cô gọi "Chú Hàn"... không phải vì cô nhận nhầm người, cũng không phải vì cô đã nhớ ra tên anh ta. Đơn giản chỉ vì cô nghe thấy người trong xe gọi anh ta là "Hàn Thanh".

Hàn Thanh. Hàn Thanh... Có lẽ tám phần là họ Hàn tên Thanh =)))

Nghĩ lại cô còn cảm thấy bản thân thật sự quá nhanh trí.

Kiều Nhân đúng là đã gặp người đó, nhưng số lần chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Nếu tính toán kỹ thì chắc là chỉ mới hai lần.

Hai lần đều là ở trong hôn lễ.

Lần đầu là trong hôn lễ của Tổng nữ sĩ, lần sau là trong hôn lễ của chị họ cô - Tân Nhan.

Trong hôn lễ vốn hỗn loạn, đây là anh Triệu, kia là anh Lý, căn bản gần như cả họ cả hàng khắp nơi khắp chốn đều tới dự. Cả hai lần Kiều Nhân đều là người thân nên bận rộn kinh khủng, không nhớ được tên một vị khách mời cũng là chuyện bình thường thôi.

Hơn nữa còn có thể nhớ rằng mình đã từng gặp qua người này, đơn giản là vì gương mặt đó thật sự vô cùng đẹp.

Về đẹp gặp một lần khó quên.

Kiều Nhân còn nhớ trong đám cưới Tổng nữ sĩ, chồng của bà, cũng chính là cha dượng của cô Ngụy Diên, còn lôi kéo cô đi giới thiệu với bao nhiêu người.

Giới thiệu Kiều Nhân.

Vậy nên khi gặp các khách mời, cô đều dùng ngôi xưng "Chú" để dùng.

Ngày đó anh ta đứng cùng một nhóm người trung niên 30, 40 tuổi, nhưng bề ngoài anh ta lại chỉ giống như mới hơn 20. Chân dài vai rộng, cặp mắt hoa đào, sống mũi cao, gò má và xương hàm góc cạnh rõ ràng, mỗi nét đều đẹp hơn so với người khác.

Nghĩ kĩ lại đã là chuyện của ba năm trước rồi.

Năm ấy Kiều Nhân mới 18 tuổi.

Thậm chí cô cảm thấy, ba năm mà mình vẫn có thể nhớ được gương mặt này thì có thể coi như một sự kiện vô cùng quan trọng trong khối kí ức vĩ đại của cô rồi.

Kiều Nhân nhớ lại một loạt kí ức cũ, lại cảm thấy người đó biết tên cô cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Cho tới chuyện biết cô là phóng viên...

Kiều Nhân mấp máy môi, đưa tay chỉ vào mặt mình: "Trên mặt mình viết hai chữ "phóng viên" à?"

"Không có."

"Vậy là do mặt mình quá gian, người khác vừa nhìn đã biết là Chó săn?"

Tiểu Tạ: "Cũng có chút."

Kiều Nhân: "..."

Cô thuận miệng nói vậy, kết quả người này dựa vào đó mà trèo lên đầu cô luôn.

Kiều Nhân định mặc kệ Tiểu Tạ, kéo chặt lại áo khoác trên người sau đó quay người bỏ đi.

Nhà cô thuê ở ngay gần tòa soạn, chỉ mất hơn năm phút đi bộ.

Tiểu Tạ cũng tiện đường, lại đuổi theo dầy vò lỗ tai cô.

"Kiều Kiều, khi nào cậu kết thúc kỳ thực tập?"

Cuối cùng cũng không thể yên tĩnh nổi.

Cô thở dài, "Ngày kia."

"Chuyển sang chính thức à?"

"Không."

Tiểu Tạ kinh ngạc, không kìm được chửi thề.

Kiều Nhân cau mày: "Tạ Ninh."

Tiểu Tạ đại danh là Tạ Ninh, vừa nhìn thấy cô cau mày, lại vội vàng đem nửa câu chửi còn lại nuốt về.

"Cậu theo nghề này mà, sao bảo không làm là không làm chứ?"

"Minh phải về trường học nốt."

"Năm cuối vẫn còn có môn học sao?"

"Không.."

Kiều Nhân dừng một chút, đột nhiên cười híp mắt nhìn cô ấy, "Minh làm đề tài."

Cô gái ngoại hình xinh đẹp, gương mặt trái xoan, đôi mắt hạnh nhân, lúc cười lên cả người đều toát ra vẻ quyến rũ.

Tiểu Tạ "Ah" một tiếng, cô ấy và Kiều Nhân không giống nhau, cô ấy không học ngành báo chí, dính tới kiến thức chuyên ngành có chút hiểu kỳ.

"Đề tài gì cơ?"

"Nghiên cứu về báo chí chính thống."

Kiều Nhân phải học một môn tự chọn, nhưng cả hai học kỳ đăng ký đều bị hệ thống từ chối, mãi tới năm thứ tư vẫn không đăng ký nổi. Cuối cùng cô quyết định không học nữa, định trực tiếp làm đề tài nghiên cứu.

"Thầy giáo trẻ đẹp à?"

"Không."

Tiểu Tạ vẫn còn muốn hỏi tiếp, nhưng đi thêm hai bước đã tới trước nhà Kiều Nhân. Cô ấy đành thôi, nói tạm biệt với cô rồi ai về nhà nấy.

Kiều Nhân thuê trọ cùng với bạn, mấy ngày nay bạn cô theo giáo sư hướng dẫn đi Tây An tham quan cổ vật văn hóa, chỉ còn mình cô ở nhà một mình vừa yên tĩnh vừa cô đơn.

Trước khi Kiều Nhân lên giường gửi tin nhắn cho cô ấy: [Niệm Niệm, khi nào cậu trở về?]

Đợi 5 phút đồng hồ.

Tin nhắn này như đá ném xuống biển lớn, Kiều Nhân chẳng kịp chờ trả lời quay đi quay lại đã ngủ thiếp đi mất.

Cái nghề phóng viên này, làm việc và nghỉ ngơi luôn không có quy luật. 9 giờ tối đã có thể đi ngủ, 7 giờ sáng phải thức dậy. Cũng có thể quá 11 giờ đêm mới ngủ, sáng hôm sau 10 giờ thức dậy, buổi chiều mới tới tòa soạn làm việc.

Kiều Nhân chính là kiểu 10 giờ sáng hôm sau thức dậy.

Vẫn không thấy tin nhắn trả lời.

Cô rửa mặt xong rồi ăn bữa sáng qua loa, nhìn lại đồng hồ đã gần 12 giờ rồi.

Cô không muốn phải tới tòa soạn nên bỏ sổ ghi chép lên giường, vừa sắp xếp lại mấy tấm ảnh vừa viết bản thảo.

Lượng công việc lớn, lại muốn tìm những tin tức khác về Từ Giai thay thế vào, Kiều Nhân gõ máy tính cả một buổi chiều mãi tới khi chời sắp tối, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Trong phòng ngủ vẫn chưa bật đèn, lúc này chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình máy tính và điện thoại, khuôn mặt Kiều Nhân phủ một sáng sáng màu xanh nhạt.

Tầm mắt cô vẫn chưa rời khỏi máy tính, tiện tay cầm điện thoại lên kẹp vào vai và tai sau đó nghe máy.

"A lô..."

"Bảo bối, tối nay về nhà ăn cơm được không?"

"Mẹ, con đang làm việc."

"Vậy thì tốt, mang theo máy tính đến đây."

"Trời cũng đã tối rồi..."

Lời còn chưa nói hết, Tống nữ sĩ ở đầu dây bên kia đã bắt đầu than thở, kiểu như là "Con gái lớn rồi cứng cáp rồi không thèm nghe lời mẹ", cứ lặp đi lặp lại suốt gần 5 phút đồng hồ.

Kiều Nhân chỉ nghe được nửa phút đã tự động che điện thoại lại, mãi tới khi gỡ xong chữ cuối cùng cô mới đóng máy tính, vừa rời giường vừa cầm áo khoác lên.

"Được rồi, được rồi, con lập tức về đây."

Tống nữ sĩ ở đầu dây bên kia mới hài lòng cúp điện thoại.

Kiều Nhân nói lập tức trở về, kết quả vẫn mắt hơn nửa tiếng.

Thành phố Bắc rất cuộc vẫn là phương Bắc, cộng với mấy ngày nay thời tiết không tốt, vào đầu tháng ba, chưa tới bảy giờ trời đã tối rồi.

Lúc kiêu nhân về đến nhà, còn chút nữa là tới 7 giờ.

Trong nhà trên dưới đều được lau dọn sạch sẽ, sàn nhà được ánh đèn chiếu lên có thể nhìn thấy rõ bóng người hiện lên đó.

Tống nữ sĩ đang ngồi trên ghế sofa chơi game, nghe thấy tiếng động cũng không thèm rời mắt một giây:

"Bảo bối con chờ một lát đã, mẹ đánh xong ván này sẽ chơi với con."

Kiều Nhân: "..."

Phụ nữ có tình yêu tâm bồ quả nhiên khác biệt, trước đây Tống nữ sĩ không phải người như vậy.

Cô nhìn lên lầu, còn chưa nhìn thấy bóng dáng của Ngụy Diên đâu, chuông điện thoại đã vang lên trước.

Tiểu Tạ gọi tới.

Tống nữ sĩ chơi game mở loa lớn, ồn ào nên Kiều Nhân sợ không nghe rõ, cô nhân lúc vẫn chưa cởi áo khoác cầm điện thoại đi ra ngoài sân nghe máy.

Tiểu Tạ không có chuyện gì nghiêm túc, cô ấy thao thao bất tuyệt suốt 7, 8 phút mà vẫn không nói ra cái chủ đề gì cả.

Kiều Nhân xoay người qua lại để sưởi ấm, "Muốn gì thì cậu mau nói thẳng đi."

Bên kia yên tĩnh hai giây.

Sau đó, Tiểu Tạ: "Kiều Kiều, tối hôm qua cậu có hỏi anh trai nhỏ kia chơi cờ gì thì phí bao nhiêu một đêm không?"

Kiều Nhân: "..."

Cô thật sự tin cô ấy có bệnh.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, Kiều Nhân không muốn tiếp tục nghe Tiểu Tạ làm nhảm nữa, thuận miệng nói bừa:

"800 đồng! 800 đồng một đêm!"

Điện thoại vẫn chưa ngắt máy, tiếng bước chân dừng lại, giọng đàn ông truyền tới từ phía sau:

"Cái gì 800 đồng?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Kiều Nhân cảm thấy giọng nói này khá quen thuộc, vội vàng im lặng, quay đầu nhìn lại vô cùng ngạc nhiên.

Tiểu Tạ ở đầu dây bên kia vẫn chưa nắm được tình hình tiếp tục hỏi cô: "Chỉ 800 đồng một đêm?"

Giá cả ở thành phố Bắc rất cao, mấy năm qua càng những khu gần nội thành thì giá phòng đều tăng, thậm chí có nơi giá trên 10 ngàn đồng.

800 đồng, ngay cả một viên gạch lát sàn cũng không thể mua nổi.

Trong điện thoại truyền ra tiếng gõ phím, Kiều Nhân lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng cách mình ba bước chân, sau đó vô cùng nhanh trí chốt dạ bịt kín ống nghe lại.

"Chờ một lát mình gọi lại cho cậu..."

Chưa dứt lời, phía Tiểu Tạ đã không còn tạp âm nữa.

Kiều Nhân nghe thấy cô ấy nói: "Hôm qua anh ta đi xe Bentley phải không?"

Tầm mắt người bên cạnh vẫn còn dừng lại trên người cô, có chút hồ hững, như đang đợi cô nói xong cuộc điện thoại này.

Kiều Nhân quay đầu sang hướng khác, nhất thời quên mất việc phải cúp máy ngay lập tức, chỉ nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Tiểu Tạ: "Mình vừa tính toán một lát, nếu như dựa trên mức giá gốc là 2 triệu, 800 đồng một đêm, vậy anh ta sẽ phải làm việc 2500 đêm đó..."

Kiều Nhân: "..."

"Kiều Kiều, cậu tính thử xem cần tới bao nhiêu năm?"

..... Tính toán cái rắm gì.

Kiều Nhân cảm thấy kể từ lúc bắt đầu nhận cuộc điện thoại này đã được coi là sai lầm rồi, cô phải dừng lại ngay lập tức, mở miệng ngắt lời Tiểu Tạ: "Lát nữa nói sau."

Một giây sau, điện thoại bị cô ngắt máy.

Bốn phía rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Đầu xuân không có tiếng chim hót cũng không có tiếng ve, trong sân chỉ có ánh đèn chiếu sáng rực rỡ, bầu không khí yên tĩnh đến kì dị.

Kiều Nhân nuốt nước bọt, khi quay đầu lại tự động ngậm miệng không dám nhắc lại chuyện "800 đồng" ban nãy, khóe miệng hơi cong lên, cả khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp: "Hàn..."

"Tiểu Kỳ."

Đột nhiên có giọng nam cách đó không xa chen ngang vào, Kiều Nhân còn chưa kịp chào hỏi xong, hai chữ phía sau cứ như vậy bị chặn lại trong cổ họng. (Chị Kiều định chào là "Chú Hàn" - "Hàn thúc thúc", hai chữ ở đây ý là chữ "thúc thúc" đó.)

Ngụy Diên đã rào bước tới, dường như đến gần mới phát hiện ra Kiều Nhân đứng khuất sau bóng người đàn ông, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên "Ah" một tiếng.

"Tiểu Kiều, sao con lại đứng ở ngoài?"

Cô quơ quơ điện thoại: "Nhận điện thoại ạ."

Ngụy Diên đáp lời, nhanh chóng chuyển sự chú ý về trên người người đàn ông kia.

"Đúng rồi Tiểu Kiều, đây là chú Kỳ của con... Lần trước đã giới thiệu với con rồi, con còn nhớ chứ?"

"..."

..... Chú Kỳ?

Tim Kiều Nhân đập nhanh một cách vô thức.

Nguy Diên nhìn cô thất thần, vỗ nhẹ một cái lên tay cô, dịu dàng nói: "Lo lắng gì vậy, chào hỏi đi."

Cô lấy hơi, há miệng thử mấy lần mới có thể phát ra âm thanh: "Chú... chú Kỳ."

Tốc độ nói rất nhanh, bởi vì xấu hổ nên giọng cũng trở nên lí nhí như tiếng ong kêu vo ve.

Ánh mắt người đó thoải mái, yết hầu chuyển động "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân vừa muốn thử phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy anh nói: "Không nghe thấy gì."

Kiều Nhân định thử chào lại bốn, năm lần, người kia như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế vậy, giọng nhỏ quá không được, lớn quá cũng không được.

Mãi tới khi Tổng nữ sĩ đang ở trong phòng khách chơi game ra đón tiếp khách, Kiều Nhân mới có thể thốt ra hai chữ "Chú Kỳ".

Bốn người cùng nhau trở lại phòng khách.

Hai người đàn ông bắt đầu thảo luận các vấn đề riêng, Kiều Nhân yên vị ngồi trên sofa cùng Tổng nữ sĩ chơi game.

Nửa giờ sau, sau khi liên tục bị giết tới bảy, tám lần, mặc dù là người mới chơi nhưng Tổng nữ sĩ bắt đầu chê cô nhàm chán, đẩy cô qua bên cạnh.

"Đi mau, đi làm việc đi."

Kiều Nhân liền chạy tới một góc sofa ngồi. Cô tiếp tục mở máy tính ra viết bản thảo, biên tập tin tức gửi tin nhắn tới cho cô.

[Kiều Kiều, sao em không gửi cho chị bản thảo của Từ Giai?]

Cô nâng tầm mắt, nhìn hai người đàn ông đang chơi cờ trước mặt.

Một người mặc đồ trắng, một người mặc đồ đen. Tuổi tác cách biệt không nhỏ nhưng khí chất không khác biệt nhau là mấy.

Kiều Nhân nhớ lại lúc Nguy Diên theo đuổi Tổng nữ sĩ, cô mới 15 tuổi.

Ông ấy nhỏ tuổi hơn so với Tổng nữ sĩ, hiện tại cũng mới chỉ 39 tuổi mà thôi.

Người bên cạnh Nguy Diên còn ít tuổi hơn, năm nay mới 26.

Dựa theo những gì khi này Tổng nữ sĩ nói với cô, cha hai người ngày xưa là bạn tốt lâu năm. Đều là bậc thầy quốc họa (họa sĩ), khi còn trẻ từng sống ở vùng nông thôn cùng nhau, giao tình sâu đậm.

Thế hệ trước thì còn tạm ổn. Kết quả sau này một người lấy vợ sinh con sớm, một người thì muộn nên mới khiến cho hai đứa trẻ đời sau cách nhau tới mười mấy tuổi.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm hai người một lúc, mãi tới khi người đó lơ đãng liếc mắt về phía này cô mới vội vàng thu lại tầm mắt.

Biên tập viên đã gửi cho cô một loạt tin nhắn:

[Kiều Kiều, chủ biên hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.]

[Không chụp được hay là nguyên nhân khác?]

[Bên phía Từ Giai vẫn không có tin tức gì đánh giá cả, chuyện tình cảm của cô ta tồn tại mấy năm, cô chỉ cần có một tin thôi là đã đáng giá nhất rồi đấy.]

[Kiều Kiều?]

Kiều Nhân chỉ nhắn lại ba chữ: [Không chụp được.]

Sau đó cô đóng máy tính lại, lần la tới chỗ Tổng nữ sĩ nhỏ giọng hỏi:

"Mẹ, chú Kỳ... tên là gì?"

"Con không biết cậu ấy à?" Hiếm khi Tổng nữ sĩ chịu rời mắt khỏi game một lúc, "Sao có thể... Cậu ấy với con không phải làm cùng ngành sao?"

Kiều Nhân: "..."

Người theo cái nghề này ít lắm hay sao?

"Hai năm trước làm việc ở ", Tổng nữ sĩ lại cúi đầu, "Thật sự tài giỏi."

Thông tin này thật có ích.

Người Trung Quốc có thể làm việc cho không nhiều, đối phương lại mang họ Kỷ, Kiều Nhân chỉ dùng hai giây cũng có thể biết tên của anh.

Tổng nữ sĩ như đang mở đài, nói thao thao bất tuyệt bên tai cô:

"Lần trước mẹ với chú Ngụy của con gặp cậu ấy ở sân bay còn nhắc về con với cậu ấy mà."

"Nói cái gì về con?"

"Đều là người làm tin tức cả mà. Mẹ bảo cậu ấy nếu gặp con thì chăm sóc con một chút."

Kiều Nhân: "..."

Chẳng trách anh không chỉ biết tên cô là Kiều Nhân mà còn biết cô là phóng viên.

Vừa dứt lời, Tổng nữ sĩ lại "Ah" một tiếng - mất mạng.

Bà dứt khoát không thèm chơi nữa, bỏ điện thoại sang một bên cười híp mắt nhìn cô.

"Con biết Tiểu Kỷ với chú Ngụy của con quan hệ cũng không tệ, mấy năm trước không liên lạc là do gia đình ở nước ngoài. Chăm sóc con một chút cũng không có gì là khách khí cả, cậu ấy so với con tài giỏi hơn một chút..."

"Tài giỏi hơn một chút?" Kiều Nhân cau mày.

"Được rồi được rồi. Là tài giỏi hơn rất rất nhiều."

Cô không lên tiếng, mím môi, cau mày. Không phải là quá tài giỏi hay sao.

Kiều Nhân từ lúc lên đại học đã bắt đầu cắt những tin tức hay nhất từ các tờ báo, cái tên "Kỷ Hàn Thanh" này, số tin cô từng cắt không dưới năm lần.

Bọn họ làm phóng viên, tên tuổi và tướng mạo không giống nhau là chuyện rất bình thường.

Người nổi tiếng trong giới, nếu như không phải là đồng nghiệp thì căn bản không thể biết ngoại hình người đó ra sao.

Cũng giống như, trước đây Kiều Nhân vẫn cho rằng Kỷ Hàn Thanh không thể dưới 40 tuổi được, đầu hói bóng loáng giống như chủ biên của cô bây giờ vậy.

Cho tới hôm nay, quan niệm này của Kiều Nhân hoàn toàn bị lật đổ.

Hai người cách nhau khoảng bốn, năm mét, cô nhận lúc anh không chú ý mà chăm chú quan sát, đánh giá một lượt từ đầu tới chân.

Gương mặt sáng sủa, vừa tinh tế vừa dịu dàng.

Tổng nữ sĩ sắp tới: "Đã giỏi lại còn đẹp trai phải không?"

Kiều Nhân vô thức gật đầu.

"Đúng rồi bảo bối, con đừng có gọi người ta là "chú Kỷ" nữa, nghe như một người 40 tuổi ý."

"Kiều Nhân: "..."

Tối nay Kỷ Hàn Thanh tới là để đưa tranh.

Ông cụ Kỷ buồn bực về hơn một tháng, mấy ngày trước đã tới núi Trường Bạch ngắm cảnh giải sầu. Vậy nên tranh chỉ có thể giao cho con trai mình mang tới, sau đó nhờ Ngụy Diên chuyển lại cho ông cụ Ngụy.

Bốn người tạo thành một vòng, hai nhà cũng ràng buộc với nhau.

Bữa tối, Kỷ Hàn Thanh ở lại dùng cơm.

Kiều Nhân ăn một bữa cơm nom nớp lo sợ, toàn bộ quá trình đầu không dám ngẩng lên, Tổng nữ sĩ gấp cho cô cái gì cô liền ăn cái đó.

Tổng nữ sĩ hài lòng, liên tục gấp cho cô một bát đầy thức ăn, Kiều Nhân nhai tới mỗi miếng. Một nhất chính là đề tài nói chuyện trên bàn ăn đột nhiên chuyển tới cô.

Tổng nữ sĩ lại gấp một miếng móng giò: "Khi nào bảo bối chuyển thành nhân viên chính thức?"

"Ngày mai..."

Kiều Nhân dùng một lát: "Không làm ở đó nữa ạ."

Tổng nữ sĩ lập tức đau lòng: "Có phải mệt mỏi quá không."

"Không ah, con định đổi tòa soạn thôi."

Cô là người luôn có chủ kiến, muốn làm chuyện gì cũng không cần thương lượng trước với gia đình, luôn dùng thủ đoạn tiền trạm hậu tẩu. Mấy ngày trước cô đã gửi CV cho tòa soạn khác rồi.

Tổng nữ sĩ "Ừ" một tiếng, "Nói trước, không được phép là phóng viên điều tra bí mật."

"Mấy loại tin tức xã hội cũng đừng làm, con gái không hợp làm mấy loại tin đó."

Đi sớm về khuya, thậm chí không thể đảm bảo an toàn cho bản thân.

Tổng nữ sĩ nhớ mấy năm trước có phóng viên xã hội trong lúc đi đưa tin ở hiện trường xảy ra động đất gặp phải dư chấn, bị một tảng đá rơi xuống đè trúng người, từ đó trở thành người thực vật, bà khá lo lắng.

Sợ lời của mình không đủ sức thuyết phục, Tổng nữ sĩ còn đặc biệt hỏi ý kiến của Ký Hân Thanh:

"Tiểu Ký, cậu nói có đúng không?"

Kiều Nhân không lên tiếng, vừa ngẩng đầu tầm mắt đã chạm vào đôi mắt anh.

Người kia hơi nhếch lông mày, đôi mắt sâu hun hút. Một lát sau, cô nghe thấy anh "Vâng" một tiếng.

"..."

Thật là đúng lúc.

Kiều Nhân viết trên CV, chính là bốn chữ này: chuyên mảng xã hội.

Tối móng giò cô cũng không gặm nổi nữa, bới bới mấy hạt cơm trong bát sau đó đặt đĩa xuống.

"Mẹ, con về trước đây."

"Hôm nay không ngủ lại à?"

"Không ạ, con quên mang đồ tới."

Kiều Nhân đi ra bàn trà lấy sổ ghi chép, Tổng nữ sĩ đi theo, không yên tâm quần thêm một vòng khăn quàng cổ cho cô. Đợi tới khi cô quần chặt quần áo ra khỏi cửa thì vừa lúc thấy chiếc Bentley đỗ trước mặt.

Cửa sổ bên ghế phụ được hạ xuống, Kiều Nhân không nhìn thấy mặt anh, lọt vào tầm mắt chỉ có đôi bàn tay đẹp mê hồn đang đặt trên vô lăng.

Sau đó giọng anh truyền ra, nhàn nhạt: "Tiện đường."

Tổng nữ sĩ còn đag đứng ở cửa tiễn cô, Kiều Nhân hà hơi, kéo khăn quàng cổ một cái sau đó ngồi vào ghế phụ.

Kiều Nhân thuê nhà ở gần trung tâm thành phố, cách biệt thự nhà họ Ngụy tầm 20 phút lái xe,

Không nói năng gì thật sự lúng túng, cô im lặng mãi mới nói được một câu cảm ơn:

"Cảm ơn, chú... chú nhỏ Ký." (Ký tiểu thúc thúc =)))))

Cô thật sự nghe lười của Tổng nữ sĩ, không thích nghe cô gọi là "chú Ký" quá già, vậy thì bỏ thêm chữ "nhỏ" vào vậy.

Yên tĩnh một lát, anh không nặng không nhẹ "ừ" một tiếng.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, cô mở máy tính kiểm tra email, vừa nhìn hòm thư mới thấy có một thông báo mới.

CV cô gửi đi mấy hôm trước có hồi âm.

Kiều Nhân là sinh viên đại học chính quy, lại có học bổng liên tiếp bốn năm, căn bản không cần lo chuyện tìm việc làm.

Cô mở email ra xem, quả nhiên trong thư có khen kỹ năng của cô.

Cô gái ngũ quan xinh xắn, yên lặng ngồi đó, âm thanh gõ bàn phím rất nhẹ.

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô một chút, suýt nữa đã vượt đèn đỏ.

Kiều Nhân không chú ý tới đường xá, một mình đọc email, sau khi kéo tới cuối thư mới thấy một số điện thoại.

Phía dưới còn có dòng chữ: [Kiều tiểu thư, tòa soạn của chúng tôi những người có thể dẫn dắt thực tập sinh đều đã bận rồi, chúng tôi cần phải xác nhận lại với Tổng giám đốc một chút. Chúng tôi gửi phương thức liên lạc cho cô trước, cô có thể liên lạc trước với anh ấy.]

Kiều Nhân không do dự mà lấy điện thoại ra nhập số vào. Vừa lấy được điện thoại xe cũng đúng lúc dừng trước khu nhà của cô.

Kiều Nhân nói cảm ơn lần nữa, ánh mắt nhìn qua màn hình điện thoại của anh đang đặt bên cạnh sáng lên.

Cô cũng không để ý, vừa gọi điện thoại vừa định xuống xe. Không ngờ đầu bên kia lại ngắt máy.

Kiều Nhân sững sờ, nắm tay run rẩy, quên cả mở cửa xe.

Một giây sau cô tiếp tục ấn phím gọi. Vẫn tiếp tục bị từ chối.

Kiều Nhân nhú mày thật chặt, cảm thấy hôm nay đúng là ngày xui xẻo. Đang định gọi lại lần nữa thì nghe thấy Kỷ Hàn Thành mở miệng:

"Người đang ngồi ngay bên cạnh em, em còn gọi điện thoại làm gì?"

P.S: Quá trình thăng cấp từ CHỦ --> CHỦ NHỎ và sắp lên thành SẾP của Kỷ Hàn Thanh =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lời vừa dứt, cái mộng Kiều Nhân vừa rời khỏi ghế ngồi chưa được hai giây đã lập tức hạ xuống vị trí cũ.

Máy tính đã được cô đóng lại ôm trước ngực, không đợi cô có cơ hội xác nhận lại thông tin, người bên cạnh liền lấy một tập tài liệu đang bị chặn bên dưới điện thoại ra xem.

Tất cả đều là giấy A4, có tầm hơn mười tờ, chỉ dùng kẹp giấy cố định lại với nhau.

Bàn tay đẹp đẽ của anh, khi ngón trỏ cử động còn có thể nhìn thấy những mạch máu lò mờ trên mu bàn tay.

Anh chỉ nhìn thoáng qua tập tài liệu, ánh mắt liếc qua gương chiếu hậu nhìn cô một cái.

Kiều Nhân cũng ngẩng đầu nhìn anh, sau đó hạ tầm mắt, thấy trong tay Kỷ Hàn Thanh đang cầm CV của thực tập sinh.

Cô nằm ngay trang đầu tiên. Vì là bản in nên bức ảnh ở góc trên bên phải vẫn là ảnh đen trắng.

Bàn tay đang ôm máy tính của Kiều Nhân run lên. "À..."

Ngón tay anh di chuyển xuống, "Chuyên mảng xã hội?"

Giọng anh nhàn nhạt, khiến Kiều Nhân không thể đoán được ý tứ trong lời nói.

Cô mím môi, không lên tiếng.

Vừa mới nửa tiếng trước, Tổng nữ sĩ còn nói với Kỷ Hàn Thanh không cho cô chạy tin tức xã hội. Kết quả nửa tiếng sau, hiện tại, anh đang nhìn vào bốn chữ "chuyên mảng xã hội" nằm chêm chệch trên CV của cô.

Giống như thời đi học cấp ba, cả một đám học sinh túm lại nói xấu giáo viên chủ nhiệm, đúng lúc đang nói hăng say tất cả mọi người bỗng nhiên im bặt, còn mình Kiều Nhân vẫn đang nói.

Đợi tới khi cô ý thức được xung quanh, giáo viên chủ nhiệm đã đứng phía sau cô từ lúc nào.

Kết cục có thể tưởng tượng được vô cùng khốc liệt.

Tổng nữ sĩ còn đáng sợ hơn so với giáo viên chủ nhiệm nhiều, khi đã kích động lên thì một khóc, hai náo, ba thất cổ cũng không chừng.

Kiều Nhân càng nghĩ càng đau đầu, cô gờ tay dụi mắt, buồn bực nói:

"Chú nhỏ, ngài có thể đừng nói với mẹ tôi không?"

Cô là người phương Nam, tính tình có thể không dịu dàng nhưng khi nói chuyện với người khác luôn nhẹ nhàng, giống như mưa bụi rơi xuống mặt hồ nước.

Đầu ngón tay đang dừng trước bốn chữ "chuyên mảng xã hội" của Ký Hân Thanh hơi dùng sức, chữ "mảng" nhẹ nhàng bị biến dạng.

Vấn đề mà anh và Kiều Nhân đang đề tâm không giống nhau, "Ngài?"

(Ý đoạn này là chị Kiều thì chỉ mãi đề tâm tới cái CV, còn anh Ký thì đang đề tâm việc chị ý xưng hô với mình là "ngài" - kiểu nói trang trọng, cung kính)

Kiều Nhân: "... chú."

Khóe môi anh hơi cong lên, cặp mắt hoa đào liếc nhìn cô sau đó mới khép CV lại.

"Thứ hai tới phỏng vấn."

"Vẫn còn thầy hướng dẫn thực tập sao?"

(Thầy ở đây ý chỉ người sẽ hướng dẫn thực tập sinh tại các công ty, chứ không phải thầy giáo dạy học ở trường.)

"Tạm thời không có."

Kiến thức của Kiều Nhân thì khá tốt nhưng kinh nghiệm thực tế thì kém xa, một thầy hướng dẫn là vô cùng cần thiết.

Cô thờ dài, nhưng còn chưa kịp cảm thấy buồn bã, người bên cạnh đã nhìn cô nói:

"Em đến thì sẽ có ngay."

Tâm tình Kiều Nhân cả buổi tối đều giống như đang ngồi trên một chiếc thuyền, chòng chành chao đảo.

Quá trình tuy có gian khổ nhưng dù sao kết quả vẫn là rất tốt. Cô mỉm cười mở cửa bước xuống xe, nói cảm ơn lần nữa:

"Cảm ơn, chú nhỏ."

Kiều Nhân kích động, đêm hôm đó lâu lắm rồi cô mới bị mất ngủ.

Nằm trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày, mãi tới 11 rưỡi vẫn chưa ngủ được. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Điện thoại vào giờ này, rõ ràng là cô không thể đi ngủ nữa rồi.

Kiều Nhân vừa nghe máy, vừa tự giác mở máy tính đang để trên tủ đầu giường ra.

Đầu bên kia ngay lập tức nói cực kỳ nhanh: "Kiều Kiều, có một bản thảo cần sửa lại, chủ biên bảo gửi cho cô gấp."

Không có cả thời gian tán gẫu, biên tập đã gửi cho cô tin bài. Vốn được chỉnh sửa ổn rồi nhưng lại có một phần phải thay thế toàn bộ.

Kiều Nhân dụi mắt, "Được."

Ngày mai là ngày tạp chí xuất bản, trước năm giờ sáng nhất định phải nộp toàn bộ các tin bài đã hoàn chỉnh, sau đó đúng năm giờ gửi tới nhà xuất bản.

"Còn bản thảo mới nữa không?"

"Không."

Kiều Nhân lại tiếp tục dụi mắt.

Vừa nãy không có việc gì làm, tự dưng lại mất thời gian lăn qua lăn lại trên giường. Tối khi có công việc, cô lại bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Biên tập viên lại hỏi: "Vậy giờ phải làm sao?"

"Xóa bản cũ đi viết lại."

Kiều Nhân đã mở file tư liệu ra, bên trong hình ảnh và văn bản được chia ra nhiều không đếm xuể, cô gõ máy từ khóa tìm kiếm file, chưa tới 10 giây đã hiện ra một loạt.

Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên cũng đã buồn ngủ rồi, có tiếng ngáp dài truyền tới, cô cũng không kìm được che miệng ngáp.

"Có lẽ hôm nay trước hai giờ sáng cũng không được về nhà rồi."

Kiều Nhân không nói gì, chọn ảnh sau đó nghĩ nội dung.

Lúc này cô không thể bị phân tâm, đầu óc cần tập trung một lòng đặt vào tiêu đề tin tức, chỉ xem lời của biên tập viên như gió thoảng qua tai.

"Đã hai tuần nay tôi không được ngủ cùng chồng rồi, sinh hoạt vô cùng không hài hòa."

Kiều Nhân chỉ thuận miệng đáp lại.

Trên màn hình đã xuất hiện mấy trăm chữ.

Cô đọc lại một lượt sau đó lại gõ bàn phím liên tục, rồi lại xóa.

"Kiều Kiều, cô có bạn trai không?"

"Không."

"Khi nào mới định tìm?"

"Tạm thời không có ý định."

Mấy tháng cô đi thực tập, cả ngày nếu không phải là ngủ bù thì chính là chạy đông chạy tây, căn bản không có tâm tư và thời gian đi tìm bạn trai.

Mấy hôm trước Tống nữ sĩ còn tìm cho cô mấy ứng viên xem mắt,

Bây giờ vẫn còn chưa chọn ra người thích hợp, đoán chừng không lâu nữa cô cũng bị đem lên bàn ăn com rao bán.

Kiều Nhân cảm thấy không tỉnh táo, để máy tính sang một bên sau đó xuống giường pha một cốc cà phê.

Bận rộn tới gần một giờ sáng, Kiều Nhân mới gửi bản thảo cho biên tập viên, sau đó để cô ấy sửa lại lần cuối.

Cô đóng máy tính lại, không còn cảm thấy mắt ngủ nữa, ném di động sang một bên, ngã xuống giường lập tức lăn ra ngủ luôn.

Hiếm khi, lần này Kiều Nhân phải đặt chuông báo thức.

Sáng hôm sau đúng 8 rưỡi đồng hồ kêu lên, cô duỗi tay tìm điện thoại mà không thấy đâu, ngược lại đụng phải một cánh tay xinh đẹp.

Kiều Nhân mở mắt, vừa hé ra đã bị người đó ôm chặt.

"Ôi, Tiểu Kiều nhà chúng ta vẫn là thơm nhất..."

Tim Kiều Nhân vẫn còn đang đập thình thịch, hơi thở và giọng nói đều run run:

"Cậu về lúc nào thế?"

"Hơn 2 giờ..."

"Thầy hướng dẫn lôi các cậu vào rừng sâu núi thẳm à?"

"Cũng gần như vậy.... Không có chút tín hiệu nào, lại còn một muốn chết."

"Di vật văn hóa đẹp không?"

"..."

"Niệm Niệm?"

Kỷ Niệm bị cô gọi lại một đồng hồ ức kinh dị, thậm chí không ngủ nổi nữa, ngồi bật dậy:

"Đẹp đề cái rắm, chúng tớ ở đó lau đất cát, không được phép để sứt mẻ. Mẹ kiếp còn lảm chuyện hơn cả anh trai tớ nhiều!"

Kiều Nhân ngậy người trên giường một lúc, sau đó chỉnh lại quần áo.

"Anh của cậu làm sao?"

Thời gian cô và Kỷ Niệm quen nhau không được tính là quá lâu.

Lúc đang học năm thứ hai, trường học cô và trường bên cạnh có một trận bóng rổ giao hữu, Kiều Nhân phải làm đội trưởng đội cổ vũ. Nhưng cô chỉ ngồi đó không làm gì cả mà cuối cùng vẫn bị một quả bóng bay tới đập trúng bả vai.

Người con trai cao to không cẩn thận ném trúng cô chạy tới xin lỗi, Kỷ Niệm đi cùng anh ta.

Hỏi đó cô ấy là bạn gái của anh ta.

Hai năm rồi bạn trai của Kỷ Niệm đã đổi không biết bao nhiêu lần, ngược lại Kiều Nhân tới một người cũng không có.

Cô biết Kỷ Niệm có một người anh trai, nhưng dù sao cũng là chuyện riêng nhà người ta, Kiều Nhân không thể hỏi rõ được. Lúc này Kỷ Niệm nhắc tới, ánh mắt cô đảo một vòng, tiện miệng hỏi: "Anh của cậu cũng họ Kỷ à?"

Vừa dứt lời liền bị Kỷ Niệm đập cho một gối: "Phí lời, anh tớ không họ Kỷ thì chả lẽ họ Kiều à?"

Kiều Nhân xoa mũi: "Tên gì vậy?"

"Cậu hỏi làm gì?"

Kỷ Niệm nheo mắt, cười nham hiểm như hồ ly, "Muốn làm chị dâu của tớ à?"

Kiều Nhân lườm cô ấy một cái, xuống giường đi đánh răng rửa mặt.

Kỷ Niệm nói gót theo, Kiều Nhân đánh răng cô ấy lượn lờ xung quanh.

"Tiểu Kiều, cậu vẫn nên giết chết cái ý định này đi."

Kiều Nhân: "..."

Cô đánh răng rất nhanh, không cẩn thận khiến kem đánh răng bay lên mặt Kỷ Niệm.

Cô ấy không tỏ ra ghét bỏ mà chỉ lấy tay lau đi sau đó đưa ra ví dụ:

"Nếu như cậu làm dính kem đánh răng lên mặt anh trai tớ như thế này, chán chán anh ấy sẽ..."

Kiều Nhân đã súc miệng xong: "Chắc chắn sẽ làm gì?"

"Có cơ hội cậu cứ thử xem."

"Sao cậu không tự thử đi?"

"Tớ từng thử rồi." Kỷ Niệm lấy nước bắt đầu đánh răng, "Suốt một tháng trời... Tớ không còn muốn nhìn thấy thứ tên là kem đánh răng nữa."

Kiều Nhân khiếp sợ: "Anh ấy cho cậu ăn kem đánh răng à?"

Suýt nữa cô ấy phun nước lên mặt cô, "Cút cút cút."

Sao có thể là ăn kem đánh răng được.

Chỉ là bắt cô dùng kem đánh răng làm sạch toàn bộ đồ trang trí bằng bạc trong nhà mà thôi, Nhà họ Kỷ khắp nơi đều là đồ cổ bằng bạc do cha cô thu gom, còn chưa làm sạch được một nửa Kỷ Niệm đã mệt tới mức muốn nôn rồi.

"Vì thế tên anh ấy là gì?"

"Kỷ Hàn Thanh..." Kỷ Niệm thở dài, "Người đàn ông hẹp hòi, không hề đẹp đẽ như tên gọi." (Oan gia rồi chị Kiều ạ =))))))

Kiều Nhân: "..."

Trên thế gian này, chuyện trùng hợp quả nhiên nhiều vô kể.

Mẹ nó, hôm nọ cô còn lớn tiếng gọi anh là "Chú Hàn"... Không phải sẽ bị trả thù tới chết à?

Nửa tiếng sau, Kiều Nhân mang theo tâm trạng thấp thòm sợ bị Kỷ Hàn Thanh trả thù, ngày đầu tiên tới tòa soạn đúng giờ.

Bản thảo vẫn thuận lợi, cô làm việc một buổi sáng là kết thúc công việc.

Bốn giờ chiều, Kiều Nhân thu dọn đồ đạc, thừa dịp chủ biên háo sắc không có ở tòa soạn, mang tất cả đồ đạc tạm biệt mọi người rồi nghỉ việc.

Bởi vì hôm sau cô định tới trường báo danh, từ sớm Kiều Nhân đã chỉnh điện thoại về chế độ im lặng.

Buổi tối Kỷ Niệm ôm máy tính viết tiểu thuyết kinh dị, cô nằm lý trên giường đọc báo.

Tốc độ gõ chữ của Kỷ Niệm rất nhanh, âm thanh vang lên "lạch cạch".

"Tiểu Kiều, cậu biết gần đây tớ đi Tây An, lúc nhìn thấy hài cốt của người ở thời Tống đã nghĩ gì không?"

Kiều Nhân cầm bút xoay xoay, "Nghĩ gì?"

"Tớ nghĩ ra một tình tiết giết người hủy xác."

Cô ấy nói vô cùng hưng phấn, "Sau khi giết người xong, hung thủ chờ tới khi xác chết mục nát thành một đồng xương trắng, sau đó dùng máy móc đem xương chế thành trang sức đem đi bán, bán cho người thân của người chết đó."

Kiều Nhân mặt không đổi sắc lật báo, "Hi vọng đêm nay cậu sẽ không gặp ác mộng."

Khóe miệng Kỷ Niệm cong lên, lặng lẽ hạ xuống không nói gì.

Kiều Nhân cảm thấy nếu như Kỷ Niệm là người kì lạ thứ hai, thì không ai dám đứng thứ nhất.

Quả nhiên đêm đó cô ấy gặp ác mộng, cả đêm ôm lấy cô không chịu buông tay.

Kiều Nhân làm gối ôm cả một đêm, hôm sau tới trường báo danh eo vẫn còn cảm thấy đau.

Hai giờ rưỡi chiều vào lớp, Kiều Nhân tới sớm nửa tiếng chiếm chỗ.

Bởi vì là bài giảng nên giảng đường tiêu chuẩn dành cho 200 người, ngồi kín thì có thể dùng hai chữ "biên người" để hình dung.

Sau khi Kiều Nhân đến lớp sớm, cô lăn ra ngủ bù. Kết quả vừa tỉnh ngủ ngẩng đầu lên, phía trước phía sau đã chật kín người, cô giáo đã bắt đầu giảng bài rồi.

Trên mặt cô hằn một vết đỏ, cô xoa nhẹ hai cái sau đó mở điện thoại nhìn màn hình.

Ba giờ rồi.

Cô đã ngủ gật trên lớp nửa tiếng.

Môn này là môn bắt buộc, chỉ vì Kiều Nhân lỡ may lên lớp toàn ngủ gật mà cả một kỳ đều bị cô giáo gọi tên.

Cô ôm một bụng ám ảnh, hoàn toàn không dám nhìn đông nhìn tây, cúi đầu để cô giáo không nhìn thấy mình.

Đầu cô sắp chạm tới gầm bàn rồi. Nhưng càng mong chuyện gì không xảy ra thì nó càng tới nhanh hơn. Bục giảng đột nhiên trở nên yên tĩnh, sau đó giọng nói cực kỳ ồm ỏi dễ nghe của cô giáo vang lên.

"Bạn Kiều Nhân, em thấy phóng viên Vương Quân có liên quan thế nào tới tin tức mới được công bố gần đây."

Kiều Nhân: "..."

Cô chính là quá đen đui mà.

Đấu tranh gần nửa phút, Kiều Nhân nhắm mắt đứng dậy, vừa định cứng rắn nói "Em không biết" thì thấy có một tờ giấy được đẩy tới trước mặt.

Tầm mắt Kiều Nhân rơi xuống bàn tay đang đặt trên trang giấy kia.

Trắng trẻo đẹp đẽ... Giống như đang tỏa ra ánh hào quang.

P.S: Lần này lại đoán xem là ai nào =))))

Câu chuyện oan trái của chị Kiều với chú nhỏ đúng là không có hồi kết mà =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Một chị đại năm thứ tư như Kiều Nhân tới điểm danh, trước mặt một đám đàn em khóa dưới, bị hỏi một câu mà không trả lời được thì thật sự mất hết mặt mũi.

Đôi bàn tay này xuất hiện vô cùng đúng lúc, giống như đóng vai Phật tổ vậy. Khác nhau ở chỗ, Phật tổ phổ độ chúng sinh; còn người đó thì cứu Kiều Nhân trong lúc nước sôi lửa bỏng.

Ban nãy da đầu cô còn tê dại, giờ thì có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Cô dời tầm mắt lên trang giấy. Trên đó có ghi một vài ý về chuyên đề tin tức, tiêu đề được viết rõ ràng nổi bật. Kiều Nhân vui mừng vì thị lực rất tốt của mình, thoáng một cái đã có thể tìm thấy tên của Vương Quân. Cô âm thầm nuốt nước bọt, dùng tốc độ nhanh nhất ghi nhớ lại những ý chính của phần phân tích kia.

"Tin tức mấy ngày trước của thầy Vương Quân, đã so sánh thời tiết những ngày gần đây trong thành phố với tình hình của năm ngoái, còn đích thân đi tới nhiều xưởng luyện thép và khu vực bãi rác tập trung để quan sát, tỉ mỉ ghi chép và phân tích chất lượng không khí trong thời gian hơn nửa năm qua tại trung tâm thành phố và các vùng lân cận ngoại thành..."

Kiều Nhân cũng không quá vội vàng, nói một lát lại phát hiện đã quên mất đoạn sau, cô ho khề cui đầu nhìn lại lần nữa.

Lần này ánh mắt rơi không đúng vị trí, thứ cô nhìn thấy không phải là chữ mà là đôi bàn tay của người kia, trắng trẻo thon dài, ngón trở hơi cong lên. Vì đang dùng lực giữ cuốn vở mà khớp xương và mạch máu đều hiện lên rõ ràng.

Vừa tinh tế lại vừa mạnh mẽ.

Kiều Nhân không kìm được nhìn tới mức thất thần, ma xui quỷ khiến thế nào liền thốt lên: "Rất đẹp..."

Vừa dứt lời, người bên cạnh dường như nở nụ cười nhẹ, chỉ thoáng qua một chút rồi biến mất.

Trên bục giảng, giáo sư Từ "Ah" một tiếng: "Bạn Kiều Nhân, em vừa nói gì?"

Cô lập tức phản ứng lại, ngẩng đầu sửa lại lời nói: "Viết rất tốt ạ, đáng để chúng ta học tập."

Lúc này cô giáo mới gật đầu, "Mời bạn ngồi."

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, hai tai cô vẫn nóng bừng. Vừa mới ngồi xuống ghế, còn chưa kịp điều chỉnh tư thế cho thoải mái lại nghe thấy giáo sư Từ mở lời.

Âm thanh được micro khuếch đại lên mấy lần, vừa thoải mái lại dễ gần.

"Rất giống với ý kiến của con trai tôi."

Kiều Nhân nuốt chút nữa cắn phải lưỡi.

Giáo sư Từ bắt đầu chỉnh máy chiếu, trong lúc chuyển sang chủ đề kế tiếp còn không quên trêu chọc:

"Có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu cho hai người làm quen."

(Đoán xem con trai của giáo sư Từ là ai nào? =)))))

Kiều Nhân: "..."

Bầu không khí trong phòng học phút chốc thay đổi, không còn ồn ào nữa mà nghiêm túc tĩnh lặng.

Đây đâu phải ý kiến của cô.

Kiều Nhân nghĩ thầm, nếu giới thiệu thì nên giới thiệu vị đang ngồi bên cạnh cô này... Cô nhìn theo bàn tay kia ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy người đàn ông mặc đồ thể thao màu trắng không vương một hạt bụi nào.

Bên trên cổ áo, yết hầu hơi nhô ra, lên trên một chút nữa Kiều Nhân nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Hôm nay anh không đeo kính, cả người toát ra vẻ nho nhã. Người đã tốt nghiệp mấy năm lúc này ngồi trong phòng học, trông anh không hề có chút cảm giác không thoải mái nào.

Kiều Nhân cảm giác như mình chưa tỉnh ngủ mà gặp phải ảo giác vậy, đưa tay dụi mắt, sau đó trợn tròn mắt như con thỏ:

"Chú... chú nhỏ?"

Trong lớp yên tĩnh, giọng cô cũng không lớn, chỉ là tiếng thì thầm vừa đủ nghe.

Kỷ Hàn Thanh thu lại cuốn sổ của mình, ngón trỏ vuốt mép sổ mấy lần sau đó mới lật sang trang sau tiếp tục làm chuyên đề.

Kiều Nhân liếc nhìn mấy lần, "Cô giáo Từ muốn giới thiệu chú làm quen với con trai cô ấy kìa."

Cô chỉ đang đơn thuần truyền đạt lại một chút thôi.

Đang định xem như bản thân không nói gì, Kỷ Hàn Thanh bỗng nhiên quay đầu sang, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay.

Kiều Nhân hơi di chuyển người, ghé sát tai lại.

Anh hạ thấp đầu, kéo sát khoảng cách của hai người hơn nhưng vẫn trong phạm vi an toàn.

Cô nghe thấy anh hỏi: "Không phải muốn giới thiệu cho em à?"

Bên tai vẫn còn vương lại hơi thở ấm áp, buồn buồn tê tê, Kiều Nhân không đáp. Mãi tới khi trở lại chỗ ngồi rồi, cô mới nhẹ nhàng xoa xoa tai, cảm bút ghi chép.

Viết chưa được mười chữ, chuông tan học đã vang lên.

Bởi vì là ba tiết học liên tiếp nên giữa mỗi tiết sẽ có 10 phút nghỉ ngơi. Cô giáo cũng không dạy quá giờ, nghe thấy chuông liền dừng lại để mọi người giải lao.

Giáo sư Từ rất nổi tiếng trong trường, nếu đổi thành môn học khác, chỉ cần đến tiết thứ hai là phòng học đã ít đi một nửa rồi.

Thế nhưng môn học này thì khác, ngoại trừ những người đi ra ngoài vệ sinh cá nhân thì không có ai bỏ về cả.

Kiều Nhân lấy điện thoại ra xem.

Tin nhắn đến hơn mười cái đều là của chủ biên, trước tiên hỏi cô vì sao không đi làm, sau đó lại nói linh tinh một đống thứ.

Nói chung chẳng có mấy lời thật lòng, đều là "không nữ", "đáng tiếc" các thứ nói suông thôi.

Cũng giống như Tiểu Tạ, Kiều Nhân mà không trả lời thì không biết chủ biên còn định quấy rầy cô bao lâu. Cô thuận miệng kiểm soát:

[Học kỳ này vẫn còn môn, lại phải làm luận văn nữa nên tôi không có thời gian thực tập.]

Cô đưa ra lý do này khiến người khác không có cách nào từ chối.

Một lát sau chủ biên lại gửi tin nhắn tới:

[Vậy cô chăm chỉ học cho tốt. Sau khi tốt nghiệp có thể tới tạp chí của tôi tiếp tục làm việc, tôi rất thích cô.]

Nếu như hai chữ "yêu thích" này đặt trên người khác, thì khả năng chỉ đơn thuần là cảm giác thân thiết giữa tiền bối với hậu bối. Nhưng đặt trên người chủ biên thì là loại tâm tư không thể tin được.

Trước khi khóa máy, cô liếc nhìn thời gian, sau đó lại nhìn người đang ngồi bên cạnh.

"Chú nhỏ, chú tới trường học của chúng tôi làm gì?"

Cô nhớ Kỷ Hàn Thanh không phải là sinh viên trường này, nói tới về thăm trường cũ là không thể nào rồi.

"Tìm người."

Kiều Nhân "à" một tiếng, lại bắt đầu xem giờ.

Thời gian hiện trên màn hình điện thoại vừa thay đổi, bên cạnh có giọng nữ vang lên:

"Đàn anh, anh có bạn gái chưa?"

Phương thức tầm thường tới mức không thể tầm thường hơn.

Kiều Nhân trầm nghĩ trong lòng, thà trực tiếp nói luôn là "Đàn anh bạn gái anh đang đứng đây nè."

Hơn nữa Kỷ Hàn Thanh học ở trường khác, không thể xem là đàn anh được, đừng nói là cùng ngành.

Kiều Nhân xoa xoa tai, cố tình quay sang xem kịch vui.

Người bên cạnh vẫn đang viết chữ, bút máy trên tay khẽ chuyển động.

"Không có."

Nữ sinh kia mừng rỡ, tự giác đưa một tờ giấy ra: "Đàn anh, có thể trao đổi phương thức liên lạc không ạ?"

Kiều Nhân bắt đầu đưa tay chống cằm.

Nữ sinh này dáng người chuẩn, gương mặt cũng xinh đẹp, ngực lớn eo thon chân còn dài nữa.

Đừng nói là so với ngành của bọn cô, kể cả so với toàn trường, thậm chí so với Bắc Ảnh (Học viện điện ảnh Bắc Kinh), khuôn mặt này cũng phải thuộc hàng top.

Kỷ Hàn Thanh nâng mắt nhìn cô ấy chưa tới một giây, sau đó anh nhận lấy tờ giấy kia, hạ bút viết một hàng chữ ngay ngắn.

Kiều Nhân vẫn đang kinh ngạc.

Mãi tới khi cúi đầu nhìn xuống, thấy trên đó ghi tên và phương thức liên lạc.

Tên là Phó Yến.

Số điện thoại... hình như là của Kỷ Niệm.

Kiều Nhân yên lặng nhìn qua chỗ khác.

Chuông vào lớp lại nhanh chóng vang lên, trong phòng học trở lại yên tĩnh. Kiều Nhân nhận được tin nhắn của Kỷ Niệm.

[Sao lại có số lạ thổ lộ với tớ?]

Kiều Nhân: "..."

[Khách sạn Quân Duyệt 5209?]

Kiều Nhân nhìn Kỷ Hàn Thanh một cái.

Kỷ Niệm: [Hấp dẫn như vậy à?]

Kiều Nhân: [Cậu sẽ không tới đó thật chứ?]

[Tớ cũng muốn đi, nhưng hôm nay anh trai tớ về nhà, mẹ tớ gọi về ăn cơm...]

Kỷ Niệm vẫn tiếp tục tỏ ra tiếc nuối: [Ôi... Lực bất tòng tâm quá.]

Kiều Nhân quay đầu, lần này còn chưa kịp thu lại tầm mắt đã nghe thấy người đó hỏi:

"Sao em cứ nhìn tôi?" Kỷ Hàn Thanh cũng nhìn thẳng vào cô: "Có đẹp trai không?"

"..."

Tai cô nóng bừng, vội vàng nhìn thẳng ra phía trước giả vờ đang ghi chép.

Kiều Nhân hoàn toàn không biết mình chống đỡ cho tới lúc tan học như thế nào. Từ đó cho tới tận khi tan học cô không dám quay đầu nhìn sang bên cạnh nữa.

Trong khi đó người bên cạnh lại hướng tầm mắt như có như không về phía cô. Không biết có phải do Kiều Nhân bị ám ảnh trong lòng hay không, cô luôn có cảm giác bị anh nhìn suốt cả hai tiết học.

Kết quả sau khi hết hai tiết, cô quay sang nhìn bên cạnh đã không còn ai nữa rồi.

Kiều Nhân giờ tay đỡ trán, thu dọn đồ đạc ra khỏi phòng.

Mùa xuân ở thành phố Bắc, nói là tới nhanh thì cũng không đúng, mà nói là tới chậm thì cũng không phải.

Rõ ràng hai ngày trước còn âm u như mùa đông, vậy mà hôm nay khi Kiều Nhân bước ra khỏi lớp học, đi dạo quanh trường một vòng lại vô tình phát hiện ra cây cối ven đường đã đâm ra những chồi non.

Dường như chỉ trong một đêm, thành phố Bắc đã tiến vào những ngày đầu xuân.

Kiều Nhân cởi nút áo khoác, lúc đi tới cổng trường thì bỗng đổi ý, muốn quay lại ký túc xá lấy vài thứ đồ.

Cô không mấy khi ở lại trong trường, vì thế quan hệ với các bạn cùng phòng cũng không thân, chỉ đơn giản hàn huyên khách sáo mấy câu. Chưa tới nửa tiếng sau, cô cầm đồ đi ra ngoài.

Đúng lúc Kỷ Niệm nhắn tin: [Kiều Kiều, hôm nay tám giờ tớ về. Cậu có muốn ăn gì đó không, tớ mang về cho?]

Kiều Nhân đã đẩy cửa đi vào trong một quán ăn: [Không cần, tớ ăn qua loa ở ngoài rồi.]

Bên kia cũng không nhắn lại.

Kiều Nhân tự mình gọi hai món ăn, cơm trắng ăn được một nửa đã thấy không ăn nổi nữa.

Sau khi ăn cơm xong, ngoài trời cũng đã tối rồi. Kiều Nhân trả tiền xong lại đi sang quán bên cạnh mua một ly trà sữa.

Lâu rồi không có thời gian rảnh rỗi như vậy, chẳng mấy khi có thể kiểm soát thời gian của mình, Kiều Nhân định đi xem một bộ phim điện ảnh.

Tối rạp chiếu phim rồi, kết quả nhìn xung quanh đều thấy các cặp đôi sánh vai nhau.

Lúc này cô mới hiểu tác dụng của người bạn trai. Kiều Nhân tự thấy bản thân lẻ loi, cuối cùng cô không xem phim mà đi thẳng tới mấy cái máy trò chơi cho trẻ em.

Cũng không biết do vận may của cô quá kém hay là kỹ thuật tệ, Kiều Nhân chơi gấp thú bông tới mấy chục lần cuối cùng chỉ gấp được một con cá bông màu đỏ.

Lúc về tới cửa khu nhà, Kiều Nhân ôm con cá xấu muốn chết này gọi điện cho Kỷ Niệm.

"Niệm Niệm, cậu về nhà chưa?"

Kiều Nhân vốn định nhờ cô ấy mua giúp mình mấy cái bánh tart trứng, kết quả vừa hỏi xong thì đã nghe thấy tiếng đóng cửa xe truyền tới từ đầu dây bên kia.

Kỷ Niệm cúp điện thoại rồi nhào tới: "Nhớ tớ không?"

Kiều Nhân: "..."

So với Kỷ Niệm thì cô nhớ bánh tart trứng hơn nhiều.

Kiều Nhân để im cho cô ấy làm loạn, còn mình thì cất điện thoại vào trong túi.

"Phải rồi Tiểu Kiều..."

Kỷ Niệm chỉ ra phía đằng sau lưng mình, "Tớ..."

Kiều Nhân nhìn theo hướng đó, còn chưa kịp thấy mục tiêu đã vô tình lướt qua vị trí cách mình chưa tới năm mét, có một người đang đứng dưới gốc cây to.

Có lẽ là uống say, đứng cũng không vững, lão đảo cổ lục lọi cái gì đó ở trên hông.

Kiều Nhân lập tức quên mất chuyện Kỷ Niệm đang nói.

Kỷ Niệm cũng ngó ra, tầm mắt chuyển tới người đang đứng dưới gốc cây kia.

Một giây sau, Kiều Nhân còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì, đôi mắt đã bị một bàn tay che kín. Giọng Kỷ Niệm vang lên bên tai như một chùm pháo hoa nổ tung: "Tớ... ***" (Chỗ này Kỷ Niệm chửi tục =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Giọng của Kỷ Niệm uy lực tới mức nào chứ?

Có thể nói là, trong vòng bán kính 100 mét xung quanh không gian đều trở nên tĩnh lặng trong nháy mắt. Ngay cả người đàn ông say rượu đang đứng dưới gốc cây cũng bất động, sừng sốt một lát mới mơ màng quay đầu nhìn sang.

Kỷ Niệm dụi mắt, ban nãy còn đang ngâm nga một bài hát, vừa mở miệng đã phát ra một câu cực kỳ cẩu kính:

"Mẹ kiếp! Uống say còn đi gây tai họa cho người khác làm gì?"

Càng nói càng tức, cô ấy đá bay hòn sỏi dưới chân, đập trúng bàn chân của tên say rượu kia.

"Quần, mau kéo quần lên!"

Rừng lớn, loài chim nào cũng có. (Ý nói trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra được.)

Cô chỉ trên đường về nhà mình thôi mà cũng có thể gặp phải một con ma men làm bậy trên đường.

Còn chẳng bằng mấy con vật. Con mèo mẹ cô nuôi còn biết đi tìm bô để giải quyết vấn đề đấy.

Kỷ Niệm nghĩ thầm, nếu như khiến Tiểu Kiều sợ hãi, cô nhất định sẽ đuổi đánh hắn ta một trận no đòn. Kết quả vừa quay đầu lại nhìn đã thấy đôi mắt của nha đầu kia bị một bàn tay che kín.

Kỷ Niệm không nhìn kỹ, khẽ cười nhìn về phía bóng lưng tên kia đang bỏ chạy trời chết.

"Được rồi đừng che nữa. Quần đã kéo lên rồi."

Giọng Kiều Nhân hơi run run, "Không phải tay của tớ."

Bàn tay kia vẫn che trên mắt cô, không giữ quá chặt, thế nhưng vừa đủ che hết cảnh vật xung quanh.

Bởi vì khoảng cách quá gần, Kiều Nhân còn có thể nhận ra mùi hương trên người người đó, gió thổi khiến nó quanh quẩn trước chóp mũi cô.

Nhẹ nhàng dễ chịu, lại có chút quen thuộc.

Mí mắt cô giật giật, "Chú nhỏ... Chú có thể bỏ tay ra không?"

Vừa dứt lời, trước mắt quả nhiên khôi phục lại rõ ràng.

Kiều Nhân cúi đầu chớp mắt một cái, bên dưới tai cô dường như vẫn còn lưu lại hơi thở nhẹ nhàng của anh, ảm áp, vương vấn mãi không tan.

Đợi tới khi tầm mắt hoàn toàn hồi phục, cô mới quay đầu lại nói cảm ơn. Giọng nói rất nhẹ nhàng, dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ tan biến: "Cảm ơn."

Kỷ Niệm vốn định cảm thán mấy câu về đề tài "Chú nhỏ" này, kết quả vừa quay đầu nụ cười đã cứng ngắc nơi khóe môi.

Cô nhìn hai người bọn họ với ánh mắt ngạc nhiên.

Hôm nay khi Kỷ Hàn Thanh lái xe đưa cô về, Kỷ Niệm tình cờ nhìn thấy Kiều Nhân đang đi trên đường, cô còn định giới thiệu hai người làm quen.

Lần này thì hay rồi, hai vị này đã sớm quen biết nhau.

Hơn nữa người đàn ông này, em gái mình thì mặc kệ... còn ban nãy thì ngay lập tức vội vàng che mắt hộ cô gái khác?

Kỷ Niệm càng nghĩ càng phiền lòng. Cô thật sự hết hi vọng với Kỷ Hàn Thanh, trợn mắt không thèm nói năng gì.

Kiều Nhân cũng không mấy để tâm, đưa mắt nhìn sang phía kia, dưới tán cây đã không còn bóng người.

"Hắn cởi quần à?"

Kỷ Niệm tức giận: "Mẹ nó, không hiểu từ đâu tới mà dám đứng bên đường cởi quần?"

Kiều Nhân "À" một tiếng, dừng lại nửa giây sau đó thờ dãi: "Thật đáng tiếc."

Vừa dứt lời, hai người kia đồng thời nhìn cô.

Kỷ Niệm tròn tròn mắt, biểu cảm không thể tin nổi.

Người còn lại thì vẫn là thái độ bình thản, chỉ có đôi mắt hơi nheo lại bên trong như có sóng ngầm đang cuộn trào.

"Sao?" Kỷ Hàn Thanh nhướn mày, "Em vẫn còn muốn nhìn?"

Lúc này Kiều Nhân mới phát hiện ra lời nói của mình còn có ý nghĩa khác, vội vàng phủ nhận:

"Không, em không... không phải em muốn nhìn."

Có gì đáng xem chứ.

Đều là người trưởng thành cả, ai mà chả từng xem mấy bộ phim đó rồi.

Kiều Nhân chẳng hứng thú chút nào: "Cao thì sẽ ngắn, dựa theo định luật này, cơ bản không có gì đáng nhìn."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Ha Ha.

Giọng anh nhẹ nhàng nhưng giống như đang đè nén từng chữ: "Em còn rất am hiểu."

Kiều Nhân xem đây như là lời khen, mỉm cười với anh.

Sau đó biến Kỷ Niệm thành bia đỡ đạn, cô nghe thấy Kiều Nhân nói: "Không phải, Niệm Niệm mới hiểu rõ."

"..."

Kiều Nhân lại nhìn lướt qua cái cây kia.

Quả nhiên là "Chim nhận bay qua không vết tích, một cọng lông cũng không rơi xuống"*, nơi đó lúc này giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

(* Câu này là một thành ngữ, mình cũng không biết giải thích ra sao nữa. Ai biết thì chỉ mình với nhé.)

Cũng không phải là đáng tiếc.

Hiện tượng này nếu có thể chụp hình sau đó biên tập lại, thì chắc đã cho ra được một bản thảo tin tức rồi.

Sau này kết hợp với những vấn đề khác gây ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố nghiên cứu sâu rộng hơn, viết thật tốt có khi còn lọt top tin tức tốt nhất năm.

Đây là bệnh nghề nghiệp của những phóng viên như họ.

Kiều Nhân không tin Kỷ Hàn Thành không nghĩ tới việc này. Cô quay đầu nhìn, còn chưa kịp hỏi gì anh đã nói trước:

"Không viết."

"..."

Kiều Nhân liền ngậm miệng.

Thời gian cũng không còn sớm nữa.

Thành phố Bắc vào ban đêm, nhiệt độ giảm tới mấy độ, Kiều Nhân kéo chặt áo khoác trên người, để mặc cho Kỷ Niệm ôm lấy mình.

Cô ngáp một cái, thật sự không kìm chế được nữa. Sau khi chào hỏi hai người, Kiều Nhân đi thẳng vào trong khu nhà.

Kỷ Niệm vẫn đứng đó, đợi tới khi không nhìn thấy bóng dáng Kiều Nhân nữa mới nghiêng răng nói:

"Kỷ Hàn Thanh, anh có còn là người không?"

"Sao lại không?"

"Tại sao anh chỉ che mắt của Tiểu Kiều?"

"Đứng gần cô ấy."

"Không thể tiện che cả mắt cho em gái anh à?"

"Không thể."

Kỷ Niệm tức giận tới mức chửi thề: "Mẹ nó..."

Sau đó thấy ánh mắt lạnh lùng của anh quét tới, lập tức xoay chuyển 180 độ, "Hôm nay mặt trăng thật sáng..."

Kỷ Hàn Thanh: "Đi đây."

Anh cứ thế rời đi.

Kỷ Niệm nhe răng múa vuốt một lát sau đó mới không cam tâm bỏ về nhà.

Khi mở cửa phòng trọ, Kỷ Niệm nhận được một tin nhắn. Người anh trai vạn năm không thèm để ý đến cô một lần, phá lệ gửi cho cô tin nhắn:

[Lần sau tới chương trình giáo dục thiếu nhi nhớ phải xem.]

Kỷ Niệm "..."

Vừa mất Kiều Nhân rồi thì cũng đừng có đối xử với cô như thế chứ.

Kỷ Niệm tức giận mở cửa phòng. Kiều Nhân đã làm tổ trong chăn, chỉ có đầu với cánh tay lộ ra ngoài, nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu lên nhìn:

"Niệm Niệm, chỉ có mình cậu viết tiểu thuyết kinh dị mà có cảnh giường chiếu à?"

"..."

Hai người này giống như đã thương lượng với nhau vậy.

Kỷ Niệm ném cái gối tới: "Cút cút cút!"

Cầu nam nữ.

Cả ngày chủ nhật Kiều Nhân không ra ngoài.

Bởi vì thứ hai phải tới phỏng vấn ở (tên tạp chí), cô dành cả buổi sáng để chuẩn bị kỹ càng.

Mãi tới xế chiều mới có chút thời gian rảnh rỗi, Kiều Nhân chọn một bộ phim để xem.

Kiều Nhân còn khổ hơn cô, hiện tại đang học hệ lịch sử, suốt ngày bị giáo viên hướng dẫn gọi đi không biết để làm cái gì.

Kiều Nhân xem phim cũng cảm thấy nhàm chán, ôm laptop sắp ngủ gật tới nơi thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Cô giật mình, suýt nữa đánh rơi cả laptop trong tay, tìm điện thoại nghe máy.

Đầu bên kia vang lên giọng nữ như muốn lao qua màn hình điện thoại.

"Kiều Kiều!"

Con buồn ngủ của Kiều Nhân hoàn toàn tan biến, liếc mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình, nằm dài ra giường:

"Ừ... Sao thế?"

"Giang hồ tương trợ, Kiều Kiều."

Kiều Nhân trở mình, "Nói đi."

"Hai ngày nay chủ biên bảo mình đi làm chuyên đề."

"Về mình à?"

"Làm về cậu làm cái gì?"

"Vậy mình cứ không nói."

Tiểu Tạ rên rĩ: "Cậu biết Kỷ Hàn Thanh chứ? Vương Quân cũng biết đúng không?"

Cô ấy nói một loạt mấy cái tên. Kiều Nhân lục lại trong đầu một lần, nếu như cô nhớ không lầm thì đây đều là những phóng viên có tiếng trong ngành.

Khi Kiều Nhân học ở trường, vẫn hay nghe các giảng viên nhắc tới mấy cái tên này.

Cô "Ừ" một tiếng, tắt máy tính sau đó hỏi: "Làm chuyên đề về phóng viên à?"

"Cậu cũng biết mấy ngày nay tin tức không có gì mới mẻ, chỉ có thể lục lại đề tài cũ..."

Một năm 365 ngày không phải ngày nào cũng có tin mới.

Thế nhưng tạp chí thì tuần nào cũng phải phát hành, không có bản thảo mới thì chỉ có thể nhặt nhạnh lại bản thảo cũ thôi.

Nếu chỉnh sửa tốt có khi lại có thể viết được một bài báo đặc sắc.

Rõ ràng là Tiểu Tạ có ý này, Kiều Nhân đáp một tiếng: "Sao cứu được cậu?"

"Cậu chắc chắn hiểu bọn họ hơn mình chứ?" Tiểu Tạ bắt đầu ra đòn sát thủ, "Giúp mình cung cấp một số tư liệu đi!"

Kiều Nhân kéo ngăn tủ đầu giường ra, lấy cuốn sổ ghi chép.

"Bây giờ ở quán cà phê bên dưới tòa soạn."

Kiều Nhân đến sớm 15 phút.

Vị trí của tòa soạn ở thành phố Bắc, bốn phía nhà cao tầng san sát nhau, là khu vực sầm uất nhất trong thành phố.

Bởi vì là cuối tuần nên mọi người không phải đi làm, quán cà phê gần như chật kín người.

Tháng ba, không khí trong quán cà phê khá tĩnh lặng.

Kiều Nhân chờ đợi hơi khó chịu, cũng may Tiểu Tạ không bắt cô đợi lâu, vội vàng chạy tới chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Kiều Nhân đưa sổ ghi chép ra,

Tiểu Tạ uống cà phê, lật xem vài trang, ánh mắt lóe lên.

"Kiều Kiều, nhất định là cậu giành được học bổng ở trường đúng không?"

Kiều Nhân chống cằm nhìn cô ấy: "Cậu định viết thế nào?"

"Yêu cầu không quá dài, vị trí cũng không nổi bật, tùy tiện viết mấy câu thôi..."

"Ví dụ như đây?"

"Ví dụ như... mình nghe nói Kỳ Hàn Thanh vẫn còn độc thân."

Tiểu Tạ đóng quyển sổ lại: "Ba bốn mươi tuổi còn độc thân, có bao nhiêu tin tức giá trị đây!"

Kiều Nhân: "..."

Hóa ra không chỉ có một mình cô cho rằng Kỳ Hàn Thanh là người ba bốn mươi tuổi.

Trong quán cà phê thật sự nhàm chán, Tiểu Tạ cũng không thích ở đây, uống xong cốc cà phê vội vàng lôi Kiều Nhân đi ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời đã lặn, ánh nắng lúc ẩn lúc hiện chiếu xuống mặt đường.

Tiểu Tạ vẫn đang nói về việc viết bài: "Tạp chí của chúng ta không có tiếng tăm mấy, kiểu người tình anh như họ không đọc tạp chí giải trí đâu, mình sẽ viết mấy câu..."

Cô ấy nhất định cho rằng tin tức dù có vô căn cứ đến đâu cũng sẽ không bị người trong cuộc phát hiện.

Thời gian này đúng vào giờ cao điểm tắc đường.

Hai người đi học theo vỉa hè, Tiểu Tạ có vẻ đắc ý, trong lòng pháo hoa nổ bùm bùm.

"Kiều Kiều, cậu nói xem mình có thông minh không?"

Kiều Nhân dừng bước: "Cậu biết Kỳ Hàn Thanh là ai không?"

"Không phải là..."

Kiều Nhân ngắt lời, "Chính là người mà lần trước gặp Từ Giai trước cửa hội sở đấy."

Tiểu Tạ sững sờ, không thể lập tức nhớ ra.

Kiều Nhân thờ dài, dòng xe cộ bên cạnh di chuyển cực kỳ chậm, tiếng người nói chuyện cũng bị át đi, giọng cô lớn hơn bình thường mấy phần.

Bình thường giọng Kiêu Nhân không lớn, vì thế khi nói to âm thanh không rõ mấy. Tuy không nổi bật nhưng nếu nghe kỹ thì vẫn có thể nghe thấy.

Kiều Nhân ho một tiếng, nhắc lại cho Tiểu Tạ: "Chính là cái người 800 đồng một đêm đấy."

Thấy Tiểu Tạ vẫn còn tròn tròn mắt, Kiêu Nhân lại thờ dài, Đang định bước chân sang đường thì phía sau có tiếng còi xe vang lên.

Chỉ một tiếng, ngăn ngừi, cũng không có ý thúc giục.

Kiều Nhân cau mày nhìn lại, sau đó sững sờ.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện, gió mây luân chuyển... Quả nhiên chính là báo ứng, ai chạy cũng không thoát.

P.S: Đứng là chạy đâu cũng không thoát được chị Kiêu ạ. Đại thần lại giá lâm rồi =))))))))))

SPOIL Chương 7:

Kiều Nhân nhẹ nhàng ho một tiếng: "Kỷ tổng, anh muốn nói với tôi chuyện gì?"

... Kỷ tổng? Cô đúng là thích ứng với danh xưng này nhanh thật.

Kỷ Hàn Thanh nhìn cô qua gương chiếu hậu, "Vừa nãy em nói cái gì 800 đồng?"

Kiều Nhân: "..."

"800 đồng một đêm... là nói tới tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Chỉ mấy giây thôi, thậm chí Kiêu Nhân đã nghĩ người đàn ông này đã cài máy nghe trộm trên người cô, vì thế nên chỉ loáng thoáng nghe thấy một chút gió thoảng mây bay anh có thể lập tức xuất hiện ngay sau lưng cô.

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ vô căn cứ của cô mà thôi.

Bởi vì Kiêu Nhân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy phía trên dòng xe cộ đang nối đuôi nhau là mấy tòa nhà văn phòng cao vút, trên tầng cao nhất có tấm biển sáng loáng đề mấy chữ.

Thời gian này nếu như không có gì sai lệch thì cũng vừa đúng lúc Kỷ Hàn Thanh tan tầm, nên việc xe bị kẹt trên đường là quá bình thường.

Cô thất thần mất mấy giây, sau đó, Kiêu Nhân thức thời kéo Tiểu Tạ lùi lại mấy bước.

Ngón tay Tiểu Tạ vẫn chỉ ra phía trước, hướng vào người đàn ông đang ngồi trong xe.

"Kiêu Kiêu, 800 đồng, ôi..."

Kiều Nhân vội vàng kéo tay cô ấy lại, còn đang nghĩ xem có nên bịt kín miệng cô ấy lại không thì Tiểu Tạ đã kêu lên:

"Ngay cả tư thế gọi điện thoại cũng đẹp trai như vậy..."

Vừa dứt lời điện thoại trong túi Kiêu Nhân liền rung lên.

Tốc độ của dòng xe cộ nhanh hơn một chút, chưa tới nửa giây, chiếc xe kia đã dừng lại trước mặt hai người.

Cửa sổ xe hạ xuống, gió lùa vào bên trong, cổ tay áo của anh đã bị gió thổi một hồi.

Kiều Nhân muốn giả vờ như không nghe thấy, kết quả Tiểu Tạ lại không phối hợp, kéo tay cô nói:

"Kiều Kiều, điện thoại của cậu kêu kìa."

Phía sau đã bắt đầu có tiếng còi xe thúc giục, Kiều Nhân hết cách, đành phải vừa tiến lên phía trước vừa lấy điện thoại ra nghe máy.

"Alo?"

Giọng nói từ đầu bên kia hòa với tiếng xe cộ ồn ào xung quanh.

"Lên xe."

"Không cần..." Kiều Nhân cho là anh muốn đưa mình về nhà, "Tôi ở cách đây một đoạn thôi."

Tính bất quái của Tiểu Tạ sắp không thể kìm nổi nữa, kiễng chân sát lại gần cô.

Kiều Nhân đổi điện thoại sang bên tai kia.

"Có chuyện muốn nói với em."

Kiều Nhân cảm thấy lúc này cô mà lên xe chính là tự đi tìm cái chết, cô bước đi nhanh hơn, dường như muốn đạt tốc độ ngang với dòng xe cộ.

Cô liếc mắt nhìn Tiểu Tạ bên cạnh, lập tức lờ cô ấy ra làm bia đỡ đạn.

"Tôi định cùng bạn đi ăn cơm..."

Sợ Tiểu Tạ làm lộ, Kiều Nhân vừa nói vừa nháy mắt với cô ấy.

Tiểu Tạ lập tức tinh ý, vô cùng phối hợp gọi: "Kiều Kiều, chúng ta nên đi ăn món gì..."

"Mặc kệ cô ấy." Phía sau lại có còi xe vang lên, giọng anh hơi trầm xuống, "Em lên xe."

Kiều Nhân thật sự không dám, mãi tới một giây sau, Kỷ Hân Thanh lạnh nhạt bổ sung thêm: "Kiều Nhân, hình như tôi là sếp của em"

"..."

Hình như cái rắm.

Kiều Nhân cúp điện thoại, nghĩ cách đuổi Tiểu Tạ đi: "Lát nữa mình còn có việc, cậu về trước đi."

Tiểu Tạ thăm dò cô: "Hẹn hò?"

Ban nãy cô nhận điện thoại đúng là khiến người ta hiểu lầm, Kiều Nhân thờ dãi không biết giải thích thế nào.

Tiểu Tạ nhìn cô bối rối, cau mày không nói lời nào, càng cảm thấy tám chín phần là mình đã đoán đúng rồi. Cô ấy vỗ vỗ vai Kiều Nhân:

"Được rồi, mình biết rồi. Cậu đi hẹn hò đi."

Nói xong Tiểu Tạ quay đầu nhìn lại phía sau, "Mình nghe nói ông chủ quán trà sữa đó rất đẹp trai, hôm nay nhân tiện đi xem xem."

Trước giờ Tiểu Tạ là người nói đi là đi ngay, vừa dứt lời, cô ấy đã chạy ngay vào quán trà sữa.

Kiều Nhân dõi mắt nhìn theo, mãi tới khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng Tiểu Tạ nữa mới đi về phía xe ô tô, mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Bởi vì cửa sổ xe vẫn đang mở nên nhiệt độ bên trong không cao hơn bên ngoài nhiều.

Kiều Nhân nhìn xung quanh, sau đó từ từ chuyển ánh mắt về phía Kỷ Hân Thanh.

Phía trước là đèn đỏ, còn phải đợi hơn một phút, anh đang gọi điện thoại.

Sau đó đèn xanh vừa đổi, anh ngắt điện thoại rồi tiện tay ném lên trên kệ.

Kiều Nhân vẫn đang yên lặng chờ đợi, mãi tới khi xe di chuyển, cô mới nhẹ nhàng ho một tiếng:

"Kỷ tổng, anh muốn nói gì với tôi?"

... Kỳ tổng?

Cô thích ứng với danh xưng này cũng nhanh thật đấy.

Kỳ Hàn Thanh nhìn cô qua gương chiếu hậu, "Vừa nãy em nói cái gì 800 đồng?"

Kiều Nhân: "..."

Anh hỏi điều này, rõ ràng ngay cả cơ hội để cô giả ngu cũng không cho, Kiều Nhân đành thuận miệng nói bừa:

"Mấy ngày trước tôi mua quần áo..."

"Tiếp tục bịa chuyện."

"..."

"800 đồng một đêm..." Lại tới một ngã tư khác, xe dừng lại, anh trực tiếp quay đầu nhìn cô, "Là nói tới tôi?"

Ánh mắt hai người chạm nhau, một giây, hai giây,... Cô đột nhiên hiểu vì sao lần nào Tiểu Tạ cũng đều cố chấp ôm hi vọng muốn chơi đấu địa chủ với anh rồi.

Đừng nói đấu một đêm, chỉ cần nhìn khuôn mặt này một buổi tối thôi 800 đồng cũng đáng.

Kiều Nhân nuốt nước bọt: "Không phải tôi nói."

Khóe miệng Kỳ Hàn Thanh hơi nhếch lên.

"Được rồi là tôi nói..." Kiều Nhân đầu hàng, "Tôi thật sự chỉ thuận miệng nói bừa."

Ai biết cả hai lần đều bị người trong cuộc nghe thấy.

Tầm mắt anh hướng ra phía trước, một cái liếc mắt cũng không dành cho cô.

Xong. Tới nhìn cũng không muốn nhìn cô nữa rồi.

Trong lòng Kiều Nhân vừa "đoàng" một cái trùng xuống, vô cùng có thành ý nói: "Lần sau tôi không dám..."

Người kia đã hỏi ngược lại: "800 đồng một đêm để làm gì?"

Kiều Nhân sững sờ sau đó bật thốt lên: "Đấu địa chủ."

Cô quay đầu nhìn anh, sau đó thấy khóe miệng người đó hơi cong lên thêm một chút.

"Chỉ là đấu địa chủ thôi à?"

Kiều Nhân: "..."

Không vậy thì chả lẽ còn bao gồm cả phục vụ thiếp thân* à?

(Thiếp thân: thời cổ đại những tiểu thư, công tử con nhà quyền quý hay có người hầu thiếp thân đi theo. Đó là người luôn đi theo bên cạnh và hầu hạ mọi việc cho chủ nhân, kể cả chải tóc và thay trang phục.)

Khóe miệng cô giật giật, hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi.

"Những việc khác... không mua nổi."

Anh hơi nheo mắt, ngón tay đưa lên chạm vào khóe môi, "Giảm giá cho em?"

Kiều Nhân xua tay từ chối: "Không không cần, tôi không chơi đấu địa chủ."

Cô thật sự không chơi.

Mấy game đó Kiều Nhân không am hiểu lắm, vào thời điểm cuối năm, khi bận bịu người thân trong nhà hay tụ tập lại đánh bài, cô luôn bị ngược đãi một hồi.

Người nào thiếu tiền, tìm cô là đúng đắn nhất.

Số tiền Kiều Nhân đánh bài thua có thể mua được cả một chiếc xe. Mặc dù cô không thiếu tiền, nhưng tóm lại là cũng cần mặt mũi. Kiều Nhân thay đổi cách xưng hô trong chớp mắt:

"Chú nhỏ, chú biết chơi đầu địa chủ à?"

"Không biết."

"Trong lòng Kiều Nhân vui vẻ, kích động vịn phần xoa xoa tay.

"Có thời gian chúng ta thử đánh bài nhé?"

Người mới đầu với người mới, chỉ ít xác suất cô thắng cũng lớn hơn một chút.

Kiều Nhân: "Vừa vịn Niệm Niệm cũng không biết."

Ba người bọn họ tụ tập lại, khả năng thắng của cô chắc chắn cao hơn nhiều.

Kỷ Hàn Thanh quay đầu nhìn cô.

Cô gái ngoại hình xinh đẹp, gương mặt toát ra vẻ dịu dàng, lúc cười lên còn tỏa ra hào quang lấp lánh.

Anh đột nhiên nhớ tới ngày diễn ra hôn lễ của Tân Nhan, nha đầu này cũng cười như vậy. Tuổi còn nhỏ, dù đứng ở đâu cũng có thể dễ dàng nhận ra là chưa thành niên, cầm theo hộp bánh kẹo cưới đi tới từng bàn phát cho mọi người.

Tới chỗ anh và Phó Yến, đúng lúc hết kẹo.

Vậy nên khi đó thời gian anh và Phó Yến nhận được kẹo cưới dài hơn người khác mấy phút. Lúc đó căn bản Kỷ Hàn Thanh không chú ý tới cô nương này, mãi tới tận lúc anh mở hộp kẹo đó ra.

Bên trong không chỉ có mấy viên kẹo mà còn có thêm cả một tấm thẻ phòng khách sạn, cùng với mấy vỏ hộp Okamoto*.

(Hừm, cái này là tên 1 loại "ba con sói" =))) Ai vẫn chưa hiểu thì search google nhé.)

Hiện tại đúng là cô đã quên sạch những chuyện đó rồi.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh gõ nhẹ lên tay lái mấy lần, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng.

Cô gái này đúng là thay đổi rồi.

Kỷ ức cũng chỉ ngẩn ngui như vậy thôi.

9 giờ rưỡi sáng thứ hai, Kiều Nhân tới phòng vấn tại tòa soạn.

Việc tuyển chọn sinh viên cơ bản đã kết thúc, lúc này người đến phỏng vấn cũng không nhiều. Kiều Nhân lấy sổ đứng chờ hơn nửa tiếng, cửa phòng làm việc đã mở ra, có người gọi tên cô.

Cô gái này giờ ngồi bên cạnh cô nói chuyện hào hứng lập tức ngừng lại, giọng cô vù: "Cố lên!"

Cũng không phải lần đầu tiên Kiều Nhân tham gia phỏng vấn, kinh nghiệm đã có một chút. Cô có niềm tin, bởi vậy khi bị mấy vị thầy giáo hướng dẫn hỏi mấy vấn đề cô cũng không căng thẳng đến mức run rẩy như lần đầu.

Toàn bộ quá trình phỏng vấn đều thuận lợi, mãi tới tận khi kết thúc, có một vị giáo sư đeo kính hỏi:

"Bạn học Kiều Nhân, hôm nay em đã đọc báo chưa? Có thể khái quát giúp chúng tôi tin tức ngày hôm nay không?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Em chưa đọc."

Sáng sớm nay cô đã chạy tới đây phỏng vấn, đừng nói là đọc báo, ngay cả bóng dáng tờ báo cô cũng chưa liếc qua.

Vị thầy giáo ấy dường như đã đoán trước được câu trả lời, cầm một tờ báo bên cạnh đưa lên:

"Đối với tin tức này em có ý kiến gì không?"

Tuy rằng gần đây báo giấy không còn phát triển như trước, nhưng dù sao cũng là tờ báo số một trong nước, hàng năm đều có không biết bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp muốn xin vào làm việc.

Năm nay cũng không ngoại lệ. Chỉ trong buổi hôm nay số người tới phỏng vấn đã hơn mười người. Thế nhưng thực tập sinh thì chỉ có 2 vị trí thôi.

Người phỏng vấn luôn muốn tìm cách làm khó ứng viên để loại bớt những người không đủ năng lực.

Kiều Nhân sợ nhất là vấn đề thế này.

Giống như lúc cô giáo Từ hỏi cảm nghĩ của cô, Kiều Nhân chỉ biết chớp mắt sau đó mới nhận lấy tờ báo. Còn chưa kịp đọc kỹ, phía sau đã vang lên tiếng mở cửa, một giây sau có người gọi "Ký tổng".

Văn phòng yên lặng, sau khi giọng nữ chào hỏi kia hạ xuống, cũng chỉ còn sót lại tiếng bước chân của người nọ. Từng bước từng bước, càng lúc càng gần.

Kiều Nhân cúi đầu đọc báo, ánh mắt thoáng nhìn thấy người đó đi lướt qua bên cạnh mình, sau đó ngồi xuống bên phải vị thầy giáo kia, nghiêng đầu nói thăm gì đó.

Kiều Nhân nhắm mắt lại, nghiêm túc cẩn thận xem tin tức.

Là một tờ báo của tòa soạn khác phát hành, tầm mắt cô lướt qua tiêu đề rơi xuống tấm hình bên dưới.

Bức ảnh có chút mờ, độ phân giải cũng không cao, nhưng vẫn có thể nhìn ra chính là người đàn ông hôm nọ định tiểu bậy bên dưới gốc cây.

Vị trí quan trọng được làm mờ đi, nhưng khuôn mặt thì rất rõ ràng.

Bên cạnh là một dòng chữ vô cùng bắt mắt: Người đàn ông làm bậy giữa đêm khuya phía trước khu dân cư, là say tới mức xuất hiện ảo giác hay mắc chứng rối loạn tâm thần?

Độ dài tin tức này không lớn, phía sau còn phân tích một loạt các tình huống tương tự như vậy.

Trong nháy mắt, Kiều Nhân thậm chí đã nghi ngờ tin tức này là do mình bị mộng du mà viết ra.

Dù sao so với suy nghĩ lúc trước của cô không sai lệch chút nào.

Thầy giáo đã lên tiếng nhắc nhở: "Có ý kiến gì không?"

"Có ạ."

"Thiếu sót gì?"

Lời này là Kỳ hân Thanh Hôi.

Tầm mắt Kiều Nhân di chuyển, dừng lại trước khuôn mặt anh. Một giây sau, cô thấy đôi môi của Kỳ Hân Thanh hơi mấp máy, dùng khẩu hình thể hiện hai chữ "Phó Yến".

Phó Yến là ai?

Trong khi cô học môn đã nghe qua cái tên này, luật sư nổi tiếng ở thành phố Bắc, từng đối đầu với thẩm phán không biết bao nhiêu lần.

Lời nhắc nhở của Kỳ Hân Thanh không quá rõ ràng, nhưng nếu nhìn ra một chút rồi kết hợp các sự kiện lại với nhau, trong đầu Kiều Nhân thoáng lóe ra suy nghĩ, rất nhanh đã hiểu được ý của anh.

Bên cạnh đã có thầy giáo nhắc lại câu hỏi: "Vậy em cảm thấy có sai sót gì hay không?"

Chính là mặt của người đó không được làm mờ đi. Ban nãy Kỳ Hân Thanh lại nhắc cô về vấn đề pháp luật của Phó Yến...

Kiều Nhân cắn môi nói: "Có thể... bị kiện."

P.S: Chú nhỏ Kỳ, anh không thể lợi dụng chức vụ để nhắc bài cho crush như vậy được đâu =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cô còn nhớ ngày trước khi học môn , giáo sư Từ đã từng nhắc, hai nghề nghiệp có thể dễ dàng dính líu tới pháp luật nhất: một là bác sĩ, hai là phóng viên.

Đều là nghề vất vả mà chẳng được lợi lộc gì.

Nói cách khác, bây giờ mà còn ngốc nghếch đồng ý làm phóng viên, nếu không phải đầu óc bị lừa dối thì chính là phú nhĩ đại không thiếu tiền tiêu.

Kiều Nhân nghĩ thầm, cô và Kỷ Hàn Thanh trùng hợp lại có cả hai.

Đều là phú nhĩ đại đầu óc không bình thường.

Kiều Nhân cũng không quan tâm tới sự đúng sai của câu trả lời, tâm tư cô bay khỏi buổi phỏng vấn, mãi tới khi thầy giáo bắt đầu chuyển sang chủ đề tiếp theo.

Lần này thì đơn giản hơn nhiều, đều nằm trong phạm vi cô đã chuẩn bị từ hôm qua.

Mấy người một bên hỏi một bên cầm bút ghi chép, sau mấy phút, toàn bộ người trong văn phòng dường như đều ở trong tư thế thẳng tắp.

Chỉ có người kia là ngồi tùy ý tựa lưng vào ghế, hơi cúi đầu nhìn điện thoại.

Thời gian hỏi đáp cứ như vậy trôi qua thật nhanh.

"Một vấn đề cuối cùng..." Một thầy khoảng chừng bốn năm mươi tuổi nhấp ngụm trà, nét mặt có vẻ ôn hòa hơn những người khác một chút, "Tổ chức mà người làm báo cần có tôi tin tưởng em biết rất rõ, nếu là em, em có thể viết tin tức này hay không?"

Trong văn phòng dường như nghe được cả tiếng chiếc kim rơi.

Kiều Nhân nhìn vị thầy giáo vừa đặt câu hỏi vài giây, sau đó gật đầu: "Tuy nhiên em sẽ che mờ toàn bộ."

Người này giờ vẫn đang nghịch điện thoại đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cũng không biết có phải do cô tự luyện quá mức không, tầm mắt anh vừa quét qua, Kiều Nhân đã cảm thấy anh đang nhìn mình. Cô cụp mắt, tiếp tục nói: "Vấn đề xã hội không bao giờ được phép dựa vào cái nhìn một phía của cá nhân... Nói cách khác, bất kì ngày nào, bất kì nơi đâu đều có thể xảy ra những vấn đề xã hội giống nhau. Nhưng lấy người đó ra làm đề tài viết tin, em cho rằng hoàn toàn không cần thiết."

Không bao giờ được phép coi nhẹ sức mạnh của giới truyền thông.

Dur luận mạnh như hổ, báo chí phát hành từ hôm qua, tới hôm nay không biết đã khơi dậy bao nhiêu lời bình phẩm

Bởi vì trước khi đến phỏng vấn cô chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nên khi nói cả một đoạn dài khó tránh khỏi có sơ suất, Thậm chí Kiều Nhân cảm thấy giọng nói của mình cũng trở nên run run, mãi tới khi gần kết thúc mới lấy lại ổn định.

"Thứ sáu có kết quả, phòng nhân sự sẽ gửi thông báo." Một vị thầy giáo bắt đầu thu dọn đồ đạc, người vừa hỏi cô vấn đề cuối cùng cảm xúc đứng lên, "Có điều chuyện luật sư bị khởi kiện cũng là bình thường, không cần phải sợ... Tòa soạn chúng ta có phòng pháp vụ."

Ông ấy càng nhìn cô gái nhỏ này càng cảm thấy thú vị, lúc mới tiến vào phòng còn không có chút rung động nào, ban nãy khi nói về vấn đề kia thậm chí tới mồ hôi cũng đổ ra.

"Tiểu Kỷ cũng từng nhận được thư khởi kiện..." Thầy giáo Nam còn đang giảng giải cho cô, liền quay đầu sang nhìn anh, "Đúng không, Tiểu Kỷ."

Chỉ hai câu đơn giản, trong phòng làm việc mấy vị thầy giáo đều chuyển dự chú ý lên người Kỷ Hàn Thanh, bao gồm cả Kiều Nhân, người đang đỏ mặt ửng đỏ hai lòng bàn tay.

"Tại sao lại kiện cậu?"

"Nghe nói là vì phóng viên lần đó chụp ảnh được ảnh của cô gái kia."

Có người bát quái: "Vậy Tiểu Kỷ có thua kiện không?"

Kỷ Hàn Thanh nhún mày, đẩy ghế đứng dậy: "Rút đơn kiện rồi."

"Tại sao rút đơn? Giải quyết riêng rồi à?"

Anh không lập tức trả lời, đưa tay tháo kính mắt xuống. Lúc định mở miệng giải thích mấy câu, đã nghe thấy cô gái nhỏ đang đứng cách đó không xa hỏi: "Người ta phải lòng anh à?" (Chị Kiều à =))))))))))

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Phòng làm việc lập tức yên tĩnh vài giây, sau đó mọi người đều sáng tỏ "Ồ" lên một tiếng, còn cố ý kéo âm cuối thật dài về mờ ám

Phía sau còn có người trêu chọc anh: "Mấy năm nay Tiểu Kỳ chắc cũng đã thu thập đủ các loại thẻ phòng (khách sạn) cả trong lẫn ngoài nước phải không?"

Khỏe môi Kỳ Hàn Thanh giật giật. Lúc đi lướt qua Kiều Nhân để ra khỏi phòng anh dừng bước, neho neho mắt, trong ánh nhìn có ý tứ gì đó không rõ.

Kiều Nhân quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, cô nghe thấy anh nửa cười nửa không nói: "Cũng gần như vậy."

Chưa tới hai ngày, tin tức người đàn ông tiểu tiện bừa bãi gây ảnh hưởng bộ mặt thành phố được truyền đi rất nhanh.

Ngày thứ ba sau khi phóng vấn, Kiều Nhân và Kỳ Niệm đi siêu thị mua đồ, lúc đi ngang qua tòa soạn đã đưa tin tức kia, còn thấy người đàn ông đêm đó đang cầm biển biểu tình ngồi trước cửa.

Kiều Nhân nhìn qua, thấy trên đó có hàng chữ: Đồ tòa soạn bỏ đi! Hại tôi bị công ty sa thải! Xâm phạm quyền riêng tư!"

Phía sau còn có mấy dấu bàn tay dùng mực in lên, nhìn hơi ghê rợn.

Chuyện này nóng lên mấy ngày, đúng như những gì Kiều Nhân đã nói "Sẽ bị kiện". Người đàn ông đó lấy lý do xâm phạm quyền riêng tư để kiện tòa soạn và phóng viên đã viết bài.

Sau đó không lâu, tòa soạn tiến hành bồi thường cho người đó, anh ta lại rút lui không khởi kiện nữa.

Lúc Kiều Nhân nghe thấy chuyện này, lại nghĩ tới chuyện mấy vị thầy giáo từng nói Kỳ Hàn Thanh bị khởi kiện.

Người khác là dựa vào tiền bồi thường để rút đơn, Kỳ Hàn Thanh thì không như vậy. Tám chín phần là anh dự vào sắc đẹp.

Kiều Nhân đột nhiên bắt đầu hiếu kì với tin tức đã khiến anh bị kiện.

Buổi tối thứ năm, cô lôi sổ ghi chép ra xem lại một lượt, cuối cùng tìm thấy bài báo về cô gái mà mấy vị thầy giáo nhắc tới.

Là tin tức từ hai năm trước, nội dung tin và người đó không có nửa điểm liên quan nào. Căn bản là đưa tin về việc mấy ngày mưa lớn liên tiếp dẫn tới sự cố sập cầu.

Trong hình cô gái kia chỉ là một người qua đường, đứng giữa một nhóm người tóc vàng mắt xanh, thậm chí còn không nhìn thẳng vào ống kính.

Kỳ Niệm tấm xong đi ra, ngón tay chỉ vào tấm ảnh: "Ồ, đây không phải là người phụ nữ theo đuổi anh của tớ sao?"

Cô ấy chưa sấy tóc, mái tóc xõa trên vai thỉnh thoảng vung nước lên mặt Kiều Nhân. Cô lau mặt, "Bây giờ vẫn theo đuổi sao?"

"Hiện tại thì không rõ."

Kỳ Niệm cầm máy sấy tóc, đột nhiên lại tắt máy sấy, "Đúng rồi Kiều Kiều..."

Kiều Nhân đóng sổ lại, quay đầu nhìn cô ấy.

"Sao cậu lại biết anh trai tớ?"

"Anh ấy với cha đẻ của tớ là bạn bè."

"Vậy cậu gọi anh ấy là chú..." Kỳ Niệm nuốt nước bọt, híp mắt cười nhìn Kiều Nhân, cô vội vàng lao tới che miệng Kỳ Niệm lại, "Câm miệng, không được gọi."

Kiều Nhân chớp mắt, quả nhiên ngậm miệng rồi.

Hai người sau khi ăn tối xong, Kỳ Niệm xoa bụng nằm trên giường làm nhiệm vụ do giáo viên giao phó.

Cầm kính lúp soi từng chữ Giáp Cốt* trong ảnh chụp trên điện thoại, sau đó phiên dịch từng chữ ra tiếng Hán.

(Chữ Giáp Cốt: chữ được khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc. Từ thế kỷ 16 đến 11 TCN.)

Cô nhìn chăm chăm hồi lâu, hai mắt cũng đã nhức mồm, đột nhiên nhận được tin nhắn: [Thứ bảy về nhà.]

Trong nháy mắt Kỳ Niệm trở nên hứng thú, trả lời tin nhắn:

[Anh, không lẽ anh định vượt qua tuổi tác làm nên chuyện tình chú cháu à?]

Đầu bên kia nửa ngày không có động tĩnh gì.

Mãi sau, Kỳ Hàn Thanh: [?]

Kỷ Niệm: [Không phải anh thích Tiểu Kiều nhà chúng ta hay sao?]

Không ai trả lời.

Lần này Kỷ Niệm đợi một lúc, cuối cùng thật sự không kìm chế được nữa, dùng giọng bà cụ non khuyên nhủ:

[Có điều anh à, em khuyên anh vẫn nên từ bỏ đi. Từ khi em biết cô ấy tới giờ, số nam sinh tỏ tình với cô ấy có thể trải rộng khắp sân trường đại học đấy. Huống hồ anh còn chẳng phải là nam sinh nữa. Tới chút ưu thế của học trường cũng không có.]

[Tiểu Kiều nhà em gọi anh là chú đấy anh có nghe thấy không?]

[Anh không cảm thấy mình giống trâu già gặm cỏ non à?]

Bây giờ thì tin nhắn vừa gửi đi vài giây đã nhận được một dấu chấm thay cho câu trả lời.

Kỷ Niệm nhìn hồi lâu mà không hiểu, nghiêng đầu sang hỏi Kiều Nhân:

"Tiểu Kiều, bình thường cậu gửi cho người ta một dấu chấm là vì lý do gì?"

Kiều Nhân xoa xoa mặt, nhẹ nhàng đáp: "Không muốn gõ chữ."

Kỷ Niệm lại chạy đi hỏi Phó Yến:

[Anh Phó yến, anh của em gửi cho em một dấu chấm có nghĩa là gì?]

Phó Yến trả lời nhanh hơn so với Kỷ Hàn Thanh nhiều, câu trả lời cũng ngắn gọn: [Cút.]

[Anh bảo em cút?]

Cô tức giận tới siết chặt điện thoại trong tay, Kiều Nhân liền liếc cô một cái, "Mà hình sắp thủng rồi đấy."

Kỷ Niệm không thèm đếm xỉa tới cô ấy, một lòng một dạ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại.

Nửa phút sau, đầu bên kia nhấn lại.

[Cậu ta bảo em cút.]

Mấy giây sau, [Không muốn gõ chữ "cút" này nên thay bằng dấu chấm.]

"..."

Kỷ Niệm ngày càng tuyệt vọng đối với Kỷ Hàn Thanh, quay sang tìm sự an ủi từ Kiều Nhân:

"Tiểu Kiều, cậu đã từng gửi cho dấu chấm chưa?"

Kiều Nhân cười bỏ mặt nạ đường da trên mặt, soi gương: "Có một vài lần..."

Cô cũng không nhớ rõ có từng gửi cho ai khác nữa không, nhưng chắc chắn là đã từng gửi rồi. Kiều Nhân thở dài:

"Người đó quá phiền, nên mình gửi một dấu chấm."

"Có ý gì?"

"Ý bảo cậu ta cút sang một bên đi."

Kỷ Niệm "..."

Người nhận được dấu chấm này, tên là Ngụy Dịch Liên, là con ruột của Ngụy Diên, nhỏ hơn Kiều Nhân ba tuổi.

Hai chị em tuy không có quan hệ máu mủ nhưng độ thân thiết cũng không kém chị em ruột là bao.

Kiều Nhân nhắc tới cậu ấy, buổi chiều hôm sau liền nhận được điện thoại từ em trai.

Suốt năm lớp 12, bởi vì ở trong kí túc của trường nên hầu như một tháng cậu ấy mới về nhà một lần, mỗi lần ở lại 1 ngày rưỡi.

Vừa mới bắt máy, giọng kích động của Ngụy Dịch Liên đã truyền tới:

"Chị, buổi tối đi chơi với em!"

Kiều Nhân đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cảnh cây dưới lầu đang lay động, có cát bụi bị gió cuốn từ mặt đất bay lên mù mịt.

Dự báo thời tiết cuối cùng cũng đúng một lần rồi - trời nổi gió.

Kiều Nhân nhướn mày, "Hôm nay có gió..."

Còn chưa kịp nói "đề hôm khác", Ngụy Dịch Liên ở đầu bên kia đã ngắt lời cô:

"Chị, trước đây chị không đối xử lạnh lùng với em thế này. Không phải chị có bạn trai rồi chứ?"

"Chị không có mà..."

"Vậy sao chị lại không đi?"

Được.

Lại quay trở về điểm xuất phát rồi.

Kiều Nhân mở cửa sổ ra, đưa tay cảm nhận, xác định gió không lớn mới đóng cửa lại.

"Thôi được, đi đâu?"

Đầu bên kia nhanh chóng báo địa điểm.

Cúp điện thoại, Kiều Nhân nhanh chóng đi thay áo khoác và quàng thêm khăn, trước khi ra ngoài bọc kín toàn thân.

Buổi tối, đúng 7 giờ Kiều Nhân ra khỏi nhà.

Từ chỗ thuê trọ đến điểm hẹn cũng mất tới gần 20 phút đi xe. Ngụy Dịch Liên bảo cô 8 giờ có mặt, Kiều Nhân sợ trên đường kẹt xe nên cố ý đi sớm nửa tiếng.

Kết quả đúng là kẹt xe thật.

Cứ như vậy mất gần 1 tiếng đồng hồ. Bên ngoài gió đã mạnh hơn trước, túi nilon bị thổi bay thẳng tới cạnh cửa sổ xe taxi. "Đùng" - một âm thanh vang lên.

Taxi đã đứng một chỗ suốt 20 phút không di chuyển được chút nào.

Người lái xe vừa bấm còi, vừa nhìn đông nhìn tây. Lúc xe bắt đầu chuyển bánh, anh ta đột nhiên "A" một tiếng.

"Ven đường có một biển quảng cáo rơi trúng người rồi!"

Kiều Nhân quay đầu nhìn ra, quả nhiên thấy bên đường có một đám đông vây lại.

Bên ngoài gió lớn thổi ầm ầm, tới người đi đường cũng giống như bị gió làm cho đứng không vững.

Kiều Nhân lấy tiền trả cho tài xế sau đó cầm điện thoại xuống xe.

Trên đường lộn xộn, tiếng người, tiếng gió, tiếng còi xe đan xen vào nhau, giống như một bản hòa tấu ồn ào.

Đã có người gọi 120, Kiều Nhân cũng không mải xem chuyện, chỉ mở máy ảnh điện thoại ra.

Đằng trước có không ít người qua lại, cô bị xô đẩy một chút. Thật sự chỉ loạng choạng một chút thôi, sau đó lại vô tình nhìn thấy người đàn ông đang đứng ven đường. Tầm mắt anh dừng trên tấm biển quảng cáo, cau mày gọi điện thoại.

Bởi vì dáng người cao ráo có thể nhìn rõ mọi thứ, vì vậy nên chỉ cần đứng đó cũng có thể quan sát tốt hơn người khác.

Kiều Nhân tiến lại gần, do dự mấy giây định vượt qua anh để tiến lại gần chụp mấy bức ảnh, bỗng nhiên một cơn gió lớn thổi qua.

Một giây sau, chân cô đứng không vững, bị gió đẩy mấy bước, lao thẳng vào lòng anh.

"..."

Bên tai đột nhiên trở nên yên tĩnh. Kiều Nhân phì cười nghĩ: câu nói "gió có thể thổi bay người" quả là có căn cứ khoa học mà.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Phía trước vẫn nhón nhào người qua lại. Những người qua đường bị gió thổi làm cho trang phục trở nên lộn xộn không thể tả nổi. Cây cối hai bên đường cũng nghiêng ngả, cành cây va quệt vào nhau, những mầm non chỉ vừa nhú lên vài ngày trước dường như bị phá hủy toàn bộ.

Nhiều tiếng kêu chói tai, túi nilon bay loạn xạ trên đường phố.

Tình cảnh này có thể so với hiện trường của tai nạn cỡ lớn.

Người đàn ông ban nãy còn đang bình tĩnh trả lời điện thoại, sau khi bị cô đụng phải cũng im lặng không nói gì.

Kiều Nhân kẻ sát người anh, xung quanh vẫn là khung cảnh bị gió lớn tàn phá. Dáng người cô không thấp, ít nhất cũng được khoảng 1m65, nhưng vẫn thấp hơn Kỳ Hàn Thanh cả cái đầu.

Địch không động, ta cũng không động.

Hai người cứ như vậy giằng co một hồi, mấy giây sau, vì khoảng cách quá gần mà Kiều Nhân tình tường nghe thấy giọng nghi vấn vang lên từ đầu dây bên kia của điện thoại: "Hàn Thanh?"

Sau đó trên đỉnh đầu rớt cục cũng vang lên giọng nam, trầm thấp đáp lại: "Ừ."

Kiều Nhân cũng không dám dây dưa với anh, tự động lùi lại một bước.

Cũng không biết có phải do hôm nay gió quá lớn hay không, cô tự nhận mình không tới mức gầy như cây sậy, nhưng chỉ vừa lùi lại được mấy centimet, đã bị một trận gió khác thổi cho lao đảo.

Còn chưa lao vào người kia lần nữa thì cổ tay đã bị người ta nắm chặt.

Một giây sau, Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn, cô đã được Kỳ Hàn Thanh kéo ra sau lưng anh, tầm mắt và gió lớn đều bị chặn lại gần hết.

Người phía trước cũng chuẩn bị cúp điện thoại: "Chờ một lát tôi sẽ tới bệnh viện, lúc đó rồi nói."

Cuối cùng Kiều Nhân cũng có thể đứng vững một chút, vừa kiễng chân định ló đầu ra nhìn đã bị kéo trở lại vị trí cũ.

Sức anh không quá mạnh, nắm cổ tay cô cũng không buông ra ngay lập tức.

"Đứng cho cẩn thận."

Thời tiết quá khốc liệt, người hóng chuyện trên đường cũng đã thưa dần, chỉ còn lại một vài người đứng gần chỗ biển quảng cáo vừa rơi xuống.

Kiều Nhân trực tiếp ló đầu sang bên khác quan sát tình huống.

người bị biển quảng cáo rơi trúng vẫn đang nằm trên mặt đất, nhắm mắt không nhúc nhích. Từ đầu đến vai, cả trên mặt người đó cũng dính máu.

Mấy người đứng đó, cũng không biết có phải do sợ hay không mà không ai dám tiến lại gần xem.

Kiều Nhân liếc nhìn màn hình điện thoại đã khóa này giờ, gió lớn nên cô đành phải nói lớn giọng hơn.

"Tôi còn chưa kịp chụp hình..."

Cô vừa nói vừa kéo cổ tay áo của anh, "Chú nhỏ, chúng ta lại gần xem sao."

Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Kiều Nhân không chú ý, tầm mắt cô vẫn gắn chặt vào người đang bị thương.

"Là do tổn thương ở đầu nên không ai dám chạm vào anh ta sao?"

Cô không học y, nhưng trước cũng từng gặp tình huống tương tự. Hình như là một ông lão đi tập thể dục buổi sáng đột nhiên ngã xuống đất, kết quả trong quá trình được một người qua đường cổng tới bệnh viện đã bị chấn động não do xóc nảy mạnh.

Vốn không ai có ác ý, nhưng kết quả lại khiến người ta không thể hải lòng.

Người phía trước cũng không có động tĩnh gì.

Lúc Kiều Nhân đang định thân chinh xuất mã thì người kia mới kéo tay cô tiến lên phía trước mấy bước.

Xung quanh vẫn đang bàn tán xôn xao.

"Xe cứu thương sao còn chưa tới?"

"Chính là... Ôi thời tiết quái quỷ gì thế này, tóc tôi sắp bị thổi bay hết cả rồi!"

"Chúng ta có cần tới xem tình trạng của anh ta không?"

"Không thể chạm vào anh ta. Bạn trai tôi là bác sĩ, anh ấy nói bệnh nhân chấn thương ở đầu không thể tùy tiện di chuyển được."

Kiều Nhân bị gió thổi tới mức đau cả đầu, rốt cục tới khi chờ được xe cứu thương tới, cô đã lạnh tới mức không phân biệt nổi xung quanh nữa rồi.

Điện thoại liên tục có cuộc gọi đến. Mãi tới khi xe cứu thương đưa người bị nạn đi, Kiều Nhân mới nhận cuộc gọi: "Alo?"

"Chị, chị không đến à?"

"Đến..." Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh, "Chắc sẽ muộn một chút."

"Khi nào ạ?"

"Tầm nửa tiếng nữa."

Nơi này cách chỗ hẹn không xa, nếu đi tới cũng chỉ cần mười mấy phút.

Kiều Nhân đang đấu tranh xem nên bắt taxi hay nên đi bộ. Sau đó cô nhìn thấy cành cây đại thụ bị gió thổi gãy trên đường, quả quyết đi tới ven đường vẫy taxi.

Kỷ Hàn Thanh đang gọi điện thoại, Kiều Nhân dùng khẩu hình nói tạm biệt với anh sau đó đi đón xe. Kết quả vừa mới ngồi lên đóng cửa xe, cửa sổ đang vang lên tiếng gõ.

Anh đứng bên ngoài, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Tài xế nhún còi: "Cãi nhau với bạn trai à?"

Kiều Nhân: "..."

Rốt cuộc vì sao anh ta lại suy diễn ra như vậy được chứ.

Cô cũng không giải thích nhiều, ghế trên taxi còn ngồi chưa ấm đã phải mở cửa xe, đi về chỗ chiếc xe đang đỗ phía sau.

Hiệu quả cách âm trong xe cực tốt, lúc cô kéo cửa kính lên, không còn nghe thấy chút tạp âm nào bên ngoài nữa.

Ngụy Dịch Liên lại nhắn tin đến, dặn cô đi đường cẩn thận.

Kiều Nhân suyt chút nữa trợn mắt, biết rõ hôm nay không an toàn mà còn bắt cô ra ngoài làm gì. Cô mở khung chat ra, trả lời lại bằng một dấu chấm.

Xe nhanh chóng chuyển bánh, Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô: "Đi đâu?"

Kiều Nhân nhanh chóng báo địa điểm, ngừng mấy giây, sau đó kinh ngạc hỏi:

"Không phải chú định tới bệnh viện sao?"

Nhìn anh như vậy cũng không giống người nhà mắc bệnh... Kiều Nhân đánh giá một lượt từ đầu đến chân, sắc mặt anh cũng không tệ, vừa rồi còn kéo cô ra phía sau để chắn gió, nhìn không giống đáng về bị ốm.

Kiều Nhân không đoán ra nổi, "Chú đến bệnh viện làm gì vậy?"

"Đi theo người bị thương ban nãy."

Nửa năm nay Kiều Nhân đều làm ở chuyên mục giải trí, việc hai ba ngày theo chân các ngôi sao là bình thường. Đa số đều là lên lút chụp trộm, rất ít khi quang minh chính đại tuyên bố như vậy.

Thế phóng viên thực tập thậm chí cô còn chẳng dùng được mấy lần.

Đây là lần đầu tiên cô nghe nói tới việc cần phải đi theo người bị nạn. Mắt Kiều Nhân sáng rực:

"Sao lại phải đi theo ạ?"

Kỷ Hàn Thanh đã dừng xe trước cổng bệnh viện, "Em nghĩ là vì sao?"

Ngoài việc phỏng vấn về tình trạng thương tật của nạn nhân ra còn có thể vì sao nữa?

Kỷ Hàn Thanh rời mắt khỏi cô, sau đó hơi nhếch môi.

Dáng vẻ tràn đầy hưng phấn như thế. Cô lại bật chế độ theo dõi rồi à?

Anh khẽ cười, rút chìa khóa xe ra.

Lúc này Kiều Nhân mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tôi không định đến bệnh viện?"

"Không phải em muốn biết vì sao cần đi theo nạn nhân à?"

Kiều Nhân há miệng, cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại.

Còn cách thời gian hẹn hơn 20 phút, cô thở phào: "Cần thời gian bao lâu?"

"Mấy phút."

Mới là lạ.

Mấy phút nói thì tương đối dễ, nhưng trong bệnh viện thì có nhiều tình huống bất ngờ lắm.

Thời tiết hôm nay không tốt, có một vài tai nạn xe cộ xảy ra, là tài xế tự lao vào dải phân cách.

Bệnh viện người đông như mắc cửi.

Kiều Nhân mới bước vào đã sợ hết cả hồn. Bản thân cô không thông thạo đường đi lối lại, trước đây cũng mất tới mấy năm mới miễn cưỡng làm quen được với thành phố Bắc.

Người càng nhiều, cô lại không cảm nhận được phương hướng, chỉ sợ mình bị lạc nên bám sát phía sau Kỷ Hàn Thanh một tấc cũng không rời.

Anh đi tới phòng cấp cứu, cô cũng đi theo.

Anh đợi ở phòng khám bệnh, cô cũng theo tới phòng khám bệnh.

Sau khi đi dạo hơn nửa vòng, cuối cùng cô cũng thấy Kỷ Hàn Thanh dừng bước. Cô còn đang mãi trả lời tin của Ngụy Dịch Liên, không thể chú ý tình hình phía trước.

Có một giọng nam vang lên, âm thanh trầm thấp mang ý cười, "Trẻ con ở đâu chạy tới đây, lén lút làm gì vậy?"

Kiều Nhân vốn cho rằng người đó không phải nói tới mình. Kết quả câu tiếp theo liền trực tiếp đánh cô hiện nguyên hình, nửa dựa vào tường kéo cô ra ngoài: "Đi theo sau anh Kỷ nhà chúng tôi làm gì?"

"..."

Kỷ Hàn Thanh cau mày liếc anh ta một cái, "Bỏ tay ra, nói chuyện chính."

Người kia khẽ "xi" một tiếng.

"Người bạn này bị biển quảng cáo rơi trúng, phim chụp cho thấy bị chấn động não nhẹ, trong não cũng có tụ máu."

Kiều Nhân nâng tầm mắt nhìn anh ta, không thấy mặc đồ trắng, có lẽ không phải là bác sĩ.

"Đừng nhìn nữa." Kỷ Hàn Thanh hất cằm về phía anh ta, "Đây là Phó Yến."

Hôm nay Phó Yến vốn cùng thân chủ đến bệnh viện để bàn về vụ án đang phụ trách, kết quả lúc xong việc chuẩn bị đi thì bị Kỷ Hàn Thanh bắt ở lại chờ người bị biển quảng cáo rơi trúng.

Một giây sau, tất cả gió bụi đều bị chặn lại bên ngoài cửa.

Nguy Dịch Liên nói gì cô hoàn toàn không nghe rõ. Ban nãy khi mở cửa ra hình như cát đã bay vào trong tai cô, cộng với nửa câu "Giới thiệu bạn trai cho chị" nữa. Lúc này cô chỉ cảm thấy bên tai ong ong.

Kiều Nhân chắc chắn hôm nay Nguy Dịch Liên cố ý chọc giận mình... Cái gì mà giới thiệu bạn trai?

Bạn học của Nguy Dịch Liên, chỉ nhìn qua thì có vẻ là 19 20 tuổi, mà nhìn kĩ hơn thì có khi còn chưa thành niên. Kiều Nhân day huyệt thái dương.

"Bạn học em bao nhiêu tuổi?"

"Nhỏ hơn chị ba tuổi." Tâm trạng Nguy Dịch Liên không tệ, thậm chí câu tiếp theo còn nói rất có vần điệu, "Nữ tam đại, bảo kim chuyên" (Nữ sinh đại học năm thứ ba, ôm thỏi vàng)

Kiều Nhân càng ngày càng đau đầu, "Câm miệng."

Đừng nói, không ôm thỏi vàng đâu.

Mà cứ xem như nữ sinh đại học năm ba có thể ôm thỏi vàng thật đi, thì cũng phải ôm một người nhỏ tuổi hơn cả cô.

"Chị, chị mau đến đây đi. Nếu không em đi xe tới đón chị cũng được!"

"Hiện tại bọn em đang ở Nguyệt Lượng Hà đối diện quán bar, chị đến thì gọi em."

Nguyệt Lượng Hà vốn là một nơi yên tĩnh.

Bởi vì Kiều Nhân không thích những chỗ ồn ào nên Nguy Dịch Liên đã đặc biệt chọn một nơi yên tĩnh như vậy.

Mới vừa nói xong, Nguy Dịch Liên vội vàng cúp máy như sợ phải nghe đáp án mà mình không mong muốn.

Kiều Nhân thở dài, sau đó lại thở dài, thực sự không có cách nào từ chối nữa chỉ đành kéo khăn quàng cổ lên che kín mũi, để lộ ra đôi mắt sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhưng, Kiều Nhân vừa đi được vài bước đã đứng khựng lại.

Ven đường có mấy chiếc xe cấp cứu đang đỗ, đèn báo hiệu nhấp nháy âm ỉ, rất nhanh có cáng được đem ra. Tiếng khóc, la hét vang lên khắp nơi, kéo dài khắp từ xe cấp cứu cho tới cửa bệnh viện. Tình cảnh hỗn loạn có thể so với loại hiện trường tai nạn cỡ lớn.

Kiều Nhân nhìn chăm chú mấy người nằm trên cáng, trong lòng run lên, ánh mắt không kim được theo phản xạ gắn chặt vào chiếc cáng.

Vừa định quay đầu quan sát tiếp, khăn quàng cổ đã bị ai đó kéo thẳng lên, che hết tầm nhìn.

Giọng đàn ông vang lên bên tai: "Đừng nhìn nữa."

Kiều Nhân đột nhiên cảm thấy an tâm.

Khăn quàng cổ là khăn sợi len đan, vì vậy vẫn có thể mơ hồ nhìn xuyên qua những khe hở. Kiều Nhân "a" một tiếng, định đưa tay lên kéo chiếc khăn thấp xuống, cổ tay đã bị người ta nắm chặt.

Anh bước đi rất chậm, Kiều Nhân nói gót theo sau không quá mất sức.

Ánh sáng trước mắt lờ mờ, cô trực tiếp nhắm mắt lại tùy ý để Ký Hàn Thanh nắm tay dắt đi.

Sau đó bên tai truyền tới tiếng mở cửa xe, cô đã bị đẩy vào ngồi ghế phụ.

Kiều Nhân sững sốt mấy giây, sau khi ý thức được đã ngồi lên xe rồi mới kéo khăn quàng cổ xuống.

Người bên cạnh cũng đã đóng cửa chuẩn bị khởi động xe, Kiều Nhân hạ kính cửa sổ xuống nhìn ra bên ngoài. Hiệu suất làm việc của xe cấp cứu cực cao, dừng lại không tới mấy phút đã lại tiếp tục lái đi thực hiện công việc.

Thời tiết hôm nay thật sự khắc nghiệt, sự cố xảy ra không thể kể hết.

Lâu rồi Kiều Nhân không gặp cảnh xe cấp cứu bận rộn như vậy, cô thở dài, đợi tới khi xe chuyển bánh mới yên vị trên ghế phụ.

Màn đêm buông xuống, cả người đều mệt mỏi.

Kiều Nhân nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ một lát cô đã gần như ngủ thiếp đi. Mãi tới khi xe dừng lại ven đường, cô mới giật mình tỉnh giấc.

Quay đầu nhìn sang, bên ngoài tuyết lại rơi rồi.

Kiều Nhân nói cảm ơn, sau đó lại hỏi thêm một câu: "Anh muốn đi cùng sao?"

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô, yên lặng mấy giây, anh nhếch khóe môi nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

"Cùng đi."

Kiều Nhân: "..."

Rõ ràng cô không có ý này!

Vừa nảy hỏi vấn đề đó, căn bản chỉ mang tính chất tượng trưng kiểu như nữ sinh được người ta đưa về nhà sẽ hỏi "Có muốn lên uống chén trà không?" thôi. Người bình thường chắc chắn đều biết nên trả lời thế nào, kết quả người này lại không thêm đi theo lẽ thường tình, trực tiếp rút chìa khóa xuống xe.

Kiều Nhân sững sờ mấy giây, lúc xuống xe vì quá vội nên không kịp kéo khăn quàng cổ lên che mặt, gió thốc thẳng vào.

"Chú nhỏ..."

Vừa gọi xong, tầm mắt Kiều Nhân đã bị một người che lại.

"Chị, đoán xem em là ai?"

Người này cũng thông minh quá đi.

Gọi cô là "chị", tính qua tính lại cũng chỉ có một người là Ngụy Dịch Liên thôi.

Kiều Nhân gạt tay cậu ra.

"Gọi chị đến đây làm gì?"

"Nhớ chị mà." Ngụy Dịch Liên mới trưởng thành, gương mặt vẫn mang theo nét non nớt của thiếu niên, nở nụ cười lộ ra tám chiếc răng, "Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là giới thiệu bạn trai cho chị."

Sếp của cô vẫn còn đang đứng bên cạnh đây này, giờ còn nói gì đến chuyện tình cảm yêu đương chứ!

Mí mắt Kiều Nhân giật giật.

"Chị không thiếu bạn trai."

Dừng vài giây, cô lại bồi thêm một câu: "Chị chỉ yêu thích làm việc thôi."

Kỷ Hàn Thanh nhú mày nhìn cô, khóe môi cong lên, như cười như không.

Ngày hôm nay trời lạnh, nhiệt độ trong ánh mắt anh cũng như vậy, chỉ nhẹ nhàng lướt qua mặt Kiều Nhân thôi mà cô đã cảm thấy như bị đóng băng.

Ngụy Dịch Liên chỉ chú ý đến chị gái, căn bản không hề để ý đến người đàn ông xa lạ đứng bên cạnh, kéo Kiều Nhân đi vào bên trong Nguyệt Lượng Hà, "Em mặc kệ, đến thì cũng đến rồi, vào một lát đi..."

Cậu còn thì thầm: "Nhìn cặp mắt đó, cũng không phải là không có cơ hội đâu chị."

Ngụy Dịch Liên càng nói càng hăng, đem hết ưu điểm của bạn học nói cả một lèo.

Kiều Nhân đứng chôn chân, cố hết sức kéo dài thời gian, kết quả hai ba lần vẫn bị cậu lôi vào bên trong.

Ngụy Dịch Liên dẫn cô đến quầy bar, "Thấy chưa? Chị, không phải quá trẻ đúng không?"

Quầy bar khá đông người, người đó ngồi yên tĩnh ở một bên, tuổi tác có vẻ xấp xỉ Ngụy Dịch Liên, cầm một cốc nước lọc lo lắng.

Sau đó Ngụy Dịch Liên tới bắt chuyện, cậu ta vội vàng nhảy xuống khỏi ghế, hai tai đỏ bừng, hạ giọng thật thấp.

"Chào chị, em là bạn học của Dịch Liên, tên..."

Phần sau quá nhỏ, Kiều Nhân không nghe rõ, cô đành ậm ừ, "Tôi là chị của Dịch Liên."

Khung cảnh này, dường như cô đã xem qua trong chương trình ghép đôi trên truyền hình rồi thì phải.

Có nói ra cũng không ai tin.

Kiều Nhân đầu đầu day huyết thái dương, nhân lúc hai người đó đang mải trò chuyện với nhau, cô liếc mắt nhìn sang phía vị sếp của mình. Kỷ Hàn Thanh

khẽ dựa vào quầy bar, cầm một ly rượu ung dung như xung quanh chẳng có việc gì liên quan tới mình.

Rượu màu đỏ thắm, trong chiếc ly trong suốt biến thành một loại màu sắc cực kỳ đẹp. Đầu ngón tay anh cầm hờ, sau đó nheo mắt nhìn về phía cô.

Kiều Nhân lập tức quay đầu né tránh.

Cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề, chính là giữa hiện trường đi xem mắt gặp phải sếp của mình thì nên làm sao?

Còn có thể làm gì nữa?

Hết cách rồi, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ thôi.

Hai chàng trai bên cạnh sau khi trò chuyện mấy câu, Ngụy Dịch Liên rất am hiểu công việc mai mối, nhanh chóng lấy lý do đi vào nhà vệ sinh mà rút lui.

Cậu tính toán mưu đồ rất nhanh, vốn là muốn cho hai người này một chút không gian riêng tư, kết quả thì không thể ngờ được.

Mười phút sau, Ngụy Dịch Liên quay trở lại, vừa đi vừa ngâm nga bài hát yêu thích. Sau đó nhìn thấy bạn mình đang ngồi một mình ở quầy bar với ly rượu, kính ngạc suýt nữa rơi cầm.

"Chị tôi đâu?"

"Bị sếp chị ấy gọi đi rồi."

Ngụy Dịch Liên thở phào: "Không sao, còn cơ hội khác..."

Người kia buồn bực thở dài: "Sếp của chị ấy còn nói nốt ruồi của tôi không đạt tiêu chuẩn."

"..."

Người này đúng là nốt ruồi không thật sự đẹp thật, mặc dù ở phía dưới mắt nhưng lại ngay gần xương gò má.

Ngụy Dịch Liên nhìn chăm chăm nốt ruồi này mấy giây, thật lâu sau cũng chỉ biết thở dài.

Lần này đi xem mắt một thời vàng, thuận lợi hơn so với Kiều Nhân tưởng tượng nhiều.

Kỷ Hàn Thanh dùng đám ba câu đã thay cô giải quyết xong đối tượng hẹn hò, chín giờ mười phút, Kiều Nhân lại trở về ngồi bên ghế lái.

Kỷ Hàn Thanh đeo tai nghe Bluetooth xác nhận công việc, Kiều Nhân vừa chơi game vừa để tâm nghe anh nói chuyện.

Giọng rất êm tai, trầm thấp, thỉnh thoảng lại "ừ" một tiếng.

Phía trước chính là cửa khu nhà Kiều Nhân sống, khi tốc độ xe giảm dần, tin nhắn của Ngụy Dịch Liên bay tới.

[Chị, chị không thích cậu ấy à?]

Xe đã dừng lại.

Kiều Nhân vẫn đang cúi đầu gõ chữ: [Không thích.]

[Không phải chị Niệm Niệm nói chị thích người có nốt ruồi đón lệ sao?]

Kiều Nhân hỏi ngược lại: [Đó gọi là nốt ruồi đón lệ à?]

Bên kia im như gà mắc tóc, không có động tĩnh gì.

Đúng là Kiều Nhân thích đàn ông có nốt ruồi lệ.

Lý do thì khá đơn giản. Hồi mới quen Kỷ Niệm, cô ấy có viết tiểu thuyết về nhân vật nam thứ có nốt ruồi đón lệ, Kỷ Niệm sức mạnh cực lớn, khắc họa người đó khiến Kiều Nhân hoàn toàn quên luôn hào quang của nam chính.

Ý thức trở lại hiện tại, Kiều Nhân thở phào, vừa định nói cảm ơn sau đó xuống xe liền đối diện thẳng với đôi mắt của anh.

Không biết anh ngắt điện thoại từ khi nào, lúc này chỉ còn một tay đang giữ trên vô lăng, đôi mắt sâu: "Ngày mai là thứ sáu."

Kiều Nhân dời tầm mắt xuống thấp, nhìn thấy bên dưới mắt phải của anh cũng có một nốt ruồi nho nhỏ.

Thứ sáu là ngày tòa soạn họp tổng kết.

Kiều Nhân ban nãy còn đang nhìn chăm chăm cái nốt ruồi kia, lúc này đột nhiên bị kéo về thực tại, nắm chặt tay gạt đầu một cái.

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô, thu lại tầm mắt sau đó cười khẽ.

Lông mi của anh rất dài, khi nhắm mắt lại còn có thể che đi nốt ruồi kia. Một giây sau anh lại nhìn sang.

"Căng thẳng à?"

"Vẫn ổn..."

"Không phải là muốn biết trước kết quả sao?"

Dường như Kỷ Hàn Thanh cũng không định chờ câu trả lời của cô, anh đổi một câu hỏi khác:

"Biết ai dẫn dắt em không?"

Cảm giác lúc này rất khó hình dung, giống như là cảm giác vui sướng sau khi thoát khỏi một tai nạn suýt mất mạng, nhưng lại tràn ngập cảm giác hồi hộp.

Kiều Nhân sùng sốt, hơi mím môi chớp chớp mắt: "Ai vậy?"

"Người mà mấy hôm trước em vừa khen là rất đẹp."

Trí nhớ Kiều Nhân không tệ, không mất nhiều thời gian đã nhớ ra lần trước trong lớp học của giáo sư Từ, cô há miệng, hai tai như bị lửa đốt.

"... Anh sao?"

P.s: Lâu quá rồi phải không?:(Đạo này mình bận quá, vừa đi thực tập vừa đi học tới mất tới mũi. Hôm nay ồm ồm nên bùng làm ở nhà tranh thủ edit 1 chương. Thời gian tới chắc tiến độ cũng vẫn sẽ chậm thế này, may mắn thì đến hết tháng 11 mình sẽ rảnh hơn chút. Mong mọi người KIÊN NHẪN, và ĐỪNG HỐI THỨC mình. Chắc chắn rằng là mình sẽ edit chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Kiều Nhân cảm giác đến tám phần là mình đã đoán đúng.

Sở dĩ vẫn còn chừa lại hai phần, một mặt là do cô không nghĩ mình có thể có bản lĩnh trở thành ngoại lệ của Kỷ Hàn Thanh; mặt khác, một người là tổng giám đốc nổi danh khắp tòa soạn, thường sẽ không có nhiều thời gian hướng dẫn người mới.

Kết hợp với trước đó Phó Yến có nói Kỷ Hàn Thanh không dẫn dắt thực tập sinh, Kiều Nhân cảm thấy tám phần chắc chắn của cô cô khi giảm xuống chỉ còn nửa thôi. Cô sờ sờ tai hơi nóng lên, sau đó lại hỏi: "Không phải anh không hướng dẫn thực tập sao?"

Anh hơi nghiêng người ra phía trước, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ nhịp trên tay lái, giọng đều đều hỏi cô:

"Tôi có nói là tôi sao?" (Ý chú nhỏ là chú chưa thừa nhận chuyện mình hướng dẫn chị Kiều mà)

Động tác này dường như là thói quen của Kỷ Hàn Thanh.

Tầm mắt Kiều Nhân dừng trên ngón tay anh, "Không phải anh vừa nói là..."

Lời thoát ra khỏi miệng rồi mới kịp phản ứng lại, Kiều Nhân vội nuốt nửa câu sau vào. Cô trái lo phải nghĩ tới nát óc cũng không đoán ra là ai, bất đắc dĩ đành phải hỏi lần nữa: "Vậy thì là ai?"

Vấn đề này dường như có hiệu quả đặc biệt trong việc chuyển chủ đề khác, Kỷ Hàn Thanh cũng không vòng vo với cô nữa, chỉ đưa tay xoa cằm.

"Thầy Vương Quân."

Kiều Nhân: "..."

Là bởi vì lần trước cô trả lời câu hỏi của thầy Vương Quân về bản thảo tin tức có nói câu "Rất đẹp." mà anh cho rằng cô khen Vương Quân đẹp trai sao?

Kiều Nhân mím môi dưới, nhẹ nhàng "À" một tiếng.

Vấn đề này căn bản không có cách nào để giải thích.

Không giải thích thì sẽ lúng túng nhưng giải thích rõ thì có lẽ không phải là chuyện đơn giản.

Một cô gái khen một người đàn ông là đẹp trai, nếu người đó là kẻ tự luyến như Ngụy Dịch Liên, có lẽ sẽ cho rằng người khác yêu mình... Nghĩ vậy, ngược lại Kiều Nhân mừng thầm vì đoạn mở đầu câu chuyện kia đã mau chóng trôi qua, không bị nhắc lại nữa.

Lỡ như Kỷ Hàn Thanh là kiểu người giống Ngụy Dịch Liên, cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Kiều Nhân càng nghĩ càng vui, thêm vào việc vượt qua được vòng phỏng vấn, khỏe miệng không tự chủ được mà nhướn lên.

Nhưng chưa kịp vui được quá năm giây, cô lại nghe thấy người kia hỏi:

"Lần trước em nói là rất đẹp..."

Kỷ Hàn Thanh mở lời, mí mắt Kiều Nhân giật giật, cảm thấy tim đập liên hồi, tốc độ còn nhanh hơn so với hồi học trung học phải chạy 800 mét.

Một giây sau, cô đang định giải thích chuyện bản thảo tin tức của thầy Vương thì anh đã nói nốt nửa về câu còn lại. Giọng anh trầm thấp, mang theo cả ý cười ẩn hiện, "... là nói tôi à?"

Kiều Nhân nghĩ thầm, thôi xong. [=)))))))]

Lần này thật sự không giải thích rõ nổi nữa rồi.

Cô vốn am hiểu nhất chiến lược "địch không động ta không động", kết quả hôm nay không biết có phải là do Ngụy Dịch Liên làm cho bức mình hay không, nào còn chưa động mà lời đã ra miệng rồi.

Giờ thì hay lắm, trực tiếp đào hố chôn mình.

Kiều Nhân hít sâu, hai tai nóng bừng bừng. Cô thật sự không chịu nổi, giờ tay định hạ cửa kính xe xuống thì người đàn ông bên cạnh liền nhắc nhở: "Hôm nay âm bảy độ."

Ý là nếu hạ cửa xe xuống thì chín phần là sẽ bị cảm lạnh.

Tay cô vẫn còn đang dừng ở nút bấm cửa, nhất thời không biết nên ấn xuống hay nên thu tay về.

Kỷ Hàn Thanh day mi tâm, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hình ảnh cô gái nhỏ phản chiếu qua gương, ngay tới khuôn mặt cũng trắng trẻo, nhưng hai tai lại đỏ hồng.

Vài giây qua đi, Kiều Nhân đành quay đầu sang:

"Chú nhỏ, anh nhận được thẻ phỏng vấn nhiều như vậy, xếp thành một chồng thì có khi còn cao hơn cả tôi, chắc chắn là cũng có không ít người từng khen anh đẹp trai nhỉ?"

Trước đây Kiều Nhân từng làm phóng viên cho câu lạc bộ báo chí ở trường Đại học, sau đó lại làm tại tòa soạn gần nửa năm. Mỗi lần tham gia các buổi họp báo, số lượng phóng viên đều nhiều không đếm xuể nên mỗi người chỉ có thời gian rất ngắn để đặt câu hỏi.

Vì vậy bọn họ làm nghề này, nhất định phải có năng lực dùng tốc độ cực nhanh để đặt câu hỏi, đây cũng là bệnh nghề nghiệp của Kiều Nhân, tốc độ phát ngôn quá nhanh.

Nói câu này xong, nửa phút sau người kia cũng không có phản ứng gì.

Kiều Nhân lại nói, "Vậy thì đối với đàn ông các anh khi nhìn thấy Từ Giai, chẳng phải đều sẽ khen cô ta xinh đẹp sao?"

Lần này thì Kỷ Hàn Thanh mới phản ứng lại, nhướn mày hỏi: "Từ Giai nào?"

Kiều Nhân vẫn cho rằng hai người này quen biết nhau, dù sao lần trước lúc ở trước cửa hội sở, hình như Từ Giai còn đang đứng nói chuyện với anh. Đột nhiên nghe thấy anh hỏi vậy cô hơi sững sốt: "Chính là lần tôi chụp ảnh trước cửa hội sở."

Tiểu hoa lưu lượng đang "hot", mặc dù không biết gương mặt đó là tự nhiên hay đã qua đụng chạm thì vẫn phải công nhận là thật sự đẹp.

Kiều Nhân là con gái mà còn cảm thấy nhan sắc của Từ Giai quá đỉnh.

Tuy nhiên ngoại trừ vẻ bề ngoài thì người này dường như chả còn chỗ nào tốt cả.

Kiều Nhân đợi mấy giây sau đó lại hỏi: "Nhớ ra không?"

Cô cảm thấy trí nhớ của Kỳ Hàn Thanh chắc chắn không tệ.

Đúng như dự đoán, anh gật đầu, "Em còn nhắc tới cô ta với tôi?"

Kiều Nhân: "... Tôi chỉ đưa ra so sánh thôi."

Kỳ Hàn Thanh rõ ràng chẳng thêm quan tâm, mắt cũng nhìn sang hướng khác. Sau một hồi yên tĩnh, tới khi Kiều Nhân nghĩ anh sắp chuyển sang chủ đề khác thì lại nghe anh mở miệng: "Tôi không quen cô ta."

Kiều Nhân nhủ mảy, có vẻ không tin tưởng lắm: "Vậy hôm đó cô ta cứ dựa vào người anh làm gì?"

Kỳ Hàn Thanh cười nhẹ.

Còn có thể làm gì, cơ bản cũng giống những người từng muốn đưa thẻ phòng cho anh.

Chỉ là một loại ám hiệu mà thôi.

Anh loại day mi tâm, nói một câu nhẹ như mây gió: "Có thể là muốn cùng tôi chơi cờ tử phú." [Bao giờ chú mới tha cho chị Kiều? =)))]]

Kiều Nhân: "..."

Cô không dám hỏi tiếp nữa.

Kỳ Hàn Thanh vừa nói câu này, cô lại tin tới chín mươi phần.

Dù sao Từ Giai đó cũng là loại người có ngực mà không có não, chưa chắc Kỳ Hàn Thanh đã thêm đề ý.

Kiều Nhân cứ ngồi trên xe như vậy, mãi tới khi Kỳ Niệm nhấn tin giục cô về nhà nấu cơm, cô mới mở miệng:

"Nếu như không còn chuyện gì, tôi về trước..."

Chưa nói hết câu, chuông điện thoại của anh đã vang lên.

Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng gạt đầu sau đó mở cửa hộ cô rồi mới nghe điện thoại.

Không biết đầu bên kia nói gì, anh cười nhẹ: "Rất tốt."

Đoạn sau Kiều Nhân không nghe thấy,

Cô kéo kín cổ áo rồi xuống xe, sau đó cửa xe được đóng lại. Kỳ Hàn Thanh nhìn bóng người nhỏ bé kia chậm rãi khuất dần, sau đó không nhìn thấy vết tích nào nữa.

Đầu bên kia Phó Yên dừng lại vài giây: "Cái gì rất tốt?"

"Tư thế ôm."

Phó Yên: "..."

Đúng là tức muốn chết.

Sáng sớm thứ hai, quả nhiên Kiều Nhân nhận được điện thoại thông báo kết quả phỏng vấn từ phòng nhân sự.

Sau khi ngắt điện thoại, phía bên kia nhanh chóng gửi một email tới. Nửa trước đại khái là giới thiệu về tòa soạn và bộ phận liên quan, phần sau là quy định làm việc.

Chín giờ sáng phải quét thẻ trước cửa tòa soạn, cái này có cũng được mà không có cũng được. Đối với nhân viên lâu năm có thể không cần quá khắt khe tuy nhiên thực tập sinh muốn thể hiện tinh thần làm việc thì nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt.

Kiều Nhân liếc nhìn thời gian, tám giờ bốn mươi.

Phòng Nhân sự dường như căn đúng thời gian để gọi điện tới, trước một tiếng đồng hồ thông báo với cô, ban nãy trước khi cúp máy còn đặc biệt nhấn mạnh: "Nếu như không có việc bận thì ngày hôm nay có thể đi làm luôn."

Kiều Nhân lăn lộn trên giường mấy phút rốt cục vẫn ra khỏi nhà trước 9 giờ.

Dù sao cũng là ngày đầu tiên đi làm, tuy rằng đến tòa soạn điểm danh nhưng căn bản cũng không có việc gì làm.

Ban xã hội có không ít phóng viên, nhưng bởi vì hôm qua là Chủ Nhật nên căn bản hôm nay mọi người đều bận việc ở bên ngoài, văn phòng chỉ còn lại ba cô gái. Bởi vì đã sớm hoàn thành nhiệm vụ được giao nên họ đang ngồi quây lại xem phim tán gẫu.

Quả nhiên là ba người phụ nữ ngồi với nhau, khi Kiều Nhân đi vào toàn bộ văn phòng đều náo nhiệt, bàn luận chuyện về mấy nghệ sĩ nam rôm rả như ngoài chợ, mãi tới khi giám đốc nhân sự dẫn cô đến họ mới im tiếng.

"Dừng một chút, giới thiệu với mọi người một đồng nghiệp mới..."

Tiếng nói vừa dứt, ba người kia cũng ngừng nói chuyện, đồng thời quay đầu lại.

Giám đốc hài lòng gật đầu, chỉ vào Kiều Nhân lần lượt giới thiệu từng người một, sau đó còn theo thường lệ dặn dò mấy câu kiểu hòa đồng vui vẻ gì đó rồi mới rời đi.

Người này vừa đi khỏi, cả văn phòng liền trở nên yên tĩnh.

Mới vừa rồi mấy người còn tràn đầy phấn khởi tán gẫu bát quái bây giờ đều không nói năng gì. Kiều Nhân không quan tâm mấy, tìm tới chỗ ngồi của mình sau đó lặng lẽ thu xếp đồ đạc.

Mấy phút sau có một cô gái tiến tới chào hỏi: "Này."

Kiều Nhân dừng động tác, ngẩng đầu cười.

Cô gái này xem ra không chênh lệch tuổi tác với cô nhiều, hoặc có thể nói là ba người ở trong phòng làm việc hiện tại đều không cách biệt nhau là mấy. Kiều Nhân chớp mắt nhìn qua chưa nhớ được tên mọi người.

Cô gái kia cũng hiểu được, đưa tay chỉ vào bản thân tự giới thiệu lần nữa: "Tôi tên là Lục Hạ."

Cô ấy tiếp tục giới thiệu hai người còn lại:

"Người cao hơn một chút là Tiểu Lý, người đen nhất kia thì gọi Tiểu Hắc là được."

Kiều Nhân: "..."

Biệt danh này đúng là không đơn giản.

Lục Hạ: "Cô biết vì sao Tiểu Hắc lại đen không?"

"Bởi vì gọi là Tiểu Hắc?"

"Không phải, bởi vì đen nên mới được gọi như vậy chứ..." Lục Hạ thao thao bất tuyệt. "Thật ra so với mấy năm trước Tiểu Hắc đã trắng ra không ít rồi, cô biết chúng ta chạy tin xã hội thế nào rồi đấy, gió táp mưa sa cũng không sợ. Nhiệt độ bốn mươi mấy cũng phải phơi mặt ra đường chạy tin..."

Kiều Nhân có vẻ sáng tỏ: "Là bị cháy nắng?"

Cô quay đầu liếc nhìn Tiểu Hắc, tuy rằng không đen tới mức như khói than nhưng đứng bên cạnh những người khác thì đúng là có chút nổi bật.

Lục Hạ: "Nếu không muốn bị như vậy thì chỉ có thể chuẩn bị nhiều kem chống nắng vào. Tuy lúc bận rộn thì căn bản cũng chả có thời gian để bôi."

Kiều Nhân bắt đầu lo lắng cho bản thân.

Lúc cô bắt đầu đi thực tập, thành phố Bắc đang vào thu, vì vậy căn bản không được lĩnh hội cảm giác nắng nóng, bị Lục Hạ nhắc nhở như vậy, cô theo bản năng lấy màn hình điện thoại soi gương.

Tiểu Hắc ném một quyển tạp chí tới, roi thẳng xuống đỉnh đầu Lục Hạ: "Cô đừng nghe cô ấy nói linh tinh, tôi tôi sinh đã đen rồi, không phải do cháy nắng."

Cuối cùng còn trêu học Lục Hạ một câu: "Cậu còn không tự soi gương đi, đừng nói là so với Tiểu Kiều..."

Mấy người này như là quen thuộc với cô rồi, bắt đầu gọi là "Tiểu Kiều". Tiểu Hắc lườm một cái:

"Cậu còn không trắng bằng Tổng giám đốc Kỷ."

SPOIL Chương 12:

"Kiều Nhân vẫn đang cầm máy ảnh trong tay, bắt lực nhìn bó hoa giáng xuống trước mặt. Nhưng một giây trước khi bị đánh trúng, cả người cô bị ai đó kéo ra phía sau.

Chờ tới khi kịp phản ứng lại, Kiều Nhân đã nhìn thấy máu nhỏ xuống từ lòng bàn tay người kia. Hẳn là bị gai từ hoa hồng rạch cho bị thương.

Kiều Nhân choáng váng đầu óc, định nhìn kỹ lại thì đôi mắt đã được một bàn tay che kín."

Đoán xem, đoán xem=))

P.s: Huhu mình đã lặn lội từ hoang đảo trở về rồi đây T^T Thời gian qua bạn tối mắt tối mũi nhưng từ giờ thì mình sẽ chăm chỉ hơn nha. Mong mọi người yêu thương:*

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lục Hạ càng tỏ ra khinh thường hơn, "Nhắc tới Kỷ tổng làm gì, cậu từng gặp được Kỷ tổng rồi sao?"

Kỷ Hàn Thanh nhậm chức chưa lâu, mấy người mới như các cô hiếm khi có cơ hội diện kiến đại boss.

Nhóm chat công việc cũng có, nhưng người kia gần như không nói năng gì, chỉ khi cần chốt lại vấn đề thì mới gửi đúng một chữ qua, còn bình thường thì một từ cũng không thêm gõ, chỉ dấu chấm là hết chuyện.

Ảnh đại diện thì trống trơn, nhóm bạn bè không có. Nói chung các vị tinh anh trong ngành thì không có thời gian tham gia cái nhóm bạn bè gì đó.

Tổng thể mà nói, Lục Hạ không tin Tiểu Hắc gặp Kỷ Hàn Thanh thì cũng đúng.

"Đương nhiên gặp rồi."

Mấy người khác lại cùng nhìn cô ấy. Tiểu Hắc bê cốc nước lên uống một ngụm, dáng vẻ như cán bộ kỳ cựu truyền đạt kinh nghiệm:

"Tháng trước không phải thang máy chuyên dụng phải sửa chữa một tuần sao. Có hôm tôi đi lấy tin tức ở khu gần đây tới hơn sáu giờ tối mới về. Sau đó tình cờ gặp Kỷ tổng trong thang máy dành cho nhân viên!"

"Bên ngoài nói về sếp đúng là quá khoa trương, cái gì mà ông chú ba bốn mươi tuổi sự nghiệp thành công, thực tế cũng chỉ ngoài hai mươi thôi..."

"Có điều đúng là lạnh thật." Tiểu Hắc thờ dãi, "Thật sự quá lạnh."

Kiều Nhân sờ mũi, đưa tay chỉnh điều hòa lên cao một chút.

Tiểu Hắc lập tức kêu lên: "Tôi nói là Kỷ tổng quá lạnh lùng ấy! Mẹ ơi, các cô biết không. Lần đầu tiên tôi gặp một người mà nói chuyện điện thoại cũng không cất nửa lời, toàn bộ quá trình đều chỉ "Ừ"... Các cô nói xem liệu có phải khi sếp làm chuyện đó từ đầu đến cuối cũng chỉ "Ừ" thôi không? [Tôi chết =)))))))]]

Vừa nói xong, Tiểu Hắc tự thấy rung mình.

"Nói nhảm nhiều vậy, vào trọng tâm đi được không?"

Tiểu Hắc lập tức quay về chủ đề ban đầu, "Cửa thang máy không phải cũng gần như tấm gương sao... Sếp còn nhìn tôi một cái, sau đó giống như là nở nụ cười."

Lần này Kiều Nhân xen ngang: "Phát ra tia lửa điện à?"

"Tia lửa cái rắm! Tôi cũng cho rằng Kỷ tổng quen nhìn mấy cô thiên kim tiểu thư rồi, nhìn thấy cô bé lọ lem như tôi có cảm giác thú vị, kết quả khi tôi vào nhà vệ sinh soi gương mới phát hiện ra trên mặt có dính mù tạt!"

Tiểu Hắc: "Mù tạt vàng đó biết không? Chính là màu vàng vàng... Mẹ kiếp, chắc ý tổng cho rằng tôi có sở thích kỳ quái!"

Bào sao người này trước đó không hề đề cập tới chuyện gặp Kỷ tổng, đúng là một ký ức không tốt đẹp gì mấy.

Lục Hạ gõ lên mặt bàn: "Tướng mạo thì sao? Chiều cao thế nào?"

"Siêu cấp đẹp trai!" Tâm tình Tiểu Hắc lập tức thay đổi, mắt lập tức chớp chớp đầy sao, "Từ xưa tới nay tôi chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy!"

"Nói thế nào nhỉ... Cô và anh ấy mà đứng cùng một chỗ, thì không hiểu vì sao lại trở nên đặc biệt lúng túng, vừa không dám nhìn anh ấy, vừa không kim

được lại liếc nhìn."

Lời này nói rất đúng.

Kiều Nhân đồng cảm sâu sắc, Tiểu Hắc thấy cô là người duy nhất hưởng ứng, liền phấn khởi hỏi: "Tiểu Kiều, cô cũng đã gặp Kỷ tổng rồi sao?"

Lục Hạ đập trán Tiểu Hắc, "Tiểu Kiều vừa mới vào tòa soạn, cô cảm thấy có khả năng đó không?"

Kiều Nhân: "..."

Có khả năng lắm chứ.

Bạn cùng tuổi giao lưu không gặp nhiều trở ngại, đề tài nói chuyện không thiếu, từ bạn trai chuyển tới vấn đề yêu sớm, từ bữa sáng cho tới tận bữa trưa.

Thầy Vương Quân dẫn dắt Kiều Nhân cả buổi sáng bận chạy tin tức, đến hơn hai giờ mới cầm hộp cơm đi ngang qua phòng xã hội gõ cửa:

"Bạn học Kiều Nhân, tới đây một chút."

Các phóng viên chủ chốt đều có văn phòng riêng, Kiều Nhân đi theo Vương Quân vào trong. Nhìn kỹ mấy lần cô mới nhớ ra đây chính là người lần trước phỏng vấn nhắc đến chuyện Kỷ Hàn Thanh bị khởi tố.

Chừng bốn mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, trông cực kỳ hòa nhã.

Kiều Nhân lặng lẽ thở phào.

Vương Quân vừa xem bản đánh giá phỏng vấn của cô vừa hỏi: "Lần trước chưa hỏi em vì sao muốn theo mảng xã hội?"

Bây giờ người muốn đi chạy tin xã hội không nhiều chứ đừng nói là một cô gái chân yếu tay mềm như vậy.

"Đừng nói cái gì mà lý tưởng, khó nghe lắm, cái đó không đáng giá mấy."

Kiều Nhân gật đầu: "Trước đây cha em là phóng viên tin tức xã hội."

Cha của Kiều Nhân khi còn sống hoàn toàn cống hiến cho sự nghiệp phóng viên, thời gian đầu thì chạy tin xã hội, thời gian sau càng gian khổ, trực tiếp làm điều tra bí mật.

Cũng không phải việc kiếm sống dễ dàng, nghĩ sâu xa mà nói, Tổng nữ sĩ không muốn cô làm công việc này cũng chính vì cha cô.

Quan hệ vợ chồng của hai người trước giờ không hòa thuận, li hôn từ sớm. Kiều Nhân theo cha đến sống ở vùng sông nước phương Nam, còn Tổng nữ sĩ một thân một mình tới thành phố Bắc.

Cô là con gái, khi ở cùng cha mình không trải qua được mấy ngày yên ổn. Cái nghề phóng viên này, làm được thì muốn nói gì là nói, nhưng làm xong lại sống chết không chịu nhận tiền quà biếu. Hoàn cảnh đó mà nuôi con gái thì thật sự không tốt.

Cha của Kiều Nhân là người trung lập, làm thì không sai, nhưng bởi vì sống chết không chịu nhận tiền hối lộ mà đã đắc tội rất nhiều người. Tổng nữ sĩ từ trước đến giờ đều không coi trọng cái nghề này.

Đừng nói là phóng viên xã hội, ngay cả làm phóng viên loại khác cũng không muốn Kiều Nhân dính vào.

Kiều Nhân: "Nói tới điểm khác biệt thì em cảm thấy đây là một nghề rất vĩ đại."

Vương Quân ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, còn có một phần tán thưởng. Lúc sau, thầy gật đầu không hỏi nhiều nữa, lấy từ bên giá sách ra một tập tài liệu đưa cho cô.

"Mấy ngày nay em làm tin tức về trận bão cuốn trước đi, chiều nay thử tìm hiểu một chút. Thứ hai tuần sau theo tôi đến gặp mấy người nhà bệnh nhân."

"Tôi nghe Tiểu Kỷ nói lần trước xảy ra vụ việc biển quảng cáo rơi trúng người qua đường em cũng ở đó?"

Kiều Nhân gật đầu.

"Thế thì thuận lợi hơn... Người nhà của nạn nhân chuẩn bị khởi tố công ty treo biển quảng cáo. Thứ hai em đi cùng tôi."

Cô tiếp tục gật đầu: "Vâng."

Nhiệm vụ tuần tới cứ thế được ấn định.

Kiều Nhân chuẩn bị công việc cả buổi chiều, tới sáu giờ rưỡi mới đứng dậy quẹt thẻ ra về.

Đây vẫn là lần đầu cô được tiếp xúc với những tin tức xã hội chính thống, trước kia có được học qua nhưng nói chung chỉ là lý thuyết suông. Tới khi cần dùng kiến thức thì vẫn cảm thấy không chắc chắn.

Hơn nữa vô cùng bối rối.

Hai ngày cuối tuần, Kỷ Niệm ở trong phòng khách điêu khắc tượng bình mã bằng gỗ, Kiều Nhân ở bên cạnh nói tới công việc tuần sau của mình.

Cô cảm thấy mọi việc không suôn sẻ mấy, đến tóc trên đầu cũng sắp rụng thành hói rồi, giọng kể không có chút sức lực nào.

Kỷ Niệm thổi vụn gỗ: "Tiểu Kiều, hay là tớ gọi điện cho anh trai tớ nhé?"

"Làm gì?"

"Để anh ấy giúp cậu nghĩ mấy thứ..." Kỷ Niệm dừng lại một chút, bỗng tỉnh ngộ "À" một tiếng thật dài, "Tớ quên mất, Chủ nhật anh ấy đã đi công tác rồi."

Kiều Nhân thuận miệng hỏi: "Có việc gì?"

"Hình như là chuyên đề về bất động sản gì đó... Có một ông trùm bất động sản ở Thượng Hải, cuộc phỏng vấn có vẻ không được tốt lắm... Nhưng anh trai tớ mà, căn bản không có người nào là không gặp được."

Kỷ Niệm tiện tay ném hình nộm đang điêu khắc dở một nửa sang bên cạnh, "Khi nào thì cậu cần dùng, ngày mai anh tớ về rồi."

"Ngày mai cần."

Kỷ Niệm nghe vậy liền nhắn tin cho Kỷ Hàn Thanh: [Anh, ngày mai anh về lúc nào?]

Khoảng hai tiếng sau, bên kia trả lời: [Buổi chiều.]

[Bây giờ anh có rảnh không?]

[Không.]

Kỷ Niệm không dám quấy rầy công việc của anh trai, thông cảm nhìn Kiều Nhân.

Ôi.

Thương lắm nhưng không giúp được gì rồi.

Thứ hai tuần sau, Kiều Nhân không tới tòa soạn làm việc mà tám rưỡi sáng đã cùng thầy Vương đến bệnh viện đông y lân cận, sau đó lại lái xe tới một số bệnh viện khác.

Từ bệnh viện đông y mở rộng tới gần như toàn bộ các bệnh viện đa khoa khác trong thành phố.

Vương Quân làm phóng viên tin tức gần hai mươi năm, trong các bệnh viện hầu như đều có người quen biết. Chỉ mất buổi sáng và nửa buổi chiều là đã hỏi thăm hết được tình hình căn bản, ghi chép lại lời nói của các chủ nhiệm khoa ngoại bằng tay trước, đợi tới khi quay lại tòa soạn sẽ chỉnh sửa lại sau.

Nơi cuối cùng cần đến là Bệnh viện thành phố. Là nơi mà người bị biển quảng cáo rơi trúng kia đang điều trị.

Trung tâm thành phố vẫn đông đúc như mọi khi.

Ngoài bệnh nhân đến khám bệnh bình thường, hành lang bên ngoài phòng tiếp nhận bệnh nội trú còn náo nhiệt hơn nhiều.

Thầy Vương nhanh nhẹn tiến lên trước, vừa đi vừa dặn Kiều Nhân chuẩn bị kế hoạch dự phòng:

"Có một số người không thân thiện với phóng viên mấy đâu. Măng chửi mấy câu là nhẹ, nếu mà có đụng chân đụng tay thì em mau biết đường tránh đi. Tránh không khỏi thì có thể đánh lại, bộ phận pháp chế của tòa soạn chúng ta năng lực rất mạnh."

Kiều Nhân theo sau: "Vâng."

Cuối hành lang, tầng tầng lớp lớp người đang huyền nào không thể lách được qua.

Có một nhóm chắc là người của công ty quảng cáo, cầm bó hoa tới thăm bệnh nhân. Nhưng đương nhiên không được người nhà bệnh nhân tiếp đón, còn bị chửi cho thậm tệ.

Lúc Kiều Nhân đi theo Vương Quân lướt qua, vừa giờ máy ảnh lên đã bị một người quát: "Không được chụp!"

Có người tiến tới che ống kính máy ảnh, Kiều Nhân lùi về sau nửa bước, lại nghe thấy người nhà bệnh nhân hùng hổ:

"Phóng viên các người không phải loại tốt đẹp gì! Không quan tâm tới tình hình của con trai tôi, viết tin lại còn nói ngày bão cuốn không nên ra khỏi cửa! Con trai của tôi cực khổ ra ngoài kiếm tiền lại bị biển quảng cáo rơi trúng, không ngờ giờ tất cả lại thành lỗi của con trai tôi rồi!"

Kiều Nhân đưa tay ấn mi tâm, tiếp tục lui về phía sau. Vừa mới chụp được một tấm, cha của nạn nhân liền cầm lấy bó hoa trong tay người bên cạnh đập tới.

Hay lắm.

Lời Vương Quân nói ứng nghiệm rồi.

Kiều Nhân vẫn còn đang cầm máy ảnh trong tay, bất lực nhìn bó hoa trong tay giáng xuống. Nhưng một giây trước khi bị đánh trúng, cả người cô được ai đó kéo ra phía sau.

Đợi tới khi kịp phản ứng lại, Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn thấy lòng bàn tay người kia nhỏ máu.

Hắn là bị gai hoa hồng rạch bị thương, hòa với màu sắc của cánh hoa rơi tán loạn trên mặt đất tạo ra một khoảng đỏ hồng.

Kiều Nhân cảm thấy choáng váng đầu óc, định nhìn lại thật kỹ thì đôi mắt đã được một bàn tay che kín.

Cô thuận thế nhắm mắt lại, cũng không biết qua bao lâu, tay của người đàn ông rời đi. Vài giây sau, thầy Vương đi tới vỗ vai cô:

"Tôi gọi y tá rồi, lo lắng gì nữa? Hôm nay có muốn nghỉ làm không?"

Kiều Nhân vừa ngẩng đầu lại thấy người đó đã được một y tá đưa xuống lầu.

Vương Quân ở bên cạnh an ủi tôi: "Không sao đâu, vết thương nhỏ."

Trực giác của cô cho thấy thầy Vương còn chưa nói hết câu. Quả nhiên, một giây sau Vương Quân chỉ vào phòng bệnh:

"Em vào trong nói chuyện với gia đình bệnh nhân đi."

Tầm mắt Kiều Nhân còn dừng ở trên hành lang trống trải, hồi lâu sau mới thu hồi lại, "Vâng" một tiếng rồi gõ cửa đi vào.

Toàn bộ buổi chiều, Kiều Nhân cùng thầy Vương Quân chia thành hai hướng, bận rộn qua lại.

Thầy Vương nói chuyện với người phụ trách của công ty treo biển quảng cáo, còn cô tìm hiểu tình hình của người bị nạn thông qua người nhà anh ta.

Kết quả người bị thương kia không chỉ không chịu bình tĩnh lại, mà còn nhất định vừa mắng chửi bệnh viện vừa mắng các phóng viên.

Cha anh ta nhất định cho mình là người bị hại, lời nói thô tục, thái độ cũng vô cùng giận dữ.

Kiều Nhân nghe xong mấy phút, chẳng cần mở bút ghi âm, lấy giấy bút ra nhưng từ đầu tới cuối cũng không ghi chép được mấy câu hữu dụng.

Người kia cứ ở lì trong phòng bệnh, cô vừa cầm bút gõ lên cuốn vở, vừa nghĩ tới việc nếu có thể chụp một tấm hình đăng lên mạng thì có thể kéo được đề tài nổi lên.

Đương nhiên nghĩ chỉ là nghĩ thôi, Kiều Nhân vừa nhớ tới ban nãy bị người ta ném hoa chửi rủa ngay lập tức gạt bỏ suy nghĩ này. Cô nghe được mấy câu, ghi ghi chép chép lại mấy dòng sau đó ra cửa tìm thầy Vương Quân.

So với tình hình bên trong chỗ cô thì bên ngoài có vẻ cực kỳ thuận lợi.

Lúc Kiều Nhân bước ra còn nhìn thấy Vương Quân và người phụ trách phía bên kia vui vẻ bắt tay nhau. Sau khi hàn huyên vài câu, người phụ trách hài lòng rời đi.

Thầy Vương cất bút ghi âm vào túi áo, quay đầu hỏi: "Sao rồi?"

"Đôi phương không phối hợp."

Nói mười câu thì cả mười đều không có trọng tâm gì cả.

Cô hỏi vì sao cuối cùng lại quyết định khởi kiện, kết quả người kia nửa câu cũng không đề cập đến vấn đề này, nói qua nói lại vẫn chỉ chửi mắng bệnh viện không chu đáo.

Kiều Nhân dụi mắt, cảm thấy hơi váng đầu, "Thầy Vương, Ký tổng đâu?"

Vương Quân lấy điện thoại ra, "Để tôi hỏi cậu ấy."

Sau đó điện thoại được kết nối, chưa tới một phút đã cúp máy.

Vương Quân: "Ồ phòng bệnh"

SPOIL Chương 13:

"Cô mang hộp giữ nhiệt đặt lên bàn, một lát sau cũng không thấy người kia nói gì.

Kiều Nhân nhắc nhở máy móc: "Nhân lúc còn nóng ăn luôn nhé."

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn bàn tay đang quấn băng gạc của mình, sau đó lại nhìn cô: "Không tiện."

Phó Yến quả thực tròn mắt há miệng.

Không phải là chỉ xước chút da thôi sao? Ban nãy còn nói chuyện điện thoại cùng người khác bình thường, kết quả cô gái này vừa đến trong nháy mắt đã biến thành như bị tàn phế vậy.

Anh ta không ngờ Kỷ Hàn Thanh lại là người không biết xấu hổ như thế."

Tôi cười chết với chú Kỷ rồi =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Khi Kiều Nhân nghe được mấy từ đó, trong lòng cảm thấy lo lắng hơn một chút. Cô nghĩ thầm, có lẽ là vết thương khá nghiêm trọng, tới mức phải nằm viện.

Để bày tỏ sự cảm kích và áy náy của bản thân, cô trực tiếp đi mua cháo ở canteen trong bệnh viện, cẩn thận để vào hộp giữ nhiệt.

Hiện tại vừa đi vào phòng bệnh, có vẻ như đúng là nghiêm trọng thật... Tới cái thìa cũng không cầm được, muốn ăn cơm cũng không dễ dàng gì.

Phó Yến đang ngồi bên cạnh giường bệnh. Tay trái của Kỷ Hàn Thanh cầm máy tính bảng có chút cứng đờ, không biết đang làm gì. Kiều Nhân đặt hộp giữ nhiệt lên bàn, hồi lâu cũng không thấy người kia có phản ứng gì.

Cô nhắc nhở mang tính tượng trưng: "Nhân lúc nóng ăn luôn nhé."

Anh liếc nhìn bàn tay đang quấn kín băng gạc của mình, nhìn cô: "Không tiện."

Phó Yến tròn mắt há miệng.

Không phải chỉ là bị xước một chút thôi sao, ban nãy còn nói chuyện điện thoại với người ta bình thường, thế mà chỉ chớp mắt cô nương này vừa đến đã biến thành tàn phế rồi.

Nói cho cùng chẳng qua chỉ là không muốn tự tay mình xúc đồ ăn thôi à.

Phó Yến: "..."

Anh ta không tin Kỷ Hàn Thanh lại là người không biết xấu hổ như vậy.

Kiều Nhân theo bản năng rồi tầm nhìn xuống bàn tay đang quấn băng gạc của anh, không rõ là bị thương nặng tới mức nào nhưng không hề thấy vết máu.

Cô nhìn ấy giây sau đó hỏi: "Ảnh hưởng tới dây thần kinh à?"

Người kia tỏ vẻ hồ hững: "Không rõ."

Phó Yến: "..."

Không biết cái rầm!

Rõ ràng chỉ là ngoại thương quá mức bình thường, nếu không phải là vì " gương mặt gây họa" (ý nói anh Kỷ đẹp trai quá) của người này thì không chừng

ban này đi tới khoa ngoại đã bị y tá đá đít ra ngoài rồi.

Mặt Phó Yến không đổi sắc nhìn anh, tay trái đang đặt trên máy tính bảng, trên màn hình là điều khoản hợp đồng mà mấy hôm trước người ủy thác gửi tới.

Kiều Nhân: "Thật sự không thể cử động được chút nào sao?"

"..."

Kỷ Hàn Thanh nâng tầm mắt nhìn cô.

Nét mặt của người này luôn tỏ ra lạnh lùng, trong đáy mắt tràn ngập vẻ thâm trầm. Anh không nói gì, hơi nheo mắt rồi nhìn qua nơi khác.

Phó Yến xen ngang: "Có lẽ là ảnh hưởng tới dây thần kinh thật, hiện tại tàn phế rồi."

Hai người còn lại không lên tiếng.

Kiều Nhân kinh ngạc, bị lời nói của Phó Yến dọa sợ, mấy giây bình tĩnh lại mới nói: "Luật sư Phó, tình huống này có thể khởi tố bọn họ tội cố ý gây thương tích không?"

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Mẹ kiếp đây là trọng tâm mà cô chú ý à? [Chú Kỷ à, số phận anh... =)))))]

Phó Yến gật đầu: "Thế nhưng vấn đề hiện tại là... sếp của cô đói bụng."

Nhờ có sự nhắc nhở Kiều Nhân mới nhớ ra mục đích ban này Kỷ Hàn Thanh nói là "Không tiện", cô nhìn Phó Yến, ánh mắt vô tội.

"Đừng nhìn tôi, " anh ta chỉ chỉ vào cánh tay phải đang bó thạch cao để lộ ra bên ngoài áo vest, "Tôi lại càng không tiện."

Anh ta chỉ khoác hờ áo bên ngoài thôi, ban này Kiều Nhân lại không chú ý tới nên còn tưởng anh ta tới thăm bệnh. Giờ nhìn thấy giống như là Phó Yến cũng đang nằm viện.

Đúng như dự đoán, Phó Yến lại mở miệng, "Kiều tiểu thư, cô xem không phải trên đầu tôi cũng đang quấn băng gạc sao?"

Kiều Nhân: "..."

Đúng là cô không nhìn thấy thật.

Phó Yến hôm nay mới gặp phải tai nạn giao thông, bác sĩ lo lắng não bị chấn động nên yêu cầu anh ta ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày, kết quả giường lại bị Kỷ Hàn Thanh chiếm mất như người bị thương thật. [Thứ bạn bè =)))))]

Tính nhẫn nại của Kỷ Hàn Thanh cũng không tốt gì mấy, lúc mở miệng ra lần nữa giọng đã có chút mất kiên nhẫn:

"Hiện tại tôi là bệnh nhân, cần nghỉ ngơi."

Ngụ ý là mau mau cho tôi ăn đi, cho ăn xong thì mau biến đi.

Kiều Nhân cũng không phải là không hiểu, cô chỉ ngại ngại bối rối thôi. Cuối cùng đành phải kéo ghế ngồi xuống bên cạnh.

Cô lớn như vậy rồi còn chưa từng chăm người đàn ông nào ăn cơm.

Trước kia có một lần Ngụy Dịch Liên bị ốm, nằm trên giường không muốn nhúc nhích, ai cũng không chịu chỉ muốn Kiều Nhân đút cho ăn.

Chuyện này chính là một loại nguyện vọng lớn lao của Ngụy Dịch Liên.

Kết quả trôi qua mấy năm, nguyện vọng này không chỉ không thực hiện được mà trái lại còn bị bóp chết dần từ trong nội.

Kỷ Hàn Thanh và Ngụy Dịch Liên dù sao cũng không giống nhau.

Một bên là sếp kiêm trưởng bối, một bên là em trai... Sao có thể đánh đồng với nhau được.

Kiều Nhân quay mặt đối diện với anh cố hít thật sâu lấy dũng khí nhưng vừa duỗi tay ra là đã thấy run.

Buổi sáng Tiểu Hắc còn nhận xét về người này: "Vừa không dám nhìn thẳng anh ấy, vừa không tìm được muốn nhìn thật kĩ."

Tối lượt Kiều Nhân trải nghiệm, trước sau đều rối rắm.

Tư thế hiện tại có chút mờ ám, đặc biệt là khi có người thứ ba ngồi bên cạnh huyết sắc: "Kiều tiểu thư, tôi cũng không tiện mà."

Tay Kiều Nhân cứng đờ ở đó, muốn chui xuống đất bỏ trốn. Kỷ Hàn Thanh nhắc tay, nắm chặt cổ tay cô hướng về phía mình, thuận lợi đưa thìa cháo vào trong miệng.

Trên cổ tay cô mang theo mùi hương gì đó nhẹ nhàng, tay anh cứ dừng ở đó vài giây sau đó mới buông lỏng thu tay về.

Kiều Nhân đưa tay chỉ: "Tại sao lại cử động được rồi?"

Cô chú ý tới khi này Kỷ Hàn Thanh nhắc cái tay bị thương lên.

Mặt anh không hề biến sắc, cảm điện thoại xuống giường: "Đột nhiên có thể cử động được."

Phó Yến vẫn đang huyết sắc: "Tôi mới không thể cử động nè..."

Câu nói kế tiếp Kiều Nhân không nghe rõ, cô đã bị người ta kéo ra khỏi phòng bệnh. Sau đó cửa phòng được đóng lại, ngăn cách tiếng người nói bên trong.

Hành lang có không ít người, phần lớn là bệnh nhân đang đi dạo để thư giãn gân cốt.

Kiều Nhân đi theo Kỷ Hàn Thanh, mãi tới cuối hành lang anh mới ngừng đầu ấn nút thang máy.

Tầm mắt của cô vẫn đang dừng lại trên bàn tay quần băng gạc của anh, "Thật sự không sao à?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, sau đó đáp bằng giọng mũi.

"Ting" một tiếng, thang máy đến. Có rất nhiều người từ bên trong đi ra.

Bệnh nhân từ phòng nội trú xuống lầu không ít, hai người cùng nhau đi vào chốc lát đã bị dồn vào góc.

Kiều Nhân hơi co người lại, cô hơi dùng sức giẫy khỏi bàn tay anh, nhìn thẳng ra phía trước.

Khi xuống tới tầng ba, thang máy lại dừng lại, có thêm hai người nữa đi vào.

Kiều Nhân càng lùi sâu hơn vào góc, khi cả lưng sắp áp sát vào vách thì bị kéo lên phía trước nửa bước, đồng thời người đàn ông bên cạnh lùi lại phía sau nửa bước.

Cứ như vậy, hai người nhanh chóng đổi vị trí cho nhau.

Kiều Nhân đứng trước, hai tai bị hơi thở ấm áp phả vào. Cô đưa tay xoa xoa tai, cảm thấy ngại ngùng nên muốn tìm đề tài gì đó để phá vỡ trầm mặc. Sau đó cô hỏi: "Anh không cần nằm viện sao?"

Sợ anh không nghe thấy, khi nói chuyện Kiều Nhân còn cố ý hơi ngẩng đầu lên.

Bốn phía trong thang máy đều là mặt kính phản chiếu, Kiều Nhân vừa liếc mắt đã thấy Kỷ Hàn Thanh cúi thấp người. Khoảng cách giữa cả hai không lớn, nhưng mà rất dễ đụng chạm lẫn nhau.

Môi anh đặt gần bên tai cô, nhẹ nhàng chạm vào. Kiều Nhân nhìn chăm chăm vách kính phản chiếu trong thang máy, chậm nửa nhịp mới nghe thấy anh đáp: "Không."

Vừa dứt lời, cửa thang máy mở ra.

Đã tới đại sảnh của bệnh viện, người bên trong ồ ạt đi ra. Trước mũi Kiều Nhân dường như còn lưu lại mùi hương của đàn ông, mùi hương nhẹ nhàng có hòa lẫn một chút hương nước khử trùng của bệnh viện.

Kiều Nhân đứng im không nhúc nhích, mãi tới khi người phía trước đều bước ra hết cô mới phản ứng lại, nhắc chân đi ra ngoài.

Kỷ Hàn Thanh theo sau cô, nhìn bước chân cô loạng choạng, hai tai đỏ hồng chỉ để lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn, còn mang theo cả mùi hương dịu nhẹ.

Anh đưa tay chạm vào môi mình, khẽ cười.

Từ thang máy đi thẳng tới cửa bệnh viện, suýt nữa Kiều Nhân ngã hai lần.

Sau đó ra khỏi bệnh viện, gió bên ngoài thổi tới khiến cô tỉnh táo hơn. Kỷ Hàn Thanh nhận được thẻ phòng nhiều như vậy, căn bản chẳng hề để mấy chuyện thế này trong lòng, cô căng thẳng cái gì vậy?

Kiều Nhân đấu tranh tư tưởng mấy phút, bước qua bước lại hít thật sâu, cuối cùng lấy lại được sự tỉnh táo.

Tay Kỳ Hàn Thanh không có vấn đề gì quá nghiêm trọng nhưng căn bản không lái xe được, anh đưa chìa khóa xe cho cô sau đó đứng ở ven đường đợi.

Phó Yến gọi điện tới, vừa mở miệng đã phun ra bốn chữ: "Không biết xấu hổ."

Xe dừng lại trước mặt,

Kỳ Hàn Thanh không thêm để tâm, kéo cửa xe ngồi vào bên trong. Khi đóng cửa anh lại nghe Phó Yến hỏi:

"Hàn Thanh có phải cậu thích cô nhóc đó không?"

Không đợi anh trả lời, Phó Yến đã bắt đầu suy đoán: "Bởi vì cô ấy từng đưa cho cậu thẻ phòng à?"

"Nhưng người đưa cho cậu thẻ phòng không phải chỉ có một mình cô ấy?"

Kỳ hàn Thanh nhàn nhã dựa lưng vào ghế, tư thế có chút lười nhả. Anh chuyển tầm mắt nhìn vào hình ảnh Kiều Nhân trong gương chiếu hậu.

Nha đầu này nghĩ gì vậy, lúc trước khi đưa thẻ phòng cho anh mặt không đỏ, chân không run. Vậy mà vừa nãy chỉ hơi hôn nhẹ một cái, thậm chí còn chưa được tính là hôn, mặt lại đỏ bừng.

"Nếu không hay là tôi cũng đưa thẻ phòng cho cậu một lần nhé."

"Cút."

Anh nói xong chẳng thêm để ý đến Phó Yến, trực tiếp cúp điện thoại.

Đúng lúc đó, Kiều Nhân dừng xe lại ven đường. Phía trước không kẹt xe, cũng không có đèn xanh đèn đỏ, cô nhìn chằm chằm đằng trước tới nửa phút sau đó mới quay sang hỏi: "Chú nhỏ... Nhà của chú ở đâu vậy?"

Vừa nãy cô không tập trung, mấy ngã tư đều cứ thế đi qua, sau đó đột nhiên nhớ ra cô căn bản không biết nhà Kỳ Hàn Thanh.

Hỏi thì người kia không đáp lại.

Kỳ Hàn Thanh gờ tay nhìn đồng hồ, lúc ngẩng đầu đuôi mắt hơi cong lên, trông đẹp đến mê hồn:

"Kiều Nhân em nóng lắm à?"

Môi anh cong cong, khuôn mặt như tượng tạc khi cười lên đôi mắt đào hoa xua tan hết toàn bộ đáng vẻ lịch sự bề ngoài, tăng thêm mấy phần phong lưu.

Kiều Nhân theo bản năng lắc đầu, sau đó lại nghe anh nói: "Em đã đỏ mặt suốt 10 phút rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Một câu nói ra chỉ mất chưa tới hai giây đồng hồ.

Nhưng Kiều Nhân ngồi trong xe cảm giác như thời gian đang dài vô tận, tích tắc trôi qua cực kỳ chậm, hai giây đồng hồ kéo dài như hai phút.

Vốn cô chỉ cảm thấy hơi nóng một chút, kết quả anh hỏi thẳng như vậy khiến nhất thời cô có cảm giác bốn phía đều là lửa đốt, khiến toàn thân cảm thấy nóng nực vô cùng. Kiều Nhân không kịp được gờ tay quạt quạt, chậm chạp trả lời: "Đúng là có một chút."

Đâu chỉ là một chút.

Sáng nay trước khi ra khỏi nhà Kiều Nhân đã xem dự báo thời tiết.

Nhiệt độ cả ngày đều trên mức 5 độ C, so với mấy ngày trước thời tiết đã ấm hơn nhiều, lúc này trên xe còn mở điều hòa sưởi, cô cũng không cởi áo khoác ra, cảm thấy nóng tới mức không thể nóng hơn.

Đương nhiên đây đều chỉ là nguyên nhân bên ngoài.

Nguyên nhân bên trong cũng có, ví dụ như trước đây không lâu cô và người đàn ông này có tiếp xúc thân mật.

Có điều Kiều Nhân cũng tìm được lời giải thích: "Hôm nay ẩm hơn rồi... Anh không nóng sao?"

"Không nóng."

"..."

Kiều Nhân im lặng.

Cô định sẽ đợi thêm ba phút nữa, nếu như sau ba phút anh không nói năng gì cô sẽ mặc kệ địa chỉ của anh ở đâu mà trực tiếp lái xe về thẳng nhà mình.

Một phút sau, hai phút sau, không ai mở miệng.

Kiều Nhân nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, nhìn từng con số nhảy qua, cuối cùng anh mới nói địa chỉ: "Hoa viên Khúc Giang."

Hoa viên Khúc Giang là khu biệt thự mới được xây dựng hai năm về trước, ngay gần nơi Kiều Nhân sống, qua một ngã tư đi thêm mấy trăm mét là tới. Có lẽ chưa mất đến ba phút.

Kiều Nhân đáp một tiếng, tiếp tục theo tuyến đường cũ mà đi.

Tầm mắt anh như có như không quét qua, tuy rằng nhẹ như mây gió nhưng thật sự khiến cô không thể chịu đựng nổi.

Kiều Nhân một mực chăm chú lái xe, cũng không dám liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, từ đầu tới cuối chỉ nhìn thẳng phía trước.

Sau mười phút, khi tới được Hoa viên Khúc Giang, hai tay cô đã phủ một lớp mồ hôi, có chút ướt dính. Kiều Nhân cử động các khớp ngón tay vài lần.

Xe dừng trước cửa tiểu khu, bảo vệ nhận diện biển số xe sau đó nhanh chóng cho vào.

Kiều Nhân hỏi, "Đi thế nào tiếp?"

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt, không nhìn cô: "Đi thẳng."

Kiều Nhân tiếp tục lái xe, "Sau đó thì sao?"

"Dừng."

Xe đột ngột phanh lại.

Hai người bên trong xe yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhỏ tới mức không thể nghe rõ đan xen vào nhau. Một trước một sau, Kiều Nhân nắm tay phá vỡ sự trầm mặc: "Chú nhỏ, hôm nay cảm ơn anh."

Người kia nhàn nhạt đáp lời.

Âm cuối kéo thật dài, cuối cùng anh nhẹ nhàng hỏi: "Tân Nhan là chị họ em à?"

Kiều Nhân nhìn anh, không hiểu gì.

Tân Nhan đúng là chị họ của cô. em gái duy nhất của Tổng nữ sĩ cũng có một cô con gái, đây cũng là người chị họ duy nhất có quan hệ máu mủ với Kiều Nhân.

Điều mà cô không hiểu là vì sao đột nhiên Kỷ Hàn Thanh lại hỏi chuyện này. Cô gật đầu, "Sao vậy?"

Người đàn ông bên cạnh hạ cửa kính xe xuống một nửa, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên đó. Anh không nhìn cô, tầm mắt còn ở bên ngoài cửa sổ.

"Lúc cô ấy kết hôn, chúng ta đã gặp nhau."

Vừa dứt lời anh đột nhiên nghiêng đầu nhìn sang, "Có nhớ không?"

"... Nhớ."

Kiều Nhân càng bối rối.

Với suy nghĩ của cô, hôm nay Kỷ Hàn Thanh đột nhiên hỏi lại chuyện cũ có thể là vì muốn nhắc tới món nợ ngày đầu gặp lại cô từng gọi sai tên anh.

Kiều Nhân run sợ trong lòng, cô nghe anh hỏi: "Thật sự nhớ ra?"

"... Thật sự."

Có sao nói vậy thôi mà.

Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến khi đó đều tới dự, Kiều Nhân có ấn tượng với hai người.

Bất kể là trong nhà Tân Nhan hay là nhà chồng chị ấy thì đều là gia đình giàu có, khi ấy có rất nhiều nhân vật máu mặt tham dự.

Nhưng hai người này không giống vậy, tới muộn nửa tiếng đồng hồ, cô dâu chú rể đã trao nhẫn xong mới thấy họ xuất hiện.

Khi đó Kiều Nhân bận bịu tới quay cuồng. Lúc ấy tuổi cô không lớn lắm, vóc dáng cũng không cao như bây giờ, đi giày cao gót rất chật vật.

Vì sao cô có ấn tượng sâu sắc với Kỷ Hàn Thanh?

Người ta có câu hay đi bên bờ sông, giày sao có thể không ướt; Đối với Kiều Nhân chính là hay đi giày cao gót, sao có thể không gọi là đánh vật. (Câu này là thành ngữ gì đó mà mình không biết nữa.(Đại ý là lần nào chị Kiều đi giày cao gót cũng như đánh vật.)

Hôm đó lúc hơn hai giờ chiều, cô đi trên đôi giày cao 8 phân loanh quanh phát kẹo cưới cho khách mời, lúc gần cuối thì kẹo không đủ nên cô lại phải chạy một vòng đi lấy thêm.

Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến là hai người được phát kẹo đầu tiên khi Kiều Nhân quay trở lại.

Người kia vẫn luôn nói ít như vậy, khuôn mặt trời sinh đã mang theo khí chất kiêu ngạo, anh nhìn Kiều Nhân một chút sau đó nói: "Không cần, cảm ơn."

Vốn chỉ là hình thức, người ta đã không muốn thì Kiều Nhân cũng không thể cố chấp nhét vào tay được. Vừa thu tay về, xoay người rồi đi thì đột nhiên gót giày lệch sang một bên, mất trọng tâm. Kiều Nhân cứ như vậy ngã lên người của Kỷ Hàn Thanh.

Xung quanh không có nhiều người, Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh, môi dưới giật giật.

"Kẹo thì có thể nhận, chứ ôm như vậy thì không cần đâu."

Kiều Nhân: ".,,"

Cô dựa vào anh mượn lực đứng thẳng người, lấy bánh kẹo nhét vào tay anh sau đó vội vàng bỏ đi mà không dám nói nửa lời.

Phía sau Phó Yến còn cười nói: "Đoán xem bên trong liệu có phải là thẻ phòng không?"

Kiều Nhân: "..."

Bởi vì bị trọc chân nên mấy việc sau đó trong đám cưới Kiều Nhân không quản nữa.

Ngã một cái mà có thể trở nên nhàn rồi hẳn. Cô nghỉ ngơi trong phòng bôi thuốc lên cổ chân. Hai giờ sau Tân Nhan nhắn tin tới, bảo cô đổi giày đế bằng rồi khỏi khách sạn.

Kiều Nhân khi đó chỉ vừa mới thành niên, còn chưa lấy được giấy phép lái xe.

Cô đứng ven đường gọi taxi, năm phút mà không có chiếc xe nào dừng lại. Taxi không gọi được nhưng trước mặt đột nhiên có một chiếc ô tô màu đen.

Cửa kính bên ghế phụ được hạ xuống, người đàn ông bên trong xoay đầu nhìn cô, tầm mắt di chuyển một lượt từ đầu đến chân, cảm giác ánh mắt mang theo ngọn lửa nóng rực.

Sau đó anh hỏi: "Trưởng thành chưa?"

Cả nửa tiếng đồng hồ Kiều Nhân vẫn không hiểu ý của anh. Mặt trời quá chói chang, cô cau mày, sau đó nhìn thấy trong tay anh cầm một chiếc hộp đựng kẹo cưới.

Nắp đã được mở ra, có vỏ kẹo nằm bên trong, khuất bên dưới còn có một cái túi màu sắc sặc sỡ.

Kiều Nhân không rõ vì sao lại gật đầu: "Trưởng thành rồi."

Sau đó cô nghe thấy tiếng Phó Yến chen ngang, "Cậu có thể cân nhắc hoãn chuyến bay về Mỹ một ngày."

Kiều Nhân càng không hiểu chuyện gì.

Kỷ Hàn Thanh không thèm để ý anh ta, chỉ liếc nhìn Kiều Nhân. Một giây sau cửa sổ được kéo lên, chiếc xe cứ thế lái đi trước mắt Kiều Nhân.

Lúc đó cô đã nghĩ, hai người này chắc là có bệnh.

Uổng công gương mặt điển trai như vậy, kết quả là đầu óc lại có vấn đề.

Điều này căn bản không phải người bình thường có thể nói ra được, hôm nay ba năm sau đó, Kiều Nhân vẫn không hiểu vì sao.

Người trong cuộc đang ngồi ngay bên cạnh, Kiều Nhân hít sâu sau đó hỏi:

"Vì sao ngày đó anh lại hỏi tôi đã trưởng thành chưa?"

Kỷ Hàn Thanh day day mi tâm, "Em cảm thấy là vì sao?"

Kiều Nhân: "..."

Cô cảm thấy anh có bệnh đó.

Lời này đương nhiên không thể nói ra rồi, Kiều Nhân cắn môi dưới, "Không biết."

Anh nâng tầm mắt lên nhìn cô sau đó nghiêng đầu, ngón tay đặt trên cửa sổ xe đưa ra, chỉ về hướng một người đàn ông đang đi ngang qua.

"Nhìn cậu ta đi."

Đèn trong tiểu khu khá sáng, Kiều Nhân nhìn theo hướng anh chỉ, không nói gì.

Người con trai đó có lẽ tuổi chưa lớn lắm, nhìn từ bên này còn thấy miệng cậu ta đang nhắm đọc "Trần Tình Biếu".

Có lẽ là đang học cấp ba.

Kỷ Hàn Thanh: "Nếu như hiện tại cậu ta đưa cho em thẻ phòng, em không muốn hỏi cậu ta vấn đề này à?"

Kiều Nhân sững sốt vài giây, gật đầu sau đó lại lắc đầu: "Vì sao cậu ta phải đưa tôi thẻ phòng?"

"Vậy còn em?"

Giọng anh nhàn nhạt: "Vì sao lại đưa thẻ phòng cho tôi?"

"..."

Có mấy giây ngắn ngủi mà Kiều Nhân còn tưởng mình đang nằm mơ.

Sau khi tỉnh mộng cô sẽ phát hiện mình đang nằm trên giường ở nhà. Cô nhắm mắt rồi lại mở, mở rồi lại nhắm, còn chưa kịp mở mắt lần nữa đã nghe tiếng Kỷ Hàn Thanh cười khê:

"Không phải là đang ám chỉ cho tôi sao?"

Kiều Nhân cẩn thận nhớ lại, "... Anh xác định là tôi đưa sao?"

"Kẹo là em phát, thẻ phòng và... Ngay dưới đáy hộp kẹo."

Chuyện này sức công kích quá lớn, Kiều Nhân căn bản không chú ý tới phía sau chữ "và" mà anh chưa nói rõ. Cô nhúu mày càng chặt.

"Tôi thật sự không biết."

Cô chỉ là đi phát kẹo hộ chị họ thôi, ai biết có người lén lút bỏ thứ khác vào trong chứ.

Kiều Nhân tiếp tục nghĩ cách giải thích cho bản thân: "Vậy ngày đó anh có tới phòng không?"

"Kỷ Hàn Thanh: "..."

Đừng nói là tối hôm đó anh có chuyến bay đi Mỹ, ngay cả không có lịch trình gì thì anh cũng sẽ không tới.

Người đưa thẻ phòng cho anh nhiều như vậy, Kiều Nhân không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Có điều nhỏ tuổi như vậy thì đúng là lần đầu gặp qua thật.

Trước khi hỏi cô đã thành niên chưa, Phó Yến còn mạch lạc phân tích cho anh:

"Phát sinh quan hệ với trẻ vị thành niên là vi phạm pháp luật đó, cậu suy nghĩ cho kỹ."

Suy nghĩ cái rắm.

Khi đó Kỷ Hàn Thanh trực tiếp ném cái thẻ phòng đi, không do dự nửa giây cứ thế lên máy bay.

Hiện tại anh hối hận rồi, đáng lẽ anh nên tới xem một chút.

Kiều Nhân không ngừng cố gắng: "Nếu như anh mà tới, thì sẽ biết không phải là tôi..."

Có điều ngẫm lại đúng là Kỷ Hàn Thanh không thể đi.

Nếu như ai đưa thẻ phòng mà anh cũng tới, nói không chừng hiện tại anh đã "tinh tấn nhân vong"* rồi.

(Tinh tấn nhân vong: tinh lực cạn kiệt, mất mạng.)

Quả nhiên anh đáp: "Không đi."

Kiều Nhân cảm thấy mình không giải thích nổi. Khả năng cả đời này đều không thể giải thích sự trong sạch với Kỷ Hàn Thanh được nữa. Cô chăm chú suy nghĩ một lát, lại cố gắng:

"Ngay cả bạn trai tôi cũng chưa từng có, không thể đưa thẻ phòng cho anh được."

Anh nâng mắt nhìn cô, không nói gì.

Kiều Nhân cảm giác mình có nhảy vào sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch, cô thờ dãi:

"Phải làm sao anh mới tin?"

Cô vốn nghĩ nếu Kỷ Hàn Thanh chưa tin thì cứ kệ cho anh hiểu lầm vậy. Cô làm phóng viên đã lâu, da mặt đủ dày rồi. Không ngờ vừa định quay đầu sang nói chuyện thì anh đột nhiên nghiêng người từ ghế phụ sang phía cô.

Kiều Nhân nín thở, nháy mắt nhìn rõ gương mặt anh. Hai tai cô đỏ bừng, tròn mắt nhìn gương mặt phóng đại dần, sau đó khi còn cách cô hai tấc thì dừng lại.

Kỷ Hàn Thanh cũng nhìn cô gái hai tai đang đỏ bừng bừng, ánh mắt kinh ngạc và sợ hãi như một chú thỏ.

Phản ứng của cô quá rõ ràng, chắc chắn không giống một người sẽ ám chỉ người khác cùng thuê phòng khách sạn.

Một giây sau, anh nghiêng đầu, ghé sát vào tai cô nở một nụ cười trầm thấp: "Lần này tôi tin em."

SPOIL Chương 15:

"Kiều Nhân ngồi xuống gõ gõ lên mặt bàn, không ai trả lời.

"Kỷ tổng?"

Không ai trả lời.

"... Chú nhỏ?"

Vẫn không có ai đáp lại.

Kiều Nhân thờ dãi, lại dùng sức gõ xuống mặt bàn trà. Vừa định gọi lần nữa thì đột nhiên Kỷ Hàn Thanh đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô sau đó dùng lực kéo mạnh. Trong nháy mắt hai người đảo vị trí cho nhau."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Mặt Kiều Nhân nóng bừng, dường như có sợi dây nào đó trong lòng đột nhiên đứt đoạn, phát ra âm thanh "bùm" như pháo nổ.

Vừa nãy suýt nữa cô đã cho rằng Kỷ Hàn Thanh muốn hôn mình.

Dưới tình huống này chỉ có quỷ mới giữ được bình tĩnh. Kiều Nhân nháy mắt, tiếng tim đập gần như sắp lớn hơn cả tiếng nói chuyện.

"Chú nhỏ..."

Kiều Nhân lú lười, chỉ có hai từ gọi ra mà dường như cũng hỗn loạn. Cô khẽ cắn môi trấn tĩnh lại, vừa định nói tiếp thì người kia đột nhiên đưa tay qua người cô. Chưa tới hai giây đồng hồ, anh đã kéo dây an toàn lại cài vào cho cô.

Khoảng cách giữa hai người nháy mắt lại được kéo giãn ra.

Anh hơi cúi đầu, lông mi rất dài được chiếu sáng bởi ánh đèn đường hắt từ bên ngoài vào, làm nổi bật lên vẻ dịu dàng hiếm có của anh.

"Em lái xe tôi về đi."

"Vậy ngày mai anh..."

"Sáng mai đem xe lại tòa soạn."

Kỷ Hàn Thanh còn thử kiểm tra dây an toàn mấy lần, xác nhận không có vấn đề gì nữa mới ngồi ngay ngắn lại bên ghế phụ.

"Buổi chiều tôi tới lấy."

Kiều Nhân căn bản là muốn hỏi anh sáng mai tới tòa soạn bằng cách nào, kết quả đã bị anh chặn ngang mắt. Cô "vâng" một tiếng, khởi động xe.

Anh đã mở cửa bước ra ngoài, lúc chuẩn bị đóng cửa xe lại đột nhiên đứng bên ngoài hỏi:

"Hôm nay có mệt không?"

Kiều Nhân lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Nói không mệt là không thể nào.

Không chỉ vì chạy đông chạy tây nên thấy mệt, mà còn vì cảm thấy bất lực với thái độ cáu kỉnh của người nhà bệnh nhân kia.

Hôm nay cô tốn nước bọt cả một buổi trưa, miệng nói liên hồi mà vẫn không khai thác được thông tin gì hữu dụng. Cảm giác này so với phải hoạt động chân tay còn mệt hơn nhiều. Đáng sợ nhất là chỗ, hôm nay mới là ngày đầu tiên cô chính thức làm việc.

Kiều Nhân nắm chặt bàn tay trên vô lăng, "Thật ra vẫn có thể chịu đựng được."

Chủ yếu là không chịu thì cũng chẳng có cách nào khác. Cô đã cố chấp theo đuổi con đường này thì chỉ có thể kiên trì đi tới cùng thôi.

Bàn tay Kỷ Hàn Thanh dùng trên cửa xe vài giây, sau đó nhẹ nhàng nói: "Nghỉ sớm một chút."

Cửa xe được đóng lại, đôi chân dài của anh bước từng bước xa dần.

Kiều Nhân thu lại tầm mắt, sờ sờ tai mình cuối cùng vẫn hạ cửa kính xe xuống sau đó mới lái xe về nhà.

Tuy rằng Kỷ Hàn Thanh nói Kiều Nhân mang xe để dưới bãi xe của tòa soạn, chiều hôm đó anh sẽ tới lấy. Thế nhưng ba ngày sau chiếc xe vẫn ở nguyên vị trí cũ.

Kiều Nhân cũng ba ngày hôm gặp được anh.

Chìa khóa xe vẫn ở trong ngăn kéo bàn làm việc của cô, Kiều Nhân kéo ra là có thể nhìn thấy. Cô muốn hỏi Kỷ Niệm xem anh trai cô ấy đã đi đâu rồi.

Kết quả nhiều chuyện chồng chất, ý nghĩ này vừa nảy ra cô đã bị thầy Vương gọi đi làm việc khác, vội vội vàng vàng thế là quên mất luôn.

Mãi tới tận trưa ngày thứ năm mới có thời cơ thích hợp.

Kiều Nhân bò dậy khỏi giường, Kỷ Niệm đang chuyển đồ đạc trong nhà.

Mấy hôm nay cô đều chăm chỉ viết lại những tin tức đã ghi âm được ở bệnh viện, gõ xuống từng hàng chữ dài tới hơn mười trang A4, mấy đêm liền hơn hai giờ sáng mới đi ngủ.

Cô và Kỷ Niệm không giống nhau, Kỷ Niệm bình thường viết tiểu thuyết kinh dị nên đêm không dám ngủ còn Kiều Nhân là muốn ngủ mà không thể ngủ được.

Ban ngày chạy tin bên ngoài, chỉ có thể dùng thời gian buổi tối ở nhà để biên tập tin.

Thời gian thức đêm quá nhiều, viền mắt của Kiều Nhân đã thâm đen hơn trước. Cô đi ra từ nhà tắm, bôi kem dưỡng từng chút từng chút một. Kỷ Niệm chỉ chỉ vào đồng kem dưỡng da trên mặt cô:

"Tiểu Kiều, một lần cậu có thể dùng hết nửa lọ đó!"

Kiều Nhân đưa tay gạt móng vuốt của cô ấy ra, "Lui qua một bên đi."

Kỷ Niệm đi tới tủ quần áo chọn trang phục, vừa chọn vừa nói:

"Đều là người, tại sao anh tố thức đêm làm việc mà mắt cũng không bị thâm?"

Kiều Nhân lại lấy thêm một chút xem bôi vào quầng mắt, "Anh ấy cũng thức đêm sao?"

"Phí lời!"

Kỷ Niệm giải thích một chút, "Cậu biết hai năm trước có một lưu học sinh bị giết hại ở nước ngoài... Trong suốt khoảng thời gian đó anh tố mỗi ngày đều không ngủ quá bốn tiếng, thường thường nửa đêm phải cập nhật tin tức mới nhất..."

Kiều Nhân gật đầu, "Chắc chắn là rất mệt."

Đêm hôm khuya khoắt còn phải đi theo một đoàn xe cảnh sát đi phòng vấn, vừa buồn ngủ mà vừa phải lục lọi hết các vấn đề trong đầu... Kiều Nhân mới chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi đã cảm thấy tứ chi vô lực, mí mắt cũng bắt đầu đòi gặp nhau. Cô phải cố gắng chống đỡ mí mắt, tiếp tục nói chuyện: "Đúng rồi, mấy hôm nay anh cậu không không ở thành phố Bắc sao?"

"Đi công tác ở Hongkong rồi. "Kỷ Niệm cầm điện thoại liếc nhìn ngày, "Chắc là hôm nay đã trở về rồi."

Cũng không biết Kỷ Niệm nói có đúng không.

Nhưng chiều thứ năm Kiều Nhân đến tòa soạn vẫn thấy chiếc xe kia đỗ ở chỗ cũ.

Cô ở trong văn phòng chỉnh sửa bản thảo, gọi điện cho người nhà bệnh nhân bị biển quảng cáo rơi trúng, kết quả chưa nói được hai câu bên kia đã dập máy.

Kiều Nhân cũng không gọi lại, cô tập trung viết bài đến hơn bốn giờ. Tới lúc chuẩn bị tan làm cô lại bị Lục Hạ gọi đi uống trà chiều tán gẫu cùng bác gái của cô ấy.

Gọi là thu thập tin tức cho sang chứ trên thực tế chỉ trò chuyện giết thời gian là chính.

Lần này là tới một khu biệt thự theo phong cách phục cổ, Lục Hạ lấy thẻ phóng viên ra cho bảo vệ xem, người kia nhìn mấy lần mặc dù hơi do dự nhưng vẫn cho vào.

Kiều Nhân lái xe, tìm chỗ đỗ xe sau đó dừng lại. Cô xuống xe rồi theo Lục Hạ đi thẳng vào đình hóng mát nằm ở giữa khu biệt thự.

Nơi này Kiều Nhân từng nghe nói mấy lần, nhà của giáo sư Từ cũng ở đây.

Kiều Nhân cũng không có ý định thăm dò địa chỉ, chủ yếu là vì mỗi lần cô học môn "Tin tức học đại cương" đều bị giáo sư Từ điểm danh nên dần dần bạn học trong lớp đều biết cô được giáo sư Từ rất chú ý.

Bạn bè chơi thân với cô còn có người trêu chọc, nói cô nên cầm giỏ hoa quả đến xin giáo sư Từ đề phòng cuối kỳ bị đánh trượt môn này.

Cuối cùng Kiều Nhân cứ thế tình cờ thông qua các bạn học mà biết được địa chỉ nhà giáo sư Từ.

Chỉ có điều cô vẫn không đề tâm chuyện đó mấy.

Giáo sư Từ hơn năm mươi tuổi, là một cô giáo rất hiền lành dịu dàng. Quan trọng nhất là cô ấy là nhân vật rất nổi danh trong trường học, chắc chắn chẳng có ý gây khó dễ cho cô làm gì.

Huống hồ Kiều Nhân chỉ ngủ gật có một lần thôi, cũng không nghiêm trọng tới mức bị đẩy vào lãnh cung chứ.

Sau đó có kết quả thi học kỳ, Kiều Nhân mang theo tâm trạng vô cùng thấp thỏm đăng nhập vào hệ thống xem điểm, quả nhiên là không có tình bất bẻ cô.

Không những không bị bất bẻ mà so với các bạn trong phòng điểm của cô còn cao hơn khá nhiều, đều do chăm chỉ ôn tập.

Nếu không phải vì thế thì Kiều Nhân căn bản không thể qua môn của giáo sư Từ được.

Cô và Từ giáo sư có rất nhiều đề tài, nếu mà nói chuyện thì chắc cả nửa ngày cũng không nói hết.

Thế nhưng Lục Hạ không biết điều này, vừa lấy giấy bút trong túi xách ra vừa buồn chuyện với cô:

"Tiểu Kiều, cô cũng học trường Đại học Truyền thông Trung Quốc à?"

Kiều Nhân gật đầu.

"Tôi cũng học ở đó." Lục Hạ vừa nghe hai người cùng trường nhất thời dâng trào cảm giác như vừa gặp được đồng hương thân thiết. Cô ấy cũng không lấy giấy bút ra nữa, bước chân đi về hướng đình hóng mát cũng chậm lại, kéo tay Kiều Nhân hỏi.

"Chắc là cậu cũng từng học qua môn của giáo sư Từ Thanh Mai?"

Từ Thanh Mai là tên đầy đủ của giáo sư Từ.

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu, "Sao vậy?"

"Cậu có nghe tới một sinh viên, mỗi lần lên lớp đều bị giáo sư Từ điểm danh không?"

Kiều Nhân: "..."

Hóa ra danh tiếng của cô đã vang danh khắp cả trường rồi sao?

Lục Hạ thấy rất hứng thú: "Thật sự muốn biết giáo sư Từ nghĩ thế nào, trước đây lớp mình cũng có người ngủ trong giờ nhưng chưa bao giờ bị cô ấy gọi tên..."

Kiều Nhân: "..."

Cô cũng muốn biết tại sao.

"Do sinh viên đó có ma lực chăng?" Lục Hạ hỏi lại, "Cậu thật sự không quen bạn ấy à?"

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, vừa dứt lời, Kiều Nhân thậm chí còn chưa kịp nghĩ ra xem nên nói thật hay là giả vờ ngốc thì vai đã bị ai đó vỗ nhẹ một cái. Một giây sau, giọng nói luôn xuất hiện trong mỗi tiết học "Tin tức học đại cương" vang lên:

"Bạn học Kiều Nhân?"

Kiều Nhân và Lục Hạ đều sững sờ.

Người phía trước là sợ hãi, người phía sau là kinh ngạc, sững sờ mấy giây không kịp phản ứng.

Tuy Kiều Nhân không ở trên lớp nhưng phản xạ đã thành có điều kiện, vừa nghe giáo sư Từ gọi tên đã cảm thấy da đầu tê dại.

Cô luôn cảm thấy giáo sư Từ sẽ lập tức đưa ra một câu hỏi nào đó, Kiều Nhân đứng thẳng người, nở nụ cười lễ phép hỏi thăm:

"Chào giáo sư Từ ạ."

Thái độ của cô thành khẩn, chỉ thiếu nước cúi đầu 90 độ nữa thôi.

Lục Hạ đã tới cái tiểu khu này mấy lần nhưng cũng chưa từng gặp giáo sư Từ bao giờ.

Đúng lúc bác gái ở trong đình hóng mát nhận ra cô ấy, liền hào hứng gọi: "Tiểu Lục đến rồi à, lại đây chơi cờ đi."

Kiều Nhân xoay người nhìn thấy trên bàn đá có đặt bàn cờ ca-rô.

Lục Hạ vội vàng cúi người chào giáo sư Từ sau đó ôm túi chạy tới ngồi với bác gái.

Điểm trung bình môn "Tin tức học đại cương" của Lục Hạ được có 6.0, phải nói là được 6.0 cũng do giáo sư Từ nhân hậu, bỏ qua cho cô ấy mấy phần để khỏi bị trượt môn.

Cô ấy và Kiều Nhân không giống nhau, vô tình gặp phải giáo sư Từ mà lại có cơ hội để chuồn êm đẹp.

Bên ngoài con đường gần đình hóng mát chỉ còn lại Kiều Nhân và giáo sư Từ, cùng với bên cạnh chân giáo sư Từ có một con mèo toàn thân trắng muốt, hai tai có đốm đen trông rất đáng yêu.

Kiều Nhân nhìn mấy lần, kìm chế cảm giác muốn ngồi xuống trên con mèo, nặn ra mấy từ: "Cô đang đi dạo à?"

Giáo sư Từ gật đầu, đáng vẻ ôn hòa: "Đến lấy tin tức à?"

Không đợi Kiều Nhân trả lời, giáo sư Từ lại thở dài, giọng điệu có chút tiếc nuối.

"Đáng tiếc hôm nay con trai cô không ở nhà."

"..."

Da đầu Kiều Nhân tê rần. [Gặp được lại chả thích quá ấy chứ, chị Kiều =)))))]

Ngày hôm nay mặt trời không quá mạnh, nhưng ánh nắng chiếu xuống vẫn khiến cô cảm thấy nóng nực.

Kiều Nhân nheo mắt, không nói gì.

Giáo sư Từ bế con mèo lên sau đó nhìn cô: "Luận văn tốt nghiệp của em là do thầy Luru hướng dẫn à?"

Kiều Nhân gật đầu: "Vâng"

Cô còn định thứ bảy tới trường học sẽ tiện đi gặp thầy Luru để xác nhận về đề tài của luận văn.

Giáo sư Từ mỉm cười, "Thầy Luru năm nay hướng dẫn nhiều sinh viên tốt nghiệp, cô thương lượng với cô ấy nhận dẫn dắt em một tháng."

Kiều Nhân: "..."

Người này cười lên rõ ràng cảm thấy rất gần gũi, nhưng trong mắt Kiều Nhân thì rõ ràng là không có ý thân thiện chút nào.

Đào hổ cho cô.

Kiều Nhân nghĩ thầm, giáo sư Từ có khi muốn giới thiệu con trai cô ấy cho cô thật.

Cô họ nhẹ một tiếng, "Cô giáo Từ..."

Giáo sư Từ đẩy chiếc kính lão, "Không thích sao?"

Những gì Kiều Nhân chuẩn bị sẵn trong đầu phút chốc bị đánh bay, cô há miệng, thật lâu mới nói được hai từ: "Thích ạ."

Cô nào dám không thích chứ.

Động tác của giáo sư Từ giống như nếu cô mà dám nói "Không thích" cô ấy sẽ trực tiếp thả mèo ra cắn cô.

"Có gì không hiểu có thể tới trường hoặc nhà để gặp cô." Giáo sư Từ đưa tay chỉ vào một ngôi nhà nằm hướng bên trái, "Lát nữa chúng ta add wechat, để cô gửi thời khóa biểu của cô qua cho em."

Kiều Nhân hiểu ý của cô ấy.

Nếu như có vấn đề khúc mắc, xem giáo sư Từ có tiết ở trường lúc nào thì tới để hỏi, những lúc khác có thể tới nhà.

Kiều Nhân đồng ý, lấy điện thoại ra add wechat của giáo sư Từ.

Sau một phút, đã add thành công cô nghe thấy giáo sư Từ nói: "Thật nghe lời."

Ảnh đại diện cũng xinh."

"Tên cũng rất dễ nghe."

Kiều Nhân: "..."

Trao đổi cách thức liên hệ xong, giáo sư Từ ôm mèo về nhà.

Kiều Nhân vừa định thở dài một cái liền nghe thấy giọng của người kia xa dần truyền tới:

"Chỉ là không biết đã có bạn trai chưa..." [Mẹ chồng tương lai ciu quá =)))))))]

Kiều Nhân đi dạo cùng Lục Hạ một vòng.

Tin tức hữu ích không có mấy, lại luyện được công phu chơi cờ ca-rô.

Cả ngày thứ sáu cũng không có việc gì.

Kiều Nhân gọi điện thoại cho người nhà bệnh nhân như thường lệ, sau đó vẫn như thường lệ bị đập máy.

Cô viết bản thảo cả ngày, bị biên tập trả về một lần, cuối cùng khi gửi một bản thảo mới đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Kỷ Niệm đã ngủ thiếp đi, Kiều Nhân bò xuống giường đi rửa mặt. Vốn là định ngủ thẳng cho tới lúc tự tỉnh giấc, kết quả mới hơn 9 giờ đã bị báo thức làm tỉnh giấc.

Hôm nay cô định đến trường nghe giảng.

Giáo sư Từ hiếm khi lại không gọi tên cô.

Kiều Nhân lo lắng đề phòng tới tận lúc tan học, vừa ra khỏi trường đang đi ăn tối thì nhận được điện thoại của Lục Hạ.

"Tiểu Kiều, cậu biết lái xe không?"

"Có." Kiều Nhân cầm đũa chọc vào bát cơm, "Sao vậy?"

"Bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Công phía Bắc của trường."

"Vừa đẹp!"

Kiều Nhân nghe rõ tiếng vỗ tay của Lục Hạ, "Cậu đi đóng Kỳ tổng đi, hình như anh ấy uống say rồi, không lái xe được."

Không lái xe được thì gọi xe mà về... Tìm cô làm gì?

"Kỳ tổng đang ở ngay nhà hàng đối diện công Bắc... Cậu ra ngoài chắc là sẽ nhìn thấy xe của anh ấy."

Kiều Nhân uống ngụm nước, đáp lại sau đó trả tiền ra ngoài.

Vừa đi qua đường đã nhìn thấy có một chiếc Bentley màu đen đỗ gần đó, Kiều Nhân nhìn qua sau đó thử mở cửa ghế sau.

Không mở được.

Cô lại thử gõ vào cửa sổ xe, vẫn không có phản ứng.

Chắc vẫn đang ở trong nhà hàng.

Kiều Nhân chỉ có thể đi vào trong, giải thích tình hình với nhân viên phục vụ sau đó để cô ấy đưa tới chỗ Kỳ Hàn Thanh.

Phòng riêng nằm ở hành lang cuối tầng ba, lúc này chỉ còn lại mình anh, khắp phòng đều là mùi rượu và thuốc lá.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng rời đi, Kiều Nhân thở dài, bước tới.

Anh đang nửa nằm nửa ngồi dựa trên ghế sofa, hàng lông mày hơi cau lại, trên mặt vương sắc hồng. Hơi thở anh đều đặn như đang ngủ thiếp đi.

Kiều Nhân ngồi xuống gõ gõ lên mặt bàn, không ai trả lời.

"Kỳ tổng?"

Không ai trả lời.

"... chú nhỏ?"

Vẫn không ai đáp lại.

Kiều Nhân thở dài, lại dùng sức gõ lên mặt bàn trà. Vừa định gọi lần nữa thì đột nhiên Kỳ Hàn Thanh đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô sau đó dùng lực kéo mạnh. Trong nháy mắt hai người đảo vị trí cho nhau.

"Suyt..." Anh vẫn nhắm mắt, ghé sát vào tai cô nhẹ nhàng nói, "Đừng làm ồn."

SPOIL Chương 16:

Một giây sau, cửa bị đóng chặt lại mang theo một luồng gió.

Kiều Nhân bị tiếng đóng cửa làm cho sợ hết hồn, tim đập thình thịch. Vừa ngẩng đầu, Kỳ Hàn Thanh đã ghé sát mặt lại.

"Kiều Nhân?"

Đầu óc cô trống rỗng, hai tai cũng ong ong, đáp lại theo phản xạ, "...ừm."

"Không đẩy tôi ra à?"

Kiều Nhân không phải ứng lại.

"Vậy tôi làm loạn cho em xem."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-1

WARNING: Đầu tiên, ai mong có thịt thì mình báo trước là không có đâu. ĐỪNG NẢM MƠ NỮA!! Truyện gần 100c, có thịt sớm vậy thì các thiếu nữ ăn nhiều thịt mập chết sao? =))))

Không khí trong phòng bao có vẻ nặng nề.

Cửa sổ không mở, mùi rượu và thuốc lá loanh quanh mãi không thể tan hết có cảm giác rất khó chịu.

Kiều Nhân không dám hít thở mạnh, chỉ sợ tự mình bị sặc.

Trên người Kỳ Hàn Thanh đầy mùi rượu, caravat xộc xệch, áo sơ mi cũng bị mở hai cúc. Có thể là do uống nhiều rượu nên cả người đều nóng bỏng.

Kiều Nhân như ngồi kế bên một cái lò sưởi, mặt cũng trở nên hồng hồng. Cô hít một hơi, đưa tay đẩy anh.

"... chú nhỏ?"

Anh có vẻ như không nghe rõ chỉ phát ra âm mũi, hơi thở nhẹ phả lên tai Kiều Nhân. Vừa buồn buồn lại vừa nóng rực.

Kiều Nhân đợi một lúc lâu cũng không thấy anh định đứng dậy.

Cô cảm thấy hơi khó thở, hai tay dùng sức đẩy anh. Vì uống rượu nên sức mạnh cũng không được như bình thường, anh bị cô đẩy nằm ra sô pha.

Kiều Nhân hít một hơi thật sâu, sau đó lại bị mùi thuốc lá nồng nặc làm cho phải ho sặc sụa.

Cách nửa mét cô thấy Kỳ Hàn Thanh nhú mày.

Kiều Nhân bịt mũi, hô hấp bằng miệng sau đó mới buông mũi ra nói: "Anh có thể tự đi không?"

Phản ứng của anh chậm hơn bình thường nửa nhịp, một lúc sau mới chậm rãi nâng tầm mắt nhìn cô chăm chăm rồi nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Kiều Nhân quơ tay trước mặt anh, "Có nhận ra tôi là ai không?"

Kỳ Hàn Thanh đưa tay ấn mi tâm, "Có thể."

Kiều Nhân không nghi ngờ tính chân thực trong câu trả lời của anh chút nào, cứ thế đi ra ngoài.

"Hôm nay tôi tới trường học vừa may tiện đường. Vì vậy đồng nghiệp ở tòa soạn gọi điện bảo tôi qua đây đón anh."

Anh nhìn cô.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống tạo ra một ranh giới mờ hồ giữa hai người.

Kiều Nhân chớp mắt theo bản năng, "Này... Bây giờ có đi không?"

Hai người gần như không bắt chung sóng, Kiều Nhân nói ra rồi một hồi mà vẫn không thấy anh trả lời.

Trong phòng bao vô cùng yên tĩnh. Yên tĩnh tới mức Kiều Nhân cảm thấy như nếu không phải mùi quá nồng nặc cô có thể đặt lưng xuống ngủ một giấc luôn.

Cô nhìn chăm chăm gạt tàn thuốc trên mặt bàn trà mấy lần, tập trung tới mức mơ hồ. Người đàn ông bên cạnh cuối cùng cũng có vẻ tỉnh táo hơn một chút, cầm lấy âu phục bên cạnh đứng dậy.

Kiều Nhân chớp mắt, lập tức đi theo.

Rõ ràng hôm nay Kỳ Hàn Thanh uống không ít rượu, vừa nãy có thể còn chưa lộ ra quá rõ nhưng vừa đứng lên đã thể hiện toàn bộ rồi.

Bước chân hơi xiêu vẹo, đi cũng không thẳng hàng như bình thường.

Không biết anh có nhận ra hướng cửa ra vào không nữa.

Kiều Nhân sợ chỉ sợ lát nữa anh lại đụng phải tường, vội vàng chạy đến phía trước giúp anh mở cửa, vừa đưa hai ngón tay trước mặt anh.

"Có thể nhìn ra đây là mấy không?"

Vừa đưa tay lên, quơ quơ chưa được hai lần đã bị Kỳ Hàn Thanh nắm chặt kéo xuống. Lông mày anh hơi cau lại, giọng nói có chút trầm khàn.

"Tôi không mù."

Đúng là không mù... nhưng say rồi.

Kiều Nhân kéo sửa ra, "Đội lát nữa xuống lầu, tôi hỏi nhân viên phục vụ xem có nước giải rượu không."

Đây là thứ tốt nhưng Kiều Nhân không quen mang theo bên người.

Cửa đã mở ra.

Kiều Nhân quay đầu liếc nhìn anh, "Chú nhỏ, hôm nay anh vừa trở về à?"

Người kia đã dừng bước, hơi dựa người vào vách tường bên cạnh, cụp mắt nhìn cô sau đó mở miệng. Giọng nói nhẹ nhàng, tốc độ không nhanh, còn có một chút ý tứ làm nũng: "Đừng nói chuyện."

Ở trong mắt cô, Kỳ Hàn Thanh bây giờ cùng với người đàn ông say rượu làm loạn ở gốc cây hôm nọ không khác nhau là mấy. Nếu có điểm khác thì chắc là nếu anh say thì cũng không bao giờ làm cái loại chuyện mất mặt kia.

Kiều Nhân không nghe, kế thừa toàn bộ gen lẩm lòi của Tổng nữ sĩ. Đặc biệt là khi đối phương uống say còn làm nũng với mình, cô bắt đầu "mở máy hát", cong môi cười: "Chú nhỏ, anh uống bao nhiêu rượu thế?"

Tới mức biến thành một người khác luôn rồi.

Sau khi Tổng nữ sĩ tái hôn thì mới như biến thành một người khác. Người này có vẻ hay hơn, chỉ mới uống rượu mà đã khác hoàn toàn lúc tỉnh táo bình thường.

"Thầy cũng nói, uống rượu nhiều dễ mất lý trí..."

Vừa mới dứt lời, Kiều Nhân nhấc chân định đi tiếp, nhưng còn chưa kịp bước lên đã bị anh nắm chặt tay kéo trở lại.

Một giây sau, cửa đóng chặt lại mang theo một con gió thổi qua.

Trong không gian hẹp bầu không khí bỗng trở nên mát mẻ mấy giây.

Kiều Nhân bị tiếng đóng cửa làm cho hết hồn, tim đập thình thịch, vừa ngẩng đầu đã thấy anh ghé sát mặt lại.

Cũng giống như lần trước, khi cách nhau khoảng hai tấc thì dừng lại.

"Kiều Nhân?"

Đầu óc Kiều Nhân trống rỗng, hai tai cũng ong ong, đáp lại theo phản xạ: "... ừm."

"Không đây tôi ra sao?"

Kiều Nhân vẫn không phản ứng lại.

Mấy chữ hỗn loạn này chỉ vừa kịp lướt qua trong đầu cô, ý tức hoàn toàn thay đổi. Kiều Nhân tròn tròn mắt mấy giây. Mấy giây sau anh hơi nghiêng người ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói:

"Vậy thì tôi làm loạn cho em xem"

Dứt lời, cằm Kiều Nhân bị nâng lên. Kỳ Hàn Thanh ghé sát tới, lần này không có dừng lại giữa chừng, trực tiếp áp môi xuống. Hơi thở anh còn mang theo mùi rượu nồng nặc, Kiều Nhân hít thở dường như bị người ta chúc say. Đầu cô choáng váng, hai mắt hoa lên, ý thức dường như cũng trở nên mờ mông.

Đôi môi anh vừa mềm mại vừa ẩm áp, chuyển động nhẹ nhàng trên môi cô, liên tục nhiều lần.

Cũng không biết trải qua bao lâu, 10 giây, 20 giây hay nửa phút. Khi đại não Kiều Nhân tỉnh táo trở lại, còn chưa kịp đẩy anh ra, Kỳ Hàn Thanh đã quay đầu sang một bên, cứ thế tì cằm lên vai cô.

Anh đứng không thẳng, nửa dựa vào tường, nửa dựa vào người cô.

Hai tai Kiều Nhân gần như muốn bốc hỏa, hô hấp trở nên nặng nề. Cô đưa tay đẩy anh, giọng gần như run rẩy nức nở:

"KỶ... KỶ HÀN THANH!"

Hình như là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Kết quả người này căn bản không hề có phản ứng.

Kiều Nhân lại đẩy mấy lần, thấy anh không hề phản ứng gì mới nhận ra có gì đó sai sai. Cô dùng hết sức chuyển trọng tâm của anh từ người mình sang dựa vào tường, sau đó nhìn kỹ, phát hiện ra anh cứ thế ngủ thiếp đi rồi.

Cô ôm cả một bụng bức mình, con tức nghẹn lại nơi cổ họng, kết quả chưa kịp phát hỏa đối phương đã lăn ra ngủ.

Kiều Nhân đưa tay vỗ ngực bình ổn tâm tình, cuối cùng thật sự không kìm nổi bèn véo lên cánh tay Kỳ Hàn Thanh một cái. [Đáng đời chú =)))]

Cô dùng không ít lực, nhưng người kia ngoại từ nhú mày ra thì không có phản ứng gì khác.

Kiều Nhân véo mấy cái, cuối cùng chịu đựng, lấy điện thoại ra mở app đặt lái xe thuê.

Lái xe chỉ là chuyện phụ thôi, quan trọng nhất là làm thế nào để đưa người đàn ông này từ trên lầu xuống dưới.

Người lái xe thuê đến rất nhanh, là một ông chú trung niên, một thân đây cơ bắp nên dễ dàng đem người nhét vào xe.

Kiều Nhân không yên lòng, vừa mới chui vào ngồi trong xe đã bị mùi thuốc lá trộn với mùi mồ hôi trên người tài xế làm cho ngạt thở.

Không gian trong xe không lớn, lại bị đóng kín, khiến mùi khó chịu hơn gấp mấy lần. Kiều Nhân hạ cửa kính xe xuống sau đó liếc nhìn Kỳ Hàn Thanh đang dựa vào một bên ngủ, cuối cùng lại nâng lên.

Anh uống nhiều rượu, nếu bị gió lạnh thổi vào rất dễ cảm.

Tuy rằng con tức giận trong lòng Kiều Nhân vẫn chưa hạ xuống nhưng rốt cuộc không thể mượn cơ hội này trả thù được.

Cô ngồi thẳng người, báo địa chỉ cho tài xế.

Chú tài xế nói khá nhiều, vừa khởi động xe đã bắt quái hỏi: "Tiểu cô nương, đây là bạn trai cô à?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Không phải ạ."

"Vậy sao anh ta uống say mà cô lại phải đón?"

"Anh ấy là sếp của cháu."

Cấp trên trực tiếp.

Nếu như đổi thành người khác, nếu như bạn nãy dám cưỡng hôn cô thì mặc kệ là say hay không say, cô đều sẽ bỏ mặc cho anh ta ngã.

Đương nhiên đây chỉ là một nguyên nhân trong số đó thôi. (Nguyên nhất là cấp trên.)

Còn có một nguyên nhân khác... Kiều Nhân nghiêng đầu, tầm mắt từ từ rời xuống, tới khi thấy rõ đôi môi của anh, độ cong hoàn mỹ, đỏ tới mức giống như là màu sắc của rượu vang.

Cô nhìn mấy lần, đột nhiên nhớ tới dáng vẻ anh khi nãy hôn mình, mắt khép hờ, trong mắt có ánh sáng lấp lánh như vì sao.

Kiều Nhân thấy tim mình càng ngày càng đập nhanh, chú tài xế nói gì cô cũng không nghe lọt, mãi tới khi xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, chú tài xế ần còi, "Cô gái, sao cô không nói chuyện?"

"Dạ?"

Kiều Nhân đột nhiên rời tầm mắt, quay đầu nhìn người phía trước.

"Hai người làm nghề gì?"

Kiều Nhân nhẹ giọng đáp, "Phóng viên."

"Nói tới phóng viên..." Chủ tài xế lập tức tỉnh táo, miệng lưỡi lưu loát, "Không phải mấy ngày trước vừa xảy ra vụ biển quảng cáo rơi trúng người đi đường sao. Người đó ở cùng thôn với tôi."

Kiều Nhân tròn mắt, hơi rướn người lên phía trước.

Thấy cô có hứng thú đối với đề tài này, chủ kích động đập tay lên vô lăng, "Tên tiểu tử kia cũng quá xui xẻo đi. Người khác đều 9h đi làm 5h tan ca, cậu ta thì 5h đã phải đi làm 9h mới trở về nhà, mưa gió không quản làm việc ở công trường."

"Vốn là người đáng thương, cha không yêu mẹ không quý."

Kiều Nhân nhú mày, "Mẹ của anh ta đối xử với anh ta không tốt sao?"

Cô nhớ lần trước tới bệnh viện, gia đình có vẻ rất lo lắng cho anh ta.

"Cái này cô không biết đâu, cậu ta là con nuôi được nhặt về, không có hộ khẩu. Từ nhỏ đến lớn suốt ngày bị mẹ đánh chửi, lần này có lẽ gia đình cậu ta chỉ muốn kiếm chuyện đòi bồi thường thôi!"

Huyết thái dương của Kiều Nhân hơi đau, cô đưa tay xoa nhẹ.

Chủ tài xế vẫn tiếp tục nói:

"Nếu tôi nói, công ty quảng cáo này muốn bồi thường thật thì cũng nên bồi thường trực tiếp cho người bị hại."

Kiều Nhân lẳng lặng nghe, không ủng hộ cũng không phản bác.

Một phút sau, xe dừng lại trước cửa khu biệt thự.

Kiều Nhân nhắn wechat cho Kỳ Niệm xác nhận lại địa chỉ.

[Niệm Niệm, nhà của anh cậu ở số 103, Hoa viên Khúc Giang à?]

Lần trước tới là buổi tối, Kiều Nhân không chú ý nên cũng không nhớ được chính xác.

Đầu bên kia Kỳ Niệm lập tức dừng lại công việc nghiên cứu hình nộm binh mã, hỏa tốc nhắn tin trả lời: [Đúng vậy.]

Nửa phút sau, Kỳ Niệm: [Tiểu Kiều, cậu tìm anh trai tớ có việc gì vậy?]

Kiều Nhân nói địa chỉ cụ thể cho tài xế sau đó nhắn lại: [Không có gì.]

Kỳ Niệm: [Vậy cậu hỏi địa chỉ làm gì?]

Kiều Nhân: [Anh ấy uống say, tớ đưa về thôi.]

Kỳ Niệm nhanh chóng gửi tới một hàng dấu hỏi chấm.

Kiều Nhân: [Đừng suy nghĩ quá nhiều, tớ tình cờ bị bạn đồng nghiệp gọi đi đón sếp thôi.]

[À...]

Kỳ Niệm: [Thất vọng.]

Một lúc sau, đầu bên kia lại hỏi: [Anh tớ không say rượu làm loạn chứ?]

Tay Kiều Nhân run lên, sau đó gõ hai chữ: [Không có.]

P.s: Chương 16 lại hơn 3 ngàn chữ rồi, bà tác giả đầu ra nhiều sức vậy T^T Hồi sau giáo sư Từ lại tiếp tục công cuộc bán con trai =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kỷ Niệm càng thất vọng, vút hình nộm binh mã sang một bên không thèm nghiên cứu nữa, điện thoại cũng chẳng xem.

Kiều Nhân không để ý đến cô ấy, cắt điện thoại vào túi xách. Đợi tới khi xe dừng lại, cô và tài xế cùng nhau đưa người về nhà.

Chờ tới khi sắp xếp cho anh xong xuôi, Kiều Nhân rời khỏi khu biệt thự thì ngoài trời đã tối hẳn.

Thời gian cũng chưa quá muộn, lúc này trên đường vẫn còn nhiều người qua lại. Kiều Nhân không gọi xe mà đi bộ về nhà, trên đường còn thuận tiện mua một ít bánh bao nhân gạch cua (*) đem về.

Đúng tám giờ, Kiều Nhân cầm túi bánh bao mở cửa.

Kỷ Niệm cũng vừa mới trở về từ trường học, vừa thay quần áo ở nhà đi dép lê nằm trên ghế sofa cười toe toét. Vừa nghe tiếng mở cửa đã lớn tiếng hỏi: "Tiểu Kiều, cậu đưa anh tớ về nhà thật à?"

Kiều Nhân đáp bằng giọng mũi sau đó đi vào nhà tắm rửa tay rồi gọi Kỷ Niệm ăn cơm tối.

Hôm nay cô hít phải quá nhiều mùi rượu với thuốc lá, cảm thấy cực kỳ không thoải mái, tới mức cắn một miếng bánh bao muốn nuốt xuống mà cũng khó.

Kỷ Niệm nhìn cô chăm chăm, "Sao lại không ăn?"

"Không ăn nổi."

Lúc này cảm giác hơi thở cũng đầy mùi thuốc lá, không thở nổi.

Kiều Nhân hơi buồn nôn, đẩy bát ra, cầm cốc nước ấm uống từng ngụm nhỏ.

"Sao vậy ạ?" Kỷ Niệm đi tới sờ trán cô, "Cũng không sốt."

Trong miệng Kiều Nhân như có vị rượu, cô không uống ngụm nhỏ nữa mà trực tiếp uống hết nửa cốc.

Kỷ Niệm hít mũi, "Cậu uống rượu à?"

"Không."

"Đừng lừa tớ, tớ thấy mùi rượu."

Kiều Nhân: "..."

Kỷ Niệm vỗ vai cô, "Hôm nay đừng thức đêm viết bản thảo nữa, tắm nước nóng rồi đi ngủ đi."

Kiều Nhân cực kỳ phiền muộn, nhẹ nhàng thở dài một cái, quả nhiên là có mùi rượu.

Không nặng nhưng có thể nhận ra được, mang theo cả mùi hương của người kia.

Kiều Nhân cắn môi dưới, chậm chạp đi tới phòng tắm.

Bởi vì hôm sau là Chủ Nhật nên cơ bản là tin tức cũng được xác định cả rồi, nếu như không có vấn đề gì đột xuất thì cô có thể nghỉ ngơi nửa ngày.

Thứ bảy vẫn phải xác định lại tiêu đề sau đó thứ hai trình cho sếp.

Sếp duyệt thì có thể dùng, còn nếu không thì lại phải thay tiêu đề khác.

Mà người duyệt có lúc là Kỷ Hàn Thanh, có lúc là một vài vị phó tổng khác.

Vì Kiều Nhân là thực tập sinh nên hầu hết đều do Vương Quân duyệt.

Thầy Vương chọn tiêu đề nào thì cô sẽ dùng cái đó. Vì vậy nên tới giờ thực tập sinh các cô đều không phải tốn quá nhiều não.

Kiều Nhân nghe lời Kỷ Niệm, sau khi tắm xong định đi ngủ, kết quả lăn qua lăn lại trên giường mãi từ chín giờ tới mười giờ mà không thể ngủ nổi.

Trong lòng cô có chuyện bị kìm nén. Cuối cùng cô quyết định bò dậy khỏi giường, mở laptop ra viết bản thảo.

Loại bản thảo này luôn cần trong trạng thái sẵn sàng, đến khi phỏng vấn có tin tức hữu dụng sẽ biên tập lại ngay, tới khi cần có thể công khai ngay lập tức. So với việc sau đó mới chuẩn bị bản thảo thì tiết kiệm thời gian hơn nhiều.

Điều quan trọng nhất của tin tức là tính thời sự, ai đưa tin sớm thì người đó thắng.

Kiều Nhân biên tập lại theo lời kể của chú tài xế hôm nay, sau đó gõ từng chữ thật cẩn thận.

Một mạch tới gần sáng.

Lúc làm word còn bị lỗi làm mất gần 1000 chữ, Kiều Nhân tìm nửa ngày cũng không cách nào lấy lại được. Cuối cùng vẫn kìm chế cảm giác muốn bốc hỏa, gõ từng chữ lại lần nữa.

Tới hơn một giờ, Kiều Nhân mới hoàn thành xong. Sau khi tắt laptop cũng không đi rửa mặt, cứ thế trực tiếp lăn ra ngủ.

Lần thứ hai Kiều Nhân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Vì thầy Vương đưa ra quy định, dù nghỉ ngơi cũng phải mở điện thoại 24/24 nên Kiều Nhân không dám tắt máy, ném điện thoại ở cuối giường.

Chuông điện thoại vừa kêu, cô bò ra khỏi chăn xuống cuối giường. Kiều Nhân còn chưa kịp tỉnh ngủ, giọng nói hơi uể oải: "Alo?"

"Bạn học Kiều Nhân, em vừa tỉnh ngủ à?"

Kiều Nhân vò tóc mấy lần, "Ừm." xong một tiếng mới nhớ tới xem người gọi đến là ai. Ba chữ "Cô giáo Từ" hiện sáng loáng trên màn hình.

Cô sùng sốt một giây, nhất thời như vừa bị dội gáo nước lạnh, vội vàng ngồi thẳng người.

"Cô giáo Từ, có chuyện gì không ạ?"

Từ Thanh Hồng: "Vốn định wechat với em về đề tài luận văn, nhưng nghĩ lại thì trao đổi như thế hơi bất tiện, gặp mặt sẽ dễ hơn.

Kiều Nhân tiếp tục vò tóc.

"Bạn học Kiều Nhân, chiều nay em có bận gì không?"

"... Không ạ."

"Vậy buổi chiều em tới nhà cô một chuyến được không? Cô nói với em những thứ cần chú ý."

Kiều Nhân lo lắng nuốt nước bọt, "Con trai của cô..."

"À đúng rồi." Giáo sư Từ hắng giọng, "Cô gọi nó về nhà." [Bán con trai là phải bán liền tay =)))))))]

Kiều Nhân: "..."

Đầu dây bên kia, giáo sư Từ nói rất nhanh về thời gian cụ thể. Cuối cùng còn an ủi cô:

"Không sao đâu, tuổi hai đứa cũng gần như nhau, chắc không có nhiều khác biệt."

Giáo sư Từ: "Có gì không hiểu em có thể hỏi cậu ấy, giao lưu chắc sẽ dễ dàng hơn."

"Cô giáo Từ..."

"Được rồi cứ như vậy đi, cô cúp máy trước nhé, em cứ ngủ tiếp một lúc nữa đi."

Vừa dứt lời bên kia đã thả tay ngắt điện thoại.

Kiều Nhân liếc nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ.

Cô còn ngủ cái rầm

Kiều Nhân lăn lộn trên giường một lúc mới mò đi rửa mặt.

Kiều Nhân có thói quen nếu đã hẹn với người khác thì sẽ đến sớm hơn mười phút.

Buổi sáng giáo sư Từ đã đưa địa chỉ cụ thể cho cô, Kiều Nhân lái xe qua, khi tìm tới địa chỉ đã hơn ba giờ chiều.

Cổng mở, cô đi lại bên ngoài mấy phút sau đó mới đi vào trong ấn chuông cửa.

Theo phép tắc, sau khi ấn chuông phải đợi 10 giây, khi đếm tới 7 thì có tiếng người vang lên qua điện thoại (là loại chuông cửa có loa để nói chuyện), giọng người đó hơi trầm khàn: "Đợi một lát."

Sau đó điện thoại bị ngắt.

Kiều Nhân đợi chưa tới hai phút cửa đã mở ra.

Hôm qua Kỷ Hàn Thanh uống hơi nhiều, sáng sớm anh đã bị Từ Thanh Hồng gọi về ăn cơm trưa, vừa vất vả ngủ trưa được một lúc thì lại bị đánh thức. Thái độ anh lúc này hơi mất kiên nhẫn, mang theo sự tức giận vì bị đánh thức.

"Tìm ai..."

Nói được nửa câu thì dừng lại, anh nheo mắt, "Kiều Nhân?"

Hôm nay cô giáo Từ vốn hẹn thời gian là ba giờ rưỡi chiều, phù hợp để cô có thêm chút thời gian ngủ trưa.

Nhưng căn bản Kiều Nhân không có tâm tư để ngủ. Máy tiếng đồng hồ kể từ khi nhận được điện thoại cô chỉ bù đầu suy nghĩ xem đáng về của con trai giáo sư Từ sẽ ra sao.

Cao hay thấp, tướng mạo có lịch sự không, cơ bắp, giọng nói thô lỗ, nhưng chưa bao giờ nghĩ ra người đang đứng trước mặt cô lúc này.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm Kỷ Hàn Thanh đang đứng ở cửa, hoàn toàn bối rối.

Anh mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng đứng trước cửa, lông mày hơi cau lại, giọng nói đã ôn hòa hơn không ít:

"Tìm tôi hay tìm mẹ tôi?"

Kiều Nhân không nói gì.

Cô vừa nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh lại nghĩ tới chuyện ngày hôm qua. Kết quả sau một đêm người này cực kì thoải mái, dường như không hề xảy ra chuyện gì, lại còn nhẹ như mây gió hỏi cô đến tìm ai.

Kiều Nhân nhíu mày, "Tìm cô giáo Từ."

Kỷ Hàn Thanh mở cửa, đợi Kiều Nhân vào trong nhà rồi mới đóng cửa lại.

Cô đứng im không nhúc nhích, khi đang do dự có nên thay dép đi trong nhà không thì anh tiến tới gần.

"Không cần đổi giày."

Kiều Nhân thân nhiên đi cả giày vào phòng khách, sau khi tìm chỗ ngồi xuống rồi mới mắt đối mắt với anh.

Kỷ Hàn Thanh hôm nay rất bình thường, không hề giống người hôm qua say rượu làm loạn.

Rốt cuộc Kiều Nhân hít một hơi thật sâu, không kìm được hỏi: "Hôm qua anh uống nhiều à?"

Anh nâng tầm mắt nhìn cô, hết mở lại đóng nắp chiếc bật lửa trong tay, "Ừ" một tiếng.

"Còn nhớ chuyện gì ngày hôm qua không?"

Kỷ Hàn Thanh tiện tay vút bật lửa trên mặt bàn trà, dựa lưng vào ghế, giọng hờ hững: "Không nhớ rõ lắm."

... Chẳng trách.

Nhất thời Kiều Nhân không biết nên tức giận hay nên thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra không nhớ rõ cũng tốt, nhờ mà có nhớ ra sau này gặp mặt chắc sẽ lúng túng muốn độn thổ.

Kiều Nhân thở phào, quyết định coi như mình bị chó cắn một cái vậy. [Chị tôi ơi =))))))]

Cũng không có gì ghê gớm, chú chó này cũng đẹp trai, hơn nữa cũng không cần phải tiêm vắc-xin phòng bệnh.

Vài giây ngắn ngủi, nét mặt Kiều Nhân biến đổi.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh lướt qua khuôn mặt cô, sau đó khéo léo rời xuống đôi môi của cô gái ấy.

Yết hầu anh chuyển động, "Chỉ là có gặp một giấc mơ."

(*) Bánh bao nhân gạch cua:

SPOIL Chương 17:

"Mơ cái gì?"

"Mơ thấy em."

Ba giờ sáng Kỳ Hàn Thanh đi tắm nước lạnh, bốn giờ mới lên giường đi ngủ.

P.s: Oke, không gian còn lại nhường cho các thiếu nữ tự mình tưởng tượng =))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Kiều Nhân còn chưa kịp thở ra một hơi đã bị nghẹn ngay lại trong cổ họng, cô nhẹ nhàng nuốt lại sau đó cũng nhẹ nhàng mở miệng: "Mơ cái gì?"

Khi hỏi vấn đề này, trong lòng Kiều Nhân vẫn đang cầu nguyện, tuyệt đối đừng có liên quan tới cô. Kết quả, sợ cái gì thì sẽ gặp ngay cái đó. Kỳ Hàn Thanh mỉm môi, "Mơ thấy em."

Dù cho ý anh chuyện hôm qua uống rượu say mất lí trí là mơ, hay là anh đã nằm mơ thật sự thì đối với Kiều Nhân đều không phải chuyện tốt đẹp gì.

Kiều Nhân không hỏi thêm nữa, định để vấn đề này trôi qua như vậy, đợi cô giáo Từ trở về.

Cô liếc nhìn đồng hồ, 3 giờ 15 phút.

Cô và Kỳ Hàn Thanh như đã ngồi cùng nhau cả nửa ngày, vậy mà hóa ra kể từ lúc cô vào nhà đến giờ mới qua được có 5 phút.

"Không muốn biết tôi mơ thấy gì sao?"

"Không!"

Kiều Nhân vội vàng đáp, không có nửa giây chần chừ, sau khi hai chữ phát ra khỏi miệng rồi cô mới ý thức được có lẽ phản ứng của mình quá kích động. Nâng tầm mắt lên nhìn, quả nhiên thấy nét mặt Kỳ Hàn Thanh giãn ra, khóe miệng cong lên như cười như không.

"Tại sao?"

Cô vẫn còn tâm tư tìm đường lui cho mình, "Anh nói đều là mơ, nên không có ý nghĩa gì."

Ai mà chẳng biết nằm mơ.

Khi cô học đại học còn từng phát cuồng vì một thần tượng mới nổi, trong thời điểm si mê nhất cô còn mơ thấy hai người cùng nhau xuyên về cổ đại, sau đó còn rước kiệu hoa tới cưới cô đấy.

Lúc này... Đừng nói là kiệu tám người khiêng, ngay cả thần tượng đó cô cũng không thấy nữa rồi.

Đừng nói tới mấy năm trôi qua, cô đem mấy cái kí ức đó xếp vào "Thời quá khứ" từ lâu rồi.

Tóm lại là muốn sống trong thực tại, Kiều Nhân đang định tìm một câu danh ngôn nào đó đã từng đọc được trên Weibo để giải vây cho bản thân, nhưng bị Kỳ Hàn Thanh xen ngang: "Cũng không phải tất cả đều là mơ."

Giọng anh trong phút chốc như chìm vào trong nước, có cảm giác trầm thấp, nghe cực kỳ treu chọc.

Kiều Nhân vô thức đáp: "... À."

Mỹ sắc trước mặt, cô chậm chạp mấy giây mới kịp phản ứng lại: "Sao cơ?"

Cô gái nhỏ còn chưa bước chân ra khỏi cổng trường Đại học, mặc dù làm nghề phóng viên phải tiếp xúc với nhiều người trong xã hội, nhưng nói cho cùng thì vẫn còn khá ngây ngô. Đôi mắt sáng, sạch sẽ trong trẻo như nước hồ Thiên Trì*, chỉ cần gió nhẹ thổi qua là có thể nổi lên gợn sóng lăn tăn.

(*Hồ Thiên Trì là địa danh du lịch nổi tiếng nằm ở phía Bắc của dãy Bắc Cách Đạt Sơn, thuộc dãy Thiên Sơn. Nơi này nằm trong khu vực tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, tây bắc Trung Quốc.)

Kỳ Hàn Thanh đột nhiên nhớ tới hình ảnh hôm qua lúc anh hôn cô, Kiều Nhân cũng nhìn anh như vậy, chỉ là trong mắt có thêm nửa phần hoảng hốt.

Hôm qua anh không uống nhiều rượu lắm, hoàn toàn không tới mức ngủ một giấc là không nhớ gì cả, nếu bình thường là một người khác chắc anh cũng không hành xử như vậy.

Nhưng đối tượng là Kiều Nhân, Kỳ Hàn Thanh không thể không chế được, đột nhiên muốn mượn rượu hôn cô.

Giấc mơ cũng có xuất hiện, sau khi Kiều Nhân đưa anh trở về.

Trong mơ... Hôn cô, ôm cô?

Không không không, còn xa hơn thế.

Đối với anh mà nói không phải là giấc mơ tốt đẹp gì.

Ba giờ sáng, Kỳ Hàn Thanh lại xuống giường đi tắm nước lạnh, sau đó bốn giờ mới lên giường, ngủ chưa được hai tiếng đã dậy làm việc.

Khi xử lý bản thảo anh vẫn còn đang suy nghĩ, nhất định sau này không thể uống rượu trước mặt Kiều Nhân nữa.

Trong mắt Kỳ Hàn Thanh có chút dao động, cổ họng hơi nóng lên, anh đưa tay xoa nhẹ yết hầu. Cuối cùng anh quyết định thuận theo ý Kiều Nhân, không nhắc lại chuyện hôm qua nữa, chỉ nhẹ nhàng nói ba chữ: "Không có gì."

Anh thấy Kiều Nhân quả nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nha đầu này nhan sắc xinh đẹp, khí chất lại vừa giống thiếu nữ xinh xắn vừa giống phụ nữ quyền rũ, cô trong sáng như một tờ giấy trắng vậy.

Càng trong sáng thì lại càng khiến người ta có mưu đồ quấy nhiễu.

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy có lẽ mình mắc bệnh rồi, anh nhũn mảy, rồi tầm mắt không nói gì nữa.

Lúc này dường như toàn bộ lỗ chân lông trên người Kiều Nhân đều giãn ra, cả người thả lỏng hơn nhiều. Lần thứ hai cô liếc nhìn thời gian.

"Cô giáo Từ đâu ạ?"

Kỷ Hàn Thanh: "Không biết."

Kiều Nhân chớp mắt: "Không phải anh là con trai của cô giáo Từ sao?"

Cô nghĩ thầm, không phải là tốt nhất. Kết quả vừa thở ra một hơi liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh đáp: "Đúng vậy."

Kiều Nhân: "..."

Kỷ Hàn Thanh: "Kỷ Niệm chưa từng nói với em à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Khi cô gặp phải giáo sư Từ thì còn chưa quen biết Kỷ Niệm, căn bản không hề nghĩ hai người có quan hệ gì đó với nhau.

Cũng như việc cô không nghĩ Kỷ Hàn Thanh và Kỷ Niệm có quan hệ vậy.

Kỷ Niệm biết truyền kỳ của Kiều Nhân nhưng cũng không hỏi kỹ lưỡng, bình thường chỉ trêu đùa nói về giáo sư Từ mấy câu.

"Bạn học Kiều Nhân, em trả lời vấn đề này xem sao."

Suốt một thời gian dài, Kiều Nhân chỉ cần nghe thấy bốn chữ đầu là sợ hãi. Đến giờ cô vẫn không biết tại sao giáo sư Từ lại chú ý đến mình, đúng như trước đó Lục Hạ đã nói, mỗi ngày lên lớp môn người ngủ gật không phải chỉ có mình cô.

Chỉ là mấy lần trước khi cô đi điểm danh, thấy hai hàng ghế phía trước có sinh viên ngủ gật ngay trước mắt giáo sư Từ, kết quả bà chỉ xem như không thấy, từ đầu đến cuối cũng không hề gọi tên hai người này.

Kiều Nhân càng ngày càng đau đầu, xem đồng hồ lần ba.

Lại qua năm phút nữa.

Mới vừa xem xong, chưa được hai giây thì cửa mở ra, giọng giáo sư Từ vang lên:

"Bạn học Kiều Nhân, em tới lúc nào thế?"

Kiều Nhân lập tức đứng dậy theo phản xạ, "Vừa mới thôi ạ."

Giáo sư Từ dắt con mèo qua một bên, đứng trước cửa đôi giày nói:

"Cô ngủ trưa xong dắt mèo đi dạo bên ngoài, thật ngại quá bắt em phải đợi rồi."

"Không không không, em thật sự vừa mới tới thôi ạ."

Con mèo trắng kia đã đi về phía này, vừa giơ chân nhảy vào trong ngực Kỷ Hàn Thanh, còn kêu "meo meo" hai tiếng.

Kiều Nhân nhìn về phía nó nuốt nước bọt.

Từ nhỏ đến lớn nguyện vọng của cô chính là nuôi một con mèo, trước khi vào Đại học sống ở nhà, Tổng nữ sĩ dĩ ứng với lông động vật. Sau đó hai năm ở kí túc xá, rồi chuyển tới ở cùng Kỷ Niệm, việc thực tập bận rộn quá nên chuyện này cô vẫn không thực hiện được.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm mấy giây sau đó rồi tầm mắt sang chỗ khác. Giáo sư Từ đã đi tới, bỏ áo khoác xuống bên cạnh, liếc nhìn Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh, một lát sau kết luận:

"Cô cảm thấy hình như hai đứa quen biết nhau."

Kiều Nhân quay đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh theo bản năng.

Anh cúi đầu không nhìn cô, cụp mắt vuốt ve đuôi con mèo, "Có quen biết ạ."

Giáo sư Từ: "Mẹ cũng nghĩ hai đứa có quen nhau."

Kiều Nhân: "..."

Vậy lần trước ở trên lớp cô giáo còn nói muốn giới thiệu hai người làm quen là có ý gì?

"Lúc trước không chắc chắn nên mới thuận miệng nói," rất nhanh Từ Thanh Mân đã cho cô đáp án, bà và Ngụy Duyên không quen biết gì nhau, lễ cưới trước kia cũng không tham gia, căn bản không biết Kiều Nhân có quan hệ với ông ấy. Bà chỉ xem Kiều Nhân là một sinh viên bình thường thôi.

"Nếu đã quen biết vậy cô không cần giới thiệu nữa."

Kiều Nhân vừa ngồi xuống, giáo sư Từ lại mở miệng: "Đã suy nghĩ về đề tài luận văn chưa?"

"Em dự định viết về tình hình ô nhiễm rác thải tại bãi rác bên đường vành đai số 5."

Giáo sư Từ gật đầu, "Tháng này cố gắng đi thực tế nhiều một chút, tới gặp các hộ gia đình điều tra về tình hình."

Luận văn tốt nghiệp sẽ chấm vào cuối tháng tư, tính ra còn một khoảng thời gian nữa.

"Giữa tháng tư có thể mang cho cô xem thử."

Giáo sư Từ xem tin tức trên điện thoại di động, tìm đúng đường link mà Kiều Nhân gửi tới, phân tích khái quát cho cô những vấn đề cần phải chú ý tới, nên đi theo phương hướng nào.

Phân tích từ ba rưỡi cho tới tận hơn bốn giờ.

Kiều Nhân ngồi lâu tới mức cứng đờ người, vừa nghe thông tin vừa ghi lại thông tin vào Tablet. Ở phía đối diện người kia ôm con mèo ngồi nửa này không nói năng câu nào.

Toàn bộ quá trình anh đều im lặng, nhưng lại tạo ra loại cảm giác tồn tại cực kì mạnh.

Khi giáo sư Từ phân tích tới đoạn kết, Kiều Nhân không kiềm được nâng mắt nhìn anh. Đúng lúc vừa thu tầm mắt lại, cô nghe thấy giáo sư Từ hỏi một vấn đề: "Bạn học Kiều Nhân, em không muốn biết vì sao lần nào cô cũng đặt câu hỏi cho em à?"

Kiều Nhân sững sờ, đầu ngón tay đang dừng trên màn hình quên cả di chuyển. Cô lắc đầu, vừa định hỏi thì thấy người đàn ông đã trầm mặc cả nửa ngày bỗng nhúm mày, "Mẹ..."

SPOIL Chương 18:

Giáo sư Từ: "Em thật sự không có ấn tượng gì sao? Em không nhớ là..."

Chú Ký: "Mẹ. Để con tự nói với cô ấy."

Giáo sư Từ: "Con chắc chắn chứ?"

Chú Ký: "Để con tự mình nói."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

"Mẹ hỏi bạn học Kiều Nhân, con chen miệng vào làm gì?" Giáo sư Từ lườm anh một cái, khi quay đầu lại nhìn Kiều Nhân lại trở về dáng vẻ của giáo sư Từ hiền lành, "Kiều Nhân, em có muốn biết không?"

"Cô ấy không muốn."

Giáo sư Từ gần tới mức suýt nữa ném cái ấm pha trà qua, bà thở mạnh một hơi kìm chế bản thân.

"Em không cần để ý đến nó, nói suy nghĩ của mình là được."

Kiều Nhân gật đầu một cái, quyết định bỏ qua ánh mắt mang tính ám chỉ của anh, tự nhiên đáp: "Muốn ạ."

Cô là người trong cuộc, đương nhiên so với người khác càng muốn biết hơn rồi.

Tuy rằng nếu không nhờ có câu hỏi mỗi ngày của giáo sư Từ, thì cuối kỳ này chắc chắn Kiều Nhân không thể qua môn nổi nhưng cái giá cô phải trả cũng

cực kỳ đất. Mỗi sáng sớm đều phải bò tới lớp trước để ôn tập bài cũ.

Khi người khác còn đang ngủ, ngoài trừ những vị học bá* anh tài học hành không kể ngày đêm, cũng chỉ có Kiều Nhân là người ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà thôi.

(Học bá: Chỉ những người học tập giỏi, thành tích hơn người, luôn chăm chỉ miệt mài học tập.)

Điều quan trọng nhất chính là, vấn đề này đã quấy nhiễu cô hơn ba năm rồi.

Kiều Nhân không cảm thấy lý do là vì cô ngủ gật trên lớp mà giáo sư Từ chú ý cả học kỳ, thậm chí tới năm ba, năm tư rồi bà vẫn còn có ấn tượng sâu sắc với cô.

Càng nghĩ cô càng thấy lạ, suy đoán hỏi: "Bởi vì em không chăm chú nghe giảng ạ?"

"Đương nhiên không phải", giáo sư Từ lắc đầu, "Em nghĩ kỹ lại đi."

Kiều Nhân cẩn thận suy nghĩ lại lần nữa vẫn không nghĩ ra nổi.

Năm nhất chương trình học rất dày, cô lại còn tham gia Hội sinh viên và Câu lạc bộ Báo chí, mỗi ngày đều bận rộn từ sáng sớm đến tối khuya. Lúc đó ngày nào cô cũng đều cảm thấy mệt mỏi hết hạn, ở kí túc xá lại còn buồn chuyện lung tung tới hơn ba giờ sáng.

Tám giờ lên lớp thì sáu rưỡi đã phải dậy vệ sinh cá nhân rồi.

Kiều Nhân ngủ không đủ giấc nên cảm thấy rất tệ, trên đường đến lớp học còn say nửa ngủ gật. Đừng nói đến sau khi lên lớp nghe giáo sư Từ giảng bài như hát ru, cô chỉ nghĩ chưa tới hai phút là mí mắt đã đánh nhau chí chóe rồi, không kìm được gục đầu ngủ thiếp đi.

Quá trình này vừa ngắn mà vừa dài, đợi tới khi cô tỉnh ngủ, trong phòng học mọi người đã ra về gần hết. Giáo sư Từ đang đứng trên bục thu dọn tài liệu, sau khi nhìn cô có động tĩnh, hỏi một câu khiến cô cả đời khó quên:

"Bạn học này, em tên là gì vậy?"

Dù thế nào đi nữa, ác mộng của cô xác thực bắt đầu từ ngày đó.

Kiều Nhân tiếp tục nghĩ tới thói quen ngủ của mình. Bình thường cô không nói mơ, ngủ rất an tĩnh, không bao giờ có khả năng phát ra tiếng ngáy kinh thiên động địa được.

Hôm đó cô lại còn đi muộn mấy phút, ngoài chỗ ở hàng thứ nhất và hàng cuối cùng thì các vị trí khác đều đã bị chiếm, sau đó những người khác đều ngồi hàng đầu, chỉ có mình cô ngồi cuối.

Đoạn sau căn bản cô không có ấn tượng gì.

Nếu là có chuyện kì quái gì đó, có lẽ bạn cùng lớp đã sớm đồn ra rồi. Kiều Nhân lắc đầu với giáo sư Từ:

"Em đoán không ra."

Giáo sư Từ uống ngụm nước, "Hôm đó em ngủ liền ba tiết học."

Kiều Nhân: "..."

Tuy rằng trong lòng hai người đều nắm rõ sự tình, thế nhưng lúc này chính miệng giáo sư Từ nói ra đột nhiên khiến cô cảm thấy xấu hổ không ngẩng đầu lên nổi.

Giáo sư Từ nhanh chóng nhận ra vấn đề, ho nhẹ: "Cô không có ý phê bình em."

Kiều Nhân: "..."

Càng nghe càng cảm thấy kì quái.

Giáo sư Từ: "Em thật sự không có ấn tượng gì sao?"

Kiều Nhân vẫn lắc đầu.

Như giáo sư Từ cũng nói rồi hôm đó cô ngủ liền ba tiết, nếu có thêm ấn tượng gì khác thì mới là lạ đó.

"Em không nhớ là..."

Lông mày Kỳ Hàn Thanh càng cau chặt hơn, "Mẹ."

Giáo sư Từ bị ngắt lời như vậy, vừa định mặc kệ con trai mà nói tiếp thì nghe anh nói: "Con tự nói với cô ấy."

Dứt lời, Kiều Nhân và giáo sư Từ đồng thời quay đầu nhìn anh.

Giáo sư Từ: "Con chắc chắn chứ?"

Bà nghĩ thầm, không dễ dàng gì. Trước kia có hỏi tận miệng mà nó còn chẳng thêm để ý tới mẹ, lần này đột nhiên lại chủ động đứng lên?

Giáo sư Từ kích động tới mức không thể miêu tả thành lời, còn xoa hai tay vào nhau chờ xem kịch vui, kết quả một giây sau người kia liền ném ra một câu: "Con tự nói riêng với cô ấy."

Giáo sư Từ tự động bỏ qua câu sau của anh, bình thân dựa vào ghế sofa, "Nói đi."

Kỳ Hàn Thanh nhìn bà, không mở miệng.

Giáo sư Từ đợi hai phút cũng không thấy anh nói gì, cảm thấy cực kỳ mất hứng rồi, vỗ tay nói:

"Tốt nhất là để mẹ nói thay anh."

Lần này bà không để con trai có thời gian kịp xen ngang, trực tiếp quay sang phía Kiều Nhân:

"Hôm đó em gối đầu lên cánh tay Hàn Thanh ngủ liền ba tiết học."

Kiều Nhân: "..."

Cô không kịp phản ứng lại, nếu phải có phản ứng gì đó thì thà rằng không phản ứng gì còn tốt hơn, bởi vậy còn có thể bày ra dáng vẻ giả ngây giả ngô. Cô khẽ cau mày, nửa ngày không thốt nên lời.

Giáo sư Từ: "Không tin à?"

Kỳ Hàn Thanh đã hoàn toàn không muốn nói gì nữa, mặt mày không biến sắc, chỉ có con mèo trong lòng ngực kêu "meo" một tiếng như đang làm nũng.

Kiều Nhân dừng vài giây, "Có chút..."

Cô hoàn toàn không có ấn tượng gì, hơn nữa người đàn ông này trước nay chưa từng nói qua với cô chuyện đó.

"Được, cô cho em xem ảnh."

Giáo sư Từ hoàn toàn thuộc trường phái hành động, vừa nói xong đã cầm điện thoại lên bắt đầu mở album ảnh. Không tới nửa phút, điện thoại đã đưa tới, Kiều Nhân rời tầm mắt qua nhìn, thấy một tấm ảnh trên màn hình.

Có thể là do khoảng cách hơi xa mà bức ảnh nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra hai người trong đó.

Quả nhiên đúng như giáo sư Từ nói, cô gối đầu lên cánh tay Kỳ Hàn Thanh ngủ gật.

Có phải ngủ như vậy suốt ba tiết hay không thì cô không biết, nhưng đừng nói là ba tiết, chỉ một giây đồng hồ thôi cũng khiến cô không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi.

Kiều Nhân tự nhận là da mặt mình đã luyện tới mức khá dày, nhưng dù dày đến mấy thì cũng vẫn có giới hạn. Cô hơi khó khăn chuyển tầm mắt, sau đó vẫn khó khăn mở miệng: "Em... Dường như không có ấn tượng"

Kỳ Hàn Thanh: "Mang cái "dường như" ném đi."

"..."

Kiều Nhân "À" một tiếng, "Em không có ấn tượng."

Giáo sư Từ đảo mắt qua cả hai người, càng nhìn càng thấy nha đầu này đáng yêu. Lúc nói chuyện dùng từ đặt câu đều khiến người khác cảm thấy đáng yêu. Bà thu điện thoại lại:

"Lúc đầu cô còn tưởng em chủ động tiếp cận nó, bởi vì trước đây số người muốn dựa vào cánh tay nó căn bản không chỉ có một mình em."

"Em là người đầu tiên không bị nó đẩy ra."

Hôm đó Từ Thanh Mân giống như phát hiện ra một lục địa mới, còn tưởng rằng đứa con trai thanh tâm quả dục của mình cuối cùng cũng nảy ra xuân tình. Sau khi về nhà xoay quanh con trai hỏi suốt nửa ngày, kết quả tới một chữ nó cũng không thêm nói, toàn bộ quá trình đều nhìn chằm chằm vào laptop.

Kỷ Hàn Thanh này, lần đầu hỏi mà không có hồi đáp thì cơ bản khỏi cần hi vọng vào lần hai.

Từ Thanh Mân chịu đè nén ở chỗ Kỷ Hàn Thanh, thẳng tay chuyển mục tiêu lên người Kiều Nhân. Mỗi lần lên lớp đều phải đặt câu hỏi cho cô, hết giờ học rồi cũng thỉnh thoảng bóng gió dò hỏi xem cô đã có người yêu chưa.

Nha đầu này, mỗi lần bị hỏi đều bày ra dáng vẻ kinh hãi như gặp quỷ, Từ Thanh Mân cho rằng cô thật sự xấu hổ, đặc biệt quan tâm cô suốt một học kỳ sau đó. Cho tới cuối học kỳ, Kỷ Hàn Thanh về nước nghỉ ngơi mấy ngày, lại tới lớp học của bà dự thính một buổi.

Vào giờ nghỉ giải lao, Từ Thanh Mân tận mắt thấy Kiều Nhân đang ngồi bên cạnh con trai mình nhưng lại không nhận ra nó.

Tình cảm không phải xuất phát từ cô gái nhỏ này rồi.

Từ Thanh Mân thở dài, "Sau đó cô phát hiện, hình như con trai của cô có tình cảm với em."

Kiều Nhân không nói lời nào, cup mắt hận không thể lập tức chui xuống đất.

Người đàn ông đối diện cũng không lên tiếng, không thừa nhận cũng không phản bác, không khí cứ thế đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Kiều Nhân hoàn toàn không biết giáo sư Từ thu được kết luận đó từ đâu, cô đứng ngồi không yên, đang nghĩ xem làm thế nào để chuyển chủ đề một cách tự nhiên thì điện thoại của cô đột nhiên đổ chuông.

Đúng thời điểm như vậy, đột nhiên phá tan bầu không khí đông cứng vì lúng túng.

Kiều Nhân thờ phào nhẹ nhõm, báo với giáo sư Từ một tiếng sau đó nhận điện thoại.

Là Tổng nữ sĩ gọi tới,

Mỗi lần vào giờ này, nhất định phải gọi cô về nhà ăn cơm.

Kiều Nhân đã rõ như lòng bàn tay, bình thường đều không muốn về nhưng hôm nay thì chỉ hận không thể lập tức bay thẳng tới vòng tay của Tổng nữ sĩ. Sau khi nói chuyện mấy câu, cô kết lại bằng một câu mang tính chất tượng trưng: "Con về ngay đây."

Giáo sư Từ hiểu rõ, hắt cằm: "Hàn Thanh, con đưa bạn học Kiều Nhân về đi."

"Không cần!"

Kiều Nhân đã đứng dậy, "Cô giáo Từ, em gọi xe về là được rồi."

Giáo sư Từ: "Vậy con tiễn Tiểu Kiều ra ngoài đi."

Đây xem như là sự nhượng bộ lớn nhất của bà rồi, Kiều Nhân cũng không nỡ nói gì đó từ chối nữa, cầm tài liệu mà giáo sư Từ đưa cho mình, không có núm kéo thêm được gì, chậm chạp theo sau Kỷ Hàn Thanh đi ra cửa.

Ngày hôm nay nhiệt độ không thấp.

Lúc này mặt trời còn chưa lặn, nhưng sắc trời đã chuyển dần thành màu cam, lúc này ánh nắng chiếu xuống mặt đất tựa như màu sắc trong những thước phim điện ảnh.

Từ khi ra ngoài, Kiều Nhân vẫn luôn giữ khoảng cách hơn nửa mét với anh.

Hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, cảm giác của cô đối với Kỷ Hàn Thanh đã dần dần tích lũy từ lượng chuyển thành sự biến đổi về chất rồi.

Thế nhưng vẫn không thể nói ra cụ thể là thay đổi ở chỗ nào.

Hai người một trước một sau, toàn bộ quãng đường đều yên lặng, tới khi ra đến cửa tiểu khu đã là mấy phút sau.

Lòng bàn tay Kiều Nhân đã đổ mồ hôi.

Bởi vì là khu dân cư nên không thiếu taxi, vừa mới đi tới ven đường thì đã có một chiếc xe dừng lại, cửa sổ xe hạ xuống. Tài xế dùng giọng phổ thông bập bõm hỏi: "Đi xe không?"

Kiều Nhân vừa định gật đầu, người đàn ông bên cạnh đã mở miệng: "Không."

Taxi lái đi ngay lập tức.

Kiều Nhân quay đầu nhìn anh, nhúm mày, mái tóc như được phủ lên một lớp màu của ánh chiều tà.

"Anh không muốn cho tôi về à?"

Người kia không đáp mà hỏi ngược lại: "Không muốn hỏi gì sao?"

Kiều Nhân bị hỏi mà á khẩu.

Đương nhiên là cô muốn hỏi, vấn đề chính là có nên hỏi hay không.

Còn chưa nghĩ ra lý do gì, cô nghe thấy âm thanh yết hầu của Kỷ Hàn Thanh chuyển động, sau đó anh mở miệng, âm cuối hơi lên cao:

"Ví dụ như, rốt cuộc tôi có tình cảm với em hay không?"

SPOIL Chương 19:

"Yêu một người đúng là rất khó nhưng để động lòng trước một người thì từ trước tới nay luôn là một chuyện dễ dàng."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Kiều Nhân biết rõ mình không nên hỏi vấn đề này.

Nhưng khi nghe anh nói vậy, đột nhiên cô không tìm được nổi lên lòng hiếu kì.

Có điều hiếu kì thì cũng chỉ hiếu kì vậy thôi, hiếu kì hại chết con mèo đạo lý này ai cũng hiểu, hơn nữa căn bản không cần hỏi, đáp án đã vô cùng chân thực đây rồi.

Kiều Nhân cũng không phải dạng EQ thấp, nếu nói Kỷ Hàn Thanh hoàn toàn không có ý tứ gì với cô thì khẳng định là không thể nào, nhưng cụ thể là có ý tới đâu thì cô không rõ.

Cô không biết thì cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.

Người có vai vế ngang với cha dượng của cô, nếu quả thật anh có ý nghĩ kia... Kiều Nhân không dám nghĩ thêm nữa, cô dùng hai giây lấy lại tinh táo sau đó lắc đầu.

Kỷ Hàn Thanh hơi cau mày.

Rất nhanh lại có taxi dừng lại, lần này Kiều Nhân không đợi anh nói thêm gì đã mở cửa sau xe sau đó một mạch ngồi vào trong đóng cửa lại.

Nửa phút sau cô hạ cửa kính xuống một chút, chỉ để lộ ra đôi mắt, "Tạm biệt."

Tài xế taxi cũng nôn nóng, vì vậy nên nhanh chóng lái xe đi.

Hai chữ "tạm biệt" của Kiều Nhân còn đang lơ lửng giữa không trung thì xe đã chuyển động, để lại phía sau một làn khói xe, bụi đường cũng bị cuốn bay lên.

Kỷ Hàn Thanh xoay đầu nhìn theo, rất lâu sau khóe môi mới nở ra một nụ cười.

Kiều Nhân không muốn biết nhưng anh đã kìm nén suốt một thời gian dài, suýt chút nữa hôm nay đã nói ra rồi.

Anh và Kiều Nhân ban đầu đúng là đã từng gặp nhau hai lần ở lễ cưới.

Một chủ một khách, sự chú ý chắc chắn không hề giống nhau.

Ở đám cưới của Ngụy Duyên, anh ta đặc biệt dắt cô gái nhỏ tới giới thiệu với bọn họ. Mặc dù không phải con ruột nhưng một mực chăm lo như bảo bối trong tay, không thể bị sứt mẻ không thể đụng tới.

Nhưng lần đó Kỷ Hàn Thanh cũng không có ấn tượng gì với Kiều Nhân mấy.

Khi bắt đầu chú ý tới cô là lúc nhận được chiếc thẻ phòng kia, loại phương thức đưa thẻ phòng này đúng là có sáng tạo, phong cách rất riêng biệt. Hơn nữa, người trong cuộc lúc đó còn chưa đủ mười tám tuổi.

Đừng nói là Kỷ Hàn Thanh, ngay cả người từng hẹn hò với bao nhiêu cô gái như Phó Yến cũng ghi nhớ chuyện này suốt ba năm.

Khi đó Kỳ Hàn Thanh mới nhận chức, mỗi ngày đều có một núi công việc bận rộn, ngày đêm đảo lộn đã đành, lại còn thường xuyên phải đi công tác khắp nơi, thời gian về nước nghỉ ngơi vốn ít lại càng eo hẹp hơn.

Ngay sau khi anh cho câu chuyện thể phòng vào quên lãng thì đúng dịp có mấy ngày được nghỉ trở về nước, giáo sư Từ gọi anh mang đồ tới trường học.

Hiếm khi anh trở lại "thánh địa học tập", thuận tiện ngồi đợi một lúc.

Khi Kiều Nhân bắt đầu ngồi xuống bên cạnh, căn bản anh không hề chú ý tới cô.

Kết quả còn chưa được hai phút, trên bả vai đột nhiên bị đè lên. Cô gái nhỏ bên cạnh cứ thế nhẹ nhàng gối đầu lên tay mình.

Ghế là dạng nối liền hai chỗ ngồi, khoảng cách vốn khá gần nên hầu như không phát ra tiếng động gì hết.

Trong lớp vẫn yên tĩnh, ngoại trừ giọng giáo sư Từ đang giảng bài trên bảng, cơ bản không có âm thanh nào khác.

Lông mày Kỳ Hàn Thanh chưa bao giờ nhíu chặt như vậy, dường như có thể kẹp chết cả một con ruồi bay ngang qua.

Hồi đó tính kiên nhẫn của anh kém hơn bây giờ nhiều, đưa tay còn lại lên, khi chuẩn bị đẩy đầu Kiều Nhân ra thì tầm mắt anh đột nhiên dừng lại trên khuôn mặt cô gái đang dựa vào vai mình.

Kiều Nhân khi đó và bây giờ không thay đổi nhiều, khuôn mặt trắng trẻo, trong sáng tới mức còn trắng hơn cả các cô gái bình thường khác. Bởi vì ngồi sát cửa sổ, nên ánh nắng hắt xuống một phần gương mặt nhìn rõ cả những sợi lông tơ, trong trẻo mà dịu dàng.

Kỳ Hàn Thanh nhìn mấy lần, cánh tay vừa duỗi ra không hiểu sao lại thu về.

Yêu một người tuy rằng rất khó nhưng động lòng với một người thì từ trước tới nay luôn là một chuyện rất dễ dàng.

Hôm đó Kiều Nhân thật sự buồn ngủ, ngủ không sâu lắm. Đầu từng chút từng chút nghiêng sang bên cạnh, cuối cùng ngủ thẳng một mạch luôn.

Vai Kỳ Hàn Thanh chịu lực lúc nặng lúc nhẹ, sợ cô không cẩn thận đập đầu xuống bàn nên anh còn cẩn thận dịch một nửa cánh tay sang phía cô. Khi đầu cô trượt xuống anh sẽ không do dự đưa tay ra đỡ.

Cái cảm giác của Ngụy Duyên coi cô như bảo bối trong lễ cưới hôm đó, anh cũng có cơ hội được trải nghiệm một lần.

Kiều Nhân ngủ khá yên lặng, ngay cả tiếng thở cũng nhẹ vô cùng. Lúc bắt đầu ngủ không được thoải mái lắm, liền ôm cánh tay anh điều chỉnh lại tư thế ngủ.

Suốt ba tiết học, cô ngủ cực kỳ an ổn.

Cánh tay của Kỳ Hàn Thanh gần như bị phế bỏ, giáo sư Từ còn đang đứng trên bục giảng nhìn về phía này.

Lúc tan học, anh đi thẳng tới phòng vệ sinh rửa tay, khi quay lại trong phòng học chỉ còn lại mình giáo sư Từ đang ngồi ở trên bục giảng xem điện thoại. Nhìn thấy anh trở về liền không thể đợi thêm được nữa phải quát ngay:

"Con quen cô gái nhỏ kia à?"

Kỳ Hàn Thanh hoạt động cánh tay một chút: "Đã từng gặp."

"Có ý với người ta à?"

Lần này anh không đáp.

"Mẹ giúp con hỏi thăm tên tuổi rồi."

Kỳ Hàn Thanh: "..."

"Tên là Kiều Nhân."

Giáo sư Từ: "Con yên tâm làm việc đi, cô bé này để mẹ giúp con theo dõi."

Kỳ Hàn Thanh: "..."

Giáo sư Từ nói được làm được, quả nhiên chú ý Kiều Nhân suốt mấy học kỳ.

Kiều Nhân trải qua một học kỳ kinh hồn bạt vía, bạn cùng phòng đoán nguyên nhân cô bị "soi", cuối cùng chẳng có lý do nào đúng.

Không phải vì cô ngủ gật, cũng không phải cô xinh xắn, mà là vì... Kỳ Hàn Thanh.

Kiều Nhân về đến nhà đã là hơn bảy giờ tối.

Người giúp việc trong nhà đã chuẩn bị đồ ăn xong xuôi bày trên bàn, chỉ còn chờ một mình cô.

Kiều Nhân vừa về là lập tức ăn tối.

Hôm nay hiếm khi Tổng nữ sĩ không ham mê chơi game, phần chần chừ cho cô đầy một bát thức ăn. Sau khi ăn xong còn lười cô lại ân cần hỏi han cả nửa ngày.

Trực giác Kiều Nhân phát hiện điều gì đó là lạ. Lần thứ tư xem giờ, không kìm nổi hỏi:

"Mẹ, hôm nay mẹ có việc gì muốn nói với con à?"

Lúc này Ngụy Duyên đã đi vào thư phòng, trong phòng khách chỉ còn lại mình hai mẹ con cô, Kiều Nhân nhất thời không đoán ra được nguyên nhân bà vòng vo tam quốc với cô như vậy.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm Tổng nữ sĩ, thuận miệng đoán:

"Mẹ lén trốn chú Ngụy hút thuốc lá à?"

Tổng nữ sĩ có hút thuốc nhưng cũng không phải là nghiện thuốc. Thỉnh thoảng nhân lúc Ngụy Duyên không có nhà sẽ lén lút hút, sau đó trước khi ông trở về vội vàng tiêu hủy sạch sẽ mùi khói thuốc đi.

Kiều Nhân nhăn mũi, hít sâu mấy hơi, nửa mùi khói thuốc lá cũng không thấy. Cô gờn gợn cái:

"Rất xuất sắc. Trừ khi là mũi chó, nếu không sẽ không thể nhận ra mùi."

"Chó cũng không ngửi ra đâu!" Tổng nữ sĩ đánh vào tay cô, "Mẹ không hút."

Bà ho nhẹ một cái, "Bảo bối à... Không phải trước mẹ có nói với con rồi sao, con trai nhà dì Tường..."

Động tác của Kiều Nhân cứng đờ, miếng bánh ngọt đang định ăn không nuốt nổi nữa.

Tổng nữ sĩ: "Mấy hôm trước du học thạc sĩ ở nước ngoài xong đã trở về rồi. Hay là mẹ sắp xếp cho hai đứa gặp nhau nhé?"

"Mẹ!"

"Con đừng từ chối vội. Điều kiện người ta cực kì tốt, cũng xem như là một nhân tài, tốt xấu gì cũng nên gặp qua một lần đúng không?"

Kiều Nhân trực tiếp từ chối: "Con không rảnh."

"Không phải thứ bảy con được nghỉ sao?"

"Được nghỉ cũng vẫn phải viết bản thảo."

"Con không thấy sốt ruột chút nào à?"

Kiều Nhân: "..."

Cô còn chưa trải qua sinh nhật 22 tuổi, có gì phải gấp gáp.

Tổng nữ sĩ liếc mắt cũng đoán được cô nghĩ gì, "Lúc mẹ lớn bằng con thì đã sinh ra con rồi đấy."

Câu này là nói thật, Kiều Nhân không có cách nào phản bác.

Khi đó cha mẹ cô là phụng tử thành hôn*, kết hôn không bao lâu thì sinh ra cô.

(Phụng tử thành hôn: bên mình hay nói là "Bác sĩ bảo cưới" ấy =)))

Nhưng kết hôn sớm thì có gì tốt, không phải cuối cùng vẫn li hôn hay sao?

Đương nhiên Tổng nữ sĩ không cho là thế, cố gắng nói:

"Yêu đương vài lần cũng không có gì thiệt thòi mà, bảo bối con nói xem có đúng không?"

Trong miệng Kiều Nhân vẫn còn lưu lại vị bơ, lúc này cô cảm thấy hơi ngán, cầm cốc nước uống một ngụm sau đó hỏi ngược lại:

"Mẹ, mẹ chắc chứ?"

"Sao lại không..."

Tổng nữ sĩ cũng hiểu được, đột nhiên im bật.

Kiều Nhân nhếch môi, cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa có chút chế giễu.

Chính xác mà nói Ngụy Duyên không phải là mùa xuân thứ hai của Tổng nữ sĩ, trước ông còn có một người đàn ông trẻ trung khác, đáng vẻ nhỏ nhắn trắng trẻo, thanh thanh tú tú.

Kết quả sau một khoảng thời gian, Kiều Nhân phát hiện hẳn ta không chỉ có đáng vẻ giống tiểu bạch kiểm* mà ngay cả hành động cũng giống như đực. Hẳn giấu bà nuôi tình thân, lên đem đồ trang sức của Tổng nữ sĩ cho người phụ nữ kia.

(Tiểu bạch kiểm chỉ những người đàn ông có vẻ ngoài trắng trẻo, thanh tú. Nghĩa bóng ám chỉ loại đàn ông ham tiền.)

Tổng nữ sĩ biết, ảo tưởng về việc tình yêu vượt qua tiền bạc hoàn toàn bị phá hủy, trước khi đuổi tiểu bạch kiểm ra khỏi nhà còn đánh hẳn một trận toi bời.

Cái này là kinh nghiệm đau thương, từng khiến Kiều Nhân không tin vào tình yêu.

Nhiều năm như vậy cô không tìm bạn trai, một phần là do công việc bận rộn, mặt khác là do cô sợ hãi.

Đặc biệt ngày trước làm ở tòa soạn một vài tháng, hầu hết là chụp hình các ngôi sao ngoại tình. Dần dần cô hoàn toàn dẹp bỏ loại tâm tư này.

Giờ đã nghỉ công việc kia rồi, mọi thứ có vẻ tốt đẹp hơn nhưng vẫn chỉ là ở mức độ một chút thôi. Hiện tại muốn cô đi kết thân, Kiều Nhân vẫn không thể chấp nhận được.

Tổng nữ sĩ và Ngụy Dịch Liên không giống nhau, người phía sau có thể xem quá khứ là chuyện cười đùa, người trước thì không thể.

Kiều Nhân xoa mặt hai cái, "Mẹ con thật sự không muốn vội vàng như vậy."

Có lẽ Tổng nữ sĩ nhớ tới chuyện buồn về tiểu bạch kiểm kia, ai oán liếc nhìn cô một cái không nói gì.

Kiều Nhân: "Nếu như con muốn hẹn hò, con sẽ tự tìm bạn trai cho mình."

Cô không nói gì nữa, vừa uống nước vừa đợi Tổng nữ sĩ trả lời.

Cũng không biết bao lâu sau, bà mới thở dài, "Thôi được, con đừng kéo dài quá."

Kiều Nhân thở dài.

"Đừng muộn hơn Liên Liên là được."

"..."

Lúc Kiều Nhân từ nhà họ Ngụy chuẩn bị về chỗ trọ đã là hơn chín giờ tối.

Thời gian không còn sớm, cô dứt khoát nghe lời Tổng nữ sĩ, lấy một chiếc Audi trắng lái về.

Ngụy Dịch Liên cũng trở lại trường học, Tổng nữ sĩ bảo Kiều Nhân chuyển mấy thứ đồ tới cho em trai.

Cũng không có gì nặng nhọc, chủ yếu là đồ bổ dưỡng tốt cho trí não.

Sau khi Tổng nữ sĩ bỏ đồ đạc vào cốp xe còn nhờ cô chuyển lời:

"Sắp thi tốt nghiệp rồi, dặn Liên Liên thư giãn đi, đừng quá lo lắng."

Kiều Nhân liên tục gật đầu, không hề nhắc gì tới chuyện mấy hôm trước Ngụy Dịch Liên còn định giới thiệu bạn trai cho cô.

Lúc này Tổng nữ sĩ mới yên tâm, "Bảo bối, đi đường cẩn thận."

Mãi tới hơn chín rưỡi, Kiều Nhân mới thuận lợi về tới nhà.

Sáng sớm đầu tuần đều có cuộc họp, nhân viên trong tòa soạn quá nhiều, một phòng họp không thể chứa nhiều người như vậy nên hầu như đều là cử một số người tham gia.

Kiều Nhân là thực tập sinh, đương nhiên loại khỏi nhóm "một số người" đó.

Sáng thứ hai hơn tám giờ, Kiều Nhân tới tòa soạn quẹt thẻ từ sớm.

Sự kiện biến quảng cáo còn chưa chỉnh sửa xong, lần này Kiều Nhân không liên hệ qua điện thoại nữa mà định trực tiếp tới bệnh viện.

Sau hơn hai tiếng, Kiều Nhân lại bị người nhà bệnh nhân mời ra về.

Nhưng lần này tốt xấu gì cũng thu được tin tức hữu ích, cô hỏi được địa chỉ của gia đình họ.

Buổi trưa nhân lúc ăn cơm Kiều Nhân mang đồ tới trường học cho Ngụy Dịch Liên, sau đó tùy tiện ăn tạm bữa trưa rồi tới nhà của người kia tìm hiểu mấy người hàng xóm một chút.

Cô sắp xếp thời gian cả ngày rồi, kết quả đến trưa sau khi đưa đồ cho Ngụy Dịch Liên xong, lái xe từ trường học ra ngã tư không cẩn thận va chạm với một chiếc xe khác.

Không có sự cố gì lớn, cũng không quá nghiêm trọng.

Kiều Nhân mau chóng xuống xe xin lỗi chủ xe, vốn định lưu lại cách thức liên lạc, tốt cho anh - tiện cho tôi - cả hai bên đều có lợi.

Kết quả vừa mới xuống ghế lên cửa kính xe, cô gái bên trong đã không kiên nhẫn nhìn cô: "Không có mắt à!"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kiều Nhân nhú mày, lời xin lỗi nghẹn lại trong cổ họng hồi lâu.

Người kia vẫn đang tiếp tục gọi điện thoại, vừa quay sang nói chuyện với người ở đầu dây bên kia đã ngay lập tức biến thành dáng vẻ dửng dưng như một người khác:

"Vừa này xe của em bị một con bé không có mắt đâm phải... Vâng, thời gian trước vừa đi Úc quay phim, hôm qua vừa trở về nước."

Ánh mặt trời buổi chiều rất chói chang chiếu thẳng xuống mặt đường, Kiều Nhân đứng ngoài xe hứng nắng chờ hơn hai phút đồng hồ liền cảm thấy trước mắt như hoa lên một trời đầy sao.

"Anh ở gần đây à... Thật sự muốn tới đây xem qua sao?"

Cô gái kia có vẻ ngoài xinh đẹp, ngón tay nghịch nghịch mấy lọn tóc xoắn trên bả vai, khóe miệng không khống chế được nhếch lên:

"Được, vậy em ở đây đợi anh."

Kiều Nhân cúi đầu liếc nhìn thời gian trên màn hình điện thoại.

Đã bị đụng xe rồi lại còn có thể đứng buồn điện thoại suốt hơn năm phút đồng hồ.

Kiều Nhân mới cất lại điện thoại vào túi, cô gái kia đã cúp máy.

Cô ta cũng không bước xuống xe, tùy ý dựa lưng vào ghế sau đó liếc nhìn sang:

"Cô lái xe kiểu gì vậy?"

Kiều Nhân cau mày, lời nói vốn nghẹn trong cổ họng nửa ngày cuối cùng vẫn phải bật ra: "Xin lỗi."

Đây là ngã tư nhưng lại không có trang bị đèn tín hiệu giao thông, chỉ cần không chú ý một chút là có thể xảy ra va chạm rồi.

Tình huống này rõ ràng là trách nhiệm từ cả hai bên, kết quả đối phương lại một mực xem mình như người ngoài cuộc mà chỉ trích cô. Kiều Nhân bị ánh mặt trời chiếu tới mức choáng váng đầu óc, cô hơi nghiêng người tránh ánh nắng chiếu thẳng.

"Không phải ban nãy cô cũng vừa lái xe vừa nghe điện thoại sao?"

Trong nháy mắt cô gái kia liền ngồi thẳng người lên, "Cô có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ đó."

"Cô đâm vào xe tôi giờ còn dám trách ngược lại tôi sao?"

Kiều Nhân chuyển tầm mắt, liếc nhìn vết xước trên xe, không quá dài, chỉ tầm độ dài của một ngón tay trở.

Sau đó lại nhìn hăng xe, Ferrari.

Được rồi, cô đụng trúng một đại tiểu thư nhà giàu mất rồi.

Bao sao lại vênh váo đắc ý như thế, bày ra dáng vẻ mình không có bất kỳ lỗi nào.

Bởi vì lát nữa cô định đi tới thôn nhỏ gần ngoại thành kia, khoảng cách khá xa, kiểu gì cũng phải mất gần ba tiếng đi đường. Chưa kể đến thời gian trao đổi cùng với người dân ở đó, chỉ tính thời gian quay trở về chắc cũng đã đến giờ tan tầm rồi.

Kiều Nhân lười lãng phí thời gian trên người cô gái này, cô quay đầu liếc nhìn vết xước tương tự trên xe mình, cố gắng nói bằng giọng điệu hiền lành: "Nếu không thì cô lưu lại phương thức liên lạc của tôi được không? Nếu như có vấn đề gì có thể liên hệ với tôi."

Người kia lại dựa lưng vào ghế một lần nữa, đưa bàn tay về hướng ánh nắng liếc nhìn bộ móng mới làm. Giọng cô ta không nhanh, cảm giác lười nhác, "Nhờ đến lúc đó cô không nhận nữa thì sao bây giờ?"

Kiều Nhân quả thực phục đại tiểu thư này rồi.

Trên đường khắp nơi đều có camera, cô làm sao có thể không nhận được.

Kiều Nhân lại nhìn đồng hồ.

Thêm năm phút nữa trôi qua.

Cô mở cửa xe mình, lấy giấy bút viết phương thức liên lạc của mình, sau đó đi tới bên cửa sổ xe đối phương.

"Ngại quá vị tiểu thư này, hôm nay tôi còn bận việc, không thể ở đây lãng phí thời gian với cô được."

"Cô..."

"Công ty bảo hiểm sẽ chịu trách nhiệm, nếu như còn vấn đề gì khác thì hãy liên hệ cho tôi."

Kiều Nhân đưa tay chỉ lên phía bên trái, "Nếu như tôi không chịu nhận, cô cũng có thể báo cảnh sát giao thông để điều tra."

Hôm nay lịch trình của cô đều kín hết, cả ngày đều bận rộn xoay như chong chóng. Cũng không đợi cô gái tóc dài có cơ hội nói gì thêm, cô cứ thế đi thẳng lên xe.

Sau đó vừa định khởi động xe, ngẩng đầu lên đã thấy cô ta xuống xe đứng chắn trước đầu xe Kiều Nhân.

Kiều Nhân cố gắng nhẫn nhịn, không nổi giận. Cô không lái xe nhưng cũng không xuống xe nữa.

Cô ta nói chuyện ở bên ngoài, cách một tấm kính Kiều Nhân không nghe được, nhưng nhìn khẩu hình chắc là "Xuống xe."

Kiều Nhân bất động.

Hôm nay nếu không phải cô đang bận thì đã sớm gọi điện cho cảnh sát giao thông đến xử lý rồi, muốn giải quyết riêng cho nhẹ nhàng mà người này lại cứ nhất định bám lấy không tha.

Lúc Kiều Nhân xem đồng hồ lần thứ ba, cả người cô đã bức bối lắm rồi.

Cứ giằng co như vậy không lâu, ánh mắt cô ta đột nhiên sáng lên, lập tức chạy khỏi phía trước xe cô.

"Học trường, anh đến nhanh vậy à?"

Kiều Nhân kéo kính cửa sổ lên, định nhân lúc này lái xe đi thẳng.

Nhưng còn chưa đạp chân ga, có người đã gõ lên cửa sổ.

Kiều Nhân sắp nôn ra một ngụm tức giận, sau đó mặt cô không chút cảm xúc hạ kính xuống. Cô gái kia nhanh chóng chỉ tay, khoảng cách gần đến mức sắp chọc trúng mặt cô:

"Chính là cô ta, không xin lỗi thì thôi lại còn mắng em..."

Kiều Nhân: "..."

Người này bị bệnh à?

Cô tự nhận là tính tình mình không tới nỗi tệ, vừa rồi lúc nói chuyện cùng cô gái kia vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh, ngay cả một câu nói tục cũng không có, lên xe rồi mới chửi thề mấy câu, sao đột nhiên lại biến thành người chua ngoa đanh đá thế này?

Cô gái kia làm bộ kinh hãi, nước mắt như mưa, "Học trưởng.."

Lần này còn chưa nói dứt câu, ánh mắt nhìn sang người đàn ông đang ngồi bên cạnh ghế lái, "Kỷ... Học trưởng, anh ở đây sao?"

Giọng cũng thay đổi, có kinh ngạc, mà chủ yếu vẫn là vui mừng.

Cũng không biết người trong xe nói gì, giọng không lớn, nửa chữ cô cũng không nghe được.

Cô gái kia nói từng chữ rõ ràng: "Cũng không phải em cố tình gây sự, vốn định bảo cô ấy nói xin lỗi một câu là được, kết quả cô ấy..."

"..."

Kiều nhân buồn bực muốn đập lên vô lăng.

Bản lĩnh đôi trắng thay đen này quả thật là nhân thần cộng phần*.

(Nhân thần cộng phần: người với thần tiên đều phải phần nọ.)

"học trưởng, làm sao đây?"

Lời này là hỏi người đàn ông đang ngồi ở ghế phụ, anh ta không nói năng gì.

Phó Yến liếc anh một cái, "Hỏi cậu phải làm thế nào kia."

"Hỏi tôi làm gì." Rốt cục người đó cũng nâng mắt nhìn cô gái đang đứng che cả tầm nhìn bên ngoài của mình, "Tương Nghi, giờ tôi còn phải xử lý cả tai nạn giao thông nữa à?"

Giọng cô gái lí nhí, nháy mắt tỏ ra dịu dàng, "Em không có ý đó..."

"Vậy ý cô là gì?"

Kỷ Hàn Thanh nhắm mắt, "Tôi còn có việc, chuyện này cô tự giải quyết đi."

Cô gái kia sợ hai người lái xe đi mất, vội vàng bám chặt vào cửa sổ xe, "Học trưởng..."

Kiều Nhân thật sự đập lên vô lăng một cái, xe này là cô lấy từ nhà mình, kể cả có hỏng thì cũng không phải là hư hại tài sản công cộng.

Giọng cô rõ ràng đã không còn hiền hòa như ban nãy, "Vị tiểu thư này, tôi cũng có việc."

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ đang bị ngăn cản tầm nhìn, anh không thấy chủ nhân của chiếc xe kia.

Kiều Nhân đã nhận ra rồi, người đàn ông ngồi trên chiếc xe kia căn bản có quen biết với cô gái này.

Từ khi chiếc xe này tới đây, thậm chí còn chẳng thèm chú ý tới cô nữa, Kiều Nhân yên lặng đếm ngược trong lòng, quyết định nếu đếm tới mười sẽ cứ thế lái xe đi. Khi đang đếm tới ba, cô nhận được tin nhắn.

[Em còn có thể mắng người à?]

Nhìn lại tên người gửi, là Kỷ Hàn Thanh.

Kiều Nhân nghĩ mấy giây, không biết phải nhấn lại thế nào, cô gái kia quay đầu nhìn cô.

"Lần này thì thôi đi, sau này cô lái xe cẩn thận một chút, nếu như đụng phải người thì sẽ không hay đâu."

"..."

Kiều Nhân cũng không phải quả hồng mềm ai cũng có thể nắm được, cô lập tức nhếch môi nở nụ cười lạnh nhạt.

Một giây sau, cô nghe thấy giọng anh vang lên từ chiếc xe bên cạnh, so với ban nãy đã lớn hơn một chút, vẫn trầm thấp:

"Tương Nghi, không phải ban nãy cô hỏi nên làm thế nào sao?"

Mặt Kiều Nhân cứng đờ.

Giọng anh dừng lại khoảng hai giây, "122*, tôi giúp cô gọi nhé?"

(122 là số điện thoại khẩn cấp giải quyết tai nạn giao thông. Ở Trung Quốc không có số khẩn cấp dành cho Cảnh sát Giao thông mà chỉ có số điện thoại của Công an thôi.)

Kiều Nhân càng ngày càng đau đầu.

Vừa rồi cô còn đang nghĩ vì sao Kỳ Hàn Thanh lại đột nhiên hỏi cô có thể máng người à, hóa ra anh chính là người mà cô gái này luôn miệng gọi "học trưởng, học trưởng".

Ôi, đàn ông.

Hôm qua còn âm thầm ám chỉ mình có tình cảm với cô, kết quả hôm nay đã quay sang muốn giúp đỡ người khác xử lý tai nạn giao thông rồi.

Lại còn gọi "Trương Nghi"... Làm như là thân mật lắm vậy.

(Thế là chị ghen hay gì? Mùi dấm thoang thoang đâu đây =)))

Giọng Kiều Nhân càng tệ hơn, "Vậy thì gọi đi."

Dù sao đi nữa khi này người vừa lái xe vừa gọi điện cũng không phải cô.

Vừa dứt lời, cô nghe thấy Kỳ Hàn Thanh lại lên tiếng nhắc nhở người kia, giọng nhẹ như mây gió:

"Ban này em vừa lái xe vừa gọi điện."

Sắc mặt cô gái kia thoát cái đã thay đổi, "Học trưởng..."

Kiều Nhân: "Không báo thì tôi đi đây."

Yên lặng nửa giây, người trên xe đáp lại cô: "Được."

Kiều Nhân liếc mắt nhìn ra ngoài đúng lúc cô gái kia rời khỏi vị trí, ánh mắt cô và anh cứ thế chạm nhau.

Sau đó Kiều Nhân thu hồi lại tầm mắt, trực tiếp khởi động xe, không thèm quay đầu lại nhìn một lần mà lái đi luôn.

Khoảng cách từ trung tâm thành phố đến thôn ở phía tây ngoại thành không gần, hơn nữa giữa đường còn gặp phải một đoạn đường đang sửa chữa không thể đi qua được, Kiều Nhân đành phải đi đường vòng xa hơn.

Một chuyến đi mà mất tới gần hai tiếng đồng hồ.

Thôn tây ngoại thành là một vùng đang phát triển, hai năm trước gần đây sửa chữa lại đường sắt nên hầu như các gia đình đều được trợ cấp một căn nhà hai tầng.

Khi Kiều Nhân tới nơi đã là ba giờ chiều.

Lúc này, người trẻ tuổi đều đang đi làm nên hầu hết đều là các người già nghỉ trưa xong ra ngoài phơi nắng.

Kiều Nhân cảm hộp sủi chảo mua ở cửa hàng thức ăn nhanh mà cô còn chưa kịp ăn.

Tổng nữ sĩ luôn nhắc nhở cô phải ăn một ngày ba bữa đúng giờ, lúc này Kiều Nhân không thấy đói bụng nhưng vẫn cắn nhanh mấy cái rồi sau đó cầm đồ đạc xuống xe, dựa theo ghi chú tìm địa chỉ từng nhà.

Ngôi nhà này nằm ngay ở vị trí thứ ba của dãy nhà số hai, Kiều Nhân chụp mấy bức ảnh xung quanh trước sau đó cất máy ảnh đi về phía mấy người đang ngồi tụ tập buôn chuyện dưới lầu.

Thôn này không lớn nên người lại tới rất dễ thu hút sự chú ý,

Kiều Nhân còn chưa mở miệng hỏi chuyện đã có người nhìn về phía cô "A" một tiếng. "Cô bé, cô tới đây làm gì vậy?"

Đều là người lớn tuổi, tai đã không còn hoạt động tốt, giọng nói lớn hơn bình thường. Lời này vừa vang lên dường như tất cả mọi người đều nhìn sang.

Đỉnh đầu Kiều Nhân giống như có bóng đèn chiếu sáng vậy, cô suy nghĩ vài giây mới quyết định đặt câu hỏi:

"Bà ơi, cháu là phóng viên của báo Phương Bắc Cuối Tuần, hôm nay tới đây muốn biết một chút tình hình... Bà biết người của gia đình này chứ ạ?"

Một bà lão nhìn theo hướng tay cô chỉ, rất nhanh người đang cách cô gần nhất liền gạt đầu:

"Nhà Thiết Ngưu à... Thời gian trước không phải còn mới vào viện sao, cũng không biết có nghiêm trọng không mà giờ vẫn chưa về."

Có người nhiệt tình đưa cho cô cái ghế: "Cô bé, ngồi đi."

Kiều Nhân đã lấy sổ ghi chép ra, hỏi từng vấn đề: "Quan hệ gia đình họ tốt không ạ?"

Có người nhanh chóng đáp: "Chắc chắn là không tốt, cũng không phải ruột thịt mà. Bình thường nửa đêm vẫn còn ồn ào làm phiền đến hàng xóm!"

Kiều Nhân gạt đầu, "Vậy người trong nhà anh ta làm gì ạ?"

"Còn làm gì được nữa... Cả nhà đều cò bạc, trông chờ cả vào cậu ấy làm công kiếm tiền nuôi sống thôi."

"Cũng không biết nằm viện lâu như vậy có thể trả được tiền thuốc thang không..."

Tiếng bút của Kiêu Nhân "loạt soạt" trên giấy.

"Cô bé, cháu viết nhanh thật đấy!"

Kiều Nhân mỉm cười, hỏi vấn đề tiếp theo, "Vậy anh ta được nhận nuôi ạ?"

"Nhận nuôi cái gì, nhặt được thôi. Nói không chừng còn chẳng có họ khẩu."

Mọi người thay nhau nói chuyện, liên tục không hề bị gián đoạn.

Sau khi Kiêu Nhân hỏi hết các vấn đề đã là hơn năm giờ.

Lần này thu thập được không ít thông tin, cô hài lòng cất giấy bút đi, sau khi nói cảm ơn với mấy ông lão bà lão thì lái xe quay về.

Đường về vẫn dài như vậy.

Đặc biệt là vào đến trung tâm thành phố lại còn tắc đường tới đỉnh điểm.

Kiều Nhân bị chặn trên đường gần mười phút, nhân dịp dòng xe cộ di chuyển cô lái thẳng tới bãi đỗ xe của tòa soạn.

bận rộn cả buổi chiều, đã hơn bảy giờ tối rồi,

Eo Kiêu Nhân hơi đau nhức, định đi vào thang máy ở bãi đỗ xe. Cô giờ tay xoa bóp eo, sau đó ấn nút thang máy.

Nửa phút sau, cửa thang máy mở ra.

Kiều Nhân đứng bên ngoài nhìn, không nhúc nhích.

Anh đưa tay giữ cửa thang máy lại, "Không vào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tay Kiêu Nhân vẫn đang đặt trên eo, dừng lại vài giây mới hạ xuống.

Cô chậm rãi đứng thẳng người, vẫn im lặng không nói gì, khuôn mặt vốn đang thoải mái lúc này cũng hơi cau lại.

Cửa thang máy vẫn đang mở, Kỷ Hàn Thanh đợi mấy giây cũng không thấy Kiêu Nhân có động tĩnh gì, anh nhướn mày lặp lại lần nữa:

"Thật sự không vào à?"

Lần này Kiêu Nhân gạt đầu.

Buổi trưa mới xảy ra tranh cãi, mặc dù chỉ tính là gián tiếp nhưng Kiêu Nhân cũng chẳng muốn đứng cùng anh trong một thang máy vào lúc này.

Trong lòng có chút cảm giác không thể miêu tả rõ ràng.

Dù sao sau khi trải qua những chuyện trong hai ngày nay, cô đã mơ hồ cảm nhận được giữa mình và Kỷ Hàn Thanh có thứ gì đó thay đổi.

Cụ thể là thay đổi ở đâu thì Kiều Nhân cũng không có tâm tư suy nghĩ. Cô mím môi, lần này nói thật rõ ràng:

"Tôi đi thang bộ được rồi."

"Được."

Anh đáp lại sau đó thu bàn tay đang giữ nút thang máy về.

Kiều Nhân quay đầu, liếc nhìn cầu thang phía sau, trên vách tường cách vài mét có gắn một chiếc đèn, tuy rằng ánh sáng không quá mạnh nhưng vẫn đủ để chiếu sáng.

Bình thường cô chưa bao giờ đi qua đó nên cũng chỉ lướt qua vài lần.

Không tới vài giây, âm thanh cửa thang máy khép lại vang lên phía sau, ngón tay Kiều Nhân đang nắm chặt dần dần thả lỏng. Cô cúi đầu, vừa định nhấc chân đi về phía cầu thang bộ bên kia thì đột nhiên tầm mắt liếc thấy một bóng người bên cạnh.

Ánh sáng trên đỉnh đầu trở nên mờ ảo.

Kiều Nhân theo bản năng xoay người.

Không biết Kỷ Hàn Thanh đã đi ra khỏi thang máy từ lúc nào, bước hai ba bước tới bên cạnh cô, sau đó anh nghiêng đầu nhìn:

"Vậy thì cùng đi thang bộ đi."

Kiều Nhân càng ngày càng không hiểu nổi người đàn ông này.

Nếu nói anh không có một chút ý tứ nào với cô thì tới quý cũng chẳng tin, nhưng chuyện phát sinh buổi trưa nay khiến Kiều Nhân không có cách nào tin tưởng anh thật lòng đối với mình.

(Nội tâm editor: Huhu là chị hiểu lắm chú nhỏ Kỷ chứ chú đâu có ý giúp người ngoài đâu T^T)

Một người có thể nhận bao nhiêu tấm thẻ phòng, Kiều Nhân còn chưa xếp anh vào danh sách tra nam đào hoa, một nửa nguyên nhân là do Kỷ Niệm mà thôi.

Con tức giận của cô vẫn còn nén trong lồng ngực, không thể nào phát ra được.

Kỷ Hàn Thanh muốn đi chung với cô, cô càng không làm theo ý của anh, xoay người đi về phía cửa thang máy:

"Đột nhiên lại không muốn đi nữa rồi."

Kiều Nhân đưa tay ấn nút, "Anh tự đi một mình đi, tôi đi thang máy."

Lúc này thang máy vẫn đang đi thẳng lên trên, chỉ một thời gian ngắn đã lên tới tầng cao nhất.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm bảng điện tử hiển thị số tầng, rất lâu sau cũng không nghe thấy có tiếng bước chân vang lên ở phía sau.

Quay đầu lại nhìn, quả nhiên anh vẫn đang đứng bên cạnh, nghiêng đầu như cười như không nhìn cô.

Kiều Nhân chuyển tầm mắt lại cửa thang máy, mãi tới khi cửa mở ra cô cũng không nhìn đi đâu khác.

Lần này trong thang máy còn có người, cửa thang máy vừa mở ra, người đó liền quay sang chào hỏi Kỷ Hàn Thanh trước.

"Kỷ tổng, ngài muốn đi lên à?"

Kiều Nhân không nhúc nhích, đứng tại chỗ yên lặng xem phản ứng.

Nếu như Kỷ Hàn Thanh vào thì cô sẽ không vào, còn nếu Kỷ Hàn Thanh không vào thì cô sẽ vào.

Kiều Nhân vốn không phải người thích chống đối, thế nhưng hôm nay lại một mực thể hiện tính trẻ con của mình. Tôn chỉ của cô hôm nay chỉ có một: nhất định phải làm ngược lại với anh.

Kết quả đợi một lúc, Kỷ Hàn Thanh lại mở miệng hỏi cô: "Lần này vẫn không vào à?"

Người ở bên trong đang giữ nút thang máy lập tức nhìn về phía cô, rõ ràng anh ta không quen biết thực tập sinh này, nhìn mấy giây mới hỏi:

"Cô muốn đi lên sao?"

Được rồi, vẫn là cô tự đem đá đập chân mình.

Kiều Nhân lấy điện thoại ra xem giờ, gần tám giờ rồi. Cô cũng không do dự nữa, thẳng thẳng bước vào trong thang máy.

Lần này tốt xấu gì thì cũng có người khác, dù sao chỉ có một tầng thôi, có lúng túng thì cũng không thể lúng túng mãi được.

Kiều Nhân vừa vào thang máy liền dựa vào trong góc, cúi đầu giả vờ nhìn điện thoại, sau mấy giây cô vẫn không tìm được liếc mắt nhìn sang hai người bên cạnh.

Cửa thang máy vẫn đang mở, người nhân viên này nói mấy câu với Kỹ Hàn Thanh. Sau đó ngay một giây trước khi cửa thang máy khép lại anh ta đưa tay chặn cửa, "Kỹ tổng, vậy tôi đi trước đây."

Kiều Nhân: "..."

Vì vậy... người mà cô vừa cho rằng có thể cứu cô khỏi sự lúng túng hóa ra là đang đi xuống bãi đỗ xe để lấy xe?

Kiều Nhân khóc không ra nước mắt, tro mắt nhìn người đó đi ra ngoài, đến bên cạnh một chiếc Porsche.

Thời gian chờ của thang máy lại được tính thêm vài giây, Kiều Nhân lập tức cất điện thoại vào túi, gờ chân bước lên trước một bước. Vừa định đi thẳng ra ngoài thì tay đã bị người ta giữ lại.

Anh thuận thế kéo một cái, Kiều Nhân lần nữa trở về trong góc thang máy.

Một giây sau cửa đóng lại, thang máy chậm rãi đi lên.

Kiều Nhân hơi co người trong góc, tầm mắt nhìn xuống sàn, còn chưa kịp gạt tay anh ra đã nghe thấy Kỹ Hàn Thanh hỏi:

"Đây là đang tức giận với tôi sao?"

Kiều Nhân sững sờ: "..."

Chỉ mấy giây, thang máy sắp lên tới tầng một.

Kiều Nhân còn chưa kịp trả lời, cửa thang máy đã mở ra, lại có thêm nhân viên khác bước vào đứng chen chúc.

Cổ tay cô đang bị Kỹ Hàn Thanh nắm lấy, cử động mấy lần cũng không rút ra được, sau khi thử mãi không có kết quả, Kiều Nhân chỉ có thể hạ giọng nhắc nhở: "Kỹ tổng, tôi đến nơi rồi."

Kỹ Hàn Thanh hạ mắt nhìn cô, "Cùng tôi lên văn phòng một chút, có việc cần nói với em."

"Kỹ..."

"Việc công."

Kiều Nhân còn chưa gọi hết tên, đành phần nộ ngậm miệng lại.

Từ tầng một đến tầng cao nhất, thang máy có dừng lại vài lần, người vào người ra.

Đại khái hơn hai phút, khi thang máy dừng lại ở tầng 17 bên trong cũng chỉ còn lại hai người họ.

Tuy rằng đã qua tám giờ nhưng người như bọn họ vẫn không có nhiều không gian riêng tư cho bản thân.

Sếp gọi cô đi qua, cô phải lập tức tới ngay không có một lời oán giận.

Kiều Nhân nghĩ ngợi vài giây, hoàn toàn không nghĩ ra được là có chuyện gì.

Chuyên biến quảng cáo hai hôm nay đã sắp kết thúc rồi, nếu như quá trình xét duyệt thuận lợi nói không chừng có thể phát hành trong số tạp chí cuối tuần này.

Ngoại trừ tin tức này, mấy ngày nay chủ yếu Kiều Nhân chỉ làm vài công việc vặt vãnh.

Ví dụ như tiểu khu bên cạnh có gia đình lạc mất một chú chó, treo giải thưởng 20 ngàn cho ai tìm được; hay ví dụ như một ông lão làm nghề nhặt rác, mỗi buổi sáng đều tới công việc cho mèo hoang ăn...

Những chuyện nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, chiếm một vị trí nhỏ tí xiu trên trang tin.

Trước mũi Kiều Nhân vẫn còn mùi nước hoa của nữ nhân viên ban nãy, nồng nặc khó chịu, cô hít một chút thôi mà đã cảm thấy choáng váng đầu óc.

Cô gơ tay phẩy hai cái trước mặt, hỏi trước: "Chuyện gì vậy?"

"Tuần sau đi công tác Thượng hải."

Động tác của Kiều Nhân lập tức ngừng lại, duỗi ngón tay chỉ vào mình: "Tôi sao?"

"Ừ."

"Còn có ai nữa?"

"Mấy nhân viên chính thức trong phòng em," Khóe môi Kỷ Hàn Thanh hơi nhếch lên, "Tôi cũng đi."

Kiều Nhân "A" một tiếng, không nói gì.

"Vấn đề lúc nãy em vẫn chưa trả lời tôi."

Kiều Nhân ngước mắt, "Vấn đề gì?"

Hai người một hỏi một đáp, thậm chí Kiều Nhân quên mất việc anh vẫn nắm tay mình còn chưa buông ra.

Đôi môi Kỷ Hàn Thanh càng cong hơn, "Vừa nãy em tức giận với tôi sao?"

Kiều Nhân khựng lại mấy giây, sau đó đảo mắt một cái, "Không."

"Kỷ Niệm nói mỗi lần em nổi nóng đều như vậy."

"..."

Thật ra Kỷ Hàn Thanh không rõ cô tức giận vì chuyện gì, hôm nay bọn họ chỉ gặp mặt một lần, chính là trưa nay còn chưa nói được với nhau nửa câu.

Anh đưa tay bên kia lên ấn mi tâm, "Là vì trưa nay Trương Nghi đụng phải xe của em à?"

Kiều Nhân nhú mày.

Kỷ Hàn Thanh luôn tỉnh táo, khi ánh mắt quét qua đã chú ý thấy lúc nghe hai chữ "Trương Nghi" lông mày cô hơi cau lại. Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng trẻo với dáng vẻ mắt húng của cô mấy giây, đột nhiên cười khê:

"Cô ấy họ Trương."

Dừng một chút, anh nói nốt: "Tên là Trương Nghi."

Lông mày Kiều Nhân giãn ra trong nháy mắt, cũng chỉ trong nháy mắt thôi, sau đó lại cau lại.

Ít nhất là điềm lành.

Tâm tình Kỷ Hàn Thanh khá hơn nhiều, giọng điệu không tự chủ được trở nên dịu dàng hơn mấy phần.

"Thầy Vương nói chiều nay em đi thôn tây ngoại thành phỏng vấn, chắc chắn tính khí đó của Trương Nghi đã khiến em lãng phí không ít thời gian."

"Vì thế mà anh trực tiếp bảo cô ta gọi 122 báo cảnh sát giao thông đến à?"

Giọng Kiều Nhân không lớn, càng về cuối âm điệu càng thấp, cuối cùng thì biến thành lầm bầm:

"Nhờ đâu cô ta gọi thật thì không phải càng lãng phí thời gian sao..."

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Em cảm thấy cô ấy sẽ gọi à?"

Đương nhiên là không rồi.

Trương Nghi vốn đuối lý, lúc đó phải tiên chi là chuyện nhỏ, nếu nghiêm trọng có khi còn bị trừ điểm.

Kiều Nhân cụp mắt không trả lời nữa.

Cũng không biết có phải vì vừa nói ra một loạt suy nghĩ hay không, lúc này cơn giận trong lồng ngực cô cũng hạ xuống rất nhiều, cả người đều cảm thấy

thoải mái. Kiều Nhân cúi đầu liếc nhìn mũi chân, hồi lâu mãi tới khi thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, cô mới nhẹ giọng chửi một câu:

"Người khốn nạn như tên."

Lại còn Trương Nghi... Bỏ hết đồng đồ trang sức đắt tiền đang đắp lên người đi thì Trương Nghi vẫn còn là Trương Nghi sao?

Đúng là uống phí một cái tên hay.

Khi Kiều Nhân nhấc chân đi ngang qua người anh ra khỏi thang máy thì nghe thấy anh nở nụ cười trầm thấp:

"Thật sự mắng người được à?"

Cô dừng bước chân: "..."

Hừ.

Chửi người chỗ nào đâu chứ.

Kỷ Hàn Thanh nói chuyện công chính là đi Thượng Hải điều tra tin tức về một cây cầu ở vùng ngoại thành bị sập.

Cây cầu sập hai ngày trước, vì vị trí khá quan trọng nên mấy hôm nay đã làm giao thông gặp không ít khó khăn.

Sau khi Kiều Nhân nghe Kỷ Hàn Thanh giải thích khái quát về tình huống, từ tòa soạn trở về nhà cô lại lên mạng tìm hiểu chút tư liệu.

Bởi vì sự việc mới xảy ra không lâu, ngoại trừ tòa soạn địa phương thì hầu như chưa có nơi nào đưa tin về chuyện này.

Kiều Nhân tìm đọc mấy trang tin tức khác nhau, xem tới xem lui phát hiện tin tức đều na ná giống nhau, chỉ đơn thuần thuật lại mấy câu, ngay cả vị trí cũng không sửa lại mà đăng lên nhiều lần.

Tin tức chi tiết hơn cũng chưa có.

Kiều Nhân đóng laptop lại, lên lịch trình cho ngày mai sau đó đi rửa mặt rồi ngủ để giữ gìn nhan sắc.

Ngày hôm sau, Kiều Nhân lái xe đến bệnh viện từ sớm, hoàn thành nốt chuyên đề về vụ biển quảng cáo.

Mấy ngày nay cô chăm chỉ tới bệnh viện, đã có y tá nhận ra cô. Vừa trông thấy cô liền hào hứng chạy tới, còn trêu chọc hỏi:

"Ai da, Tiểu Kiều lại tới ném mìn thất bại à?"

Kiều Nhân hỏi thăm một chút sau đó đi thang máy lên phòng bệnh nội trú.

Hành lang rất dài, Kiều Nhân vừa đi vừa nhìn số phòng, khi tới nơi cô dừng lại sau đó gõ tay gõ cửa phòng.

Bên trong lập tức có giọng phụ nữ rất to truyền ra: "Mới sáng sớm, ai đến vậy?"

Sau đó tiếng bước chân tới gần, cửa mở ra, Kiều Nhân nhìn thấy một người nhà bệnh nhân đầu tóc bù xù.

Bà ta mới tỉnh ngủ, vừa dụi mắt vừa nhìn cô:

"Sao lại là cô? Tôi nói này, sao cô phiền thế nhỉ..."

Bà ta đứng chắn trước cửa không có ý di chuyển, rõ ràng là không định để Kiều Nhân vào trong.

Kiều Nhân cũng không sốt ruột, mở bút ghi âm để ở trong túi xách, không nhanh không chậm nói:

"Dì à, tôi nghe nói bác sĩ điều trị của con trai đi nói mấy buổi chiều đi đều không đến bệnh viện."

"Liên quan gì tới cô? Một phóng viên quen còn dám điều tra hộ khẩu?"

"Tôi muốn là có thể tra được hộ khẩu," Kiều Nhân liếc nhìn bệnh nhân nằm bên trong, "Có lẽ có thể kiểm tra xem con trai đi có tên trong hộ khẩu thật hay không chứ?"

Mặt người phụ nữ biến đổi, "Mày..."

Kiều Nhân cũng không định nói nhảm nhiều với bà ta, hôm qua cô thu thập được không ít thông tin hữu dụng, giờ sức lực đều cất đi cả rồi, chỉ đưa ra một vấn đề khác: "Chiều nào đi cũng đi đánh bài có đúng không?"

"Con bé này, mày nói gì thế?"

Người phụ nữ hùng hổ, thẹn quá hóa giận nên càng ngày càng không chịu phối hợp:

"Còn nói nữa tao sẽ đánh mày đấy!"

"Đánh?"

Kiều Nhân gạt đầu, "Đúng rồi, lần trước đi còn động thủ với Kỹ tổng của chúng tôi."

"Tao đánh đấy thì sao..."

Kiều Nhân nhủ mày, bày ra đáng vẻ không tốt lắm, "Kỹ tổng của chúng tôi bị đi dùng bó hoa đánh làm tổn thương tới dây thần kinh, tới ăn cơm cũng không ăn nổi."

Lời này nửa thật nửa giả.

Lúc đó Kỹ Hàn Thanh đứng là có nói mình không tiện ăn cơm, Kiều Nhân tiếp tục: "Bút cũng không cầm nổi, công việc đều chất thành một đống chưa kịp xử lý."

Người phụ nữ kia quay sang trừng mắt, vốn định giơ tay lên đẩy cô nhưng cuối cùng bị mấy câu nói này ngăn lại.

Đem Kỹ Hàn Thanh ra làm bia đỡ đạn đúng là cực kỳ thuận lợi, Kiều Nhân thêm mắm dặm muối mấy câu:

"Đây xem như là thương tổn cấp độ mấy đi có biết không? Nếu như chúng tôi khởi tố đi thì chắc chắn sẽ thắng kiện."

"Mày, mày đừng có dọa..."

Dọa chết bà đi.

Kiều Nhân cười khế, "Hôm nay là ngày cuối cùng, nếu như đi không phối hợp trả lời câu hỏi của tôi, ngày mai có lẽ sẽ nhận được giấy mời của luật sư đấy."

Kiều Nhân nói xong không lên tiếng nữa, cố ý để cho bà ta có mấy phút suy tính.

Trầm mặc một lát, người phụ nữ kia cuối cùng cũng hạ giọng: "... Rốt cục cô muốn hỏi cái gì?"

Kiều Nhân hỏi vấn đề đầu tiên: "Dự định bắt công ty quảng cáo bồi thường bao nhiêu?"

"Ba... ba triệu."

Đúng là giờ công phu Sư tử hồng.

Kiều Nhân chớp mắt, "Nếu như nhận bồi thường, tiền sẽ thuộc về ai?"

"Đương nhiên là nhà chúng tôi!"

Kiều Nhân cũng không hỏi nhiều nữa, bỏ qua mấy vấn đề tương đồng nhau.

Người phụ nữ ngày chịu phối hợp quả nhiên là nhẹ nhàng hơn nhiều, trước kia tiếp xúc cả tuần mà nửa chữ cũng không hỏi được, giờ lại hỏi tất cả dễ như ăn cháo.

"Vấn đề cuối cùng, nếu như công ty kia không bồi thường, đi định vụ cáo cho bệnh viện sao?"

Bà ta gạt đầu, nói mà không biết ngược: "Đương nhiên! Bọn chúng không bồi thường thì sao chúng tôi trả được tiền thuốc thang!"

Giọng người này rất lớn, một câu mà gần như người ở cả hành lang đều có thể nghe rõ.

Có ý tá đi ngang qua ném một ánh mắt khinh thường tới, nhưng vì sợ bà ta nên cũng chỉ dám nhỏ giọng thì thầm bàn tán mấy câu rồi nhanh chóng bỏ đi.

"Hỏi xong chưa, xong rồi thì tôi đi vào nhé?"

Kiều Nhân đóng sỏ lại, sau đó gạt đầu.

Người phụ nữ nhanh chóng đóng sập cửa trước mặt cô, Kiều Nhân thở dài, liếc nhìn thời gian.

Chín giờ một phút.

Cô đứng gần hai mươi phút không nghỉ, ban nãy lại ở trong trạng thái căng thẳng nên hai chân căng cứng. Lúc này đột nhiên được thư giãn, hơi cử động

một chút đã cảm thấy không đứng vững nổi. Kiều Nhân khụy gối tựa vào tường, lúc ngẩng đầu lên đột nhiên thấy người đang đứng ngay trước mặt mình.

Kiều Nhân sững sốt mấy giây sau đó vội vàng đứng thẳng: "Luật sư... Phó."

Trên cánh tay Phó Yến vẫn còn đang bó bột, cũng không biết đã đứng ở đây bao lâu, ngâm thuốc là nhưng không châm lửa, anh ấy nói không lớn nhưng vẫn nghe rõ ràng: "Thật trùng hợp."

Kiều Nhân: "..."

"Những thứ bạn này em nói nếu như ở trong giới cảnh sát thì chính là gạt cung, dù có hỏi được cũng không dùng được. Biết không?"

Kiều Nhân nuốt nước bọt.

Phó Yến dùng một tay không bị thương lấy thuốc đang ngâm trong miệng xuống, sau đó thuận tay cầm điện thoại di động đưa lên tai.

"Bạn này nói tôi đâu rồi..."

Anh ấy dừng lại một chút, sau đó hơi chớp mắt nhìn cô, "Kỷ tổng của chúng ta bị bó hoa đập trúng làm tổn thương đến dây thần kinh, ngay cả cơm cũng không ăn được, bút cũng không cầm nổi, công việc đều chất thành đống còn chưa kịp xử lý."

Người đàn ông thuật lại từng chữ từng chữ không hơn không kém, thậm chí ngay cả giọng điệu cũng gần giống của cô.

Kiều Nhân ngượng không có chỗ chui.

Một giây sau, Phó Yến càng khiến cô lúng túng hơn: "Hàn Thanh, công việc làm sếp của cậu đúng là nguy hiểm thật."

(Khò thân chú tôi =))))))

Kiều Nhân: "..."

Lần sau trước khi bịa chuyện cô nên liếc nhìn bốn phía xem có gặp phải người quen hay không.

Phó Yến bỏ điện thoại ra một chút, "Sau này trực tiếp gọi tên tôi là được."

Dừng lại mấy giây, anh ấy lại nói: "Hoặc giống như Niệm Niệm gọi tôi là anh cũng được."

Vừa nói xong, người ở đầu dây bên kia lạnh nhạt mắng: "Phó Yến, cậu có biết xấu hổ không?"

Phó Yến và Kỷ Hàn Thanh bằng tuổi, Kiều Nhân gọi anh ấy là anh thì sẽ đem vai vế của cô và Kỷ Hàn Thanh bỏ qua luôn.

Phó Yến không để ý đến anh, vừa ngắt điện thoại vừa mỉm cười với Kiều Nhân, sau đó đi về phòng bệnh.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, lúc bước về phía trước suýt chút nữa không kìm được kêu một tiếng.

Liên tục bị dọa sợ, chân cô đã tê cứng rồi.

Sau khi Kiều Nhân trở về liền tập trung viết cho xong bản thảo.

Sửa lại suốt ba ngày, đến xế chiều thứ sáu, cô mang cho thầy Vương xem qua một lần rồi đưa tới cho bộ phận biên tập.

Mấy ngày nay cô bận tới mất tới mũi, ngay cả sự việc xảy ra hôm nọ ở bệnh viện cũng quên luôn rồi.

Kết quả sáu giờ chiều thứ sáu, Kiều Nhân chuẩn bị thu dọn đồ đạc tan làm thì Lục Hạ tới gõ lên mặt bàn của cô:

"Tiểu Kiều, danh sách đi công tác Thượng Hải tuần sau, tớ nhìn thấy tên cậu."

Kiều Nhân gạt đầu, buổi trưa cô chưa kịp ăn uống gì, lúc này chẳng còn sức nữa, mí mắt nhẹ nhàng nâng lên:

"Cậu cùng đi à?"

"Đúng vậy, còn có chị Hạ ở phòng bên cạnh nữa."

Lục Hạ vỗ vai cô, "Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, sau đó chuẩn bị đồ đạc nữa."

Kiều Nhân đáp một tiếng, sau khi tạm biệt Lục Hạ vừa cầm đồ ra khỏi văn phòng đã suýt nữa va phải thầy Vương ở trước mặt.

"May quá, Tiểu Kiều, Tiểu Kỷ bảo em lên văn phòng cậu ấy một chút."

Hai ngày nay Kiều Nhân hoàn toàn không nghe thấy chữ "Kỷ" này.

Vừa nghe thấy chân đã run.

Kiều Nhân vốn không có sức lực, đợi tới khi bò lên được văn phòng của Kỷ Hàn Thanh hai mắt cũng hoa lên rồi.

Cô đứng gõ cửa ba lần, người bên trong nói: "Vào đi."

Kiều Nhân đẩy cửa, đẩy tới lần thứ ba mới mở được ra.

Kỷ Hàn Thanh đang ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu xem tài liệu.

"Kỷ tổng, anh tìm tôi có chuyện gì ạ?"

"Giúp tôi viết mấy thứ."

Kiều Nhân cau mày, vừa định hỏi "Sao anh không tự mình viết", người đàn ông đã dùng một câu chặn ngang lời cô:

"Không thể cầm bút, không viết được."

"..."

Kiều Nhân buồn muốn khóc, cô sờ sờ cái bụng phẳng lì, sau đó bất đắc dĩ cầm bút lên nhìn màn hình máy tính rồi bắt đầu chép từng chữ.

Nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, không đẹp lắm.

Kiều Nhân cầm bút cảm thấy vừa đói bụng vừa oan ức, đợi tới mức nước mắt cũng dâng lên rồi, giọng thều thào không có sức lực, giống như đang làm nũng: "... Tôi không có sức lực."

P.s: Tuy đây là một câu chuyện NAM TRUY nhưng hài hước thay là nữ chính luôn bị ngược =)))) Không chỉ vậy bà tác giả quất cho cái chương gần 4000 chữ luôn, bằng hai chương bình thường rồi T^T

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vừa nãy bận viết bản thảo, cả ngày làm việc liên tục quên luôn cả việc ăn trưa. Hiện tại đã rảnh rồi rồi thì lại nghĩ tha bận rộn một chút còn hơn là phải ngồi bất động thể này.

Bây giờ cả đầu Kiều Nhân chỉ nghĩ tới việc buổi tối ăn món gì.

Bởi vì phải để lại cho mình chút sức lực đi xuống lầu nên Kiều Nhân không dám dùng nhiều sức nói chuyện, giọng nói nhỏ nhẹ, vì khoảng cách hơi xa nên nghe không rõ lắm.

Tâm tư của cô không đặt ở đây, hoàn toàn không ý thức được là giọng điệu mình không đứng ở chỗ nào.

Anh không lên tiếng.

Kiều Nhân cho rằng Kỷ Hàn Thanh không nghe thấy, cô do dự trước việc nên nói lại lần nữa hay nên tiếp tục cầm bút viết, cuối cùng vẫn chọn phương án đầu tiên. Cô mở miệng, lần này giọng vẫn không lớn:

"Tôi không muốn viết."

"Không viết nổi."

Ngay cả nói chuyện cũng sắp không nói nổi nữa rồi, cô còn đâu ra sức mà viết chữ.

Kiều Nhân cúi đầu nhìn màn hình máy tính lần nữa, nhìn lại mới nhận ra phải có ít nhất khoảng một ngàn chữ, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến cô không kìm được cau mày rồi.

Thật ra công việc phóng viên bình thường yêu cầu hai sở trường: một là thể lực tốt, hai là phải viết chữ nhanh.

Viết chữ đẹp hay không không quan trọng, nhưng nhất định phải nhanh.

Thời học cấp ba cô viết một đoạn văn 800 chữ cũng phải mất 40 phút, nhưng sau khi bắt đầu tiếp xúc với công việc phỏng vấn, thời gian này rút xuống chỉ còn một nửa.

Nếu như bình thường, chỉ mất nửa tiếng là Kiều Nhân có thể xong việc rồi, nhưng hôm nay thì khác. Ngón trỏ tay phải của Kiều Nhân chạm vào chiếc bút máy, vừa dùng một chút sức lực ấn chiếc bút xuống thì nghe thấy giọng anh vang lên trên đỉnh đầu.

"Đói bụng à?"

Kiều Nhân nhẹ nhàng đáp lời.

"Muốn ăn gì?"

Kiều Nhân còn chưa cầm bút lên, theo bản năng ngược nhìn: "Cái gì?"

"Đưa em đi ăn cơm."

"Vậy cái đó phải làm sao?"

Kiều Nhân cúi đầu là có thể nhìn thấy tờ giấy trắng trên mặt bàn, toàn bộ đều trắng trơn, mấy chữ cô vừa viết ban nãy nằm trên đó rất chướng mắt, giống ý như mấy con ruồi vậy.

Thà không viết còn hơn.

Kiều Nhân nghĩ thầm, bình thường chữ của cô không xấu như vậy.

Hai hàng lông mày thanh tú của cô cau lại, hất cằm về phía đoạn văn dài đang hiển thị trên màn hình.

"Tôi còn chưa viết."

Kỷ Hàn Thanh đã đẩy ghế đứng dậy, cầm áo vest hỏi ngược lại: "Không phải đói bụng sao?"

Chân anh rất dài, chỉ bước vài bước đã đến gần bàn làm việc, lấy chiếc bút máy ra khỏi bàn tay cô.

"Vậy thì không viết nữa, đi ăn cơm."

Đầu ngón tay Kiều Nhân dường như còn lưu lại cảm xúc lạnh lạnh, cứng rắn của chiếc bút máy.

Nhưng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, cô đã nhanh chóng đứng thẳng người.

Kỷ Hàn Thanh hỏi lại: "Muốn ăn gì?"

Kiều Nhân dừng vài giây, nuốt nước bọt, lần này không do dự nữa, trực tiếp báo địa điểm: "Đệ Nhất Lâu."

Đệ Nhất Lâu là nhà hàng chuyên về các món ăn phương Nam, mức giá hơi cao, trước đây Kiều Nhân từng kéo Kỷ Niệm đến ăn mấy lần.

Kiều Nhân sinh ra ở vùng Giang Nam sông nước, lại sống ở phương Nam gần mười năm, sau khi đến thành phố Bắc cũng không thường xuyên ăn được món ăn phương Nam. Lúc này có người mời ăn, trong đầu cô chỉ nghĩ tới cái này đầu tiên.

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, khóe miệng cong cong cười: "Tiền cơm trừ vào tiền lương."

(Chú Kỷ toàn bắt nạt chị Kiều thôi =))))))

Kiều Nhân căn bản không quan tâm việc này lắm, chớp mắt một cái che miệng cười khê: "Tôi còn có lương sao?"

Đúng là chưa trưởng thành mà, lúc cười lên trên má còn có một lúm đồng tiền nho nhỏ, vừa trong sáng lại vừa dịu dàng, cổ họng Kỷ Hàn Thanh như có chiếc lông vũ đang nhẹ nhàng quét qua.

Trong lòng cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Ngón tay anh đưa lên ấn xuống yết hầu, rồi tầm mắt sang chỗ khác, "Có."

Kiều Nhân bắt đầu được voi đòi tiên, "Bao nhiêu vậy?"

Trước kia khi cô đi thực tập ở tạp chí, căn bản lương ít tới đáng thương, hoàn toàn dựa vào mấy bức ảnh của các ngôi sao giải trí mà cô chụp được. Bây giờ đến tòa soạn thực tập, ngay cả chụp hình cô cũng không phải đi nữa.

Kiều Nhân xòe bàn tay mình ra đếm đếm số bản thảo từ khi mình vào thực tập đã viết được, tính ra còn chưa được mười bài, hầu hết đều không phải đề tài quan trọng, toàn bộ cộng lại có khi còn không bằng phần trăm mà thầy Vương được trích cho một nửa bản thảo.

Cô dứt khoát không thềm tính nữa, đặc biệt tự biết mình biết ta nói: "Chắc cũng không nhiều đâu."

Kỷ Hàn Thanh mở cửa phòng làm việc ra, ánh mắt không nhìn sang: "Bao nhiêu thì xem là nhiều?"

"Ở thành phố Bắc, ba bốn ngàn cũng không đủ sống.."

Kiều Nhân chỉ nhắc đến thôi, cũng không tiếp tục nói về đề tài này: "Tôi nhớ trước kia cô giáo Từ đã nói, ngày nay mà còn có người chịu theo nghề báo chí mà không nghĩ tới tiền bạc..."

Cô theo anh đi ra khỏi văn phòng, sau đó rẽ một lần dừng lại trước cửa thang máy: "Nếu không phải là đầu óc bị lừa đá thì chính là phú nhị đại."

Bàn tay Kỷ Hàn Thanh đang đặt trên nút bấm dừng lại nửa giây, sau đó nhìn cô: "Ý muốn nói tôi là phú nhị đại đầu óc bị lừa đá à?"

Kiều Nhân: "..."

Anh cứ nhìn cô như vậy mãi cho tới khi cửa thang máy mở ra, anh đi vào trong.

Kiều Nhân theo sát phía sau, trong thang máy chỉ có hai người họ, khi cửa thang máy đóng lại cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh mở miệng:

"Em nói đúng thì coi là đúng đi."

"..."

Giọng của anh rõ ràng không biểu lộ nhiều tâm tình, kết quả khi lọt vào tai Kiều Nhân cứ như nghe được cả một phần ý tứ sâu xa.

Kiều Nhân rời tầm mắt sang một bên, mặt không đỏ, tai không nóng, chỉ là tim đập nhanh hơn khá nhiều.

Một nhịp rồi lại một nhịp, giống như trống đánh.

Lời này còn có ý khác,

Kiều Nhân cảm thấy bầu không khí trong thang máy cũng thay đổi, sau khi yên lặng mấy giây, cô cảm thấy bị dồn nén tới hơi sợ, không kìm được mở lời phá tan trầm mặc: "Hôm nay anh cần dùng văn bản kia gấp sao?"

Cô tính toán trước rồi, nếu như cần dùng gấp thì hôm nay cô sẽ mang về nhà viết, còn nếu không vội thì sẽ để tới ngày mai.

Kết quả tưởng đã nghĩ toàn diện nhất nhưng hóa ra lại quên mất một vấn đề khác. Trong nháy mắt cô mới cẩn thận hỏi lại:

"Không thể trực tiếp in ra được sao?"

Kiều Nhân có nhìn lướt qua, không thấy có yêu cầu kí tên hay là viết tay, cô nhủ mày, một giây sau quả nhiên nghe thấy anh "Ừ" một tiếng.

"Có thể."

"Vậy anh gọi tôi tới làm gì?"

"Muốn gặp em."

Kiều Nhân ghen hòng, "Kỷ tổng.."

Cô còn không quên hai người đang ở trong tòa soạn, xưng hô cũng phải quy củ.

Kỷ Hàn Thanh nâng tầm mắt, con ngươi sâu hun hút: "Không được sao?"

Sự thực chứng minh, là người quả nhiên không nên lăm lòi.

Anh là sếp, còn có chuyện gì mà anh không làm được chứ.

Kiều Nhân hồi hận tới mức xanh ruột, cảm thấy nói chuyện với Kỷ hàn Thanh chính là tự làm cho bản thân khó chịu, cô nghiêng đầu tránh ánh mắt của anh, cả mặt đều nóng rực, nghiêng răng nhả ra một chữ: "Được."

Đệ Nhất Lâu cách tòa soạn không xa lắm, nếu lái xe mà không bị tắc đường chỉ chỉ mất mười phút là tới rồi.

Lúc đến Đệ Nhất Lâu mới là hơn bảy giờ, Kỳ Hàn Thanh đi tìm chỗ đỗ xe, Kiều Nhân vào trước tìm chỗ ngồi.

Phòng riêng đã được đặt hết từ sớm rồi, Kiều Nhân chỉ có thể cố gắng tìm một bàn trong góc yên tĩnh ngồi xuống. Cô lấy tờ khăn giấy lau cả mặt bàn, sau đó lôi điện thoại ra hỏi Kỳ Niệm.

[Tớ đang ở Đệ Nhất Lâu, muốn ăn gì tớ mang về cho.]

Bên kia nhanh chóng trả lời: [Ha ha, ăn!]

Sau đó mấy phút, một dãy dài thực đơn được gửi đến.

Kiều Nhân: [Giờ có đang ở nhà không?]

Kỳ niệm: [Đừng nói nữa... Bây giờ tớ vẫn còn đang ở cùng giáo viên hướng dẫn nghiên cứu đồ sứ, hai mắt sắp rơi ra tới nơi rồi. Giáo viên hướng dẫn của tớ cậu biết rồi đó, là một ông lão 60 tuổi, hiện tại đeo cái kính lão, lại cầm thêm hai cái kính lúp ở đó nghiên cứu.]

Sau khi xả ra một tràng dài, Kỳ Niệm gửi tới một tin nhắn lời ít ý nhiều tổng kết lại: [Khảo cổ đúng là không dễ dàng gì.]

Kiều Nhân không cùng cô ấy than thở nữa, nhanh chóng thoát khỏi cuộc trò chuyện.

nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới, "Tiểu thư, ngài đi mấy người ạ?"

Kiều Nhân cúi đầu giờ thực đơn, không ngẩng đầu: "Hai người."

Đối diện có âm thanh kéo ghế vang lên, vừa ngẩng đầu Kiều Nhân đã nhìn thấy Kỳ hàn Thanh ngồi xuống tháo bỏ caravat.

Kiều Nhân lấy điện thoại di động ra lần nữa, đọc tên từng món ăn một: "Thịt đông pha, tôm nộm Long Tinh, xôi hoa quế sen..."

Thực đơn mà Kỳ Niệm viết thật sự quá dài, rõ ràng Kiều Nhân vừa mới uống nước rồi mà đọc xong một lượt đã cảm thấy khát nước. Cô cầm cốc nước uống một ngụm, sau khi đọc xong toàn bộ mới ngẩng đầu lên, ánh mắt của nhân viên phục vụ đã thay đổi.

Dáng vẻ của cô khá gầy, thực sự không giống như một người có thể ăn nhiều tới vậy.

Nhân viên phục vụ nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, "Tiểu thư... Đây là bạn trai của cô sao?"

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng lại.

Nhân viên phục vụ: "Cô ăn như vậy không sợ ăn sập cả bạn trai của mình sao?" (*Ý là khiến chú Kỳ phá sản đó =)))*)

Kiều Nhân: "..."

Cô nhìn lại chuỗi thực đơn đêm thử xem, một, hai, ba... Khá lắm, Kỳ Niệm lại viết ra tận mười bốn món.

Kiều Nhân hoàn toàn quên luôn hai chữ "bạn trai" trước đó, ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngồi đối diện, dè dặt hỏi:

"Ăn như vậy không sập được chứ?"

Anh dịu dàng cười, "Không sập được."

Kiều Nhân liền đặt điện thoại xuống, "Những món này gói vào hộp mang về giúp tôi."

Nhân viên phục vụ: "..."

Rõ ràng là một cô gái xinh đẹp khí chất, sao lại có thể thô lỗ như vậy được, đi ăn một lần mà chỉ hận không thể chuyển cả quán cơm về nhà.

Nhân viên phục vụ ghi lại từng món ăn theo yêu cầu, không kìm được liếc nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện cô gái kia.

Âu phục gầy da, nhìn vô cùng đẹp trai.

Tầm mắt lại liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, cô ấy yên lặng thu hồi lại tầm mắt, tiếp tục ghi nhớ những món ăn được gọi.

Lần này Kiều Nhân gọi ít đồ hơn nhiều, ba mặn một canh.

Hoàn toàn là số lượng bình thường.

Quy trình tiếp nhận cũng hoàn toàn bình thường, nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi, sau đó mang đồ ăn ra, thời gian không mất tới một phút.

Ngày hôm nay Kiều Nhân thực sự đói bụng, tâm trạng nói chuyện cũng không có, chỉ biết cúi đầu ăn cơm.

Người đàn ông đối diện phải nghe điện thoại giữa chừng, khoảng nửa tiếng sau, lúc Kiều Nhân ăn uống gần xong rồi ngẩng đầu lên, Kỷ Hàn Thanh còn chưa nói chuyện xong.

Anh ngồi hơi nghiêng người, đầu cúi thấp, tầm mắt rũ xuống không biết đang nhìn vào đâu.

Sau đó Kiều Nhân rốt cục nghe được nội dung cuộc nói chuyện của anh, "Mấy ngày nữa phải đi Thượng Hải một chuyến."

Không biết phía bên kia nói gì, anh nhú mày, "Không có thời gian."

Không tới vài giây, điện thoại đã bị ngắt. Tầm mắt Kiều Nhân còn chưa kịp thu lại, anh đã nghiêng đầu nhìn sang. Tầm nhìn anh khá thấp, chú ý tới bát đĩa trước mặt cô đều trống không, "Ăn no rồi à?"

Kiều Nhân gật gật đầu.

Bụng thì không còn đói nữa rồi nhưng sức lực vẫn chưa hồi phục lại như cũ.

Kiều Nhân liếc nhìn anh không hề động đũa ăn gì, thật không hiểu ăn uống thế nào nữa.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh gõ nhẹ lên mép bàn: "Về nhé?"

Kiều Nhân lập tức cầm điện thoại đứng dậy.

Kỷ Hàn Thanh đi thanh toán, Kiều Nhân ra ngoài trước đứng đợi anh.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, lúc này ánh đèn đường rực rỡ đang hiện lên, ồn ào náo nhiệt.

Kiều Nhân nhìn những người đi qua đường, cảm thấy hơi tê nhạt. Cô cúi đầu xuống nhìn chằm chằm viên sỏi dưới bàn chân, sau đó nhấc chân đá nó đi.

Cô dùng sức không lớn, cũng chỉ đá ra xa khoảng mười mấy centimet sau đó chạy theo rồi lại đá ngược trở về.

Kiều Nhân chơi rất vui, mãi tới khi xoay lại liền va vào người đang đi tới.

Va chạm không mạnh nên Kiều Nhân cũng không cảm thấy đau đớn gì.

Cô lùi về sau nửa bước, "Xin..."

Chữ "lỗi" còn chưa kịp nói ra đã bị một giọng nữ cắt ngang: "Không có mắt à?"

Giọng nói kia nhanh chóng nở nụ cười hằn học: "Lại là cô, bảo cô không có mắt hóa ra đúng là không có mắt thật à?"

Kiều Nhân nghe giọng nói này quen tai, vừa ngẩng đầu quả nhiên thấy một gương mặt có chút quen thuộc.

Chính là Trương Nghi treo đầy đồ trang sức đắt tiền trên người đó.

Kiều Nhân nhếch môi, "Cô thì có mắt lắm đấy."

Câu nói này như có sức mạnh đặc biệt, bất kể là nói người đó có mắt hay không thì đều giống như đang chửi người ta vậy. Trương Nghi vừa muốn mở miệng đáp trả, liền nghe thấy Kiều Nhân nói tiếp: "Có mắt thì nhìn tốt lắm hay sao?"

Cô nói cảm thấy nhìn quen thuộc.

Vừa nãy đột nhiên nghĩ ra, Trương Nghi này chính là người trước đây tố cáo Kỷ Hàn Thanh, sau đó bị sắc đẹp của anh mê hoặc nên cuối cùng đã rút đơn kiện.

Kiều Nhân nở nụ cười, biểu cảm cực kỳ ra vẻ, "Kỷ Hàn Thanh cũng chẳng thích cô đâu."

Lời này quả nhiên có lực sát thương mạnh, Trương Nghi giống như bị người ta giẫm phải đuôi, lập tức xù lông lên:

"Cô có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

Kiều Nhân vốn chỉ định khích cô ta vài câu, kết quả lại không nghĩ kỹ trước khi nói. Trương Nghi đảo mắt một cái, lông mày dựng ngược lên lập tức hạ xuống: "Học trưởng, anh cũng ở đây à?"

Kiều Nhân không xoay người, đột nhiên cảm thấy mừng vì ban nãy đã không phun ra câu "Anh ấy thích tôi".

Nếu như vậy thì đúng là không dễ giải quyết rồi.

Phía sau có tiếng bước chân truyền tới, đồng thời giọng anh cũng vang lên: "Tối ăn cơm."

Vừa nãy Trương Nghi gọi điện cho Kỷ Hàn Thanh, anh còn nói là mình không rảnh.

Hiếm khi Kỷ Hàn Thanh nhận điện thoại của cô ta, kết quả cũng chẳng khác là bao, tối nữa cơ hội cũng không dành cho cô ta.

Trương Nghi nhú mày, không kìm được hỏi: "Cùng ai vậy?"

Kỷ Hàn Thanh đưa cằm về phía người bên cạnh, "Cô ấy."

Về mặt Trương Nghi nhất thời trở nên cực kỳ đặc sắc.

Kiều Nhân thấy hai người này anh một lời em một lời, cảm giác như mình là người thừa, cô liền tiếp tục cúi đầu đá viên sỏi dưới chân.

Lần này phạm vi thu hẹp hơn nhiều, chỉ là đá qua đá lại giữa hai chân cô thôi.

Mấy giây sau, cô nghe thấy giọng Trương Nghi tỏ vẻ khó hiểu: "Không phải anh không thích ăn món ăn phương Nam sao?"

Lần này Kỷ Hàn Thanh không trả lời ngay.

Kiều Nhân dựng thẳng hai tai chờ câu trả lời, động tác dưới chân cũng chậm lại.

Lát sau, Kỷ Hàn Thanh đáp: "Ngắm cô ấy ăn."

Kiều Nhân bị ba chữ này dọa cho hoảng sợ, cô đang nhắc chân, vốn định đá vào viên sỏi kia, kết quả không đá vào viên sỏi mà tự làm mất trọng tâm của mình, cứ thế đá trượt ra ngoài.

Chú thích: Ba món ăn mà chị Kiều nhắc tới

1. Thịt Đông Pha

2. Tôm nồn Long Tỉnh

3. Xôi hoa quế ngó sen

SPOIL Chương 23:

"Vừa này cô ấy nói gì với cô?"

"Cô ta nói em có mắt thì có gì tốt, anh cũng không thích em đâu."

Anh thường không hay biểu lộ cảm xúc của mình, lại nở một nụ cười hiếm thấy: "Chỉ có vậy?"

Tương Nghi mờ mịt gật đầu.

"Cô ấy nói thiếu một câu."

"Câu gì?"

"Tôi thích cô ấy."

...

"Vậy tại sao hai người còn không ở bên nhau?"

"Tôi đang chờ cô ấy thích tôi."

P.s: Có nên quét luôn chương 23 trong hôm nay hay không đây các quý vị, cho mình xin chút động lực đi nào =))))))

Chương 23

Tư thế này dễ khiến bản thân bị mất thăng bằng, thêm vào đó tay phải Kiều Nhân còn mang theo một đồng món ăn đóng hộp mang về của Đệ Nhất Lâu, trọng tâm càng bất ổn hơn. Trong thời gian ngắn cô không thể tự điều chỉnh được, không khống chế nhào ra phía trước.

Hô hấp cô ngưng trệ, đầu óc trống rỗng trong nháy mắt, chỉ có phản xạ theo điều kiện là đưa tay kia lên che mặt.

Một cô gái xinh đẹp như hoa, che mặt theo bản năng hoàn toàn là để tránh khuôn mặt này bị tổn hại.

Kiều Nhân chuẩn bị sẵn tinh thần tiếp xúc thân mật với mặt đất dưới chân, kết quả cô che mặt mấy giây mà vẫn không thấy bị tiếp xúc thân mật với mặt đất, lại được người đàn ông đứng bên cạnh ôm vào lòng.

Một giây sau, đồng túi nặng trĩu trên tay phải của cô được người ta cầm lấy, "Nhìn đường đi."

Kiều Nhân: "..."

Tim cô còn chưa kịp bình ổn lại, hô hấp dồn dập, sắc mặt cũng trắng bệch giống như vừa phải chịu không ít sợ hãi.

Tương Nghi cũng sợ hết hồn, "Cô... Sao cô còn dám chủ động ôm* người khác như thế?"

(Nguyên văn là "đầu hoai tổng bảo": Ý của cụm này là chỉ những người chủ động ôm người khác nhưng có tâm ý sâu xa trong lòng.)

Hơn nửa khuôn mặt Kiều Nhân vẫn đang giấu trong lồng ngực Kỷ Hàn Thanh, cô duy trì tư thế này vài giây, tiếng nhịp tim đập của anh ngay bên tai cô có thể nghe rất rõ ràng, từng nhịp từng nhịp át đi cả tiếng nói của Tương Nghi.

Cô không kịp phản ứng lại.

Tương Nghi thấy cô bất động cả nửa ngày, còn sốt ruột hơn cả hai người trong cuộc, giọng càng cao hơn mấy phần:

"Cô cô cô... Cô mau đứng lên đi!"

Kiều Nhân nhú mày, quay mặt sang nhìn cô ta một cái.

Ngón trỏ Tương Nghi chỉ thẳng vào cô, "Nói cô đó, cô không được lợi dụng* học trường của tôi!"

(Nguyên văn là "chiếm tiện nghi" nhưng mình không thích để từ này.)

Cung phản xạ của Kiều Nhân mới hoạt động được một nửa, còn chưa kịp tiêu hóa xong câu nói này, Tương Nghi đã xông lên định nắm cánh tay của cô kéo ra. Bàn tay đang để trên vai cô dùng chút lực, một giây sau Kiều Nhân được kéo sang bên cạnh.

Kỷ Hàn Thanh cau mày nhắc nhở: "Tương Nghi."

Tương Nghi nắm trượt, vì vận động quá mạnh nên tóc tai đều rối tung. Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ta:

"Vừa nãy tôi nói gì với cô ấy nhỉ?"

Lời này của cô hoàn toàn là thêm dầu vào lửa, dứt lời, sắc mặt Tương Nghi lập tức biến đổi.

Thoát trắng thoát đỏ, chỉ thiếu nước xông tới kéo cô lần nữa.

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu nhìn cô gái trong lồng ngực mình, mới vừa rồi còn bị dọa tới mức mặt không còn một giọt máu, mới qua mấy phút đã lại tràn trề sức sống thế này, khỏe mỗi anh hơi cong lên, thấp giọng hỏi:

"Vừa nãy em nói gì với cô ấy?"

Giọng anh êm tai, vừa trầm lại vừa nhẹ, dường như không muốn để người khác nghe được.

Vành tai Kiều Nhân bị hơi thở của anh lướt qua, một ngọn lửa nóng bùng lên trong nháy mắt, cô đưa tay xoa xoa tai.

"Không nói gì cả."

Lời nói ban nãy là vì tức Trương Nghi, vào lúc này có tác dụng đặc biệt, nhưng cũng không nhất thiết phải để người trong cuộc biết được.

Kiều Nhân không quen thân mật với người khác giới, cô hơi dịch sang bên cạnh nửa bước, để bản thân không kề sát trên người Kỷ Hàn Thanh như lúc nãy nữa.

Tuy rằng cô hơi cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt đang dán trên người mình, nóng rực, giống như muốn thiêu đốt cô.

Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên Trương Nghi đang cau mày lườm cô.

Kiều Nhân lườm ngược lại một cái, sau đó đưa tay lên làm mặt quỷ với cô ta.

"Cô cô cô..."

Ngón tay Trương Nghi vẫn đang gờ lên, chỉ thẳng vào cô, "Cô thật quá đáng."

Kiều Nhân chẳng cảm thấy mình quá đáng chỗ nào,

Lần trước nếu không phải vì người này, cô cũng chẳng phải lãng phí tới nửa tiếng đồng hồ.

Đối với cô thời gian chẳng khác gì giấc ngủ, cô mà không ngủ thật tốt thì sẽ cảm thấy khó chịu. Ngày trước ở kí túc xá Đại học có tổng cộng bốn người, mỗi người làm việc và nghỉ ngơi một kiêu, Kiêu Nhân bị đánh thức không ít lần.

Sau nhiều lần bị đánh thức cô liền dứt khoát chuyển ra khỏi kí túc xá.

Nửa tiếng, đủ để cô ngủ một giấc an nhàn rồi.

Kiều Nhân sửa sang lại vạt áo một chút, giọng nhẹ nhàng mềm mại, nhưng vừa nói ra đã cực kỳ có khí phách.

"Cô cũng vậy."

Cô nói xong liền ngẩng đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh, "Đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi lên xe đợi anh."

Trương Nghi: "..."

Cô ta và Kỷ Hàn Thanh quen biết mấy năm, một lần ngồi lên xe anh cũng chưa từng có, cô gái này lại còn muốn lấy chìa khóa xe của anh?

Tầm mắt Trương Nghi đảo qua giữa hai người một vòng, sau đó trở mắt nhìn học trưởng Kỷ Vạn năm không giấu sắc nữ của mình đưa ra chiếc chìa khóa.

"..."

Kiều Nhân nhận đồ đạc từ tay Kỷ Hàn Thanh, xoay chùm chìa khóa trên ngón trỏ nửa vòng, cũng không thèm nhìn hai người kia thêm một cái mà đi thẳng tới chỗ đỗ xe.

Trương Nghi vẫn đưa mắt nhìn Kiêu Nhân lên xe, mới tới khi cửa xe đóng lại mới mở miệng:

"Học trưởng..."

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, mở lòng bàn tay ra, nhìn thấy hai vệt hằn màu đỏ.

Anh mới cảm mấy cái túi 2, 3 phút mà đã hằn thành vệt, không biết lòng bàn tay Kiêu Nhân mềm mại hơn anh nhiều như vậy liệu có phải đã bị đồ ỳnh lên rồi không. Kỷ Hàn Thanh buông tay xuống sau đó mỉm cười.

"Vừa nãy cô ấy đã nói gì với cô?"

"Cô ta nói..."

Trương Nghi do dự hai giây mới nói thẳng ra: "Cô ta nói em có mắt thì có gì tốt, anh cũng không thích em đâu."

Nói xong ngẩng đầu lên, cô yên lặng nhìn, không muốn bỏ qua bất kỳ sự biến hóa nào trên mặt Kỷ Hàn Thanh.

Người này thường không biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, lại đột nhiên nở nụ cười hiếm thấy: "Chỉ có vậy?"

Trương Nghi mờ mịt gật đầu.

"Cô ấy nói thiếu một câu."

"Câu nào?"

"Tôi thích cô ấy."

Tương Nghi vốn định vượt qua khó khăn mà tiến lên phía trước, kết quả anh nhẹ nhàng nói câu đầu tiên đã dập tắt mọi ý định đó. Cô ta nghi ngờ rằng mình nghe nhầm xoa tai hỏi: "Cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh kiên nhẫn lặp lại: "Tôi thích cô ấy."

Chuyện tình cảm vốn là việc không nhất thiết phải nói cùng với người ngoài, nhưng với tính cách của Tương Nghi nếu không nói rõ ràng có lẽ sẽ không chịu bỏ cuộc.

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy mình từ chối như vậy đã đủ rõ ràng rồi, toàn bộ điện thoại hẹn gặp đều không nhận, nói là không thích cũng không phải chỉ một hai lần, nhưng dường như chỉ cần anh chưa có bạn gái thì Tương Nghi sẽ không chịu từ bỏ.

Anh liếc nhìn cô ta: "Lần này nghe rõ chưa?"

Tương Nghi còn đang sờ tai mình, vẻ mặt lúc này cũng thay đổi, cả khuôn mặt đều xịu xuống, giọng khác đi:

"Tại sao?"

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Vậy tại sao cô lại thích tôi?"

Tương Nghi bị hỏi đến nghẹn lời, trong khoảnh khắc nhất thời không thể trả lời được.

Bởi vì anh đẹp trai... sự nghiệp thành đạt?

Nguyên nhân thích một người, giống như có mà cũng giống như không tồn tại.

Tương Nghi nhàu mày, sau đó lại nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Tôi cũng không biết tại sao."

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, từ lúc Kiều Nhân lên xe tới giờ đã qua năm phút rồi.

Nha đầu kia vốn cho rằng anh là một người thích trêu hoa ghẹo nguyệt, lúc này không biết đang ngồi trên xe nghĩ gì về anh đây.

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn về phía chiếc xe, đáng tiếc có vài chiếc xe khác chắn giữa, không thể nhìn thấy được gì.

Tương Nghi vẫn không cam tâm, gương mặt buồn bã hỏi:

"Vậy... học trường, nếu như lúc nào đó anh không thích cô ấy..."

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh nhếch lên, ánh mắt nhìn cô chăm chọc, Tương Nghi đột nhiên không thể nói nốt cả câu.

Cô ta vốn muốn nói nếu như lúc nào đó anh không thích Kiều Nhân nữa thì có thể suy nghĩ đến cô ta một chút không. Kết quả anh vừa nhìn, nửa chữ cô ta cũng không nói nổi.

Về mặt Tương Nghi cứng đờ trong nháy mắt, thay đổi câu hỏi: "Anh thích cô ấy đã lâu rồi sao?"

"Không lâu."

Lần này anh trả lời rất nhanh, "Mới chỉ ba năm."

Cuộc đời dài như vậy, ba năm ngắn tới mức không thể ngắn hơn.

Thời gian trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt một cái đã qua rồi.

Tương Nghi sắp rơi nước mắt, cứng cỏi nín nhịn lại: "Vậy tại sao hai người còn không ở bên nhau?"

"Tôi đang chờ cô ấy thích tôi."

Kỷ Hàn Thanh dừng lại nửa giây, sau đó mới vừa cười cù nói: "Vì vậy cô vừa nói 'nếu như', không thể nào."

Kiều Nhân cũng không chắc chắn mình đã ngồi trên xe đợi bao lâu.

Cô mở trò chơi trong máy điện thoại ra, không được hai phút đã bị giết chết. Sau đó muốn mở phần mềm nghe nhạc, kết quả sờ trong túi xách lại không mang theo tai nghe.

Game không thể chơi, nhạc cũng không thể nghe.

Kiều Nhân nhàm chán dựa lưng vào ghế phụ, cứ hai phút lại xem đồng hồ một lần, lúc không nhớ đếm tới lần thứ bao nhiêu cuối cùng cửa xe cũng bị người ta mở ra.

Đã là tháng ba, thành phố Bắc ảm lên được mấy ngày, thời gian gần đây gió cũng không còn lạnh mấy nữa.

Cho dù là buổi tối, thời tiết cũng chỉ coi như là có chút cảm giác mát mẻ thôi.

Lúc tiếng mở cửa vang lên, Kiều Nhân quay đầu sang, sau đó ánh mắt chạm phải ánh mắt anh, cô lại tiếp tục quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Thời gian không sớm cũng không muộn.

Buổi đêm đã bắt đầu tới rồi, thành phố này lại chuyển sang một nhịp độ khác.

Dường như chậm hơn so với nhịp sống ban ngày một chút, mà cũng giống như không có khác biệt mấy.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm một đôi tình nhân đi ngang qua, mãi tới khi xe khởi động, giọng nói của đôi tình nhân kia mới lùi xa.

Ngón tay cô sờ lên chiếc ốp điện thoại mấy lần, cuối cùng vẫn không thể quen được với không khí yên tĩnh quá mức này, nhìn ra cửa sổ thờ dài sau đó mở miệng:

"Dường như cô ấy rất thích anh."

Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, không lên tiếng.

Kiều Nhân xoa xoa mũi, tiếp tục tự nói với mình: "Cô ấy cũng từng đưa thẻ phòng cho anh sao?"

Lần này Kỳ Hàn Thanh trả lời cô, hai chữ: "Không có."

Kiều Nhân kinh ngạc mấy giây.

Kỳ Hàn Thanh: "Ban đầu tôi không biết cô ấy thích mình."

"Tại sao?"

"Mỗi lần cô ấy có việc gì đều gọi điện cho Phó Yến, tôi tưởng rằng cô ấy thích Phó Yến."

(Bất hạnh thay cho Trương Nghi tiểu thư =))))))))))

Ngay cả lần này trở về nước, việc đầu tiên cô ta làm cũng là gọi điện cho Phó Yến.

So với anh, quan hệ của Trương Nghi với Phó Yến tốt hơn nhiều.

"Vậy tại sao anh biết cô ấy thích anh?"

Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô: "Em cảm thấy rất thú vị à?"

Kiều Nhân: "..."

Cô chỉ là kẻ thừa huyệt thống bát quái tốt đẹp của Tống nữ sĩ mà thôi.

Kỳ Hàn Thanh quay đầu ở giao lộ phía trước, yên lặng vài giây cuối cùng vẫn mở miệng giải thích: "Cô ấy tỏ tình với tôi."

Kiều Nhân: "... Sau đó thì sao?"

"Từ chối."

Kiều Nhân tiếp tục lặp lại: "Rồi sao nữa?"

Một giây sau xe dừng lại, Kỳ hàn Thanh nghiêng đầu, ý cười không rõ rệt: "Em còn muốn có cái gì sau đó nữa?"

Anh đặc biệt từ chối thẳng thừng như vật, nhưng Trương Nghi cứ như một con gián đánh mãi không chết, quyết tâm nhất định phải theo đuổi được anh.

Từ mấy năm trước theo đuổi cho tới tận bây giờ.

Kiều Nhân: "Cô ấy theo đuổi anh mấy năm?"

Kỳ Hàn Thanh: "Đến rồi."

Ban đầu Kiều Nhân nghe không hiểu, mãi tới khi nhìn theo tầm mắt của anh thấy cửa tiểu khu nhà mình mới hiểu ra.

Cô vừa tháo dây an toàn vừa bát quái: "Anh trả lời trước đi."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Lần đầu tiên anh thấy Kiều Nhân nhiều lời như vậy.

Kỷ Hàn Thanh: "Đã quên rồi."

Dừng lại vài giây: "Hình như là từ năm mà em dựa vào vai tôi ngủ suốt ba tiết học."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân định giả vờ như không nghe thấy nửa câu sau, nhẹ nhàng cảm thán: "Vây cũng đã rất lâu rồi..."

Không nghĩ tới, Trương Nghi còn là một người kiên trì như vậy.

Kiều Nhân đã tháo dây an toàn xong, cánh tay vươn ra lấy đồ đạc đang để ở ghế sau.

Lúc ngồi trở lại cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Ban nãy em nói với Trương Nghi..."

Kiều Nhân cắn môi dưới, vội vàng phủ nhận thẳng thừng: "Tôi nói mò..."

Kỷ Hàn Thanh không để ý tới cô, tự mình nói ra nửa câu còn lại: "Thật ra cũng không sai."

Kiều Nhân: "..."

"Đúng là tôi không thích cô ấy."

Kiều Nhân cảm thấy nếu tiếp tục đợi người này nói tiếp thì không có gì tốt lành cả. Đến chào hỏi cũng không kịp vội vàng muốn mở cửa xe bỏ chạy trốn chết, đáng tiếc anh đã khóa cửa xe rồi.

Cô kéo mấy lần cũng không thể mở cửa xe ra.

Kiều Nhân vẫn đang duy trì tư thế ngồi quay sang cửa sổ, yên lặng mấy giây, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh lại nói:

"Tôi thích em."

Ba chữ này đột nhiên đến mà không báo trước.

Đơn giản mà thẳng thắn, giống như một chiếc búa nặng nề gõ lên ngực Kiều Nhân, khiến cô không thở nổi.

Kiều Nhân nghĩ thầm, xong rồi.

Lần này ngay cả giả ngốc cũng không được nữa rồi.

Sau này còn muốn làm việc với nhau, mặc dù có thể ở toàn soạn một tuần cũng không gặp nhau được một lần, thế nhưng việc gì cũng có ngộ nhờ... Nếu ngộ nhờ gặp nhau thì sao đây?

Tình cảnh này, tuyệt đối không thể dùng hai chữ "ngượng ngùng" đơn giản mà có thể miêu tả được.

Kiều Nhân cũng không dám quay đầu, cách một lớp cửa kính, cô nhìn một gia đình ba người xa lạ đang đi vào tiểu khu.

Thật ảm áp, không giống như hai người họ trong xe, không khí đông cứng như vậy.

Cô không nói lời nào, Kỷ Hàn Thanh cũng không nói.

Không biết có phải do tâm lý tác động không, Kiều Nhân cảm thấy nhiệt độ trong xe ngày càng cao, cao tới mức khiến lưng cô đổ ra một lớp mồ hôi.

Lúc lâu sau, Kiều Nhân đành nhắm mắt đáp lại: "Tạm thời... tôi không muốn hẹn hò."

Kiều Nhân: "Hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

"Hơn nữa... Tôi vẫn luôn coi ngài là trưởng bối."

Đề phối hợp với hai chữ "trường bối", Kiều Nhân đặc biệt dùng đại từ xưng hô "ngài".

Người phía sau yên lặng, nửa chữ cũng không nói.

Kiều nhân lo lắng có phải mình vừa từ chối quá tuyệt tình không, giống như đang nói Kỳ hàn Thanh là người 70, 80 tuổi vậy.

Cô đợi gần hai phút, cuối cùng vẫn không tìm được quay đầu lại nhìn.

Tích tắc, Kiều Nhân còn chưa kịp quay lại, anh đột nhiên nắm chặt tay cô kéo về phía trước.

Sau đó trong chớp mắt, cả người Kiều nhân bị kéo sang.

Hô hấp Kiều Nhân hơi ngừng lại: "Chú... chú..."

Cô mất tới ba giây đồng hồ, lắp bắp không biết bao nhiêu lần vẫn không gọi được cho hoàn chỉnh, đầu ngón tay anh đã đè xuống, nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô.

Một giây sau, cô nghe thấy anh mở miệng, giọng nói trầm thấp, dường như mang theo mấy phần mê hoặc:

"Vậy sau này đừng coi như vậy nữa."

Kiều Nhân không lên tiếng, yên lặng nhích về phía sau một chút.

"Có được không?"

Vất vả lắm Kiều Nhân mới nhích được về vị trí của mình, tim cô đập thình thịch, chỉ muốn mau mau giải quyết xong chuyện này, lựa chọn cách nào nhanh nhất mà hiệu quả nhất.

Không tới hai giây, Kiều Nhân mạnh mẽ nén lại hai hàng nước mắt: "Không, không được."

Cô hoàn toàn chưa chuẩn bị.

Chưa chuẩn bị hẹn hò, càng chưa chuẩn bị hẹn hò với Kỳ Hàn Thanh.

Cho dù cô tính ý biết rằng cô có hảo cảm với anh.

Cảm giác rung động ai cũng từng có, thế nhưng rung động lại không thể coi như com ăn được.

Về mặt tình cảm Kiều Nhân hoàn toàn không có cảm giác an toàn, đặc biệt là khi đối phương vẫn cách một hai ngày lại nhận được thẻ phòng từ người khác.

Cô gái này học diễn xuất hay sao, nói khóc là khóc được ngay, vừa khóc nước mắt đã rơi không ngừng.

Kỳ hàn Thanh hoàn toàn hết cách với cô, lấy tờ khăn giấy tới gần, Kiều Nhân liền nhận lấy lau mặt.

"Tôi tự lau."

"Khóc cái gì."

Kiều Nhân không nói gì, yên lặng chớp mắt sau đó yên lặng lau.

Kỳ Hàn Thanh liếc nhìn cô một chút, sau đó mở khóa cửa xe ra.

Lúc này Kiều Nhân mới thở phào nhẹ nhõm, mở cửa xe, xuống xe rồi còn mang theo giọng mũi nặng trĩu nói:

"Cảm ơn chú nhỏ."

Kỳ Hàn Thanh: "..."

Động tác của Kiều Nhân rất nhanh, sau khi cầm đồ đạc cẩn thận thì xuống xe rồi đóng cửa lại.

Ghế phụ dường như còn lưu lại mùi hương của cô, dịu nhẹ, giống như mùi sữa tắm hoặc là hương nước hoa nào đó.

Yết hầu Kỳ Hàn Thanh chuyển động hai lần, sau đó anh hạ cửa kính xe xuống.

Gió lạnh bên ngoài tràn vào nhưng hơi thở của anh nóng rực.

Kỳ Hàn Thanh thấp giọng mắng một tiếng, sau đó đưa tay nói lỏng caravat.

Mẹ kiếp, thời tiết sao lại nóng vậy chứ.

Hai ngày cuối tuần, Kiều Nhân trải trong lo sợ.

Đặc biệt là thứ bảy, Kiều Nhân cũng không dám tới học tiết của giáo sư Từ.

Tối chủ nhật, Kỷ Niệm nhìn cô hai ngày liên tiếp hôn vía lên mây, hiếm khi lo lắng như vậy, vút báo cáo sang một bên sẵn tới hỏi: "Tiểu Kiều, hai hôm nay cậu có chuyện gì thế?"

Hai ngày nay Kiều Nhân ngủ không ngon lắm, vừa ngủ liền mơ thấy Kỷ Hàn Thanh.

Một giấc mơ suốt cả đêm

Hôm sau Kiều Nhân không nhớ rõ nội dung lắm, chỉ nhớ trong mơ anh hỏi: "Ai là trường bối của em?"

Sau đó cô bị tỉnh giấc.

Kỷ Niệm sờ trán cô: "Không sốt mà."

Kiều Nhân nằm bò ra trên giường, không lên tiếng.

"Thời kỳ trưng tư à?"

Kiều Nhân: "..."

"Không dễ dàng gì nha." Kỷ Niệm cũng nằm xuống, "Coi trọng anh giai nhà ai rồi hả?"

"Đừng đoán mò."

Ở phương diện này Kỷ Niệm cực kỳ có kinh nghiệm, "Nói cho tớ biết, tớ theo đuổi thay cậu."

"..."

Kiều Nhân không thêm đề ý tới cô ấy.

"Tiểu Kiều cậu yên tâm," Kỷ Niệm lập lời thề son sắt, "Chỉ cần không phải là anh trai tớ, tớ đều có thể theo đuổi giúp cậu."

SPOIL Chương 24:

Trong lòng Kiều Nhân không thoải mái, nhũn mảy lại. Khi vừa định quay đầu nói chuyện thì anh đã kéo hành lý của cô đi về phía trước.

Kỷ Hàn Thanh dừng bước chân, không quay đầu lại, nhưng câu nói này lại là đang nói với Kiều Nhân:

"Buổi tối tới phòng tôi lấy."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Kỷ Niệm cảm thấy thật khó mà tin nổi.

Thời gian cô ấy và Kiều Nhân quen biết không tính là quá lâu nhưng số người từng tỏ tình với Kiều Nhân mà cô ấy biết thì không dưới một trăm.

Mỗi lần Kiều Nhân được tỏ tình, đều làm như chẳng liên quan gì tới mình không khác người ngoài cuộc là bao, nhưng lần này rõ ràng có khác biệt.

Nha đầu này cũng có lúc hôn vía lên mây.

Lòng hiếu kỳ của Kỷ Niệm càng cao hơn mấy lần, "Tiểu Kiều, cậu nói cho tớ biết là anh giai kiểu gì vậy?"

Kiều Nhân ném một cái gối sang chặn ngang lời cô ấy: "Câm miệng, không có anh giai nào hết."

Kỷ Niệm quả nhiên ngậm miệng.

Hai tai Kiều Nhân mãi mới có được chút yên tĩnh, nhưng chưa được nửa phút đã nghe thấy Kỷ Niệm đổi sang giọng điệu kì quái:

"Chẳng lẽ... là chị gái?"

"..."

Kiều Nhân đứng dậy, đang định đi tìm cái gối khác thì đã bị Kỷ Niệm ôm lấy chân.

Kỷ Niệm cũng không đùa với cô nữa, nghiêm túc ngồi xếp chân xuống đối diện, "Vậy cậu nói đi, hai hôm nay cậu sao vậy?"

Từ hôm qua đến giờ, Kiều Nhân đi dép trái không dưới năm lần.

Sáng sớm hôm nay còn lợi hại hơn, lấy kem đánh răng biến thành sữa rửa mặt đổ ra tay, nếu không phải đúng lúc cô ấy kịp ngăn lại thì không biết còn có thể xảy ra chuyện gì nữa.

Kỷ Niệm đếm đầu ngón tay một hồi, không thể là thất tình, sau khi hỏi một lượt thì cũng có thể xác định không phải là tương tư đơn phương.

Cô ấy vẫn hiểu rõ tính cách Kiều Nhân, đoán tới đoán lui chỉ chốt được một đáp án, thấy Kiều Nhân im lặng nét mặt mệt mỏi, thăm dò hỏi:

"Ai tỏ tình với cậu à?"

Kiều Nhân: "..."

"Ai quấy rầy cậu thế?"

Chuyện như vậy không phải mới xảy ra với Kiều Nhân lần đầu, đối với Kiều Nhân mà nói cũng xem như là đã quá quen rồi. Lúc nói chuyện Kỷ Niệm đều cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất, hỏi han dè dặt nhất.

Một cô gái xinh đẹp như thế, được người ta yêu thích là chuyện rất bình thường. Nhưng yêu thích và quấy rầy là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Khi Kiều Nhân học năm thứ ba Đại học có một môn học tự chọn, thầy giáo đó luôn làm phiền cô. Trên lớp hay lúc tan học đều hỏi xem cô có thời gian không, muốn mời cô đi xem phim ăn tối.

Kết quả người này đúng là điển hình của âm hồn không tan, bị từ chối một lần rồi hai lần mà càng bị ngăn cản lại càng mạnh mẽ hơn.

Kiều Nhân cảm thấy phiền phức vô cùng, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần trượt môn học tự chọn đó rồi, trực tiếp cho số điện thoại của anh ta vào danh sách đen.

Sau khi chặn anh ta xong, toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Khi tự học buổi tối không còn phải nhận tin nhắn của thầy giáo đó nữa, khi đi học cũng sẽ không bị anh ta gọi tên nữa.

Quá trình có thể không thuận lòng người cho lắm nhưng ít nhất kết quả đều là vui vẻ.

Kiều Nhân vốn cho rằng chuyện này sẽ trôi qua như vậy, đến buổi tối trước khi thi cuối kỳ, hội học sinh tổ chức liên hoan bỗng có người nhắc lại chuyện này.

Có tổng cộng bảy cô gái đang ngồi ở đó thì tới bốn người từng bị thầy giáo đó nhắn tin quấy rối, trong khi hai người đang có bạn trai rồi.

Kiều Nhân muốn nôn cũng không nôn được, cả buổi tối hôm ấy chẳng nuốt nổi cơm.

Sau đó thuận lợi thi xong học kỳ, tuy rằng Kiều Nhân không bị trượt nhưng trong hệ thống đánh giá của các giảng viên vẫn bị anh ta cho mức thấp nhất.

Tuy rằng việc này không ảnh hưởng tới cô nhiều lắm nhưng Kiều Nhân vẫn không nuốt nổi cơn giận này.

Cô viết tới mất lá thư khiếu nại, cuối cùng cân nhắc đến việc anh ta cũng chưa thực sự tạo ra tổn hại gì cho mình, cũng không có chứng cứ trực tiếp hay gián tiếp nên cuối cùng lại xé thư vứt vào thùng rác.

Chuyện này giống như một con sóng trôi đi cùng với quãng thời gian Đại học năm thứ ba của Kiều Nhân, mấy ngày trước khi Kiều Nhân trở lại trường còn thấy thầy giáo đó vui vẻ trêu đùa cùng với các giảng viên khác.

Nhưng anh ta dựa vào cái gì mà vui vẻ như vậy?

Hiện tại Kiều Nhân nghĩ tới gương mặt đó còn cảm thấy như có gì đó mắc ngang trong cổ họng, khiến cô không thể thở nổi.

Cô nhú mày, lại nghe thấy Kỷ Niệm nói, lần này giọng điệu rõ ràng là giận dữ hơn nhiều:

"Cậu thật sự bị quấy rồi hả?"

Kỷ Niệm hận không thể đấu tranh vũ trang, "Ai quấy rầy cậu, tớ sẽ đập bẻ đầu chó của hần!"

Kiều Nhân dở khóc dở cười, kéo tay cô ấy ngồi xuống: "Không có."

Cô lặp lại: "Không ai quấy rầy tớ cả."

Kỷ Hàn Thanh với cô căn bản cũng không phải là quấy rối.

Kỷ Niệm cau mày, một mặt nghi ngờ.

Kiều Nhân tạm thời không muốn kể chuyện của mình với Kỷ Hàn Thanh cho Kỷ Niệm biết, cô mở lịch trong điện thoại ra thuận tiện kiểm một lý do:

"Không phải sắp tới Tết Thanh Minh sao... Mỗi lần đến Tết Thanh Minh tâm trạng tớ đều không tốt."

Kỷ Niệm rất nhanh bị chuyển đề tài, "Còn mấy ngày nữa?"

"Tuần sau."

Kỷ Niệm yên lặng vài giây, "Cậu có đi Hàng Châu một chuyến không?"

"Đi chứ."

Kiều Nhân nằm xuống, nhẹ nhàng trở mình, "Năm ngoái đã không đi rồi, năm nay nhất định phải trở về."

Kỷ Niệm, "Tớ đi cùng cậu nhé... Tớ xin phép giáo viên hướng dẫn cho nghỉ một ngày."

Kiều Nhân lắc đầu: "Mấy ngày nữa tớ phải đi công tác Thượng Hải, lúc đó sẽ bay thẳng từ Thượng Hải sang Hàng Châu."

Khoảng cách không xa, đi chuyển không mất thời gian lắm.

Mấy hôm nay Kiều Nhân ngủ không ngon, lại có một đồng chuyện phiền muộn trong lòng, lúc này cô hơi nhức đầu, gờ tay lên che mắt.

"Hôm nay tớ đi ngủ sớm, ngày mai trước khi cậu đi học nhớ gọi tớ dậy."

Kỷ Niệm: "Không ăn tối à?"

"Không ăn," Kiều Nhân đáp, "Không thấy ngon miệng."

Kỷ Niệm không nói nữa, chỉ đưa tay xoa xoa tay Kiều Nhân. (Tự dung thấy mùi hoa bách hợp đâu đây =)))))

Khớp xương tinh tế, hầu như không có thịt nhiều, cầm trong lòng bàn tay cảm thấy gầy gò đến sợ.

Kỷ Niệm thờ dài mấy cái, sau đó mới cầm điện thoại nhắn tin cho Kỷ Hàn Thanh:

[Anh, ngày mai anh và Tiểu Kiều cùng đi Thượng Hải à?]

Vài giây sau, đầu kia trả lời: [Ừ.]

Kỷ Niệm: [Vậy anh giúp em chăm sóc cho Tiểu Kiều, nhắc cô ấy ăn cơm đúng giờ.]

Kỷ Hàn Thanh: [Sao vậy?]

Kỷ Niệm: [Hai hôm nay cậu ấy không ăn uống gì mấy, em thấy cô ấy đói bụng tới mức gầy đi rồi.]

Lần này Kỷ Niệm nhìn tới khi màn hình điện thoại tối đi cũng không thấy bên kia trả lời.

Kỷ Niệm liếc nhìn Kiều Nhân, tay trái của cô còn che trên mắt, bên dưới bàn tay chính là nửa khuôn mặt thanh tú, da dẻ trắng nõn, tới nửa cái lỗ chân lông hay là mụn cũng không nhìn thấy.

Thật là đẹp. (Đọc đoạn này thật sự... =)))))

Lần thứ en-nờ Kỷ Niệm cảm thấy mình sinh sai giới tính thật rồi.

Khi cô thu tầm mắt lại nhìn thấy tin nhắn của Kỷ Hàn Thanh:

[Cô ấy thích ăn gì?]

Khóe môi Kỷ Niệm hơi cong lên, gõ từng chữ: [Anh muốn theo đuổi Tiểu Kiều à?]

[Em quản được không?]

Kỷ Niệm "..."

Cô không dám đụng tới gai nhím nữa, nghĩ ngợi nửa ngày mới gõ một danh sách các món bình thường Kiều Nhân thích ăn.

Buổi tối Kiều Nhân ngủ sớm, hôm sau cũng hiếm khi dậy sớm.

Chưa tới bảy giờ, ánh nắng vừa xuyên qua tầng mây chiếu xuống tạo thành một tấm thảm màu vàng nhạt dưới sàn nhà.

Kiều Nhân cảm giác ngủ không được thoải mái lắm, sau khi tỉnh dậy cảm thấy như vừa đánh nhau với ai đó một trận, cả người như vừa được ghép các bộ phận lại với nhau, cổ ngồi xuống vận động mấy lần.

Khoảng bốn năm phút sau, đội cả người cảm thấy linh hoạt hơn mới xuống giường, xếp quần áo đã chuẩn bị từ trước cùng với đồ vệ sinh cá nhân vào vali hành lý.

Đúng lúc Kỷ Niệm đẩy cửa đi vào: "Dậy sớm vậy sao?"

Kiều Nhân không ngẩng đầu, tiếp tục xếp đồ đạc: "Mười một giờ bay."

Thời gian này cũng không sớm không muộn, ra ngoài không quá lạnh cũng không quá nóng.

Kỷ Niệm nhìn mấy phút sau đó đóng cửa đi ra, "Tớ làm đồ ăn sáng."

"..."

Kỷ Niệm nói nấu đồ ăn sáng cơ bản cũng chỉ là ném mì ăn liền vào trong nồi, thêm mấy lá rau, luộc loạn một nồi.

Kiều Nhân dừng động tác, hơi bất đắc dĩ nhíu mày, đội cửa phòng đóng lại rồi mới tiếp tục xếp đồ.

Từng cái từng cái, móng dày đều có.

Theo dự báo thời tiết, mấy ngày Thanh Minh, ở phía Nam sẽ có mưa.

Kiều Nhân suy nghĩ vài giây, cuối cùng vẫn lấy ô từ trong ngăn kéo ra bỏ vào.

Kỷ Niệm mới xong việc trong nhà bếp, đang bê bữa ăn sáng đặt xuống bàn.

Kiều Nhân xoa cổ tiến đến, quả nhiên thấy một cái bát có rau cải và mì ăn liền, lại nhìn sang bên cạnh, lần này may mắn có thêm đĩa com rang.

Từng hạt com rõ ràng, lấp la lấp lánh, cũng xem như là ổn.

Kiều Nhân kéo ghế ngồi xuống, "Mới đi học ở Châu Âu về à?"

"Cút sang một bên!" Kỷ Niệm mắng cô một câu, hôm nay rõ ràng cô ấy rất vui vẻ, đôi mắt cong cong, "Tiểu Kiều cậu mau ném thử xem thế nào?"

Kiều Nhân vừa cầm thìa lên liền nghe thấy Kỷ Niệm nói: "Mấy hôm trước tớ về nhà, học của anh tớ đấy."

Kỷ Niệm: "Nhưng mà học không thành công lắm, chỉ được sáu, bảy phần thôi."

Kiều Nhân thật sự không chịu nổi ánh mắt tràn ngập sự mong chờ của Kỷ Niệm, một lần không dám ăn quá nhiều, chỉ cho chưa đến nửa thìa vào miệng.

Nửa phút sau cô lại xúc một thìa nữa.

Mắt Kỷ Niệm lấp lánh ánh sao: "Ăn ngon không?"

Kiều Nhân gật đầu.

Thanh đạm nhưng lại đầy đủ hương vị, cô nhìn về phía Kỷ Niệm: "Anh cậu còn nấu được com à?"

"Trước kia không phải anh tớ ở nước ngoài sao, ngày ba bữa com của anh ấy và anh Phó Yến đều là anh tớ làm."

Kỷ Niệm dừng một chút, uống ngụm nước ấm, "Đương nhiên đây là lúc anh ấy rảnh rồi."

Cô ấy vừa nghĩ tới phải chia cách với Kiều Nhân suốt một tuần, ăn không nói ngủ không nói thật chẳng quen thuộc chút nào, liền lập tức nói như bắn súng liên thanh.

"Tớ cảm thấy người như anh trai tớ, cô gái nào cũng không xứng được."

Kiều Nhân không tiếp lời, chỉ lo vùi đầu ăn cơm.

Kỷ Niệm "Nhưng cậu thì khác."

Kiều Nhân: "..."

"Nếu như là cậu, tớ lại cảm thấy anh tớ không xứng với cậu."

Kiều Nhân chọc cái thìa vào bát cơm một cái, nghiêng răng: "Câm miệng."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-2

Lúc mười một giờ, cả đoàn đứng giờ lên máy bay.

Kiều Nhân vừa lên máy bay đã đeo miếng che mắt lên, trái phải trước sau đều là đồng nghiệp cùng phòng, Lục Hạ ngồi bên tay trái cô. Đợi tới khi máy bay cất cánh, Lục Hạ liền đưa tay khẽ chọc cô:

"Tiểu Kiều, cậu ngủ rồi à?"

"Vẫn chưa."

"Lần trước Kỷ tổng tìm cậu có chuyện gì thế?"

Tâm tư Kiều Nhân đang treo ngược cành cây, nhẹ giọng đáp: "Nói chuyện công việc."

"Thế Kỷ tổng trông có đẹp trai không?"

Kiều Nhân: "..."

"Lần trước ở trong cuộc họp tớ cũng nhìn thấy Kỷ tổng, nhưng khoảng cách quá xa nên không rõ..."

Tòa soạn vốn có rất nhiều phòng ban, công nhân của mỗi phòng ban lại rất nhiều, vì vậy nên mỗi lần mở cuộc họp vào Thứ Hai đều chỉ có vài người của một phòng được tham gia, sau khi trở về mới bàn giao công việc cho những người khác.

Lục Hạ vất vả lắm mới được tham gia một lần, kết quả quên mang theo kính mắt, cả buổi đều nhìn cả người lẫn vật trong trạng thái ngấm hoa trong sương.

Cô ấy chỉ nhớ được giọng Kỷ Hàn Thanh rất êm tai, tuy rằng toàn bộ thời gian buổi họp anh cũng không nói được mấy câu.

Lục Hạ thấy Kiều Nhân không đáp, lại chọc cô một cái: "Ngủ rồi à?"

"Không..."

"Không ngủ thì trả lời câu hỏi của tớ đi."

Kiều Nhân liền đổi giọng: "Ngủ rồi."

"..."

Kiều Nhân nắm mắt trong chốc lát, cuối cùng con buồn ngủ cũng kéo đến, Lục Hạ vẫn còn đang nhỏ giọng thì thầm bên cạnh cô, âm thanh như tiếng muỗi kêu cảm giác không mấy chân thực.

Cô nghiêng đầu rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Kiều Nhân ngủ một giấc liền tới tận khi máy bay hạ cánh.

Cô bị Lục Hạ đánh thức.

Các hành khách đã chen chúc xuống máy bay, Lục Hạ và cô hòa vào dòng người, vừa đi vừa sắp xếp lịch trình hôm nay.

"Ngày mai mới bắt đầu công việc, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi một chuyến nhé?"

Hai người vẫn đang xếp hàng lấy hành lý, Kiều Nhân còn chưa tỉnh ngủ hẳn, cả người cũng không có chút tinh thần nào, vẻ mặt phờ phạc, chậm nửa nhịp mới trả lời cô ấy: "Đi đâu?"

"Đạo loạn quanh thôi."

Lần đầu tiên Lục Hạ tới Thượng Hải, giọng điệu lúc nào cũng có sự hưng phấn.

Cô nhìn quanh bốn phía, "Sao không thấy Kỷ tổng đâu nhỉ?"

Đã đến lượt hai người họ, Kiều Nhân tiến lên vài bước cầm lấy vali hành lý, thuận miệng đáp: "Chắc là ở khoang hạng nhất."

Dáng người cô gầy nhưng sức lực không yếu, dễ dàng lấy hai vali hành lý xuống.

Lục Hạ bỗng nhớ ra, vừa nhận hành lý của mình lại lập tức đưa sang cho cô, đồng thời ghé sát tai Kiều Nhân nói:

"Tớ đi vào phòng vệ sinh một lát."

Vừa nãy ở trên máy bay uống cốc nước lạnh, lúc này bụng cảm thấy có chút không thoải mái.

Kiều Nhân gạt đầu, kéo hai cái vali hành lý đi ra khỏi đám đông, vừa mới dịch chuyển được mấy bước, tay phải đã nhẹ đi.

Một giây sau, vali hành lý của cô rơi vào trong một bàn tay khác.

Kiều Nhân cúi đầu, tầm mắt dừng trên bàn tay đó vài giây, nhìn năm ngón tay khớp xương rõ ràng vừa thon dài vừa cân đối, cô liếc nhìn lại bàn tay mình theo bản năng, sau đó kéo vali của Lục Hạ lùi lại mấy bước.

Lúc này anh vẫn còn đang nghe điện thoại, vẻ mặt điềm tĩnh "Vâng" một tiếng: "Vừa xuống máy bay ạ."

"..."

"Đi cùng sinh viên của mẹ."

Kiều Nhân cơ bản có thể nhận ra cuộc điện thoại này là ai gọi tới rồi.

Tám chín phần là giáo sư Từ.

Đúng như dự đoán, Kỷ hàn Thanh đưa điện thoại sang: "Mẹ của tôi muốn nói với em mấy câu."

Kiều Nhân: "..."

Cô đưa định bàn tay còn lại lên nhận lấy điện thoại thì anh đã đưa điện thoại áp lên tai cô, Kiều Nhân hơi nghiêng đầu, nghe thấy giáo sư Từ ở đầu dây bên kia hỏi:

"Tiểu Kiều, mấy hôm nay có chuẩn bị luận văn không?"

Kiều Nhân quy củ đáp: "Em đang chuẩn bị rồi ạ."

"Không hiểu gì có thể hỏi Hàn Thanh."

Kiều Nhân chớp mắt: "... Vâng ạ."

Giáo sư Từ cũng cân nhắc đến việc bọn họ vẫn đang ở sân bay nên chỉ nói mấy câu đơn giản với Kiều Nhân rồi bảo cô đưa điện thoại lại cho Kỷ Hàn Thanh.

Yên tĩnh một lát, điện thoại vẫn đang ở sát bên tai Kiều Nhân, cô giờ tay chạm vào cổ tay anh:

"Nói xong rồi."

Lúc này Kỷ Hàn Thanh mới thu tay về, anh cúi đầu nhìn cô, nét mặt cực kỳ bình thản, bình thản tới nỗi suýt chút nữa Kiều Nhân cho rằng chuyện lần trước chỉ là do mình tự nằm mơ ra thôi.

Giờ tỉnh giấc rồi, hai người họ lại như cũ.

Trong lòng Kiều Nhân không cảm thấy thoải mái lắm, nhều mảy. Khi cô định quay sang nói chuyện, anh đã kéo hành lý của cô đi về phía trước.

Kỷ Hàn Thanh vẫn còn đang nghe điện thoại, Kiều Nhân nghe thấy anh nở nụ cười nói với đầu dây bên kia:

"Gầy."

Cánh tay gầy chân gầy, eo cũng nhỏ, cảm giác như chỉ cần hơi dùng sức là có thể bẻ gãy.

Kỷ Hàn Thanh dừng bước chân, không quay đầu lại nhưng câu nói này lại là đang nói với Kiều Nhân:

"Buổi tối tới phòng tôi lấy."

Kiều Nhân bước theo hai bước, lại nhớ ra là phải ở đây chờ Lục Hạ nên đành kéo vali hành lý trở về chỗ cũ.

Năm phút sau, Kiều Nhân chen ra khỏi phòng vệ sinh, lúc chạy tới giọng còn thờ gấp:

"Được rồi, có thể đi rồi!"

Sau khi đi được mấy bước, Lục Hạ lại quay đầu nhìn hai tay trống trơn của Kiều Nhân:

"Ồ Tiểu Kiều, hành lý của cậu đâu rồi?"

Mặt Kiều Nhân không biến sắc: "Làm mất rồi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Buổi tối rồi đi lấy về."

Lục Hạ đi bên cạnh cô, vừa đi vừa nói thầm: "Còn có kiểu này nữa hả?"

"..."

Buổi chiều ngày đầu tiên ở Thượng Hải, Kiều Nhân và Lục Hạ đi dạo xung quanh khách sạn một vòng.

Mãi cho tới hơn tám giờ tối, hai người ăn tối xong mới trở về khách sạn.

Thể trạng của Kiều Nhân coi như không tệ, đi cả ngày cũng không cảm thấy mệt.

Hơn chín giờ, sau khi tắm xong Kiều Nhân thay một cái váy mỏng rồi nằm lì trên giường mở nhóm chat công việc ra, lướt xuống xem danh sách các thành viên trong nhóm, khi tìm được tên Kỷ Hàn Thanh thì gửi cho anh yêu cầu kết bạn.

Đợi chưa tới hai phút, đã chấp nhận.

Kiều Nhân: [Tôi là Kiều Nhân.]

Sở dĩ cô tự giới thiệu là vì ảnh đại diện của Kiều Nhân không phải ảnh cô mà là một nam diễn viên mới nổi gần đây, tuổi không lớn lắm, còn nhỏ hơn cô tới vài tuổi.

Kiều Nhân nhìn thấy cậu ta có vẻ đẹp trai nên mượn làm ảnh đại diện.

Đợi một lúc bên kia cũng không trả lời.

Kiều Nhân tiếp tục hỏi: [Anh ở phòng nào vậy?]

Lại mấy phút, Kiều Nhân: [Chú nhỏ?]

Lần này cuối cùng đầu bên kia cũng nhắn lại số phòng.

Kiều Nhân và Lục Hạ ở chung một phòng, lúc này cô ấy vừa vào phòng tắm.

Kiều Nhân nghĩ đi lấy vali hành lý chắc cũng chỉ mất mấy phút, có khi cô lấy hành lý quay lại Lục Hạ còn chưa ra khỏi phòng tắm, cô ấy cũng không hỏi chuyện lung tung. Sau khi bỏ dậy khỏi giường, soi gương chỉnh lại váy Kiều Nhân ra ngoài.

Phòng của Kỷ Hàn Thanh ở đầu bên kia hành lang, Kiều Nhân vừa đi vừa liếc nhìn số phòng.

Sau đó khi sắp đến cuối hành lang, Kiều Nhân cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Phía trước chỉ còn lại một căn phòng thôi, hơn nữa lúc này lại có một người phụ nữ xinh đẹp mặc trang phục cầu kì đứng trước cửa, giờ tay định gõ cửa nhưng khi sắp chạm vào cánh cửa thì dừng lại.

Kiều Nhân dừng chân, không tiến lên phía trước.

Người phụ nữ kia đã chú ý tới cô, sau khi quay đầu liếc nhìn cô một cái, suy nghĩ mấy giây:

"Cô chính là thực tập sinh đó à?"

Kiều Nhân "Ừ" một tiếng.

Cô và người này không quen biết, nhưng cũng nhận ra được đây chính là "chị Hạ" mà mấy hôm trước Lục Hạ nhắc tới là cùng đi công tác với các cô.

"Cô đến đây làm gì?"

Kiều Nhân sờ sờ mũi, "Tôi tìm Kỳ tổng."

"Vậy cô có thể quay về rồi, " ánh mắt đối phương càng lúc càng không thân thiện, hừ lạnh một tiếng, lúc cô ta nói chuyện cũng bày ra dáng vẻ cao ngạo đặc ý: "Kỳ tổng không có thời gian gặp cô đâu."

SPOIL Chương 25:

Kiều Nhân đứng chéo sang một bên, nghiêng đầu nhìn anh: "Tôi không quá rầy đến chuyện tốt của hai người chứ?"

Kỳ Hàn Thanh đột nhiên tiến lên nửa bước, nắm chặt cổ tay cô kéo vào trong phòng.

"Quá rầy rồi."

"Cái... cái gì?"

"Quá rầy đến chuyện tốt của tôi rồi."

"Tôi lấy vali hành lý xong sẽ đi ra ngoài luôn, hôm nay tuyệt đối không làm phiền đến hai người."

Anh hơi nheo mắt, nghiêng đầu nhìn cô, "Không định đền bù cho tôi sao?"

Kiều Nhân: "Đền bù cái gì?"

Kỳ Hàn Thanh: "Đền bù chuyện tốt của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Kiều Nhân chỉ định tới lấy vali hành lý, lấy xong sẽ lập tức lăn đi ngay, căn bản không nghĩ tới chuyện nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim*.

*Trình Giảo Kim (589-665): là một tướng tài, công thần khai quốc của nhà Đường. Theo lời kể thì Trình Giảo Kim là người hay xen vào chuyện của người khác nên về sau người ta hay dùng "Trình Giảo Kim" để ám chỉ những người phá bình, xen ngang.

Trình Giảo Kim này xem ra cũng không phải là người hiền lành gì, đánh giá cô mấy lần từ trên xuống dưới.

"Cô tên gì?"

"Kiều Nhân."

"Cô tới đây làm gì?"

Kiều Nhân: "..."

Trọng điểm chính là nửa câu đằng sau đó.

Kiều Nhân không trả lời câu hỏi của cô ta, nhìn lướt qua sổ phòng trên cửa, xác nhận mình không đi sai địa chỉ mới hỏi lại:

"Ngài cũng tìm Kỳ tổng à?"

Chị Hạ cau mày, cô ta đã quá tuổi thanh xuân mon morn rồi, giữa mi tâm cũng có nếp nhăn, thậm chí còn có thể kẹp chết một con ruồi.

Ấn tượng đầu tiên của cô ta với Kiều Nhân không tốt, bây giờ lại nghe thấy tiếng "Ngài" thì càng giống như bị người khác giẫm phải đuôi, giọng điệu còn tệ hơn lúc trước mấy lần:

"Kỳ tổng không rảnh gặp cô, cô không nghe tôi vừa nói gì sao?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

"Nghe thấy sao còn không mau biến đi?"

Kiều Nhân nở nụ cười thân thiện: "Chỉ là tôi muốn chờ xem liệu Kỳ tổng có rảnh để gặp chị hay không."

Nhiệt độ ở Thượng Hải cao hơn Bắc Thành* nhiều, mấy hôm nay lại có dự báo mưa, vừa âm u vừa oi bức, nóng nực.

(Trước mình đề là thành phố Bắc vì nghĩ đây là địa danh hư cấu nằm ở phương Bắc, nhưng giờ mình nghĩ Bắc Thành là tên riêng thì hợp lý hơn.)

Kiều Nhân vốn nghĩ là mình đã ăn mặc mát mẻ lắm rồi, mãi cho tới khi nhìn thấy chị Hạ.

Người phụ nữ này còn mặc ít hơn cả cô, váy hai dây, vừa ngắn lại vừa mỏng, không che được mấy phần da thịt.

Ban này Kiều Nhân còn không hiểu lý do chị Hạ không ưa mình, nhưng hiện tại thì cơ bản đã rõ ràng rồi: Cô làm chậm trễ chuyện tốt của người khác, như vậy mà còn yêu mến được thì mới là lạ.

Cô khoanh tay tựa lưng vào tường một lát, thấy chị Hạ giơ tay lên rồi lại hạ xuống, sau đó lại nâng lên, sau mấy lần liên tiếp, cô không kìm được hỏi:

"Có cần tôi giúp chị gõ cửa không?"

Động tác của chị Hạ lập tức cứng đờ, quay đầu lườm cô.

Kiều Nhân đứng thẳng người tiến lên phía trước hai bước, sau đó đưa tay gõ cửa ba lần.

Cô không đứng đối diện cửa, chỉ vươn tay ra gõ sau đó liền thu lại.

Nếu như lúc này cửa mở ra, người bên trong không bước ra xem thì có lẽ còn chẳng biết cô đang đứng ở đây.

Kiều Nhân cúi đầu chăm chú nhìn mũi chân, cô nghĩ khá đơn giản, đợi lát nữa cửa mở ra, tiện cho cô có thể ở đây xem người đàn ông này trêu hoa ghẹo nguyệt, làm thế nào đối phó với những người phụ nữ tìm tới tận cửa phòng mình.

Kết quả mất giây sau, cô chỉ kịp chớp mắt, tiếng mở cửa vang lên, Kiều Nhân ngẩng lên nhìn thấy chị Hạ quay đầu lại dương dương tự đắc trước mặt mình sau đó bước vào trong.

Kiều Nhân: "..."

Cô ta cứ thế đi vào trong?

Kiều Nhân hít sâu mấy lần, vốn muốn giúp bản thân bình tĩnh lại, kết quả hít vào bao nhiêu cũng không đủ để thở ra, cả lồng ngực đều có cảm giác tức đến muốn nổ tung.

Cô đứng im tại chỗ, không động đậy cũng không nhúc nhích hồi lâu, chớp mắt nhìn hành lang trước mặt trống rỗng cùng với cửa sổ thủy tinh ở cuối hành lang.

Sắc trời tối đen, những ánh đèn đủ mọi màu sắc đang lơ lửng giữa bầu trời, không nhìn thấy ánh trăng hay bất cứ vì sao nào.

Trời đêm gió lớn, cô nam quả nữ ở cùng một phòng, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cũng không biết đã đứng được hai phút hay chưa, Kiều Nhân lấy lại tinh thần, nhú mày, tức lộn ruột phải quay về phòng mình.

Vừa mới xoay người, cánh cửa sau lưng đã lại được mở ra, tiếng gày cao gót chạm xuống nền nhà, bước chân hỗn loạn, âm thanh "cộc cộc" vang lên.

Một giây sau, cô thấy giọng anh gọi: "Kiều Nhân."

Kiều Nhân dừng bước, không quay đầu lại.

"Vào đi."

Kiều Nhân vẫn không quay đầu.

Âm thanh "cộc cộc" càng lúc càng gần, chị Hạ đã đi tới, lúc lướt qua cô còn lườm cô một cái. Rõ ràng cô ta rất tức giận, gót giày nện xuống sàn gạch tạo tiếng vang động trời, lúc đi tới phòng mình còn suýt nữa bị trượt chân.

Tầm mắt Kiều Nhân vẫn dõi theo, chờ tới khi bóng người kia hoàn toàn biến mất mới hạ giọng nói:

"Tôi tới lấy vali hành lý."

Người đàn ông phía sau nhẹ nhàng đáp: "Vào trong lấy."

"Không muốn vào."

Rốt cục Kiều Nhân cũng quay người lại, nghiêng đầu nhìn anh:

"Tôi không quấy rầy chuyện tốt của hai người chứ?"

Rõ ràng Kỳ Hàn Thanh cũng vừa tắm xong, tóc còn chưa kịp sắp khô, ướt đầm rù xuồng trước trán, anh nheo mắt:

"Chuyện tốt gì?"

Đều là người trưởng thành cả rồi, còn giả bộ thuần khiết trong sáng gì với cô chứ.

Kiều Nhân rời tầm mắt, không lên tiếng.

Kỳ Hàn Thanh dựa người vào khung cửa, lặp lại lần nữa: "Vào trong lấy."

Kiều Nhân cảm thấy ánh mắt của anh không đúng lắm, không chỉ không dám đi vào mà ngược lại còn muốn lui về phía sau.

Cô không giống chị Hạ, đi ra khỏi phòng còn mang giày cao gót, cô chỉ đi dép lê của khách sạn cung cấp. Vì dép hơi rộng so với chân nên cô cũng không dám bước quá lớn, vừa dịch được nửa bước, Kỳ Hàn Thanh đột nhiên tiến lên phía trước, nắm chặt cổ tay cô kéo vào trong phòng.

Lần này đôi dép lê không vừa chân đúng là hoàn toàn không vừa chân thật.

Lúc Kiều Nhân bị kéo vào trong, chiếc dép bên phải đã rơi mất. Đóng cửa lại rồi, chiếc dép kia còn bị nhốt lại bên ngoài cửa.

Kiều Nhân bị âm thanh sập cửa vang lên làm cho sợ tới mức tim cũng chừng lại, hô hấp của cô đột nhiên trở nên nặng nề, không tới vài giây sau mới thở nhẹ ra.

Trong phòng hình như có một chiếc đồng hồ, lúc này ngay cả âm thanh chuyển động của kim giây cũng có thể nghe rất rõ. Kiều Nhân cảm thấy trên người anh tỏa ra mùi rượu, dường như là vừa mới tắm xong nên chỉ còn lưu lại hương nhàn nhạt, nếu đứng xa một chút có lẽ sẽ không chú ý tới.

Kiều Nhân cố gạt bàn tay mình ra khỏi tay anh, đưa mắt nhìn xung quanh:

"Vali hành lý..."

Còn chưa dứt lời, anh đã nhẹ nhàng mở miệng: "Quấy rầy rồi."

"Cái... cái gì?"

"Quấy rầy đến chuyện tốt của tôi rồi."

"..."

Nhất thời Kiều Nhân đã quên mất ban nãy mình định nói gì.

Cô cảm thấy giọng điệu của Kỳ Hàn Thanh và chị Hạ gần giống nhau, đều lộ ra một phần bất mãn cực kỳ rõ.

Kiều Nhân: "Vây, vậy tôi..."

Cô muốn nói là thay anh gọi chị Hạ quay lại, kết quả lời này vừa mới xuất hiện trong đầu thì đầu lưỡi đã cứng đờ, không có cách nào nói ra được.

Kiều Nhân cắn răng: "Tôi lấy xong vali hành lý sẽ lập tức đi ngay, hôm nay tuyệt đối không làm phiền đến hai người."

Khóe mắt anh hơi nheo lại, nghiêng đầu nhìn cô, "Em không định bồi thường cho tôi sao?"

Kiều Nhân: "Bồi thường cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh: "Bồi thường chuyện tốt cho tôi."

Kiều Nhân cảm giác mình đang bị coi như cái lốp xe dự phòng, cô nhủ mày càng lúc càng chặt, mọi bất mãn đều sắp thể hiện hết lên khuôn mặt.

"Anh nhận được nhiều thẻ phòng như vậy rồi, người ở Thượng Hải từng đưa thẻ phòng cho anh chắc cũng không thiếu. Anh tùy ý gọi một cuộc điện thoại chắc chắn trong vòng nửa tiếng các cô ấy có thể đến được."

Giống như có qua có lại.

Kỷ Hàn Thanh nói cô giống như lốp xe dự phòng, cô nói Kỷ Hàn Thanh giống như tra nam.

Kiều Nhân cảm thấy gan mình đúng là không phải lớn bình thường đâu. Nhưng cô nói xong cũng không cảm thấy hối hận, ngược mắt nhìn về mặt của Kỷ Hàn Thanh, biểu cảm cực kỳ muốn ăn đòn.

"Nếu như anh thật sự ngại phải gọi cho họ thì tôi có thể gọi giúp."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Anh nhìn chằm chằm Kiều Nhân một lúc, sau đó mới nở nụ cười trầm thấp:

"Tôi không gọi cô ta tới đây."

Kiều Nhân không nói gì.

Gọi hay không gọi thì kết quả cũng đều giống nhau còn gì?

Đoán chừng nếu không phải vì còn nhớ tới một kỳ đà cần mũi đang định đến lấy vali hành lý thì người này đã đóng chặt cửa luôn không thèm mở ra nữa rồi.

"Vừa nãy tôi tưởng người gõ cửa là em."

Lúc đó căn bản Kỷ Hàn Thanh không hề thấy người bên ngoài, kết quả vừa đóng cửa, anh quay lại nhìn đã thấy một gương mặt không mấy quen thuộc.

Người phụ nữ kia cười tươi như hoa, nhưng cũng không vừa mắt bằng khuôn mặt của Kiều Nhân.

Kỷ Hàn Thanh cũng chẳng thèm nói năng nửa lời, trực tiếp mở cửa mời cô ta ra ngoài.

Không ngờ vừa mở cửa ra anh lại nhìn thấy Kiều Nhân không biết đã đứng bên ngoài từ bao giờ.

Nha đầu này hôm nay đúng là ăn phải thùng thuốc súng rồi, cả người đều khó chịu.

Buổi tối Kỷ Hàn Thanh mới đi dự tiệc trở về, dù uống rất ít rượu nhưng lúc này dường như lúc này chất cồn mới dâng lên. Bàn tay đang nắm cổ tay Kiều Nhân buông lỏng hơn một chút, đứng thẳng người, dịu dàng hỏi:

"Kiều Nhân, em thích tôi đúng không?"

Kiều Nhân sững sờ vì câu hỏi của anh, sau khi ngẩn ra, cô nhanh chóng phủ nhận, "Không."

Sợ câu nói này không đủ sức thuyết phục, cô còn đặc biệt nhấn mạnh thêm.

"Tôi nhớ lần trước tôi đã nói vẫn chỉ coi ngài như trưởng bối..."

"Ngay cả hôn cũng hôn rồi, em coi tôi là trưởng bối kiểu gì?"

Kiều Nhân: "..."

Chuyện cũ này cô còn tưởng rằng Kỷ Hàn Thanh căn bản không nhớ.

Dù sao nếu không cố gắng nhớ đến thì chính Kiều Nhân cũng suýt nữa đã quên chuyện này rồi.

Kiều Nhân hơi cắn lên môi mình: "Lần đó anh uống say, tôi có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Lần này tôi không say."

Câu này giống y hệt tín hiệu khi phát sinh chuyện lần trước, lần này Kiều Nhân phản ứng cực nhanh, trước khi anh kịp ghé sát lại liền cao giọng kêu lên: "Kỷ Hàn Thanh!"

Quả nhiên động tác của anh dừng lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô mấy lần.

"Gọi tôi là gì?"

Kiều Nhân nghiêng đầu tránh: "Tôi không muốn tìm bạn trai."

Kỷ Hàn Thanh nhướn mày, sau đó nghe thấy Kiều Nhân nói thêm:

"Đặc biệt là không muốn tìm một người bạn trai thích trêu hoa ghẹo nguyệt như anh, người bạn trai lúc nào cũng có một đồng hoa đào xung quanh."

Yêu cầu của Kiều Nhân đối với đối tượng yêu đương cực kỳ đơn giản: nhìn hợp mắt, giản dị bình thường là được rồi.

Rõ ràng Kỷ Hàn Thanh không phải như vậy, người nhớ nhưng theo đuổi anh quá nhiều.

Số Kiều Nhân từng gặp qua, tính tới giờ đã có hai người; số cô chưa từng gặp, nghe Kỷ Niệm nói, hai bàn tay cũng không đếm hết.

Kiều Nhân nói xong, nhàn díp Kỷ Hàn Thanh buông lỏng tay, giặt tay mình ra khỏi tay anh.

Một bên chân của cô đi dép lê, một bên đi chân trần, khập khiễng đi thẳng tới chỗ vali hành lý của mình.

Sau khi kéo vali quay đầu lại, một đôi dép lê mới được đặt xuống bên cạnh chân cô, giọng Kỷ Hàn Thanh rất bình tĩnh, không nóng không lạnh:

"Đi dép vào."

Phòng khách sạn của anh và của Kiều Nhân không giống nhau, ngay cả loại dép cũng khác.

Đôi dép để bên cạnh rõ ràng cao cấp hơn chiếc mà cô đang đi trên chân, Kiều Nhân cũng không suy xét nhiều, trực tiếp đá chiếc dép trên chân mình đi xỏ vào đôi dép mới.

Cô cúi đầu đổi giày, lúc ngẩng đầu lên đúng lúc anh đang cúi xuống.

Khoảng cách của hai người lập tức được thu hẹp, bốn mắt nhìn nhau, cự ly chưa tới ba centimet.

Anh thật sự rất đẹp trai, hơn nữa trên mặt hoàn toàn không có một chút khuyết điểm nào, khóe mắt hơi cong lên, con ngươi sâu thẳm dường như mang theo cả ý cười: "Kiều Nhân, em đỏ mặt."

"..."

"Bắt đầu từ lúc tôi muốn hôn em."

"..."

Một phút Kiều Nhân cũng không thể chờ thêm được nữa, theo bản năng giơ tay che mặt sau đó kéo vali hành lý bỏ chạy trốn chết.

Đi được mấy bước, người đàn ông phía sau nhắc nhở: "Cửa ở bên kia."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân thường hay bị lạ giường, trước khi ngủ lại xảy ra một chuyện như vậy, vốn tưởng rằng đêm sẽ mất ngủ, kết quả vừa ngã lưng xuống giường không lâu đã lập tức ngủ thiếp đi.

Hôm sau khi tỉnh dậy, tinh thần cũng tốt hơn hẳn mấy hôm trước.

Hôm nay chính thức bắt đầu công việc.

Mười mấy người cùng nhau phân công làm việc, Kiều Nhân cùng với Lục Hạ đi tới hiện trường vụ sập cầu để điều tra tình huống kỹ càng.

Hôm nay bầu trời âm u, mây đen che phủ trên đỉnh đầu, dường như chỉ một giây sau mưa sẽ trút xuống.

Kiều Nhân mang theo ô, khi tới được hiện trường đúng lúc có hạt mưa rơi xuống, cũng không quá lớn nhưng mưa khá dày hạt.

Rơi trên người cũng không ướt được,

Bởi vì cầm ô sẽ không tiện làm việc, Kiều Nhân quyết định không mở ô ra.

Cô và Lục Hạ đỗ xe ở một bên rồi đi qua.

Đằng trước có một nhóm người đang tụ tập, có cả người dân địa phương cùng với một vài phóng viên của các tòa soạn khác. Kiều Nhân lau ống kính máy ảnh, vừa đi vừa nghe Lục Hạ bắt quai:

"Tớ nghe mọi người kể về chị Hạ, nói là tối hôm qua chị ấy đi ra ngoài."

Kiều Nhân thuận tiện đáp một tiếng.

"Sau đó hôm nay tớ dậy sớm, lúc đi ra khỏi phòng nhìn thấy trước cửa phòng Kỹ tổng có một chiếc dép lê."

Lục Hạ cảm thán: "Thật là kịch liệt!"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trong đầu cô ấy đã tự sáng tạo ra một vở kịch lớn, còn nhất định phải nghe được đáp án đồng tình từ phía Kiều Nhân, lời kéo cánh tay cô thì thầm:

"Tiểu Kiều, cậu nói có đúng không?"

Kiều Nhân: "..."

Sớm biết vậy thì cô đã đá chiếc dép lê kia sang cửa phòng người khác rồi.

Vì cây cầu sập xuống nên xung quanh đất đá và bùn hỗn độn trên đường, chông chát thành một đồng lộn xộn.

Kiều Nhân cẩn thận bước từng bước, một tay còn nắm tay Lục Hạ, bước đi hơi khó khăn.

Cô không có ý định trả lời câu hỏi kia của Lục Hạ.

Kết quả vừa đi được mấy bước, Kiều Nhân lại dừng lại, cô cảm thấy mình thân là người biết rõ mọi chuyện mà lại không nói gì thì có vẻ không được phải cho lắm, nên mở miệng giải thích: "Không phải dép lê của chị Hạ đâu."

Lục Hạ sững sờ: "Cái gì?"

Kiều Nhân nhìn sang hướng khác, cúi đầu giả vờ điều chỉnh máy ảnh:

"Hôm qua lúc tớ đi ra ngoài gặp chị Hạ, chị ta đi giày cao gót."

"Hôm qua cậu đi ra ngoài lúc nào?"

"Lúc cậu đang tắm."

Buổi tối thời gian nhiều như vậy lại nhân đúng lúc cô ấy đang tắm mà lén lút đi ra ngoài, ánh mắt Lục Hạ càng kì quái:

"Đi đâu vậy?"

"Đi tìm vali hành lý."

Kiều Nhân không muốn tiếp tục nói về đề tài này nên tổng kết lại bằng một câu:

"Nói chung không phải là dép của chị Hạ, cũng không có chuyện kịch liệt hay không kịch liệt đâu."

"Vậy thì là ai?"

Kiều Nhân: "..."

Riêng về vấn đề tính cách mà nói Lục Hạ đúng là giống y hệt Tống nữ sĩ.

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy, cực kỳ nghiêm túc nói: "Vậy thì cậu phải tới hỏi Kỹ tổng."

Cô không tin Lục Hạ có gan chạy tới hỏi Kỹ Hàn Thanh.

Quả nhiên lời này nói ra, Lục Hạ khoát tay, "Không được, không được..."

"Thời." Vừa nói dứt câu, Lục Hạ lại bổ sung thêm: "Tớ nghĩ Kỷ tổng sẽ không tùy tiện tới mức kiểu "gái lầu xanh" như chị Hạ cũng dễ mất đến đâu."

(Ý ám chỉ những cô gái lăng nhăng, thích đi quyến rũ phái nam, vô liêm sỉ.)

Kiều Nhân tập trung nhìn mục tiêu, đứng từ xa chụp mấy bức ảnh, sau đó mới quay sang nhìn Lục Hạ đang nói luôn miệng.

"Cậu vừa đến nên có thể không rõ, chị Hạ không phải mới làm như thế lần đầu..."

Lục Hạ ghé sát lại, nhỏ giọng nói thầm bên tai cô:

"Trước đây lúc mà Kỷ tổng chưa tới, tớ nghe nói chị ta còn đi công tác cùng Tổng giám đốc cũ của tòa soạn, sau đó nửa đêm đến gõ cửa phòng người ta..."

"Cậu biết Tổng giám đốc cũ của chúng ta không? Chính là Lưu tổng, hơn bốn mươi tuổi, con trai cũng đang đi học cấp hai rồi. Chị Hạ đến gõ cửa phòng anh ta, kết quả sau khi tới gõ mấy lần liền bị vợ anh ta phát hiện."

Bên trong các phòng ban không thiếu chuyện bát quái, Lục Hạ nuốt nước bọt, vừa đi theo Kiều Nhân tiến lên phía trước vừa nói tiếp:

"Tòa soạn chúng ta, phòng ban nào cũng có số điện thoại công khai, vợ của Lưu tổng cũng không bí mật giải quyết mà cứ liên tục gọi điện tới số điện thoại chung của phòng chúng ta mà chửi chị ta..."

"Thời gian đó người trong phòng còn không dám nhận điện thoại."

Kiều Nhân nở nụ cười, "Vì thế nên không nhận à?"

"Nào dám không nhận chứ..."

Lục Hạ thở dài: "Người biết số điện thoại này không chỉ có một, chúng tớ sợ bỏ lỡ điện thoại của người dân cung cấp thông tin, mỗi lần nhận điện thoại đều để ông nghe cách thật xa, nếu câu đầu tiên không phải là chửi thì mới dám để sát lại."

Kiều Nhân: "Chuyện khi nào thế?"

"Năm ngoái..."

Khi đó trong bộ phận của bọn họ đúng là xảy ra một trận đại náo.

Dù sao cũng không phải chuyện vinh quang gì, bọn họ cũng chỉ ngậm lời chuyện này ra làm đề tài buôn chuyện lúc trà dư tửu hậu*, không dám truyền ra bên ngoài.

(Trà dư tửu hậu: thời gian rảnh rỗi.)

Kiều Nhân: "Sau đó thì xử lý thế nào?"

"Lưu tổng bị điều đi rồi, chuyện này cũng sẽ không bị công khai ra. Chỉ có điều tớ nghĩ ít nhất chị ta cũng phải nhớ bài học này cho lâu, không ngờ vẫn là loại đức hạnh này."

Kiều Nhân không tiếp lời, dự định tiếp cận đám đông phía trước, hỏi mấy người dân địa phương về tình hình mấy ngày nay một chút.

Lúc đi qua bên đó, Lục Hạ vẫn còn đang nói: "Có lẽ là thấy Kỷ tổng của chúng ta còn độc thân nên mới có ý tiếp cận."

Người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có sự nghiệp thành đạt, được nhiều người yêu thích cũng không phải là chuyện lạ.

Kiều Nhân cũng hiểu đạo lý này, cô gật đầu một cái sau đó mở miệng cắt đứt đề tài này:

"Được rồi, bớt bớt lại đi. Hôm nay thời tiết không tốt, chúng ta mau tìm hiểu rõ tình huống ở đây rồi nhanh chóng trở về."

Sắc trời u ám, không biết được lúc nào sẽ trút xuống một cơn mưa rào.

Cây cầu kia bắc ngang qua đoạn đường dài khoảng 1 kilomet, phóng viên của các tòa soạn tản ra xung quanh, Kiều Nhân và Lục Hạ đứng ở phía Tây của cây cầu, là nơi cây cầu bị sập nghiêm trọng nhất.

Kiều Nhân đưa tay chỉ lên bầu trời đầy mây đen bao phủ, "Muốn lát nữa mưa xuống dội cho ướt sũng à?"

"...Không muốn."

Lục Hạ sờ mũi, lúc này mới âm ức ngậm miệng, thu lại tâm tình cùng cô hòa vào trong đám đông.

Bởi vì hai người đã sớm chuẩn bị từ trước nên lần này phỏng vấn khá thuận lợi.

Kiều Nhân và Lục Hạ phỏng vấn mấy gia đình ở khu vực gần đó trước, rồi vòng lại chỗ cây cầu để chụp ảnh toàn cảnh một lần nữa. Khi hoàn thành xong tất cả công việc cũng đã là ba tiếng sau.

Mưa vẫn rơi tí tách trên nền đất, vì lúc này mưa đã nặng hạt hơn ban nãy nên Kiều Nhân mở ô ra từ nửa tiếng trước, sau đó Lục Hạ Cầm ô, cô cầm máy ảnh chụp xung quanh.

Thời tiết cực kỳ tệ, rõ ràng mới là buổi trưa mà trời đã tối như lúc xế chiều.

Kiều Nhân chụp xong một đồng ảnh, lấy điện thoại ra xem thời gian.

12 giờ 20.

Lục Hạ mặc khá phong phanh, lúc này chỉ hận không thể dán sát vào người Kiều Nhân run rẩy hỏi:

"Tiểu Kiều, cậu có lạnh không?"

"Hơi hơi."

Mở wechat ra xem, một đồng tin nhắn mới hiện lên.

Mười mấy người cùng nhau đi xông tác đã lập ra một nhóm chat, khi phân công công việc đều thông qua nhóm chat này để trao đổi.

Tiểu Lý: [Ngày mai chúng ta lại tới một lần nữa sao?]

Tiểu Vương: [Chắc chắn rồi, không phải lần này đi công tác năm ngày sao... Vừa vặn lúc về nghỉ lễ cùng bạn gái.]

Tiểu Lý: [Qua Tết Thanh Minh thì sao?]

Tiểu Vương: [Cút cút cút!]

Kiều Nhân kéo qua kéo lại mấy lần, vừa định thoát ra thì nhìn thấy một nữ đồng nghiệp gửi tin đến:

[Xong đời rồi, hình như xe bị chết máy rồi.]

[Mấy người có ai ở gần đây qua đón chúng tôi không?]

Mười mấy người, tổng cộng bốn chiếc xe, giờ lại hỏng mất một chiếc.

Kiều Nhân và Lục Hạ liếc nhìn nhau, sau đó gõ chữ: [Mấy người vậy?]

[Bốn người.]

Nữ đồng nghiệp kia nhanh chóng nhắn thêm một câu: [Hai nam, hai nữ.]

Kiều Nhân: [Chúng tôi có thể qua đón.]

Nữ đồng nghiệp: [Thật không?]

Lần này Kiều Nhân còn chưa trả lời, trong nhóm chat đột nhiên hiện lên một hình đại diện trống không: [Là giả.]

"Đây không phải là Kỳ tổng hay sao?"

Lục Hạ rất nhanh mắt, vốn nửa ngày nay tâm trạng cực kỳ chán nản, kết quả vừa nhìn thấy đề tài mới liền nổi lên hứng thú.

"Anh ấy thật sự nhắn tin trong nhóm chat này sao?"

Kiều Nhân: "..."

Kỳ Hàn Thanh vừa nói ra lời này, nửa ngày không ai dám mở miệng.

Kiều Nhân cũng kiên quyết không nói lời nào, cất điện thoại rồi lên xe.

Vừa thắt dây an toàn, wechat lại vang lên âm thanh thông báo, vẫn là nữ đồng nghiệp ban nãy:

[Tiểu Kiều, cô thật sự không tới đón chúng tôi sao?]

Sau đó còn gửi thêm một cái biểu tượng gào khóc.

Kiều Nhân: [Mọi người đang ở đâu?]

Đầu kia nhanh chóng gửi định vị tới.

Kiều Nhân đưa định vị cho Lục Hạ xem, "Quay lại đón người."

Lục Hạ gạt đầu một cái, vừa định rời mắt đi chỗ khác thì lại nhìn thấy một tin nhắn mới được gửi đến:

"Cái đó, Tiểu Kiều..."

"Sao thế?"

"Kỷ tổng nói... Lát nữa cậu để xe lại cho bốn người kia."

Lúc này Kiều Nhân mới kịp phản ứng, lấy lại điện thoại.

Cô nhìn chăm chăm vào tin nhắn mà Kỷ Hàn Thanh mới gửi đến, lúc gõ chữ tay còn hơi run run:

[Vậy còn tôi thì sao?]

[Tôi đây ngồi xe của tôi.]

[Tôi không đi.]

[Nếu không tới, trừ tiền thưởng.]

Kiều Nhân không bận tâm, thầm nghĩ tiền thưởng của cô cũng chẳng được bao nhiêu. Vừa mới điều chỉnh lại tư thế ngồi, đầu kia lại nói:

[Trừ cả bốn người họ nữa.]

(Chị Kiều lại quên rồi, chú nhỏ là sếp chú thích làm gì cũng được =))))))

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân đấu tranh mấy phút, cuối cùng vì không muốn làm hại đến quần chúng vô tội, cô đành ngoan ngoãn nhận lệnh.

Năm phút sau, Kiều Nhân nhường lại xe cho mấy người kia, sau đó dù có chết cũng phải kéo người khác đi chịu tội cùng, cô một mực lờ Lục Hạ đang không hiểu chuyện gì lên xe của Kỷ Hàn Thanh.

Hai người ngồi vào hàng ghế phía sau, đóng cửa lại. Lục Hạ còn chưa kịp phản ứng, hết nhìn cô rồi lại nhìn sếp tổng đang ngồi phía trước, nửa ngày không nói năng gì.

Kiều Nhân nghĩ thầm, có Lục Hạ ngồi bên cạnh, Kỷ Hàn Thanh chắc sẽ không thể làm loạn như ngày hôm qua.

Lúc này Lục Hạ vừa hiền lành vừa thành thật ngồi một bên, cũng không làm loạn gì. Kiều Nhân mừng thầm, sau khi thở phào nhẹ nhõm mới dựa lưng vào ghế chợp mắt một chút.

Kỷ Hàn Thanh nhìn Kiều Nhân qua gương chiếu hậu.

Lúc này cô gái nhỏ đã giãn hàng lông mày ra, đôi mắt cong cong, lông mi thật dài, khóe môi cũng hơi cong lên, xem ra tâm tình không tệ lắm.

Kỷ Hàn Thanh thu hồi lại tầm mắt sau đó khởi động xe.

Bên trong xe vẫn yên lặng, tiếng mưa rơi bị ngăn lại bên ngoài cửa sổ, trong xe dường như không thể nghe rõ cả tiếng hít thở của ba người đều. Lúc Kiều Nhân chuẩn bị yên tĩnh ngủ thiếp đi, cô đột nhiên nghe thấy Lục Hạ nói:

"Kỷ tổng, sáng sớm hôm nay hình như tôi nhìn thấy trước cửa phòng anh có chiếc dép lê..."

(Thật sự đến chết với tính bất quái của bà chị này =))))))

"..."

Cô đã đánh giá thấp Lục Hạ rồi.

Hám sắc tới mức mất não luôn, Lục Hạ thật sự dám nói ra lời này trước mặt Kỷ Hàn Thanh.

Kiều Nhân còn đang định tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lục Hạ: "Kỷ tổng, là dép của anh sao?"

Yên tĩnh mấy giây, người phía trước phủ nhận: "Không phải."

Ánh mắt Lục Hạ lập tức tỏa sáng, nửa người nhào hẳn ra phía trước dán vào phía sau ghế lái phụ.

"Vây... vây..."

Kiều Nhân mở mắt ra, kéo cô ấy trở lại, "Câm miệng."

Vừa ngược nhìn đúng lúc người đàn ông ngồi phía trước cũng nhìn lên gương chiếu hậu, Kiều Nhân cứ thể nhìn thấy khoe miệng anh cong lên, cười dịu dàng mà đầy mờ ám.

Đầu cô "Ầm" một tiếng, giống như có pháo hoa đang nổ tung, vang dội đến mức ù tai.

Cô vội vàng nhìn sang hướng khác, không nói gì nữa.

Bữa trưa vẫn là ăn ở khách sạn.

Kiều Nhân không có khẩu vị gì mấy, cố gắng nhét hai miếng trứng rán vào bụng sau đó ôm đĩa trái cây đi về phòng viết bản thảo.

Lục Hạ ở giường bên cạnh sắp xếp lại ghi chép phỏng vấn hôm nay, cũng gõ bàn phím cực nhanh.

"Tiểu Kiều, sáng nay cậu không ăn gì mấy."

Kiều Nhân khó chịu đáp, "Ăn không ngon miệng."

Thêm nữa là trời mưa suốt buổi, cô càng nuốt không trôi.

"Cậu có muốn ăn gì đó..."

Lục Hạ còn chưa nói hết câu, chuông điện thoại của Kiều Nhân đã vang lên, tầm mắt cô vẫn đang dừng trên màn hình máy tính, đưa tay cảm lên cũng không nhìn người gọi tới là ai đã trực tiếp nghe máy.

Một giây sau, đầu bên kia chửi ầm ầm như muốn xé rách màng nhĩ của cô:

"Tao biết lũ phóng viên chúng mày không tốt đẹp gì mà!"

Giọng cực lớn, ngay cả Lục Hạ cũng nghe thấy rõ, sắc mặt biến đổi: "Ai vậy, bị bệnh à?"

Kiều Nhân nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, là người nhà bệnh nhân mà cô phỏng vấn mấy hôm trước.

Cô nhíu mày, "Ngài có chuyện gì?"

Đầu bên kia cũng không đáp, chỉ cố gắng mắng chửi, hận không thể lôi cả mười tám đời tổ tông nhà cô ra để mắng. Kiều Nhân lạnh lùng ngắt lời:

"Còn chửi nữa tôi sẽ báo cảnh sát."

Cô vốn được cha mẹ nâng niu như bảo bối trong tay mà nuôi lớn, căn bản chưa từng nghe những lời khó chịu như vậy. Kết quả sau khi cô nói mấy câu tử tế, đối phương vẫn không thèm dừng lại.

Kiều Nhân chẳng muốn nghe thêm gì nữa, trực tiếp cúp máy.

Lục Hạ: "Rốt cục là ai vậy?"

Kiều Nhân mặt mũi đáp: "Người nhà nạn nhân trong vụ biển quảng cáo lần trước."

Lục Hạ lập tức cao giọng: "Bà ta có bệnh à, sao còn gọi điện thoại tới mắng cậu?"

Kiều Nhân mở trang tìm kiếm ra, nhập mấy từ khóa về tin tức đó vào.

Đã qua hai ngày từ khi cô viết bản thảo liên quan tới việc người nhà anh ta gởi công phu "sur từ hồng" ra để đòi mấy triệu tiền bồi thường, hiện tại gió đã xoay chiều.

Hướng phát triển của dư luận hoàn toàn xoay theo chiều gió, lúc này đều bắt đầu đứng về phía công ty quảng cáo kia.

Người nhà nạn nhân không chỉ không đòi được tiền bồi thường mà còn phải đối mặt với vấn đề viện phí.

Chính là điển hình của câu không trộm được gà mà còn mất nắm gạo.

Bảo sao lại ghi hận với cô, Kiều Nhân đóng laptop lại, tâm trạng tồi tệ tới cực điểm, còn âm u hơn cả bầu trời bên ngoài.

Lục Hạ ở bên cạnh an ủi cô: "Tiểu Kiều, cậu đừng để tâm quá. Trước kia tớ cũng từng bị người ta gọi điện đến tòa soạn chửi cho một trận... Đây là chuyện bình thường thôi, quen dần là không sao."

Dứt lời, chuông điện thoại của Kiều Nhân lại vang lên, cắn đúng thời gian như vậy, không sai lệch chút nào.

Kiều Nhân vuốt phím nghe, lúc nói chuyện giọng còn hơi run run:

"Tôi đã nói với bà, nếu còn gọi lại tôi sẽ báo cảnh sát."

Bên kia yên tĩnh trong phút chốc, anh nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Giọng nhẹ nhàng tới mức dường như lo lắng sẽ khiến cô sợ hãi, dịu dàng hiếm thấy.

Cổ họng Kiều Nhân nóng lên, bên trong giống như là đang mắc nghẹn vật gì đó, cô đột nhiên không nói nổi nên lời.

Lục Hạ rón rén bò sang, nín thở nhỏ giọng hỏi cô: "Vẫn là người thần kinh kia à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Đầu dây bên kia không thấy cô có động tĩnh gì, vài giây sau lại gọi cô: "Kiều Nhân?"

"Ừm."

"Em nói câu gì đi."

Kiều Nhân thờ phào nhẹ nhõm, hai cánh tay giống như bị rút cạn sức lực, không khống chế được buông thõng xuống, cô trực tiếp nằm úp sấp trên giường, nhỏ giọng đáp lại: "Tôi không sao."

Thậm chí cô không dùng nhiều sức để nói chuyện, hơi sợ hãi, giọng giống như ban nãy, nhẹ nhàng run run mang theo tâm trạng rất rõ ràng.

Đầu bên kia không yên tâm, "Em chắc chắn chứ?"

Kiều Nhân lại "Ừ" một tiếng, lúc mở miệng giọng mũi vẫn còn hơi nặng nề, "Thật sự không sao."

Lục Hạ ghé sát vào nửa ngày, thấy trong điện thoại từ đầu đến cuối không có tiếng мэng chửi truyền tới mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Cô ấy bò trở lại về giường mình, vừa gõ bàn phím vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Kiều Nhân một cái.

Mắt Kiều Nhân cũng không muốn mở lên, chỉ lặng lẽ khép mắt lại nghe anh hỏi: "Đã ăn cơm chưa?"

"Rồi."

Đề tài này rõ ràng có gì đó không đúng rồi.

Lục Hạ ngồi ở giường bên liếc trộm Kiều Nhân, cô vẫn đang nằm im trên giường không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng đáp lại một tiếng.

"Ăn hai món chiên."

"Ừm... còn cả một hộp dâu tây nữa."

"Không muốn ăn."

"Cái gì cũng không muốn ăn."

Càng về sau giọng càng mềm mại, nhẹ nhàng như gió phượng Nam vào tháng ba.

Lục Hạ cũng không tập trung tập trung gõ bàn phím nữa, dỏng tai lên nghe cô nói chuyện điện thoại.

Giọng của người trong điện thoại không thể nghe được một chút nào, càng không thể nhận ra là nam hay nữ, manh mối tới đây hoàn toàn bị cắt đứt rồi. Lục Hạ không có chút manh mối nào, mãi tới khi Kiều Nhân cúp điện thoại rồi, cô cũng không thể giải thích được câu chuyện một cách hoàn chỉnh.

Kiều Nhân ở bên này ném điện thoại xuống giường, vùi cả khuôn mặt vào trong gối, không nói năng gì.

Hôm nay tâm trạng Kiều Nhân thật sự không tốt, so với hôm trước thì rõ ràng là hôm nay nói ít hơn nhiều. Lục Hạ hoàn toàn không tiếp nhận được, vì muốn giúp tâm trạng cô tốt lên nên cố ý bắt chuyện:

"Tiểu Kiều, người nhà cậu gọi điện à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Xem ra là buồn vì bị gia đình kia mắng chửi.

Lục Hạ tiếp tục nói lời an ủi cô:

"Tiểu Kiều, cậu thật sự đừng để trong lòng. Cậu nói xem nghề của chúng ta ai cũng nhận được mấy cuộc điện thoại như vậy hết. Đợi qua vài ngày là lại chẳng có chuyện gì nữa rồi."

"Ban nãy người kia cũng chẳng có văn hóa gì cả, cũng ăn cơm như người ta mà miệng thối muốn chết.

Kiều Nhân không có phản ứng gì.

Một lúc sau cô mới mở miệng: "Tớ biết."

Đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng vô duyên vô cớ bị mắng, trong chốc lát không phải ai cũng tiếp nhận được.

Đặc biệt là trước đây Kiều Nhân chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Hôm nay Kiều Nhân ăn rất ít, ngay cả nói chuyện cũng uể oải. Lục Hạ đi tới vỗ vai cô.

"Tớ đi xuống lầu mua đồ ăn gì đó mang về."

"Tớ không muốn ăn."

"Không muốn ăn cũng phải ăn."

Kiều Nhân bất đắc dĩ, cũng biết Lục Hạ có ý tốt, ngẩng đầu từ gối lên liếc nhìn cô ấy một cái:

"Vậy thì tùy ý cậu."

Vừa nói xong, Kiều Nhân cũng tự cảm thấy yêu cầu này của mình có vẻ hơi khó, đành phải thêm vào một câu: "Thanh đạm là được."

Nói xong lại nằm xuống.

Không tới hai phút, âm thanh mở cửa vang lên, sau đó trong phòng trở lại yên tĩnh.

Kiều Nhân suyt chút nữa ngủ thiếp đi.

Cũng không biết Lục Hạ ra ngoài bao lâu, cô đang trong lúc nửa tỉnh nửa mê, mơ màng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Kiều Nhân tưởng Lục Hạ quên mang theo thẻ phòng, dụi đôi mắt còn đang buồn ngủ dậy mở cửa.

Sau đó cửa vừa mở ra, không phải Lục Hạ đứng bên ngoài, mà là người vừa gọi điện cho cô cách đây không lâu.

Cứ như vậy mấy giây, Kiều Nhân thậm chí còn tưởng mình nằm mơ nên nhìn nhầm, cô lại dụi dụi mắt, hồi lâu mới lên tiếng:

"Kỷ... Kỷ tổng?"

Cô không nghĩ là Kỷ Hàn Thanh sẽ đến.

Bởi vì trong cuộc điện thoại cách đây không lâu, rõ ràng Kiều Nhân nghe thấy tiếng trò chuyện ăn uống ồn ào náo nhiệt.

Chắc là đang ở trong một bữa tiệc.

Anh là người như vậy, dù trong thời gian đi công tác, mấy bữa tiệc lớn nhỏ cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Kiều Nhân đứng trước cửa, cũng không tránh ra để anh đi vào. Tay cô bỏ xuống khỏi mắt, sau đó lại nhỏ giọng hỏi:

"Sao anh lại tới đây?"

Anh hỏi ngược lại: "Không định để tôi vào trong à?"

"..."

Lúc này Kiều Nhân mới kịp phản ứng lại, dịch sang bên cạnh vài bước. Sau đó chờ anh đi vào trong cô mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô không phải người có tính tình nóng vội, ngay cả động tác đóng cửa so với người khác cũng nhẹ hơn.

Kỷ hàn Thanh dừng lại cách cô vài bước, càng nhìn càng thấy nha đầu này gầy hơn trước một chút, anh nhíu mày theo bản năng.

"Không đói bụng à?"

Kiều Nhân lê bước chân tới bên giường ngồi xuống, cầm lấy cốc nước trên tủ đầu giường uống một ngụm.

"Không thấy ngon miệng.

Bụng thì trống rỗng nhưng ăn cái gì cũng không vào.

"Vừa nãy xã giao, có mang về món ăn mà em thích này."

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lấp lánh, vừa trong trẻo vừa long lanh.

Kỷ Hàn Thanh: "Nghe Kỷ Niệm nói." (Ý là Kỷ Niệm nói cho chú biết các món mà chị thích ăn.)

Kiều Nhân: "... À."

Bảo sao trên tay anh còn có hộp đựng đồ ăn.

Kiều Nhân nhìn anh đặt cái hộp lên tủ đầu giường, sau đó mở nắp ra. Mùi hương cực kỳ quen thuộc với cô tỏa ra, trực tiếp truyền vào trong mũi cô.

Kiều Nhân nhắm mũi, đột nhiên cảm thấy không còn cảm giác không ngon miệng ban nãy nữa.

Kỷ Niệm luôn biết rõ khẩu vị của cô, vài món ăn, dù lúc cô đang có tâm trạng cực xấu, cũng có thể ăn hết gần một nửa.

Tuy rằng không phải là ăn nhiều, nhưng lót dạ được là tốt rồi.

Kiều Nhân ăn cơm không tới mười lăm phút, anh ngồi ở bên cạnh nhìn cô. Cô cũng không cảm thấy có gì bất tiện, sau khi ăn xong lại cầm cốc nước lên uống một ngụm.

Lục Hạ đã đi xuống lầu nửa tiếng rồi.

Kiều Nhân ăn xong đồ mới cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Chú nhỏ, chú đi xã giao xong rồi mới đến đây à?"

Nếu như đáp án là đúng, cô sẽ bớt có cảm giác tội lỗi.

Nếu như là không...

Kiều Nhân ngược mắt lên, nghe thấy anh đáp: "Không."

Sợ cô nghĩ sang ý khác, Kỷ Hàn Thanh còn đặc biệt giải thích: "Giữa chừng thì bỏ tới đây."

Anh vừa nói ra câu này, trong nháy mắt Kiều Nhân cảm thấy nếu như ở thời cổ đại có lẽ cô chính là Đát Kỷ* hồng nhan họa thủy.

(Đát Kỷ được biết đến là Vương hậu của Đế Tân - Trụ Vương. Đát Kỷ là một trong những hình tượng tiêu biểu của câu "hồng nhan họa thủy", người phụ nữ có nhan sắc tuyệt đẹp nhưng mang tới tai ương.)

Cô nhẹ nhàng "À" một tiếng, "Tại sao vậy?"

Chỉ vì muốn mang đồ ăn cho cô sao?

Kiều Nhân đổi thành hai tay cầm cốc nước, hơi nâng cằm nghiêm túc nhìn anh: "Buổi trưa tôi thật sự đã ăn cơm rồi..."

"Sợ em khóc."

"Cái gì?"

"Ban nãy khi gọi điện, tôi tưởng là em khóc."

"..."

Thế nên anh bỏ dở giữa chừng tới đây, là vì lý do này?

Kiều Nhân nửa ngày không thốt nên lời.

Ban nãy người phụ nữ kia gọi điện tới, cô chỉ cảm thấy bị nặng nên tâm trạng không tốt, nhưng cũng chưa tới mức phải khóc, Lúc này Kỳ Hàn Thanh nói vậy, không hiểu sao hai mắt cô đột nhiên nóng lên.

Sau đó Kiều Nhân cúi đầu, mới chớp mắt một cái, nước mắt đã trào ra rơi xuống cốc nước tạo ra một gợn sóng nhỏ.

Cô cho rằng Kỳ Hàn Thanh không nhìn thấy, định nhắm mắt ngăn nước mắt lại. Kết quả vừa mới mở mắt ra, khuôn mặt anh đột nhiên phóng đại trước mắt cô.

Kiều Nhân ngồi bên giường, Kỳ Hàn Thanh quỳ một gối xuống sàn, nửa ngồi nửa quỳ giữ cùng độ cao với cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Kiều Nhân nghiêm túc nhìn gương mặt anh chăm chú.

Tĩnh tề, đẹp đẽ, thậm chí hoàn toàn không có điểm nào khiến cô không vừa mắt.

Sau đó anh đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dưới mắt cô, "Khóc gì vậy?"

Tư thế này quá mức mờ ám.

Trong lòng Kiều Nhân có một giọng nói nhắc nhở cô phải cách xa anh một chút, nhưng thân thể không chịu khống chế của trí não, không thể nhúc nhích nửa phần.

Cô hiểu rõ, hiện tại có một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy trong lòng cô, sau đó từ từ lan ra cả cơ thể,

Kiều Nhân nín thở, một giây, hai giây... Đến giây thứ ba, cửa phòng bị mở ra, sau đó tiếng đồ đạc rơi trên mặt đất vang lên.

Lục Hạ run rẩy đứng ở cửa: "Vây vây vây vây... Cái đó, hai người... hai người cứ tiếp tục đi."

Cô ấy bị dọa tới mức nói năng cũng không lưu loát được.

Vừa định đóng cửa đi ra, Kiều Nhân mới kịp phản ứng, cô đột nhiên đứng dậy khỏi giường.

"Không phải như cậu nghĩ đâu."

Lục Hạ ngây ngốc như gà gồ liếc nhìn cô một cái, sau đó tầm mắt chuyển sang không mặt lạnh lùng ngàn năm của sếp tổng.

Một giây sau, cô ấy nghe thấy vị sếp lạnh lùng của mình nở nụ cười. Anh mở miệng, giọng không lớn nhưng từng từ từng chữ đều rõ ràng.

"Chính là như cô đang nghĩ đấy."

Lục Hạ: "..."

... Vậy thì rốt cục là loại nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kiều Nhân cũng bị câu nói kia của Kỷ Hàn Thanh chặn ngang, mắt nửa nhip mới định thần lại hỏi: "Loại nào?"

Kỷ Hàn Thanh nâng cằm hướng về phía cửa ra vào: "Hỏi cô ấy."

Kiều Nhân quay đầu sang, nhìn theo tầm mắt của anh về phía Lục Hạ.

Lục Hạ đứng bên này cả nửa ngày không phản ứng lại, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Cô ấy giống như vừa bị người ta điểm huyết, đứng ở cửa không nhúc nhích.

Mãi tới khi nhận ra ánh mắt của hai người đang hướng về mình, cô ấy mới "A" một tiếng:

"Đứng đứng không sai, Kỷ tổng... Tôi không nên quấy rầy hai người."

Kiều Nhân: "Thật sự..."

Căn bản không cho cô thời gian để giải thích, Lục Hạ đã cúi người nhặt đồ rơi trên mặt đất lên sau đó nhanh chóng lui ra bên ngoài mấy bước, đồng thời còn tận tình giúp họ đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa vang lên, sau đó trong phòng rất nhanh trở lại yên tĩnh.

Ánh mắt của Kiều Nhân vẫn còn đang dán lên cánh cửa, một lát sau mới thu hồi lại, cô quay đầu nhìn về phía Kỷ Hàn Thanh.

"Anh có ý gì?"

Kỷ Hàn Thanh hạ mắt nhìn cô, "Hi vọng cô ấy hiểu lắm như vậy."

"..."

Trong mắt anh có một phần thâm trầm, giống như vòng xoáy có thể cuốn tầm mắt của cô vào đó.

Kiều Nhân nhướn mày, rời tầm mắt sang chỗ khác,

Cô bắt đầu cân nhắc trong lòng xem lát nữa nên giải thích với Lục Hạ thế nào.

Còn chưa tìm được từ ngữ thích hợp, chuông điện thoại đã vang lên, một tiếng rồi một tiếng, nhiều lần liên tiếp không ngừng nghỉ.

Kiều Nhân sững sốt mấy giây mới nhìn về phía điện thoại đang nằm ở cuối giường, vừa định cầm lên nghe máy thì điện thoại đã bị anh lấy đi. Một giây sau, tiếng chuông ngừng lại, giọng phụ nữ gần như truyền qua loa phóng thanh vang lên, cho dù điện thoại không đặt bên tai Kiều Nhân cô cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

"Lại còn dám nhận điện thoại! Mấy ngày nay tốt nhất mày đừng có ló mặt ra ngoài, cẩn thận cho tao..."

Kiều Nhân theo bản năng muốn lấy lại điện thoại, vừa kiễng chân đưa tay ra, anh đã đổi điện thoại sang tay bên kia. Cô cứ thế nắm hệt, khi anh đổi tay, cô nghe thấy giọng anh vang lên trên đỉnh đầu.

"Biết điều 42 trong luật Quản lý an ninh là gì không?"

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia không nghĩ tới lần này người nghe điện là đàn ông, hơn nữa ngay câu đầu tiên đã nói một vấn đề không hề liên quan gì. Bà ta sững sốt một chút sau đó lại bắt đầu mắng chửi:

"Tao quan tâm làm gì! Ngày hôm nay tao sẽ..."

"Uy hiếp đến sự an toàn của người khác, nếu tình tiết tăng nặng sẽ bị tạm giam ít nhất mười ngày."

"..."

Đầu bên kia không còn âm thanh gì, dường như đang tiếp thu tin tức này, một lúc sau mới mở miệng:

"Mày, mày uy hiếp tao?"

Kỷ Hàn Thanh cau mày, giọng lạnh lùng: "Còn tiếp tục gọi điện cho cô ấy nữa, chúng tôi sẽ chuyển tới bộ phận pháp vụ của tòa soạn."

"Mày..."

Lần này Kỷ Hàn Thanh trực tiếp cúp máy, không nghe nữa.

Bởi vì phần sau giọng nói bên kia nhỏ hơn rất nhiều nên căn bản Kiều Nhân không nghe được gì, cô thấy Kỷ Hàn Thanh cúp điện thoại sau đó ném trở lại trên giường, anh nói: "Là vì thế sao?"

Kiều Nhân nhìn theo chiếc điện thoại, lúc này đang nằm ở cuối giường: "Cái gì?"

"Vì thế nên không vui à?"

Yên lặng một lát, Kiều Nhân khẽ đáp.

"Lần sau còn gặp chuyện như vậy thì cứ báo thẳng cho bộ phận pháp vụ."

Kiều Nhân quay đầu lại, đúng lúc anh đang cúi người xuống. Anh đưa tay chạm vào khóe mắt còn hơi ẩm ướt của cô, lại trầm giọng nói thêm:

"Cũng có thể gọi cho tôi."

"Hiểu không?"

Kiều Nhân gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Kỷ Hàn Thanh đã đứng lên, nói câu gần giống Lục Hạ nhưng lại dễ nghe hơn so với Lục Hạ nhiều:

"Quen dần là được rồi, bộ phận pháp vụ cũng không phải dùng để trang trí."

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, lông mày hơi nhướng lên nhìn cô:

"Lần sau khi đưa số điện thoại cho người khác thì nhớ đưa số của tòa soạn."

Kiều Nhân chớp mắt không nói gì.

Sau đó anh nhanh chóng giúp cô giải quyết xong vấn đề, lúc lướt qua bên người cô còn để lại một từ.

Kiều Nhân nghe rất rõ, chỉ một từ, một từ mà cô không thích thú gì lắm.

"Ngốc." (Vạn tiền xuyên qua tym em chú eiii =)))

Kiều Nhân: "..."

Sau khi Kỷ Hàn Thanh rời đi, nửa giờ sau Lục Hạ mới quay về.

Kiều Nhân vốn cho rằng với tính cách của Lục Hạ, nhất định sẽ quán lấy cô bất quá suốt cả buổi chiều.

Kết quả qua hết buổi chiều rồi, Lục Hạ vẫn nhẫn nhịn không hỏi nửa chữ.

Trong phòng tràn ngập âm thanh đánh máy của cả hai người, không ai nói lời nào. Kiều Nhân nhìn chằm chằm màn hình máy tính, một phần văn bản mà sửa qua sửa lại tới mấy lần, cuối cùng vẫn phải quay sang mở miệng nói chuyện với Lục Hạ.

"Muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi."

Lục Hạ lập tức lắc đầu: "Không có gì muốn hỏi."

Kiều Nhân không hiểu, vận động cổ tay liếc nhìn cô ấy: "Vậy tại sao cậu cứ nhìn tớ?"

Hơn nữa nếu như bình thường, mỗi vấn đề nha đầu này đều có thể nói khoảng 800 câu, thậm chí không có câu nào trùng với câu nào.

Lần này Lục Hạ càng nhìn cô chăm chú:

"Chỉ là tớ muốn nhìn xem, Kỷ tổng thích cậu ở chỗ nào."

Kiều Nhân đang vận động, còn chưa xoay cổ tay xong, lòng bàn tay hướng lên trên ngừng lại nửa giây mới thu về. Cô cau mày, thấp giọng nói:

"Đừng đoán mò."

"Tớ không đoán mò..." Lục Hạ tỏ vẻ vô tội, "Là Kỷ tổng nói."

Kiều Nhân: "Cái gì?"

"Lúc tớ quay về gặp phải Kỷ tổng, chính anh ấy nói là thích cậu."

Thấy Kiều Nhân không đáp, Lục Hạ lặp lại lần nữa: "Đúng là anh ấy nói."

Kiều Nhân: "..."

"Cậu không tin có thể tự mình đi hỏi anh ấy xem."

Kiều Nhân giả vờ như không nghe thấy, thu lại tầm mắt, mở một trang word mới ra gõ bản thảo, sau khi viết được mấy dòng cô đột nhiên dừng lại.

Trên màn hình là một loạt chữ "Tôi thích em."

Hôm nay đúng là cô trúng tà rồi.. Kiều Nhân thở dài, nhân lúc chưa viết được nhiều vội vàng tắt trang word đi.

Mấy ngày tiếp theo cô cùng sống yên gió lặng.

Kiều Nhân và Lục Hạ vẫn liên tục chạy qua chạy lại giữa khách sạn và hiện trường sập cầu. Thành thạo tình cờ có thể bắt gặp Kỳ Hàn Thanh và kiến trúc sư ở đó nữa.

Hai người liếc nhìn nhau, Kiều Nhân nhanh chóng bỏ đi chỗ khác.

Ngược lại Lục Hạ luôn cảm thấy hai người này sống ngầm cuộn trào, trải qua mấy ngày mà trong đầu đã tự biên tự diễn ra một bộ phim cực kỳ hoành tráng, sau này nhàm chán có thể lôi ra lan truyền.

Nhiệm vụ đi công tác hoàn thành sớm một ngày.

Trưa thứ sáu trước khi trả phòng, Kiều Nhân thu dọn xong đồ đạc, sau đó cầm máy ảnh ngồi trên giường dọn dẹp bộ nhớ.

Mấy hôm nay cô chụp được hàng ngàn tấm ảnh, nhưng cuối cùng có lẽ chỉ dùng được chưa tới mười tấm. Kiều Nhân xem xét thu hẹp phạm vi lưu trữ, xóa suốt nửa giờ mới còn lại khoảng mấy trăm tấm.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm máy ảnh cả nửa ngày, hai mắt cũng thấy mỏi. Lúc vừa ngẩng đầu lên, dường như trước mắt còn có những ngôi sao màu vàng đang xoay tròn. Cô nhắm mắt, ngã xuống giường.

Lục Hạ còn đang thu dọn đồ đạc, sau khi càn quét một vòng Thượng Hải, chiến lợi phẩm chiếm hết nửa cái vali hành lý, cô nàng cố nhét đến mức thở gấp: "Tiểu Kiều, sao cậu chẳng mua gì thế?"

"Không có gì để mua."

Kiều Nhân nghỉ ngơi mấy phút, sau đó lại bỏ dầy chọn ảnh tiếp.

Một lúc sau, Lục Hạ đột nhiên "À" một tiếng, "Tớ mới phát hiện ra, sao dép lê của cậu và của tớ không giống nhau nhỉ?"

Kiều Nhân: "..."

Vốn cho rằng vụ việc này đã trôi qua, kết quả hôm nay Lục Hạ lại lòi lên: "Tại sao lại cao cấp hơn của tớ nhiều thế?"

Kiều Nhân nói lung tung: "Tớ làm mất một chiếc nên ra bên ngoài mua đôi mới."

(Vẫn là do chị tự bê đá đập chân mình thôi chị Kiều ạ =))))))))))

"Làm mất một chiếc?"

Lục Hạ quay sang nhìn cô, sau khi hai người mặt đối mặt một lúc, Lục Hạ bỗng nhiên tỉnh ngộ "À" một tiếng.

"Tớ hiểu tớ hiểu..."

"..."

"Xem ra đúng là rất kịch liệt."

Kiều Nhân vớ được cái gối của khách sạn ném sang, đập trúng lưng Lục Hạ: "Có thể trong sáng một chút không?"

Đổi thành người khác xem có thể nghĩ trong sáng được không đây?

Lục Hạ bĩu môi, mấy thứ đồ còn lại thực sự không nhét thêm được nữa. Cô ấy quay sang nhìn Kiều Nhân bằng ánh mắt tội nghiệp.

"Tiểu Kiều, vali của cậu còn chỗ không?"

"Cậu tự xem đi."

Kiều Nhân dừng một chút, "Nhưng mà chiều nay tớ không về Bắc Thành."

Lục Hạ đã nhét đồ vào rồi, "Vậy cậu đi đâu?"

"Đi Hàng Châu một chuyến."

Lục Hạ biết quê Kiều Nhân ở Hàng Châu, chỉ gật đầu chứ cũng không hỏi gì nhiều nữa.

Kiều Nhân đã đặt vé tàu từ sớm rồi, thời gian khởi hành trễ hơn hai tiếng so với mọi người về Bắc Thành.

Hơn ba giờ chiều, lúc Kiều Nhân ở nhà ga chờ qua cửa kiểm soát, Ký Niệm nhấn tin tới:

[Tiểu Kiều, cậu lên xe chưa?]

Kiều Nhân nhấn lại bằng một tay: [Sắp rồi.]

[Đi chuyến bốn giờ à?]

[Ừ.]

Ký Niệm gửi biểu tượng ok, [Chú ý an toàn, xuống tàu nhớ báo cho tớ biết.]

Kiều Nhân không trả lời lại, cắt điện thoại đi qua cửa kiểm soát.

Khoảng cách giữa Thượng Hải và Hàng Châu không xa, ngồi tàu cao tốc chưa tới một tiếng.

Kiều Nhân vừa lên tàu đã ngủ thiếp đi, đến khi tiếng loa báo hiệu vang lên mới tỉnh dậy. Cô che miệng ngáp một cái, sau đó giơ tay định lấy vali hành lý.

Còn chưa kịp chạm vào thì vali đã được người khác lấy giúp.

Cô quay đầu liếc nhìn, chàng trai không lớn tuổi lắm, chỉ ngang tầm tuổi cô hoặc là nhỏ hơn.

Kiều Nhân cười với anh ta: "Cảm ơn."

Nhận lại vali hành lý rồi cô cũng không nói thêm gì, đi theo những người phía trước xuống tàu.

Sau đó không tới nửa giờ, Kiều Nhân đã quên người này luôn.

Ở Hàng Châu, Kiều Nhân có nhà.

Là căn nhà từ mười mấy năm trước, sau đó lúc cùng Tống nữ sĩ chuyển tới Bắc Thành cũng không bán lại cho người khác.

Nhà cô không thiếu tiền, vì thế nên vẫn giữ lại, mỗi tháng một lần thuê người tin tưởng được tới quét dọn.

Kiều Nhân gọi taxi về nhà, sau đó kéo vali hành lý đi bộ.

Chìa khóa ở trong túi của cô, mấy năm không dùng đến đã lộ ra vết rỉ sét. Kiều Nhân cúi đầu tìm ổ khóa, sau đó đưa chìa khóa vào mở cửa.

Bởi vì gần đây mới có người đến quét dọn nên gần như trong nhà không có bụi bặm gì.

Kiều Nhân tìm chỗ đặt hành lý xuống, sau đó đi về phòng cũ của mình.

Trong phòng không có đồ đạc gì, nhìn xung quanh ngoại trừ giường và chăn đệm thì hoàn toàn trống trơn.

Không khí ở phương Nam ẩm ướt, mấy hôm nay lại mưa suốt, trong phòng dường như cũng đầy hơi nước. Một thời gian dài không mở cửa sổ nên dường như không có cách nào ở lại đây được.

Kiều Nhân trở lại ngồi trên sofa, nhân lúc nghỉ ngơi chọn một khách sạn.

Sau khi nghỉ ngơi xong, cô ghét vali vướng víu nên không mang theo ra ngoài, chỉ cầm ô gọi taxi đến khách sạn.

Dự báo thời tiết trong vòng một tuần nay ở Hàng Châu rất chuẩn xác.

Mưa nhỏ vẫn liên tục kéo dài suốt cả Tết Thanh Minh, đến buổi trưa mới ngớt dần. Mặt trời lấp ló xuất hiện bên dưới tầng mây thật dày, không nóng không lạnh nên ánh nắng không quá chói chang.

Kiều Nhân ở khách sạn hai ngày, mãi tới khi thời tiết tốt hơn một chút mới rời khỏi khách sạn. Cô muốn đi ra ngoài một chuyến.

Sau khi cha Kiều mất, tro cốt được an nghỉ ở khu nghĩa trang.

Kiều Nhân đón xe tới đó, trên đường dừng lại ở cửa hàng bán hoa mua một bó hoa cúc nhỏ. Mùa xuân vẫn chưa đi qua, lúc này hoa đã nở rất đẹp, bên trên mang theo những giọt nước long lanh mà phải mất một thời gian lâu mới có thể bay hơi hết.

Kiều Nhân ôm bó hoa trong ngực, lúc ngồi trên taxi, về mặt thất thần cả nửa ngày.

Suốt mấy hôm cô không có tâm trạng gì.

Không thích Tết Thanh Minh, cũng không thích thời tiết mưa phùn mấy ngày hôm nay.

Tới khi đến được khu mộ, Kiều Nhân trả tiền cho tài xế xong, đang định bước xuống xe thì người tài xế an ủi cô bằng giọng địa phương:

"Cô gái, nghỉ thoáng một chút."

Kiều Nhân cong môi, sau khi nói lời "Cảm ơn" thì xuống xe đóng cửa.

Mộ phần của Kiều Uyên ở nơi cao nhất.

Kiều Nhân cất điện thoại vào trong túi xách, hai tay ôm hoa, cúi đầu bước lên từng bậc thang, khi sắp tới nơi cao nhất trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày da.

Cô dừng bước chân, nhìn theo ống quần của người đàn ông, sau đó bất gặp ánh mắt của anh đang nhìn mình.

Người kia nhìn cô chăm chú, hồi lâu sau khóe môi anh mới chậm rãi cong lên: "Tiểu... Kiều?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Người gọi cô là "Tiểu Kiều" không ít, nhưng người khác giới gọi cô là "Tiểu Kiều" đã ít lại càng ít hơn, dùng một bàn tay có thể đếm hết.

Mất mấy giây Kiều Nhân mới chậm rãi tập trung được ánh mắt lên khuôn mặt của người đó, không nói gò.

Thấy cô nửa ngày không có phản ứng, người kia nhếch môi cười, hơi cau mày, giọng điệu vừa dịu dàng lại vừa có mấy phần tự giễu:

"Mới mấy năm không gặp mà đã không nhận ra anh, em không có lương tâm tới vậy à?"

Kiều Nhân cũng cau mày, khóe môi vô thức cong lên: "Không nhận ra, anh là ai vậy?"

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu đã bị vỗ nhẹ một cái, lực không nặng không nhẹ, dễ dàng khiến tóc trên vai Kiều Nhân trở nên rối tung.

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn vào mắt anh, sau đó dịu dàng gọi: "Anh Thần Phong." Nhớ đến Hứa Thần Phong vừa mới tốt nghiệp không lâu đã bị điều động tới nhậm chức tại một trường Đại học ở khu vực Tây Bắc.

Hứa Thần Phong lớn hơn cô sáu, bảy tuổi. Nếu đếm trên đầu ngón tay thì từ lúc hai người quen biết nhau đến giờ cũng đã hơn mười lăm, mười sáu năm rồi. Nói một cách khác, từ khi Kiều Nhân bắt đầu có ký ức, bên cạnh cô đã có một người như vậy.

Sau đó Kiều Nhân theo Tổng nữ sĩ rời khỏi phương Nam, Hứa Thần Phong lại thi vào Đại học Quân Y, trong trường quản lý rất nghiêm ngặt, điện thoại di động cũng không thể tùy ý dùng. Đợi tới khi anh tốt nghiệp, gió mưa chuyển dời, lại tới lượt Kiều Nhân trở nên bận rộn.

Lâu dần hai người cũng ít khi liên lạc với nhau.

Lần gần nhất Kiều Nhân nói chuyện với anh là vào mừng một đầu năm mới, từ đó tới giờ đã qua mấy tháng rồi.

Cô chỉnh lại mái tóc đã bị Hứa Thần Phong làm cho rối tung, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: "Về lúc nào vậy?"

"Mấy hôm trước vừa về."

"Về lúc nào anh lại đi?"

"Không đi nữa." Hứa Thần Phong mỉm cười, xoay người cùng cô tiếp tục đi lên trên một lần nữa. "Anh được điều đến một trường Đại học Y tại Bắc Thành rồi."

Dù đã quen biết nhau mười mấy năm, tuy rằng vài năm không gặp nhưng đề tài nói chuyện thì không ít.

Kiều Nhân cùng anh đi lên phía trước mấy bậc thang, khẽ hỏi: "Vậy khi nào anh đi."

"Trong tháng tư sẽ qua đó."

Bây giờ đang là đầu tháng tư.

Vậy là mấy hôm nữa cô có thể nhìn thấy người này ở Bắc Thành rồi.

Cảm giác này so với cảm giác ở nơi đất khách quê người gặp được tri kỷ cũ thật sự tốt hơn rất nhiều.

Tâm trạng buồn bực mấy hôm nay của Kiều Nhân vào lúc này đột nhiên thả lỏng, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn lúc này rất nhiều.

"Sao anh không nói với em sớm?"

"Anh định tới lúc đó cho em niềm vui bất ngờ."

Người phía trước đã dừng lại, đứng bên cạnh một tấm bia mộ quay đầu nhìn cô: "Chắc là có rất nhiều điều muốn nói với chú Kiều đúng không?"

Kiều Nhân lắc đầu, sau đó lại gật đầu,

Hứa Thần Phong mỉm cười, tự động lùi xuống mấy bậc thang: "Vậy anh đứng đây chờ em, lát nữa anh đưa em về."

Lời từ chối của Kiều Nhân đã lên tới miệng rồi, còn chưa kịp nói ra đã bị Hứa Thần Phong dùng một câu chặn ngang:

"Lát nữa em nói chuyện xong chắc trời cũng tối rồi, con gái đi ngoài được không an toàn."

"..."

Kiều Nhân đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hứa Thần Phong lại đi xuống bên dưới mấy bước, sau đó đứng cách mấy mét lấy điện thoại ra gọi.

Kiều Nhân thu lại tầm mắt, ngồi xuống đặt hoa trước mộ phần.

Bên cạnh đã có một bó hoa khác, không cần nghĩ nhiều cũng biết là do Hứa Thần Phong vừa mang tới, hai bó hoa đặt cạnh nhau, giữa những cánh hoa còn vương vài giọt nước.

Trên bia mộ có hình một người đàn ông trẻ tuổi, khỏe môi cong lên, dường như phong thái luôn hăng hái.

Kiều Nhân nhìn ông, ông cũng như đang nhìn Kiều Nhân.

Hai cặp mắt ngắm nhìn nhau, Kiều Nhân không nói lời nào, trong mắt đột nhiên ươn ướt. Nước mắt long lanh đảo quanh sau đó rơi xuống trên nền gạch.

Bởi vì vừa mưa xong, nền gạch còn chưa khô hẳn, nước mắt của cô hòa tan vào mặt đất ẩm ướt, không phân định trước sau.

Vốn trước khi tới đây, Kiều Nhân có biết bao lời muốn nói.

Sau khi tới đây rồi, ngược lại cô cảm thấy lời nào cũng là thừa thãi, Kiều Uyên có thể hiểu rõ tâm tư của cô.

Kiều Nhân cứ nửa ngồi nửa quỳ như vậy mãi tới khi mặt trời hoàn toàn khuất bóng đằng Tây, chỉ còn lại một khoảng trời đỏ au phía chân trời.

Khoảng chưa đến một tiếng đồng hồ, chân Kiều Nhân thấy hơi tê, vừa định đứng dậy đã có người đi tới đứng bên phải cô.

"Tiểu Kiều."

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh: "Sao vậy?"

Hứa Thần Phong cũng ngồi xuống, đưa tay chỉnh lại hai bó hoa, "Không phải em đang quen bạn trai đó chứ?"

"Cái gì?"

Kiều Nhân sững sờ: "Bạn trai gì ạ?"

"Ban này em vừa tới, anh nhìn thấy có một người đàn ông cùng em đi lên trên này."

Kiều Nhân: "..."

Cô bị Hứa Thần Phong dọa tới giật mình sợ hãi.

Câu này nghe kiểu gì cũng không ra một người bạn trai mà cứ như là một kẻ biến thái cuồng theo dõi.

Trong đầu Kiều Nhân cũng xoay vòng vòng, "Anh Thần Phong... Anh đừng làm em sợ."

"Lúc đây anh cũng tưởng là trùng hợp, nhưng ban này đứng gọi điện thoại phát hiện ra từ đầu tới cuối anh ta đều nhìn em."

"..."

Không biết có phải là do tâm lý tác động hay không, sau khi Hứa Thần Phong nói xong, Kiều Nhân bỗng cảm thấy có ánh mắt nào đó dừng trên người cô, nóng rực như muốn xuyên qua cô.

Hứa Thần Phong thu tay lại, liếc mắt nhìn cô: "Thật sự không phải bạn trai?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Em không có bạn trai."

"Vậy chắc là anh ta thích em."

Kiều Nhân thật sự không kim được, đang định quay đầu lại nhìn ra phía sau thì Hứa Thần Phong bỗng đưa tay lên, che mắt tầm nhìn của cô.

Sau đó đầu ngón tay anh lướt qua, lấy xuống chiếc lá cây không biết đã mắc trên tóc cô từ bao giờ.

"Hiện tại có thể xác định đúng là anh ta thích em."

Dừng vài giây, dường như biết rõ Kiều Nhân nghe không hiểu, Hứa Thần Phong nói thêm:

"Ban này lúc anh lấy chiếc lá cây xuống cho em, cảm giác ánh mắt của anh ta sắp phóng ra dao đến nơi rồi."

Rốt cục Kiều Nhân cũng quay đầu lại nhìn xuống bên dưới.

Màn đêm buông xuống, bên dưới ngoại trừ những tấm bia mộ màu trắng thì cũng chỉ có vài người đang quét dọn những ngôi mộ.

"Đừng nhìn."

Hứa Thần Phong đứng dậy, sau đó kéo cô đứng lên cùng, "Tiểu Kiều nhà chúng ta vẫn có nhiều người yêu thích như vậy."

Kiều Yên và cha Hứa là bạn tốt nhiều năm, lúc trước hai người đều làm phóng viên điều tra tin tức, thậm chí mối quan hệ của hai nhà còn có thể vượt qua cả quan hệ thân thích.

Kiều Nhân đã quen với cách gọi này từ lâu, cũng không cảm thấy có chỗ nào sai cả. Cô chuyển tầm mắt sang người đang đứng đối diện, sau đó mơ hồ hỏi: "Vừa này anh chắc chắn là không lừa em chứ?"

"Thật."

"Dáng vẻ ra sao?"

"Sẽ không phải là người biến thái cuồng theo dõi chứ?"

Hứa Thần Phong không kim được bật cười, "Anh ta không phải đâu."

Kiều Nhân nghĩ vẫn thấy sợ, trên đường đi ra xe không dám cách xa Hứa Thần Phong nửa mét. Mãi tới khi ngồi vào trong xe rồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Kiều Nhân được Hứa Thần Phong đưa về khách sạn đã là nửa tiếng sau.

Nửa giờ qua, không hề trông thấy hình bóng của người thần bí cuồng theo dõi kia.

Nỗi lo lắng của Kiều Nhân lúc này mới giảm bớt. Sau khi nói tạm biệt với Hứa Thần Phong, cô cầm túi xách và điện thoại đi lên lầu.

Khách sạn 5 sao quy mô lớn, hành lang cũng vừa dài vừa rộng.

Kiều Nhân đi được một nửa mới vô tình phát hiện phía sau cũng có tiếng bước chân.

Sau đó cô bước chậm lại, người kia cũng bước chậm lại.

Cô dừng thì người phía sau cũng dừng theo.

Kiều Nhân làm nghề tin tức, từ trước tới giờ cũng gặp không ít tin các cô gái độc thân ở khách sạn bị cướp tài sản, cướp sắc.

Trước đây cô không cảm thấy đó là chuyện kinh ngạc, kết quả bây giờ xảy ra với mình, Kiều Nhân mới cảm thấy sợ. Cô không dám thờ mạnh, bước nhanh về phía trước, cầm thẻ phòng mở cửa.

Nếu như động tác của cô nhanh nhẹ, cô có thể nhốt người kia ở ngoài cửa.

Nếu như có sơ suất gì... Kiều Nhân không dám nghĩ thêm nữa. Vừa dùng thẻ phòng mở cửa, còn chưa kịp chạm vào tay nắm, một bàn tay đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô.

Bàn tay kia vừa đẹp đẽ, móng tay cũng được cắt tỉa gọn gàng.

... Không giống tay của mấy tên biến thái.

Trước kia Kiều Nhân bị Tổng nữ sĩ ép buộc đưa đi học Taekwondo mấy năm, lúc này tay chân nhanh hơn trí não, cô duỗi tay định chặn cổ tay người đàn ông kia. Nhưng tay còn chưa kịp vận lực, người đó đã phản ứng nhanh hơn, lập tức nắm chặt lấy tay cô trước.

Sức không quá mạnh nhưng đủ để khiến cô không thể động đậy được.

Kiều Nhân một mình ở bên ngoài, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc, sợ tới mức giọng cũng run lên:

"Anh không thả tôi ra, tôi sẽ báo..."

"Lại báo cảnh sát à?"

"..."

Kiều Nhân nghẹn lời, sau đó nhấc chân, dùng sức đạp lên giày người kia.

"Bỏ tay ra."

"Bỏ ra rồi ờ em báo cảnh sát thì phải làm sao bây giờ?"

Kiều Nhân nhú mày, giọng nhỏ nhẹ: "Cổ tay tôi đau."

Lời này quả nhiên hiệu nghiệm, vừa nói xong, người đàn ông liền buông ra.

Trên cổ tay Kiều Nhân vẫn lưu lại một vết màu đỏ nhàn nhạt, cô cử động tay hai cái. Lúc này cô cũng không vội mở cửa, đứng im ở đó không nhúc nhích.

Cô bất động, cũng không nói năng gì, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân.

Người đàn ông đưa tay ra, thay cô mở cửa: "Không vào trong à?"

Kiều Nhân không thèm để ý đến anh.

Hiện giờ trong lòng cô vẫn còn đang hoảng sợ, sau khi kinh hãi qua đi, lại bị một loại cảm xúc không tên thay thế.

Kiều Nhân cũng không có tâm tư để nghĩ nhiều. Sau khi đi vào vừa định đưa tay đóng cửa thì đã bị anh dùng tay ngăn lại, sau đó anh hơi dùng sức đẩy cửa ra, chen vào bên trong.

Hai mắt Kiều Nhân ửng đỏ, "Anh làm gì thế?"

"Gặp em."

Cửa bị đóng lại, giọng của Kiều Nhân cùng với tiếng đóng cửa đồng thời vang lên, âm thanh trầm thấp như có như không:

"Lén lén lút lút, tôi còn tưởng rằng mình gặp phải biến thái."

Giọng cô không lớn.

Mặc dù Kỳ Hàn Thanh có tình cảm với cô, nhưng dù sao cũng là cấp trên của cô, trong lòng Kiều Nhân ít nhiều cũng có chút dè dặt, không dám nói thẳng ra.

Quả nhiên Kỷ Hàn Thanh không nghe rõ, "Cái gì?"

Nếu như bình thường, căn bản Kiều Nhân sẽ không để anh nghe rõ, nhưng lần này cũng không biết bị làm sao, máu dồn lên não, nói to câu lúc nãy một lần nữa.

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt, "Dáng vẻ tôi giống thế à?" (Y là giống biến thái đó =))))))

"Anh Thần Phong bảo anh giống."

Anh cau mày, "Ài?"

Kiều Nhân không trả lời, đưa tay bật đèn trong phòng.

Hôm nay cả người cô đều rất kì lạ, tâm trạng lúc xấu lúc tốt, giống như đám mây rơi xuống đáy vực sau đó lại bay thẳng từ đáy vực lên.

Cô đi tới cạnh bàn trà rót một cốc nước, vừa mới ngồi xuống uống một ngụm liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh hỏi:

"Chính là người hôm nay đưa em về sao?"

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân uống hết một nửa cốc nữa, chậm rãi nói: "Anh ấy có liên quan gì tới anh à?"

"Có quan hệ."

Kiều Nhân nuốt chút nữa bị sặc nước, cô ho khan vài tiếng, trên mặt tự nhiên có chút hồng hồng.

"Quan hệ gì?"

Khóe môi anh hơi cong lên, trả lời đặc biệt thẳng thắn, bốn chữ đơn giản - "QUAN HỆ TÌNH DỊCH."

P.s: Hôm nay xong việc riêng cũng đã hơn 11 giờ đêm rồi, vì lời hứa với các cô gái xinh đẹp nên mình đã chăm chỉ gõ xong chương 29 vào hồi 00:25 đây. Để lại vote và bình luận cho editor thiên thần ngủ ngon đêm nay nào =))) Mai mình lại bận chút nên có thể sẽ chỉ có 1 chương thôi, may mắn thì sẽ có 2 nhưng khả năng này thấp. Mình vẫn đang vật vờ đau ốm nữa, mọi người thông cảm nhé:"(

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đến nước Kiều Nhân cũng không uống trôi, trong tay cô vẫn đang cầm cái cốc, đầu ngón tay buông lỏng suýt nữa làm rơi. Cô vội cúi người nắm chặt tay, hồi lại giống như không nghe rõ lời anh nói:

"Cái gì?"

Nghe thì có nghe rõ, nhưng không thể nào tin được.

Người mà có bao nhiêu tin đồn cũng không thể đánh gục... Sao lại còn có tình địch được?

Không thể hiểu nổi.

Kiều Nhân ho nhẹ một tiếng: "Tôi và anh Thần Phong không phải loại quan hệ mà anh nghĩ."

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Vậy thì là quan hệ gì?"

"..."

Là loại quan hệ nào đây?

Trước đây Kiều Nhân chưa bao giờ suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này, hiện tại bỗng nhiên bị hỏi cô bỗng nhiên sững sốt mấy giây, nhìn xuống cốc nước nghĩ một lát mới nói:

"Tóm lại vẫn không phải là loại quan hệ mà anh nghĩ."

Lời này cũng không khác không nói gì là bao.

Thật sự là vì trong thời gian ngắn Kiều Nhân không thể nhớ ra từ ngữ gì để diễn tả, giống như bạn bè, giống như người thân, hoặc là cả hai loại này kết hợp.

Kiều Nhân day nhẹ huyết thái dương, sau đó ngược mắt nhìn anh:

"Anh không định đi ra ngoài à?"

Cô nam quả nữ cùng ở trong một phòng, tuy rằng Kiều Nhân có thể khẳng định Kỷ Hàn Thanh sẽ không làm chuyện gì khác thường với cô nhưng cô vẫn cảm thấy không thích ứng được. Cô đặt cốc nước lên bàn trà sau đó đứng dậy:

"Tôi định đi ra ngoài."

Anh đang đứng bên cửa, ánh mắt đi theo từng động tác của cô.

"Đi đâu?"

Kiều Nhân tiện tay khoác thêm áo khoác ban nãy vừa bỏ xuống bên giường, sợ lát nữa mưa nên còn cầm theo cả ô, hơi cúi đầu đáp: "Đi lấy vali hành lý."

Ngày mai là ngày nghỉ cuối cùng của Tết Thanh Minh.

Kiều Nhân còn vài việc chưa làm xong, không thể ở lại đây quá lâu. Vì thế cô định khi trời sáng sẽ chuẩn bị để lên chuyến bay trưa trở về Bắc Thành.

Cô nghỉ ngơi và sinh hoạt không có quy luật, sợ ngày mai ngủ quên nên hôm nay định trở về nhà mang hành lý tới đây, như thế tới lúc đi sẽ thuận tiện hơn một chút.

Kiều Nhân kiểm tra chìa khóa và thẻ phòng một lần, sau đó đi ra cửa. Lúc mở cửa cô quay lại nhìn Kỷ Hàn Thanh một cái.

Cô không nói gì, cau mày quan sát anh.

Sau đó cửa vừa mở ra, Kiều Nhân liền dịch sang bên cạnh nửa bước: "Vẫn không đi ra ngoài sao?"

Kỷ Hàn Thanh cũng liếc nhìn cô.

Kiều Nhân: "Tôi sắp đi ra ngoài."

Ý nói: anh còn muốn ở đây làm Thần giữ cửa à?

Rốt cục anh cũng mở miệng: "Đi đâu lấy?"

Giọng Kiều Nhân hạ thấp, nghe trầm trầm "Ở nhà."

Thấy ánh mắt Kỷ Hàn Thanh thay đổi, Kiều Nhân lại giải thích: "Trước đây tôi là người phương Nam."

"Tôi biết."

Chìa khóa đang nằm trên ngón trỏ tay phải của Kiều Nhân, bàn tay đang cầm chìa khóa của cô hơi run lên sau đó cô đưa tay tắt đèn.

Công tắc đèn ở ngay cạnh Kỷ Hàn Thanh, lúc bàn tay Kiều Nhân đưa ra nhẹ nhàng chạm vào vai anh. Ngón tay cô hơi cử động, ấn công tắc tắt xuống.

Bên trong nhất thời tối đen, bởi vì mở cửa nên ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào mờ mờ ảo ảo.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn, một đôi mắt sáng trong như ẩn chứa cả những vì sao lấp lánh. Yết hầu Kỷ Hàn Thanh chuyển động, đột nhiên đưa tay ra, nắm chặt bàn tay còn chưa kịp thu lại của Kiều Nhân.

Lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp, dường như nhiệt độ từ bàn tay anh không ngừng xuyên qua lòng bàn tay truyền vào da thịt và máu của Kiều Nhân.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, không敢 dựa cũng không bắt anh buông tay ra, chỉ nhìn xuống bàn tay anh đang nắm tay mình, sau đó bước chân ra ngoài.

Kỷ Hàn Thanh vẫn không buông tay, nói gót theo cô.

Ánh đèn chiếu trên đỉnh đầu, bóng dáng hai người đè lên nhau, sau đó lại tách ra.

Kiều Nhân tự động quên đi bàn tay đang nắm cổ tay mình, ánh mắt cũng không liếc nhìn lần nào, xuống lầu gọi taxi.

Mãi tới tận khi cửa xe taxi đóng lại, anh vẫn đang nắm tay cô.

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó liếc mắt nhìn lại, cúi đầu nhìn bàn tay của Kỳ Hàn Thanh. Tầm mắt cô dừng lại mấy giây, thật sự không tìm được mở miệng: "Anh định nắm đến khi nào?"

Tài xế taxi ở phía trước nhìn bọn họ qua gương chiếu hậu, ánh mắt tò mò.

Mặt Kiều Nhân nóng lên, vừa định giục anh một câu thì anh đột nhiên kéo tay cô sang, ngón tay nhẹ nhàng rời từ cổ tay xuống nắm lấy bàn tay cô.

Tài xế taxi cảm thán: "Tuổi trẻ thật là tốt."

"..."

Mặt Kiều Nhân càng nóng hơn.

Từ khách sạn đi về tới nhà, Kiều Nhân cũng không nói gì nữa.

Bên trong xe yên lặng, chỉ có giọng người tài xế thỉnh thoảng hỏi han hai người mấy vấn đề không liên quan. Kiều Nhân cũng không mong chờ vào Kỳ Hàn Thanh sẽ trả lời anh ta, vừa xem điện thoại vừa nói chuyện với tài xế.

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hơn 22 ạ."

Kiều Nhân thuận miệng trả lời, mở wechat ra tám chuyện với Kỳ Niệm:

[Tớ đến Hàng Châu có phải cậu nói cho anh cậu biết không?]

Bên kia nửa ngày không trả lời lại.

Tuy là Lục Hạ cũng biết nhưng cô ấy không thể nào đi nói với Kỳ Hàn Thanh được.

Kiều Nhân thực sự không nghĩ ra ai khác, thêm vào đó Kỳ Niệm không trả lời cô rõ ràng là có tật gậy mình. Cô lại gõ mấy chữ:

[Đừng có giả chết.]

Kỳ Niệm [.....]

Kiều Nhân: [Cậu nói với anh ấy làm gì?]

Kỳ Niệm: [Không phải là do tớ nhìn ra anh tớ có ý với cậu à?... Tớ giúp anh tớ một chút thôi mà.]

Kiều Nhân: [Anh ấy hỏi cậu?]

Kỳ Niệm: [Không.]

Nửa phút sau, Kỳ Niệm gửi tới mấy dòng:

[Tớ hỏi anh ấy có phải là có ý với cậu không. Lúc đầu anh ấy không thèm để ý đến tớ, sau đó tớ nói nếu anh không để ý tới em, em sẽ không nói cho anh biết cậu ấy đã đi đâu.]

Kỳ Niệm: [Anh ấy thật sự không bơ tớ nữa!]

Kỳ Hàn Thanh để ý đến cô ấy một lần thật là khó khăn biết bao, có thể so với tỉ lệ Địa Cầu va vào Sao Hỏa.

Thật ra sau khi anh trở về nước đã tốt hơn nhiều rồi, trước đó có khi mấy tháng chẳng thèm nói chuyện với Kỳ Niệm câu nào. Kỳ Niệm nói nhiều quen rồi, bình thường toàn tự nói chuyện một mình với không khí.

Cô ấy nhớ đến lần đầu tiên Kỳ Hàn Thanh chủ động nói chuyện với mình hình như là lúc cô ấy đang học năm thứ ba Đại học. Lúc đó có một du học sinh nước ngoài bị sát hại, anh đang theo dõi tin tức đó, có thể đột nhiên nhớ ra mình còn một người em gái nên mới gọi điện tới.

Sự kiện ngàn năm có một.

Tuy rằng anh cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò cô ở trong nước phải chú ý an toàn.

Lúc đó Kỳ Niệm nói thế nào nhỉ. Khi ấy cô mới quen biết Kiều Nhân không lâu, hình như đã trả lời thế này:

"Không sao đâu, em có một bạn cùng phòng học Taekwondo, một người đến thì đánh một, hai người đến thì đánh cả hai!"

Sau đó... không còn sau đó nữa.

Kỷ Hàn Thanh "A" một tiếng, trực tiếp cúp máy.

Sau này nghĩ lại, Kỷ Niệm cảm thấy mình nói Kiều Nhân giống như là kiểu đàn ông cao lớn thô lỗ vậy, nên không dám kể chuyện này cho Kiều Nhân biết.

Kỷ Niệm [Cậu biết anh ấy nói gì với tớ không?]

Kiều Nhân: [Nói gì?]

Kỷ Niệm [Có rầm mau đánh.]

Kiều Nhân: [...]

Kỷ Niệm [Anh ấy cũng đối xử với cậu như vậy đúng không?]

(Không thừa chị, người ta đối xử với crush nặng như nâng trứng, húng như húng hoa =))))

Tầm mắt Kiều Nhân chuyển từ màn hình điện thoại sang liếc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Chưa tới hai giây, taxi dừng lại.

Đã tới nơi rồi, tài xế nhắc nhở bọn họ giả tiền.

Lúc này Kiều Nhân mới thu lại tầm mắt, cô không trả lời Kỷ Niệm bởi vì chỉ có một tay nên không tiện. Lúc trả tiền, rốt cục anh cũng buông tay cô ra. Cô thở phào, nói cảm ơn rồi xuống xe từ phía bên kia.

Lúc này người qua lại rất ít, vì thế nên taxi cũng không dừng lại đây lâu, lập tức lái đi.

Chóp mắt trên đường chỉ còn lại hai người.

Ánh đèn đường mờ nhạt, con đường hơi lầy lội, Kiều Nhân chọn chỗ không có vũng nước mà đi, bước từng bước nhỏ, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Kỷ Hàn Thanh không nhanh không chậm theo sát phía sau, giọng cũng thông thả:

"Sống ở đây mấy năm?"

Trời vừa trút một trận mưa xuống khiến không khí trở nên trong lành hơn nhiều, Kiều Nhân hít sâu một hơi: "Khoảng mười mấy năm."

"Vậy em quen biết người hôm nay bao nhiêu năm?"

"..."

Phía trước chính là cửa nhà cô.

Kiều Nhân dừng lại, sau đó quay đầu, lặp lại bốn chữ: "Khoảng mười mấy năm."

Từ nhỏ đã quen rồi, còn hơn cả thanh mai trúc mã.

Kỷ Hàn Thanh nhướn mày, không lên tiếng.

Kiều Nhân khẽ thở dài, cô cầm chìa khóa mở cửa: "Mấy hôm nữa anh Thần Phong sẽ tới Bắc Thành làm việc."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

"Sau này chắc có thể thường xuyên gặp nhau rồi."

"..."

Người đàn ông phía sau vẫn không phản ứng.

Cứ thế Kiều Nhân còn tưởng rằng anh bỏ lại cô ở đây một mình rồi. Kết quả vừa mở cửa ra, khi cô quay đầu lại nhìn, Kỷ Hàn Thanh nhìn vào mắt cô: "Bộ phận xã hội rảnh rồi vậy à?"

"Cái gì?"

Ánh mắt anh lộ ra ý xấu: "Rảnh tới mức em có thể thường xuyên gặp anh ta?"

Kiều Nhân: "..."

Cô chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

Hơn nữa hai chữ "thường xuyên", cũng là so với mấy năm rồi chưa từng gặp nhau.

May mà cô là người có lương tâm nếu không chắc cũng đã quên Hứa Thần Phong rồi,

Kiều Nhân không nói nữa, đi vào trong nhà.

Bởi vì hai hôm nay đã thông khí nên cuối cùng trong nhà cũng không còn cảm giác bí bách nữa.

Kiều Nhân đi vào phòng ngủ của mình đóng cửa sỏ lại, vừa cầm vali hành lý định đi ra ngoài, đèn còn chưa kịp tắt đã nghe thấy tiếng mưa rơi rất khẽ.

Tiếng "tí tách" nhẹ nhàng, nhưng rất dày hạt.

Kiều Nhân liếc nhìn người đàn ông vừa bước vào nhà, sau đó lại liếc nhìn ngoài cửa sổ.

Trời quang mây tạnh còn chưa được nửa ngày, giờ lại bắt đầu mưa.

Kiều Nhân chỉ mang theo một cái ô, là loại cỡ vừa, căn bản không thể dùng cho hai người được. Cô nhủ mày, chỉ có thể đặt vali hành lý xuống

Kỷ Hàn Thanh đóng cửa lại: "Đợi tạnh mưa rồi về chứ?"

SPOIL Chương 31:

"Mặt em còn chưa rửa sạch."

Cô nghiêng người, muốn ghé sát vào gương nhìn kỹ lại. Vừa rướn người lên phía trước một chút, còn chưa nhìn rõ được gì, tay anh đột nhiên đưa lên, nhẹ nhàng mà tự nhiên dừng lại trên gò má bên trái của cô.

Kiều Nhân nín thở, cho rằng anh muốn giúp mình lau sạch, nhìn anh không dám chớp mắt một cái. Sau đó một giây, đầu ngón tay Kỷ Hàn Thanh đang đặt trên mặt cô di chuyển xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên...

P.s: Giữa cái thời tiết mùa đông 8 độ C, thò tay ra khỏi chăn gối máy tính đúng là một cực hình T^T Huhu chương 31 để tối nay rồi tính nhé. Các vị bằng hữu cho mình xin vote và bình luận nhé, càng nhiều càng ít mà ==)) Hãy cho mình chút động lực để vượt giá rét mang tới cảnh nóng (nếu mà mong có thật thì thì thôi đừng nghĩ nữa) ==))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Rõ ràng là một câu nghi vấn nhưng khi phát ra từ miệng Kỷ Hàn Thanh thì một nửa ý tứ thương lượng đều không có.

Tầm mắt Kiều Nhân dán chặt trên cánh cửa mà anh vừa đóng lại, vài giây sau cô nói ra được một câu:

"Lỡ như cả đêm nay không tạnh thì sao?"

Từ nhỏ cô đã sống ở đây, thời tiết nơi đây cô càng rõ hơn ai hết. đúng lúc Tết Thanh Minh là những ngày mưa nhiều, mưa mấy ngày liên tiếp cũng không phải chuyện gì lạ.

Vừa mới dứt lời, tiếng mưa rơi bên ngoài càng lớn hơn, giống như đang phụ họa cho câu nói của cô. Mưa đập vào cửa kính, khí thế càng lúc càng hung hãn.

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Vậy em muốn đi ra ngoài trời vào lúc này à?"

Ánh mắt anh nhẹ nhàng lướt qua, trong vòng ba giây đã quét một lượt từ đầu tới chân cô. Chớp mắt Kiều Nhân hiểu ra ý của anh. Cô đứng trong tầm mắt của anh, cảm giác như mình còn chưa đi ra ngoài mà đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, sau đó quần áo vì nước mưa mà dính sát lên người, có thể dùng hai chữ để khái quát: người ướt.

Không quyền rũ chút nào.

Kiều Nhân hoàn toàn không nghĩ rằng nếu như mình bị mưa làm cho ướt sũng mà còn có thể mê hoặc được Kỳ Hàn Thanh.

Cô "A" một tiếng, quay người đi đến ngồi xuống ghế sofa, mở điện thoại ra xem dự báo thời tiết.

Mấy năm qua công nghệ phát triển, đến cả dự báo thời tiết cũng đã chính xác tới đơn vị từng phút. Kiều Nhân xem qua một lần, sau đó kéo màn hình xuống, nhìn thấy một loạt biểu tượng có mưa. Mãi tới tận tám giờ sáng ngày mai mới thấy trời chuyển sang nhiều mây.

Mẹ nó, cái miệng thôi của cô.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn Kỳ Hàn Thanh, giọng cũng vô thức nhỏ dần:

"Ngày hôm nay đúng là không thể tạnh mưa được rồi."

Ban nãy khi nhìn thấy một loạt biểu tượng trời mưa, cô còn bị dọa một hồi. Nhưng sau khi tỉnh táo rồi lại cảm thấy có phần vui mừng, vui mừng vì hôm nay cô không phải ở một mình.

Kiều Nhân thờ phào nhẹ nhõm, dừng lại vài giây hỏi: "Làm sao bây giờ?"

"Em nghĩ nên làm gì đây?"

Kiều Nhân lại đứng dậy chạy về phía phòng ngủ.

Mấy ngày Tết Thanh Minh về nhà, cô đã nói với dì giúp việc đến dọn dẹp trước, nhưng dù có dọn dẹp sạch sẽ đến mấy cũng vẫn không tránh được không khí khó chịu. Mặc dù chăn gối đã giặt qua nhưng vì nhiều ngày không có ánh mặt trời nên hiện tại có hơi ẩm ướt, lúc chạm vào còn có thể cảm thấy tay dính đầy hơi nước.

Kiều Nhân để chân lại chỗ cũ, cau mày đi ra phòng khách, mở vali hành lý ra. Cô lấy hai chiếc áo khoác khá dày ra khỏi vali, đưa một cái cho Kỳ Hàn Thanh: "Chăn chắc không thể dùng được."

"Cho nên?"

"Vì thế anh dùng tạm cái này một đêm đi."

Tay đưa ra một lúc lâu, anh cũng chẳng hề có ý nhận lấy.

Kiều Nhân cảm thấy cổ tay hơi mỏi, cô liền nhét chiếc áo vào lồng ngực anh. Cô đưa tay chỉ vào căn phòng bên cạnh phòng của mình, sau đó lại chỉ lên sofa: "Tùy anh chọn."

Cả ngày hôm nay cô đều cảm thấy mệt mỏi, thêm vào đó vì thời tiết nên chưa tới chín giờ đã thấy buồn ngủ rồi. Cô không ngừng ngáp dài, giọng nói cũng mang theo âm mũi rõ rệt: "Chú nhỏ, vậy tôi đi ngủ trước đây..."

Không đợi anh trả lời, Kiều Nhân nói xong liền ôm áo khoác đi về phòng mình. Dường như anh gọi cô một tiếng, nhưng cô thật sự đã buồn ngủ lắm rồi, chẳng còn tâm trạng quay đầu lại nữa, âm thanh bên tai cũng trở nên mờ hồ không rõ.

Kiều Nhân bước đi liên tục, đi thẳng vào trong phòng ngủ. Sau khi đóng cửa lại cô ôm quần áo ngã ra giường ngủ ngay lập tức.

Nửa đêm Kiều Nhân bị lạnh mà tỉnh giấc.

Áo khoác được cô ôm thành một đồng trong ngực, căn bản không có một chút tác dụng chống lạnh nào. Ngoài trời, tiếng mưa rơi vẫn không ngừng nghỉ, từng giọt từng giọt tí tách. Kiều Nhân dụi mắt, không an tâm đứng dậy kiểm tra lại cửa sổ xem đã đóng chặt hay chưa.

Cũng không rõ là vì buổi tối cô ngủ quá sớm, hay là vừa nãy giãy vò quá lâu mà Kiều Nhân nằm lên giường mãi cũng không ngủ lại được.

Cô trở mình, sau đó nghe thấy tiếng bụng reo lên, hoàn hảo át đi tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ.

Kiều Nhân đưa tay xoa bụng, tiếp tục trở mình.

Sau khi lăn qua lăn lại mấy lần, rốt cục cô vẫn không tìm được mà xuống giường, mở cửa phòng đi thẳng vào nhà bếp.

Một năm cô ở lại đây không được vài ngày, căn bản trước khi đến đều thông báo trước cho dì giúp việc, nhờ dì ấy chuẩn bị cho cô một số đồ dùng.

Đồ dùng làm bếp cũng gần như còn mới tinh.

Trong tủ lạnh có một vài nguyên liệu nấu ăn, lượng đủ cho một người ăn trong mấy ngày, hầu như đều là vài loại đồ ăn nhanh cùng với một ít rau cải và mấy quả trứng gà.

Mất Kiều Nhân vẫn còn đang díp lại, trí nhớ giữa lúc nửa đêm không được tốt lắm, cô để trứng gà lên mặt bếp chưa được hai phút, đang định cầm lên lần nữa thì vừa mới đưa tay sang quả trứng này đã lăn thẳng một đường, không kịp đợi cô có phản ứng rơi xuống sàn nhà.

"Bộp" một tiếng, âm thanh chói tai vào lúc hai giờ sáng.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm lòng trắng và lòng đỏ của quả trứng bắn tung tóe dưới đất, vừa định ngồi xuống dọn dẹp liền nghe thấy giọng anh vang lên ở cửa phòng bếp.

"Sao vậy?"

"..."

Nếu không có câu nói này, suýt chút nữa Kiều Nhân đã quên mất trong nhà còn có người khác.

Cô vò tóc, lúc ngẩng đầu lên hai mắt đã ươn ướt, đáng về tội nghiệp: "... tôi đói bụng."

Lúc nói câu này, trong lòng Kiều Nhân còn đang nghĩ, đúng là một ngày ba bữa nhất định phải ăn đầy đủ.

Không ăn một bữa thôi đã đói bụng đến phát sợ, đặc biệt là bữa tối.

Kiều Nhân lại cúi đầu nhìn xác quả trứng gà trên nền nhà, sau khi làm vỡ xong hoàn toàn không muốn dọn dẹp.

Còn chưa kịp tức giận, cô đã buông tha ý định tự nấu đồ ăn. Nào cô chậm rãi suy nghĩ mấy giây, mấy giây sau, Kiều Nhân ngẩng đầu: "Chú nhỏ, chú sẽ nấu ăn chứ?"

"Muốn ăn à?"

Kiều Nhân gật đầu.

Lần trước Kỷ Niệm làm món ăn kia mới được sáu, bảy phần mà đã rất hợp khẩu vị của cô rồi, đừng nói tới tay nghề của chính chủ.

Thấy anh không từ chối, Kiều Nhân liền tự động báo tên món ăn: "Tôi muốn ăn mì trứng."

Kỷ Hàn Thanh cong môi, như cười như không nhìn cô một cái.

Kiều Nhân: "Được không?"

"Được." Kỷ Hàn Thanh đi tới, khẽ ôm lấy bờ vai xoay người cô lại. Kiều Nhân hiểu ý anh, tự giác đi ra ngoài. Anh đột nhiên thấp giọng, ghé sát vào bên tai cô thì thầm: "Đương nhiên là được."

"..."

Kiều Nhân giật mình, đợi tới khi định thần lại thì đã đi ra khỏi nhà bếp rồi.

Màn đêm tĩnh lặng.

Bên tai dường như chỉ còn lại tiếng chuyển động của anh trong phòng bếp. Kiều Nhân xoa xoa tai, hình như suốt mấy năm qua đây là lần đầu tiên cô có thể cảm nhận được không khí sinh hoạt không thể bình thường hơn.

Khả năng nấu nướng của Kỷ Hàn Thanh quả nhiên xứng đáng với lời khen ngợi của Kỷ Niệm.

Kiều Nhân ăn hết một bát mì, ngay cả nước canh cũng không để thừa lại.

Ban đầu là đói tới mức không ngủ được, sau đó khi cô nằm dài trên giường thì lại no tới mức không thể ngủ được.

Cũng may hệ tiêu hóa của cô rất tốt, hơn ba giờ, cuối cùng dưới sự thôi miên của tiếng mưa rơi rớt cục Kiều Nhân cũng ngủ thiếp đi.

Một đêm không mộng mị.

Hôm sau Kiều Nhân tỉnh lại đã là hơn bảy giờ sáng.

Mưa vẫn đang rơi, có điều so với hôm qua đã tốt hơn nhiều rồi.

Kiều Nhân sửa sang lại quần áo xộc xệch sau một đêm ngủ dậy, sau đó cô đi đến phòng vệ sinh ở bên cạnh.

Cửa phòng vừa mới được mở ra, Kiều Nhân đã nhìn thấy người đàn ông ở trong. Hình như anh vừa đánh răng xong, vòi nước đang mở, anh chỉ nhìn cô qua gương một cái sau đó lại tiếp tục rửa mặt.

Kiều Nhân thích ứng mấy giây, sau đó cầm bàn chải lên bắt đầu đánh răng trong vô thức,

Đi giúp việc đúng là tri kỷ của nhà cô, đồ vệ sinh cá nhân đều chuẩn bị loại dùng một lần, vừa đỡ lãng phí lại còn đảm bảo vệ sinh.

Trong lòng Kiều Nhân thầm khen ngợi dì ấy, thất thần mấy giây. Lúc quay đầu nhỏ bọt kem đánh răng, vô tình bọt rơi trúng bàn tay của người kia đang đưa ra dưới vòi nước.

"..."

Động tác của Kiều Nhân cứng đờ. Cảm giác như trong chớp mắt thời gian ngưng đọng. Một hồi lâu sau, cô ngẩng đầu, nhìn thấy anh hồ hững nhếch môi cười.

Cứ thế mất đối mặt, Kiều Nhân đột nhiên nhớ tới thăm kịch lần trước Kỷ Niệm làm dính bọt kem đánh răng lên mặt Kỷ Hàn Thanh.

Cô vội vàng cúi đầu, giả vờ tự an ủi mình là chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô lo lắng đánh răng xong rồi tiếp tục rửa mặt, sau đó lại lo lắng phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này. Kết quả vừa quay người đã bị anh cầm cổ tay kéo lại.

Giọng Kiều Nhân run lên: "Không phải tôi cố ý..."

Cô nghĩ Kỷ Hàn Thanh chắc không phải loại người hẹp hòi, nghe thấy anh "Ừ" một tiếng.

"Mặt em chưa rửa sạch."

Kiều Nhân sững sờ, đưa tay sờ lên mặt, trên tay cũng không thấy bất kỳ thứ gì kì lạ.

Cô nhào người ra phía trước, muốn sát lại gần để soi gương kỹ một lần. Vừa mới nghiêng người ra phía trước được một chút, còn chưa nhìn thấy gì rõ ràng, tay của anh đột nhiên đưa ra, nhẹ nhàng dừng lại trên gò má trái của cô.

Kiều Nhân nín thở, cho rằng anh muốn giúp mình lau mặt, nhìn anh không dám chớp mắt. Một giây sau, đầu ngón tay Kỷ Hàn Thanh đang đặt trên mặt cô bỗng di chuyển, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đột nhiên cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn này rõ ràng không giống cái hôn lần trước khi anh uống say. Lần trước, tốt xấu gì Kỷ Hàn Thanh cũng để cho cô cơ hội lùi lại, nhưng lần này không như vậy, nụ hôn ập tới không có bất kỳ dấu hiệu nào, hơn nữa suốt cả quá trình không hề dừng lại.

Đơn giản, dường như là anh đã tính toán cẩn thận từ lâu rồi.

Đầu Kiều Nhân căng ra như dây đàn... Vô cùng bối rối.

SPOIL Chương 32:

"Hôm nay anh không uống rượu."

Kiều Nhân: "..."

"Kiều Nhân," Kỷ Hàn Thanh chăm chú nhìn cô, "Vì sao em không để anh chịu trách nhiệm với em?"

Kiều Nhân lắc đầu, "... Không cần anh chịu trách nhiệm."

Kỷ Hàn Thanh: "Vậy em chịu trách nhiệm với anh đi."

Kiều Nhân suy nghĩ nửa cho rằng mình nghe nhầm: "Cái gì?"

"Em chịu trách nhiệm với anh."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Tình hình rõ ràng không đi theo những gì cô tưởng tượng.

Kiều Nhân vốn cho rằng tình cảm của Kỷ Hàn Thanh với cô cũng giống như anh đối với Kỷ Niệm, ít nhất cũng không phải như hiện tại.

Cô chớp mắt, lúc mí mắt khép lại lông mi dường như chạm vào lông mi của anh khiến cô cảm thấy hơi buồn buồn, không thoải mái lắm.

Kiều Nhân vừa định lùi lại để né tránh, nhưng bàn tay vốn đang đặt trên vai cô liền chuyển lên gáy, hơi dùng lực ngăn cô lại.

Khoảng cách của hai người thật sự quá gần, giữa răng và môi đều là mùi hương chanh bạc hà, vừa mát mẻ vừa sạch sẽ.

Hơi thở vương vấn, Kiều Nhân chỉ cảm thấy hơi thở của anh khiến cả đầu cô đều nóng bừng, giống như bị đầu độc. Cô định duỗi tay ra ngăn anh lại, nhưng cuối cùng cánh tay trượt xuống chuyển thành nắm lấy ống tay áo của anh.

Vòi nước vẫn đang mở, dòng nước chảy xuống ào ào rơi trên bồn rửa tay. Nhưng Kiều Nhân cảm thấy bốn phía đều yên tĩnh vô cùng, không thể nghe rõ bất kỳ âm thanh nào.

Anh triển miên hôn môi cô, lúc mạnh lúc nhẹ. Cũng không biết lặp lại mấy lần, đầu óc Kiều Nhân đang trống rỗng thì tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng ngủ.

Ban đầu Kiều Nhân còn tưởng mình nghe nhầm, mãi tới khi tiếng chuông ngày càng lớn hơn, cô mới nghiêng đầu tránh đi, vì hơi thở gấp gấp mà giọng nói của cô không lớn, giống như thở không ra hơi:

"Chuông báo kêu rồi..."

Nói cách khác, hiện tại đã là tám giờ.

Thu dọn một số đồ đạc ở khách sạn, phải thuê xe tới sân bay rồi.

Kiều Nhân dùng chút lý trí còn lại của mình, cố gắng để giọng nói mình trở lại bình tĩnh:

"Trước chín giờ phải trả phòng."

Anh nhẹ nhàng đáp, giọng trầm khàn phát ra từ cổ họng: "Được."

Da đầu Kiều Nhân căng ra, không thể chịu nổi giọng nói này, vươn tay ra cầm lấy tay nắm cửa, mượn lực của anh mở cửa chạy ra ngoài.

Cảm giác như vừa tránh được một kiếp nạn, Kiều Nhân vỗ ngực thở hắt ra, không dám nhìn anh nữa. Chạy khỏi phòng vệ sinh về phòng ngủ.

Chuông báo đã không còn kêu nữa, Kiều Nhân sợ mấy phút nữa nó lại kêu lên, nên dứt khoát tắt hết tất cả chuông báo trong ngày hôm nay đi.

Vừa nhìn giờ, tám giờ bốn phút.

Kiều Nhân thu dọn qua loa, sau đó nhanh chóng nhét đồ đạc vào trong vali hành lý, vừa kéo khóa lên thì có điện thoại gọi tới.

Kiều Nhân liếc nhìn màn hình, kéo vali hành lý ra khỏi phòng:

"Alo, anh Thần Phong?"

"Khi nào em đi?"

"Bây giờ."

Kiều Nhân nhìn đồng hồ: "Mấy tiếng nữa là lên máy bay rồi."

"Anh đưa em đến sân bay nhé?"

"Không cần, em gọi taxi là được."

Đường đi khá thuận tiện, vốn khách sạn cách sân bay không xa.

Gọi taxi khoảng chừng 20 phút là tới.

Kiều Nhân kẹp điện thoại giữa vai và tai, liếc mắt kiểm tra lại toàn bộ nhà cửa một lần.

Hứa Thần Phong xác nhận lại lần nữa: "Thật sự không cần à?"

"Không..."

Lần này Kiều Nhân còn chưa kịp nói hết, điện thoại đã bị người sau lưng lấy mất. Cô vẫn đang duy trì tư thế nghiêng người, nghe thấy người kia trả lời thay mình: "Không cần."

"..."

Kiều Nhân nhanh chóng lướt nhìn qua trong túi, sau khi xác nhận đã đầy đủ mọi thứ mới đóng túi lại.

Giọng Hứa Thần Phong loáng thoáng phát ra từ điện thoại: "Anh là ai?"

Kiều Nhân theo bản năng lên tiếng: "Chú... chú nhỏ..."

Ý cô là muốn Kỳ Hàn Thanh đưa lại điện thoại cho mình, kết quả vừa mới nói ra, Kỳ Hàn Thanh còn chưa đưa điện thoại cho cô thì đã nghe thấy giọng Hứa Thần Phong ở đầu dây bên kia hơi thay đổi:

"Thật ngại quá chú nhỏ, tôi không biết là chú."

Kiều Nhân: "..."

Tuy rằng Hứa Thần Phong lớn hơn cô vài tuổi, nhưng thân phận như vậy, từ nhỏ Hứa Thần Phong gọi người khác là gì Kiều Nhân sẽ gọi theo.

Ngược lại cũng vậy.

Vốn dĩ mười mấy năm không xảy ra chuyện gì, kết quả hôm nay đột nhiên lật thuyền. Trong chớp mắt biểu cảm trên mặt Kiều Nhân cứng đờ, điện thoại di động cũng không kịp lấy lại, ngược mắt quan sẽ về mặt của Kỳ Hàn Thanh.

Kỳ Hàn Thanh hơi nhướn mày, khóe miệng nhếch lên, ý tứ trong mắt không rõ là gì. Sau đó anh đưa tay trả điện thoại lại cho cô.

Kiều Nhân lập tức nhận lấy, xoay người đi, lúc nói chuyện giọng nhỏ hơn rất nhiều:

"Anh Thần Phong, anh..."

"Em có thêm một chú nhỏ từ lúc nào thế?"

"Chuyện này em sẽ nói với anh sau." Ngón tay Kiều Nhân dùng sức, vẽ một đường trên màn hình điện thoại (cảm ứng đó), "Không có gì nữa thì em cúp máy trước đây."

Bên kia cũng nghĩ cô sắp phải ra sân bay nên không nhiều lời nữa, đáp một tiếng rồi cúp điện thoại.

Kiều Nhân tạm thời xem như ban nãy không nghe thấy tiếng gọi "chú nhỏ" của Hứa Thần Phong, ánh mắt không rối loạn. Cô vừa định mở cửa xách hành lý ra ngoài thì người đàn ông bên cạnh đã nhanh tay cầm vali lên trước.

Tay cô đưa ra tới nửa đường đành phải thu về, đợi anh ra khỏi cửa mới khóa cửa lại cẩn thận.

Ở đây ít có taxi, vì thế phải đi bộ ra đầu ngõ.

Kiều Nhân không nhanh không chậm đi theo sau, cô cúi đầu bước đi, bước chân không lớn, vốn cho rằng còn cách anh một đoạn dài, kết quả vừa ngừng đầu, Kỳ Hàn Thanh đã đứng cách có mấy mét nhìn mình chăm chú.

Cũng không biết anh đã nhìn cô bao lâu rồi, Kiều Nhân lập tức dừng bước, hơi thờ như bị nghẹn lại.

Kỳ Hàn Thanh cúi đầu, bàn tay đang cầm vali hành lý hơi nâng lên, "Hôm nay anh không uống rượu."

Kiều Nhân: "..."

"Kiều Nhân," Kỳ Hàn Thanh nâng mắt nhìn cô, "Vì sao em không để anh chịu trách nhiệm với em?"

Ở thời đại này, tình một đêm đầy rẫy, cũng chẳng ai còn gào lên đòi chịu trách nhiệm cả.

Đừng nói tới việc nọ hôn này còn chênh lệch bao nhiêu lần so với chuyện tình một đêm.

Kiều Nhân lắc đầu, "... không cần anh chịu trách nhiệm "

Lần này vốn dĩ cô cũng không đẩy anh ra, như bị quỷ ám nên mới làm ra chuyện hai bên cùng tình nguyện đó, còn đòi chịu trách nhiệm cái gì.

Kỳ Hàn Thanh: "Vậy em chịu trách nhiệm với anh đi."

Kiều Nhân suýt nữa cho là mình nghe nhầm, "Cái gì?"

"Em chịu trách nhiệm với anh."

"Kỳ Hàn Thanh, anh có nói đạo lý không vậy?"

"Có chứ."

Khóe môi Kỷ Hàn Thanh lại cong lên: "Nếu không thì cũng chẳng cần em chịu trách nhiệm."

Kiều Nhân bị anh xoay tới muốn ngã, cô nhú mày, không thèm trả lời đề tài này nữa, bước chân nhanh hơn đi thẳng qua người anh.

Phía trước là đường lớn, Kiều Nhân bực mình gọi một chiếc taxi, vốn định mở cửa phía trước ngồi bên cạnh tài xế, kết quả lại bị Kỷ Hàn Thanh đóng vào sau đó mở cửa sau ra, Kiều Nhân bị đẩy vào trong.

Tài xế là một ông chú trung tuổi: "Đôi tình nhân cãi nhau à?"

Về mặt Kiều Nhân không tốt, cô nhú mày phản bác: "Không phải."

"Người yêu mà, đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành."

Kiều Nhân: "..."

Cô không có ý đó.

Ôi, đàn ông.

Quả nhiên chẳng có ai tốt đẹp gì.

Kiều Nhân không nói năng gì nữa, quay đầu sau đó dịch mông ngồi sát ra cạnh cửa, không thèm để ý đến hai người đàn ông trên xe.

Kiều Nhân về khách sạn muộn nửa tiếng.

Lúc tới sân bay, hai người không phải chờ lâu, gần như vừa làm thủ tục xong xuôi là lên máy bay.

Đêm qua Kiều Nhân bận rộn một trận, thêm nữa có vẻ như hơi bị cảm lạnh, đầu óc cảm thấy hơi choáng váng. Cô kéo bịt mắt xuống, đôi mắt mặc dù đang nhắm vẫn nhận rõ về một môi.

Kiều Nhân đẩy cái bịt mắt lên một chút, giờ tay nhẹ nhàng xoa lên mí mắt, vừa định buông ra liền nghe thấy giọng của đàn ông.

"Kiều Nhân?"

Kiều Nhân sững sờ, theo bản năng quay sang nhìn.

Cô nhớ Kỷ Hàn Thanh và cô không ngồi cùng khoang, hơn nữa lúc mới lên máy bay, bên cạnh cô là một người phụ nữ trung niên tóc ngắn.

Chưa được mấy phút, người ngồi cạnh cứ thế lặng lẽ biến thành một người khác.

Nếu như không phải Kiều Nhân chưa ngủ, cô còn tưởng rằng mình vừa nằm mơ.

Kỷ Hàn Thanh: "Đổi chỗ với người đó rồi."

Khoang hạng nhất đổi thành khoang phổ thông, được anh kê lại sơ lược nhẹ nhàng như vậy.

Kiều Nhân "À" một tiếng.

"Trước đây cha em cũng là phóng viên à?"

Kiều Nhân không ngờ Kỷ Hàn Thanh lại đột nhiên nhắc tới Kiều Uyên.

Tầm mắt cô còn chưa thu lại, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

"Vì thế... em mới muốn làm phóng viên?"

"Không phải."

Nói chính xác hơn, bởi vì Kiều Uyên mà lúc đầu Kiều Nhân mới không dám vào ngành báo chí.

Bản thân phóng viên thường phải làm điều tra chuyên sâu, Kiều Uyên lại hay đi tới những nhà xưởng bí mật, trước khi phỏng vấn luôn bị không ít người theo dõi.

Trong ký ức thời nhỏ của Kiều Nhân, rất nhiều lần nhà cô có người lạ đến gõ cửa, dừ dừ đứng bên ngoài nói mấy câu uy hiếp, gần như là đòi nợ.

Trực tiếp khiến lúc nhỏ, Kiều Nhân không bao giờ dám đi học một mình, cũng không bao giờ dám đứng một mình, vì thế nên từ sáng đến tối cô đều bám theo Hứa Thần Phong.

Ký ức này có thể nói là ám ảnh thời thơ ấu, khắc sâu trong trí nhớ của cô. Vì thế bây giờ nhớ lại, trên cánh tay vẫn còn nổi da gà, Kiều Nhân dùng một tay vuốt lên cánh tay còn lại như an ủi:

"Vì yêu thích."

Yêu thích chiến thắng sợ hãi. Nên sau khi cô thi Đại học xong, lúc quyết định chọn ngành đã chiến tranh lạnh với Tổng nữ sĩ mấy ngày. Cuối cùng vẫn chọn ngành này.

"Anh thì sao?"

"Bị mẹ của anh tẩy não."

Kiều Nhân cong môi cười, "Vậy bây giờ thích rồi sao?"

"Ừ."

"Thích từ khi nào."

Kỷ Hàn Thanh cúi xuống nhìn cô: "Sau khi thích em."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Kiều Nhân vốn muốn tiếp tục nói về chủ đề này mấy câu, kết quả anh vừa dứt lời cô liền quên hết những lời cần nói, cứ thế ghen hờn, sừng sốt vài giây mới hạ giọng trách: "Anh có thể nghiêm túc một chút không?"

"Anh không nghiêm túc chỗ nào?"

Giọng anh cũng trầm xuống, anh hơi nghiêng người, nói thật chậm rãi: "Thích em không phải là chuyện nghiêm túc à?"

Kỷ Hàn Thanh và cô rõ ràng không cùng trình độ.

Hoặc phải nói là giữa phụ nữ và đàn ông, từ lúc sinh ra trong người đã có sự khác biệt, thái độ và cách thức đối với chuyện tình cảm hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Nếu như Kiều Nhân thích một người, tuyệt đối sẽ không ngày nào cũng nói ra miệng.

Nhưng Kỷ Hàn Thanh thì không như vậy, bất kể là chuyện gì anh đều có thể chuyển sang vấn đề thích cô.

(Chú Ký mặt cũng quá là dày đi =))))))

Kiều Nhân vẫn cảm thấy anh không nghiêm túc, hơi bĩu môi.

Lời đàn ông như gió thoảng mây bay, căn bản cô không thể tin được.

Yên tĩnh vài giây, Kiều Nhân lại nghĩ tới đề tài vừa rồi, hơi đảo mắt nhìn anh: "Ý tôi muốn hỏi là khi nào anh vất đầu yêu thích..."

"Khi nào thì bắt đầu thích em?"

Kỷ Hàn Thanh mỉm cười, chớp mắt nhẹ nhàng nói: "Kiều Nhân, anh nghiêm túc thích em."

Cổ họng Kiều Nhân nghẹn lại, không nói nữa, lặng lẽ quay đầu sang hướng khác.

Từ Hàng Châu bay đến Bắc Thành mất hơn hai tiếng.

Kiều Nhân nhắm mắt hơn một tiếng, khoảng nửa tiếng trước khi máy bay hạ cánh cô mới tỉnh dậy, một nữ tiếp viên chân dài eo thon đang đi về phía họ: "Tiên sinh, ngài cần dùng đồ uống không ạ?"

Một tiếng đồng hồ cô ngủ không được sâu giấc, mơ hồ cảm thấy có người làm phiền bên cạnh, giọng không lớn nhưng liên tục xuất hiện, chính là giọng của người vừa mới hỏi câu trên.

Kiều Nhân lần đầu tiên gặp một nữ tiếp viên hàng không nhiệt tình như vậy, ngẩng đầu nói: "Tôi cần, cảm ơn."

Nữ tiếp viên này vẫn đang giữ tư thế cúi người, toàn bộ sự chú ý đặt lên người đàn ông, đột nhiên nghe thấy giọng nữ ở bên cạnh xen ngang. Cô ấy sững sốt một chút rồi mới đứng thẳng dậy, "nụ cười lộ tám chiếc răng" tiêu chuẩn trở nên cứng nhắc, sau đó mới đáp lại một tiếng rồi đi lấy nước cho cô.

Kiều Nhân hơi khát nước thật, vì mới tỉnh ngủ nên cổ họng hơi khô, cô đưa tay nhẹ nhàng xoa cổ họng sau đó quay đầu sang nhìn người đàn ông lúc nào cũng tươi hoa ghẹo nguyệt bên cạnh.

Liếc nhìn, Kiều Nhân thu lại tầm mắt, tiện tay mở quyển tạp chí ra xem.

Hình như đã một tuần cô không đọc tạp chí rồi, đột nhiên mở ra xem, nhìn trang đầu tiên một hồi lâu mà vẫn không thấy có hứng thú,

Cô nhìn chăm chăm dòng chữ đầu tiên một lát, sau đó trực tiếp lật tới trang giữa xem tin tức giải trí. Nửa phút sau, đang đọc một tin bất quá, Kiều Nhân đột nhiên cảm thấy phong cách viết này hơi quen quen.

Lật trang bìa nhìn một cái, quả nhiên là tạp chí mà trước kia cô thực tập.

Tạp chí phát hành theo quý, đã xuất bản được một thời gian rồi.

Kiều Nhân rảnh rồi lật qua lật lại tới phát chán, mấy tờ cuối cùng vừa lướt qua, một vài chữ trên trang giấy thoáng qua trước mắt cô. Động tác của cô dừng lại ngay lập tức, rồi lật trở lại.

Góc dưới bên phải là chuyên đề về nhân vật nổi tiếng, điểm qua tên của bốn, năm người gì đó. Ngay dưới tiêu đề, hai chữ "Tạ Ninh" nằm ở sau chữ phóng viên.

Hình như lần trước Tiểu Tạ gọi cô nhờ hỗ trợ về đề tài.

Kiều Nhân nhìn xuống, lúc đọc tới dòng thứ chính rất cục cũng nhìn thấy tên Kỷ Hàn Thanh.

Tiểu Tạ viết về anh rất đơn giản, rõ ràng, ngắn gọn: "Theo một người họ Kiều nắm được thông tin tiết lộ, người này tuổi trẻ tài cao, độc thân."

Kiều Nhân: "..."

Khỏi cần nói, "một người họ Kiều nắm được thông tin" dưới ngòi bút của Tiểu Tạ chính là cô.

May mà phần tin này chiếm vị trí không nhiều, lại là chuyên đề về nhân vật, bình thường ít có độc giả chú ý. Kiều Nhân thở phào, lén lút che quyển tạp chí lại rồi đưa tay ra, quay đầu hỏi Kỷ Hàn Thanh: "Có bút không?"

Kỷ Hàn Thanh cau mày nhìn cô.

Nữ tiếp viên hàng không đứng lúc quay lại, bê một cốc nước tới.

Kiều Nhân nhất thời quên mất mình đang trăm đắng nghìn cay che quyển tạp chí, cứ thế đưa tay ra nhận lấy cốc nữa, lúc thu tay về người đàn ông bên cạnh đứng lúc đưa bút sang.

"Cảm ơn."

Kiều Nhân đặt cốc nước sang một bên, nhận lấy cái bút bắt đầu tô lên trang tạp chí.

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn, vừa vặn nhìn thấy nha đầu này đang tô đen tên của anh, còn tô đi tô lại mấy lần, mãi tới khi mấy chữ kia hoàn toàn bị che lấp mới thôi.

Kiều Nhân vẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình, sau khi bôi đen tên của Kỷ Hàn Thanh xong vẫn chưa cảm thấy yên tâm, cô lại cẩn thận tô nốt lên hai chữ "họ Kiều".

Hai phút sau, rốt cục trong tin tức này cũng không nhìn ra bóng dáng của cô và Kỷ Hàn Thanh nữa. Kiều Nhân hài lòng, vừa định thở phào một cái liền nghe thấy giọng anh vang lên bên tai, trầm lắng, giọng nhẹ nhàng mang theo cả hơi thở của anh:

"Mượn bút của anh là để bôi đen tên anh à?"

Kiều Nhân còn chưa kịp nhắc bút lên, cứng đờ như bị điểm huyết.

"Quyển tạp chí này một tháng ít nhất cũng phát hành mấy vạn bản... Chi bằng em tô đen hết mấy vạn bản đó đi?"

Kiều Nhân: "..."

"Tô đen làm gì?"

Đúng là cô cũng chẳng muốn làm gì cả.

Chỉ là "một người nắm được thông tin" này thật sự không hề biết chuyện sẽ lên tạp chí, hơn nữa cũng không hề đồng ý, sau khi tô đen rồi ít ra còn có thể tự lừa mình dối người, giả vờ không nhìn thấy câu đó.

Tâm tư của Kiều Nhân rất đơn giản, từ trước đến giờ muốn gì thì sẽ làm cái đó, lúc buồn chán tâm huyết dâng trào nên tô đen một hồi, ai mà nghĩ tới lại bị người trong cuộc nhìn thấy?

"Sao không nói gì?"

Kiều Nhân giả vờ bình tĩnh đóng nắp bút lại, sau đó ngược mắt nhìn anh.

Lúc Kỷ Hàn Thanh nói chuyện đã hơi nghiêng người về phía cô, Kiều Nhân lại đang ngẩng đầu lên, khoảng cách giữa hai người chớp mắt được thu hẹp lại rất nhiều.

Một người ngẩng đầu, một người cúi đầu.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, đột nhiên nhớ tới trước đó hình như có ai từng nói là tư thế như vậy phù hợp nhất để hôn.

Thiên thời địa lợi, chỉ là không có nhân hòa.

Giữa chốn công cộng, trước nay Kỷ Hàn Thanh vẫn luôn khống chế bản thân, Kiều Nhân mím môi, sau đó chậm chạp đáp:

"Tô chơi thôi."

Tốc độ nói của cô giảm đi, một câu nói mất mấy giây, sau khi nói xong còn đưa tay xoa xoa tai, vừa định chuyển tầm mắt đi nơi khác liền nghe thấy anh hỏi: "Sao không hỏi anh vì sao sáng nay lại hôn em?"

Thật ra Kiều Nhân không có ý định hỏi.

Trước nay cô không muốn nói tới chủ đề này, nhưng bỗng nhiên Kỷ Hàn Thanh nói vậy, cô cứ thế bị anh thôi miên, suy đoán một câu:

"Bởi vì tôi làm bắn bọt kem đánh răng lên tay anh à?"

Đoán tới đoán lui chỉ nghĩ ra mỗi chuyện này.

Người đàn ông này vừa nhìn đã biết là có bệnh sạch sẽ, lúc tức giận có thể nảy sinh thú tính.

"Không phải," Kỷ Hàn Thanh mỉm cười: "Bởi vì đêm qua nấu mì cho em."

Kiều Nhân chớp mắt hai lần, sau đó nghe thấy anh nói: "Chỉ muốn đòi lại chút tiền công thôi."

"..."

Cho nên hôn cô một cái đổi lấy một bát mì?

Nụ hôn này cũng không biết có được gọi là đáng giá không nữa. Kiều Nhân còn chưa nghĩ ra đáp nã, giọng anh lại sát bên cạnh:

"Món nợ sáng hôm nay..."

Kiều Nhân vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ về nụ hôn, nửa câu sau của Kỷ Hàn Thanh vừa mới lọt vào trong tai, trên môi đột nhiên cảm thấy mềm mềm.

Cảm giác đến rất nhanh và rõ ràng hơn nhiều so với suy nghĩ, Kiều Nhân vẫn đang nín thở, cung phản xạ còn chưa kịp hoạt động, hai tai đã nóng bừng đỏ ửng lên.

Cô vốn cho rằng ở nơi công cộng như trong máy bay, cho dù không được xem là trước mặt bàn dân thiên hạ, nhưng chỉ cần hành khách bên cạnh quay đầu sang, hoặc là nữ tiếp viên hàng không kia lại đi tới hỏi có cần giúp gì không... là có thể nhìn thấy hai người họ.

Kiều Nhân vừa nghĩ thế, liền nghe thấy có tiếng bước chân tới gần.

Chấn là nữ tiếp viên nhiệt tình lại tới rồi.

Kiều Nhân vừa định đưa tay đẩy khuôn mặt anh ra, tạp chí trong tay đã bị người ta lấy đi mất. Sau đó khi nữ tiếp viên kia vừa phát ra hai chữ "Tiên sinh", quyển tạp chí liền được giao lên, hoàn toàn che đi khuôn mặt hai người.

Nữ tiếp viên hàng không: "... Xin lỗi, đã làm phiền rồi."

Tiếng bước chân rất nhanh rồi đi.

Nụ hôn lần này rất ngắn ngủi, chỉ có mười mấy giây, đợi tới khi tiếng bước chân của nữ tiếp viên hàng không hoàn toàn biến mất, anh liền rời khỏi môi cô.

Cùng lúc đó, tạp chí được anh đặt xuống: "Lần này mới đúng."

Kiều Nhân mất mấy giây mới ghép được câu nói này với nửa câu trước đó của anh.

Vì thế ý của Kỳ Hàn Thanh chính là, lần này mới là tính toán món nợ bột kem đánh răng lúc sáng nay.

Kiều Nhân vừa quay đầu, vốn định nhìn Kỳ Hàn Thanh, kết quả hành khách nam trẻ tuổi ngồi ở hàng ghế bên cạnh bỗng nhiên mất đối mắt với cô.

Người kia đang uống nước, lúc này cốc nước đặt trên môi, nhưng nửa ngày không chuyển động, tròn mắt nhìn hai người chăm chăm.

Khá quen.

Kiều Nhân cũng nhìn anh ta, một lát sau, ngay khi hình ảnh quen thuộc của người đó lướt qua trong đầu cô, dường như sắp nhớ ra người đó là ai, quyền tạp chí bị gió lên một lần nữa che đi tầm mắt của cô: "Đừng nhìn."

Kiều Nhân: "..."

Suy nghĩ của cô cứ thế bị cắt ngang.

Giọng Kỳ Hàn Thanh có chút khàn khàn, trầm lắng: "Tại sao không muốn tìm bạn trai?"

Người này chuyển đề tài rất nhanh, hoàn toàn có tác dụng dẫn dắt.

Kiều Nhân sững sốt vài giây, sau đó đẩy tạp chí ra nhìn anh, khóe miệng cô hơi cong lên, sau đó nói từng chữ từng chữ:

"Có lẽ cũng không phải là không muốn tìm."

SPOIL Chương 34:

Kiều Nhân càng ngày càng không muốn tìm bạn trai, vốn định là trong mấy năm tới không nghĩ đến chuyện này. Nhưng sau khi gặp Kỳ Hàn Thanh, dường như bỗng nhiên cô cũng không còn bài xích như trước nữa.

Kỳ Hàn Thanh lại hỏi: "Vậy lúc nào thì em muốn tìm?"

"Không biết. Có thể là một tháng, cũng có thể là một năm."

Ánh mắt Kỳ Hàn Thanh dường như càng sâu hơn.

"Còn xem biểu hiện của anh thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tại sao lại không muốn tìm bạn trai?

Ban đầu, Kiều Uyên và Tống nữ sĩ phụng tử thành hôn*, tình cảm vốn không sâu sắc, sau khi kết hôn hai người vẫn lạnh nhạt với nhau.

(Phụng tử thành hôn: kết hôn vì có bầu.)

Lúc còn trẻ tính cách của Tống nữ sĩ không được tốt lắm, có thể nói là mắc phải tật xấu của một số người phụ nữ cá tính mạnh: sự nghiệp của bà rất thành công, khó tránh khỏi việc đòi hỏi quá cao đối với nửa kia của mình.

Mà nghề nghiệp của Kiều Uyên thì không có cách nào đáp ứng được yêu cầu của bà. Điều này trực tiếp dẫn tới việc hai người không thể cố gắng tương kính như tân*, ban đầu chỉ là bất đồng nhỏ, lâu dần đã biến thành cãi nhau.

(Trương kính như tân: vợ chồng tôn trọng nhau như khách.)

Khi còn nhỏ, câu nói mà Kiều Nhân được nghe nhiều nhất từ miệng của Tống nữ sĩ là: Nếu như cha mẹ ly hôn, con muốn sống cùng ai.

Nhiều lần, Kiều Nhân chỉ coi đây là một câu nói đùa.

Mãi tới sau này, vào hôm ngay sau ngày sinh nhật của Kiều Nhân, Tống nữ sĩ đưa giấy ly hôn cho cô xem và nghiêm túc hỏi lại vấn đề này một lần nữa.

Không có ai hi vọng cha mẹ mình ly hôn cả.

Trong lớp của Kiều Nhân có một bạn học mồ côi, không ít lần bị các bạn khác bắt nạt. Khi đó tuổi còn nhỏ, không bao giờ lén lút nói xấu sau lưng mà nói thẳng với cô bạn kia: "Được mẹ sinh ra mà không được mẹ nuôi."

Chuyện đáng sợ nhất xảy ra với mình, Kiều Nhân bình tĩnh hơn so với tưởng tượng rất nhiều. Yên lặng, không khóc, không làm loạn, chỉ nói đáp án với Tống nữ sĩ: "Ở cùng cha."

"Sống cùng với mẹ không tốt sao? Nếu như con không thích em trai em gái, sau này mẹ sẽ không sinh em trai em gái... Bảo bố, con nghĩ kĩ đi."

Đối với Kiều Uyên mà nói, Tống nữ sĩ không phải là một người vợ tốt.

Nhưng đối với Kiều Nhân, Tống nữ sĩ tuyệt đối là một người mẹ tốt.

Không nói tới chuyện chi phí ăn ở, sau khi kết hôn chỉ có vài lần xắn áo vào bếp đều là vì Kiều Nhân.

Nhưng lúc đó Kiều Nhân vẫn còn nhỏ, suy nghĩ vừa ngây thơ vừa đơn giản, Tống nữ sĩ ly hôn rồi vẫn có tiền... nhưng Kiều Uyên ly hôn rồi cũng chỉ còn có mình cô mà thôi.

Sau một buổi tối suy nghĩ, Kiều Nhân vẫn lựa chọn Kiều Uyên.

Vài ngày sau, Tống nữ sĩ thu dọn đồ chuyển ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn lại hai người họ.

Câu nói "họa vô đơn chí"* quả là có căn cứ, bọn họ vừa ly hôn xong, người tới nhà gõ cửa uy hiếp cũng nhiều hơn, cách vài ngày lại có một lần. Cứ khó khăn lắm mới có vài ngày yên tĩnh thì lại nhanh chóng có một lượt khác kéo đến.

(Họa vô đơn chí: tai họa thường đến liên tiếp nhau.)

Kiều Nhân không hề thích tuổi thơ của mình, cũng không yêu thích thứ gọi là tình yêu, hôn nhân.

Mấy năm sau, Kiều Uyên bất ngờ qua đời vì tai nạn giao thông. Sau khi Kiều Nhân được Tống nữ sĩ đón đến Bắc Thành lại chứng kiến tiểu bạch kiểm kia lén mang đồ trang sức của Tống nữ sĩ đi nuôi tình nhân khác. Lâu dần, cô có chút ác cảm với loại sinh vật gọi là đàn ông.

Sau vụ việc của tiểu bạch kiểm, vất vả lắm Kiều Nhân mới có được chút ấn tượng tốt đẹp đối với chuyện tình yêu nhờ tám chân tình mà Ngụy Duyên dành cho Tống nữ sĩ. Kết quả sau mấy tháng thực tập ở tạp chí giải trí, chút ấn tượng này liền bị mấy ngôi sao ngoại tình kia phá hủy hết cả.

Có câu nói gì nhỉ?

Thiên lý chi đề, hội vu nghị huyết.

(Thiên lý chi đề, hội vu nghị huyết: ý nói mất bao nhiêu công sức để gây dựng nên, chỉ vì một chuyện nhỏ mà đổ vỡ.)

Kiều Nhân càng ngày càng không muốn tìm bạn trai, vốn định trong mấy năm tới sẽ không nghĩ đến chuyện này. Nhưng sau khi gặp Kỳ Hàn Thanh, bỗng nhiên, dường như cô không còn ác cảm như vậy nữa.

Vì thế, trước kia tại sao lại không muốn tìm bạn trai ư?

Kiều Nhân nhếch môi tự giễu, đơn giản đáp: "Vì không tin tưởng được."

Điều duy nhất mà cô tin tưởng, chỉ có tình yêu của chị họ và anh rể.

Thanh mai trúc mã mười mấy năm, sau khi tốt nghiệp đại học thì kết hôn, tới nay cũng đã được ba năm rồi.

Kỳ Hàn Thanh lại hỏi: "Vậy bao giờ thì muốn tìm?"

"Không biết."

Dù sao cũng cần có quá trình chuyển tiếp, muốn cô đột nhiên tiếp nhận là không thể. Kiều Nhân hơi chớp mắt, suy nghĩ một lát rồi đáp:

"Có thể là một tháng, cũng có thể là một năm."

Ánh mắt Kỳ Hàn Thanh dường như càng sâu hơn.

Kiều Nhân cúi đầu mở tạp chí lần nữa, giọng nói có chút tùy ý: "Còn xem biểu hiện của anh thế nào."

Người đàn ông bên cạnh khẽ cười.

Tiếng cười cực kỳ bình thường, nhưng lọt vào trong tai Kiều Nhân giống như anh đang cười nhạo cô. Cô nhún mày, lúc ngẩng đầu lên, giọng điệu không thân thiện mấy: "Người theo đuổi em rất nhiều."

Khóe miệng Kỳ Hàn Thanh cong lên nhiều hơn: "Anh biết."

Không cần hỏi cũng biết là Kỳ Niệm nói.

Kiều Nhân tiếp tục đọc tin tức trên tạp chí, vừa lật trang vừa nhỏ giọng lầm bầm: "Vậy anh cười cái rắm à."

Kỳ Hàn Thanh không nghe rõ: "Cái gì?"

Mặt Kiều Nhân không biến sắc: "Không có gì."

Không lâu sau, máy bay hạ cánh xuống Bắc Thành.

Kiều Nhân xách vali hành lý về đến nhà đã là hơn ba giờ chiều.

Ngày nghỉ cuối cùng của Tết Thanh Minh, rốt cục Kỳ Niệm cũng trốn được khỏi ma trào của giáo viên hướng dẫn, ở lì trong nhà ngủ nướng.

Ở đây không giống phương Nam, mấy ngày nay thời tiết ở Bắc Thành sáng sủa, nhiệt độ tăng cao.

Lúc Kiều Nhân trở về mặc quần áo khá dày, ngồi taxi từ sân bay về nhà cảm thấy trên người toát ra một lớp mồ hôi, vừa vào phòng ngủ liền lấy quần áo đi tắm.

Nửa tiếng sau, Kiều Nhân đi ra sấy tóc.

Cô và Kỳ Niệm không ở cùng phòng, mái sấy tóc khô được một nửa, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Kỳ Niệm ngáp một cái đi vào.

"Mấy ngày nay tâm trạng thế nào?"

Kiều Nhân tắt máy sấy: "Cậu cảm thấy sao?"

Kỳ Niệm: "Tớ cảm thấy là rất tốt."

"Cậu nói cho anh cậu biết tớ đi Hàng Châu làm gì?"

"Con gái đi một mình không an toàn mà... Hơn nữa một mình cậu xách theo vali hành lý cũng rất mệt, anh của tớ đến thì cậu không cần tự xách nữa." (Ý tốt cả mà, chị Kiều cứ nghĩ xấu cho người tốt =))))))

Kiều Nhân vẫy tóc hai lần, nhất thời không nghĩ ra lời nào để phản bác.

Kỳ Niệm sấn tới: "Tiền độ thế nào?"

Kiều Nhân: "Tiền độ gì?"

"Cầm tay chưa?"

Kiều Nhân suy nghĩ một chút: "Không có."

"Ôm chưa?"

Kiều Nhân tiếp tục suy nghĩ: "Không có."

"Hai cái này đều không có, vậy chắc chắn hôn môi thì càng không?"

Lần này Kiều Nhân không hề nghĩ ngợi: "Không."

(Đáng tiếc, sự thật là đều có cả =))) Thậm chí người ta còn hôn môi từ chương mười mấy rồi =))))))

Kỷ Niệm "phở" một tiếng, "Tên rác rưởi này."

Kiều Nhân: "..."

"Tớ mà theo đuổi người khác cũng không cần mất tới thời gian ba ngày."

Kiều Nhân không tiếp lời.

Kỷ Niệm "Tiểu Kiều, nếu như tớ theo đuổi cậu thì khi nào cậu có thể đồng ý?"

"Kiếp sau đi."

Kiều Nhân đứng dậy khỏi giường, định đi ra ngoài rót nước uống.

Sau khi tắm xong hơi khát nước, Kiều Nhân vừa đi ra đến cửa đã bị Kỷ Niệm gọi lại: "Ồi Tiểu Kiều, trước tiên cậu..."

Kiều Nhân mở cửa ra, vừa bước ra bên ngoài một bước liền lập tức quay lại. Cô đóng sầm cửa, Kỷ Niệm nói nốt nửa câu sau: "... đừng mở cửa."

"Sao anh ấy lại đến đây?"

"Nói là cậu đánh rơi đồ gì đó ở chỗ anh ấy."

"Đồ gì?"

"Không biết."

Kiều Nhân cúi đầu sửa sang lại đồ ngủ, xác nhận không quá mức xộc xệch mới mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách, người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, nghiêng người xem tài liệu.

Kiều Nhân còn chưa kịp mở miệng, Kỷ Niệm ở phía sau đã xông ra:

"Anh, Tiểu Kiều của chúng ta đánh rơi thứ gì ở chỗ anh thế?"

Kỷ Hàn Thanh không thèm ngẩng đầu: "Tự đến lấy."

Kỷ Niệm lập tức định bước đến.

"Em là Kiều Nhân à?"

"..."

Kiều Nhân đi qua, vừa ngồi xuống, Kỷ Hàn Thanh đã đưa tài liệu trong tay cho cô:

"Một số luận văn của các khóa trước, mẹ anh bảo mang tới cho em xem qua."

"... à."

"Còn có," Kiều Nhân ngược mắt, nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh ngoắc ngón tay với mình, "Lại đây một chút."

Kiều Nhân hơi rướn người sang, vừa di chuyển còn chưa kịp nói gì, mấy sợi tóc trên vai trái đã bị ngón tay anh vén lên, một giây sau trên tai cô bỗng lạnh lạnh, có thứ gì đó xuyên vào.

Đúng lúc này, cô nghe thấy anh mở miệng, giọng bình tĩnh: "Em làm rơi đồ."

Mấy hôm nay cô đeo khuyên tai, cũng không biết đánh rơi từ lúc nào. Kiều Nhân theo bản năng đưa tay lên sờ, còn chưa kịp phản ứng lại thì Kỷ Hàn Thanh đã đứng dậy. Anh liếc nhìn đồng hồ sau đó liếc nhìn cô: "Sáng sớm mai có cuộc họp."

"Em cũng được tham gia sao?"

"Ừ."

Kiều Nhân: "... vâng."

Kỷ Niệm đứng bên cạnh xen vào: "Anh, anh không nói với em mấy câu sao?"

Kỷ Hàn Thanh đi ra đến cửa, liếc mắt lạnh nhạt nhìn cô ấy một cái: "Không rảnh."

Rất nhanh, cửa mở ra rồi đóng lại.

Kỷ Niệm sững sốt một lúc, cô ấy cảm thấy hình như tai mình có vấn đề, không thể tin nổi hỏi Kiều Nhân:

"Anh ấy vừa nói gì vậy?"

"..."

Kiều Nhân không đáp.

Kỷ Niệm có tố chất tâm lý mạnh, rất nhanh gạt bỏ qua vấn đề không thể tin đó. Cô ấy nghi ngờ nhìn chăm chăm khuyên tai trên tai Kiều Nhân.

"Thật sự hai người không làm gì chứ?"

"Thật."

"Vậy khuyên tai cậu là thế nào?"

"Có thể là lúc ngủ trên máy bay bị rơi."

"Vậy cậu thích anh tớ à?"

Kiều Nhân dừng một chút, không trả lời.

Trong lòng Kỷ Niệm tự hiểu rõ, cảm giác cái trắng được mình cực khổ nuôi nấng sắp bị heo ăn mất, cô ấy thở dài, nhắn tin wechat cho Kỷ Hàn Thanh:

[Anh, khuyên tai của Tiểu Kiều rơi ở đâu thế?]

[Máy bay.]

Kỷ Niệm lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ tiếc mài sắt mà không thể thành kim, xoắn xuyết gỗ chữ:

[Đúng là rơi trên máy bay chứ?]

[Ừ.]

Trên xe, Kỷ Hàn Thanh mỉm cười. Sau khi gõ xong chữ này liền bỏ điện thoại sang một bên, sau đó khóa cửa xe, khởi động.

Đúng là ở trên máy bay...

Chỉ có điều là bị anh tháo mất.

(Quá nham hiểm=))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Hôm sau Kiều Nhân dậy rất sớm, cô nấu đồ ăn sáng để trong nồi cho Kỷ Niệm rồi mới ra khỏi nhà. Lúc đến tòa soạn mới là hơn tám giờ rưỡi.

Trong phòng làm việc mọi người vẫn chưa tới đầy đủ, chỉ có một vài người đang ngồi, vừa trải qua một kỳ nghỉ ai cũng có biểu hiện uể oải. Ngay cả tinh thần bát quái cũng không có, tất cả đều nằm dài ra mặt bàn ủ rũ.

Kiều Nhân đẩy cửa đi vào, suýt chút nữa bị bầu không khí này làm cho hết hồn:

"Tết Thanh Minh mọi người đi đâu vậy?"

Tiểu Hắc nhét miếng bánh quy vào trong miệng, nói ú ớ không rõ: "Đi lên ở trên Thiếu Lâm tự hai ngày."

"Cô ấy vốn định trải qua mấy ngày thanh tịnh, kết quả Tết Thanh Minh quá đông người. Tớ đi cùng với cô ấy còn phải leo lên núi..." So với Tiểu Hắc, Lục Hạ có sức sống hơn nhiều, vừa nghịch con chuột máy tính vừa thay cô ấy giải thích: "Chân cũng sắp rời ra đến nơi mất."

Tiểu Hắc gục đầu, chẳng thèm nói gì.

Các cô làm phóng viên, thể lực còn tốt hơn người bình thường nhiều, vậy mà vẫn không chịu nổi việc leo núi. Kết quả mấy ngày lễ chẳng thấy được nghỉ ngơi chỗ nào, chỉ thấy mệt tới mức không muốn lết đi đâu.

Lục Hạ bỏ con chuột qua một bên, xoay chiếc ghế tựa nhìn Kiều Nhân: "Đúng rồi, Tiểu Kiều..."

Kiều Nhân bỏ túi sữa chua vào miệng uống, nói ú ớ: "Sao thế?"

"Hôm nay cậu tham gia cuộc họp sáng à?"

"Ừ." Kiều Nhân nhàu mày, "Phòng chúng ta còn ai tham gia nữa?"

Lục Hạ xoay người chỉ vào Tiểu Hắc đang ủ rũ.

Nhân viên của bộ phận Xã hội không ít, văn phòng cũng chia ra mấy cái.

Một văn phòng chỉ có khoảng sáu, bảy người. Mỗi lần tham gia họp đều chọn ra một hai người.

Kiều Nhân gật đầu: "Là chọn người ngẫu nhiên sao?"

"Đương nhiên không phải..." Tiểu Hắc ai oán nhìn cô, "Mỗi lần được gọi đi họp, nếu không phải là tuần trước viết tin tức rất tốt thì chính là viết rất rất kém."

Lục Hạ: "Cô ấy bị gọi đi và vì tuần trước viết tin rất tệ."

Trong lòng Kiều Nhân hồi hộp, dè dặt hỏi: "Bị mắng?"

Lục Hạ gật đầu.

Dừng lại vài giây, Lục Hạ lại nói thêm: "Như tớ thật là tốt. Lần nào cũng nằm ở trình độ vừa phải, hoàn toàn không lo bị mắng."

Lục Hạ quay đầu lại nhìn cô: "Tiểu Kiều, tuần trước cậu tìm được tin tức gì mới sao?"

Kiều Nhân ngẫm lại các tin tức mình đã viết tuần trước, dường như không có gì đặc sắc. Cô càng nghĩ càng thấy bản thân mình rất có thể là người bị phê bình trước mặt cả tòa soạn, nhất thời không thể nuốt trôi ngụm sữa chua nữa.

Cô cắn cắn túi sữa chua, hạ giọng đáp: "Không."

"Vậy... chúc cậu..."

Lục Hạ vốn định nói "chúc cậu may mắn", nhưng chưa nói hết câu, cô ấy đột nhiên nhớ ra điều gì, ghé sát tới chỗ cô, nhỏ giọng để chỉ hai người có thể nghe được an ủi cô: "Không sao đâu Tiểu Kiều, cậu và Tiểu Hắc không giống nhau... Nhất định Kỳ tổng không nhớ mắng cậu đâu."

Kiều Nhân: "..."

Nói thì nói vậy, nhưng dù sao Kỳ Hân Thanh cũng là cấp trên của cô, đối với cô có khi vẫn công tư phân minh lắm.

Trong lòng Kiều Nhân đã chẳng còn chút sức lực nào, chuẩn bị sẵn tinh thần bị phê bình trước mặt mọi người. Chính giờ cô và Tiểu Hắc đi vào phòng họp, tìm còn đập thình thịch vì lo lắng.

Tiểu Hắc đã có thể bình tĩnh tiếp nhận hiện thực, cũng không muốn cố gắng chống cự nữa, mặt không biến sắc đi vào, sau đó tiếp tục mặt không biến sắc ngồi xuống.

Kiều Nhân ngồi bên cạnh cô ấy, kéo kéo vạt áo cô ấy dưới gầm bàn, "Tuần trước cậu viết cái gì thế?"

Tiểu Hắc: "Chỉnh sửa lại tin tức từ năm ngoái đăng lại lần nữa."

Đây là chuyện hoàn toàn bình thường, Kiều Nhân cũng từng làm vậy mấy lần, vừa định an ủi cô ấy mấy câu, đột nhiên bên cạnh có người đưa vài tờ giấy đến.

Kiều Nhân nhận lấy, cúi đầu nhìn qua, nhất thời bị số liệu trên đó làm cho hoa mắt chóng mặt.

Tiểu Hắc không phải lần đầu nhìn thấy, vì thế cực kỳ bình tĩnh giải thích cho cô:

"Đây là số liệu về lượng phát hành của tòa soạn chúng ta so với các tòa soạn khác trên thị trường."

Kiều Nhân nhìn xuống, quả nhiên thấy nhiều cái tên quen thuộc. Xuống chút nữa, bên dưới còn có tạp chí mà cô từng thực tập trước kia: lượng phát hành 23 000 bản, chiếm tỉ lệ 3.24%.

Lại nhìn sang vị trí thứ nhất, tỉ lệ rõ ràng cao gấp mấy lần.

Liều Nhân: "Tốt lắm mà."

"Tốt cái mông." Tiểu Hắc đưa tay chỉ cho cô, "Nhìn đây này, cái này là so sánh với cùng kì trước đó."

Tuy rằng số liệu không khác biệt mấy nhưng đúng là có giảm xuống.

Nhất thời Kiều Nhân không nói được gì.

Toàn bộ phòng họp đều trở nên yên tĩnh, có người nhỏ giọng bàn tán với nhau, vào lúc này tất cả đều đang nhìn vào bảng số liệu.

Nửa phút sau, người đàn ông phía trước mở miệng: "Bắt đầu từ bộ phận văn hóa thể thao."

Giọng nói rõ ràng mạnh mẽ, nghe vô cùng lạnh nhạt.

Không khí trong phòng họp dường như cũng trùng xuống.

Kiều Nhân thờ phào, không dám lên tiếng, chỉ có thể viết lên sổ ghi chép rồi đưa cho Tiểu Hắc xem:

[Bộ phận chúng ta là vị trí thứ mấy?]

Trước đây cô từng đếm qua, tòa soạn có bộ phận văn hóa thể thao, bộ phận giáo dục, còn có bộ phận đời sống.... Tất cả gộp lại có khoảng bảy, tám bộ phận gì đó.

Tiểu Hắc đã viết lên giấy: [Ở cuối cùng.]

Kiều Nhân vừa định thở ra một hơi, Tiểu Hắc tiếp tục viết một câu dài đưa ra:

[Sau khi các bộ phận khác đã bị mắng xong rồi, tất cả đều sẽ chăm chú nghe chúng ta bị mắng.]

Kiều Nhân: "..."

Việc này nghe qua, đúng là không phải thảm vừa đâu.

Chưa tới lượt hai người, Kiều Nhân đều lo lắng sợ hãi. Từng câu từng câu một, nhưng nói chung hầu hết vẫn là bị phê bình.

Được khen ngợi cũng có, Kiều Nhân đếm một chút, từ bộ phận văn hóa thể thao sang tới bộ phận đời sống, chừng mười người chỉ có hai người không bị phê bình.

Cảm giác này giống như sau khi trải qua một kì thi lớn, giáo viên chủ nhiệm đứng trước lớp đọc kết quả của từng người, học sinh ngồi bên dưới chò bị tuyên án.

Kiều Nhân hiếm khi được trải nghiệm cảm giác này, nửa tiếng sau, chớp mắt cô đã đổ ra một lớp mồ hôi.

Người phía trước mở ra một tập tài liệu, giọng nói lạnh nhạt, nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào: "Bộ phận xã hội."

Tiểu Hắc nhanh chóng bị gọi tên.

Kỷ Hàn Thanh: "Không có tin tức mới gì để viết?"

Tiểu hắc chần chờ "Vâng" một tiếng, giọng vừa thấp vừa nhỏ, nghe kĩ có vẻ còn run run.

Kiều Nhân nghe xong trong lòng cũng run sợ.

"Vì thế nên cô dịch lại tin tức từ năm ngoái?"

Kiều Nhân và Tiểu Hắc đồng thời cúi thấp đầu.

Yên tĩnh vài giây, khi Tiểu Hắc đang không biết phải trả lời thế nào thì đột nhiên phòng họp vang lên một tiếng gà trống gáy.

Có người đặt chuông báo, lúc này vang lên không ngừng trong phòng họp vốn cực kì yên tĩnh.

Người kia càng căng thẳng càng không tìm thấy điện thoại để ở đâu. Kết quả mãi mới lấy được điện thoại ra thì lại không thể mở khóa được, mấy tới hai lần mới có thể tắt chuông đi.

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt sang: "Tòa soạn quy định thế nào?"

"Trong cuộc họp, điện thoại phải để ở chế độ im lặng..."

Kỷ Hàn Thanh cau mày, rõ ràng không được kiên nhẫn.

Sắc mặt anh không tốt, nếu không nhờ có gương mặt đẹp trai thì chắc chắn trông sẽ như một hung thần tàn sát dã man.

Tuy rằng cả cuộc họp Kỷ Hàn Thanh không nói gì quá nặng lời, nhưng chỉ cần từ trong miệng anh phát ra, thì nháy mắt cũng khiến người khác cảm thấy da đầu tê dại.

Đừng nói là nhân viên đó, ngay cả Kiều Nhân cũng bị dọa sợ. Cô nuốt nước bọt, còn chưa kịp bày tỏ sự đồng cảm đối với nhân viên kia thì lại một tràng tiếng chuông điện thoại vang lên.

Kiều Nhân yên lặng nghe vài giây, mãi tới khi Tiểu Hắc đưa tay chọc cô, "Tiểu Kiều, điện thoại của cậu!"

Đưa tay sờ vào trong túi, quả nhiên là điện thoại của cô đang vang lên.

Kiều Nhân đang ở trong trạng thái mơ hồ, nhất thời cô không chú ý tới. Cô vội vàng cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu, tất cả mọi người đều đang nhìn mình, bao gồm cả Kỷ Hàn Thanh vừa nhắc nhở những người khác khi tham gia cuộc họp phải chú ý những gì.

Hai người liếc nhìn nhau, Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, sau đó ánh mắt né tránh đi chỗ khác.

Tất cả mọi người lại không hẹn mà cùng chuyển sang nhìn Kỷ Hàn Thanh.

Mấy giây sau, người đàn ông suốt hơn nửa tiếng đồng hồ không hề có chút cảm xúc nào trên mặt, đột nhiên cong môi cười. Tuy không quá rõ ràng nhưng so với người ban nãy thì chắc chắn là khác biệt.

Trong nháy mắt Kiều Nhân liền biến thành Chúa Cứu Thế.

Ánh mắt những người khác nhìn cô khác hẳn, chỉ có người trong cuộc là không hề nhận ra. Cô vẫn đang cúi đầu, trong lòng suy nghĩ, nếu Kỷ Hàn Thanh không nói gì, cô nhất định sẽ chui xuống dưới gầm bàn.

Ý nghĩ này vừa mới vụt qua, anh đã mở miệng: "Kiều Nhân."

"... vâng."

"Cũng vắn đề giống như trước."

Kiều Nhân không dám đáp lời.

"Còn nữa, Kỷ Hàn Thanh dừng một chút, lần sau nhớ tắt chuông điện thoại."

Kiều Nhân: "... vâng."

Những người khác: "..."

Tiểu Hắc tròn mắt há mồm cảm thán: "Kỷ tổng cũng quá là phân biệt đối xử..."

Kiều Nhân đánh lên tay cô ấy dưới gầm bàn.

Anh đã thu dọn tài liệu đứng dậy: "Bộ phận xã hội và bộ phận văn hóa thể thao chú ý một chút, lần sau nếu còn lặp lại sẽ trực tiếp trừ tiền thưởng."

"Tan họp."

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, vừa mới đứng dậy cầm sổ ghi chép cùng Tiểu Hắc đi ra khỏi phòng họp, điện thoại đã báo tin nhắn đến:

[Tới phòng làm việc của anh một lát.]

Cô hít một hơi, bất đắc dĩ chia tay Tiểu Hắc, đi theo phía sau Kỷ Hàn Thanh đang cách vài bước chân.

Bước chân Kỷ Hàn Thanh không ngừng lại, đẩy cửa phòng làm việc ra. Sau khi bỏ tài liệu lên mặt bàn cũng không hề quay đầu lại, chỉ đưa tay kéo caravat: "Vừa nãy sao em không nhìn anh?"

Kiều Nhân nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc lại, giọng cũng khe khẽ: "... Sợ anh mắng em."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Đương nhiên là cô sợ.

Ban nãy Kỷ Hàn Thanh thật sự quá hung dữ, anh ngồi ở đó, cả phòng họp không ai dám nói gì.

Sau khi cuộc họp kết thúc, chớp mũi Kiều Nhân đầy mồ hôi nhưng trên cánh tay lại nổi da gà, đến giờ vẫn còn chưa tan. Cô không tìm được xoa cánh tay, lại nói thêm: "Anh quá hung dữ."

Giọng cô vẫn không lớn, đứng lúc trước cửa sổ có một trận gió thổi tới, khiến cánh cửa ban nãy cô chưa đóng kĩ đập vào "Ầm" một tiếng, càng khiến câu nói của cô bị át đi một nửa.

Kỷ Hàn Thanh không nghe rõ: "Anh cái gì?"

Kiều Nhân đành phải lặp lại một lần nữa: "Ban nãy anh quá hung dữ."

Lần này nghe rất rõ ràng, Kỷ Hàn Thanh quay đầu liếc nhìn cô, sau đó chậm rãi đứng thẳng người: "Anh hung dữ lúc nào?"

Người đàn ông lúc này và lúc ở trong phòng họp hoàn toàn khác nhau.

Caravat được tháo ra một nửa, ánh mắt dịu dàng hơn ban nãy rất nhiều, anh hơi cong cong khóe môi, càng ngày càng cảm thấy câu nói của Kiều Nhân thú vị: "Anh hung dữ với em sao?"

Kiều Nhân gật đầu.

Không phải hung dữ hay sao... Vừa nãy cô sợ tới mức không dám thở mạnh.

Tiểu hắc có kinh nghiệm, lần này tuy rằng vẫn sợ nhưng rõ ràng tâm lý đã mạnh mẽ hơn nhiều rồi.

Nhưng Kiều Nhân thì không như vậy, từ nhỏ đến lớn cô đều là học sinh gương mẫu, kể cả giáo viên chủ nhiệm khi nói chuyện với cô cũng đều dùng giọng điệu với học sinh cưng, lời nói nhẹ nhàng như lo lắng sẽ dọa cô sợ.

Kỷ Hàn Thanh bước đến gần, tới khi còn cách cô hai bước chân thì dừng lại: "Anh hung dữ chỗ nào?"

Kiều Nhân nghĩ ngợi vài giây, sau đó lùi lại một bước: "Vừa nãy trong cuộc họp, mỗi khi anh nhìn về phía em em đều cảm thấy như anh sẽ mắng em."

Cũng không phải là Kiều Nhân suy nghĩ nhiều. Thật sự ánh mắt lúc đó của Kỷ Hàn Thanh đúng là như vậy thật, nhìn cô và nhìn người khác không khác nhau là bao, ánh mắt lạnh lùng, không có bất kỳ tâm tình nào ở trong.

Chỉ vài giây như vậy, Kiều Nhân thậm chí còn nghi ngờ người đó và người nói thích cô không phải cùng một người.

Kiều Nhân: "Lúc anh nhìn những người khác bằng ánh mắt đó, câu tiếp theo gần như là sẽ mắng người ta."

Thật ra cô vẫn hơi nói quá lên một chút.

Tuy rằng tính khí của Kỷ Hàn Thanh không tốt lắm, nhưng cũng không tới mức mắng người. Ban nãy giọng điệu của anh cũng chỉ nghiêm khắc hơn bình thường một chút, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên nói ra vài câu nặng lời thôi.

Cấp trên mà.

Thật ra cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là trước đây Kiều Nhân chưa từng thấy Kỷ Hàn Thanh như vậy bao giờ. Vì thế trong khoảng thời gian ngắn có chút không thích ứng được.

Lời này vừa nói ra, nửa ngày người kia không nói gì.

Kiều Nhân vô thức cúi đầu, sau đó vừa nhìn anh nửa giây liền nghe thấy anh nói:

"Vậy anh nên nhìn em thế nào?"

"... giống như bình thường là được."

"Bình thường là thế nào?"

Kiều Nhân không có gì để nói: "..."

Cô trầm mặc một lát, chỉ sợ lát nữa Kỳ Hàn Thanh lại đòi cô phải làm mẫu giống như Lục Hạ, vội vàng mở miệng cướp lời trước:

"Nếu như chuông điện thoại của người kia không kêu... Không phải là anh định mắng em rồi sao?"

Ban này Kiều Nhân chú ý, cô và Tiểu Hắc cùng mắc một lỗi giống nhau.

Cũng có chút khác biệt, đó là Tiểu Hắc chỉ đơn thuần dịch lại tin tức kia còn cô thì sau khi dịch lại còn thêm vào một số câu cảm nhận.

Không nhiều, chỉ có mười mấy chữ, chiếm khoảng 10% toàn bộ bản thảo.

Kiều Nhân càng nghĩ càng cảm thấy tiếng chuông kia đã cứu mạng mình, nếu không cô sẽ trở thành người cuối cùng bị mắng, lúc đó chắc chắn sẽ giống như con khỉ trong vườn thú bị mọi người vây lại xem.

"Nếu như không có chuông báo kia..." Kiều Nhân vừa vui mừng vừa tò mò, mím môi hỏi: "Anh định mắng em thế nào?"

"Anh không định mắng em."

"Cái gì?"

Kiều Nhân không tin tưởng mấy.

Về mặt của Kỳ Hàn Thanh lúc điểm danh Tiểu Hắc cô vẫn còn nhớ rõ, tuy không phải về mặt âm trầm nhưng vẫn là đáng vẻ sắp nổi cơn thịnh nộ.

Cô khẽ đảo mắt, vừa mới bình tĩnh lại được vài giây, anh đột nhiên cúi người ghé sát tới: "Không nổi mắng em."

Tâm mắt của Kiều Nhân cố định ở đó.

Hai khuôn mặt chỉ cách nhau khoảng ba centimet, cô có thể thấy rõ đôi mắt và lông mi của Kỳ Hàn Thanh, xuống một chút nữa chính là nốt ruồi nho nhỏ bên dưới khóe mắt.

Ngũ quan của anh tinh tế, đẹp đẽ. Trong nháy mắt Kiều Nhân nhớ tới nhân vật phản diện trong tiểu thuyết của Kỳ Niệm.

Nếu ở trong tiểu thuyết, bước tiếp theo nhân vật phản diện kia sẽ làm gì?

Cường bức, giết người, chặt xác... (Toy chết với suy nghĩ của chị =))))))))))

Chớp mắt các hình ảnh tràn ngập trong suy nghĩ của Kiều Nhân, cô nhắm mắt, nửa ngày không dám mở ra.

"Nhắm mắt lại là đợi anh hôn em à?"

Kiều Nhân: "..."

Trước mặt sau lưng đều biến thành vách núi cheo leo.

Mí mắt Kiều Nhân run run, vừa định mở ra, mí mắt đã bị đôi môi ấm áp mềm mại của anh chạm lên rất khẽ.

"Cứ như vậy đi."

"Hả, có ý gì?"

"Ngoan, phòng làm việc của anh có giám sát."

Kiều Nhân: "..."

Sao trong miệng của anh, cô đột nhiên biến thành người phụ nữ bất mãn vì không được hôn thế này?

Kiều Nhân nhú mày, lúc mở mắt ra anh đã đứng thẳng người, anh hơi nghiêng đầu:

"Nếu như không có tiếng chuông cắt ngang, thì trực tiếp tan họp."

"..."

Vậy gọi cô tới cuộc họp làm gì?

Cô còn nghe lời Tiểu hắc lo lắng đề phòng suốt cả buổi.

Mí mắt Kiều Nhân giật giật, còn chưa kịp hỏi thành lời, Kỷ Hàn Thanh đã cho đáp án:

"Chỉ là muốn nhìn em một chút."

Cổ họng Kiều Nhân nóng lên, cảm xúc vừa bị kích động bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên phía sau:

"Tôi vào bây giờ được chưa?"

Giọng nói này có chút quen tai.

Kiều Nhân còn chưa kịp nhớ ra là ai, liền theo phản xạ lùi về phía sau hai bước.

Một giây sau, khoảng cách giữa hai người vừa được kéo dài, cửa đã bị người bên ngoài đẩy ra, người kia huyết sát:

"Xem ra cũng không đúng lúc lắm."

Kỷ Hàn Thanh không đáp lời, tháo caravat bỏ lên bàn làm việc.

"Có việc?"

"Mấy ngày trước tôi tiếp nhận một vụ án cậu biết chứ?"

"Vụ nào?"

Phó Yến cũng không đi tới chỗ anh, đứng ở cửa chớp mắt nhìn Kiều Nhân.

"Một sinh viên ở Đại học Y lấy trộm hóa chất trong phòng thí nghiệm đầu độc bạn cùng phòng."

Kỷ Hàn Thanh ngược mắt: "Chuyện gì vậy?"

"Người bị hại qua đời lúc tám giờ sáng nay."

Kỷ hàn Thanh viết mấy chữ, sau đó lại nghe thấy Phó Yến nói: "Hiện tại muốn phỏng vấn thân nhân của người bị hại thì không thích hợp lắm, có điều có thể phỏng vấn bị cáo."

Kiều Nhân chen ngang: "Anh ta chấp nhận phỏng vấn sao?"

Bình thường trong tình huống như vậy, cần có sự đồng ý của đối phương và lực lượng cảnh sát, nếu thiếu bên nào cũng đều không được.

Phía cảnh sát còn có thể chấp nhận, tòa soạn chính thống đều có cơ hội phỏng vấn, vấn đề nằm ở chỗ đương sự.

Dù sao cũng không phải chuyện đáng tự hào gì, người đồng ý tiếp nhận phỏng vấn đã ít lại càng ít, gần như là số không.

Kiều Nhân sống nhiều năm như vậy, chưa từng gặp người nào phạm tội giết người lại tự nguyện đồng ý phỏng vấn.

Những tin tức có xuất hiện tội phạm liên quan tới án tử hình, phần lớn đều do cảnh sát yêu cầu đương sự phối hợp, còn lại có một phần nhỏ là do phóng viên không có tâm bịa đặt linh tinh.

Kiều Nhân cúi đầu nhìn mũi chân vài giây, sau đó ngẩng đầu, "Phó..."

Phó Yến cũng nghiêng đầu nhìn cô.

Kiều Nhân đột nhiên nhớ lần trước anh ấy từng nhắc nhở cô, hai chữ "luật sư" vừa tới bên miệng lập tức nén lại, đổi thành hai chữ khác.

"Anh Phó Yến"

(Chỗ này Kiều Nhân định gọi Phó Yến là "Luật sư Phó" - bên Trung hay đảo ngữ thành Phó luật sư. Sau đó chị quyết định đổi thành "Phó Yến ca", hai chữ khác ở đây là "Yến ca".)

Kỷ Hàn Thanh vốn đang tập trung ký tài liệu, vừa nghe mấy chữ này, ngòi bút nặng nề vạch lên giấy một đường, kéo dài mấy centimet.

Anh khẽ lặp lại: "Anh Phó Yến?"

"Anh thì sao?" Phó Yến thấy phản ứng của Kỷ Hàn Thanh thì tâm trạng cực tốt, "Cậu cũng khiến cô ấy gọi cậu là anh đi."

Kiều Nhân: "..."

Cô sợ Kỷ hân Thanh thật sự nghe theo ý đồ xấu của Phó Yến, ho nhẹ một cái tiếp tục chủ đề cũ:

"Anh và người đó có liên hệ sao?"

"Tiếp xúc vài lần."

Phó Yến rút điều thuốc lá trong hộp ra ngậm trong miệng, bật lửa cũng mờ ra rồi, kết quả liếc mắt nhìn thấy Kiều Nhân nên lại thu về. Anh ấy chớp mắt: "Người bị hại mất mạng, mấy ngày nữa sẽ mở phiên tòa phúc thẩm."

Kiều Nhân: "Phán quyết là gì vậy... Chung thân?"

Phó Yến: "Khả năng cao là tử hình, gia thế của người bị hại không đơn giản."

Trong phòng làm việc rõ ràng có ba người, lúc này Kỷ Hân Thanh hoàn toàn làm nền, suốt năm phút đồng hồ trôi qua, anh chỉ nghe hai người này nói qua nói lại.

Anh vẫn không biết Kiều Nhân bắt đầu nói nhiều như vậy từ khi nào, càng lúc càng cau mày chặt hơn, cũng không ký tài liệu nữa, ngẩng đầu nhìn Kiều Nhân: "Kiều Nhân, em về làm việc trước đi."

Phó Yến "A" một tiếng, "Tôi còn chưa nói xong."

"Câm miệng."

Phó Yến nhú mày, lại quay sang mỉm cười với Kiều Nhân: "Lần sau gặp, em gái Tiểu Kiều."

Kiều Nhân cười đáp lại, nhấc chân đi ra khỏi cửa.

Cửa nhanh chóng đóng lại sau lưng cô.

Giọng của Phó Yến bị ngăn lại hoàn toàn, chỉ còn tiếng đóng cửa nặng nề.

Trong đầu Kiều Nhân vẫn còn nghĩ tới vụ án mà anh ấy vừa nói, mãi tới khi trở về phòng vẫn chưa thể lý giải được nguyên nhân.

Trong phòng làm việc lúc này rất náo nhiệt.

Bởi vì là Thứ hai, nên mọi người đều rảnh rỗi hơn so với Thứ sáu. Lúc này Tiểu Hắc như vừa hồi sinh, vừa thấy cô đi vào đã nhào tới kéo tay cô:

"Tiểu Kiều, cậu vừa đi làm gì thế?"

Kiều Nhân thuận miệng nói dối: "Đi vệ sinh."

Tiểu Hắc lấy điện thoại ra xem thời gian, "Cậu đi hơn 20 phút... Nhà vệ sinh đông người vậy à?"

Kiều Nhân lơ đãng "Ừ" một tiếng.

Tiểu Hắc: "Điện thoại của cậu rơi xuống bồn vệ sinh à?"

Kiều Nhân lắc đầu, "Sao lại hỏi vậy?"

"Nếu không phải thế thì cậu rầu rĩ không vui cái gì? Hôm nay Kỷ tổng cũng không mắng cậu."

Lục Hạ đi tới, rõ ràng không thể tin được, "Hôm nay Kỷ tổng khen ngợi Tiểu Kiều à?"

Trong hiểu biết của hai người họ, việc được gọi đi họp, ngoài bị mắng thì chỉ có thể là được khen.

Hơn nữa tỉ lệ trường hợp trước rõ ràng cao hơn trường hợp sau.

Lục Hạ vừa định thỉnh giáo Kiều Nhân, Tiểu Hắc liền vỗ lên mu bàn tay của cô ấy:

"Cậu ấy và tớ mắc cùng một lỗi, cậu cảm thấy Kỷ tổng có khả năng khen ngợi người như vậy sao?"

Không bị mắng đã là trên trời rơi xuống con mưa hoa hồng rồi.

Tiểu Hắc cảm thán về vận may của Kiều Nhân hai câu rồi không tiếp tục nói về đề tài này nữa. Kiều Nhân mở máy tính lên, mở trang tìm kiếm, vừa gõ chữ vừa hỏi hai cô ấy:

"Mấy ngày nay có vụ việc gì lớn à?"

"Có một chuyện, " Lục Hạ mấy hôm nay đều ở nhà, vì thế biết rõ tin tức hơn so với hai người nhiều, "Hôm Thứ sáu, hung thủ vụ đầu độc ở Đại học Y tự thú."

Dứt lời, Kiều Nhân cũng tìm ra được tin tức.

"Còn có một chuyện lớn khác," Lục Hạ ghé sát đến vẻ vô cùng thần bí, "Còn nhớ hôm trước chị Hạ đến gõ cửa phòng Ký tổng không?"

P.s: Chương trước mọi người lại không bình luận cho mình, buồn sâu sắc:(Chương 36 tới rồi đây, chương 37 là một chút dăm nhò nhỏ của chú nhò Ký, ngày mai sẽ có. Mong các vị bằng hữu yêu thương editor thật nhiều vì đạo này editor đã cực kỳ chăm chỉ =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Trang tìm kiếm trên màn hình còn chưa được tải xong, Lục Hạ đã nói tiếp: "Hôm nay chị ta không tới tòa soạn, cậu có phát hiện ra không?"

Tầm mắt Kiều Nhân vẫn đang dừng trên màn hình, lắc đầu.

Đúng là cô không nhận ra thật.

Có điều nói đi nói lại, kiểu người già dặn kinh nghiệm như chị Hạ, Thứ hai không đến tòa soạn cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Kiều Nhân di chuyển con chuột, máy tính do tòa soạn cấp cho có khi còn lớn tuổi hơn cả cô, bình thường đều hay bị lag, hiện tại mạng còn chậm nữa, tải mãi không xong một trang. Cô nghiêng đầu, liếc nhìn Lục Hạ:

"Là chuyện này sao?"

"Sao có thể..."

Lục Hạ giống như kẻ trộm, sợ người khác nghe thấy nên đặc biệt chạy ra đóng cửa phòng làm việc lại, lúc quay về giọng vẫn thì thầm, nhỏ như tiếng muỗi kêu:

"Mấy hôm trước tớ nghe bạn tớ nói, Tết Thanh Minh cô ấy ra ngoài chơi đã gặp chị Hạ ở khách sạn."

Cô ấy nói chuyện một mình cũng chán, còn phải lôi kéo cả Kiều Nhân và Tiểu Hắc cùng tập trung vào chủ đề này:

"Các cậu đoán xem bạn tớ còn nhìn thấy ai?"

Đây gần như là bệnh chung của phóng viên các cô, lúc nói chuyện luôn muốn đối phương phải đáp lại vài câu, nếu không sẽ cảm thấy chủ đề này rất vô vị.

Kiều Nhân nhìn màn hình một chút, cầm con chuột kéo xuống mấy dòng chữ, đặc biệt phối hợp với Lục Hạ:

"Nhìn thấy ai?"

Tiểu Hắc khề xì một tiếng: "Nhìn thấy Nhâm tổng cũ của chúng ta?"

Nhìn bộ dạng của Lục Hạ liền đoán ngay không phải chuyện gì tốt đẹp.

Đúng như dự đoán, Lục Hạ vỗ tay một cái: "Không sai, nửa đêm chị ta lại đi gõ cửa phòng người ta."

Kiều Nhân đột nhiên nhớ lại cách đây không lâu, chị Hạ cũng đi gõ cửa phòng Ký Hàn Thanh.

Nếu như lúc đó cô không đứng lúc đi tới thì có phải chị Hạ đã thoải mái đi vào rồi không? Sau đó sáng sớm hôm sau lại dương dương tự đắc đi ra?

Đáp án không thể biết được.

Cổ họng Kiều Nhân nghẹn nghẹn, như bỗng nhiên bị người ta nhét một cục bông vào, cô gờ tay sờ sờ cổ sau đó khề ho một tiếng.

"Vốn nghĩ thời gian dài như vậy không có động tĩnh gì, còn tưởng hai người họ đã sớm cắt đứt, không ngờ lần này vẫn ở chung một chỗ."

Nói một thời gian dài, giọng cô ấy càng lúc càng to hơn trước, giọng điệu và vẻ mặt cũng không còn lén lả lén lút như trước nữa.

"Thú vị nhất chính là, chị Hạ vốn cho rằng tổng giám đốc ra ngoài đi công tác, cho nên mới trắng trợn đến gõ cửa. Kết quả cửa vừa mở ra đã đụng mặt vợ người ta."

"Cả nhà người ta đi nghỉ lễ." Lục Hạ vắt chân, bê cốc trà sữa đặc ý uống, "Vì thế tớ mới phát hiện ra sáng nay chị ta không đến tòa soạn là bất thường."

Kiều Nhân tập trung cả nửa ngày, cuối cùng đưa ra một tin tức chẳng có kết luận rõ ràng, cái tin tức mới mà Lục Hạ nói cũng chỉ được xem là nửa vôi thôi.

Nhưng cô ấy vẫn một mực lôi kéo cô.

"Chị Hạ còn đi gõ cửa phòng Kỹ tổng của chúng ta, cũng không biết là Kỹ tổng của chúng ta..."

Kiều Nhân liếc mắt sang, Lục Hạ nhìn thấy vội vàng ngậm miệng.

Tiểu Hắc không rõ: "Kỹ tổng làm sao?"

Lục Hạ nhìn chằm chằm Kiều Nhân: "Kỹ tổng không vừa mắt chị ta."

Có một đóa hoa trắng treo xinh đẹp như Kiều Nhân ở đây, có thể xem trọng loại hoa đại ven đường như chị Hạ mới là chuyện lạ đó.

Lục Hạ lại uống một ngụm trà sữa, rót cục cũng trở về đề tài cũ, "Tiểu Kiều, vừa nãy cậu hỏi vụ án đầu độc làm gì?"

Cô ấy kéo ghế lại gần, nhìn màn hình máy tính của Kiều Nhân chăm chú, nhẹ nhàng "A" một tiếng.

"Không cứu được người bị hại sao?"

Kiều Nhân ần huyệt thái dương, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tớ vốn định theo tin này, nhưng không gặp được đương sự, ngay cả thân nhân của người bị hại cũng không gặp được. Cuối cùng nghĩ lại đành thôi vậy."

Lúc này mọi người đã đi ra ngoài làm việc cả rồi, trong phòng cũng chỉ còn lại ba cô gái trẻ các cô không hề lo sợ, vì Thứ hai còn nhiều thời gian nên chỉ ở lì trong phòng làm việc.

Lục Hạ đưa tài liệu qua, "Hôm qua tớ rảnh rồi không có việc gì làm, chạy tới bệnh viện điều tra một chút."

Kiều Nhân nhận lấy, vừa nhìn qua liền thấy mấy dòng ghi chép.

"Hỏi nhiều lắm," Lục Hạ nắm tóc, "Sau đó được gọi đi uống trà chiều."

Thông tin không nhiều, hơn nữa có thể là do lúc đó Lục Hạ viết khá vội nên phải nhìn thật kỹ mới có thể miễn cưỡng thấy rõ chữ trên đó.

Tổng cộng có ba phần, một là vị trí kí túc xá của hai người bạn học này, hai là lời đánh giá của hai sinh viên cùng trường.

Kiều Nhân nhìn chữ mà thấy choáng váng đầu óc, sau khi ghi nhớ số nhà kí túc xá thì trả lại giấy cho Lục Hạ.

Cô ngồi trên ghế nửa giây, sau đó cầm chìa khóa đứng dậy, "Tớ đến Đại học Y một chút, các cậu có ai đi cùng không?"

Quay đầu nhìn, cả hai người đều không hẹn mà lắc đầu.

Lục Hạ vẫn cảm lược chải tóc: "Tiểu Kiều, kí túc xá của nam, nữ không được vào."

Kiều Nhân: "..."

"Cậu có quen biết ai ở Đại học Y không?"

Kiều Nhân cửa định lắc đầu, trong đầu bỗng vụt qua một cái tên, cô mỉm cười sau đó gật đầu.

Người quen, thật ra cô có một người, chỉ là không biết bây giờ người đó có ở trường học hay không.

Sau khi Kiều Nhân tạm biệt hai người, đẩy cửa phòng làm việc đi ra ngoài, vừa đi về phía thang máy vừa gọi điện cho Hứa Thần Phong.

Chuông kêu ba tiếng, bên kia vừa nhắc máy đúng lúc thang máy mở ra.

Kiều Nhân đi vào: "Alo, anh Thần Phong?"

Tâm trạng Hứa Thần Phong rõ ràng không tệ, "Còn biết đường gọi điện cho anh à?"

"Đương nhiên rồi." Kiều Nhân mỉm môi cười, cũng không dài dòng với anh, trực tiếp nói thẳng: "Anh đã tới Bắc Thành chưa?"

"Hôm qua vừa tới trường làm thủ tục, sao thế?"

Ý cô chính là ở Đại học Y cô cũng có người quen rồi.

Khóe miệng Kiều Nhân cong lên rõ ràng, ngược mắt lên định nhìn xem thang máy xuống đến tầng mấy, kết quả không nhìn thấy con số đỏ đỏ mà lại thấy hình ảnh phản chiếu của hai người đang đứng bên cạnh cô.

Hai người đàn ông đứng thẳng người không hề phát ra tiếng động, nếu như không phải ban nãy Kiều Nhân ngẩng đầu lên thì có lẽ tới tận lúc ra khỏi thang máy cô cũng không chú ý tới họ.

Kiều Nhân đảo mắt, theo bản năng đổi điện thoại sang tay bên kia.

Trong lòng rất kì lạ.

Rõ ràng cô và Kỷ Hàn Thanh không có bất kì mối quan hệ nào, cùng lắm cũng chỉ có thể xem là đang trong mối quan hệ không rõ ràng. Nhưng chỉ cần anh đứng bên cạnh, thì mọi giao tiếp của cô với người khác giới trong nháy mắt đều trở nên kì quái.

Cụ thể kì lạ ở đâu cô cũng không nói rõ được, chỉ là cô không muốn anh biết mình đang gọi điện thoại với người khác.

Không hiểu sao lại có tật giật mình.

Kiều Nhân dịch sang bên cạnh nửa bước, trả lời người ở đầu dây bên kia.

"Không sao, chỉ là em muốn đến trường anh một chuyến, định hỏi xem anh có đang ở trường không."

"Vừa khéo, không có ở trường."

Không đợi Kiều Nhân nói chuyện, Hứa Thần Phong đã nói tiếp: "Cha anh bảo anh mang trà Long Tĩnh về, đang định mang cho em, bây giờ em ở tòa soạn à?"

Kiều Nhân: "... vâng."

"Vậy anh đi đón em."

Rõ ràng Hứa Thần Phong vừa mới lên xe, tiếng đóng cửa còn vang lên, anh lại mở miệng:

"Em muốn đến trường anh làm gì? Lát nữa anh đi cùng em."

"Có chút việc ạ, lát gặp rồi nói."

Một cuộc điện thoại ngắn gọn cứ thế kết thúc.

Giữa đường thang máy dừng lại hai lần, có người vào có người ra, rất nhanh lại chỉ còn ba người họ.

Kiều Nhân yên lặng đứng trước cửa, mãi tới khi thang máy xuống đến tầng một, cửa vừa mở ra, cô còn chưa kịp đi ra ngoài đã nghe thấy Phó Yến gọi: "Em gái Tiểu Kiều."

Kiều Nhân dừng chân, hơi ngạc nhiên quay đầu.

Cô không nghĩ Phó Yến sẽ gọi mình.

Về tình về lý, nếu có gọi cũng là Kỷ Hàn Thanh gọi. Kiều Nhân vô thức liếc nhìn người đàn ông đang đứng cạnh Phó Yến.

Phó Yến: "Kỷ tổng của các em hình như tâm trạng không tốt lắm."

Kiều Nhân: "..."

Cô nhận ra được.

Trước cửa thang máy, ba người họ đứng đó, bên cạnh lục đục có kẻ qua người lại, sau đó rất nhanh cửa thang máy đóng lại.

Kiều Nhân im lặng ba giây, "Vậy thì sao ạ?"

"Em nói với cậu ta một câu đi, tâm trạng cậu ta sẽ tốt ngay."

Phó Yến quơ quơ chìa khóa xe, "Tâm trạng cậu ta mà không tốt thì rất dễ mất người."

Kiều Nhân gạt đầu một cái, "Kỳ tổng."

Kỷ Hàn Thanh nâng tầm mắt nhìn sang.

Đúng lúc điện thoại của Kiều Nhân rung lên.

Một tin nhắn đến.

Hứa Thần Phong: [Anh đến dưới lầu rồi, em xuống đi.]

Kỷ Hàn Thanh khẽ nhếch môi, hạ tầm mắt, chuyển từ trên mặt cô xuống chiếc điện thoại.

Phó yến: "Định đi đâu?"

"Tôi Đại học Y tìm hiểu tin tức một chút."

"À", Phó Yến gạt đầu hứng thú, "Đáng tiếc Hàn Thanh lại không muốn đi, nếu không thì có thể đi cùng rồi."

Kiều Nhân mím môi, nghĩ thầm nếu có thể thì tuyệt đối đừng đi cùng.

Có Hứa Thần Phong ở đây, lát nữa nhờ Kỷ Hàn Thanh có nhìn thấy, nói không chừng cả ngày hôm nay tâm trạng cũng không tốt lên nổi.

Cô vẫy tay: "Vậy em đi trước nhé?"

Phó Yến gạt đầu.

Kiều Nhân cũng không dám nhìn Kỷ Hàn Thanh, cắt điện thoại di động đi ra ngoài.

Quả nhiên xe Hứa Thần Phong đã dừng ở bên đường.

Kiều Nhân vừa chạy tới mở cửa ngồi lên ghế lái phụ, Hứa Thần Phong đã đưa cho cô một hộp sắt.

"Anh nhớ dì Tổng thích uống trà Long Tỉnh Tây Hồ."

Màu sắc hộp vô cùng đẹp, đồ màu hi, cầm trong tay khá nặng.

Kiều Nhân thử ước lượng hai lần, khẽ mỉm cười: "Mẹ em chắc chắn hài lòng muốn chết."

Hứa Thần Phong cũng cười: "Bây giờ đến trường học à?"

Tầm mắt anh đảo qua máy ảnh trong tay Kiều Nhân, "Đi lấy tin sao?"

"Nghe nói mấy hôm trước ở trường các anh xảy ra vụ án đầu độc, em đi tìm hiểu một chút."

Dù sao Hứa Thần Phong cũng là giảng viên trong trường, mặc dù mới nhậm chức nhưng cũng có biết về chuyện này, anh gạt đầu:

"Cần vào kí túc xá à?"

Kiều Nhân gạt đầu.

Dừng một chút, cô thở dài: "Nghe nói không cho nữ vào."

Bên trong xe khá ấm, Kiều Nhân lại không thích gió điều hòa, cô hạ cửa xe xuống, ngẩng đầu hỏi:

"Thầy giáo Hứa có thể dẫn em vào không?"

"Đương nhiên... không thể."

Về mặt Kiều Nhân lập tức xịu xuống, Hứa Thần Phong mím môi, tầm mắt nhìn ra cửa sổ phía sau Kiều Nhân, sau đó không đợi Kiều Nhân năn nỉ anh vài câu, anh đột nhiên khẽ "Ồ" một tiếng.

"Sao anh ta lại theo em đến Bắc Thành rồi?"

Kiều Nhân sững sờ: "Ai cơ?"

"Người lần trước đi theo em lúc ở Hàng Châu."

Hứa Thần Phong giờ tay, nhẹ nhàng vỗ lên đỉnh đầu cô một cái, giọng nói dăm chiêu không rõ ý tứ:

"Anh ta dường như rất không vừa mắt với anh."

(Anh cứ nhân cơ hội bày trò thân thiết với crush của người ta thì người ta vừa mắt anh được mới là lạ đó =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Động tác này giống như đang cố gắng kiểm chứng một chuyện gì đó, tay Hứa Thần Phong dừng lại vài giây mới thu về.

"Chính xác là nhìn anh rất không vừa mắt."

Đầu óc Kiều Nhân càng lúc càng mơ hồ.

Cô và Hứa Thần Phong quen biết nhau mười mấy năm, hành động xoa đầu này là động tác khá thân mật, từ khi cô trưởng thành tới giờ chưa từng có. Không biết vì sao hôm nay anh lại đột nhiên nhớ tới việc xoa đầu cô.

Giống như lần trước ở khu mộ giúp cô lấy lá cây trên tóc xuống, khiến cô không hiểu được vì sao.

Kiều Nhân theo bản năng cúi đầu, "Tại sao lại không vừa mắt với anh?"

"Ai mà biết được..."

Hứa Thần Phong liếc nhìn cô, thấy Kiều Nhân đã thắt dây an toàn xong mới khởi động xe.

"Có thể là vì anh thân mật với em quá?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng từ trong miệng anh hoàn toàn là giọng điệu khẳng định.

Kiều Nhân: "..."

Ngoài cửa sổ nhiều người qua lại, chỉ không có bóng dáng của Kỳ Hàn Thanh và Phó Yên.

Kiều Nhân nghi ngờ là Hứa Thần Phong nhận lầm người, còn chưa kịp mở miệng xác nhận, tầm mắt nhìn thấy một biển số xe quen thuộc xuất hiện trong gương chiếu hậu.

Biển số xe của Kỳ Hàn Thanh rất dễ nhớ, trùng hợp là cô đã ngồi xe của anh mấy lần vì thế rất dễ dàng nhận ra.

Kiều Nhân thu hồi tầm mắt, theo bản năng kéo cửa kính xe lên một chút, chỉ để lại một khoảng nhỏ để thông khí.

Hứa Thần Phong cười dịu dàng: "Trước đó không phải em bảo không phải là bạn trai sao?"

"Hiện tại thì không phải."

Kiều Nhân lấy điện thoại ra, mở phần mềm bản đồ tìm kiếm trường Đại học Y, sau đó phóng to toàn bộ khu trường học lên tới mức lớn nhất, tìm vị trí của kí túc xá nam số 37.

Hứa Thần Phong: "Em làm gì mà như kẻ trộm thế?"

Dừng vài giây, Hứa Thần Phong lại liếc mắt nhìn sang, "Là em theo đuổi anh ta, hay anh ta theo đuổi em?"

Hình ảnh hiển thị trên bản đồ không quá chi tiết, chỉ nhìn thấy bốn phía là bốn nóc nhà của khu kí túc xá, cô thử điều chỉnh lại thông số nhưng chỉ có thể thu nhỏ chứ không thể phóng to.

Kiều Nhân vừa tìm tòa số 37 vừa trả lời anh: "Đều không phải."

Bày tỏ thì là Kỳ Hàn Thanh bày tỏ trước, nhưng có theo đuổi cô hay không, thì tạm thời còn chưa kết luận được.

Chỉ ít với người trong cuộc là cô thì cô không thấy anh theo đuổi cô ở chỗ nào.

Như ngày hôm nay trong cuộc họp, cô không cảm thấy bản thân có gì khác biệt so với những nhân viên khác.

(Ồi gọi đất ơi, 38 chương rồi mà chị còn bảo là không thấy theo đuổi ở chỗ nào. Người khác có khi đã sớm yêu đương, kết hôn, sinh được vài ba đứa con rồi ấy chị ==)) Người ta còn hỏi chị bao giờ định kiếm người yêu, sủng chị hơn cả người thân, thế không gọi là theo đuổi thì là gì ==))

Kiều Nhân thất thần mấy giây, sau đó mới chuyển tầm mắt trở về trên màn hình điện thoại, tiếp tục tìm trên bản đồ, rất nhanh đã có được đáp án.

Ở khu kí túc xá phía Nam.

Kiều Nhân đưa điện thoại cho Hứa Thần Phong, "Ở phía Nam đó."

Anh chỉ nhìn lướt qua, sau khi gạt đầu lại tiếp tục nói về chủ đề cũ:

"Hành động chậm như vậy, không sợ Tiểu Kiều nhà chúng ta bị người ta lừa cướp mất..."

"Anh!"

Kiều Nhân nhú mày, mạnh mẽ nói sang chuyện khác:

"Mấy hôm nay phóng viên tới trường học của anh chắc cũng không ít?"

Chiếc xe kia vẫn bám theo phía sau bọn họ, Hứa Thần Phong liếc mắt nhìn, cũng không nhắc nhở Kiều Nhân, nghiêm túc trả lời:

"Hôm qua lúc anh đến làm thủ tục nhận chức, thấy mấy phóng viên của các tòa soạn."

Hứa Thần Phong: "Nhưng hai người bạn cùng phòng đều không muốn tiếp nhận phỏng vấn."

Kiều Nhân ần ần mi tâm, có chút lực bất tòng tâm.

"Sao không tới bệnh viện trước?"

Kiều Nhân lắc đầu: "Đề sau."

Người bị hại vừa mới qua đời sáng nay, vào lúc này chắc chắn các phóng viên nghe được tin đã lao tới đo lường ong vỡ tổ, cô có thể chen vào gặp người nhà hay không còn chưa biết.

Hứa Thần Phong gạt đầu.

Gần đến Đại học Y, chiếc xe phía sau vẫn không nhanh không chậm bám theo, anh cảm thấy rất thú vị, vuốt cằm cười:

"Anh ta muốn đi theo em đến kí túc xá à?"

Kiều Nhân: "..."

Kỷ Hàn Thanh bị anh nói như thế càng lúc càng giống một tên cuồng theo dõi.

Có điều hoàn toàn không giống một tên biến thái cuồng theo dõi, người khác là lén lút trong bóng tối, còn Kỷ Hàn Thanh quang minh chính đại ở ngoài sáng.

Kiều Nhân không nhìn ra bên ngoài, nhàm chán nhìn điện thoại.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện, cô thực sự không có tâm trạng chơi game. cầm điện thoại lên ngoại trừ xem lại ghi chép liên quan thì cũng chỉ xem tin tức trong vòng bạn bè.

Mấy ngày trước là nghỉ lễ, nhưng tin mới thì vẫn không ít hơn so với ngày làm việc là bao. Lúc Kiều Nhân ở Hàng Châu không kiểm tra, hiện tại tin mới đã đạt tới mức không thể đếm nổi.

Cô cũng không xem lại những tin cũ nữa, nhìn đến đề tài mới nhất mà mọi người đang bàn tán.

Tốc độ tăng bình luận mới cực nhanh, chỉ mấy giây đã xuất hiện một cái mới. Kiều Nhân xem qua vài lần, nhìn thấy có người chia sẻ hình ảnh trong bệnh viện.

[Mẹ nó, sao lại nhiều đồng nghiệp như vậy, chen cũng không chen nổi!]

Bức ảnh chụp hơi mờ, có thể nhìn thấy cảnh tượng xô đẩy ở đó, phía trước là một loạt gáy của những người khác.

Mấy người ở bệnh viện cấp nhậ trực tiếp, nửa phút lại có một tấm ảnh.

Tiểu Lý: [Người bị hại là phú nhị đại, so với tin tức đưa thì còn giàu hơn thế nhiều, vệ sĩ đứng thành hai hàng dài.]

Không ở hiện trường thật là tốt, [Có thấy người nhà không?]

[Vệ sĩ ngăn không cho vào... Người nào cũng cường tráng, có khi nặng tới 100kg, quá dữ!]

Kiều Nhân gõ vài chữ: [Có tới Bệnh viện Đại học Y không?]

Dòng chữ này vừa gửi đi, rất nhanh đã bị bức ảnh khác làm trôi mất.

Kiều Nhân cho rằng không ai nhìn thấy, vừa định đăng lại một lần thì đã có người trả lời:

[Hôm qua tôi tới Đại học Y rồi, đợi chút nhắn tin riêng cho cô.]

Vừa dứt lời, người kia liền nhắn tin tới.

[Hôm qua tôi có trao đổi cùng hai sinh viên.]

[Cơ bản đều là lời của bạn học cùng lớp, vì thế nên khá có giá trị tham khảo.]

[.....]

Người kia liền tiếp nói một tràng dài, Kiều Nhân cũng không chen vào được. Đợi cô ấy nói được kha khá rồi, cô mới đọc lại một lượt.

Tổng kết lại cũng vẫn là mấy câu nói: thủ phạm tính cách quái gở, bình thường không giao lưu với bạn học, hoạt động lớp cũng ít khi tham gia. Ở một mình quen rồi, năm ngoái đột nhiên có một người bạn gái. Không ngờ vừa tới đầu năm nay cô bạn gái lại ở bên người bị hại.

Nói tóm lại, rất có thể là do bị đội nón xanh*.

(Ở mình hay gọi là cấm sừng, ngoại tình.)

Người đó thấy cô không nói gì, lại nhắn tin đến:

[Tiểu Kiều, tôi cảm thấy quan trọng nhất vẫn nên gặp bạn cùng phòng của hai người đó, dù sao cùng phòng vẫn gần gũi hơn so với bạn học bình thường. Khẳng định là tin tức cũng nắm rõ hơn. Chỉ tiếc là, hôm qua tôi đến hai bọn họ đều không tiếp nhận phỏng vấn.]

Kiều Nhân: [Cô biết bạn cùng phòng của họ tên là gì không?]

[Dương Văn Quang, Hòa Vương Lâm.]

[Cảm ơn.]

Tin nhắn vừa gửi đi, Hứa Thần Phong cũng đúng lúc lái xe vào trường học.

Kiều Nhân liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, thoáng nhìn thấy chiếc xe phía sau đã bị bảo vệ chặn lại bên ngoài.

"..."

Hứa Thần Phong còn chưa chú ý đến, mãi tới khi đi được hơn chục mét, Kiều Nhân mới ho một tiếng nhắc nhở:

""Anh Thần Phong, bọn họ bị chặn ở ngoài rồi."

Trường học yêu cầu nghiêm ngặt, nếu không phải nhân viên hoặc giảng viên trong trường thì không được vào. Bình thường cần đăng kí thông tin cá nhân, thậm chí là không thể vào trong được.

Hứa Thần Phong dừng xe lại, bình tĩnh hỏi: "Cho nên?"

"Anh báo với bảo vệ cho họ vào đi."

"Tiểu Kiều, em nói thật với anh xem, em và anh ta cuối cùng là quan hệ gì?"

Càng nghĩ càng thấy lạ.

Người yêu không phải người yêu, bạn bè không giống bạn bè.

"Anh ấy là cấp trên của em, " Kiều Nhân dừng lại một chút, thoáng nhìn trong gương thấy người ở ghế lái phụ đang trao đổi với bảo vệ, "Còn có, lần

trước lúc em làm thủ tục anh gọi điện cho em..."

Hứa Thần Phong cau mày bổ sung: "... Chú nhỏ?"

Kiều Nhân nghiêm túc gật đầu.

Hứa Thần Phong: "..."

Anh vốn cho rằng đây chỉ là một người theo đuổi bình thường, đi theo cô tới tận đây.

Không ngờ lại còn nhiều quan hệ lằng nhằng như vậy, anh cau mày sau đó mở cửa xuống xe.

"Em ngồi trong xe chờ một lát."

Kiều Nhân thở phào.

Cô ngồi yên trong xe, không tới ba phút, Hứa Thần Phong đã mở cửa xe ngồi vào trong:

"Anh còn tưởng rằng anh ta theo em tới đây?"

Hứa Thần Phong "À" một tiếng, "Ánh mắt anh ta nhìn anh căn bản không giống bề trên nhìn bề dưới."

"Vậy là ánh mắt gì?"

"Chính là ánh mắt một người đàn ông nhìn tình địch của mình." (Cười=))))))))))

Hứa Thần Phong bắt đầu đi mỉm cười, "Anh mà muốn thì đã ra tay từ sớm rồi, ai còn chờ tới bây giờ nữa. Đợi đun nước sôi thì con vịt cũng bay mất rồi."

Lời nói này không sai.

Hai người bọn họ nếu có thể có gì, thì đã sớm có từ lâu rồi.

Kéo dài đến hiện tại, không thể giải thích là do bản thân không nhạy bén nữa rồi, chỉ đơn thuần là không thể nảy sinh một loại tình cảm khiến trái tim loạn nhịp thôi.

Kiều Nhân cũng mỉm cười, "Anh có thể nói như vậy từ khi nào thế?"

Hứa Thần Phong liếc nhìn cô một cái, không đáp.

Kí túc xá phía nam quả nhiên đúng với chữ "Nam" này, vừa vào trường học nằm ngay phía nam.

Đại học Y khoa có khu vườn lớn, đường cũng không phải là dạng thẳng một trục chính, khi lái xe còn phải vòng trái vòng phải, mất gần mười phút mới đến được kí túc xá số 37.

Kiều Nhân mở cửa xuống xe, lúc quay đầu lại không biết chiếc xe vốn đi sau đã biến mất từ lúc nào.

Cô đứng ở cửa đợi Hứa Thần Phong đi vòng sang, cũng nhìn đông nhìn tây một nửa vòng.

Mãi tới khi Hứa Thần Phong tới, đưa tay quơ quơ trước mặt cô: "Đừng nhìn nữa, bọn họ đi thẳng tới tòa nhà văn phòng rồi."

Kiều Nhân "À" một tiếng, lúc này mới thu lại tầm mắt cùng anh đi vào trong.

Trên lý thuyết kí túc xá nam không cho nữ đi vào, nhưng phía trước có người dẫn dắt nên dễ dàng thông qua hơn nhiều.

Nhân dịp đi quản lý nói chuyện với Hứa Thần Phong mấy câu, Kiều Nhân vội vàng lách qua. Vừa đi tới cửa thang máy liền nghe thấy dì quản lý "O" một tiếng: "Sinh viên nữ kia, em tới kí túc xá nam làm gì?"

Cũng không biết Hứa Thần Phong nói gì với dì ấy.

Kiều Nhân đứng đó không nghe thấy âm thanh gì nữa, cô thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy máy ảnh đi lên lầu.

Phòng kí túc của họ ở lầu sau, lúc này hai người bạn cùng phòng kia không ở trong kí túc, chỉ có hai người bên trong đang chuyển đồ đạc của người bị hại vào trong thùng.

Đồ đạc không nhiều, nhưng cũng không thiếu thứ gì.

Vali không lớn, bên trong đồ vật sắp chất thành núi, phải ép từ trên xuống.

Hai người vừa vác đồ ra ngoài vừa tám chuyện: "Gia cảnh tốt như vậy, thật là đáng tiếc."

"Không phải sao," Người còn lại đưa tay chỉ vào chiếc máy tính lợ ra trong thùng, "Cái máy tính cũ này cũng đáng giá mấy vạn đấy."

Kiều Nhân đứng ở cửa, ngón tay nhẹ nhàng bấm máy ảnh vài cái.

Hai người này đi ra đến cửa, một người vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy có cô gái đứng bên cạnh, sợ tới mức run tay, đánh rơi chiếc vali xuống đất.

Đồ đạc bên trong phát ra tiếng va chạm, một vài đồ vật nhỏ rơi xuống.

Hai người kia vội vàng ngồi xuống nhặt lại, vừa nhặt vừa nói thào: "Kí túc xá nam còn cho nữ vào sao?"

"Đúng là... làm tôi sợ muốn chết."

"Có điều nhìn xinh đẹp thật..."

Tiếng nói vừa dứt, hai người cùng nhau ngẩng đầu nhìn.

Ban nãy Kiều Nhân đi lên một mình, Hứa Thần Phong có lẽ vẫn bị di quản lý quán lấy, hiện tại không thể lên trên được.

Kiều Nhân cũng liếc nhìn bọn họ, sau khi thu dọn xong, hai người lại nâng cái thùng lên, đi thẳng ra phía cầu thang.

Kiều Nhân nhìn bọn họ biến mất sau chỗ rẽ, cúi đầu nhìn chiếc ví tiền màu sẫm.

Cô ngồi xuống nhặt lên, sau đó đứng dậy dựa lưng vào vách tường. Vừa mở ra liền nhìn thấy bên trong có một tấm hình.

Là hai chàng trai.

Hành động không quá thân mật, nhưng có thể thấy quan hệ của họ khá thân thiết.

Tim Kiều Nhân bỗng nhiên đập nhanh hơn, có ý nghĩ gì đó thoáng vụt qua trong đầu cô, bỗng có người gọi: "Kiều Nhân?"

Âm cuối của anh hơi cao lên, tiếng bước chân vang lên từng nhịp, anh từng bước tới gần: "Sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Tết Thanh Minh vừa trôi qua, trường học đã bắt đầu lên lớp bình thường, thêm vào đó mấy ngày nay xảy ra chuyện, giảng viên càng ngày càng điếm danh khắt khe hơn. Lúc này, cửa phòng cả dãy gần như đều đóng kín, hành lang vắng tanh, yên tĩnh tới mức có thể nghe rõ cả tiếng gió thổi.

Đột nhiên có tiếng gọi như vậy, tay Kiều Nhân hơi run lên, ngẩng đầu nhìn sang.

Cái cảm giác này, gần giống như hai người chuyển đồ ban nãy bị cô dọa sợ.

Người dọa người, dọa chết người.

Mặc dù căn bản đối phương cũng không có ý muốn dọa cô.

Kiều Nhân vỗ ngực thờ phào, bàn tay cầm chiếc ví tiền càng siết chặt. Tay cô dùng quá nhiều sức, thậm chí để lại dấu móng tay trên chiếc ví bằng da.

Sau đó một giây, không đợi cô trả lời, chỗ rẽ ở đầu hành lang có tiếng bước chân truyền tới, còn kèm theo cả tiếng huyt gió:

"Sao tòa nhà này giống như không có người ở thế?"

Đầu ngón tay Kiều Nhân thả lỏng.

Bởi vì là mặt sau nên ánh mặt trời không chiếu tới, cửa sổ lại mở ra, gió thổi vào. Kiều Nhân đứng mấy phút đã cảm thấy cả người hơi lạnh lạnh.

Hơi thở dường như cũng lạnh, Kiều Nhân xoa xoa cánh tay. Vừa ngước mắt lên đã thấy Phó Yến tới gần, anh ấy đụng vào vai của Kỳ Hàn Thanh.

"Hai người đứng đây làm gì vậy?"

Cửa phòng này vừa bị hai người khóa lại rồi, Kiều Nhân liếc mắt một cái, sau đó khịt mũi:

"Vốn định phỏng vấn người ở đây một chút."

Nhưng nhìn thế này có lẽ hai người kia đã đi học rồi.

Phó Yến: "Em xác định là bây giờ phòng này vẫn còn người ở?"

Kiều Nhân bị hỏi tới sững sờ.

Cô chỉ nhớ hỏi tên của hai người bạn cùng phòng, kết quả lại quên điểm quan trọng nhất.

Nếu như hai người đó không còn ở đây nữa, hôm nay cô lén lút trốn đi quản lý vào đây phí công à.

Kiều Nhân càng nghĩ càng phiền lòng, theo bản năng muốn đưa tay vò tóc, Kỷ Hàn Thanh trả lời thay cô, "Xác định."

Phó Yến và Kiều Nhân không hẹn mà cùng ngược mắt nhìn anh, người trước nhú mày, người sau cau mày.

"Không phải vừa nãy mới hỏi ban hướng dẫn của họ sao?" Kỷ Hàn Thanh cau mày nhìn anh ấy, "Cậu nghe có lọt cái gì không thể?"

Phó Yến: "..."

Anh ấy cũng không làm nghề này, vốn dĩ hôm nay tới đây là vì mấy ngày qua sự tình nổi lên, anh ấy bận rộn. Kết quả Kỷ Hàn Thanh nói vậy, anh ấy cảm thấy như mình đang làm chuyện lãng phí thời gian vậy.

Phó Yến khẽ xì một tiếng: "Nếu không phải cậu nhất định đòi đến đây, cậu cho rằng tôi sẽ đồng ý đến chắc?"

Phó Yến không hổ là luật sư, khi nói chuyện không chỉ có thể chặn họng người ta, mà còn có thể nói liên tiếp không dừng.

Cũng có thể là vì ở cùng Kỷ Hàn Thanh, không hiểu sao anh ấy bắt đầu nói liên tục, một phút sau vẫn chưa dừng việc chỉ trích Kỷ Hàn Thanh:

"Chú Kỷ à, không phải chú đang đến thời kỳ tiền mãn kinh đó chứ"

Không biết có phải anh ấy muốn phối hợp với ba chữ "thời kỳ mãn kinh" không mà thậm chí còn lôi cả xưng hô của Kiều Nhân với Kỷ Hàn Thanh ra gọi là "Chú".

Thật đúng là muốn ăn đòn.

Kiều Nhân cảm thấy, nếu không phải là Kỷ Hàn Thanh có định lực quá tốt, đổi thành cô hay Kỷ Niệm thì có thể đã bị câu nói của Phó Yến làm cho tức điên rồi.

Kỷ Hàn Thanh: "Câm miệng."

Phó Yến tiếp tục bắt mẫn xì một tiếng.

Hai người này tới một câu anh một câu, giọng không lớn, nghe qua giống như đang liếc mắt đưa tình vậy.

Kiều Nhân mím môi, liếc nhìn Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến, lại cúi đầu liếc nhìn hai chàng trai trong bức ảnh, sau đó ngẩng đầu. Sau mấy lần, trong lòng cô đã hiện ra một suy nghĩ khá rõ ràng.

Đến lần thứ tư ngẩng đầu lên, tầm mắt Kỷ Hàn Thanh đúng lúc nhìn sang, ánh mắt hai người cứ thế chạm vào nhau. Bốn mắt nhìn nhau, anh mở miệng trước: "Tại sao lại nhìn anh như vậy?"

Không phải là "Nhìn anh làm gì."

Mà mà "Tại sao lại nhìn anh như vậy?"

Không cần anh nhắc, tự Kiều Nhân biết ánh mắt của mình lúc này chắc chắn không bình thường. Cô nhanh chóng rời tầm mắt sang chỗ khác, một lần nữa nhìn lên tấm hình của.

Là ảnh chụp từ hai năm trước.

Bối cảnh là sân thể dục của trường Đại học, hai người đều mặc đồ thể thao, hình như vừa đá bóng xong, tóc còn ướt mồ hôi. Hai người họ cũng không hề bận tâm, kẻ vai sát cánh chụp chung một bức ảnh.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh cũng hạ xuống, nhìn thấy bức ảnh kẹp trong chiếc ví tiền trong tay Kiều Nhân, lông mày càng cau lại chặt hơn.

Anh hiểu ra vì sao ánh mắt Kiều Nhân nhìn anh và Phó Yến lại thay đổi.

Cách suy nghĩ của cô và anh không giống nhau, tâm tư có khi đã bay tới tận góc ngách nào của Thái Bình Dương rồi. Khóe miệng anh hơi cong lên, giống như bị cô chọc cười, từng chữ từng chữ nói: "Anh thích đàn ông hay phụ nữ, em còn không biết hay sao?"

Giọng anh không lớn, trầm thấp vang lên, bầu không khí xung quanh rõ ràng rất mát mẻ, nhưng câu nói này của anh dường như mang theo hơi nóng, đốt cháy bùng lên.

Cổ họng Kiều Nhân cũng nóng theo, vô thức nuốt nước bọt, sau đó cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói thêm:

"Nếu không biết, anh có thể làm cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Kiều Nhân không rõ Kỷ Hàn Thanh định dùng cách gì để khiến cô biết, nhưng dùng ngón chân để nghĩ cũng biết đây không phải là một lời tốt đẹp gì.

Đặc biệt là kết hợp cùng với giọng điệu của anh, càng giống một câu uy hiếp.

Kiều Nhân theo bản năng lui lại nửa bước, anh tiến sát theo, đến cuối cùng khoảng cách của hai người không chỉ không kéo dài ra mà ngược lại còn gần hơn lúc này rất nhiều.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh dừng lại trên khuôn mặt cô: "Biết không?"

Kiều Nhân lập tức theo phản xạ có điều kiện đáp: "Em biết, em biết!"

Cô dám không biết sao?

Nhìn bộ dạng này của Kỷ Hàn Thanh, càng lúc càng giống như báo trước cho sự uy hiếp.

Phó Yến bên cạnh không chịu cô đơn, xen ngang: "Cần tôi tránh mặt đi không?"

Kiều Nhân quay đầu nhìn anh ấy, đáp ngay không cần nghĩ ngợi: "Không cần!"

Anh ấy nhếch môi cười khê: "Vậy em nói xem, cậu ta thích ai?"

Kiều Nhân: "..."

Chữ "Anh" vừa mới định thốt ra đã bị cô mạnh mẽ kìm lại. Kiều Nhân ghen hòng một hồi, lại bắt đầu gượng gạo chuyển sang chủ đề khác:

"Sao hai anh lên được đây?"

Ban nãy cô đứng ở đây nhìn hai người bên trong thu dọn đồ đạc, có lẽ là vì nhìn quá chăm chú nên đã quên mất khái niệm thời gian.

Hiện tại nhìn lại, cô đã lên lầu được 20 phút rồi.

Hứa Thần Phong còn chưa tới.

Kiều Nhân cau mày, vì vội vàng hỏi nên giọng rất nhỏ: "Lúc hai người ở dưới lầu có nhìn thấy Thần..."

Sợ trong thời gian ngắn hai người họ không nhớ ra Hứa Thần Phong là ai, cô lại cố gắng miêu tả: "Chính là người ban nãy khi các anh bị chặn xe đã xuống nói chuyện với bảo vệ để hai người đi vào."

Kỷ Hàn Thanh cũng nhíu mày, không lên tiếng.

Cũng không biết là đang suy nghĩ xem có gặp người này ở dưới lầu hay không, hay là không muốn trả lời cô vấn đề này.

Kiều Nhân nghi ngờ có lẽ là về sau.

Bởi vì Kỷ Hàn Thanh thể hiện thật sự rất rõ ràng, tất cả những chuyện liên quan tới Hứa Thần Phong, dường như anh đều không muốn nhắc đến.

Kiều Nhân chỉ có thể chuyển ánh mắt thăm dò sang người đàn ông bên cạnh anh.

Phó Yến: "Bị phó viện trưởng Lâm Thời gọi đi rồi."

Kiều Nhân: "... à."

Bảo sao đột nhiên không xuất hiện.

Kiều Nhân còn tưởng rằng đi quản lý kí túc lâu không được gặp một chàng trai trẻ tuổi đẹp trai, nhất thời hứng thú giữ anh ấy lại không cho đi lên.

Chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Hứa Thần Phong rất đẹp trai, trước khi đi học thường được các giáo viên chủ yếu yêu mến.

Khỏe miệng Kiều Nhân nhẹ nhàng cong lên, dùng máy ảnh chụp lại tấm ảnh kia trước, sau đó mới cẩn thận đóng chiếc ví lại, vừa nhìn về phía Phó Yến: "Vậy anh ấy có nói lúc nào quay lại không?"

Phó Yến: "Em gọi điện cho anh ta hỏi xem?"

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Xem như anh không tồn tại ở đây à?

Mặc dù Phó Yến chỉ thuận miệng nói vậy nhưng đúng là có giá trị tham khảo. Kiều Nhân cười với anh ấy một cái, trên đường đi xuống lầu vẫn lấy điện thoại gọi cho Hứa Thần Phong.

Vừa vang lên một tiếng đã bị ngắt.

Chắc là vẫn đang nói chuyện với phó viện trưởng, Kiều Nhân cũng không gọi lại nữa.

Nhắn cho anh một tin.

Sau năm phút, khi Kiều Nhân đã đi lại cạnh gốc cây đại thụ bên dưới kí túc xá nam tới vòng thứ sáu, Hứa Thần Phong gọi điện thoại tới.

Mấy tòa nhà ở phía này đều là kí túc xá nam, chỉ cần có sinh viên nam đi qua, tầm mắt đều nhất định dừng lại trên người cô gái hiếm có này mấy giây.

Kiều Nhân thật sự không chịu nổi những ánh mắt này, đặc biệt là không chịu được ý tứ soi mói của họ. Cô xoay người, quay lưng về phía họ nghe điện thoại:

"Anh Thần Phong, anh đã xong việc chưa?"

"Em đứng dưới kí túc đi, bây giờ anh qua đón em."

Hai ba câu đã giải quyết xong vấn đề.

Lúc Kiều Nhân cúp điện thoại, thời gian đàm thoại vẫn chưa vượt quá nửa phút.

Cô sợ một lát nữa sẽ không nhìn thấy xe của Hứa Thần Phong nên xoay người lại nhìn. Vừa mới chuyển tầm mắt liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói:

"Lúc nào thì tới?"

Không cần nói cũng biết anh đang hỏi về Hứa Thần Phong.

Cuối cùng Kiều Nhân cũng hiểu được vì sao Kỷ Niệm luôn nói anh cực kì kiêu ngạo, đặc biệt là những lúc tâm tình không tốt. Hình như một ngày trời cô không nghe thấy anh nói năng gì mấy, cô trả lời chậm nửa nhịp: "Lập tức."

Văn phòng phó viện trưởng cách đây không xa, có lẽ lái xe chỉ mất hai đến ba phút.

Quả đúng thế, Kiều Nhân vừa nói xong không lâu, xe Hứa Thần Phong đã dừng lại trước mặt, sau đó cửa sổ xe hạ xuống. Giọng của Hứa Thần Phong từ trong truyền ra: "Tiểu Kiều?"

Kiều Nhân lập tức mở cửa xe ngồi vào trong.

Hứa Thần Phong nhìn hai người đang đứng bên ngoài xe, cảm thán: "Âm hồn không tan."

Kiều Nhân: "..."

Cô lạnh lẽo kéo dây an toàn cài vào, không đáp lời anh.

Hứa Thần Phong nhanh chóng khởi động xe.

Còn chưa đi được bao xa, Kiều Nhân liếc nhìn cảnh vật lướt qua chậm rãi bên ngoài cửa sổ, kinh ngạc kêu lên:

"Sao không giống đường lúc vào?"

"Hoa hải đường ở trường nở rồi, anh đưa em đi xem."

Không đợi Kiều Nhân nói chuyện, anh lại hỏi:

"Kiều tiểu thư bận rộn tới nỗi không có thời gian đi ngắm hoa à?"

Bởi vì hai người bạn cùng phòng trong truyền thuyết không thấy bóng dáng đâu nên toàn bộ thời gian ngày hôm nay xem như vô ích, Kiều Nhân mỉm cười: "Đương nhiên là có."

Hứa Thần Phong cười khế, rời khỏi nhóm người tiếp tục lái xe về phía trước.

Bên trong trường Đại học Y có một vườn hoa hải đường, Kiều Nhân từng nghe nói, nhưng vì nhiều lí do mà tới giờ vẫn chưa được đến xem.

Kỷ Niệm từng nhắc cô mấy lần, mỗi khi sắp tới kì nghỉ là lại nhắc, sau đó tới ngày nghỉ thì lại không rời khỏi giường nổi.

Việc ngắm hoa này cứ thế bị kéo dài mãi, cuối cùng biến thành đi ngắm cùng Hứa Thần Phong.

Dù sao cũng là lái xe, nên rất nhanh đã tới nơi.

Hai người không xuống xe, phóng tầm mắt ra xa, trước mắt hiện lên từng mảng màu hồng.

Trong vườn hoa, từng gốc cây hải đường được trồng san sát nhau, khi mùa xuân hoa nở, dường như trở thành một biển hoa vô cùng điểm lẹ, Kiều Nhân bỗng vui mừng vì hôm nay mình đã mang theo máy ảnh.

Từng chùm từng chùm hoa đẹp đẽ, tâm trạng Kiều Nhân cũng lập tức phấn chấn lên, cô cầm máy ảnh xuống xe.

Hứa Thần Phong đi theo sau cô, nói chuyện phiếm vài câu:

"Sao lại xong việc nhanh vậy?"

Anh cho rằng Kiều Nhân phải mất ít nhất là nửa tiếng nữa.

Kiều Nhân từng bước đi về phía vườn hoa hải đường, càng vào sâu bên trong, tâm trạng càng tốt.

Mùa này thời tiết không quá nóng, hoa đang nở đúng độ, không ít cặp đôi vào đây hẹn hò.

Tình cờ có thể gặp vài sinh viên nữ quen biết Hứa Thần Phong, vừa thẹn thùng vừa nhẹ nhàng nói với anh "Chào thầy giáo Hứa", nói xong lại nhìn sang cô, ánh mắt có sự đánh giá và hâm mộ.

Kiều Nhân không để ý, bước chân chậm lại, giọng hỏi anh:

"Anh Thần Phong, hai người kia vẫn còn đi theo sau à?"

Hứa Thần Phong chẳng rảnh trông chừng thay cô, đẩy cành hoa nhỏ ra cho cô rồi nói: "Tự mình nhìn đi."

Kiều Nhân lập tức quay đầu lại nhìn.

Cô cho rằng cùng lắm Kỷ Hàn Thanh chỉ đứng chờ bên ngoài, kết quả anh còn theo vào tận đây?

Hai người đàn ông chân dài đi chung với nhau, cách cô và Hứa Thần Phong mấy bước chân, tự biến thành một loại phong cảnh, vô số người phải liếc nhìn.

Khóe miệng Kiều Nhân càng lúc càng cong hơn.

Đây là kiểu gì?

Giống như hai người vốn muốn riêng tư đi ngắm hoa, kết quả gặp phải hai bóng đèn vô cùng lớn.

Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh nhìn nhau, vừa thu tầm mắt xoay đầu lại, liền nghe thấy phía sau có tiếng người gọi:

"Học trưởng?"

"..."

Kiều Nhân đang định bước lên phía trước, bước chân cứ thế dừng lại. Hứa Thần Phong đã đi trước được hai bước rồi mới phát hiện ra bóng dáng Kiều Nhân không còn ở bên cạnh nữa. Anh quay đầu lại nhìn mới thấy nha đầu kia đang đứng bên cạnh một thân cây cau mảy nhìn, cũng không đi tiếp nữa.

Anh lui lại phía sau, quơ quơ tay trước mắt Kiều Nhân: "Hoàn hồn đi."

Lúc này Kiều Nhân mới chớp mắt một cái, khẽ "Vâng".

Hứa Thần Phong hiểu rõ Kiều Nhân không thua gì Tổng nữ sĩ.

Tuy rằng đã vài năm không gặp mặt, nhưng chỉ nhìn biểu cảm của cô anh liền dễ dàng phát hiện ra Kiều Nhân có điểm là lạ.

Quay đầu lại thôi mà không biết đã nhìn thấy cái gì, lúc này còn thất thần.

Hứa Thần Phong liếc mắt nhìn ra phía sau.

Vài phút trước ở đó chỉ có hai người đang ông đang đứng, hiện tại không biết đã xuất hiện thêm một cô gái từ lúc nào.

Cô gái kia có mái tóc xoăn, giọng nhẹ nhàng dịu dàng, giống như đang ghen trong cổ họng:

"Hôm nay các anh cũng tới đây ă, thật khéo."

Trong tay cô ta cũng đang cầm máy ảnh, có điều chiếc này cao cấp hơn so với của Kiều Nhân không ít, xem ra giá trị không nhỏ.

Kiều Nhân không quay đầu lại, nhưng khẽ "ừ" một tiếng.

Hứa Thần Phong xoa cằm cười: "Không phải là không có quan hệ gì sao?"

"Cái gì?"

Có lẽ do tâm trạng bị ảnh hưởng nên khi Kiều Nhân nói chuyện với Hứa Thần Phong giọng điệu không tốt lắm.

Hứa Thần Phong tiếp tục xoa cằm: "Tiểu Kiều, em có hứng thú với anh ta à?"

Kiều Nhân im lặng không nói, vài giây sau mới phủ nhận: "Em không có."

Ba chữ kia gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Ồ.

Trong lòng Hứa Thần Phong càng lúc càng cảm thấy thú vị, thăm dò đề nghị: "Nếu không thì chúng ta qua chào hỏi một chút?"

Nói một cách thẳng thắn hơn, đó chính là hành động công khai thể hiện chủ quyền.

Tuy rằng Kiều Nhân không cho là mình có tư cách công khai thể hiện chủ quyền ở đây.

Cô chỉ là một cấp dưới, như vậy có vẻ quá không biết trời cao đất dày.

Kiều Nhân suy nghĩ hai giây, sau đó lắc đầu: "Không được."

"Em chắc chắn chứ?"

Kiều Nhân gật đầu.

Giọng của cô gái phía sau còn vang lên, "Em nghe nói hoa hải đường ở Đại học Y rất đẹp, mấy tháng nay đúng lúc nở rộ, vì thế tới đây ngắm cảnh một chút."

Dứt lời, giọng đàn ông không chút cảm xúc "Ừ" một tiếng.

So với sự lạnh nhạt của Kỷ Hàn Thanh, rõ ràng Phó Yến nhiệt tình hơn một chút, câu nói cũng dài hơn.

Ví dụ như Kỷ Hàn Thanh chỉ nói một chữ, Phó Yến nói tới mười mấy chữ:

"Lần trước còn chưa hỏi, lần này em về có định đi Mĩ nữa không?"

"Tạm thời không định quay lại."

Phó Yến lại hỏi: "Lần trước người va chạm xe với em..."

Lời còn chưa dứt, vẻ mặt Trương Nghi liền biến sắc.

Phó Yến: "Đang ở ngay phía trước, qua chào hỏi chứ?"

Đến đây thì Kiều Nhân và Trương Nghi đều không nói nổi nữa.

Hứa Thần Phong ở bên này nhú mày, "Em quen cô ta à?"

Kiều Nhân gật đầu.

Quen thì có quen, nhưng quá trình thì chả vui về gì.

"Em đoán xem liệu cô ta có tới đây bắt chuyện không?"

Kiều Nhân: "Không biết."

Với độ khó chịu của Trương Nghi dành cho cô, có thể tới đây chào hỏi cô, trừ khi Sao Hoa đâm vào Trái Đất.

Hứa Thần Phong: "Nếu không chúng ta cá cược?"

Kiều Nhân: "Cá cược gì?"

"Chưa nghĩ ra."

Kiều Nhân: "..."

Hứa Thần Phong ngược mắt nhìn về phía bên kia, "Có dám cá không?"

"Cá chứ."

Giọng điệu của Kiều Nhân vẫn rất bình tĩnh, cô đoán là Trương Nghi sẽ không qua đây. Với dáng vẻ gương cung bạt kiếm của Trương Nghi lần trước, lần này không vênh vào lòng cô tới trắng mắt là đã tốt lắm rồi.

Cô suy nghĩ việc này khá kĩ càng rồi, tới lúc cho rằng mọi suy tính đều chính xác thì một giây sau, sau lưng vang lên giọng của Trương Nghi:

"Kiều..."

Hình như đối phương đã đột nhiên quên mất tên cô, một giây ngập ngừng, Kỷ Hàn Thanh bổ sung thay cô ta: "Nhân."

Giọng Trương Nghi nhỏ hơn, "Cô cũng tới ngắm hoa à?"

Kiều Nhân suýt nữa tròn tròn mắt, bất đắc dĩ quay người.

Ánh mắt Trương Nghi đảo trên người cô, sau đó dừng lại trên người đàn ông đang đứng phía sau cô, ánh mắt nhất thời sáng lên:

"Đây là bạn trai cô sao?"

"..."

Cô ta vừa nói ra câu này, Kiều Nhân liếc nhìn Kỷ Hàn Thanh theo bản năng.

Đúng lúc đối phương nhìn cô, một giây, hai giây,... đến giây thứ ba, Kiều Nhân thu tầm mắt lại.

Cảnh tượng này không tốt đẹp gì mấy.

Hai nam hai nữ, như bị ép thành tứ giác tình yêu.

Mà Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh nằm trên hai đường chéo, khoảng cách rõ ràng là xa nhất. Phó Yến thì khác, anh ấy nằm ở trung tâm, không có liên hệ tới ai.

Kiều Nhân nhú mày, phủ nhận: "Không phải."

Trương Nghi: "Vậy là chồng sao?"

Cô ta cứ kiên nhẫn hỏi không ngừng, Kỷ Hàn Thanh cũng không ngắt lời cô ta. Anh chỉ đứng phía sau Trương Nghi, dường như cũng đang đợi đáp án

của Kiều Nhân.

Kiều Nhân thở dài: "Anh ấy là anh trai của tôi."

Dừng một chút, cô bổ sung: "Tuy rằng không phải ruột thịt, nhưng cũng gần như vậy"

"Vì thế..."

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn Kỷ Hàn Thanh: "Sau này có người không cần mỗi lần nhắc tới anh Thần Phong là phải cau mày nữa rồi."

Tuy rằng cô không nói rõ ràng, nhưng chỉ cần liếc mắt qua cũng hiểu không khác gì nói thẳng ra là bao.

Đầu Trương Nghi như bị người ta giáng một búa, nhận lấy hàng vạn điểm tấn công, sững sốt nửa ngày mới kịp phản ứng:

"Cô... hai người..."

Kiều Nhân đột nhiên nhớ đến câu lần trước Kỷ Hàn Thanh nói với Lục Hạ.

Lúc này dường như tái hiện lại, cô khẽ ho một tiếng, trả lời y hệt: "Chính là như cô đang nghĩ."

Người đàn ông đối diện hơi nhướn mày, khoe miệng cong lên, trong đáy mắt như có gì đó vỡ vụn, lộ ra từng mảnh nhỏ.

Kiều Nhân chỉ nhìn một chút rồi thu tầm mắt lại, cô sờ sờ tai sau đó cúi đầu giả vờ như đang xem lại ảnh trong máy.

Lần này rõ ràng Trương Nghi còn nhận phải đả kích lớn hơn lần trước.

Lần trước ít nhất còn chưa xác định được, lần này là một búa giáng trực tiếp, ngay cả đường lùi cũng không có.

Cô ta cau mày, tâm tình phiền muộn cả nửa ngày không phát tiết nổi, cuối cùng chỉ nói:

"Tôi đi trước."

Trước khi đi cô ta còn dành cho Kiều Nhân một ánh mắt khinh thường.

Đáng tiếc Kiều Nhân vẫn đang giả vờ xem máy ảnh, căn bản không nhìn thấy.

Trương Nghi rất nhanh cầm máy ảnh rời khỏi vườn hoa.

Sau khi xảy ra chuyện đó, Kiều Nhân đi dạo trong trạng thái vô hồn, đi một vòng rồi ra ngoài.

Đã hơn mười rưỡi sáng.

Hứa Thần Phong muốn đưa cô về, kết quả còn chưa kịp lái xe ra khỏi trường đã bị cấp trên gọi điện thoại điều đi.

Vì vừa nhậm chức, thủ tục có lẽ còn chưa hoàn thiện, mấy ngày nay bận rộn là chuyện hoàn toàn bình thường. Kiều Nhân nghĩ tự mình gọi taxi quay về là được, nên bảo Hứa Thần Phong cho cô xuống cửa trường học.

Lúc này không phải là giờ cao điểm gọi xe, cửa trường học có rất nhiều taxi, Kiều Nhân đứng ở ven đường vẫy tay gọi xe.

Xe trống chưa thấy, từng chiếc từng chiếc đều đã có khách.

Kiều Nhân trơ mắt nhìn không dưới năm chiếc xe lái qua trước mặt, vừa định gọi chiếc thứ sáu thì không ngờ không gọi được taxi mà lại gọi được một chiếc Bentley màu đen.

Cửa sổ ở ghế sau hạ xuống, Phó Yến cười với cô: "Tiểu Kiều, tiễn em một đoạn đường nhé?"

Anh ấy đang ngồi ở sau xe, Kiều Nhân cũng chỉ còn lại ghế lái phụ.

Cô gọi xe nửa ngày, mặt trời chiếu xuống khiến chớp mũi và trán bắt đầu đổ mồ hôi. Kiều Nhân cũng không kiên nhẫn mà đi từ chối, mở cửa ghế lái phụ ngồi vào.

Một đường yên lặng, chỉ có Phó Yến thỉnh thoảng nói mấy câu với Kỷ Hàn Thanh.

Sau khi vào tới trung tâm thành phố, Phó Yến xuống xe, trên xe chỉ còn lại hai người họ.

Kiều Nhân chống tay đỡ gò má, khẽ dựa vào cửa sổ xe. Xe vừa đi được một đoạn, cô đã nhìn thấy điện thoại di động của anh đặt bên cạnh rung lên vài lần.

Cả người cô thân nhiên nghiêng ra phía trước một chút, nhìn thấy màn hình hiển thị: Hạ Ly.

Hạ Ly.

Cô vẫn nhớ tên đầy đủ của chị Hạ.

SPOIL Chương 41:

"Lần trước Kiều Nhân cũng tới gõ cửa phòng anh... Vậy cô ấy cũng không cần phải đến tòa soạn nữa sao?"

"Cô còn muốn so sánh với cô ấy? Là tôi gọi cô ấy tới."

"Kỷ tổng, anh có ý gì?"

"Ý của tôi chính là, sau này cô ấy có thể trở thành bạn gái của tôi, còn có thể trở thành vợ của tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Vì cách phát âm khá giống một hãng xe nổi tiếng*, Lục Hạ có từng nói qua với cô, vì thế nên Kiều Nhân nhớ rất rõ.

(Hạ Ly - 夏莉 và Hạ Lợi - 夏利 đều có cách phát âm là [Xià lì]. Công ty cổ phần Hạ Lợi là công ty sản xuất ô tô có trụ sở tại Thiên Tân, Trung Quốc. Hạ Lợi là một công ty con trực thuộc tập đoàn FAW Group.)

Mà chỉ vài tiếng trước, người còn bị các cô bắt quai về nguyên nhân hôm nay không đến tòa soạn, hiện tại đang gọi điện cho tổng giám đốc.

Kiều Nhân vẫn hơi nghiêng người ra phía trước, động tác này cũng không quá lớn nên không dễ bị chú ý. Để anh không cảm thấy cô đang lén lút nhìn điện thoại của anh, cô liếc mắt một cái sau đó lại nhìn người đàn ông đang không hề có phản ứng gì, lên tiếng nhắc nhở:

"Kỷ tổng, điện thoại."

Thời gian làm việc, cô theo thói quen phân định rõ thân phận của hai người.

Kỷ Hàn Thanh cũng cúi đầu nhìn, không nghe máy.

Một giây sau, anh tiếp tục lái xe.

Có nghe máy hay không là chuyện của anh, Kiều Nhân cũng không có quyền ý kiến. Cô không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng dựa người vào ghế của mình.

Điện thoại vẫn rung lên như cũ, thậm chí điện thoại đã di chuyển từ trung tâm ra đến mép, liên tục không ngừng.

Kiều Nhân vừa đưa tay trái lên, sợ một lát nữa điện thoại sẽ rơi xuống sàn, định giữ nó lại.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh chú ý tới động tác của cô, khóe mắt cong lên, nở nụ cười.

Tới khi điện thoại được cô đặt lại vào giữa một lần nữa, đúng lúc dừng rung.

Sau đó năm phút, lại có cuộc gọi đến, điện thoại tiếp tục rung lên rồi di chuyển ra mép. Còn chưa rung được mấy lần đã di chuyển gần tới vị trí ban nãy, Kiều Nhân đưa tay ra, muốn để điện thoại lại lần nữa, giọng anh vang lên:

"Anh không tiện."

Kiều Nhân "À" một tiếng, cho rằng anh muốn mình giúp từ chối cuộc gọi.

"Nghe máy giúp anh."

Thấy Kiều Nhân còn chưa phản ứng lại ngay, anh liếc nhìn cô: "Cảm ơn."

"..."

Bàn tay Kiều Nhân khựng lại nửa giây, sau đó vươn ra lấy điện thoại.

Màn hình quả nhiên vẫn hiển thị tên Hạ Ly.

Tầm mắt Kiều Nhân dừng hai giây, ngón tay trượt một cái, nghe máy.

Dường như đầu dây bên kia đã chờ khá lâu, vừa nghe máy đã nói luôn:

"Kỷ tổng, tôi muốn hỏi hôm nay quản lý Trương của bộ phận Nhân sự nói tôi tạm thời không cần đến tòa soạn nữa là có ý gì?"

Kiều Nhân hoàn toàn không trả lời được vấn đề này.

Vừa định làm người đưa tin chuyển câu nói này cho Kỷ Hàn Thanh, sau khi lặp lại câu này trong đầu một lần, lời tới bên môi lại nuốt xuống.

Sáng nay các cô còn thảo luận xem vì sao chị Hạ không đến tòa soạn, lúc này đã có đáp án rõ ràng rồi.

Vì Kiều Nhân không nói gì mấy giây, đầu bên kia không thấy có động tĩnh nên tiếp tục mở miệng, lần này giọng điệu có chút do dự và cẩn trọng từng li từng tí: "Kỷ, Kỷ tổng."

Kiều Nhân ho một tiếng: "Hiện tại Kỷ tổng không tiện nghe điện thoại."

Rõ ràng chị Hạ không nhận ra giọng Kiều Nhân, chỉ nghĩ là trợ lý hoặc thư ký của văn phòng tổng giám đốc. Chị ta thở phào nhẹ nhõm, giọng cũng tự tin hơn mấy phần, không khác lúc bình thường là bao:

"Khi nào thì Kỷ tổng có thời gian?"

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài.

Xe đã chạy đến con đường gần tòa soạn, đoán chừng không tới mấy phút nữa có thể về đến tòa nhà.

Kiều Nhân vừa định thuận miệng đưa ra một khoảng thời gian liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Đưa điện thoại cho anh."

Nói thì nói vậy nhưng tầm mắt anh vẫn đang nhìn ra đường xa, tay cũng không hề có động tác gì.

Kiều Nhân đợi vài giây, thật sự không chờ được anh đưa tay ra cầm điện thoại nên cô duỗi tay để điện thoại bên tai anh luôn.

Khoảng cách xa hơn, giọng của chị Hạ không còn rõ ràng nữa.

Dù Kiều Nhân cố lắng tai nghe cũng chỉ nghe được loáng thoáng vài từ.

Nếu thử sắp xếp lại câu chữ thì đại khái vẫn chỉ hỏi vấn đề kia, có điều phương thức thì uyển chuyển hơn một chút.

Vì nghe không được rõ nên Kiều Nhân đành phải hơi nghiêng người lại gần hơn, vừa vươn ra được một nửa thì nghe thấy Kỷ Hàn Thanh mở miệng, vì khoảng cách không xa nên nghe khá rõ.

"Cô thích ai, theo đuổi ai là việc riêng của cô, nhưng không phải cửa phòng ai cũng có thể gõ bừa được."

Kiều Nhân: "..."

Chính là tính sổ sau vụ gõ cửa phòng lần trước.

Kiều Nhân tiếp tục nghiêng người sang, lúc chị Hạ nói, lần này cô đã có thể nghe được rõ hơn:

"Lần trước Kiều Nhân cũng gõ cửa phòng anh. Vậy... cô ta cũng không cần đến tòa soạn nữa sao?"

Kiều Nhân: "..."

Vì sao còn lôi kéo một vạn tám nghìn dặm chạy tới chỗ cô rồi?

Kiều Nhân cảm giác mình nằm không cũng trúng đạn, cô phiền muộn nhú mày, ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông đang chăm chú lái xe.

Yên tĩnh mấy giây, cô và chị Hạ đều đang chờ câu trả lời của Kỷ Hàn Thanh.

Chị Hạ hôm nay quá sốt ruột, không đợi được vài giây liền thúc giục: "Kỷ tổng?"

"Sao vậy?"

Chị Hạ cho là vừa nãy anh không nghe rõ, đang định lặp lại một lần nữa thì nghe anh nói:

"Cô còn muốn so sánh với cô ấy?"

Tay Kiều Nhân run lên, suýt nữa không cầm nổi điện thoại.

Chị Hạ cũng sững sờ, trầm mặc hồi lâu mới phản ứng lại: "Cái gì?"

"Cô ấy là do tôi gọi tới."

"..."

Kiều Nhân sợ một lúc nữa cô thật sự sẽ đánh rơi điện thoại mất, đành phải siết chặt bàn tay đang cầm điện thoại hơn. Vì cô dùng quá nhiều sức nên ngón tay chạm vào phím âm lượng, vô tình tăng âm lượng lên một chút.

Lần này giọng chị Hạ càng rõ ràng hơn, giọng nói còn mang theo vài phần không thể tin nổi:

"Kỷ, Kỷ tổng, anh có ý gì?"

Bên trái đường chính là tòa nhà của tòa soạn.

Kỷ Hàn Thanh giảm tốc độ, đi vòng qua lái xe xuống hầm, anh không nhanh không chậm đáp:

"Ý của tôi chính là, sau này cô ấy có thể trở thành bạn gái của tôi, còn có thể trở thành vợ của tôi..."

Kiều Nhân không kịp nuốt nước bọt một cái, đưa tay bên kia lên che miệng ho khan vài tiếng.

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô.

Khoảng cách của Kiều Nhân với anh thật sự gần, có thể vì vừa nãy mãi nghe ngóng hai người nói chuyện nên tự cô cũng không nhận ra mình đang gần như dựa cả người sang bên đó.

Khoảng cách gần như sắp tụt vào vai anh.

Anh lại nhẹ giọng nói nốt nửa câu sau: "Cô có thể không?"

Bên kia hoàn toàn không còn âm thanh gì.

Điện thoại vẫn chưa bị ngắt nhưng lúc này đã hoàn toàn yên tĩnh.

Kỷ Hàn Thanh đã tìm được chỗ đỗ xe, anh cũng không vội vàng rút chìa khóa xe, tay phải giơ lên.

Kiều Nhân đang chuyên tâm nghe hai người nói chuyện, bỗng thấy anh đưa tay lên cô mới có phản ứng, vừa định đưa điện thoại cho anh thì bỗng nhiên cả bàn tay và điện thoại đều bị Kỷ Hàn Thanh nắm chặt, anh cứ dùng tư thế này nói chuyện:

"Trước tiên cứ như vậy, bộ phận Nhân sự sẽ trao đổi cụ thể với cô sau."

(Người xưa có câu gì nhỉ, cao thủ không bằng tranh thủ. Quan trọng chú nhỏ Kỷ không chỉ là cao thủ, chú còn rất giỏi tranh thủ nữa =)))))))))

Không đợi bên kia trả lời, Kỷ Hàn Thanh đã kéo cả điện thoại và bàn tay của Kiều Nhân xuống, một giây sau, ngón tay anh lướt trên màn hình cúp điện thoại.

Kiều Nhân cử động tay: "Kỷ tổng..."

Cô muốn nhắc anh buông tay mình ra, kết quả còn chưa nó xong, anh đã nắm cổ tay cô kéo nhẹ một cái, thân thể cô vốn không cân bằng, dễ dàng bị anh kéo ngã vào lòng.

Kiều Nhân vừa nãy ho vài tiếng, nước mắt đều dâng lên, chuyển động trong hốc mắt cả nửa ngày không rơi xuống. Vừa ngước mắt lên, đôi mắt ướt ướt giống như chứa đựng cả một hồ nước, lấp lánh trong suốt.

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu nhìn cô, tay vẫn chưa có dấu hiệu buông ra: "Ban nãy nghe được hết rồi chứ?"

Ý anh là anh và chị Hạ nói chuyện.

Kiều Nhân: "Nghe, nghe được..."

Cô ghé sát vào như vậy, nếu như không nghe thấy trừ khi bị điếc rồi.

Dùng vài giây, rốt cục cô có cơ hội lên tiếng nhắc nhở: "Có thể buông tay em ra không?"

Dứt lời, lực trên cổ tay cô nói lỏng một chút, sau đó ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay cô:

"Nếu như không thì sao?"

Kiều Nhân cau mày: "Chú nhỏ..."

"Không cần phải nhắc nhở anh."

Kiều Nhân nhất thời nghẹn lời: "..."

Từ khi cô tới thực tập ở tòa soạn rất ít khi gọi Kỳ Hàn Thanh là "chú nhỏ". Mỗi lần gọi đều là vì muốn nhắc nhở thân phận của hai người.

Dù sao ngoại trừ quan hệ cấp trên cấp dưới, còn có một phần quan hệ bề trên nữa.

Kiều Nhân cho là có ích, kết quả anh nhẹ nhàng dùng một câu nói đơn giản khiến sự nhắc nhở ngầm của cô tan biến thành bọt biển.

"Sau này cũng không cần nhắc nhở anh nữa."

Kiều Nhân không nói gì.

"Trước khi coi anh là trưởng bối, thì hãy coi anh là một người đàn ông đi."

Dường như lời này của Kỳ Hàn Thanh là có thâm ý khác, hai tai Kiều Nhân nóng lên, vẫn không gì.

Một giây sau, anh cúi thấp người, lúc mở miệng môi gần như chạm vào vành tai cô:

"Kiều Nhân, vừa nãy em áp sát quá gần rồi."

Kiều Nhân càng nóng hơn, lần này hoàn toàn không nói nên lời.

Kỳ Hàn Thanh không giống người khác, lúc Kiều Nhân ở cùng anh, dường như có thể khiến bản thân hoàn toàn thả lỏng.

Trạng thái đề phòng cũng hạ thấp, ngay cả việc cô dựa sát vào từ khi nào cũng không hề hay biết.

Có một điều cô phải thừa nhận, đó là trước mặt những người khác cô sẽ không bao giờ như vậy.

Từ trước tới nay cô không tiếp xúc nhiều với người khác phái, mỗi lần tiếp xúc đều chỉ ở mức đơn giản thôi, nếu vượt qua giới hạn một chút cô sẽ ngay lập tức lùi lại.

Kiều Nhân tạm thời không tìm được lời nào giải vây.

Cô ngược mắt lên, nhìn Kỳ Hàn Thanh một lát, khoe môi mới cử động: "Sau này em sẽ chú ý."

Anh hỏi: "Chú ý cái gì?"

"Giữ khoảng cách với anh."

"Kiều Nhân, có phải em học ngành báo chí không thế?"

"..."

"Sao có thể xuyên tạc ý của anh thành như vậy?"

"..."

"Không cần giữ khoảng cách với anh."

Anh hoàn toàn buông tay ra, sau đó Kiều Nhân vừa định ngồi thẳng người trở lại vị trí của mình thì vai bị một bàn tay nhẹ nhàng giữ lại, giọng nói của anh ngay sát bên tai cô: "Cũng không được phép."

Mãi tới tận lúc quay lại văn phòng, bên tai Kiều Nhân vẫn còn vang lên ba chữ "không được phép" của Kỳ Hàn Thanh.

Phản ứng của cô chậm chạp hơn nhiều, mãi tới khi kéo ghế ngồi xuống mới hiểu được ý của anh.

Không cần giữ khoảng cách với anh.

Cũng không được phép giữ khoảng cách với anh.

Kiều Nhân càng lúc càng cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, cầm cốc nước lên uống liền một nửa.

Bận rộn nửa ngày, đến trưa, hai người vốn ở trong văn phòng trước lúc cô đi nay cũng không còn ở đó nữa.

Kiều Nhân thất thần nằm trong văn phòng, mãi tới khi màn hình điện thoại sáng lên, Lục Hạ nhắn tin đến:

[Tiểu Kiều, cậu về chưa?]

Kiều Nhân: [Về rồi.]

[Ăn cơm không? Tớ và Tiểu Hắc đang ở nhà ăn, chúng tớ mang về cho cậu.]

Kiều Nhân tới tòa soạn chưa lâu, còn chưa từng tới nhà ăn bao giờ, cô giữ vững truyền thống không hiểu thì phải hỏi:

[Có gì ăn ngon?]

[Thịt kho tàu!]

Kiều Nhân cảm thấy ăn thật tốt, quả quyết chọn thịt kho tàu.

Mười phút sau, Kiều Nhân nhìn món thịt kho mà Lục Hạ xách về cả nửa ngày.

Cô cảm thấy nên thu hồi lại bốn chữ "Thức ăn thật tốt".

Bởi vì bên trong một suất thịt kho tàu, chín phần là khoai tây, dùng đũa cẩn thận bới một hồi mới có thể nhìn thấy hai miếng thịt to bằng móng tay.

Kiều Nhân cầm đũa chọc chọc: "Nhà ăn keo kiệt vậy sao?"

Lục Hạ ghé sát lại: "Cậu có thể phản hồi với Ký tổng."

Kiều Nhân định nói "Tại sao lại là tớ", nhìn thấy nụ cười gian xảo của cô ấy lại thôi. Cô nghiêng đầu, bắt đầu ăn món "thịt kho tàu" chay.

Mùi vị thịt kho tàu cũng không tệ lắm, hơn nữa đúng là Kiều Nhân cực kỳ đói, mười phút là giải quyết xong hết một bữa cơm.

Lục Hạ ngồi trên ghế xoay, hai chân gác lên mặt bàn, ngả người thoải mái. Trên mặt cô ấy để một quyển tạp chí, không rõ có phải là đang ngủ hay không.

Động tác của Kiều Nhân rất nhẹ, đánh chữ cũng không dám gõ quá mạnh trên bàn phím, khiến cho tốc độ gõ chữ của cô cực kì chậm. Sau khi viết được mấy dòng cô thật sự không chịu nổi nữa, quyết định từ bỏ, cầm chiếc ví tiền nhặt được lúc sáng lên nghiên cứu.

Bên trong trống không, ngoài một vài tờ tiền ra thì không có gì khác.

Bên ngoài ví tiền bám bụi, có điều sau khi được Kiều Nhân cầm theo nửa ngày thì gần như trở nên sạch sẽ, chỉ có một chút họa tiết trên lớp da là bám màu bụi bặm.

Có lẽ đã một thời gian không được sử dụng.

Loại da cũng không quá tốt, có lẽ giá không cao.

Kiều Nhân sờ tay vào đường viền của chiếc ví, còn đang suy nghĩ độ khả thi của chuyện này, đang định lướt tay một vòng quanh chiếc ví thì Lục Hạ vốn đang nằm yên trên ghế đột nhiên bỏ quyển tạp chí trên mặt xuống.

Vì động tác quá mạnh nên thiếu chút nữa ngã khỏi ghế, Lục Hạ kinh ngạc thốt lên:

"Đúng rồi, suýt chút nữa tớ quên mất, hôm nay hình như có một đồng nghiệp mới sẽ đến!"

Tiểu Hắc đã quen với thái độ này của cô ấy từ lâu, lườm cô ấy một cái, hỏi: "Nam hay nữ?"

Văn phòng của các cô, trước nay Lục Hạ luôn là người nắm rõ các tin tức nhất, Kiều Nhân... luôn mờ mịt nhất.

Kiều Nhân bị Lục Hạ dọa cho giật cả mình, cũng hỏi: "Mấy giờ đến?"

"Nam, hình như là hai giờ chiều."

Lục Hạ liếc nhìn đồng hồ: "Đã một giờ rồi?"

Cô ấy đứng dậy khỏi ghế, lục tung cả bàn làm việc của mình lên, "Tớ phải đi đắp mặt nạ, nghênh đón đồng nghiệp mới."

Lục Hạ nhanh chóng lấy mặt nạ từ trong ngăn kéo ra, ra khỏi văn phòng nhanh như gió. Hai phút sau, cô ấy nghiêm mặt trở về, vô cùng mạnh mẽ rút mấy tờ giấy lau mặt sau đó xé miếng tui mặt nạ.

Kiều Nhân cười: "Ai không biết lại tưởng rằng cậu muốn đi xem mắt."

"Không phải xem mắt mà..."

Lục Hạ quay lại bàn làm việc xoa xoa mặt, "Tiểu Kiều, cậu vừa tới nên có thể không biết mỗi lần tòa soạn của chúng ta có đồng nghiệp nam mới, thì đó chính là xem mắt."

Kiều Nhân: "Nói thế là sao?"

"Nếu có một bảng xếp hạng các loại nghề nghiệp có khả năng độc thân, thì nghề của chúng ta chắc chắn lọt top 3."

Kiều Nhân mờ mịt nghe.

Lục Hạ nhanh chóng đưa ra ví dụ: "Chị Trương ở bộ phận bên cạnh, 29 tuổi, mấy ngày trước mới đi xem mắt, kết quả vừa được vài ngày người ta đã chê chị ấy quá bận, cảm giác giống như mình đang hẹn hò với nguyên thủ quốc gia. Vì thế chia tay."

Lục Hạ: "Trong tòa soạn của chúng ta bây giờ, nếu không độc thân thì tám chín phần là do trước khi vào tòa soạn đã có đối tượng."

"Sau khi vào tòa soạn rồi mà còn nghĩ đến chuyện hẹn hò? Không thể nào, có thể lúc cậu đang định hôn bạn trai một cái, còn chưa kịp chạm vào nhau đã bị trưởng bang gọi đi lấy tin rồi."

Kiều Nhân: "..."

Lục Hạ toàn tâm toàn lực phổ cập cho cô, "Nếu không cậu cũng đắp mặt nạ đi?"

Kiều Nhân xua tay: "Không cần."

"À", Lục hạ mờ mịt nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Kiều Nhân, lại nghĩ đến chuyện của cô và Kỳ Hàn Thanh, chậm chạp gật đầu: "Quên mất là cậu chẳng cần."

Không cần đắp mặt nạ, cũng không cần tìm bạn trai.

Tiểu Hắc nghe Lục Hạ nói vậy cũng sấn đến: "Tớ cũng đắp một miếng."

Lục Hạ đẩy cô ấy ra: "Cậu không cần, đen là do ngày tháng tích tụ, một miếng mặt nạ không cứu nổi đâu."

"..."

Hai người họ suýt nữa thì đánh nhau.

Cuối cùng Tiểu Hắc vẫn đắp mặt nạ cùng Lục Hạ.

Lúc Hai người họ đi vào nhà vệ sinh rửa tay, Kiều Nhân đi xuống lầu nhận chuyển phát nhanh.

Là sách mấy ngày trước cô đặt mua trên mạng.

Một chồng nặng trĩu.

Kiều Nhân hai tay ôm chồng sách, lúc đi đến cửa thang máy, vừa muốn đưa tay ra bấm nút đã có người khác nhanh tay bấm trước.

"Cảm ơn."

Kiều Nhân nói, sau đó quay đầu nhìn anh ta.

Chàng trai cười rạng rỡ như ánh mặt trời: "Mấy ngày trước chúng ta vừa gặp nhau, cô không nhớ sao?"

Kiều Nhân chớp mắt.

"Lần trước ở trên tàu."

À, chính là chàng trai giúp cô lấy hành lý.

Kiều Nhân còn chưa nói gì, cửa thang máy đã mở ra.

Dường như người này sợ cô không nhớ ra, anh ta lại nhắc nhở:

"Mấy hôm trước trên máy bay, tôi còn nhìn thấy người đàn ông kia hôn cô..."

Giọng anh ta không lớn, rõ ràng tuổi không lớn lắm, còn mang theo một chút non nớt của thiếu niên, lọt vào tai Kiều Nhân giống như có thêm hiệu ứng đặc biệt, thần thần quỷ quỷ.

Cô lúng túng cười, "Có lẽ anh nhận nhầm người rồi."

"Không." anh ta phản bác, "Trí nhớ của tôi rất tốt."

Kiều Nhân đứng bên ngoài, ngay cả việc ôm sách đi vào thang máy cũng quên mất, mãi tới khi người bên trong nhắc nhở: "Không vào trong sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Kiều Nhân đứng im không nhúc nhích.

Vừa nãy là quên không bước vào, bây giờ là không muốn vào nữa.

Bởi vì mua sách trên mạng nên ngoài sách chuyên ngành còn có cả tiểu thuyết ngôn tình mua cho Lục Hạ nữa. Một đồng sách chất thành chồng, ban nãy không cảm thấy quá nặng, tới lúc này dừng lại mới đột nhiên cảm thấy trong tay nặng như ôm mấy quả cân to.

Chàng trai bên cạnh đứng là có đàn ông đích thực, nhìn cô bê sách hơi vất vả, chủ động đưa tay ra đỡ cái hộp, vừa bê lên vừa nói:

"Chúng ta đi vào rồi nói tiếp."

Cậu ta vẫn chưa chú ý tới người đang đứng trong thang máy, vì thế nên không hề có phản ứng gì.

Kiều Nhân nhú mày, sau khi thấp giọng nói cảm ơn thì bước vào trong thang máy.

Chàng trai đứng phía sau cô, trên mặt có ý cười rõ ràng, phần chần như độ tuổi của cậu ta:

"Em tên là Lục Kỳ."

Kiều Nhân gật đầu, nhẹ nhàng đáp: "Kiều Nhân."

"Em là thực tập sinh mới, thời gian trước có chút việc nên vẫn chưa tới nhậm chức."

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu.

"Chị, chị ở bộ phận nào vậy?"

Kiều Nhân: "..."

Cậu ta thật sự coi người đàn ông bên cạnh là vô hình.

Kiều Nhân đảo mắt, trong mắt không lộ ra chút cảm xúc nào, vẫn nhẹ nhàng đáp: "Bộ phận xã hội."

Lục Kỳ nhếch môi nở nụ cười: "Thật khéo, em cũng thế."

Tiếng nói vừa phát ra, phía sau đột nhiên truyền đến giọng cười khê của đàn ông.

Lục Kỳ vô tình xoay đầu, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông thì hơi sững sốt. Cậu ta định đưa tay dụi mắt, nhưng cả hai tay đều đang ôm hộp sách, căn bản không thể làm gì được. Lục Kỳ chỉ có thể lùi lại cố gắng nhìn kỹ hơn.

Một lát sau, cậu ta dịch sát tới bên cạnh Kiều Nhân, nhỏ giọng hỏi cô:

"Chị Kiều, đằng sau không phải là người lần trước..."

Kiều Nhân nháy mắt, khê ho một tiếng.

Đây là hành động ngầm thừa nhận.

Lục Kỳ bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau khi nhận ra vấn đề này, lông mày lập tức nhíu lại. Toàn bộ biểu cảm trên gương mặt đều trở nên phong phú.

"Vậy chị nói xem lúc nãy anh ta có nghe thấy lời nói của em không?"

Vừa nãy cậu ta chỉ mãi nhắc cho Kiều Nhân nhớ cậu ta là ai, căn bản không chú ý tới việc thang máy mở ra từ lúc nào, vì thế nên không rõ lời nói của mình đã bị anh nghe được bao nhiêu.

Kiều Nhân dịch sang phía khác nửa bước, thành thật trả lời: "Không biết."

Nhìn tình huống thì có lẽ là không nghe thấy.

Nếu như nghe thấy, vẻ mặt của Kỳ Hàn Thanh chắc cũng không như thế này.

Lục Kỳ: "Vậy chị là bạn gái của anh ta sao?"

Câu này dường như là muốn soi ra nội tình.

Kiều Nhân mím môi, khoe miệng vô thức cong lên, "Chưa phải."

Dứt lời, cửa thang máy mở ra, đã đến tầng văn phòng của bọn họ.

Kiều Nhân giúp giữ nút mở cửa, đợi tới khi Lục Kỳ ôm đồ đạc ra ngoài rồi, đang định ra ngoài theo thì bị người phía sau gọi lại:

"Kiều Nhân, em ở lại một lát."

Một chân Kiều Nhân đã bước ra ngoài, chớp mắt đành phải ngoan ngoãn thu lại.

Lục Kỳ ở đằng trước ngạc nhiên quay đầu: "Chị Kiều..."

Kiều Nhân chỉ tay với cậu ta: "Văn phòng ở phía đông hành lang, trên cửa có đề bộ phận xã hội, cậu đi trước đi."

Dừng một chút, cô cười với cậu ta: "Cảm ơn."

Lục Kỳ há miệng, còn chưa kịp nói gì, cửa thang máy đã tự động khép lại.

Bên ngoài thang máy, Lục Kỳ ngờ ngạc một lát, hồi lâu sau mới phản ứng lại. Cậu ta đưa tay sờ sờ mũi, kết quả quên mất là trong tay đang ôm hộp sách. Lúc tay buông lỏng ra, cái hộp không còn lực đỡ rơi thẳng xuống. Tuy cậu ta phản ứng nhanh nhưng vẫn bị đập trúng chân.

"Tôi..."

Đồng nghiệp đi ngang qua không hiểu chuyện gì, Lục Kỳ chỉ có thể nuốt câu chữ vừa đến miệng lại, ngồi xuống ôm lấy hộp sách, khập khiễng đi về phía văn phòng.

Bên ngoài thang máy một đồng chuyện xảy ra, nhưng bên trong lại rất yên lặng.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm con số đang thay đổi trên bảng điện tử, mấy giây sau mới mở miệng:

"Kỷ tổng, anh tìm em có việc gì sao?"

"Ừ," Anh khẽ đáp, "Thứ bảy sẽ mở phiên tòa phúc thẩm vụ án đầu độc, thứ sáu có cơ hội phỏng vấn đương sự."

Kiều Nhân "A" một tiếng, "Cậu ta mời luật sư sao?"

"Mời."

Kỳ Hàn Thanh ngừng lại, khẽ cau mày, "Mời một luật sư ở văn phòng luật của Phó Yến."

Văn phòng luật của Phó Yến, tùy tiện thuê một luật sư cũng tốn không ít tiền.

Kiều Nhân nhớ tới nghi phạm có gia cảnh rất bình thường.

Bình thường tới mức nào?

Khi cô nghiên cứu tình huống ở chỗ Lục Hạ, hình như là gia đình ba người chen chúc trong một căn phòng 20 mét vuông.

Ở Bắc Thành mua một cái bánh mì trứng đã mất mười đồng, nghiêm túc mà nói thì gia cảnh này chính là túng quẫn.

Kiều Nhân giờ chân lên, nhẹ nhàng di chuyển dưới sàn, cảm thấy không thể tin nổi: "Người nhà cậu ta thuê luật sư sao?"

"Người nhà của người bị hại thuê."

Kiều Nhân đột nhiên quay đầu nhìn anh: "Cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh dường như bị phản ứng của cô chọc cười, lông mày cũng giãn ra, anh lặp lại:

"Không tin được?"

Đầu chỉ là không tin nổi, quả thực là chuyện kinh ngạc ấy chứ.

Cô lớn như vậy, chưa từng gặp qua gia đình nào con trai bị hại, kết quả người nhà của người bị hại lại tìm luật sư biện hộ cho kẻ tình nghi.

Lông mày Kiều Nhân càng cau lại chặt hơn, "Có bệnh sao?"

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô, không kìm được đưa tay chạm vào mi tâm của cô một cái, "Khó mà nói được."

Sự tình đã phát triển theo hướng hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo.

"Mấy ngày tới chuẩn bị một chút."

Kiều Nhân vẫn đang nghiêng đầu, khẽ "vâng" một tiếng.

Đầu ngón tay của Kỷ Hàn Thanh dừng lại trên mi tâm của cô vài giây, sau đó dọc theo sống mũi trượt xuống, lại xuống thấp một chút, tới khi đến khoe môi thì dừng lại.

Hô hấp của Kiều Nhân vô thức nhẹ nhàng hơn nhiều, cô khẽ nuốt nước bọt, hai tai hồng hồng.

Ngay vào lúc cô cho rằng Kỷ Hàn Thanh sẽ làm gì đó thì "ting" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Không khí từ bên ngoài tràn vào, khiến sự bí bách trong không gian nhỏ này bị xua đi không ít. Không hiểu sao Kiều Nhân cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, không hít vào cũng không thở ra được.

Thang máy đã dừng lại, đúng lúc cảm xúc trong lòng Kiều Nhân như sóng biển cuộn trào lên.

Cô cảm thấy hình như mình điên rồi. Quay đầu vừa định bước ra ngoài, tay trái bỗng bị Kỷ Hàn Thanh kéo lại. Cùng lúc đó, giọng anh trầm thấp vang lên, ẩn chứa ý cười: "Đóng cửa lại một chút."

Kiều Nhân: "..."

Trong thang máy chỉ có hai người họ, không thể bảo người khác đóng cửa được. Tay phải Kiều Nhân đưa lên, nhấn nút đóng cửa.

Tay cô vươn ra, vừa định mở miệng hỏi đến tầng mấy, cổ tay đã bị người ta nhẹ nhàng kéo một cái. Một giây sau, cô bị anh đè lên vách thang máy.

Kiều Nhân mở to mắt, "Anh... anh làm gì vậy?"

"Việc mà em muốn," Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên khoe môi cô, "Vừa nãy không làm, nhìn em có vẻ hơi thất vọng."

(Cúi tớiiiii!! Trời ơi, thông tym...)

Kiều Nhân: "..."

Cô thể hiện rõ ràng lúc nào?... Gáy Kiều Nhân thẳng lên, nhẹ nhàng kẻ sát lên vách thang máy, phản bác vô cùng không có sức thuyết phục:

"Em không thất vọng."

Anh cười khẽ: "Có chuyện hỏi em"

"Chuyện gì?"

"Lần trước anh hôn em bị người khác nhìn thấy rồi, em định lúc nào thì cho anh một danh phận?"

Kiều Nhân tròn tròn mắt, vừa định mở miệng đã bị anh chặn ngang: "Đừng nói không biết."

"...."

Kiều Nhân không biết thật.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô căn bản không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này. Cô lại nhũn mỳ, gương mặt trong sáng có đôi phần quấy rầy.

Kiều Nhân không nói gì, thàng máy dần dần trở nên yên tĩnh.

Vì ban nãy cô không ấn số tầng, những người khác dường như cũng không dùng thang máy, nên lúc này thang máy vẫn đang dừng ở tầng cao nhất, không lên cũng không xuống.

Anh không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng cúi đầu nhìn cô.

Kiều Nhân nghĩ nếu mình không đưa ra một khoảng thời gian chính xác, có thể anh sẽ không thả cô ra ngoài, Cô hơi cử động tay, im lặng nửa ngày mới nói một câu: "Em thật sự không biết."

Khả năng nhìn nhận chuyện tình cảm của cô kém hơn so với người bình thường, vì thế nên cô rất dễ dàng lui bước, trong thời gian ngắn mà phải đưa ra quyết định cô sẽ cảm thấy không có trách nhiệm.

Cổ tay trái Kiều Nhân còn đang bị Kỷ Hàn Thanh giữ trên vách thang máy, cô chỉ nhẹ nhàng nắm tay, di chuyển trên vách thang máy vài lần sau đó mới thờ dãi, ngẩng đầu hỏi anh: "Anh thật sự rất thích em sao?"

Phí lời.

Kỷ Hàn Thanh mặc kệ cô, buông tay ra, ấn nút mở thang máy. Khóe miệng Kiều Nhân hơi cong lên, nụ cười vừa trong trẻo vừa dịu dàng, "Tuần sau đi."

Thích thì thích, nhưng chuyện như vậy tóm lại là không thể dễ dàng đưa ra quyết định được.

Kiều Nhân cảm thấy mình vất vả lắm mới nói ra được. Cứ nghĩ có thể nhìn thấy vẻ mặt vui mừng một chút của Kỷ Hàn Thanh, kết quả vừa ngẩng đầu lên, người này căn bản không có bất kì thay đổi biểu cảm nào, chỉ neho mắt: "Ngày nào tuần sau?"

Đại khái có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó, giọng điệu của Kiều Nhân càng không chắc chắn: "... chủ nhật tuần sau."

Kỷ Hàn Thanh mỉm môi, đưa tay nói lỏng caravat, "Muộn một ngày cũng không được."

Dứt lời, anh nhắc chân ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy nhanh chóng tự động khép lại, Kiều Nhân nhìn chằm chằm khe hở ngày càng hẹp dần, sau đó khe hở chỉ còn khoảng một bàn tay, đột nhiên cửa bị kéo ra.

Rất nhanh, cửa thang máy lại hoàn toàn mở ra. Anh đứng bên ngoài, khóe môi hơi cong lên, tròn mắt đen thẳm:

"Quên mất một việc."

Kiều Nhân cau mày: "Chuyện gì?"

Anh ngoắc ngón tay: "Đi ra đây."

Kiều Nhân cho là anh muốn gọi mình tới phòng làm việc lấy đồ, kết quả vừa bước ra, còn chưa kịp đối diện với anh, anh đột nhiên cúi sát người, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên hôn xuống.

Hơi thở của anh rất nhẹ, dường như phác họa một vòng trên vành môi cô. Hô hấp của Kiều Nhân càng lúc càng bất ổn, hai chân mềm nhũn. Lúc gần như sắp té ngã cổ tay lại bị giữ lấy dè lên tường.

Nụ hôn này rõ ràng sâu hơn so với ban nãy nhiều.

Nếu như vừa rồi chỉ là chuồn chuồn đập nước, thì bây giờ có thể hình dung như gió giông mưa bão.

Trong đầu Kiều Nhân hoàn toàn trống rỗng, thậm chí cô hoàn toàn không biết kết thúc từ khi nào, hai tay bám vào cánh tay anh thở hổn hển.

Hiện tại cô chỉ cảm thấy thiếu dưỡng khí, hoàn toàn không có sức lực nói chuyện.

Giọng nói của Kỷ Hàn Thanh cũng mang theo hơi thở gấp gáp, nhỏ nhẹ, trầm thấp: "Mấy ngày tới anh phải đi công tác."

Anh ngừng lại: "Thứ sáu, em và Lục Kỳ đi phỏng vấn."

Kiều Nhân chưa kịp phản ứng lại.

Cô vẫn đắm chìm trong nụ hôn ban nãy, cả người bị hôn tới mức choáng váng. Cô mơ hồ hé mắt, không lên tiếng.

"Nghe thấy lời của anh không?"

Kiều Nhân: "..."

Kỷ Hàn Thanh cũng không lập lại, ngón tay đưa lên, gạt một vài sợi tóc đang dính trước trán Kiều Nhân vì mồ hôi, "Đi làm việc đi."

Kiều Nhân: "..."

Vẫn không phản ứng gì.

Đáy mắt Kỷ Hàn Thanh càng lúc càng tràn ngập ý cười, giúp cô ấn thang máy, sau đó đưa cô vào trong rồi ấn số tầng.

Nửa phút sau, Kiều Nhân đứng một mình trong thang máy, rốt cục mới có phản ứng, cô đưa tay che mặt.

Đầu ngón tay nóng bỏng, là nhiệt độ truyền tới từ tay cô.

Buổi chiều sau khi Kiều Nhân trở lại văn phòng, thất thần ngồi mấy phút, sau đó bắt đầu cắm mặt làm việc.

Những người khác trong văn phòng tròn mắt há miệng nhìn.

Mà chàng trai duy nhất trong phòng làm việc, Lục Kỳ rất trong sáng, tính cách dễ chịu, giọng nói cũng dễ nghe nên nhanh chóng hòa nhập cùng những cô gái khác. Lúc này nhận trọng trách của mấy người kia, tới gần Kiều Nhân tìm hiểu tình hình:

"Chị Kiều, chị sao thế?"

Cậu ta và Kiều Nhân cùng khóa, nhưng do đi học sớm nên nhỏ hơn Kiều Nhân một tuổi.

Kiều Nhân vẫn đang tiếp tục viết bản thảo, "Không sao."

"Chị làm việc suốt hai tiếng rồi," Lục Kỳ nhìn đồng hồ, "Sau khi ngồi ngây người 10 phút."

Kiều Nhân: "Đúng là trí nhớ của cậu tốt thật."

"Còn có..."

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Hai tai Lục Kỳ hồng hồng, ấp úng nói: "Chị Kiều, em cảm thấy chị nên soi gương một chút."

Phản ứng của cậu ta rất không bình thường.

Lòng Kiều Nhân bỗng thấy hồi hộp, chuông cảnh báo kêu lên. Cô biết Lục Kỳ đang nói tới chuyện gì, mím môi, đẩy ghế ra đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này ở trong phòng làm việc, Lục Hạ liền "Woa" một tiếng, "Lúc tôi ăn tôm hùm nhỏ siêu cay cũng gần như vậy!"

Tiểu Hắc đáp cô ấy: "Cái miệng cậu có thể khoa trương như cái lạp xưởng sao?"

"Gần như vậy..."

Tiểu Hắc: "Tiểu Kiều lên trốn chúng ta đi ăn tôm hùm nhỏ à?"

Lục Kỳ: "Có thể là một con tôm hùm nhỏ đực."

Tiểu Hắc chớp mắt mấy cái: "Có ý gì?"

Lục Hạ lờm một cái, vừa định nói tiếp thì cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra, Kiều Nhân từ nhà vệ sinh quay lại.

Ánh mắt cô đảo qua ba người đang ngồi, "Câm miệng, cấm hỏi."

Mọi người: "..."

Sau khi sự kiện tôm hùm nhỏ siêu cay trôi qua, Kiều Nhân mấy ngày liền không nhìn tới tôm hùm.

Mấy hôm nay cô chỉ biết chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và trường Đại học Y, lúc rảnh rỗi thì mở wechat ra xem tin tức và tán gẫu. Cô nhìn chăm chăm vào bức hình chân dung trống không kia vài lần, sau đó lại bắt đầu viết bản thảo tin tức. *(Là avatar của chú Kỳ đó.)*

Phía người nhà của người bị hại ở bệnh viện vẫn không có tiến triển gì, mỗi ngày phóng viên chặn trước cửa phòng bệnh nhiều không đếm xuể. Đáng

người Kiều Nhân không thấp nhưng vẫn dễ dàng bị mấy phóng viên nam nhấn chìm.

Mấy ngày liên chen chúc, cô quyết tâm tập trung về phía trường Đại học Y.

Đến kí túc xá rồi lại đến lớp học.

Chín giờ sáng thứ sáu, trước khi phỏng vấn đương sự Kiều Nhân đến Đại học Y một lần cuối. Lục Kỳ ngồi an vị bên ghế lái phụ, xe dừng lại, cậu ta rời mắt khỏi đồng ảnh, "Chị Kiều, chị biết tại sao tòa soạn lại để em đi cùng chị không?"

Kiều Nhân mỉm môi: "Vì cậu là nam?"

Lục Kỳ cũng cười theo, lắc đầu thờ dãi: "Vì em và Vu Minh là bạn học hồi cấp ba."

Vu Minh, trở thành kẻ tình nghi.

Kiều Nhân nhú mày, cảm thấy khó mà tin nổi

"Điều kiện gia đình cậu ấy không tốt lắm, lại còn có mẹ kế, lúc đi học thường bị người khác bắt nạt."

"Đặc biệt là cậu ấy có vẻ ngoài không tệ. Lúc bọn em học lớp 11, hoa khôi trong lớp thích cậu ấy. Lúc đó trong lớp còn có một cậu bạn gia cảnh rất tốt theo đuổi cô hoa khôi kia, sau khi biết cô ấy thích Vu Minh thì đã gọi người chỉnh đốn cậu ấy một trận."

Lục Kỳ quay sang nhìn cô, "Chỉnh đốn một trận, chị biết là ý gì chứ?"

Kiều Nhân gạt đầu, ánh mắt tối sầm lại.

Mấy ngày nay đến trường học cũng có chút thu hoạch.

Ví dụ như hai người bạn cùng phòng của Vu Minh, cuối cùng cũng mở lời một chút, thỉnh thoảng một một vài câu về quan hệ của Vu Minh với người bị hại.

Trước đây quan hệ rất tốt, sau đó đột nhiên lạnh nhạt. Rồi Vu Minh bỗng có bạn gái, sau đó người kia lại cướp bạn gái của cậu ta.

"Một người rất đáng thương." Lục Kỳ tiếp tục thờ dãi, "Nhưng cũng là một người rất ưu tú."

Có thể thi đỗ Đại học Y, hầu hết là học sinh ưu tú.

Kiều Nhân sờ sờ mũi, sau đó lấy điện thoại ra xem giờ, chín giờ rưỡi.

Còn một tiếng nữa bọn họ sẽ gặp Vu Minh.

Cùng lúc đó, màn hình điện thoại cô vừa tắt đi bỗng bật sáng.

Bên tai là tiếng thờ dãi của Lục Kỳ, trên màn hình là một tin nhắn ngắn gọn: [Thứ sáu rồi.]

Một giây sau: [Kiều Nhân, em không nhớ anh sao?"]

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Tầm mắt Kiều Nhân rơi xuống hai hàng chữ này, dự định sau khi màn hình tự động tắt đi sẽ không chú ý nữa. Kết quả sau khi đợi vài giây, màn hình còn chưa tối lại, Lục Kỳ ở bên cạnh đã hỏi một câu:

"Chị Kiều, chị và Kỳ tổng có chuyện gì vậy?"

Trong phòng làm việc vốn có hai cô gái cực thích bát quái, chỉ cần hỏi qua một chút là có thể biết được người trong thang máy hôm trước là ai. Hướng hồ nhân viên nam trong tòa soạn tuy rằng không ít, nhưng tướng mạo đặc biệt đẹp trai như Kỳ Hàn Thanh thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Kiều Nhân không ngạc nhiên khi cậu ta hỏi vấn đề này, ngón tay nhấn nút tắt màn hình:

"Chính là như vậy đó."

Lục Kỳ "Ồ!" một tiếng, "Tòa soạn của chúng ta có thể có tình yêu công sở sao?"

Đương nhiên, cậu ta đã tự hiểu ba chữ "như vậy đó" ở trong lòng rồi.

Khóe miệng Kiều Nhân cong lên, "Không rõ nữa."

Lúc cô nộp hồ sơ và sau khi phỏng vấn xong, không ai nhắc nhở chuyện này. Kiều Nhân nheo mắt, "Có vẻ như không có quy định rõ ràng."

Có điều nói đi nói lại, việc trong cuộc họp phải để điện thoại ở chế độ im lặng cũng không được quy định trên văn bản.

Kiều Nhân hoàn toàn không có kết luận nào, hơn nữa càng nghĩ càng thấy đau đầu. Mất thấy Lục Kỳ vẫn còn ý định hỏi tiếp, cô nhẹ nhàng ho một cái khoát tay nói: "Quy định không phải do tôi đặt ra, nếu cậu thật sự muốn biết..."

Đuôi mắt cô hơi nướng lên, quay sang cười cười với cậu ta: "Có thể đi hỏi Kỳ tổng."

Kiều Nhân cảm thấy câu trả lời này hoàn toàn có thể ngăn được cái miệng của cậu ta.

Kỳ Hàn Thanh đối với nhân viên bình thường tuy không tới mức quá đáng sợ, nhưng muốn tùy tiện hỏi anh vấn đề gì thì không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Cũng chỉ có người như Lục Hạ mới dám, lần trước thật sự hỏi chuyện dép lê trước cửa phòng Kỳ Hàn Thanh.

Lục Kỳ và Lục Hạ tuy rằng cùng họ, nhưng so với Lục Hạ thì bình thường hơn nhiều. Kiều Nhân tin là cậu ta sẽ không dám làm Lục Hạ thứ hai đâu. Vừa bỏ điện thoại xuống kệ để đồ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bên trong gương chiếu hậu, cậu ta dường như đang suy nghĩ gì đó.

Kiều Nhân chột dạ.

"Đợi em trở thành bạn trai của Kỳ Niệm, em nhất định sẽ thay chị hỏi anh ấy."

Kiều Nhân càng sùng sốt hơn.

Câu nói này dường như có điểm nghi ngờ.

Nửa câu đầu có, nửa câu sau cũng có.

Kiều Nhân tạm thời bỏ qua hai chữ then chốt "thay chị" ở nửa câu sau, hơi nướng mày, thoáng chốc quay đầu nhìn sang:

"Cậu nói là thành bạn trai của ai?"

Lục Kỳ cong môi cười, ánh mắt trong trẻo: "Kỳ Niệm."

... Cái quái gì?*

(Nguyên văn "卧槽": là ngôn ngữ trên mạng, biểu thị sự kinh ngạc, giật mình vì không thể tin nổi, còn có ý không thể chấp nhận được. Trong đó có ý tứ thô tục. Gần nghĩa với câu tiếng Anh "What the fuck")

Đây không phải là hướng phát triển nên có, Kiều Nhân trừng mắt, cảm thấy cả người không bình thường nổi.

Cô thể hiện sự ngạc nhiên quá mức rõ ràng, Lục Kỳ đưa tay quơ quơ trước mặt cô: "Sao vậy?"

Kiều Nhân không đáp: "Cậu quen Kỳ Niệm từ khi nào?"

"Lúc em học năm thứ nhất Đại học đã quen cô ấy rồi."

Lục Kỳ và Kỳ Niệm học cùng trường, tuy rằng khác chuyên ngành nhưng lại cùng sinh hoạt trong một câu lạc bộ sinh viên.

Cậu ta là thành viên, Kỳ Niệm là phó chủ nhiệm.

Kiều Nhân "A" một tiếng, "Cô ấy biết cậu thích cô ấy không?"

"Đương nhiên biết," Hiếm khi Lục Kỳ ngại ngùng, giọng cũng hạ thấp, "Cả câu lạc bộ của chúng em đều biết."

Nghe qua thì đại khái Kiều Nhân cũng hiểu rồi.

Kỳ Niệm đúng là có từng nhắc tới với cô là có người theo đuổi, có điều không nói tên. Mỗi lần nói chuyện đều chỉ nhắc đến "đàn em".

Hôm nay đàn em thế này, ngày mai đàn em thế kia, sau đó ngày Kỳ Niệm làm lễ tốt nghiệp, đột nhiên nói:

"Đàn em kia tò tình với tớ rồi."

Sau đó, cũng không có sau đó nữa.

Kỷ Nhiệm nên đổi bạn trai thì đổi bạn trai, nên nghiên cứu đồ cổ thì nghiên cứu đồ cổ, Kiều Nhân cho rằng chuyện này cứ thế trôi qua.

Mãi cho tới hôm nay, đàn em này tình cờ nói ra.

Kiều Nhân có chút thông cảm cho cậu ta, "Vậy thì chuyện của cậu còn rất dài."

Lục Kỳ cười cười, cũng không phủ nhận.

Hai người nói chuyện qua lại, lúc mở điện thoại ra xem giờ phát hiện đã trôi qua năm phút đồng hồ.

Kiều Nhân cầm điện thoại trong tay, tính toán một chút: "Tôi đến kí túc xá, cậu đến lớp học, mười một giờ gặp lại ở cổng phía nam."

Lớp học ở giữa trường, cách khá xa so với kí túc xá, Kiều Nhân để lại xe cho Lục Kỳ, lúc xuống xe đi theo đường tắt nhỏ đến kí túc xá,

Lúc Kiều Nhân đến cửa kí túc, người bên trong vẫn đang ngủ, quần áo còn chưa mặc chỉnh tề, cúi đầu ra mở cửa:

"Ai mà sáng sớm thế..."

Cửa vừa mở ra, các loại mùi hương hỗn độn bay ra bên ngoài, Kiều Nhân nhăn mũi, dịch sang bên cạnh vài bước:

"Ngại quá, quấy rầy cậu nghỉ ngơi, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi một chút."

Ai cũng thích cô gái xinh đẹp, đặc biệt là sinh viên nam ở Đại học Y, nơi mà số lượng nữ sinh chẳng có mấy người chứ đừng nói tới là một cô gái xinh đẹp như thế này.

Chàng trai nổi lên tâm trạng thương hoa tiếc ngọc, giọng điệu trở nên dịu dàng hơn nhiều:

"Chị, chị hỏi..."

Đây là lần đầu tiên Kiều Nhân cảm nhận được tầm quan trọng của sắc đẹp.

Từ lần đầu tiên cô phỏng vấn hai người bạn cùng phòng của Vu Minh, hiệu quả đã cao hơn tưởng tượng rất nhiều. Lúc bắt đầu cũng có chút khó khăn nhưng thái độ của hai người họ không tệ.

Sau khi gặp khá khả lần, ngược lại có thể hỏi được một số vấn đề có ích

Kiều Nhân xoay bút giữa hai ngón tay: "Tình cảm của Vu Minh và bạn gái có tốt không?"

"A?"

Chàng trai sững sờ, ngược mắt lên suy nghĩ vài giây, "Cũng bình thường... Tính cách của cậu ấy luôn như vậy, với ai cũng không nhiệt tình không lạnh nhạt, ngay cả bạn gái cũng không quá thân mật."

Kiều Nhân gật đầu, "Cậu ta có quan hệ tốt với ai trong phòng kí túc nhất?"

Chàng trai thờ dãi.

Đáp án đã rõ.

Kiều Nhân không đợi cậu ta trả lời, tiếp tục hỏi: "Bạn gái Vu Minh và, và... sau đó, tình cảm có tốt không?"

"Cũng bình thường..."

Chàng trai đột nhiên khép cửa lại, hạ thấp giọng: "Thật ra chúng em đều thầm cảm thấy cậu ta cướp bạn gái của Vu Minh là do Vu Minh có bạn gái rồi thì đối xử lạnh nhạt với cậu ta... Vốn nghĩ chỉ mấy ngày sau sẽ chia tay, ai ngờ..."

Chàng trai lại thờ dãi, vì cửa rời giường nên còn chưa rửa mặt, lúc thờ dãi mang theo mùi vị thật sự không thể tả nổi. Kiều Nhân tiếp tục nhăn mũi, ngòl bút nhẹ nhàng viết lên từng chữ, sau đó nói:

"Cảm ơn cậu, cậu có thể về ngủ tiếp."

Vừa xoay người, chàng trai phía sau lại gọi cô, "Chị, có thể trao đổi số điện thoại không?"

"..."

Kiều Nhân quay đầu lại, mỉm cười với cậu ta.

Chàng trai ngây người, vốn định quay về phòng lấy điện thoại ghi lại số, kết quả chị gái xinh đẹp trước mặt đột nhiên nghiêm túc:

"Không thể."

"..."

Lúc Kiều Nhân ra cổng trường học là 10 giờ 10 phút.

Ba phút sau, xe của tòa soạn dừng bên cạnh chân cô, Kiều Nhân ngược mắt nhìn sau đó lên xe.

Lục Kỳ quay đầu nhìn cô, vẻ mặt có chút phiền muộn, "Chẳng hỏi được gì, cậu ta nói em quá phiền."

Dừng vài giây, dường như Lục Kỳ nhớ đến điều gì, vẻ mặt càng phiền muộn hơn:

"Cậu ta còn hỏi em vì sao hôm nay chị gái xinh đẹp không đến."

Kiều Nhân "Xi" một tiếng, khẽ cười.

"Chị Kiều, chị hỏi được gì rồi?"

Kiều Nhân trực tiếp hỏi: "Có phải Vu Minh thích đàn ông không?"

Cậu ta bị sặc, ho liên tiếp.

Kiều Nhân liếc nhìn cậu ta một cái, "Khi học cấp ba cậu ta có từng có bạn gái không?"

"Không, không có..."

Cả người Lục Kỳ nổi da gà, càng nghĩ càng cảm thấy khó mà tin nổi, mãi tới khi lái xe đến nơi, cậu ta vẫn cảm thấy có từng trận gió thổi qua người mình, không kìm được run lấy bầy.

Cậu ta vốn nghĩ đây chỉ là vụ án giết người do bị cấm sùng, kết quả Kiều Nhân nói vậy, câu chuyện bỗng trở nên sâu sắc hơn nhiều.

Lục Kỳ đi theo Kiều Nhân vào trong, qua một hành lang ngắn đã đến nơi mà cảnh sát sắp xếp cho bọn họ gặp nhau.

Căn phòng không có ánh sáng, trên đỉnh đầu chỉ có một bóng đèn sáng loáng, bốn phía đều lắp đặt máy ghi âm. Vu Minh đã ngồi bên trong, người hơi khom lại, đầu cũng cúi thấp. Nghe thấy tiếng bước chân của hai người cậu ta cũng không có phản ứng gì.

Kiều Nhân nhẹ nhàng đi tới, lúc này không có vách cửa thủy tinh, cô và Lục Kỳ ngồi xuống ghế đối diện với Vu Minh, sau đó nhẹ giọng nói: "Vu Minh?"

Thời gian không nhiều, cô không thể trầm mặc được, sau khi điều chỉnh máy ghi âm bắt đầu hỏi thẳng:

"Có thể trả lời chúng tôi một vài vấn đề không?"

Rất cục cậu ta ngẩng đầu lên.

Cậu ta và Lục Kỳ gần giống nhau, nhưng ánh mắt thì khác hẳn. Lục Kỳ mạnh mẽ, có tinh thần, còn cậu ta thì ngược lại, âm u trầm lặng.

Kiều Nhân nói: "Động cơ đầu độc của cậu là gì?"

Cậu ta im lặng không nói.

Rất cục Lục Kỳ vẫn là đàn ông, tính tình cũng nóng nảy hơn Kiều Nhân một chút, "Vấn đề khác, cậu hận người bị hại đến mức muốn cậu ta phải chết sao?"

Trong ấn tượng của Lục Kỳ, Vu Minh không phải người như vậy.

Đúng như dự đoán, Vu Minh lắc đầu.

Kiều Nhân và Lục Kỳ liếc nhìn nhau, "Cậu và cậu ta chỉ đơn giản là quan hệ bạn cùng phòng thôi à?"

Vẫn là lắc đầu.

Chiến tướng của chuyện này càng lúc càng gần với suy nghĩ trong lòng Kiều Nhân, cô nín thở, "Là... quan hệ người yêu?"

Dứt lời, nửa phút trầm mặc kéo dài.

Lục Kỳ trợn mắt há miệng, kìm nửa ngày mà không kìm nổi, chỉ tay vào cậu ta: "Cậu, cậu, cậu..."

Kiều Nhân giờ tay đánh vào bàn tay của Lục Kỳ, tiếp tục hỏi: "Không trả lời tôi sẽ coi như cậu đồng ý."

Cậu ta vẫn trầm mặc như trước.

Kiều Nhân thở dài, tiếp tục hỏi: "Cậu còn yêu cậu ấy không?"

"..."

"Vậy vì sao muốn cậu ấy chết?"

"..."

Kiều Nhân cảm giác như mình đang tự độc thoại, nói nửa ngày mà người này cũng không thèm đáp lại nửa chữ.

Kiều Nhân cảm thấy hơi nản lòng, nhưng không có tư cách nổi nóng, chỉ có thể hít sâu giữ bình tĩnh:

"Cậu biết gia đình cậu ấy mời luật sư bào chữa cho cậu không?"

Vu Minh ngược mắt, bình tĩnh nhìn cô, trong mắt không có một chút gợn sóng: "Tôi không chấp nhận."

"Cái gì?"

"Tư hình rất tốt."

Vu Minh đột nhiên nở nụ cười: "Cùng chết với cậu ấy rất tốt."

"..."

Kiều Nhân và Lục Kỳ nhìn nhau, đều bối rối.

Sao bây giờ không thấy giống như là mưu sát mà lại giống như tự tử vì tình vậy?

Kiều Nhân hoàn toàn không tìm được manh mối, vừa muốn hỏi tiếp điện thoại di động trong túi rung lên vài lần. Không phải kiểu báo tin nhắn.

Có người gọi tới.

Kiều Nhân ra hiệu cho Lục Kỳ tiếp tục hỏi cậu ta, cầm điện thoại đi ra cửa nghe máy.

Hành lang nhỏ hẹp, ánh nắng nhàn nhạt, Kiều Nhân liếc nhìn màn hình, xoa xoa mí mắt sau đó nghe máy.

"Phó Yến vừa gọi điện cho anh."

Không cần nói cũng biết là chuyện biện hộ cho Vu Minh.

Kiều Nhân nói: "Nói gì vậy?"

"Muốn biết sao?"

"Muốn."

"Vậy em trả lời anh một vấn đề trước."

"Vấn đề gì?"

"Nhớ anh không?"

Mặt Kiều Nhân nóng lên, theo phản xạ định cúp điện thoại liền nghe thấy đầu bên kia nói:

"Anh nhớ em."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Tất cả từ ngữ mờ ám nhưng từ miệng anh phát ra đều vô cùng tự nhiên, bất kì lúc nào, bất kì tình huống nào.

Từ trước đến nay Kiều Nhân không bao giờ chống đỡ nổi, mắt tự nhiên lóng ngóng đáp một tiếng, định đổi đề tài để qua ải:

"Vì thế nên người nhà của..."

"Em trả lời câu hỏi của anh trước đã."

Kiều Nhân: "..."

Người này cũng thật là cố chấp.

Kiều Nhân đang suy nghĩ lại toàn bộ câu chuyện một lần, phía trước cực kì thông suốt, đoạn sau lại vô cùng lộn xộn, cô thật sự muốn biết rõ một lần.

Kỷ Hàn Thanh thì kiên quyết, chỉ cần cô không trả lời, anh sẽ nhất định không nói cho cô biết. Cổ họng Kiều Nhân khẽ nuốt, tiếp tục ậm ờ:

"Ừm..."

"...ừm?"

Người đàn ông ở bên kia lặp lại một chữ của cô, âm thanh phát ra từ sâu trong cổ họng, không rõ ràng, chỉ là âm cuối hơi nâng cao lên để lộ ra giọng điệu.

Kiều Nhân nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra cũng không úp mở nữa, "Nhớ nhớ nhớ nhớ nhớ..."

Lần này tốc độ nói của Kiều Nhân cực nhanh, hơn nữa giọng cũng không xem là nhỏ, dứt lời, đầu bên kia lại trở nên yên tĩnh. Vài giây sau, tiếng cười của anh trầm thấp truyền tới.

Rõ ràng khoảng cách không biết bao xa thông qua sóng điện thoại, nhưng tiếng cười của anh dường như phảng phất ngay bên tai cô. Kiều Nhân theo bản năng đưa tay sờ tai.

Vừa nãy nói liền một tràng không cảm thấy ngại ngùng gì, hiện tại bị anh cười như vậy, cảm thấy toàn thân đều nổi lên da gà. Kiều Nhân ho một tiếng, giọng điệu cứng nhắc cố gắng chuyển câu chuyện sang hướng khác:

"Có thể nói chuyện chính chưa?"

Kỷ Hàn Thanh cũng không trêu cô nữa, dường như tâm trạng anh vô cùng tốt, giọng nói nhẹ nhàng, giống như hòa vào trong gió:

"Được, nói."

Kiều Nhân yên lặng lắng nghe.

"Văn phòng luật hỏi người nhà của người bị hại có bằng chứng hoặc nhân chứng nào có lợi cho Vu Minh không, hỏi mấy ngày cũng không có kết quả. Rất cực tối hôm qua, người nhà của người bị hại nói với luật sư..."

Anh ngừng lại một chút, "Con trai của họ có thể là tự sát."

Kiều Nhân nghe xong hơi mơ hồ, "Vậy là sao?"

"Người bị hại và Vu Minh trước kia là..."

Kỷ Hàn Thanh dừng nửa giây, giống như không thể nói ra được. Nụ cười trên môi Kiều Nhân tắt dần, thay anh nói nốt: "Là người yêu đúng không?"

"Ừ."

Kiều Nhân thở dài, nhẹ nhàng lùi lại dựa người lên vách tường. Kỷ Hàn Thanh nói tiếp:

"Người nhà của người bị hại không đồng ý, sau đó tìm gặp Vu Minh vài lần. Một thời gian sau, Vu Minh chia tay với người bị hại, rồi kết giao bạn gái khác."

Đoạn sau, Kiều Nhân có thể hiểu rõ được.

Một tình yêu không được cha mẹ đôi bên đồng ý và coi trọng, chỉ có điều khác những cặp tình nhân khác ở chỗ, hai người ngoại trừ điều kiện gia đình khác biệt, còn có trở ngại về vấn đề giới tính.

Kiều Nhân giờ tay dụi mắt, tâm trạng chùng xuống một nửa.

Kỷ Hàn Thanh tiếp tục nói: "Di thư của cậu ta đã chuẩn bị từ lâu."

"Nhưng nếu là tự sát thật, vì sao Vu Minh lại đến tự thú?"

"Vì thế đây chính là vấn đề mà em cần hỏi cậu ta."

Kiều Nhân lập tức không nói nên lời.

"Hiểu không?"

Kiều Nhân vẫn đang cau mày, nhẹ nhàng đáp lại.

Điện thoại vẫn đang kết nối, rõ ràng đã nói xong hết, nhưng hai người không ai có ý muốn ngắt máy, cũng không biết yên lặng như vậy bao lâu, mãi tới khi cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Lục Kỳ gọi cô một tiếng.

Lúc này Kiều Nhân mới phản ứng lại, vừa định cúp điện thoại thì nghe thấy đầu bên kia dịu dàng nói:

"Đừng quá mệt mỏi."

Tay cô cứng đờ, dường như có tình cảm gì đó dâng trào lên truyền tới trong mắt, giọng cô càng buồn, âm mũi nho nhỏ: "Vâng."

Lục Kỳ lại gọi cô.

Lần này Kiều Nhân cũng không trì hoãn nữa, cúp điện thoại đi vào.

Trong phòng, Vu Minh vẫn đang ngồi đó. Cậu ta rất gầy, hơn nữa vóc dáng không quá cao, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể trượt khỏi ghế.

Kiều Nhân ngồi lại xuống đối diện, toàn bộ các câu hỏi trước đó chuẩn bị đều vô dụng. Nào cô nhanh chóng hoạt động, đặt ra câu hỏi mới:

"Người không phải do cậu giết, đúng không?"

Hai người đồng loạt nhìn cô.

Kiều Nhân tiếp tục hỏi: "Vậy tại sao cậu phải nhận?"

Vấn đề này vừa hỏi ra, cô đột nhiên nghĩ tới câu ban nãy Vu Minh nói: từ hình, sau đó chết cùng cậu ấy.

Dường như Kiều Nhân đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, cô mím môi:

"Bởi vì từ lớn tới nhỏ chỉ có mình bà nội nuôi lớn, thương yêu cậu, không nỡ tự sát, nên muốn dùng cách này để bản thân yên tâm giải thoát sao?"

Mấy câu liên tiếp đều là giọng điệu chất vấn.

Sau khi hỏi xong, Kiều Nhân cũng tự thấy mình có bệnh. Cô là một phóng viên, kết quả lại hỏi toàn những câu đáng lẽ là của cảnh sát.

Lục Kỳ nghe được hoàn toàn mơ hồ.

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn phía đối diện: "Tôi nói có gì sai không?"

Trầm mặc, vẫn chỉ trầm mặc.

Chỉ cần đương sự không thừa nhận, tất cả những vấn đề cô nói hôm nay, những suy nghĩ tốt hay xấu gì trong đầu đều không thể đăng lên báo.

Vào lúc Kiều Nhân cho rằng mình sẽ phải trắng tay ra về, người kia bỗng gạt đầu, ánh mắt vô hồn, giọng nói nhẹ nhàng:

"Không."

Nước mắt Kiều Nhân dâng lên trong hốc mắt nửa ngày bỗng nhiên rơi xuống.

Không phải khóc vì vui mừng là một tuần bận rộn của mình đã thu được kết quả, mà là một loại cảm xúc không thể nói rõ được dâng lên trong lòng.

Kiều Nhân thu lại bút ghi âm, "Ngày mai sẽ xử phúc thẩm, cậu tự mình suy nghĩ một chút đi."

Nói xong cũng không nhìn Vu Minh nữa, cầm đồ đạc đứng dậy đi ra ngoài.

Hành lang vẫn yên lặng, Lục Kỳ chậm chạp đi theo sau giờ mới lên tiếng:

"Chị Kiều, vừa nãy ai gọi điện cho chị vậy?"

Cậu ta và Vu Minh là bạn học cũ, vừa nãy hỏi nhiều câu mà cũng không nhận được hồi đáp. Kết quả Kiều Nhân vừa ra ngoài nghe điện thoại, lúc trở lại rõ ràng hơn rất nhiều, câu hỏi đều đánh vào điểm mấu chốt.

Lục Kỳ cảm thán: "Vừa nãy chị đi ra ngoài cầu Phật đấy à?"

Kiều Nhân bị cậu ta chọc cười.

Không phải là cầu Phật hay sao?... Cầu vị Đại Phật Kỳ Hân Thanh.

Hơn một giờ chiều Kiều Nhân trở lại tòa soạn.

Bên ngoài khá nóng, cô không có khẩu vị gì, cứ thế bỏ qua bữa trưa, cầm cốc nước lạnh uống liên tục.

Tiểu Hắc và Lục Kỳ lại chạy đi hiện trường, trong văn phòng chỉ còn lại hai người cô và Lục Hạ, tiếng gõ bàn phím vang lên ồn ào.

Giữa tháng tư, nhiệt độ ở Bắc Thành tăng vọt, trong phòng làm việc đã bật quạt, gió thổi khẽ.

Lục Hạ gõ bàn phím mỏi tay, dừng lại nghỉ ngơi mấy phút, quay đầu hỏi Kiều Nhân:

"Tiểu Kiều, chuyện của Vu Minh là thế nào?"

Kiều Nhân vừa nghe lại bản ghi âm phỏng vấn, vừa viết bản thảo. Thuật lại mấy câu nói một cách đơn giản.

Thật ra chính là một đôi tình nhân tự tử vì tình, vì người sau không nhẫn tâm tự sát nên đã biến mình thành hung thủ giết người.

Lục Hạ nghe xong thôn thức: "Quả nhiên nam - nam mới là tình yêu đích thực sao?"

Kiều Nhân gõ bàn phím, quay đầu nhìn cô ấy một cái: "Nam - nữ thì không phải chắc?"

"Phải phải phải..."

Lục Hạ lập tức mở miệng, "Tính ra thì, Kỳ tổng đối với cậu chính là tình yêu đích thực."

Kiều Nhân: "..."

"Hai ngày trước Lục Kỳ còn nói, có lần đi máy bay nhìn thấy cậu và Kỳ tổng ngồi cạnh nhau..."

Kiều Nhân ngược mắt nhìn cô ấy.

"Kỳ tổng nhân lúc cậu ngủ đã hôn cậu một cái, sau đó tháo khuyên tai của cậu xuống."

(Bẻ mảnh của chú rồi=))))))))))

SPOIL Chương 45:

Lúc đó cô... hình như cũng có chút cảm giác.

Cô ngủ không sâu, lúc ngủ miệng lưỡi cảm thấy khô, sau đó... hình như mơ thấy mình được uống nước.

Trong tình huống kia, lúc Kỳ Hân Thanh hôn cô, nói không chừng cô còn tự giác mà phối hợp với anh.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Có lẽ nghề của bọn họ cũng có ưu điểm, nói gì cũng giống như đang kể chuyện. Lục Hạ nói mấy câu ngắn ngủi, trong đầu Kiều Nhân đã có thể tưởng tượng ra hình ảnh, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng.

Kiều Nhân bắt giác đưa tay sờ lên tai phải, khuyên tai đã được đeo lại, góc cạnh rõ ràng, cứng rắn lạnh lạnh, so với đôi khuyên tai này thì vành tai của cô có chút nóng bỏng.

Lúc đó cô tưởng mình ngủ không cẩn thận nên đã vô tình đánh rơi.

Hiện tại Lục Hạ nói như vậy, trong nháy mắt toàn bộ sự việc đã trở nên rõ ràng rồi.

Lục Hạ cười híp cả mắt, "Tiểu Kiều, lúc đó thật sự cậu không có cảm giác gì sao?"

Phí lời.

Nếu có cảm giác thì còn gọi là "Nhân lúc cô ngủ gật lên hôn" sao?

Kiều Nhân mím môi, vừa muốn trả lời cô ấy một câu, kết quả chớp mắt đột nhiên sững sốt.

Lúc đó cô... hình như cũng có chút cảm giác.

Tuy rằng chỉ là một chút cảm giác rất nhỏ không đáng kể.

Cô ngủ không sâu giấc, lúc ngủ miệng lưỡi khô, sau đó... dường như đã mơ thấy mình được uống nước.

Trong tình huống kia, lúc Kỷ Hân Thanh hôn cô, nói không chừng có khi cô còn tự giác phối hợp với anh.

Biểu cảm của Kiều Nhân hơi ngây ngốc, lúc trả lời đã không còn bao nhiêu sức lực: "Tớ không biết."

Rốt cục vẫn là một cô gái, da mặt khá mỏng. Lục Hạ thấy cô chưa nói được mấy câu tai đã đỏ bừng, còn tưởng là cô thẹn thùng, đôi đề tài nói:

"Bản thảo của Vu Minh viết thế nào rồi?"

Tâm tư của Kiều Nhân vẫn đang dừng ở nụ hôn trộm trên máy bay, sững sốt một lúc không phản ứng lại. Mãi tới khi Lục Hạ đưa tay kéo tay cô:

"Sao thế? Hồi tưởng gì à?"

"Câm miệng."

Kiều Nhân hoàn hồn, quay đầu liếc nhìn màn hình máy tính, "Viết gần xong rồi."

Đơn giản chỉ là làm sáng tỏ chân tướng của sự việc thôi, sau khi viết xong thì thêm vào ảnh chụp chung của người kia và Vu Minh mà cô lấy được trong ví tiền.

Kiều Nhân kéo con trỏ chuột lên đầu bài viết, đọc lại một lượt từng câu một.

Vì bản thảo tin tức có yêu cầu về số lượng chữ, không thể quá ngắn hay quá dài, vì vậy nên ngôn từ nhất định phải cô đọng xúc tích, một câu thừa ra cũng không được.

Nhưng sau khi Kiều Nhân đọc lại một lượt, cảm thấy bản thảo mình viết một nửa đều là dư thừa.

Tổng cộng hơn hai nghìn chữ, cô xóa bỏ đi còn một nghìn.

Lục Hạ cũng đang sửa lại bản thảo, vừa sửa vừa hỏi: "Đã chọn được tiêu đề chưa?"

Kiều Nhân vén mái tóc đang rũ xuống bả vai ra phía sau tai, thành thật nói: "Chưa nghĩ ra."

Đồng tính là vấn đề nhạy cảm không chỉ mới ngày một ngày hai, tuy là tin tức mới, nhưng cụ thể có thể chiếm bao nhiêu phần trang tin thì không ai nói rõ được.

Kiều Nhân liếc nhìn đoạn sau của bản thảo, gần một nửa là cô viết về tình trạng của tình yêu đồng tính ở nước ta.

Thậm chí cô nghi ngờ, bản thảo này có thể được duyệt hay không cũng còn chưa chắc.

Lục Hạ đúng là hiểu cô, khẽ thở dài, "Vậy thì viết thêm một tin khác đi, lỡ thật sự không dùng được thì cũng đỡ phải luống cuống đi viết lại."

Kiều Nhân gật đầu, vừa gật xong lại thấy buồn bực.

Mấy hôm nay cô chỉ tập trung vào tin tức của Vu Minh, quả nhiên không để ý tới chuyện bên ngoài, nên cũng không biết rõ về mấy tin tức nhỏ khác.

Lục Hạ nhìn cô chăm chăm, "Sao thế?"

Kiều Nhân xòe tay ra, khá bất đắc dĩ: "Không biết về các tin tức khác."

"Vậy thì viết Ký tổng trên máy bay hôn trộm một cô gái."

Kiều Nhân: "..."

"Tớ dám khẳng định, nếu như cậu thật sự viết cái này, Ký tổng tuyệt đối sẽ duyệt bản thảo của cậu."

Mặt Kiều Nhân không hề cảm xúc: "Cút."

Sau khi Kiều Nhân sửa bản thảo về Vu Minh mấy lần, cuối cùng chốt lại đã là hai tiếng sau đó.

Hơn ba giờ chiều, hiện tại có muốn đi tìm tin tức cũng không kịp nữa. Kiều Nhân dứt khoát ngồi yên vị chơi game.

Cô cũng không nghiện trò chơi này, mới được mười mấy phút đã cảm thấy nhàm chán, không hứng thú lắm thoát ra.

Vừa lúc Lục Hạ rửa hoa quả trở về đưa cho cô mấy quả cherry, "Không viết thật à?"

"Cái gì?"

Kiều Nhân sừng sốt một giây, lúc ý thức được cô ấy nói tới Kỳ Hàn Thanh thì đưa tay lên ném cuống cherry tới: "Không viết."

Cô không bị điên mà tự viết loại bản thảo này để khiến mình không thoải mái.

"Được rồi không viết thì không viết. Tuần trước tớ viết nhiều bản thảo vô dụng lắm, cậu sửa lại một chút rồi thay tên tác giả đi, nếu như bài Vu Minh không dùng được thì lấy tạm."

Mắt Kiều Nhân sáng lên: "Bản thảo nào?"

"Gần giống với kiểu Tiểu Hắc hay viết."

"Loại bản thảo gì?"

"Chính là loại mà trong các buổi họp bị Ký tổng nêu tên đó."

"..."

Dù sao cũng còn hơn là đến giờ mà không có bản thảo để nộp.

Kiều Nhân suy nghĩ hai giây, hai giây sau, cô quyết định lùi lại đề cầu việc khác, tạm thời lấy bản thảo của Lục Hạ ra sửa.

Năm giờ chiều, sau khi Kiều Nhân nộp bản thảo dự bị cho biên tập một lần nữa, không ngờ đồng thời gửi luôn cả bản thảo của Vu Minh đến hòm thư của biên tập.

Mấy phút sau, biên tập nhắn wechat cho cô: [Tiểu Kiều, cái này của em khả năng là không được đâu. Chị đề em sửa lại lần nữa nhé?]

Kiều Nhân: [Cứ như vậy trước đi ạ, nếu không thì em thay một bài khác.]

Biên tập: [Một bài khác... Chị thấy em đang tự tìm đường nghe máng.]

Kiều Nhân gửi icon không không ra nước mắt.

Biên tập: [Thôi được, trước tiên cứ thế đã. Sau này Ký tổng sẽ duyệt lại một lần.]

Kiều Nhân: [Cảm ơn chị.]

Đầu bên kia không trả lời, hình như đang kiểm tra bản thảo giúp cô.

Kiều Nhân cong môi, sau đó lại nhắn tin: [Chị, Ký tổng về rồi sao?]

[Về rồi?]

Đầu kia dừng lại một lúc, [Không về thì sẽ có phó tổng khác duyệt, dù sao cũng không dễ dàng đâu. Ký tổng khó tính lắm.]

Chẳng hỏi được cái gì.

Kiều Nhân vốn định tự mình hỏi Kỳ Hàn Thanh, kết quả vừa mới mở wechat của anh ra, còn chưa kịp gõ chữ thì màn hình đã thay đổi, kèm theo tiếng chuông vang lên.

Đúng lúc Tổng nữ sĩ gọi điện tới.

Kiều Nhân giật mình một cái, thở phào rồi nghe máy.

"Bảo bối hôm nay con có về nhà không?"

"Mẹ, hôm nay con có..."

"Tuần trước và trước nữa còn đều không về."

"..."

Còn chưa nói xong câu, Kiều Nhân đã bại trận.

Tuần trước nữa đi công tác, tuần trước thì là Tết Thanh Minh, đúng là cô không trở về nhà. Mỗi lần gọi điện thoại đều chỉ nói ngắn gọn mấy câu.

Giọng điệu của mẹ cô có vẻ đã không hài lòng rồi.

Kiều Nhân đành khuất phục, "Vây tan làm con về nhà."

"Được rồi."

"Mẹ, vậy con..."

"Đúng rồi, hôm nay Tiểu Kỳ tới ăn cơm."

"Dạ?"

"Tuổi trẻ mà sao tai lại kém như vậy," giọng bà lặp lại, "Mẹ nói, chú nhỏ Kỳ của con tối nay tới nhà mình làm khách."

"Mẹ..."

"Được rồi, cúp máy. Lúc về nhớ mua cho mẹ chút hoa quả, trong nhà không còn hoa quả để ăn nữa rồi."

"..."

Tổng nữ sĩ dặn dò xong thì "cạch" một tiếng, điện thoại đã bị ngắt.

Kiều Nhân ngồi im ở chỗ của mình cả nửa ngày, sau đó mới chậm chạp cất bút ghi âm và USB vào túi xách.

Trong văn phòng có hai người vừa trở về, mang theo đầy hơi nóng trên người, ngay cả nước cũng không kịp uống, ngồi vào máy tính bắt đầu viết bản thảo.

Phóng viên được yêu cầu nộp bản thảo trước 12 giờ đêm ngày thứ sáu. Rạng sáng thứ bảy là thời gian bộ phận biên tập làm việc, chốt bản thảo, dàn trang in và giao lại cho tổng giám đốc duyệt.

Việc này phải hoàn thành xong trước bảy giờ sáng thứ bảy.

Kiều Nhân thu dọn đồ đạc xong, lúc đi ngang qua hai người họ hỏi, "Hai người tuần này không nộp bản thảo à?"

Cô và Lục Kỳ không nộp thì không nói, Tiểu Hắc cũng chưa nộp.

Tiểu Hắc mặt như đưa đám, "Cả tuần nay tớ đã đi đánh cờ với mấy bác gái ở tòa nhà rồi..."

Lục Kỳ không chút lưu tình xi khê: "Bản thảo thì không viết được, nhưng kỹ năng đánh cờ thì đúng là tiến bộ không ít."

Kiều Nhân nở nụ cười, không quấy rầy hai người họ viết bản thảo nữa, sau khi chào hỏi thì đi ra khỏi văn phòng.

Năm phút sau, Kiều Nhân đón một chiếc taxi trước cửa tòa soạn, sau khi nói địa điểm với tài xế thì mở app đặt thức ăn trên điện thoại ra gọi đồ ăn cho ba người vẫn còn ở văn phòng.

Buổi trưa hôm nay cô không nghỉ ngơi, hôm qua lại gặp ác mộng cả đêm, lúc này mí mắt muốn díp lại. Cô dựa đầu vào lưng ghế từng chút từng chút một, ý thức cũng hơi mơ hồ nhưng không hoàn toàn ngủ.

Bên cạnh không có người quen, cô không yên tâm.

Suốt cả đường đi Kiều Nhân cứ lo lắng đề phòng, mãi hai mươi phút sau, taxi dừng trước cửa biệt thự Ngụy gia.

Cô cố gắng mở mắt, sau khi trả tiền nói cảm ơn xong mới xuống xe.

Kiều Nhân vẫn chưa tỉnh táo hẳn, đi vài bước về phía trước mới hiện hình như thiếu mất gì đó. Cô cúi đầu nhìn hai bàn tay trống không của mình, phiền muộn thờ dài.

Trước khi Tổng nữ sĩ cúp điện thoại đã dặn đi dặn lại phải mua hoa quả, cô đã quên mua rồi.

Kiều Nhân có chìa khóa nhà, nhưng vì trước mắt hơi mờ mờ, lúc mở cửa lại giống như trộm đang cố gắng đột nhập nhà người ta vậy, cầm chìa khóa mãi mà không vào ổ khóa được.

Cô nhắm mắt lại, đang định trực tiếp đưa tay gõ cửa, chìa khóa trong tay đã bị người ta lấy đi. Một giây sau, chìa khóa được cắm chính xác vào trong ổ khóa nhưng vẫn chưa vạy ra.

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng lại, chậm chạp mấy giây mới rời tầm mắt tới bàn tay đang cầm chìa khóa nhà của cô. Cô không ngẩng đầu lên đã hỏi: "Sao anh cũng tới?"

Cô không dám hỏi Tổng nữ sĩ, chỉ có thể hỏi anh.

Anh đứng sau lưng cô, tay phải vốn đang để bên người cô đưa qua nhẹ xoay chìa khóa, tư thế gần như đang ôm cô. Chỉ cần hơi cúi đầu là có thể thấy được vành tai trắng trẻo của cô, đôi mắt anh tới lại:

"Em nghĩ sao?"

Kiều Nhân mơ màng lườm một cái, trong lòng nghĩ gì thì nói đó, không có nửa phần che giấu: "Đến... gặp em sao?"

Thật sự thần trí cô có chút mơ hồ, Kỷ Hàn Thanh khẽ cười, cúi thấp đầu: "Đến đưa tranh."

Kiều Nhân không nghe rõ: "Cái gì?"

Vừa nói xong, Kỷ Hàn Thanh còn chưa trả lời, tiếng mở cửa đã vang lên. Giọng của Ngụy Duyên truyền tới:

"Rõ ràng nghe có tiếng mở cửa... Sao nửa ngày không thấy..."

Chắc là ông đang nói chuyện với Tổng nữ sĩ.

Kỷ Hàn Thanh nhanh nhẹn thu tay về, đứng thẳng người.

Ngụy Duyên nói nốt nửa câu sau: "Hai người về cùng nhau à?"

Kiều Nhân bị giọng nói này làm cho cả người toát mồ hôi lạnh, câu chuyện đang nói dở cũng bị xua đi trong chớp mắt. Cả người cô cứng lại, giọng cũng có chút cứng nhắc: "Vừa chạm mặt ạ."

Trên tai cô dường như còn lưu lại hơi thở của anh, ấm áp vờn quanh. Kiều Nhân đi vào nhà trước.

Tổng nữ sĩ nhìn hai tay cô trống trơn, cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên: "Lại quên rồi à?"

Dù sao cũng không phải lần đầu, bà đã chuẩn bị tâm lý rồi.

"Bảo bối, con nói cái tính này của con. Lúc con đi học làm sao mà giành được học bổng vậy?"

Kiều Nhân: "..."

Cô chỉ không nhớ được những chuyện lật vật thôi mà, kiến thức chuyên môn thì bình thường không ai có thể sánh được với cô.

Có điều Kiều Nhân tự biết đuối lý, ngoan ngoãn nghe Tổng nữ sĩ chê trách vài câu, toàn bộ quá trình đều yên lặng, thái độ rất tốt.

Dù sao cũng là con gái, bình thường không mấy khi khiến bà phiền lòng, Tổng nữ sĩ cũng không nổi mắng nhiều, nói vài câu rồi bắt đầu chuyển sang chủ đề khác: "Rảnh thì gọi Niệm Niệm tới nhà chơi đi."

Kiều Nhân: "..."

Cô và Kỷ Niệm quen biết hơn hai năm nhưng đúng là Kỷ Niệm chưa từng tới nhà cô.

Trước kia là vì quan hệ chưa thân tới mức gặp phụ huynh, sau đó đến năm thứ tư Đại học hai người đều bận rộn, Kiều Nhân còn ít khi trở về và chứ

đừng nói tới việc bảo Kỷ Niệm cùng đến chơi.

Giờ nhắc tới, sau khi Kỷ Niệm biết mối quan hệ giữa hai nhà, càng không tiện đến nhà cô.

Lúc đó Kỷ Niệm đã nói thế nào, nguyên văn hình như là vậy: "Tiểu Kiều, cậu nghĩ xem. Lúc tới đến nhà cậu chơi, gặp mẹ cậu thì nên gọi là dì hay gọi là chị..."

Cô ấy viết tiểu thuyết, cách dùng từ đặt câu đều không giống người bình thường: "Đến lúc bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, vậy thì quá lúng túng."

Kiều Nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy Kỷ Niệm nói rất có lý, nên dự định bỏ qua chuyện này.

Cô rót cốc nước uống, "Gần đây cậu ấy bận lắm ă, hết đợt này con sẽ gọi cậu ấy tới chơi."

Lúc đó thuận miệng nói bừa, nếu để Kỷ Niệm phải xưng hô với Tống nữ sĩ trước, chắc chắn cô ấy sẽ không tới đâu.

Tống nữ sĩ "Ừ" một tiếng, tạm thời bỏ qua đề tài này.

So với trước, tối nay thật sự sảng khoái.

Kiều Nhân cho rằng cả buổi tối sẽ trôi qua như vậy, kết quả lúc sắp ăn cơm tối xong, Tống nữ sĩ đột nhiên hỏi:

"Tiểu Kiều, con còn chưa nói cho mẹ biết hiện tại con đang làm ở tòa soạn nào."

Kiều Nhân đang uống canh, nghe vậy suýt chút nữa bị sặc, cô cố sức nuốt xuống:

"Phương Bắc Cuối Tuần ă."

Ngụy Duyên liếc nhìn cô một cái, sau đó lại nhìn Kỷ Hàn Thanh đang ngồi cạnh cô: "Hai người làm cùng tòa soạn ă?"

Kiều Nhân gật đầu, tiếp tục uống canh.

Tống nữ sĩ: "Bộ phận nào?"

Kiều Nhân: "..."

Sảng khoái lặng lẽ đều là giả cả, cái gì tới sớm muộn vẫn phải tới.

Kiều Nhân vẫn đang duy trì động tác ăn canh, đầu cúi thấp. Còn chưa kịp đưa thìa tiếp theo vào trong miệng, động tác liền cứng đờ, cô quay đầu sang nhìn Kỷ Hàn Thanh một chút.

Lúc này cô nên trả lời là bộ phận nào đây?

Bộ phận giải trí không được, lần trước lúc nghỉ việc cô đã nói là không muốn dính dáng tới ngôi sao nữa; bộ phận đời sống càng không được, dầm mưa dãi nắng là không thể rồi; nói thật lại càng không được... Kiêu Nhân ngơ ngẩn, trong nhất thời đột nhiên không thể nhớ ra nổi còn bộ phận nào khác.

Cô trừng mắt nhìn, sau đó bàn chân vốn đang để ngay ngắn dưới gầm bàn liền đưa lên đá nhẹ vào chân anh một cái.

Lực của Kiêu Nhân cũng không tồi, đá một cái nhẹ nhưng có thể khiến anh chú ý.

Quả nhiên, một giây sau, Kỷ Hàn Thanh trả lời thay cô: "Bộ phận văn hóa và thể thao."

Kiều Nhân và Tống nữ sĩ đều thở phào nhẹ nhõm.

Tống nữ sĩ: "Có thể gặp được quán quân bơi lội của Thế vận hội mùa đông không?"

Kiều Nhân nhắm mắt đáp: "Có thể."

Trên thực tế, tới quán quân bơi lội của Thế vận hội mùa đông lần này là ai cô cũng không biết.

Tống nữ sĩ được voi đòi tiên, "Vậy có thể xin chữ ký cho mẹ không?"

Người đàn ông ngồi cạnh cô khẽ cười một tiếng.

Thấy mà còn không giúp, Kiêu Nhân nhún mày, "... Mẹ."

"Không thể ă?"

Tổng nữ sĩ cau mày, "Con đúng là ở bộ phận văn hóa thể thao đó chứ?"

Kiều Nhân nghiêng răng, lại nghiêng răng, không tình nguyện nói: "... có thể."

Ăn xong bữa cơm, Tổng nữ sĩ hện trước vài chữ ký của mấy nhà vô địch.

Ngành nghề có độ mờ rất lớn, quán quân bơi lội, quán quân bóng bàn... Kiều Nhân hoàn toàn không hiểu gì về phương diện này, chạm phải tầm mắt như cười như không của người đàn ông ngồi bên cạnh, cảm sở ghi lại từng người một.

Hơn chín giờ rồi, cuối cùng cô cũng thoát được khỏi ma trảo của Tổng nữ sĩ.

Như lần trước, vì Kỷ Hàn Thanh lái xe đến nên hai người thuận đường, Kiều Nhân ngồi xe của anh quay về.

Kiều Nhân bị Tổng nữ sĩ quay nửa ngày, hao tổn quá nhiều tâm lực, vừa lên xe liền nhắm mắt ngủ.

Anh lái xe rất ổn định, toàn bộ quãng đường đều không có bất kì sự xóc nảy hoặc tình huống đột ngột nào.

Vì thế Kiều Nhân càng ngủ càng say, nửa giờ sau cô bị Kỷ Hàn Thanh đánh thức.

Tuy rằng không ngủ lâu, nhưng tinh thần đã hồi phục được kha khá. Mí mắt Kiều Nhân cũng không nặng trĩu như lúc đầu nữa. Trong mắt cô chỉ có một lớp sương mờ mờ vì vừa mới tỉnh ngủ nên chưa hoàn toàn tỉnh táo. Ánh mắt cũng không trong trẻo hơn bình thường.

Kiều Nhân vô thức hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Đã đến cửa tiểu khu.

Còn chưa kịp nói cảm ơn, liền nghe anh mở miệng trước: "Bản thảo của Vu Minh không duyệt được."

Kiều Nhân thả lỏng vai, giọng kéo dài: "Ừm..."

Vừa mới trả lời xong cô mới phát hiện có gì đó là lạ. Kiều Nhân xoay đầu, phát hiện câu nói kia không phải là đang nói với cô. Kỷ Hàn Thanh đang gọi điện thoại.

"Tôi biết là Kiều Nhân..."

Anh ngừng nói, bàn tay phải bỗng bị một luồng hơi ấm bao trùm. Dù sao Kiều Nhân cũng là con gái, đôi tay bẩm sinh đã xinh đẹp, sạch sẽ, dường như cả khớp xương cũng nhỏ hơn người khác nhiều, mềm mại êm ái.

Tầm mắt Kỷ hàn Thanh dừng ở bàn tay đang lồi kéo tay mình vài giây, sau đó quay đầu nhìn cô.

Trong mắt Kiều Nhân vẫn có lớp sương mờ ảo uồn ướt, ánh mắt nhìn anh vừa trong trẻo vừa dịu dàng.

Giống như đang làm nũng.

Hoặc như là đang quyến rũ anh.

Kỷ Hàn Thanh đột nhiên cảm thấy mình không hề còn giữ nổi nguyên tắc, khóe miệng anh hơi xong lên, giọng khàn khàn:

"Thay đổi bộ cục trang in đi."

SPOIL Chương 46:

"Vây là ý gì?"

"Ý muốn cho anh một danh phận."

"Danh phận nào?"

"Anh muốn danh phận nào?"

Các quý vị hãy đoán xem chú muốn danh phận gì? =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Người kia gọi điện thoại tới để xác nhận lại một lần là vì không thể tự xác định được bản thảo này có thể đăng lên hay không. Tòa soạn của họ cũng không phải quy mô nhỏ, số lượng phát hành ra rất lớn, phạm vi truyền bá cũng rộng, việc khai ra hướng phát triển của dư luận đương nhiên càng không cần bàn đến.

Sức ảnh hưởng lớn, lo lắng cũng càng nhiều.

Âm thanh lật giấy ở đầu bên kia ngừng lại một chút, người kia rõ ràng không ngờ được anh đột nhiên thay đổi suy nghĩ, hơi sững sờ: "Được, được..."

Dừng một chút, anh ta dường như không tin vào những gì mình vừa nghe được, đành xác nhận lại một lần: "Ký tổng, ngài chắc chắn chứ?"

Kỷ Hàn Thanh cau mày đáp: "Ừ."

"Ban này..."

Kỷ Hàn Thanh càng nhúm mày chặt hơn.

Bản thảo của Vu Minh cũng không phải là không thể đăng lên, tuy rằng đề tài tương đối nhạy cảm so với các loại tin tức khác, có điều mấy năm qua vấn đề này cũng được đại chúng tiếp nhận nhiều hơn rồi. Độ dài cũng không quá lớn, chỉ cần sửa đổi lại trong chừng mực cho phép thì cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Vừa nãy sợ dĩ anh không nói thẳng ra là loại bỏ, đơn giản vì Kiều Nhân đã tỉnh rồi, có thể nghe thấy anh nói chuyện.

Bản thảo là Kiều Nhân viết, nếu ngay trước mặt cô thẳng tay loại bỏ bản thảo thì cô sẽ cảm thấy không cam tâm tình nguyện. Chắc chắn tám phần sẽ nói với anh vài lời tốt đẹp.

Kết quả lần này lời tốt đẹp còn chưa nói, cô đã trực tiếp hành động luôn rồi.

Lần đầu tiên Kiều Nhân chủ động, hơn nữa đối với cô mà nói, như vậy là đã quá chủ động rồi.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh hơi cử động, lật tay lại cầm lấy tay Kiều Nhân, trả lời người ở đầu dây bên kia:

"Anh rất rảnh rồi à?"

"..."

Người kia không dám nói nhiều lời nữa, thuận miệng nói vài câu qua loa sau đó cúp điện thoại.

Kiều Nhân đang ngồi ở ghế kế bên tài xế, vốn ban nãy đầu còn hơi mơ hồ, sau khi nghe xong cuộc điện thoại này chớp mắt liền tỉnh táo hơn nhiều.

Sống lưng cô thẳng tắp, hai mắt nhìn thẳng ra phía trước, một lát sau mới quay sang nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh: "Đây gọi là đi cửa sau sao?"

Anh hơi cúi đầu, tay phải đan chặt lấy bàn tay của Kiều Nhân, ngón tay anh nhẹ nhàng siết lại. Lúc ngẩng đầu nhìn sang, vì tư thế nên đường viền mí mắt hằn sâu hơn một chút. Anh hơi cong môi: "Em nói xem?"

Quang minh chính đại đi cửa sau, có lẽ phó tổng ở đầu dây bên kia đã hiểu cả rồi.

Mặt Kiều Nhân nóng lên, nhịp tim dường như tăng tốc gấp đôi. Ngay cả lúc nói chuyện, trong giọng nói dường như cũng mang theo nhịp đập trái tim. Một tiếng lại một tiếng. Cô nhìn anh chăm chú không chớp mắt:

"Có thể xảy ra chuyện gì không?"

"Không biết."

"..."

"Xảy ra chuyện gì thì cũng không đổ lên đầu em."

Kiều Nhân thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy thì đổ lên đầu ai?"

"Anh."

Kiều Nhân vừa thở hắt ra hiện tại đành nén lại.

Cô không nói nữa, tùy ý để anh nắm tay mình.

Một giây sau, một phút sau, mười phút sau, hai người thậm chí không ai mở miệng, nhưng tâm trạng Kiều Nhân thì có chút bất ổn không thể gọi tên được.

Bên ngoài liên tục có xe chạy qua, cũng có ánh đèn vô tình chiếu vào, lóe lên một chút.

Vai Kiều Nhân dần dần thả lỏng, nhẹ nhàng dựa vào ghế. Bàn tay được Kỷ Hàn Thanh nắm lấy đã toát ra một tầng mồ hôi, cô cũng cảm thấy hơi khó chịu, nắm ngón tay buông lỏng nhưng không rút ra.

Điện thoại của Kỷ Hàn Thanh lại có cuộc gọi đến.

Kiều Nhân yên lặng ngồi bên cạnh, nghe tiếng điện thoại vang lên sau đó dừng lại, tiếp theo giọng anh vang lên: "A lô."

Lần này có lẽ không phải chuyện công việc.

Vì Kiều Nhân nhanh chóng thấy anh nở nụ cười: "Cậu có bệnh à?"

Hôm nay tâm trạng Kỷ Hàn Thanh có vẻ vô cùng tốt.

Kiều Nhân nuốt nước bọt, nghiêng đầu nhìn khoe môi anh đang cong lên, sau đó hạ tầm mắt... Lẽ nào là vì cô đang cầm tay anh?

Cô rời tầm mắt đi nơi khác, khoe miệng cũng vô thức nở nụ cười.

Cuộc điện thoại kia tám chín phần là Phó Yến gọi tới, vì Kiều Nhân dù không nghe được giọng của anh ấy nhưng cũng có thể cảm nhận được đáng vẻ không đứng đắn đang tỏa ra từ đầu dây bên kia.

Kiều Nhân nghe tới mức hơi mệt mỏi, cô cố gắng mở to mắt, ý thức mơ hồ mấy phút, cuối cùng Kỷ Hàn Thanh cũng cúp điện thoại.

"Nghỉ sớm một chút."

Sau đó anh buông tay, nháy mắt tay trái của Kiều Nhân trống không. Cô theo bản năng nắm chặt tay lại, dùng hơn nửa phút mới kịp phản ứng. Cô "Vâng" một tiếng, vừa định xoay người xuống xe, kết quả mấy lần không mở được cửa ra.

Kiều Nhân quay đầu lại nhìn, "Không mở được."

Kỷ Hàn Thanh nhướn mày: "Không khóa."

Kiều Nhân cũng nhướn mày theo, rõ ràng là động tác giống nhau nhưng hai người lại có vẻ mặt hoàn toàn khác, một cứng nhắc, một dịu dàng.

"Thật sự không mở được."

Cô nói rất nghiêm túc, dường như là cửa xe hỏng thật.

Lông mày Kỷ Hàn Thanh giãn ra, nhẹ nhàng cười một tiếng. Cho rằng cửa thật sự không mở được nên cúi người giúp cô mở cửa xe.

Kiều Nhân nín thở, tay cô chạm đến chốt cửa phía sau, mở mắt nhìn anh ghé sát lại, sau đó khi còn cách cô vài centimet thì dừng lại.

Một giây sau, anh mới đưa tay từ bên cạnh người Kiều Nhân vươn ra. Kiều Nhân đột nhiên ngẩng đầu, sau đó cực kì chuẩn xác và nhanh chóng nhẹ nhàng hôn lên khoe môi anh một cái.

(Huhu, cách mạng của chú thành công rồi các cậu ơi TvT)

Vô cùng nhẹ, có lẽ còn chưa được tính là một cái hôn.

Kiều Nhân chủ động hôn mà tai đỏ bừng, cả người giống như một con vịt bị bỏ vào trong lò cả nửa ngày, nóng tới mức không thể nóng hơn. Kết quả vừa ngược mắt nhìn, căn bản người kia không hề có phản ứng gì, ánh mắt nhẹ nhàng nhắm lại, có vẻ không vui mừng lắm.

Bàn tay đang để sau lưng của Kiều Nhân nhẹ nhàng kéo chốt cửa, vừa định mở cửa xe bỏ chạy ra ngoài thì còn chưa kịp quay người cửa đã bị người bên cạnh đóng chặt lại.

Kỷ Hàn Thanh cầm tay cô nhẹ nhàng giam ở trên ghế, giọng anh trầm thấp, ánh mắt sâu hun hút: "Quyến rũ anh?"

Kiều Nhân: "Không có."

Cô không cho là mình có bản lĩnh quyến rũ Kỷ Hàn Thanh.

Trước đây không có, hiện tại cũng không có.

"Vậy là ý gì?"

Nhịp tim của Kiều Nhân vẫn chưa trở lại bình thường, cả người nóng tới mức muốn bốc khói. Cô dùng sức cắn nhẹ môi dưới, cố gắng nói thật bình tĩnh: "Ý muốn cho anh danh phận."

Kỷ Hàn Thanh không nói gì, cứ thế nhìn thẳng vào mắt cô, một lúc lâu cũng không rời tầm mắt.

Kiều Nhân đối diện với anh một lát, bị anh nhìn chăm chú tới mức da đầu tê dại, vừa ngượng ngùng đảo mắt liền nghe thấy anh hỏi:

"Danh phận gì?"

"..."

Cô không tin là anh không biết.

Kiều Nhân khề hừ một tiếng, "Anh muốn danh phận gì?"

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu, đôi môi nhẹ nhàng kề sát bên tai cô, giọng càng trầm hơn: "Ông xã."

Hai chữ này phát ra không lớn, thậm chí có chút mơ hồ không rõ, nhưng lọt vào tai Kiều Nhân, từng chữ từng chữ như được phóng đại lên vài lần khiến cô nghe cực kỳ rõ ràng.

Kiều Nhân lập tức nóng bừng, nóng tới mức cô cảm thấy hiện tại mũi mình cũng có thể phun ra khói. Cô ngẩng đầu, "Kỷ Hàn Thanh, anh đừng được voi đòi tiên..."

Cô định lờm anh một cái, kết quả khí thế nửa câu đầu thì tốt nhưng nửa câu sau bất gặp ánh mắt của anh càng lúc càng dụ xuống.

Kỷ Hàn Thanh rất đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt cực kì hấp dẫn, sâu không thấy đáy. Kiều Nhân nhìn anh một lát liền bị ánh mắt ấy cuốn vào, sau đó rơi vào trong mê hoặc.

Khóe miệng anh cong cong, "Không phải em hỏi anh muốn danh phận gì sao?"

Kiều Nhân: "..."

Cô đâu biết anh sẽ nghĩ xa như vậy.

Đề anh làm bạn trai đã không dễ dàng gì rồi, kết quả anh còn lấn tới, muốn trực tiếp nhảy lớp biến thành chồng cô.

Kiều Nhân nghĩ thầm, anh nằm mơ đi.

Mặc dù vậy nhưng sau khi Kiều Nhân xịu mặt mấy giây, khóe miệng vẫn nhẹ nhàng cong lên, "Em hỏi là..."

Lời còn chưa nói hết đã bị chặn lại.

Hai mắt Kiều Nhân trong nháy mắt tròn tròn, vốn chỉ muốn chớp mắt một cái rồi thôi nhưng sau đó lại chớp thêm mấy lần nữa.

Môi chạm môi, hô hấp hòa quyện, Kiều Nhân nuốt nước bọt.

Chưa tới mấy giây, môi anh tách ra. Kiều Nhân vừa thở một hơi, người đã bị đè xuống ghế, một giây sau, nụ hôn thứ hai của anh rơi xuống.

Lần này anh hôn rất gấp gáp lại mạnh mẽ, không cho cô chút cơ hội hít thở nào, đầu lưỡi xông thẳng tới, vừa dụ dăng lại vừa thô bạo.

Kiều Nhân bị hôn tới mức nước mắt trào ra, tròng mắt nhìn, một giọt nước mắt lăn xuống. Mặt cô đỏ bừng, vì không thể xoay người nên hô hấp có chút khó khăn.

Cũng không biết qua bao lâu, Kỷ Hàn Thanh mới tránh sang một bên. Kiều Nhân lập tức đẩy cửa xuống xe, đón lấy gió ngoài trời, ngồi xuống há miệng thở dốc.

Có người qua đường nhìn thấy cô cúi đầu ngồi bên cạnh một chiếc xe sang trọng, còn tưởng rằng cô bị đàn ông cặn bã bỏ rơi, tốt bụng dừng lại vài giây, đưa giấy ăn cho cô dò hỏi: "Cô gái, ai bắt nạt cô à?"

Kiều Nhân nhận lấy giấy ăn lau nước mắt, "Cảm ơn."

Dù sao cũng là người qua đường, cho dù có lòng tốt đến mấy cũng không có tâm tư khuyên nhủ cô. Sau khi đưa cho cô một gói giấy thì nhanh chóng tiếp tục hòa vào nhịp sống của người Bắc Thành.

Kiều Nhân lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, vừa vo thành một cục muốn ném vào thùng rác, một đôi giày da xuất hiện trước mặt. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy anh không biết đã xuống xe từ lúc nào.

Anh khẽ cười: "Anh bắt nạt em à?"

Cô tức giận không có chỗ bộc phát, đứng lên ném cục giấy vào ống quần anh. Vì đứng dậy quá nhanh nên cả người không vững, anh đưa tay ra đỡ lấy cô.

Kỷ Hàn Thanh một tay đỡ cánh tay của cô, một tay giữ chặt hông cô, hơi dùng sức ép cô vào người mình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai cô:

"Chẳng lẽ không phải là yêu thương em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Bên tai Kiều Nhân ong ong, không biết là vì anh nói câu này, hay là vì đứng dậy quá vội mà dẫn đến hoa mắt chóng mặt.

Cô dựa vào người anh ổn định thân thể, dùng vài giây mới khôi phục lại sự tỉnh táo.

Kiều Nhân trừng mắt nhìn, sau đó bàn chân hơi dùng sức, để lại một dấu giày trên đôi giày da bóng loáng của Kỷ Hàn Thanh.

Tuy cô dùng sức không quá lớn nhưng ít nhiều vẫn khiến người ta có chút cảm giác.

Kỷ Hàn Thanh không động dậy để mặc cho cô giận, sợ cô đang dùng sức nên trọng tâm bất ổn dễ bị ngã. Anh vẫn duy trì tư thế nửa ôm cô, đợi cô đập mấy lần xong hỏa khí đã hạ xuống mới ôm cả người cô vào lòng.

Kiều Nhân đột nhiên bị ôm lấy, ban đầu còn hơi vùng vẫy, sau đó mới hoàn toàn yên tĩnh lại, nhẹ nhàng tựa sát vào lồng ngực anh.

Khoảng mười giờ tối, ánh đèn đường tầng tầng lớp lớp, khiến bóng của hai người trên mặt đất trở nên mơ hồ không rõ.

Kiều Nhân ngoan ngoãn đợi vài giây, trong lòng suy nghĩ thời gian đã không còn sớm, vừa định mở miệng nói với anh thì cách đó không xa đã có người kinh ngạc kêu lên: "Anh, cậu, hai người..."

Giọng nói quá mức bất ngờ, chớp mắt khiến bầu không khí mờ ám mong manh như thủy tinh ở bên này tan vỡ không còn chút nào.

Kiều Nhân còn tưởng rằng mình nằm mơ, lắng tai muốn nghe rõ ràng hơn, kết quả cô không nghe được giọng nói kinh ngạc của người ban nãy nữa mà lại bị kéo ra khỏi lồng ngực của Kỷ Hàn Thanh.

Cuối xuân, gió đêm vẫn mang theo một chút cảm giác mát mẻ.

Trong nháy mắt Kiều Nhân xác nhận được không phải là mình vừa nằm mơ, giờ tay vuốt lại mái tóc lộn xộn bên tai.

Đây là hành động theo thói quen mỗi khi cô cảm thấy lúng túng.

Kỷ Niệm biết rõ.

Cũng bởi vì hiểu rõ nên cô ấy càng tức giận mà không có chỗ phát tiết, nghiêm mặt hỏi cô:

"Tiểu Kiều, có phải anh tớ quấy rối cậu không?"

Cô ấy cảm thấy suy đoán của mình chắc chắn không sai.

Dù sao trước đây không lâu, Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh không có bất cứ tiến triển nào, hơn nữa dưới góc độ hiểu biết của cô ấy thì Kiều Nhân không có một chút ý tứ muốn phát triển tình cảm với anh trai mình.

Kỷ Niệm đương nhiên cho rằng lần này vẫn là Kỷ Hàn Thanh tương tự như trước, vừa muốn quay đầu lại tận tình khuyên nhủ, trách mắng anh vài câu thì Kiều Nhân liền ho một tiếng: "Không phải."

Kỷ Niệm há miệng, mấy câu trách mắng đã chuẩn bị sẵn trong đầu không thể thốt ra một chữ. Cô ấy bị hai chữ đơn giản làm cho nghẹn họng, sững sờ vài giây mới quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt không thể tin nổi: "Cái gì?"

Kiều Nhân lặp lại: "Tớ nói là không phải."

Kỷ Niệm còn chưa kịp tiêu hóa lời của cô.

Kiều Nhân: "Là tớ tự nguyện."

Lời nói ra, Kiều Nhân mới phát hiện được còn mang ý nghĩa khác.

Hai câu liền tiếp nói ra, dường như cũng không thể giải thích được quan hệ gì.

Kiều Nhân cũng lười giải thích nhiều, im lặng không tiếp tục nói nữa, thẳng thắn quay mặt đi chỗ khác nhìn xe cộ trên đường.

Lúc này Kỷ Niệm mới nhớ ra hỏi: "Bây giờ quan hệ của hai người là gì?"

Người đàn ông bên cạnh đáp: "Đang trong mối quan hệ."

Tuy rằng anh không nói thẳng ra nhưng năng lực phân tích của Kỷ Niệm cũng không có vấn đề, rất nhanh đã hiểu được. Cô đưa tay chỉ Kiều Nhân, rồi lại chỉ vào Kỷ Hàn Thanh: "Hai người... Chuyện khi nào?"

Lần này Kiều Nhân trả lời, đơn giản thẳng thắn: "Vừa nãy."

Kỷ Niệm giật mình: "Tùy ý như vậy sao?"

"Sao?" Kỷ Hàn Thanh cau mày nhìn cô, sự uy hiếp toát ra trong từng câu nói, "Em có ý kiến?"

Kỷ Niệm sợ Kỷ Hàn Thanh cũng không phải mới ngày một ngày hai, cô sống 22 năm thì 21 năm đều phải cố gắng vượt qua sự áp bức của Kỷ Hàn Thanh.

Còn một năm là trẻ con nằm trong nôi thì không tính.

Kỷ Niệm lùi lại nửa bước, vô cùng nhanh trí trốn ra phía sau Kiều Nhân, lúc lộ đầu ra chỉ thấy một cái trán nhẵn bóng và đôi mắt to.

"Không không, em nào dám có ý kiến."

Sau đó Kỷ Hàn Thanh liếc mắt qua, cô ấy lập tức im lặng, bám vào ống tay áo Kiều Nhân run rẩy.

Chuyện cứ thế bị phá vỡ, Kiều Nhân cảm thấy lúng túng biết bao.

Cho dù người phá vỡ là bạn bè tốt nhất của cô.

Dù sao Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh cũng là ngày đầu tiên ở bên nhau, vừa nãy không biết ngại mà đứng giữa đường lớn ôm nhau lâu như vậy... Nếu hôm nay không phải cô bị hôn tới mức hồ đồ thì có lẽ sẽ không bao giờ dám làm chuyện như vậy.

Nhiệt độ trên mặt cô vẫn chưa giảm xuống, gió hơi lạnh nhưng tầm mắt mắt của người kia lướt qua giống như đưa luồng hơi nóng tới mặt cô.

Nhiệt độ dần dần bị đẩy lên.

Kiều Nhân bị anh nhìn tới mức càng lúc mặt càng đỏ tới mang tai, kết quả vừa ngước mắt lại thấy anh nhẹ nhàng liếm khóe môi.

Kiều Nhân sững sờ, bỗng nhiên như bị đầu độc mà lập lại động tác giống anh.

Sau khi làm vậy rồi, trong chớp mắt đại não cô như bị một màu sắc vàng nào đó lấp kín. Kiều Nhân như bị một cái gai nhẹ nhàng đâm phải, vội vàng thu lại tầm mắt.

Cô không dám nhìn anh nữa, sau khi khẽ nói "Chúng em về trước đây", liền kéo Kỷ Niệm đi vào trong tiểu khu.

Vừa đi được mấy bước, Kỷ Niệm kéo tay lại: "Đi nhầm đi nhầm, cửa đó không phải đã đóng cả nửa năm rồi à..."

Giọng trách móc của Kỷ Niệm không dứt bên tai: "Cậu có thể có chút tiền đồ không vậy?"

Kiều Nhân: "..."

Sợ là không thể.

Dùng ngôn ngữ trong tiểu thuyết của Kỷ Niệm mà nói, đó chính là: cô trúng một loại độc.

Một loại gọi là Kỷ Hàn Thanh độc.

Tâm tư Kiều Nhân bỗng nhiên bừng tỉnh trước câu nói này, tự mình cảm thấy buồn nôn, cả người nổi da gà.

Hai người đã đi vào cửa tiểu khu.

Một giây trước khi đi vào Kiều Nhân quay đầu, bên lề đường đã trống rỗng.

Người rõ ràng đã rời đi rồi, nhưng trước mắt Kiều Nhân dường như vẫn còn dừng lại hình ảnh anh khẽ liếm khóe môi.

Mờ ám như vậy, dù cô có sức mạnh tới đâu cũng không thể xua tan hình ảnh đó được.

Kiều Nhân mím môi.

Nhất định là do mấy hôm nay thời tiết quá nóng, nóng tới nỗi đầu óc cô không còn tỉnh táo nữa.

Buổi tối hôm đó chất lượng giấc ngủ của Kiều Nhân tăng vọt.

Ngày hôm sau mãi hơn tám giờ sáng cô mới tự nhiên tỉnh giấc.

Cô nhắm mắt, chậm rãi xoay người. Vừa trở mình mở mắt ra liền nhìn thấy một gương mặt phóng đại ở ngay bên cạnh.

Kỷ Niệm và Kỷ Hàn Thanh có đôi mắt khá giống nhau, đều là cặp mắt đào hoa điển hình. Đuôi mắt cong lên, đường cong đẹp đẽ, vừa dịu dàng vừa đa tình.

Kỷ Hàn Thanh thì cô không rõ, nhưng Kỷ Niệm thì đúng là đa tình thật.

Kiều Nhân bị cô ấy làm cho hết hồn, vốn định nuốt nước bọt mà lập tức bị nghẹn trong cổ họng, "Kỷ Niệm, cậu có bệnh à?"

Sáng sớm.

Đúng là Kỷ Niệm hiếm khi rời giường sớm như vậy.

Kiều Nhân mắt đối mắt với cô ấy, "Mới sáng sớm cậu nằm nhoài ra bên cạnh gối của tớ làm gì?"

Kỷ Niệm chống hai tay lên cằm, khẽ đảo mắt hai lần đánh giá cô:

"Tối qua cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ."

Kiều Nhân: "..."

Cô vẫn nhớ.

Tối hôm qua sau khi về nhà, Kỷ Niệm hỏi cô và Kỷ Hàn Thanh sao lại ở bên nhau. Có điều lúc đó đầu óc Kiều Nhân đang rối như tơ vò, ngoại trừ muốn đi ngủ thì cũng chỉ là muốn đi ngủ. Đừng nói tới việc trả lời câu hỏi của Kỷ Niệm, ngay cả Kỷ Niệm nói gì thì cũng như tiếng muỗi kêu vo ve bên tai cô.

Kỷ Niệm xoay vòng bao lâu cô cũng không nhớ rõ, cô chỉ nhớ lúc mình vừa từ buồng tắm ra không lâu, nhân lúc Kỷ Niệm đi rót nước liền ôm chần ngủ thiếp đi.

Một giấc tới bình minh.

Kết quả không nghĩ là cô ấy vẫn chưa bỏ đi.

Hôm nay Kỷ Niệm quyết tâm muốn hỏi cho ra lẽ, cầm cái gối mà Kiều Nhân đang dùng để che mặt thẳng tay ném xuống cuối giường.

"Nếu hôm nay cậu không trả lời tớ thì cậu cũng đừng mong rời khỏi giường."

Kiều Nhân: "Vậy tớ không xuống nữa, cậu nhớ mang cơm vào cho tớ."

Kỷ Niệm tức giận mò lấy cái gối ném cô: "Kiều Nhân."

"Được rồi được rồi tớ nói tớ nói," Kiều Nhân ôm gối, "Chính là muốn thử một chút."

"Chỉ muốn thử xem?"

"Không phải thì sao?"

Tiểu Kiều, cậu từng nghe một câu nói chưa?"

"Câu gì?"

"Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương thì đều là lưu manh."

"..." Kiều Nhân mặt không biến sắc đáp, "Chưa từng nghe."

Kỷ Niệm vẫn không nghĩ ra, "Sao lại đột nhiên đồng ý?"

Kiều Nhân hỏi ngược lại: "Đột nhiên sao?"

Cô không chỉ không cảm thấy đột nhiên mà thậm chí còn thấy đã quá lâu rồi.

Rõ ràng thời gian ở gần nhau cũng không được xem là quá dài, nhưng cô luôn cảm thấy như đã quen biết từ lâu, cảm giác sự động lòng đã tích lũy đến một mức độ nhất định, ở bên nhau chỉ là nước chảy thành sông thôi.

Không đợi Kỷ Niệm trả lời, cô liền nói: "Tớ không cảm thấy đột nhiên."

Kỷ Niệm "..."

Tối hôm qua, thật ra cô ấy đã nhắn tin hỏi Kỷ Hàn Thanh trước rồi, cô ấy dự định ra tay với anh trai mình trước, nếu như không hỏi được gì thì mới tính đến Kiều Nhân.

Kết quả cũng một vấn đề, hai người này dường như đã thương lượng trước vậy, đều trả lời giống nhau.

Đều là không cảm thấy đột nhiên.

Kỷ Niệm hơi buồn bực.

Trước đây chỉ cảm thấy hai người này giống như cầu nam nữ, giờ thì được rồi, chính là cầu nam nữ cầu kết với nhau làm việc xấu rồi.

Kỷ Niệm thở dài: "Tiểu Kiều, sau này cậu có thể đối tốt với tớ một chút không?"

Kiều Nhân xóc chần lên, rời giường thay quần áo, "Tớ đối xử với cậu không tốt sao?"

"Ý của tớ là sau này lúc nói chuyện với anh tớ, cậu nói đỡ giúp tớ vài câu."

Kiều Nhân quay đầu liếc nhìn cô ấy, "Ừ" một tiếng.

Kỷ Niệm vừa muốn thở ra một hơi, liền nghe thấy cô nói tiếp: "Tớ không đỡ được."

Nên cô chỉ có thể tự mình bịt tai lại thôi.

Ví dụ như cùng là một việc dính bột kem đánh răng lên người Kỷ Hàn Thanh, nếu như Kỷ Niệm làm tay sai nửa ngày thì với Kiều Nhân chỉ cần một cái hôn là có thể giải quyết được rồi.

Lần đầu tiên Kiều Nhân biết có đặt quyền thật là tốt, cô đặc ý đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Nửa phút sau cô không cần thận văng bột kem đánh răng đầy tay Kỷ Niệm.

Kỷ Niệm trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ: "Cầu, nam, nữ."

Kiều Nhân không nói gì, sau đó cực kì công bằng để cô ấy phun lại lên tay mình.

Thứ bảy Kiều Nhân hoàn toàn bận nghiên cứu luận văn.

Nếu như luận văn tốt nghiệp không yêu cầu nghiêm ngặt, cô hoàn toàn có thể tìm đọc mấy tư liệu sách báo có liên quan, dùng lời văn của mình chỉnh sửa một chút, cơ bản đã có thể nhanh chóng viết xong một phần luận văn rồi.

Nhưng từ khi giảng viên hướng dẫn của cô đổi thành Từ Thanh Mân, cho dù cô có thể làm như thế thật thì cũng không dám làm.

Trưa thứ bảy, Kiều Nhân gọi điện cho giáo sư Từ, xác nhận lại một lần nữa đề tài.

Tối hai giờ chiều, sau khi ngủ trưa một giấc, Kiều Nhân cầm giấy bút và máy ảnh đi ra nhà máy xử lý nước thải ở ngoại thành.

Chất lượng không khí ở khu vực lân cận nhà máy xử lý nước thải không tốt, so với khói bụi hàng ngày trong nội thành còn tệ hơn. Kiều Nhân đeo khẩu trang dày, mặc dù nhiệt độ khoảng hai mươi độ vẫn bịt rất kín, đi một vòng xung quanh nhà máy ghi chép cẩn thận.

Sau khi ghi chép xong lại đi phỏng vấn công nhân và người dân lân cận nhà máy xử lý nước thải.

Cả một buổi chiều, Kiều Nhân chỉ nghỉ ngơi mấy phút, mãi tới khi mặt trời xuống núi cô mới hoàn thành công tác phỏng vấn,

Vì không phải là chuyện công nên Kiều Nhân không có lý do dùng xe của tòa soạn. Lúc đến cô gọi taxi, kết quả lúc này đứng ở con đường bên ngoài

nhà máy xử lý nước thải, phát hiện ở đây căn bản không có mấy chiếc taxi.

Có một chiếc duy nhất đi ngang qua thì bên trong đã ngồi kín người, ngay cả cơ hội ngồi chung xe cũng không có.

Kiều Nhân đứng ven đường mười mấy phút, chỉ có thể mở điện thoại ra gọi một chiếc xe để về nội thành, đúng lúc điện thoại của Tống nữ sĩ gọi tới.

Trước khi nghe điện thoại, Kiều Nhân liếc nhìn thời gian.

Bảy giờ mười phút.

Hôm qua cô vừa về nhà, vì thế theo lý thuyết Tống nữ sĩ không có lý do gì để gọi điện cho cô cả, đặc biệt là vào thời điểm dở dang này.

Ăn tối cũng không phải ăn tối, ăn khuya cũng không phải ăn khuya.

Kiều Nhân đứng lủi vào bên trong một chút, vừa nghe máy liền nghe thấy đầu bên kia hỏi:

"Bảo bối ăn cơm tối chưa?"

"Vẫn chưa ạ."

Kiều Nhân liếc nhìn xung quanh xem có xe nào đi ngang qua không, "Con ra ngoại thành thu thập tư liệu thực tế, bây giờ chuẩn bị về."

Dường như bên Tống nữ sĩ đang có cuộc gặp mặt nhỏ, có giọng nữ đồng thời xen vào, tuy rằng giọng không lớn nhưng hợp lại cũng đủ náo nhiệt.

Kiều Nhân cảm thấy không đúng lắm, quả nhiên một giây sau, Tống nữ sĩ liền cười híp mắt nói:

"Đúng lúc, con tới đây ăn tối với mẹ đi."

"Chỗ mẹ có người khác mà," Kiều Nhân nghĩ thầm, cô cũng không lái xe, "Con không thích tụ tập đâu."

"Đến đây đi, mẹ giữ chỗ cho con."

"Mẹ..."

Bên kia có người gọi bà, Tống nữ sĩ nhanh chóng báo địa chỉ, "Nhất định phải đến đây, mẹ cho con niềm vui bất ngờ."

Kiều Nhân: "..."

Không đợi cô trả lời điện thoại đã bị ngắt.

Kiều Nhân mở lịch ra xem ngày, nhanh chóng xác nhận hôm nay không phải là sinh nhật mình.

Cô thật sự không nghĩ ra được là niềm vui bất ngờ gì, chỉ sợ một lát nữa Tống nữ sĩ lại mang cho cô kinh hãi. Cô mang theo trái tim lo lắng tiếp tục mở app đặt xe.

Sau khi hẹn mấy lần liên tục nhận được tin báo gần đây không có xe.

Kiều Nhân cũng không cố gắng nữa, mở wechat định nhắn tin cho Kỷ Niệm, kết quả vừa mở khung chat ra cô lại tìm đến tên của Kỷ Hàn Thanh, nhập vài chữ: [Chú nhỏ.]

Rất nhanh, đầu kia trả lời: [?]

Đối tượng của dấu hỏi chấm này đại khái chính là tiếng gọi "chú nhỏ".

Kiều Nhân lâu rồi chưa nói hai chữ này, tình cờ gọi một tiếng lại cảm thấy có cảm giác rất mới mẻ.

Đặc biệt là sau khi quan hệ của hai người có sự thay đổi, danh xưng này càng trở nên thú vị. Khóe miệng Kiều Nhân cong lên, tiếp tục gõ chữ:

[Ngài đang bận sao?]

Bên kia càng trả lời nhanh hơn: [Kiều Nhân?]

Kiều Nhân càng nở nụ cười lớn hơn, không để ý tới câu hỏi của anh, tự nhiên tiếp tục:

[Em đang đứng ở gần nhà máy xử lý nước thải ngoại thành, không thấy taxi.]

Kỷ Hàn Thanh: [Rồi sao?]

Rồi sao...

Kiều Nhân nghĩ mình đã nói đủ rõ rồi, cô không tin Kỳ Hàn Thanh nghe không hiểu. Cô thở dài, lần này nói trực tiếp:

[Anh tới đón em được không?]

Đầu bên kia yên tĩnh một lát sau đó có một dấu chấm tròn được gửi tới.

.....

Kiều Nhân nhớ Kỳ Niệm từng nói, lúc Kỳ Hàn Thanh gõ dấu chấm là muốn đối phương mau dứt đi nhưng lại lười gõ chữ.

Cô sùng sốt, [Đây ý là bảo em dứt đi sao?]

Lần này người kia không đáp.

Kiều Nhân đợi một phút, tới phút thứ hai, cô vừa muốn chất vấn một câu Kỳ Hàn Thanh liền gọi điện tới:

"Vừa nãy đang bàn chuyện công việc."

Vì thế đây là lý do bảo cô dứt đi?

Vừa ở bên nhau, ngày hôm sau đã thay đổi lớn như vậy. Kiều Nhân nổi giận đùng đùng đá bay một viên đá nhỏ, sau đó lạnh lùng đáp lại.

"Không phải."

Giọng Kiều Nhân vẫn không tốt, "Không phải cái gì?"

Đầu bên kia giọng nam nhẹ nhàng, mang theo ý cười nhàn nhạt: "Không phải ý bảo em dứt đi."

Kiều Nhân không tin: "Vậy là ý gì?"

"Ý tốt."

Kiều Nhân nghĩ thầm, đây đúng là lời cửa miệng của kẻ lừa đảo, khề hừ một tiếng:

"Anh đừng tưởng em không biết, Kỳ Niệm nói..."

"Em và con bé không giống nhau."

Đầu kia nhanh chóng có âm thanh cửa xe mở ra rồi đóng lại, "Gửi vị trí qua cho anh."

Kiều Nhân: "..."

Cô vẫn còn đang đắm chìm trong câu "Em và con bé không giống nhau", sùng sốt nửa ngày không có phản ứng, mãi tới khi đầu bên kia vang lên nụ cười trầm thấp, lên tiếng nhắc nhở: "Kiều Nhân?"

Lúc này Kiều Nhân mới phản ứng lại, sau khi cúp điện thoại lập tức gửi định vị qua.

Sau khi gửi xong còn không yên tâm, ngay sau đó cô lại hỏi: [Có xa không ạ?]

[Không xa lắm.]

Kiều Nhân cũng không nói nữa, kiểm tra máy ảnh và bút giấy một lần rồi cất gọn vào túi, ngồi xỏm xuống vừa chơi game vừa đợi Kỳ Hàn Thanh.

Quả nhiên là không xa lắm.

Kiều Nhân chơi xong một ván game, xe của anh đã dừng trước mặt cô.

Cô cũng chưa ngồi tới mức bị tê chân, đứng lên chạy một vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ.

Kỳ Hàn Thanh quay đầu nhìn cô một cái.

Kiều Nhân chạy cả một buổi chiều, tóc tai bị gió thổi lung tung. Cô đi gấp cũng không kịp trang điểm, chỉ bôi lớp kem chống nắng mỏng, lúc này trên mặt vẫn trong trẻo, sạch sẽ.

Anh nhìn cô chớp mắt: "Đi đâu?"

"Quán trà Vĩnh Hòa."

Kiều Nhân dựa lưng vào ghế, cả buổi chạy quanh cuối cùng cũng cảm thấy hơi mệt mỏi: "Mẹ của em gọi em qua."

Kỷ Hàn Thanh quay đầu sau đó khởi động xe.

Trong xe yên tĩnh chưa tới nửa phút, anh lại hờ hững mở miệng: "Đi làm gì?"

"Không biết." Kiều Nhân cảm thấy tính tình của người đàn ông này thật sự thú vị, cô híp mắt cười khề, "Có thể là muốn giới thiệu cho em một anh giai nhỏ đẹp để nào đó."

Đầu ngón tay anh hơi nâng lên, nhẹ nhàng gõ vào tay lái mấy lần. Một giây sau, xe vừa đi được mấy phút đã dừng lại ven đường.

"Anh không đẹp trai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Phía sau ánh chiều tà le lói là màn đêm đang lặng lẽ kéo đến.

Ánh đèn đường ở khu vực ngoại thành trước nay luôn mờ mờ không rõ, lúc này anh nghiêng đầu nhìn cô, ngũ quan như ẩn như hiện trong không gian tranh sáng tranh tối, chỉ có đôi mắt ấy vẫn lóe sáng, rất rõ ràng.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm đôi mắt kia, đáp một tiếng.

Đẹp thì đúng là đẹp, có điều... "Anh không phải là anh giai nhỏ mà?"

Chỉ dựa vào tuổi tác thì vẫn có thể miễn cưỡng xếp Kỷ Hàn Thanh vào nhóm đó, nhưng nếu xét cả vai vế thì anh cách xa ba chữ "anh giai nhỏ" hơn mười vạn tám nghìn dặm.

Kiều Nhân mở album ảnh trong điện thoại ra, tiện tay ấn vào một tấm hình đưa tới: "Kiều này mới là anh giai nhỏ."

Ánh sáng bên trong xe hơi mờ, tuy độ sáng của màn hình điện thoại đã được tự động điều chỉnh về mức tối nhất nhưng liếc nhìn sang vẫn cảm thấy có chút chói mắt.

Kỷ Hàn Thanh theo bản năng nheo mắt, sau đó khi nhìn rõ người trong hình càng cảm thấy chói mắt hơn.

Anh có ấn tượng với người này.

Hiện tại wechat của Kiều Nhân đang để ảnh đại diện của anh ta, đổi qua đổi lại mấy lần, có điều lần nào cũng chỉ là đổi từ một tấm ảnh này thành một tấm ảnh khác, từ kiểu nhắm mắt sang kiểu mở mắt.

Có thể thấy, cô đặc biệt chú ý với người đàn ông này.

Kỷ Hàn Thanh nắm chặt tay cô sau đó kéo xuống, tay Kiều Nhân và cả điện thoại đều bị giam ở trên ghế, anh nhẹ nhàng hừ một tiếng:

"Đừng có nhắc đến hán trước mặt anh."

Nghe anh nói vậy, đột nhiên Kiều Nhân thấy hứng thú, hai mắt sáng lên: "Anh biết anh ta à?"

"Không quen biết."

Kiều Nhân nhất thời thất vọng, cô vốn nghĩ, nếu như Kỷ Hàn Thanh biết, nói không chừng còn có thể xin chữ ký giúp cô... Kiều Nhân hít mấy hơi liên tiếp, giọng điệu cũng trở nên uể oải:

"Ngày trước em làm ở tạp chí giải trí, luôn muốn đi phỏng vấn anh ta một lần, đáng tiếc vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp, em sẽ không phải ở đây xem ảnh."

Kỷ Hàn Thanh: "Ha ha." (Tự dưng tưởng tượng ra điệu cười nhạt của chú Kỷ thấy buồn cười =))))))

Còn muốn tìm thời cơ thích hợp?

Cô nằm mơ đi.

Kiều Nhân nói chuyện cũng biết dừng đầu óc, biết nhắc tới người đàn ông khác là không được, đặc biệt là lúc ở bên cạnh người đàn ông đang là bạn trai đương nhiệm của mình. Cô thấy tốt nhất là nên chuyển đề tài:

"Thật ra em cũng không phải đặc biệt thích anh ta."

Nhưng đáng người đẹp thì từ trước đến nay luôn dễ lấy được hảo cảm của người khác, huống hồ người được xem là một nửa thần tượng của Kiều Nhân này còn chưa từng có scandal nào, là một người nổi tiếng có nhân cách tốt đối với giới phóng viên bọn họ.

Có điều những câu này không thể nói trước mặt Kỷ Hàn Thanh được, sau khi lăm nhăm mấy câu, Kiều Nhân thu lại điện thoại thuận tiện xóa ảnh của anh giai nhỏ kia đi.

Để tỏ rõ thành ý của mình, cô trực tiếp xóa luôn album ảnh của thần tượng đó, cũng không chớp mắt cái nào mà xóa luôn:

"Em xóa hết rồi."

Dù sao cô cũng đã sao lưu lại rồi, giữ trong máy tính mấy trăm cái ảnh.

Kiều Nhân thầm khen mình thật cơ trí, vừa muốn thu lại điện thoại đang đưa cho Kỷ Hàn Thanh xem thành quả, liền nghe thấy anh nhẹ nhàng cười một cái, "Trông anh không hào phóng như vậy sao?"

"..."

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng, mãi mấy giây sau, cô nhìn thấy trong tầm mắt Kỷ Hàn Thanh là màn hình điện thoại vừa tự động tắt đi mới phát hiện ra.

Vội lấy lại điện thoại bật lên xem, trên màn hình khóa cũng là hình ảnh nam thần tượng của cô, vừa nãy tâm tư cô bay bổng nên không chú ý tới.

Kiều Nhân cúi đầu tiếp tục mở album ảnh ra, "Em lập tức đổi ngay."

Đổi xong hình nền rồi, Kiều Nhân đổi toàn bộ thành hình một con rồng, lúc ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Hàn Thanh cuối cùng thấy khuôn mặt anh không còn cảm xúc gì khác thường nữa.

Đầu chỉ là không hào phóng, quả thực là hẹp hòi muốn chết.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm người đàn ông vừa khởi động xe lần nữa và chuyên tâm lái xe, đang định thu hồi tầm mắt lại, khóe miệng anh hơi nhếch lên, nói: "Nếu hôm nay anh không rảnh thì em định quay về kiêu gì?"

"Thuê xe."

Nhận ra mình nói không đủ rõ ràng, Kiều Nhân lại bổ sung một câu: "Em định lên mạng đặt xe... Có điều bên này hẻo lánh quá, xe riêng cũng không nhiều."

App cũng mở ra rồi, tiền chuẩn bị xong hết, kết quả tìm mãi không có xe.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh hơi dùng sức nắm chặt tay lái, vì dùng sức nên khớp xương hơi nổi lên, Kiều Nhân nhìn thấy mà không hiểu vì sao, mãi tới tận khi nghe thấy anh hỏi: "Xem tin tức chưa?"

"... chưa ạ."

Anh nâng mắt, liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Kiều Nhân lập tức mở app tin tức trong điện thoại ra, cô cũng không cần phải kéo xuống đã dễ dàng nhìn thấy tin tức mà Kỷ Hàn Thanh muốn cô xem. Trên tiêu đề viết rất rõ ràng "Cô gái đêm khuya thuê xe, bị tài xế cướp của giết người."

Ngón tay Kiều Nhân chuyển động, sau đó hơi run run mở ra những tin tức liên quan.

Hầu như đều là tin về sự cố thuê xe.

Nặng là cướp của, nặng thì mất luôn cả mạng. Kiều Nhân xem đến mức da đầu tê dại, tóc gáy dựng lên, cô nuốt nước bọt, đột nhiên vui mừng vì hôm nay mình đã không gọi xe.

"Ồ bộ phận của em có người đang chạy tin này đấy. Thứ hai em có thể hỏi cô ấy tình huống cụ thể một chút."

Kiều Nhân không nói lời nào.

Lúc xe dừng lại dưới đèn đỏ ở giao lộ, Kỳ Hàn Thanh quay đầu nhìn cô, thấy phản ứng của cô thì nở nụ cười: "Sợ à?"

Sợ thì khẳng định là sợ, tuy rằng cô có học Taekwondo mấy năm, nhưng lỡ tội phạm có vũ khí, cô cũng chỉ có thể ngồi im chờ chết thôi.

"Lần sau gọi thẳng cho anh."

Kiều Nhân gạt đầu, gạt xong lại nghĩ đến một vấn đề: "Lỡ như anh không rảnh thì sao."

"Chỉ cần em nói sợ, anh đương nhiên sẽ rảnh."

Khóe miệng Kiều Nhân cong lên.

Đó là lúc anh có mặt ở Bắc Thành.

Nếu như đi công tác ở nơi khác, có khi hoa hiên vàng cũng nguội* cả rồi anh mới tới đón cô được.

(Hoa hiên vàng cũng nguội* là một cách nói của người Trung Quốc xuất phát từ thơ văn cổ, giải thích cụ thể ra thì khá dài dòng. Đại khái cũng giống như khi người Việt Nam nói là "Chờ tới mùa quýt sang năm")

Kiều Nhân chớp mắt một cái, Kỳ Hàn Thanh liền hiểu cô muốn nói gì: "Nếu như anh không ở đây, có thể gọi người khác tới đón em."

"..."

Sao lúc này cô không nghĩ ra nhỉ.

Quả nhiên tình yêu khiến người ta mù quáng, phụ nữ đang yêu đều không có trí thông minh.

Kiều Nhân tự an ủi mình có lẽ người khác cũng giống như mình vậy, lại nhìn thấy Kỳ Hàn Thanh nhếch môi, thấp giọng lờ mờ nói ra một chữ:

"Ngốc."

Kiều Nhân: "..."

Ngày hôm nay hiếm khi không tắc đường.

Lúc Kỳ Hàn Thanh dừng xe ở quán trà Vĩnh Hòa mới là bảy giờ bốn mươi phút, màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, cuộc sống về đêm của người Bắc Thành bắt đầu.

Kiều Nhân ở trong xe phiền muộn không muốn xuống, hết sức kéo dài thời gian, tới tận tám giờ năm phút cô mới mang theo tâm trạng đầy chờ mong gọi điện cho Tổng nữ sĩ.

Điện thoại vừa kết nối, cô liền hỏi: "Mẹ, tám giờ rồi, mẹ đã ăn xong về nhà chưa?"

"Chờ con gái mà, dù có mười giờ tối mẹ cũng đợi được."

Được rồi, đúng là hoàn toàn không có đường trốn mà.

Kiều Nhân cúp điện thoại, bởi vì không biết Tổng nữ sĩ tính toán điều gì, lúc cô đi vào quán trà ngay cả mí mắt cũng cảm thấy căng thẳng.

Kỳ Hàn Thanh đi theo ngay sau cô vài bước chân, không nhanh không chậm.

Tiếng bước chân truyền vào tai cô, tần suất không lớn, âm thanh nhẹ nhàng. Kiều Nhân đi mấy bước, thực sự không chịu được phải quay lại liếc nhìn Kỳ Hàn Thanh: "Nếu không... Hay là anh đừng vào?"

Anh cúi đầu nhìn cô: "Tại sao?"

"Bên trong hình như đều là mấy cô bác ngang tuổi mẹ em, "Kiều Nhân há miệng nói liêu, "Anh vào có vẻ không thích hợp."

Vừa dứt lời, đúng lúc không khéo, cửa phòng bao bên cạnh bị mở ra. Tổng nữ sĩ mang theo phong thái xinh đẹp đứng ở ngay cửa.

"Bảo bối, rốt cục con tới rồi..."

Con gái đứng ngay trước mặt, Tổng nữ sĩ không lập tức chú ý đến Kỳ Hàn Thanh. Bà mở rộng cánh cửa ra, cười tươi như hoa hướng dương, tao nhã lại mang theo mấy phần xảo quyệt: "Surprise!"

Mí mắt Kiều Nhân càng nháy mạnh hơn.

Cô nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra vẫn giống như đang nằm mơ. Không phải là cảnh tượng trong mơ, mà là người đang đứng trước mặt cô chưa tới hai mét

thật không thể tin nổi.

Kiều Nhân tròn tròn mắt, sau đó lại tiếp tục tròn mắt, khước miệng cử động mấy lần mới nói được thành câu:

"Mẹ, mẹ gọi con đến đây..."

"Mẹ biết con thích Tiểu Hàn, ngay cả ảnh đại diện Weibo cũng dùng ảnh cậu ấy. Hôm nay tình cờ gặp được, vì thế nên mẹ gọi con tới cho con niềm vui bất ngờ!"

Tổng nữ sĩ rõ ràng cực kì hài lòng đối với kế hoạch của mình, giọng còn mang theo vẻ nhẹ nhàng không hợp với tuổi tác của mình.

Nhưng Kiều Nhân nghe xong không cảm thấy nhẹ nhàng chút nào, tầm mắt cô hơi chệch sang bên trái. Còn chưa kịp rời đi liền nghe thấy anh "Ồ" một tiếng lạnh lạnh.

Kiều Nhân nghĩ thầm, xong.

Người khác ít nhất còn lén lút sau lưng bạn trai mình giở trò, lần này cô hay rồi, ngay trước mặt bạn trai mình, quang minh chính đại biểu diễn một màn... "hồng hạnh vượt tường".

SPOIL Chương 49:

"Hôm nay là thứ bảy, có cho em tiền làm thêm giờ không?"

"Cho."

"Bao nhiêu tiền?"

"100?"

"Không phải."

"..... 1000?"

"Anh."

"Cái gì?"

"Tiền công làm thêm giờ là anh."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Tuy rằng bức tường này cũng không phải do Kiều Nhân chủ động nghĩ ra, nhưng dù thế nào cô cũng vẫn cảm thấy có chút tội lỗi.

Bất kể là nhiều hay ít thì nhất định cũng là có.

Tổng nữ sĩ vừa muốn nói tiếp, liếc mắt một lại liền chú ý tới người đàn ông đang đứng bên cạnh Kiều Nhân. Rõ ràng bà không nghĩ là sẽ đụng mặt Kỷ Hàn Thanh ở đây, sững sốt một giây mới nói: "Tiểu Kỷ cũng tới dùng cơm à?"

Rõ ràng bà không thể móc nối hai người này với nhau, chỉ cho là bọn họ vô tình gặp nhau trước cửa.

Khước miệng Kỷ Hàn Thanh hơi nhếch lên, không biểu lộ cảm xúc gì: "Vâng."

Anh là người cực kỳ giỏi ngụy trang, lúc này nói chuyện vẫn có thể tỏ ra sóng yên gió lặng, khiến người khác căn bản không thể đoán được tâm tình gì.

Trong lòng Kiều Nhân càng lúc càng lo lắng, tầm mắt không dám chuyển đi nữa, chỉ dừng lại trên ống quần tây của anh vài giây rồi thu về. Cô nhẹ nhàng nghiêng đầu, giọng cũng nhỏ đi hẳn: "Mẹ..."

Tình hình trong nháy mắt cực kì lúng túng.

Cho dù loại lúng túng này chỉ mình Kiều Nhân cảm nhận được.

Rõ ràng Tổng nữ sĩ không nhận ra ý tứ của con gái, chỉ thấy sắc mặt cô không được tốt, giọng nghe như muốn khóc tới nơi, vừa bắt đầu đi lại vừa đáng yêu. Bà sững sốt một chút mới nhẹ nhàng hỏi: "Sao thế bảo bối? Nhìn thấy thần tượng không vui sao?"

Kiều Nhân không phải là không vui, mà cô thật sự rất không vui.

Hôm nay nếu như Kỷ Hàn Thanh không đứng bên cạnh, cô có khi còn có thể kích động tới mức lao tới xin chữ kí, nói không chừng còn ôm ấp thân mật với thần tượng ấy chứ.

Thế nhưng có vị Đại Phật tôn kính như thế này đứng bên cạnh, chỉ nghĩ thôi cô cũng không dám. Cô nhú mào, nhỏ giọng lầm bầm:

"Mẹ, sao mẹ không nói trước cho con biết..."

Bảo sao trước lúc đến đây mí mắt cô nháy liên tục.

Tổng nữ sĩ cảm thấy vô tội, "Không phải là dành cho con ngạc nhiên vui mừng sao... Nếu nói trước thì còn gọi gì là ngạc nhiên nữa?"

Nhất thời Kiều Nhân không nghĩ ra lý do phản bác.

Tổng nữ sĩ thấy phản ứng của cô không giống trong tưởng tượng lắm, bắt đầu tự phán đoán nghi ngờ. Bà quay đầu mỉm cười xin lỗi người bên trong sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhỏ giọng hỏi Kiều Nhân:

"Lẽ nào con không thích Tiểu Hàn nữa à?"

Kiều Nhân nháy nháy mắt nhìn bà, ra hiệu cho bà chú ý đến người bên cạnh một chút.

Tổng nữ sĩ căn bản không để ý đến cô, mở hình đại diện wechat của Kiều Nhân ra xem, càng lúc càng kinh ngạc:

"Không đúng, ảnh đại diện vẫn là hình cậu ấy mà."

Kiều Nhân: "..."

Có lẽ qua ngày hôm nay, tới ảnh đại diện wechat cô cũng không giữ nổi nữa rồi.

Tổng nữ sĩ cắt điện thoại đi, "Vừa nãy mẹ nghe nói, Tiểu Hàn vẫn chưa có bạn gái. Người trong làng giải trí mà, không có bạn gái thì khó khăn biết bao... Tiểu Kiều, nếu không con xem xét đến cậu ấy một chút?"

Bà không hề coi Kỷ Hàn Thanh như người ngoài, nói liền một mạch câu này, nói xong còn quay đầu liếc nhìn anh một cái.

"Tiểu Kỷ, cậu nói phải không?"

(Thật sự, mình xin phép cười một cái =))))))))))

Kiều Nhân: "..."

Cô cảm thấy lúc này mình giống như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta xâu xé, căn bản ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Quay đầu lại nhìn, người kia vẫn là vẻ mặt đó, khóe miệng nở nụ cười như có như không, nhưng tầm mắt nâng lên trên một chút, ánh mắt anh rõ ràng cực kì lạnh.

Anh cũng không nói gì nhiều, tiếp tục nhẹ giọng đáp.

Tổng nữ sĩ nhận được sự phối hợp của Kỷ Hàn Thanh, càng lúc càng hăng hái tự biên tự diễn, kéo tay Kiều Nhân dặn:

"Đợi lát nữa lúc đi vào con nhớ tỏ ra rụt rè một chút, không nên nhìn thấy người mình thích lập tức nào vào."

Kiều Nhân gục đầu, rủ rủ không muốn nói chuyện.

Tổng nữ sĩ mở cửa ra một lần nữa, sau khi đi vào vẫn không an tâm hỏi: "Nghe thấy chưa?"

Kiều Nhân: "Con nghe rồi."

Tổng nữ sĩ kéo Kiều Nhân vào, sau đó quay đầu cười với Kỷ Hàn Thanh, "Tiểu Kỷ, cậu đi trước đi. Trờ về nhớ giúp tôi và lão Ngụy hỏi thăm cha mẹ cậu."

Kỷ Hàn Thanh: "Được ạ."

Rất nhanh, cửa phòng riêng bị Tổng nữ sĩ đóng lại ngay trước mặt Kiều Nhân.

Sau khi một tiếng "kịch" nhẹ nhàng vang lên, người bên ngoài và âm thanh đều bị ngăn cách. Kiều Nhân nhìn chăm chăm vào cửa gỗ màu đen vài giây, còn chưa nghĩ ra lát nữa phải giải thích thế nào, cánh tay đã bị Tống nữ sĩ kéo một cái:

"Đi tới chào hỏi các dì đi."

Trong phòng có khoảng năm, sáu người tầm tuổi Tống nữ sĩ, trang phục vô cùng tinh tế. Hầu hết Kiều Nhân đều đã từng gặp, sau khi chào hỏi xong liền đi về một góc sofa ngồi xuống, ôm lấy cánh tay người phụ nữ có dáng vẻ giống Tống nữ sĩ đến mấy phần:

"Dì, khi nào chị họ trở về ạ?"

Nhà họ Tống có hai con gái, một là Tống Vân, mẹ của Kiều Nhân; còn một là Tống Lâm, chính là người dì mà Kiều Nhân đang ôm cánh tay.

Tống Lâm nheo mắt Kiều Nhân: "Mấy ngày nữa sẽ về."

Kiều Nhân mấy hôm trước cũng tán gẫu với Tân Nhan, nhưng phần lớn chỉ nói chuyện cho vui. Tân Nhan bận công việc, hiếm khi mới có thời gian đi hưởng tuần trăng mật cùng anh rể cô, cô cũng không tiện quấy rối thế giới riêng của hai người họ. Lần nào tán gẫu cũng chỉ giới hạn trong khoảng thời gian mười phút.

Bởi vậy Kiều Nhân chưa kịp hỏi lúc nào chị ấy trở về.

Tống Lâm cũng chỉ có một cô cháu gái là Kiều Nhân, bình thường không mấy khi gặp mặt nên hỏi đông hỏi tây ân cần một hồi lâu. Mãi mười phút sau, Tống nữ sĩ từ phòng rửa tay quay lại, không thấy Kiều Nhân và Tiểu Hàn ngồi cạnh nhau mà lại ngồi cạnh em gái mình tán gẫu khí thế ngất trời.

Bà hít sâu một hơi, lôi Kiều Nhân đứng dậy khỏi sofa: "Ngồi đây làm gì?"

Kiều Nhân: "Không thì con phải ngồi đâu?"

"Con không thấy Tiểu Hàn ngồi đó một mình sao?" Tống nữ sĩ hất cằm, "Qua tâm sự với cậu ấy đi."

"Mẹ, con với anh ta không phải là kiểu thích kia."

"Vậy là kiểu thích nào?"

"Giống như kiểu mẹ thích quán quân bơi lội kia kia," Kiều Nhân thật sự không chịu nổi Tống nữ sĩ, sợ một lát nữa bà lại đuổi cô sang đó giống như không trâu bắt chó đi cày nên thẳng thắn nói luôn, "Hơn nữa, con có người con thích rồi."

"Mẹ biết..."

Tống nữ sĩ vừa phối hợp trả lời, sau khi nói ra hai chữ này, lúc nghỉ lại đột nhiên phát hiện có điểm lạ. Bà nhú mày, đưa tai sát tới chỗ Kiều Nhân.

"Con nói gì?"

"Con có đối tượng rồi."

Tống nữ sĩ vẫn không thể tin được, lúc này bà vẫn cho là mình nghe nhầm, nhìn em gái đang ngồi uống trà ở đó:

"Lâm Lâm, Tiểu Kiều vừa nói cái gì?"

So với bà, Tống Lâm bình tĩnh hơn nhiều, không ngắt đầu mà lặp lại câu nói của Kiều Nhân một lần.

Dĩ vậy nói bảo sao Kiều Nhân hôm nay nhìn không giống ngày trước.

Cụ thể không giống ở chỗ nào thì vẫn còn chưa nghĩ ra, hiện tại hiểu rồi... Bản lĩnh làm nũng nâng cao lên một bậc rồi.

Tống Lâm: "Chị, nghe rõ không?"

Tống nữ sĩ: "..."

Bà quay đầu sang nhìn Kiều Nhân, "Qua lại không?"

Kiều Nhân không dám đáp ngay, sau khi suy nghĩ đến hậu quả của hai loại đáp án có thể xảy ra liền dứt khoát đáp:

"Vẫn chưa."

Nếu như có qua lại rồi, câu tiếp theo Tống nữ sĩ nhất định nói "Ngày mai mang về nhà cho mẹ gặp một chút".

Nếu như đối tượng là những người khác thì không nói, quan trọng là quan hệ của cô và Kỳ Hàn Thanh không đơn giản như vậy. Cô vẫn chưa chuẩn bị

tốt trong lòng, vì thế căn bản không thể nói ra quan hệ của bọn họ được.

Nhưng nếu trả lời là "Vẫn chưa" thì sẽ không như vậy, Tống nữ sĩ sẽ không đòi gặp mặt...

Đúng như dự đoán, Tống nữ sĩ trợn tròn mắt: "Con yêu đơn phương người ta?"

Kiều Nhân không nói lời nào, bày ra vẻ mặt xin lỗi.

"Chưa tỏ tình hay là tỏ tình bị từ chối rồi?"

"..."

"Con trai nhà ai mà có mị lực như vậy?"

"..."

Mặc kệ Tống nữ sĩ hỏi gì, Kiêu Nhân đều làm ra vẻ mặt xấu hổ.

Sau khi hỏi vài câu không có hồi đáp, rốt cục Tống nữ sĩ không thể không bỏ cuộc. Ngược lại bà cho rằng Kiêu Nhân đang gặp khó khăn nên không có tâm tình nói chuyện.

Không trách từ nãy khi nhìn thấy Kiêu Nhân, trông con gái có vẻ tâm trạng không được tốt.

(Tốt sao nổi khi thân tượng ở trước mặt mà không dám nhào tới, bạn trai thì bị nhốt ngoài cửa về mặt như sắp hủy diệt thế giới =))))))

Tống nữ sĩ không dám hỏi cô nữa, vỗ vỗ vai Kiêu Nhân, cũng không đuổi cô sang chỗ Tiểu hàn nữa, tự mình chạy tới ứng phó với "ngạc nhiên vui mừng" này.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, ngã xuống ghế sofa, vừa định rót cốc nước thì nghe thấy Tống Lâm hỏi:

"Qua lại rồi chứ?"

Tay Kiêu Nhân run lên, suýt nữa không cầm được cái cốc.

"Lúc chị họ cháu vừa bắt đầu hẹn hò cũng lừa đi nói như vậy."

Tống Lâm vẫn không nghĩ ra, "Có điều lúc đó chị cháu là yêu sớm, cháu cũng không phải yêu sớm, lừa mẹ cháu làm gì?"

Kiều Nhân siết chặt bàn tay, "Sợ bà không tiếp nhận được trong chốc lát."

Tống Lâm: "Xấu quá à?"

"...Không phải."

Cực kỳ đẹp trai.

"Lớn hơn cháu khoảng hai mươi tuổi?"

"... Cũng không phải."

Tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp thành công.

Tống Lâm không rõ, "Vậy rốt cục vì cái gì mà không dám cho người khác gặp."

Kiều Nhân nắm tóc, vừa nhắm mắt giả chết.

Có thể gặp được, chỉ là tạm thời không thể để Tống nữ sĩ và Ngụy Duyên gặp mà thôi.

Kiều Nhân một mực câu giờ, kết quả vẫn phải tiếp tục câu giờ tiếp.

Cô ở trong phòng riêng liên tục xem giờ, sau khi nhìn mấy lần, cuối cùng đã tới chín giờ.

Cũng không biết có phải Kỷ Hàn Thanh đã đi rồi không, cô không dám nhắn tin cho anh. Cô buồn bực khó chịu, đành mở tin tức ra đọc.

Hôm qua vụ việc cướp của giết người khi thuê xe ảnh hưởng không nhỏ, lúc này gần như đã chiếm trang đầu của một loạt trang báo lớn. Kiêu Nhân điểm qua mấy tòa soạn nổi danh, từng cái từng cái bắt đầu đọc.

Khi đọc đến tòa soạn của mình, vừa vào đã nhìn thấy một tiêu đề phía trước có chữ "hew" màu đỏ, nhìn lại thời gian, vừa đăng hai phút trước.

Hắn là tin tức mới nhất.

Vừa vào xem, trên đầu là một vài dòng thuật lại sự việc. Kiều Nhân đọc từng chút từng chút một, ngón tay trượt xuống, lúc nhìn thấy phần tóm tắt tình hình mới nhất: [Cha của cô gái bị cướp vì không có tiền nên không thể tiến hành phẫu thuật, 8 giờ 56 phút 48 giây không được cấp cứu đã tử vong.]

Phía dưới có vài bức ảnh, có hình ảnh bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu, có cả tấm hình cô gái bị cướp ôm lấy bác sĩ khóc.

Kiều Nhân đau đầu ần ần huyết thái dương, trong lòng khó chịu.

Tổng Lâm thấy khóe miệng cô xụ xuống, nghiêng người sang xem, "Sao vậy?"

Kiều Nhân đưa điện thoại cho đi xem

Hai, ba phút sau, Tổng Lâm xem qua, "Sau này ra ngoài một mình cẩn thận chút."

Dừng một chút, đi thờ dài, "Chị cháu lúc làm nghiên cứu sinh có lần ở lại phòng thí nghiệm, mười một giờ đêm mới về. Ở ngay trong trường suốt nửa bị người bên trong một chiếc xe bắt đi."

Kiều Nhân nhớ Tân Nhan từng nhắc với cô.

Lúc đó cô không có ở hiện trường nhưng nghe chị ấy kể cũng cảm thấy sợ.

Tổng Lâm đưa điện thoại lại: "Sau này một mình ở bên ngoài, cẩn thận một chút không thừa đâu."

Kiều Nhân gạt đầu, vừa nhận lại điện thoại đúng lúc điện thoại rung lên.

Cô nhìn màn hình hiển thị, sau khi nói với Tổng Lâm một tiếng đứng dậy ra ngoài nghe máy.

Dù sao cũng là quán trà, trong hành lang khá yên tĩnh, ánh sáng có một chút vẻ cổ điển, không phải ánh đèn cam quá chói mắt.

Thời gian không còn sớm, Kiều Nhân đi học theo hành lang mấy bước, vừa nghe máy đã thấy giọng nóng vội của người ở đầu dây bên kia:

"Tiểu Kiều, bây giờ cậu có thời gian không?"

Không gian ồn ào, Kiều Nhân nói to: "Có, sao thế?"

"Vậy cậu có thể chạy tới bệnh viện số ba một chuyến không? Tổ không gọi được cho những người khác trong văn phòng... Tiểu Kiều cậu mau đến đây đi, lúc đến thì gọi điện cho tớ, tớ ra cổng bệnh viện đón cậu."

Cô ấy không có thời gian giải thích thêm, nói xong liền cúp máy.

Kiều Nhân sững sốt vài giây, vừa nãy cô mới đọc tin qua, hình như cha của cô gái bị cướp đang ở bệnh viện số ba. Lúc này Lục Hạ gọi cô gấp gấp như vậy chắc chắn cũng là vì chuyện này.

Kiều Nhân không dám trì hoãn nữa, sau khi nãy chữ "bệnh viện số ba" đảo qua đảo lại bên tai vài lần, cô mới kịp phản ứng cũng không quay lại phòng trà nữa mà nhấn tin cho Tổng nữ sĩ sau đó đi thẳng xuống lầu.

Cô đi vội, bước chân dài hơn bình thường nhiều, xuống đến dưới lầu còn chưa mất tới một phút. Nhanh nhanh chóng chóng chạy tới ven đường, vừa muốn đưa tay gọi xe, bên đường đối diện vang lên một tiếng còi.

Kiều Nhân ngược mắt nhìn thấy xe của Kỷ Hàn Thanh dừng ở đối diện.

Cô đứng nửa phút, vừa định bước chân đi sang, điện thoại liền rung lên.

Kỷ Hàn Thanh nhắn tin đến: [Ngoan ngoan đợi, chờ anh hai phút.]

Kiều Nhân lập tức thu chân lại, tâm tình đang xao động bỗng bình tĩnh trong chớp mắt. Cô đứng đó, ngoan ngoan đợi.

Hai phút sau, xe dừng lại trước mặt, Kiều Nhân mở cửa ghé lái phụ ngồi lên.

Rất nhanh, chiếc xe màu đen hòa vào dòng xe cộ.

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô: "Bệnh viện số ba?"

Kiều Nhân mệt mỏi đáp: "Vâng."

Tin tức của Kỷ Hàn Thanh chắc chắn nhanh nhạy hơn cô nhiều, cô cũng không cần phải thích thêm. Sau khi dựa lưng vào ghế, ban nãy đi xuống lầu quá

nhANH, hinh nhU chAn bỊ trỌ.

Lúc bước đi không thấy đau mắY, hiện tại ngòI yên tĩnh mới cảm thấy hơi khó chịu.

Kiều nhAn nhú mắY, tay phải đƯa xuốNg nhẹ nhàng ấN vào mắT cá chAn.

Anh hơi cau mắY, "Sao vậy?"

"Hinh nhU bỊ trỌ chAn."

"Kiều NhAn..."

Giọng Kỳ Hân Thanh nặng nề, Kiều NhAn chớp mắT mắY cái, ngắNg đầU tội nghiệp nhìn anh: "Sao vậy?"

Kỳ Hân Thanh nhìn sang, giọng vô thức nhẹ nhàng hơn nửa phần: "Đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Không cần, hết đau rồi."

Để chứng minh, Kiều NhAn còn đặc biệt bỏ tay ra, giấN lông mắY cử độnG cổ chAn cho anh xem.

Đúng là không nghiêm trọng lắm, nhưng vẫn hơi đau.

Kiều NhAn không muốn lãng phí thời gian vì chuyện này, đặc biệt là thời gian hôm nay gấp gáp, cô nghiêng đầU nhìn Kỳ Hân Thanh:

"Hôm nay là thứ bảy."

"Ừ."

"Có cho em tiền làm thêm giờ không?"

Anh cong môi, sự tức giận vốn nín nhịn trong lồng ngực vì cái tên "Tiểu Hân" kia lúc này bỗng tan đi không ít, anh trả lời Kiều NhAn: "Cho."

MắT Kiều NhAn sáng lên, trong nháy mắT giống như người vì ham tiền mà sáng mắT: "Bao nhiêu tiền?"

Ngón trỏ anh đang đặt trên tay lái hơi nâng lên.

Kiều NhAn: "100?"

"Không phải."

"... 1000?"

Quả nhiên là người có tiền, ra tay hào phóng, chỉ vậy đã hơn một nghìn.

Kiều NhAn vừa muốn cảm thán một câu về chủ nghĩa tư bản, còn chưa kịp nói ra miệng liền nghe thấy tiếng cười khẽ của anh:

"Anh."

"Cái gì?"

"Tiền làm thêm giờ là anh."

"..."

Kiều NhAn nghĩ thầm, hôm nay gần như toàn bộ nhân viên bộ phận xã hội đều tăng ca, vậy thì Kỳ Hân Thanh bận rộn muốn chết sao?

Cô khẽ hừ một tiếng, "Là xe của anh hay đồng hồ đeo tay của anh?"

Phía trước mặt chính là bệnh viện số ba, đầU Kiều NhAn không biết bị làm sao đột nhiên bật thốt ra một câu:

"Hay là thân thể?"

Dứt lời, xe cũng dừng lại.

Kỳ Hân Thanh liếc mắT nhìn cô, đƯa tay giấT caravat đáp: "Thân thể."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Rõ ràng anh nói ra hai chữ này không mặn không nhạt, thậm chí không nghe ra âm điệu lên xuống, nhưng lọt vào tai Kiều Nhân lại giống như có ý ám chỉ, nặng nề đập tới.

Kiều Nhân bị hoa mắt chóng mặt, hồi lâu mới phản ứng được, ánh mắt cô sụp xuống yên lặng quay đầu đi. "À."

Dừng một chút, cô lại mở miệng hỏi: "Em có thể không nhận không?"

Anh thẳng thừng cự tuyệt: "Không thể."

Kiều Nhân: "Vậy giảm giá thì sao?"

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô, ánh mắt càng sâu càng trầm, ngón trỏ tay phải của anh dừng lại ở nút thắt cà vạt, không cử động một lúc, chỉ hỏi lại:

"Em muốn giảm thế nào?"

Kiều Nhân bị anh nhìn như vậy, câu "800 đồng" vừa định tuôn ra khỏi miệng liền thu lại trong chớp mắt.

Cô trừng mắt, vừa nghĩ làm sao thoát qua cửa ải này trước thì chuông điện thoại bỗng vang lên.

Lần thứ hai Lục Hạ gọi điện tới.

Kiều Nhân căng môi trong nháy mắt, cô nhìn Kỷ Hàn Thanh một lúc sau đó trượt phím nghe.

Đầu bên kia vẫn rất ồn ào, tiếng bước đi cùng tiếng trò chuyện hỗn loạn, Lục Hạ chỉ có thể nói to mới khiến Kiều Nhân nghe được rõ:

"Tiểu Kiều, cậu đến chưa?"

"Đến rồi, tớ qua ngay đây."

Kiều Nhân đã mở cửa xe, vừa mới xuống đường lại nghe Lục Hạ nói:

"Đối diện bệnh viện có một quán ăn nhỏ, cậu mua chút đồ ăn gì đó đến đây đi."

"Cậu chưa ăn cơm à?"

"Không phải tớ... Tớ thấy chị đó ngồi trên ghế ngoài hành lang khóc nửa ngày rồi, bên cạnh có một đám phóng viên vây quanh, nhìn sắc mặt không tốt lắm."

Kiều Nhân cúp điện thoại sau đó quay đầu nhìn sang bên đường đối diện.

Bởi vì gần bệnh viện nên đúng là có không ít quán ăn, hầu hết đều bán đồ ăn bình thường như cơm, cháo, mì. Kiều Nhân thử xoay nhẹ mũi chân trên mặt đất mấy lần, xác nhận không đau như lúc này mới quay lại gõ vào cửa sổ xe.

Cửa kính rất nhanh được hạ xuống, để lộ ra khuôn mặt người đàn ông rất đẹp trai. Tay phải anh hơi giơ lên, đang gọi điện thoại.

Kiều Nhân nhỏ giọng hỏi: "Mang tiền không?"

Người kia không lên tiếng, mở hộp chứa đồ lấy tiền.

Đầu bên kia điện thoại hình như vẫn đang báo cáo tình hình, Kỷ Hàn Thanh không nói một lời nhưng lông mày khẽ nhíu lại.

Kiều Nhân khom lưng đợi vài giây, cuối cùng thật sự không chịu nổi phải ghé sát lại. Cả đầu và nửa người cô đều chui qua cửa sổ xe, sau khi khoảng cách được rút ngắn, cô nhẹ nhàng hỏi: "Sao vậy ạ?"

Kỷ Hàn Thanh ngồi trong xe, vốn đang cố gắng chuyên tâm nghe người ở đầu bên kia nói chuyện, kết quả sau khi Kiều Nhân thò đầu vào, miệng chỉ cách tai anh vài tấc. Cô vừa nói chuyện là có thể truyền ra hơi thở nóng ẩm, giống như cầm một chiếc lông vũ rất nhỏ nhẹ nhàng quét qua, hơi ngứa.

Yết hầu anh lẫn nhẹ, khuôn mặt căng ra không để ý đến Kiều Nhân.

Loại tư thế của Kiều Nhân hiện tại vốn đứng lâu sẽ không thoải mái, thêm nữa lúc này chân cô khá bất tiện, toàn bộ sức nặng đều dồn lên eo, chỉ nửa

phút đã không thể chịu nổi.

Cô phìền muộn thở ra một hơi.

Bởi vì khoảng cách của hai người còn chưa giãn ra, lúc này toàn bộ hơi thở của Kiều Nhân đều phả thẳng vào tai Kỳ Hàn Thanh. Kỳ Hàn Thanh bị cô dẫn vật không chỉ hai tai nóng lên mà cả người cũng trở nên khô nóng. Anh nhủ mày, lúc mở miệng giọng trầm thấp, mơ hồ có cả ý giận dữ:

"Kiều Nhân."

Kiều Nhân: "..."

Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu, "Em muốn làm gì?"

"..."

Trời đất có thể làm chứng, cái gì cô cũng không muốn làm.

Kiều Nhân nhất thời không hiểu rõ ý của Kỳ Hàn Thanh, ngay cả eo cũng quên thẳng lên. Cô yên tĩnh mấy giây, bỗng nghe thấy trong điện thoại truyền tới một giọng nam trước: "Kỳ tổng... Sao vậy ạ?"

Nghe như là giọng Lục Kỳ.

Kiều Nhân đã quên chuyện vừa rồi, lúc này cô chỉ hận không thể biến thành hươu cao cổ, trực tiếp ghé sát đầu tới bên tai Kỳ Hàn Thanh, tiện nghe toàn bộ cuộc điện thoại này.

Kỳ Hàn Thanh liếc nhìn cô một chút, "Không sao, vừa nãy tín hiệu không tốt, không nghe rõ."

Lục Kỳ rất nhanh hiểu ý của anh, lặp lại chuyện vừa nãy một lần nữa:

"Bệnh viện nói tình huống không khả quan lắm."

Kỳ Hàn Thanh "Ừ" một tiếng, dừng nửa giây, "Cực khổ rồi."

Bên kia hình như lại nói gì đó, Kiều Nhân không nghe thấy.

Ngược lại sau khi Kỳ Hàn Thanh nói "Cực khổ rồi" xong, không tới mấy phút đã ngắt điện thoại.

Thời gian cũng chỉ mất hơn hai, ba phút nhưng Kiều Nhân cảm thấy dường như là cực kì lâu. Cô nhìn chăm chăm gò má anh vài giây, vừa muốn chui ra khỏi xe liền nhìn thấy anh vươn tay ra.

Kiều Nhân sững sốt một giây, còn tưởng rằng anh muốn làm chuyện gì đó không tốt, nháy mắt một cái không dừng lại. Một giây sau, lúc cô ngẩng đầu lên, lập tức đập vào tay anh vừa che trên cửa xe.

"..."

Cảm giác là cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Kiều Nhân nóng mặt, sau khi chui ra siết chặt tờ 100 đồng trong tay, cũng không quay đầu lại đi qua đường.

Mười phút sau, cô mang theo một phần sủi cào và một phần cháo trở về.

Kỳ Hàn Thanh dừng xe ở đây, người đã bước xuống, lúc này anh đứng bên cạnh cửa xe cúi đầu xem điện thoại.

Người này mỗi ngày ngoài thời gian ngủ mấy tiếng đồng hồ ra thì có lẽ nửa thời gian đều là gọi điện thoại.

Chỉ từ quán trà Vĩnh Hòa đến bệnh viện, đây đã là cuộc điện thoại thứ hai rồi.

Kiều Nhân vẫn còn canh cánh trong lòng câu "Em muốn làm gì" giọng điệu không tốt lắm của anh lúc nãy, lúc đi ngang qua anh cũng không nói năng gì, cầm đồ đi thẳng vào bệnh viện.

Kiều Nhân khá yên lặng, nếu như anh không ngẩng đầu nhìn cô thì thậm chí có thể không biết cô đi qua.

Chân Kiều Nhân vẫn hơi đau, nhưng cũng không dám đi chậm, cố gắng bước thật nhanh. Sau khi vào bệnh viện, cô mất năm phút đồng hồ mới dựa vào chỉ dẫn tìm được phòng cấp cứu.

Đằng trước nhốn nháo, một hành lang không có bao nhiêu khoảng trống, ngay cả cửa phòng cấp cứu cũng bị một nhóm người nhốn nháo ngăn cản.

Nếu không phải vì các phóng viên đều cầm máy quay và micro thì căn bản Kiều Nhân không thể nhận ra đây là nơi cô cần tìm.

Ở đây thật sự quá nhiều người, nam nữ chen chúc một chỗ, Kiều Nhân không thể tìm ngay ra Lục Hạ.

Nửa phút sau, vẫn là Lục Hạ gọi cô một tiếng, "Tiểu Kiều, bên này!"

Lục Hạ đứng trong góc nhỏ gờ tay lên đỉnh đầu vẫy cô, đằng trước không ít người cản trở, Lục Hạ chen chúc mấy lần cuối cùng mới đẩy được đám đông chui ra.

Hôm nay cô ấy ở bệnh viện cả nửa ngày, từ ba giờ chiều đến giờ đã gần mười giờ tối, hơn sáu tiếng Lục Hạ bị mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện làm cho choáng váng. Sắc mặt cô ấy cũng không tốt lắm, vừa thấy Kiều Nhân liền dựa vào người cô:

"Tiểu Kiều, cuối cùng cậu cũng đến."

Kiều Nhân đưa tay dịu cô ấy, "Chuyện khi nào?"

Ý cô là chuyện người nhà không cấp cứu được.

Lục Hạ liếc nhìn điện thoại, "Khoảng 40 phút trước."

Chuyện xảy ra đột ngột, cô chỉ kịp biên tập một vài câu nói đăng lên trang web của tòa soạn trước, những vấn đề khác liên quan đến người nhà bệnh nhân đều chưa kịp viết, cũng không có cách nào viết được.

Người nhà bệnh nhân ngồi ở hành lang nghe người khóc hơn bốn mươi phút,

Các phóng viên xung quanh liên tục hỏi dồn dập, giọng mười mấy người xen vào nhau truyền tới khiến thậm chí bọn họ ngồi bên này không nghe rõ được cái gì.

Kiều Nhân quay đầu nhìn sang bên đó: "Chị ấy có ổn không?"

Lục Hạ lắc đầu.

Căn bản không thể tốt nổi.

Kiều Nhân đưa đồ gì đó trong tay cho cô ấy, sau đó chen vào trong đám đông.

Hôm nay sau khi cô nhận điện thoại xong đã đi thẳng từ quán trà đến đây, ngay cả máy ảnh cũng không kịp cầm theo, lúc này hai tay trống trơn chen vào chỗ các đồng nghiệp đang vây kín, nhìn rất không phù hợp.

Các phóng viên ở bên này căn bản chưa hỏi được gì, Kiều Nhân nhìn mấy người chen ở hàng đầu, micro dán kí hiệu của một tờ báo nào đó, dường như sắp va vào mặt chị gái kia.

Người đó xem ra tuổi chỉ vừa đầu 30, cả người nhìn qua không có chút tinh thần nào, người khác hỏi vấn đề gì chị ấy đều không đáp, chỉ cố đưa tay lau nước mắt.

Hình như chị ấy khóc rất lâu, lúc này hai mắt đã sưng đỏ, mắt cũng sưng lên rất rõ.

Trong lòng Kiều Nhân như bị thứ gì đó dẫn vật, cô thở chậm lại, vừa muốn há miệng thở dài một cái liền nghe thấy Lục Hạ thở dài:

"Chị ấy vay mượn hàng xóm cả nửa tháng mới tập hợp đủ tiền, vốn hai ngày trước vui vẻ gọi xe đến bệnh viện, kết quả vừa từ ngân hàng lên taxi đã bị cướp mất..."

Bộ phận của họ cũng có mấy đồng nghiệp phải tới phỏng vấn hàng xóm của người bị hại, lúc nghe chuyện này suýt chút nữa tức giận tới mức bản thảo cũng không muốn viết, mất cả buổi chiều bình tĩnh lại mới viết được bản thảo. Kết quả là vì chậm một buổi chiều nên tin tức phát ra chậm hơn các tòa soạn khác hai tiếng.

Có điều trong mắt Lục Hạ đây không phải việc quan trọng, hôm nay cô đã mang tên tài xế súc sinh lần này là lần thứ bốn mươi chín, mang cho hả giận mới nhớ ra hỏi Kiều Nhân: "Tiểu Kiều, sao mà cậu tới được đây?"

Kiều Nhân: "Ngồi xe tới."

Lục Hạ: "..."

Cô ấy vừa muốn nói vài câu, Kiều Nhân đã gờ tay ra hiệu cho cô ấy yên lặng, lại cùng nhau đi về phía chị gái kia.

Những phóng viên này đều đã ở bệnh viện mấy tiếng đồng hồ, có một nhóm không chịu nổi đã kiên quyết không cần tin tức này nữa, nửa giờ trước đã bỏ đi.

Những người còn kiên trì ở lại đây căn bản đều là dũng sĩ, nhưng dũng sĩ thì dũng sĩ, nói luôn miệng suốt mấy tiếng đồng hồ rồi mà kết quả ngay cả nửa

chữ cũng không hỏi được. Có một phóng viên trẻ tuổi tính khí hơi nóng nảy, giọng điệu đã không còn bình tĩnh...

"Cô Trần, tôi có thể hiểu được tâm trạng của cô bây giờ, nhưng cô có thể thông cảm cho chúng tôi một chút không?"

Người được gọi là "Cô Trần" kia vẫn không nói lời nào.

Kiều Nhân đi lại gần vách tường, nhìn sắc mặt cô Trần càng lúc càng trắng bệch, cuối cùng thậm chí sắc mặt sắp trắng như màu sơn trên tường rồi.

Cô nhìn mấy phóng viên ở đây cũng bắt đầu nao loạn lên. Đến hơn mười rưỡi, vốn mười người cũng đã bỏ đi hơn một nửa. Lúc này tính cả Kiều Nhân và Lục Hạ cũng chỉ còn lại năm người.

Lục Hạ liên tục ngáp: "Tớ buồn ngủ quá..."

Cô ấy nhỏ giọng lầm bầm, "Cuối tuần rồi còn phải tăng ca trễ như vậy, cũng không biết Kỷ tổng có cho tiền làm thêm giờ không."

Vừa nói xong, Lục Hạ liền đứng thẳng người, cô ấy mạnh mẽ chớp mắt mấy cái, lắp bắp nói:

"Kỷ, Kỷ, Kỷ tổng..."

Kiều Nhân cũng không quay đầu nhìn sang, "Kỷ tổng làm sao?"

Lục Hạ hoàn toàn mất tiếng, nhẹ nhàng kéo áo Kiều Nhân mấy lần.

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy, hai giây sau, cô nhìn theo tầm mắt của Lục Hạ thấy Kỷ Hàn Thanh không biết đã vào đây từ khi nào.

Kiều Nhân ghen hòng, cảm giác tức giận ban nãy bỗng xông thẳng lên. Ánh mắt của cô nóng lên, tầm mắt bình tĩnh rơi trên người anh hồi lâu không thu lại, nhẹ nhàng mà thẳng thắn.

Lục Hạ đảo mắt qua hai người bắn khoản mấy lần, còn không rõ là tình huống gì liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói:

"Qua đây ngồi một chút."

Rõ ràng là nói với Kiều Nhân.

Lục Hạ tự giác lùi về sau nửa bước, trốn sau ba phóng viên còn lại.

Kiều Nhân đứng bất động, nhẹ nhàng lắc đầu: "Em không mệt."

Đã sắp mười một giờ, cô không giống Lục Hạ, một chút buồn ngủ cũng không thấy.

Kỷ Hàn Thanh nhú mày, tầm mắt hạ xuống liếc nhìn mắt cá chân bên phải của Kiều Nhân. Lúc ngẩng đầu lên, thấy cô vẫn không có ý di chuyển, anh nhẹ nhàng nói ra hai chữ: "Kiều Nhân."

Hai chữ này là muốn nhắc nhở.

Đáng tiếc tâm tư Kiều Nhân không đặt ở đây, căn bản không chú ý tới. Cô vừa đảo mắt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy dưới chân nhẹ bẫng.

Một giây sau, cô bị anh bế ngang lên.

Tìm Kiều Nhân bỗng nhiên đập nhanh, sau đó lại chậm rãi hạ xuống. Cô hít một hơi thật sâu, tùy ý để Kỷ Hàn Thanh bế. Sau khi đi vài bước, anh đặt Kiều Nhân ngồi ở chiếc ghế cách chỗ cô Trần mấy mét.

Anh nửa ngồi nửa quỳ nhìn thẳng vào cô, hai tay nhẹ nhàng ấn vai Kiều Nhân xuống:

"Ngoan, ngồi đây chờ anh."

Kiều Nhân chớp mắt mấy cái, còn chưa kịp đáp lại Kỷ Hàn Thanh đã đứng dậy đi sang bên kia.

Anh có chiều cao, chân lại dài, khoảng cách mấy mét chỉ đi vài bước chân đã tới.

Tầm mắt Kiều Nhân lại ghim trên tường vài giây, ngón tay nhẹ nhàng nắm lại trên ghế tựa, rốt cục không đứng dậy theo.

Cảm giác đau ở mắt cá chân chậm rãi dâng lên giống như hơi nước, Kiều Nhân nhú mày. Cô không dám lộn xộn nữa, nhắm mắt nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, giống như đứa trẻ ngoan ngoan chờ đợi.

Đèn trong bệnh viện sáng hơn những nơi khác nhiều, dù Kiều Nhân nhắm mắt lại vẫn cảm thấy giống ánh sáng ban ngày chiếu vào mắt. Cô không ngủ được nhưng cũng không muốn mở mắt ra.

Bên tài dần dần yên tĩnh lại, Kiều Nhân cũng không biết đã ngồi như vậy bao lâu, bỗng bị ai đó chạm vào ngón út.

Vừa mở mắt ra, Lục Hạ đã ngồi xuống ghế bên cạnh cô, "Mệt à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Đâu chỉ không mệt, ngay cả buồn ngủ cũng không có.

Kiều Nhân nhìn về bên kia, "Phòng vẫn xong rồi à?"

Bên đó đã không còn lại phóng viên nào, chỉ còn một mình Kỷ Hân Thanh cùng với cô Trần vẫn đang ngồi ở đó duy trì tư thế cũ.

Lục Hạ thở dài: "Tớ cũng không biết có được tính là xong hay không nữa."

"Ý gì?"

"Ý là cái gì cũng không hỏi được... À không đúng, là căn bản không hỏi gì hết."

Kiều Nhân nghiêng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về người đàn ông đang đứng dưới ánh đèn.

"Có điều Kỷ tổng không hổ danh là thần tượng của tớ."

Kiều Nhân thu tầm mắt lại, khóe miệng hơi cong lên.

Lục Hạ nói tiếp: "Cậu biết lúc này Kỷ tổng nói với một phóng viên không có lương tâm cái gì không?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Lục Hạ: "Anh ấy nói - Trước khi làm phóng viên tốt thì hãy làm một người tốt, được không?"

"Có ý gì?"

"Bởi vì ban này phóng viên kia hỏi chị ấy, Lúc cô ngồi trên taxi có nghĩ tới việc nếu tiền phẫu thuật bị người ta cướp đi thì cha cô sẽ mất mạng vì không thể phẫu thuật không?"

"..."

Kiều Nhân trầm mặc vài giây, đột nhiên khẽ "xuy" một tiếng.

Lục Hạ chớp chớp mắt, mệt mỏi cả ngày đều tiêu tan không ít: "Ôi, tớ quá thích Kỷ tổng rồi."

Cô cụp mắt, khóe miệng cong lên cười dịu dàng: "Tớ cũng vậy."

"Cậu cũng cái gì?"

"Tớ cũng thích anh ấy."

Lục Hạ nhất thời thức tỉnh, ánh mắt ẩn hiện tia sáng. Cô ấy có cảm giác như mình vừa tự chuốc lấy khổ, vừa thức thời ngậm miệng lại nghe thấy Kiều Nhân "A" một tiếng hỏi: "Những người khác trong phòng chúng ta đều đang bận rộn sao?"

"Đúng vậy."

Lục Hạ nhớ lại, điểm danh từng việc: "Hơn tám giờ tối trên đường cao tốc nối từ thành phố Lâm đã xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn. Tiểu Hắc và hai cô gái khác trong phòng đã đi cùng nhau, Lục Kỳ thì..."

Ngừng một lát, Lục Hạ lại thở dài: "Vu Minh tự sát, hiện tại đang cấp cứu ở bệnh viện. Không biết có thể cấp cứu được hay không."

Lúc này Kiều Nhân mới có phản ứng.

Bao sao lúc này khi Kỷ Hân Thanh gọi điện, Lục Kỳ lại nói "Tình huống quá khả quan mấy."

Thành phố này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Mỗi ngày đều có những chuyện lớn xảy ra mà người ta thậm chí vĩnh viễn không hề hay biết.

Kiều Nhân nhắm mắt lại, không lên tiếng.

Nghe như là một chuyện trong dự liệu, nhưng lại giống một chuyện nằm ngoài dự liệu.

Lục Hạ đưa tay chọc chọc vai cô, "Tiểu Kiều, hôm nay cậu mệt muốn chết rồi chứ?"

"Cũng vẫn tốt."

Giọng cô ít nhiều cũng có chút mệt mỏi, Lục Hạ đau lòng mà áy náy, "Sớm biết vậy tớ sẽ không gọi cậu đến."

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy.

Cô là một thực tập sinh, gặp chuyện này khi văn phòng không có đủ nhân lực phải đến hỗ trợ là một chuyện không thể bình thường hơn. Kết quả Lục Hạ nói vậy, cô giống như công chúa không nên làm những việc này.

Kiều Nhân cảm thấy lời Lục Hạ có thâm ý, đúng như dự đoán, cô nghe thấy cô ấy nói tiếp:

"Lỡ như sau này cậu làm bà chủ rồi muốn gây khó dễ cho tớ thì phải làm sao bây giờ?"

"..."

Bệnh thần kinh.

Kiều Nhân quay đầu, không nói chuyện với cô ấy nữa.

Rất nhanh, phía hai người trở nên yên tĩnh.

Một người là trong lòng có chuyện, người còn lại chỉ đơn thuần là không muốn nói thôi.

Tới mười một giờ rưỡi, Lục Hạ thật sự không chống đỡ nổi, đầu từ từ gục xuống sắp ngủ thiếp đi, Kiều Nhân cố gắng khuyên cô ấy về nhà.

Đội Kỹ Hàn Thanh nói chuyện với cô Trần xong đã là 11 giờ 45.

Quá một phút, tiếng chuông báo sắp vang lên.

Kiều Nhân yên lặng ngồi đây, cô hơi cụp mắt, mãi tới khi nghe thấy tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên.

Cà vạt của Kỹ Hàn Thanh đã không còn quy củ như ban đầu, cổ áo cũng cời bỏ mấy cúc. Ánh mắt Kiều Nhân chậm rãi từ trên khuôn mặt anh trượt xuống, từ cằm chuyển tới xương quai xanh, sau đó dừng lại trên chiếc cúc áo.

Trắng trẻo sạch sẽ, hơn nữa còn mang theo một cảm giác cảm dục rất gọi cảm.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, ma xui quỷ khiến hỏi: "Trả tiền làm thêm giờ à?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Quả nhiên là tâm bị quỷ ám rồi.

Chính là quỷ háo sắc bám lấy chút tiền làm thêm giờ này không chịu buông tay.

Kiều Nhân nhẹ nhàng nuốt nước bọt, lúc nặng nề nuốt xuống còn tự mình nghe thấy được âm thanh như có như không vang lên.

Lúc này hành lang bệnh viện rất yên tĩnh, ánh đèn ở phòng cấp cứu sáng chói, chỉ có một vài y tá đi ngang qua, bước chân rất nhanh, về mặt vội vã.

So với bên ngoài, hai người họ như đang ở trong một thế giới riêng.

Kiều Nhân nhìn Kỹ Hàn Thanh vài giây, không nghe thấy câu trả lời của anh.

Bầu không khí nhất thời trở nên hơi đặc biệt.

Lời nói ra cũng như nước đổ đi, hướng hồ vừa nãy cô lại hất chậu nước này quá mạnh. Đừng nói là thu hồi lại, hiện tại chậu nước hất tới tận đầu bản thân cô còn không biết.

Kiều Nhân ít nhiều gì cũng đã luyện được chút bản lĩnh mặt không đỏ tim không loạn trước mặt Kỹ Hàn Thanh, lúc này còn có thể cố gắng mặt không

biến sắc cứu vãn hình tượng của bản thân: "Em hỏi thay Lục Hạ."

Ánh mắt Kỳ Hàn Thanh nặng nề, vẫn chưa nói chuyện.

Kiều Nhân chỉ sợ một lát nữa anh sẽ nói lời gì đó kinh ngạc, hỏi kiểu "Lục Hạ là ai". Cô đã chuẩn bị cách trả lời trong đầu, kết quả vài giây sau người này nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, "Cho."

Cô thẳng thắn hỏi luôn tới cùng: "Bao nhiêu tiền vậy?"

Dù sao cũng vẫn là danh nghĩa của Lục Hạ hỏi, cô với cô ấy không có liên quan gì tới nhau nhiều.

Kỳ Hàn Thanh lẳng lặng cụp mắt nhìn cô. Một lát sau, anh đột nhiên cong môi cười: "Chắc chắn là cô ấy hỏi?"

Kiều Nhân vội vã gật đầu, "Trời đất có thể làm chứng."

Kỳ Hàn Thanh hừ khế, lại còn trời đất có thể làm chứng.

Lời nói dối này, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, thật sự anh cũng nên tin tưởng.

"Lục Hạ có thể không biết tiền làm thêm giờ là bao nhiêu ư?"

Kiều Nhân nhất thời không phản ứng lại.

Kỳ Hàn Thanh: "Thời gian cô ấy làm việc ở tòa soạn còn lâu hơn so với em nhiều."

Kiều Nhân: "..."

Suýt chút nữa cô quên mất, Lục Hạ không giống cô, đã làm việc ở tòa soạn một hai năm rồi, không thể nào lại không biết tiền làm thêm giờ là bao nhiêu được.

Kiều Nhân nhanh chóng động não, lập tức nghĩ ra biện pháp cứu trợ, sửa lại nói: "Em nhớ nhầm, là Lục Kỳ hỏi."

"Tiếp tục nói dối."

Kiều Nhân sờ mũi, "Thật mà."

Kỳ Hàn Thanh giống như bị cô chọc cười, khóe miệng cong lên, ý cười trong đáy mắt càng lúc càng sâu. anh đưa tay nói lòng cổ áo, lần này cũng không bắt bẻ thật giả nữa, hỏi cô: "Có đi không?"

Mãi mới chờ được tới lúc anh tha bỏng, Kiều Nhân lập tức đáp: "Đi."

Nóng xong cũng muốn đứng dậy, kết quả đứng lên quá nhanh mà quên mất là chân mình còn đang bắt tiện, vừa đứng dậy liền ngồi lại.

Mắt cá chân phải dường như đang co rút, Kiều Nhân nhíu mày, cả khuôn mặt đều nhăn nhó. Một giây sau, cô nghe thấy anh từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Còn đau không?"

Kiều Nhân gật đầu cũng không được, không gật cũng không được.

Sau khi trầm mặc một lát, Kỳ Hàn Thanh không chờ cô trả lời nữa, cúi người bế cô lên.

Kiều Nhân thật sự rất gầy, đặc biệt là mấy hôm nay chạy đông chạy tây, có lúc ngay cả cơm cũng không nhớ mà ăn. Vòng eo tinh tế, cảm giác không có mấy lạng thịt.

Kỳ Hàn Thanh ôm cô vào ngực càng lúc càng cảm thấy quá nhẹ, lồng mày nhướng lên, "Buổi tối ăn cơm chưa?"

Cô gái nhỏ vùi đầu trong lồng ngực anh, bám vào cổ áo anh lắc đầu.

Vốn buổi tối bị Tổng nữ sĩ gọi đến ăn cơm, kết quả ngay trước mặt Kỳ Hàn Thanh đựng phải thần tượng của cô, đừng nói là cơm, ngay cả nước cô cũng không nuốt được mấy.

Tối hôm nay xảy ra nhiều chuyện, nếu không chắc cũng bị Kỳ Hàn Thanh mạnh mẽ lật lại nợ cũ một lần. Cô có một loại cảm giác hạnh phúc bỗng nhiên sống sót sau đại nạn. Kiều Nhân vừa thở phào nhẹ nhõm liền nghe thấy anh hỏi: "Sao không ăn?"

"Không thấy ngon miệng."

"Nhìn thấy thần tượng mình hâm mộ mà không có khẩu vị à?"

Kiều Nhân: "..."

Lời nói của Ký Hàn Thanh trong ngoài đều bắn ra băng, Kiều Nhân nghẹn lời, "Không... không có."

Trên đỉnh đầu, anh nhẹ nhàng cười một cái, không rõ là có tin hay không.

Kiều Nhân cũng không dám tự đẩy mình vào hố lửa, thẳng thắn ngậm miệng không nói.

Hai phút sau, Kiều Nhân được Ký Hàn Thanh ôm vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ đang trực ban là một chị gái khoảng đầu 30 tuổi, lúc này đang ngồi trong phòng xem phim truyền hình, mở loa ngoài khiến cả văn phòng đều trở nên náo nhiệt.

Phòng cấp cứu đặt hai giường bệnh, lúc này đều trống.

Kiều Nhân được đặt xuống giường bệnh gần bên giường, cùng lúc đó chị gái đang dùng một tay chống đầu ngồi trên bàn trưng mắt một cái. Người kia tắt phim truyền hình đi, ngồi thẳng dậy nghiêm mặt: "Đăng ký chưa?"

"Đi đăng ký."

Ngày hôm nay bệnh viện không đông, chỉ là thủ tục mà thôi. Cũng không mất mấy phút, vừa nãy Ký Hàn Thanh đặt cô xuống xong đã đi ra đăng ký rồi.

Kiều Nhân ngồi trên giường bệnh khoảng hai, ba phút, người kia xem phim quá nhập tâm nên đến giờ mới chú ý tới cô.

Bác sĩ để điện thoại xuống đi thẳng vào chủ đề chính: "Bị làm sao?"

"Hơi trẹo chân."

"Tự mình tôi được đây?"

Vừa định trả lời, cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra, nữ bác sĩ quay đầu liếc nhìn, nháy mắt hiểu rõ: "Đã hiểu, đã hiểu."

Dùng vài giây, "Bạn trai cô đẹp trai thật."

Kiều Nhân: "..."

Bởi vì cũng không phải bệnh gì nặng, vì vậy quá trình bôi thuốc và phát thuốc rất nhanh, còn chưa tới mười phút trên mắt cá chân Kiều Nhân đã được bôi một lớp thuốc mỡ.

Nữ bác sĩ mở tờ đơn thuốc ra đưa tới, bên trên ghi vài hàng chữ rỗng bay phượng múa mà cô không đọc được. Kiều Nhân nhìn chăm chăm mấy lần mới đưa lại cho Ký Hàn Thanh, liền nghe thấy bác sĩ dặn dò: "Mấy ngày tới chú ý một chút, không nên chạm vào nước."

Kiều Nhân: "Được."

Bầu không khí hòa hợp, hoàn toàn không có mâu thuẫn với bác sĩ như bình thường hay xuất hiện.

Mãi tới khi nữ bác sĩ nói: "Tốt nhất không nên vận động mạnh, nếu không thì sút đầu mẻ trán cũng không khỏi được đâu."

"..."

Đầu óc Kiều Nhân bị kẹt, "... vận động mạnh gì?"

Nữ bác sĩ cau mày nhìn cô một cái, dường như cảm thấy đầu óc cô quá chậm chạp, không muốn nhiều lời quăng cho cô một câu:

"Đi về hỏi bạn trai cô đi." Sau đó lại tiếp tục quay đầu xem phim.

Kiều Nhân: "..."

Bị dẫn vật một hồi, hai người mới ngồi xe rời khỏi bệnh viện.

Cả người Kiều Nhân đều mệt mỏi, dựa lưng vào ghế không muốn động đậy. Cuối cùng đây an toàn cũng là do Ký Hàn Thanh cài giúp cô.

Anh nghiêng người sang bên này, trên người còn mang theo mùi hương sạch sẽ. Có thể là vì ban nãy ở bệnh viện một thời gian dài nên lúc này trên người anh còn lưu lại mùi nước khử trùng nhân nhạ, tất cả đều tràn ngập trong khoang mũi của Kiều Nhân.

Cô nhìn chăm chăm yết hầu anh hơi nổi lên, không hiểu sao tim bỗng đập nhanh.

Loại tư thế này quá mức mờ ám, nếu xảy ra chuyện gì đó mới là bình thường.

Kiều Nhân đợi vài giây, kết quả vài giây sau, sau khi tiếng dây an toàn được cài vào ổ khóa vang lên, Kỷ Hàn Thanh lại không nhanh không chậm ngồi lại vị trí lái.

Sau đó, anh không nói lời nào khởi động xe.

Kiều Nhân: "..."

Háo sắc làm ý trí hồ đồ.

Nào cô gần đây rõ ràng là hồ đồ hơn trước không ít.

Kiều Nhân dùng mười phút ngẫm lại bản thân, kết quả chẳng nghĩ ra được cái gì. Lúc vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện ra đã đi qua nhà mình rồi.

Cô nhìn chằm chằm hàng cây và cột đèn bên ngoài đang chạy ngược về phía sau vài giây, sau đó quay đầu hỏi anh:

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Nhà anh."

"Đến nhà anh làm gì?"

Xe đã lái vào tiểu khu, giọng Kỷ Hàn Thanh vẫn không mặn không nhạt nhưng từng chữ từng chữ rất rõ ràng:

"Cho em tiền làm thêm giờ."

Dứt lời, tốc độ xe bắt đầu giảm.

Kiều Nhân để ý đằng trước chính là nhà của Kỷ Hàn Thanh, cô đã tới một lần nên có ấn tượng.

Nhưng lần này khác hoàn toàn với trước đó. Lần trước ngôi nhà này viết ba chữ "Kỷ Hàn Thanh", còn lần này viết hai chữ sáng loáng "Hang sói".

Hơn mười hai giờ đêm, trong tiểu khu gần như không có ai đi lại.

Ban đêm gió lớn, nếu như không xảy ra chuyện gì thì chắc chắn sẽ phải xin lỗi với bầu không khí kì lạ và mờ ám này.

Kiều Nhân nắm chặt dây an toàn rứt vào trong góc, ngay lập tức sợ hãi: "Em không muốn..."

Kỷ Hàn Thanh cong môi, sau khi tháo dây an toàn hai, ba lần thì nghiêng người sang.

"Em không muốn." Kiều Nhân quả thực khóc không ra nước mắt, lấy đòn sát thủ của mình ra tấn công vào điểm yếu, "Chú nhỏ, cháu muốn về nhà."

Kỷ Hàn Thanh bình thường luôn không thích Kiều Nhân gọi mình là "Chú nhỏ", nhưng hôm nay nghe rồi lại cảm thấy cực kì dễ nghe, hơn nữa dường như còn mang theo ý muốn trên ghẹo.

Anh hôn lên tai cô, chốc lát, đột nhiên nở nụ cười trầm thấp. Sau đó anh cúi đầu, trên cái cổ trắng nõn tinh tế đang lộ ra ngoài của cô, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng cắn một cái.

Tác giả có lời muốn nói: Sao tôi lại cảm giác có chút biến thái...

Editor cũng có lời muốn nói: Không, chúng cháu thích chú Kỷ biến thái như vậy cơ =))))

P.s: Lát có chương 52 đó các cô gái, chương 52 hơi dài nên có lẽ là lại nửa đêm mới có cơ. Dù sao thì cũng dành cho editor vote và bình luận nha nha <3

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Kỷ Hàn Thanh không dùng nhiều lực, so với nói là cắn thì có vẻ giống một nụ hôn hơn.

Trong nháy mắt cả người Kiều Nhân cứng đờ, lời đến bên miệng nhưng không thể nói ra được. Nơi bị cắn giống nhưng vừa bị lửa đốt, ban đầu chỉ là một điểm, nhưng ngay sau đó lửa như lan ra, từ một điểm tràn ra khắp toàn thân.

Cô nghe thấy anh mở miệng, giọng có chút mơ hồ không rõ: "Nhất định phải nhận."

cả người Kiều Nhân cũng bắt đầu tỏa ra hơi nóng, cô không dám làm gì lộn xộn nhưng vẫn dám nhỏ giọng phản bác: "Anh đang ép mua ép bán."

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy câu nói này rất thú vị, rốt cục ngừng đầu lên, ánh mắt thâm trầm sâu xa, dường như có một dòng nước ngầm đang âm thầm phun trào. Anh cũng không phủ nhận, chỉ ghé sát đầu tới: "Là em quyến rũ anh trước."

Kiều Nhân: "..."

Giọng anh nghiêm túc trịnh trọng, giọng điệu thậm chí không khác so với lúc làm việc bình thường là bao.

Nhưng Kiều Nhân đánh hơi được thâm ý ẩn giấu bên trong, cô nhăn mũi, cả người dán sát lên cửa xe, "Em không có."

"Có."

"Em thật sự không có..."

"Cũng được," Kỷ Hàn Thanh lui về phía sau nửa phần, khoảng cách của hai người được kéo giãn ra. Kiều Nhân vừa hít một hơi thì ngay sau đó bị một cái hôn ập xuống rất chặt chẽ.

Kỷ Hàn Thanh hôn rất sâu, nặng nề, không cho cô một chút hơi thở và cơ hội trốn tránh nào. Kiều Nhân chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong miệng cảm nhận được mùi vị ngọt ngào rất nhẹ. Đợi cô có phản ứng trở lại, đúng lúc anh nghiêng đầu, cái hôn nhẹ nhàng rơi trên vành tai cô.

Giọng anh nhẹ nhàng, mang theo tiếng thở: "Vậy thì là anh quyến rũ em."

Kiều Nhân: "..."

Cuối cùng cô cũng hiểu câu "Cũng được" của Kỷ Hàn Thanh ban nãy là có ý gì rồi.

Mặc kệ hôm nay cô có ý định quyến rũ anh hay không, chuyện này đều như ván đã đóng thuyền rồi, căn bản không thể tránh khỏi.

Kiều Nhân khẽ nhếch môi, có chút ửng hồng, mắt long lanh nước sáng lấp lánh. Cô nhẹ nhàng hít một hơi, giọng vẫn có chút run run:

"Em có thể về nhà không?"

Anh thẳng thắn đáp: "Không thể."

"Kỷ Hàn Thanh..."

"Hừm?"

Âm này không lớn, giống như là nặng nề phát ra từ cổ họng, mang theo cảm giác vô cùng mờ ám và khiêu khích. Dứt lời, anh tiếp tục hôn xuống phía dưới.

Sau đó cái cổ lạnh lạnh của Kiều Nhân rất nhanh lại nóng lên.

Cô đưa tay giữ chặt cổ áo đang hở ra, "Anh muốn làm gì?"

"Em cảm thấy anh muốn làm gì?"

Anh ngược mắt nhìn cô, con ngươi càng lúc càng đen thẫm, sâu không thấy đáy.

Kiều Nhân liếc mắt nhìn anh, ánh mắt Kỷ Hàn Thanh tràn ngập tính chiếm hữu. Cô vừa muốn thu tầm mắt lại, anh đã ghé vào tai cô, nhẹ nhàng nói ra ba chữ: "Làm em"

"..."

Kiều Nhân căn bản không nghĩ tới đáp án này, sau khi sững sốt vài giây mới phản ứng lại. Hai tai cô càng nóng, ánh mắt càng lúc càng ngập nước, viền mắt cũng hồng hồng, nhắc chân muốn đá anh: "Không biết xấu hổ."

Chân cô cũng chỉ hơi nâng lên, phạm vi không lớn đã bị Kỷ Hàn Thanh dễ dàng đè xuống.

Anh như cười như không nhắc nhở: "Bác sĩ nói rồi không cho em vận động mạnh."

"Không cho em vận động mạnh mà anh còn muốn làm, làm, làm..."

"Làm gì?"

Kiều Nhân không nói, khước miệng cong lên, quay sang hướng khác giận dỗi, sau đó đưa tay đẩy anh ra, "Anh ngồi lại đi."

Kỷ Hàn Thanh cười trầm thấp, không trêu cô nữa, lúc ngồi dậy còn liếc mắt nhìn cái cổ của Kiều Nhân rất thâm ý.

Da dẻ con gái trắng trẻo, trên cái cổ trắng nõn dường như có thể nhìn rõ từng mạch máu, mà bây giờ, dọc theo xương quai xanh đang nhô ra xuất hiện mấy dấu vết màu đỏ.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh tối sầm lại, yết hầu nặng nề chuyển động, giọng khàn khàn:

"Kiều Nhân, thật sự không muốn sao?"

Toàn bộ máu trên người Kiều Nhân lúc này đều hướng thẳng lên mặt, giống như cô vừa chạy một vòng trong lồng hấp, cả người khô nóng, nhẹ nhàng cắn răng: "Không muốn."

Cô nói hai chữ này gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa nghĩ, nếu như Kỷ Hàn Thanh kiên trì thêm chút nữa, có lẽ cô thật sự sẽ đồng ý mất.

Kết quả đợi vài giây, Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân: "..."

Vừa nãy cô vốn vẫn đang lo lắng đề phòng, kết quả đợi Kỷ Hàn Thanh trả lời rồi, trái lại cô đột nhiên cảm thấy có cảm giác mát mát trước nay chưa từng trải qua.

Một giây sau, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói thêm: "Không sao, bộ phận xã hội cũng thường xuyên tăng ca."

Kiều Nhân: "..."

Là người có một khuôn mặt bẩm sinh rất đẹp, cả vạt vốn đã lỏng lẻo, lúc này hoàn toàn bị anh tháo ra. Anh đưa tay cởi cúc thứ ba trên áo, lúc quay đầu nhìn sang, cặp mắt đào hoa còn mang theo một tia sáng: "Đêm nay ngủ cùng anh."

"Bác sĩ nói em không thể..."

Kỷ Hàn Thanh nhếch môi, "Ý ngủ trên mặt chữ."

"..."

Kiều Nhân đi lại không tiện, cuối cùng vẫn được Kỷ Hàn Thanh cõng lên lầu.

Thần kinh căng thẳng suốt một buổi tối của cô cuối cùng cũng được thư giãn, nằm nhoài trên lưng Kỷ Hàn Thanh nhỏ giọng hỏi:

"Vừa này ở bệnh viện, có người hỏi vấn đề không nên hỏi sao?"

Bước chân anh dừng lại, "Ừ" một tiếng.

Một giây sau, "Mở cửa đi."

Kiều nhân đổi đề tài, "Chìa khóa đâu."

"Trong túi."

Kiều Nhân liền duỗi tay tìm, sờ túi quần trái không có, vừa định tiếp tục chuyển hướng tay còn chưa đưa ra, lúc cúi đầu xuống liền nghe thấy tiếng anh nuốt nước bọt, "Sờ đi đâu vậy?"

"..."

Kiều Nhân không dám mò phía dưới nữa, dúi lên tìm trong túi áo. Lần này đúng chỗ, sờ hai ba lần liền lấy được chìa khóa ra. Cô nghiêng người ra phía trước, nhanh chóng cắm chìa khóa vào ổ khoá.

Sau đó cửa mở ra, cô cũng không vội vàng đưa tay bật đèn.

Trong phòng khách tối mờ mờ, chỉ có ánh đèn ngoài sân hắt vào vài tia sáng. Kiều Nhân nhắm mắt lại, đưa tay ôm chặt Kỷ Hàn Thanh hơn một chút, "Có phải có một phóng viên hỏi lúc chị ấy ngồi trên taxi, có nghĩ tới nếu tiền bị cướp đi thì cha mình sẽ không thể làm phẫu thuật không?"

Anh không đáp.

Kiều Nhân liền tự nhiên nói: "Em cũng từng bị hỏi như vậy."

Hôm nay tâm trạng cô rất tệ, ngoài lòng thông cảm như người bình thường dành cho cô Trần, thật ra nguyên nhân lớn hơn là do bản thân cô.

Tình huống của cô Trần, nhiều năm về trước gần như cô đã trải qua một lần.

Ngày ấy Kiều Uyên gặp tai nạn xe cộ vào bệnh viện cấp cứu, Kiều Nhân cũng lẻ loi một mình ngồi ở hành lang bệnh viện.

Khi đó tuy rằng tuổi chưa lớn nhưng những đạo lý nên hiểu thì đều đã hiểu rồi. Khi bác sĩ thờ dài, cô cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Mà khi đó, điểm khác biệt duy nhất của Kiều Nhân và cô Trần đại khái là, phản ứng của cô quá bình tĩnh, không khóc không làm loạn, bình tĩnh giống như một người đứng xem.

Dù sao Kiều Uyên cũng là một phóng viên điều tra nổi tiếng, chuyện này truyền ra ngoài, trong hành lang bệnh viện nhanh chóng bị vây kín bởi các phóng viên muốn đưa tin.

Ba lớp bên trong, ba lớp bên ngoài, nước chảy không lọt.

Lúc đó ngay cả ngược mắt lên Kiều Nhân cũng không làm, không nói năng gì ngồi trên ghế. Trong đám người náo loạn không biết ai hỏi vấn đề đó.

Cũng giống y hệt vấn đề của cô Trần ngày hôm nay.

Có ai mà đang đứng không có việc gì lại muốn nghe tới chuyện người thân của mình ngày nào đó sẽ qua đời chứ?

Lúc đó cuối cùng Kiều Nhân cũng có phản ứng, ngược mắt lên, mặt không đổi sắc nói: "Cút."

Đó là một nữ phóng viên tuổi không lớn lắm, bị cô mắng hơi sừng sốt, sau đó trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kì đặc sắc:

"Tôi quan tâm cháu, cháu nói vậy là sao?"

Kiều Nhân không muốn nói thêm.

Nữ phóng viên kia thao thao bất tuyệt hai phút, hai phút sau tất cả đều nói Kiều Nhân không biết suy nghĩ, sau đó Hứa Thần Phong chạy tới, đưa tất cả máy ảnh và micro cho cô đập phá.

Hành lang bệnh viện vốn đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh, Hứa Thần Phong cũng không nói gì, kéo Kiều Nhân đi tới một nơi không còn bị người khác làm phiền.

Các phóng viên vẫn cố bám theo, nhưng tốt xấu gì thì cũng không có ai hỏi vấn đề như vậy nữa.

Kiều Nhân thật sự có ấn tượng rất sâu sắc với câu nói kia. Sâu sắc tới mức nhiều năm sau vào ngày hôm nay, lần thứ hai nghe thấy câu nói này vẫn cảm thấy ngực nhói đau, hít một hơi thật sâu là thấy đau.

Cô vẫn đang nhắm mắt, có một giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, từ từ chảy dài trên mặt. Lúc cô mở miệng giọng mũi nặng nề:

"Chú nhỏ."

Kỷ Hàn Thanh đáp một tiếng.

Nước mắt Kiều Nhân rơi xuống càng nhiều, giọng mũi càng nặng: "Em thật sự thích anh lắm."

Anh không giống Hứa Thần Phong, nói gì làm gì dường như đều có thể vô tình khắc sâu vào trong tim cô.

Khóe miệng Kiều Nhân nhẹ nhàng cong lên, một giây sau, cô được nhẹ nhàng đặt ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Rất nhanh ánh sáng trên đỉnh đầu xuất hiện.

Cô nheo mắt, thích ứng với luồng sáng, lòng bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt cô:

"Còn có sức khóc à?"

Kiều Nhân nhắm lại mấy chữ này trong miệng một lần, mặt mơ hồ: "Có ý gì?"

"Chúng ta làm việc khác."

Con người Kỷ Hàn Thanh xem như là cô nhìn thấu rồi.

Lúc nghiêm túc thì nghiêm túc hơn so với bất cứ ai, nhưng lúc không đứng đắn thì không ai biết được anh có thể không đứng đắn tới mức nào.

Kiều Nhân không tin "việc khác" trong miệng anh có thể là ý tốt, lần này cự tuyệt thẳng thừng: "Không làm."

"Không phải nói là thích anh sao?"

"Thích cũng không làm."

Dứt lời, Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng nhún mày.

Về mặt anh không tốt lắm, xem ra ít nhiều gì cũng có sự bất mãn.

Kiều Nhân hiếm khi không lui nửa bước, kéo cổ áo anh lại gần, sau đó cũng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng cắn lên chỗ xương quai xanh của anh một cái.

Yết hầu Kỷ Hàn Thanh chuyển động, tất cả lẽ ra đều không hẹn mà tập trung xuống một nơi. Anh buồn bực hừ một tiếng, anh đưa tay giữ cằm của Kiều Nhân đẩy sang một bên, không hề liếc nhìn cô một cái, đứng dậy...

Đi vào nhà tắm.

Những lúc Kiều Nhân to gan không nhiều.

Khó khăn lắm mới dám to gan một lần, sau khi làm xong chuyện xấu lại cảm thấy sợ hãi. Nhân lúc Kỷ Hàn Thanh còn ở trong nhà tắm chưa đi ra, cô tùy tiện tìm một phòng, sau khi rửa mặt mũi qua loa liền chui vào chăn bắt đầu buồn ngủ.

Yêu cầu của cô không cao, trước khi Kỷ Hàn Thanh tìm thấy cô ở phòng nào thì cứ ngủ đi là được.

Năm phút sau, Kiều Nhân còn chưa đạt được mục tiêu của mình liền nghe thấy tiếng mở cửa truyền đến, sau đó đóng lại. Tiếng bước chân của anh ngày càng gần.

Kiều Nhân nhắm mắt không dám lộn xộn, nín thở vênh tai lên nghe, kết quả một lúc cũng không thấy có động tĩnh.

Cũng không biết qua bao lâu, điện thoại của anh rung lên. Vì Kiều Nhân có tật giật mình nên suýt nữa bị âm thanh này làm cho sợ tới mức nhảy khỏi giường.

Điện thoại rất nhanh được nghe máy, giọng anh hạ rất thấp: "Ừ."

Chỉ một chữ như vậy, sau đó chặn bên cạnh người Kiều Nhân bị nhắc lên, gió bên ngoài lùa vào trong chăn mấy giây, rất nhanh lại ngừng.

Kiều Nhân cảm giác rất rõ ràng bên cạnh mình có thêm người khác, đệm trên giường và gối dường như đều lún xuống một chút.

Anh đưa tay sang, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào eo cô.

tay Kiều Nhân nắm chặt ga giường, không dám lộn xộn.

Bên kia giọng nói vẫn không ngừng, tốc độ rất nhanh như đang giải thích tình huống.

Kỷ Hàn Thanh ở bên này từ đầu đến cuối chỉ "Ừ" một tiếng, anh yên tĩnh thậm chí không giống như đang nghe người kia nói chuyện, chỉ có bàn tay là dọc theo eo cô hướng lên trên.

Một giây sau, áo Kiều Nhân bị đẩy lên.

Động tác của anh cực kì nhẹ, đầu ngón tay dọc một đường tìm tới xương quai xanh của Kiều Nhân, chiếm được không ít lợi lộc. Ngay lúc Kiều Nhân thật sự không thể giả bộ được nữa định mở mắt ra, Kỷ Hàn Thanh lại "Ừ" một tiếng, ngắt điện thoại.

Mí mắt Kiều Nhân vừa hé ra liền lập tức nhắm chặt lại.

Kỷ Hàn Thanh cup mắt nhìn, hai tai đã đỏ bừng, da thịt dưới cổ đều chuyển sang màu hồng. Anh nhẹ nhàng cười đưa tay tắt đèn.

Rốt cục Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Vừa muốn giả vờ như mình ngủ không ngoan xoay người cách xa anh ra một chút, eo bỗng bị bàn tay đặt lên, anh hơi dùng sức kéo cô về phía mình ôm chặt, nhẹ nhàng hôn xuống tai cô: "Cứ tiếp tục giả vờ với anh đi."

Kiều Nhân: "..."

Anh nhẹ nhàng, lần này không tiến lên trên, vừa định cử động, Kiều Nhân liền cách lớp quần áo nắm chặt tay anh.

"Ồi, điện thoại của ai?"

Ý cười trên miệng Kỷ Hàn Thanh càng sâu: "Ngày mai nói."

Ngày hôm nay nếu như còn nói nữa, Kiều Nhân đừng nghĩ tới chuyện đi ngủ.

Nói là ngày mai, kết quả đến hôm sau, Kiều Nhân căn bản không còn nhớ tới chuyện này.

Cô ngủ vẫn được coi là ngoan, ngoại trừ lúc ngủ có xấu tính lẫn hai vòng về phía Kỷ Hàn Thanh thì đúng là cũng không làm ra chuyện gì quá khác người.

Kiều Nhân ở trong lồng ngực Kỷ Hàn Thanh ngủ an ổn, ngày hôm sau tự nhiên tỉnh ngủ, còn chưa mở mắt đã lấy điện thoại lại gần.

Sau đó liếc mắt một cái, cô nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhớ của Kỷ Niệm.

Kỷ Niệm nhắn wechat nhiều không đếm xuể.

Lúc này Kiều Nhân mới nhớ ra tối qua cô quên không báo với Kỷ Niệm là mình sẽ không về nhà, giống như một việc đột nhiên nảy ra trong đầu cô. Kết quả vừa mở wechat ra, tất cả đều là tin nhắn gào thét của Kỷ Niệm:

[Mẹ nó, Tiểu Kiều! Vì sao cậu lại chạy đến nhà của anh tớ!]

[Di Tổng hôm qua gọi điện cho tớ hỏi cậu, tớ tưởng cậu về nhà nên đã nói cậu không ở đây!]

Kiều Nhân liên tiếp xem tin nhắn, bối rối.

Cô tùy tiện gõ vài chữ trả lời Kỷ Niệm: [Hôm qua muộn quá, sợ quấy rầy cậu ngủ nên tớ không về nữa.]

[Cậu nói láo!]

Kỷ Niệm: [Cậu đã ngủ với anh tớ chưa?]

Kiều Nhân: [.....]

[Xin mời trực tiếp trả lời câu hỏi của tớ.]

Kiều Nhân không nói lời nào, định giả vờ như không thấy thoát ra. Một bàn tay đột nhiên đưa ngang qua người cô, cầm điện thoại của cô lên trả lời:

[Ngủ rồi.]

Lần này đến lượt Kỷ Niệm không nói gì.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm hai chữ kia mất đồ tới mang tai. Vừa muốn giải thích với Kỷ Niệm vài câu liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh cười khê, nâng mắt nhìn, khóe miệng anh nở nụ cười đẹp tới chói mắt: "Tối hôm qua lúc ngủ với anh, sao không thấy em đỏ mặt?"

SPOIL Chương 53:

Cô nghiêng rằng, lúc này căn bản không dám nói linh tinh, vừa chuyển tầm mắt nhìn vào gương, một giây sau, cô thấy mấy dấu đỏ cực kì nổi bật trên cổ mình.

"Cầm thú."

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô. "Ai cầm thú?"

Kiều Nhân ghen hòng: "..... em."

"Em biết là tốt rồi."

P.s: Loanh quanh đầu đây có mùi thịt thoang thoang, tuy nhiên thì không phải là thịt đầu nha, nạc hay mỡ gì đều không phải cả =)) Cơ mà màn "đưa đẩy" này của chị với chú vẫn khiến mình tim đập chân run TvT Các bạn hãy dành tặng vote và bình luận cho editor nhé, vì mục tiêu 3 chương/ngày =))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Nói ra lời này không phải là một câu hỏi mang ý nghĩa đơn giản mà đúng là một sự ám chỉ trần trụi.

Anh nói quá thẳng, nhiệt độ trên mặt Kiều Nhân tăng thêm một phần, cau mày phản bác: "... ai ngủ với anh?"

Hơn nữa cứ coi như là ngủ, thì cô cũng chỉ nằm ở một góc.

Kiều Nhân không phục, cầm điện thoại nhắn tin giải thích cho Kỳ Niệm: [Tớ không phải, tớ không có.]

Tin vừa gửi đi, giọng anh vang lên trên đỉnh đầu, dường như vì vừa thức dậy nên giọng điệu trầm thấp mang theo cả tiếng khàn khàn:

"Ngủ trên cùng một giường, vậy không gọi là ngủ sao?"

Kiều Nhân: "..."

Người này có nhiều ý tứ thật.

Vừa nãy lúc trả lời Kỳ Niệm, viết lời ám chỉ cực kì rõ ràng, chỉ còn thiếu nước nói thẳng là hai người đã xảy ra một vấn đề gì đó không thể nói rõ. Kết quả hiện tại ở trước mặt cô, ngược lại trong nháy mắt cố tình biến câu nói kia thành ý tứ trong sáng.

Ngủ.

Ngủ, ý trên mặt chữ.

cảm giác náo loạn cả nửa ngày vẫn là do Kiều Nhân nghĩ nhiều, cô khẽ cau mày liếc mắt nhìn sang. Sau đó cũng không thèm đề ý đến Kỳ Hàn Thanh nữa, tiếp tục nhắn tin cho Kỳ Niệm ở đầu bên kia: [Thật sự không có mà.]

Một lát, rốt cục Kỳ Niệm nhắn lại: [Biết cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi không?]

"....."

Kiều Nhân nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, nhất thời dĩ nhiên không biết phải trả lời ra sao.

Kỳ Niệm: [Hai người cũng hành động quá nhanh thì phải?]

Kiều Nhân không nói gì, tránh cho càng chui càng đen.

Kỳ Niệm: [Phim truyền hình cũng không diễn biến nhanh như hai người.]

Nói láo.

Kiều Nhân không phục: [Cậu đã quên chuyện tình một đêm của thân cây già vạn năm rồi à?]

Kỳ Niệm: [.....]

Đầu kia hoàn toàn không nói gì.

Kiều Nhân cũng không muốn giải thích thêm, ném điện thoại trên tay lên giường, chậm rãi quay người rời giường đi rửa mặt.

Bởi vì tối hôm qua vào bữa, Kiều Nhân thậm chí không biết mình đang ngủ ở phòng ngủ chính hay là phòng dành cho khách.

Căn phòng sạch sẽ, ngay cả nhà tắm cũng sạch sẽ gọn gàng. Trên giá để đồ có bàn chải và kem đánh răng, nhưng chỉ có một bộ. Kiều Nhân nhìn chằm chằm xem đây là đồ mới hay đã có người dùng qua, tay chậm chạp không giờ lên.

Một hồi lâu, cửa phòng đang khép hờ bị đẩy ra, giọng của anh vang lên ngay sau đó: "Sao thế?"

Kiều Nhân đưa tay chỉ vào giá để đồ: "Em dùng cái này?"

Kỳ Hàn Thanh bước tới, sau khi liếc nhìn cô một cái, thẳng thắn lấy nước, bóp kem đánh răng đưa sang: "Đồ dự phòng, chưa có ai dùng."

Kiều Nhân "À" một tiếng, lúc này mới nhận lấy cốc bắt đầu đánh răng.

Cô cũng không hỏi nhiều, vốn cho rằng buổi sáng này sẽ sớm trôi qua sóng yên gió lặng như vậy, kết quả sau khi đánh răng rửa mặt xong vừa ngẩng đầu lên liền thấy bản thân mình trong gương. Răng trắng môi hồng, đồ ngủ là chiếc váy trắng thất đai ở eo, không bảo thủ cũng không hở hang, kiểu dáng đơn giản mà thoải mái.

Là tối hôm qua trước khi tắm rửa, cô đột nhiên nảy ra ý muốn thử lục tìm tủ quần áo một chút.

Bởi vì nhãn mác còn chưa bị cắt, Kiều Nhân cũng không nghĩ nhiều, cứ tạm thời mượn mặc tạm.

Dù sao cũng chưa có ai mặc, sau này cô mua cái khác trả lại là được.

Lúc đó cô suy nghĩ rất đơn giản, sau khi ngủ dậy rồi mới nhận ra có gì đó bất thường. Tầm mắt Kiều Nhân di chuyển, nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh mình đang mặc đồ ngủ dường như có chất liệu giống với bộ trên người cô.

Đồ đôi.

Trong đầu Kiều Nhân nổ "ầm" một tiếng: "Ngày mai em sẽ mua bộ mới trả lại."

Bảo sao từ lúc cô rời giường, ánh mắt người này cứ có gì đó không đúng.

Rõ ràng lúc sáng sớm nên bình tĩnh, ánh mắt anh nhìn cô lại cứ có tính xâm chiếm mạnh mẽ giống như muốn nuốt luôn cô vào bụng.

Kiều Nhân bị Kỳ Hân Thanh dùng ánh mắt ẩn ý nhìn tới mức cổ họng cũng ngứa ngáy, cô đưa tay sờ sờ cổ, "Vậy hôm nay em sẽ..."

"Không cần," anh cong khóe môi, ánh mắt vẫn rơi trên người cô, không mang theo ý tứ sâu xa nào: "Chính là chuẩn bị cho em."

Âm thanh "ầm" trong đầu Kiều Nhân càng vang lên mãnh liệt, cô suýt nữa bị nước bọt của mình làm cho bị sặc, "Có ý gì?"

"Ý của anh chính là... âm mưu từ lâu, chờ em tới ngủ."

Kiều Nhân: "..."

Cô vốn cho rằng trong nhà của Kỳ Hân Thanh có quần áo của phụ nữ thì chỉ có hai khả năng.

Một là Kỳ Niệm để lại đây dự phòng, hai là Kỳ Hân Thanh nhờ người mua để ở đây.

Đàn ông mà, có nhu cầu cũng là rất bình thường, mang phụ nữ về nhà làm chuyện tình một đêm cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên, phải sớm chuẩn bị cẩn thận quần áo dự phòng.

Hai khả năng mà Kiều Nhân nghĩ ra được, kết quả nghĩ tới nghĩ lui, căn bản lại không hề nghĩ tới bản thân mình.

Cô khẽ cắn răng, lúc này căn bản không dám nói lung tung nữa, chuyển tầm mắt nhìn vào gương. Sau đó một giây, cô nhìn thấy mấy vết đỏ cực kì nổi bật trên cổ mình.

Loang lổ bất mắt, trên cái cổ trắng nõn của cô lại càng dễ nhìn thấy.

Nháy mắt trong đầu Kiều Nhân có pháo hoa nổ tung, cũng không kịp nhớ ra cái gì nên nói cái gì không, thờ ắt ra nghiêng rằng nói hai chữ:

"Cảm thú."

Kỳ Hân Thanh liếc mắt nhìn cô.

Một lát sau, anh cầm tay Kiều Nhân vạch cổ áo mình ra một chút, cảm xúc mịn màng dưới đầu ngón tay. Tầm mắt Kiều Nhân cố định, nhìn thấy trên xương quai xanh của anh có một vết đỏ giống y hệt, trên trên dấu vết này còn có dấu răng mờ mờ không rõ.

Kiều Nhân ý thức được lập tức rút tay lại, đầu ngón tay lại bị anh nắm chặt hơn.

Kỳ Hân Thanh cúi người, giọng trầm thấp: "Ai cảm thú?"

Kiều Nhân nghẹn họng "... em."

Anh liền cười khế, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô, vén mái tóc đang vương vào cổ áo cô sang một bên.

Sau đó, Kiều Nhân nghe thấy anh nói: "Em biết là tốt rồi."

"..."

Kiều Nhân lẩn lộn trong phòng ngủ nửa ngày, mãi đến chín giờ mới thay xong quần áo đi xuống lầu.

Kỳ Hân Thanh đã ngồi cạnh bàn ăn chờ cô.

Bữa sáng được chuẩn bị đơn giản, Kiều Nhân kéo ghế ngồi xuống đối diện, bắt đầu xúc từng thìa cháo nhỏ bỏ vào miệng.

Người đàn ông đối diện thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái, Kiều Nhân chịu đựng ánh mắt nóng rực này của anh ăn hết nửa bát cháo. Tới lúc thật sự không nhịn được nữa định ngắt đầu bảo anh đừng nhìn mình thì điện thoại vang lên.

Miệng cô hé ra, còn chưa nói thành lời đã thu lại, lấy điện thoại trong túi ra xem. Số điện thoại của Tổng nữ sĩ sáng loáng hiện lên.

Rất rõ ràng, bà muốn chất vấn chuyện Kiều Nhân cả đêm qua không về.

Kiều Nhân thật sự khóc không ra nước mắt, nhẩn nhó tội nghiệp nhìn sang phía đối diện: "Mẹ em..."

"Đưa điện thoại cho anh."

"Không được."

Kiều Nhân quả quyết từ chối, để anh nghe thì còn tới mức nào nữa. Cô vốn đang do dự, lúc này thẳng thắn dứt khoát nghe máy.

Giọng Tổng nữ sĩ nhanh chóng truyền tới, trong sự bình tĩnh có cảm giác gió bão đang bùng lên: "Tối hôm qua ngủ ở đâu?"

"Nhà bạn ạ."

"Bạn nào?"

Kiều Nhân: "Bạn nam."

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn cô.

Tổng nữ sĩ ở đầu dây bên kia yên lặng vài giây, giọng miễn cưỡng vẫn được coi là bình tĩnh: "Bạn trai hay bạn là con trai?"

Kiều Nhân: "Bạn trai."

"Đưa điện thoại cho cậu ta."

Kiều Nhân: "..."

Dừng vài giây, cô miễn cưỡng kiểm lý do: "Anh ấy không tiện."

Tổng nữ sĩ đào bới đến cùng: "Sao lại không tiện?"

"Anh ấy... đang tắm."

(Đến chết với trình độ giấu đầu hở đuôi của chị Kiều mỗi lần chị định nói dối =))))))))))

"Mới sáng sớm mà hai đứa..." Tổng nữ sĩ thở dài, "Quên đi, dù sao con cũng lớn rồi, mẹ không can thiệp vào cuộc sống riêng của con."

"Nhưng hiện tại đàn ông cạnh bãi nhiều như vậy, mẹ sợ con bị lừa," dừng vài giây, bà đổi giọng, "Lúc nào đưa về nhà để mẹ và chú Ngự của con gặp?"

Kiều Nhân nghĩ thầm, người đã gặp từ lâu rồi.

Chỉ sợ đến lúc đưa về thật, hai người sẽ không nói thành lời.

Kiều Nhân sống dưới sự kiểm soát của Tổng nữ sĩ nhiều năm như vậy, đã sớm luyện được bản lĩnh lấp liếm rồi, "Anh ấy phải ra nước ngoài du học, có lẽ nửa năm nữa mới về."

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh cong lên.

Thật là biết nói dối.

Tổng nữ sĩ: "Vậy ngày mai?"

"Hôm nay anh ấy đi rồi."

"Vội như vậy?"

"Vâng."

Cô mím môi, cuối cùng nghe thấy Tổng nữ sĩ buông tha: "Được thôi, vậy đợi khi nào cậu ta trở lại hãy nói."

Kiều Nhân gọi xong một cuộc điện thoại mà như vừa đánh trận, ngược mắt nhìn, ý cười trên miệng Kỷ Hàn Thanh cực kì rõ ràng, thậm chí còn lan tới đáy mắt.

Mẹ kiếp.

Cười cười cười, cười cái rầm mà cười.

Tại Kiều Nhân nóng lên, vừa lườm anh một cái, Kỳ Hân Thanh liền đứng dậy vòng qua bàn đến bên cạnh cô:

"Hôm nay anh thật sự phải đi công tác."

"Bao lâu ạ?"

"Một tuần."

"Khi nào làm thêm giờ thì nói cho anh biết." Anh cúi người, một tay chống lên lưng ghế của Kiều Nhân, sau đó anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, "Lần sau, nợ mới nợ cũ cùng tính một lần."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Chuyến bay của Kỳ Hân Thanh vào buổi chiều nên anh ăn sáng xong không lâu liền đi ra sân bay.

Kiều Nhân cùng anh đi ra khỏi tiểu khu, sau đó một người đi hướng đông, một người đi hướng tây. Sau khi đi được mấy bước, Kiều Nhân quay đầu lại, căn bản không còn nhìn thấy bóng dáng xe của Kỳ Hân Thanh nữa.

Cô nhìn chăm chăm dòng xe cộ qua lại, hít mũi một cái rồi mới hạ khốe môi, lúc cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, trong đầu không hiểu sao đột nhiên nhớ đến ba chữ - Gặp Phải Quỷ.

Mười phút sau, Kiều Nhân mở cửa nhà trọ của mình.

Kỷ Niệm đang nằm dài trên ghế sofa xem tivi, hạt cherry đã chất thành núi, nghe thấy tiếng động cũng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục nhét cherry vào miệng sau đó nhổ hạt ra. Cô ấy lúng búng hỏi không rõ: "Sao đã chịu trở về rồi?"

Kiều Nhân đứng trước cửa đổi giày, mặc kệ cô ấy.

Kỷ Niệm tiếp tục ăn cherry, như đang trút giận vào chúng. Lần này lời nói rõ ràng hơn nhiều, "cạch" một tiếng, Kỷ Niệm quay đầu nhìn cô, "Tiểu Kiều, cậu thật sự cùng với anh trai tới..."

Cô ấy vốn chưa chắc chắn lắm, kết quả vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy trên xương quai xanh của Kiều Nhân còn hiện rõ vết đỏ, lời chưa nói ra hết đã mạnh mẽ nén lại. Cô ấy hạ giọng nói gay gắt, "Ngủ thật rồi sao?"

Ngừng nói, Kỷ Niệm lại oán trách: "Anh của tớ đúng là thô bạo nhỉ?"

Kỷ Niệm liếc nhìn cô ấy, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu, "Đúng là rất thô bạo."

Kỷ Niệm thờ dài, càng lúc càng có cảm giác cái trắng mình nuôi bị đem cho heo ăn mất.

Hơn nữa con heo này còn không biết thương hoa tiếc ngọc, để lại một loạt dấu vết đỏ hồng trên cái cổ trắng nõn của Kiều Nhân, nhìn chói mắt vô cùng.

Kiều Nhân đổi giày xong, vào bếp rót cốc nước quay ra, vừa uống vừa hỏi Kỷ Niệm:

"Hôm nay cậu không cần đến trường à?"

"Hôm nay là chủ nhật."

Kỷ Niệm nhìn cô một cái, "Ngày hôm qua lúc tớ gọi điện cho anh tớ đã biết rồi, hai người nhất định phải xảy ra chuyện gì đó."

Ngum nước nghẹn trong cổ họng Kiều Nhân vài giây, sau đó mới chậm rãi trôi xuống, "Cậu gọi điện cho anh ấy?"

"Đúng vậy."

Kỷ Niệm trở mình một cái bò dậy khỏi ghế sofa, ngồi gác hai chân lên bàn, "Bởi vì dì Tổng hỏi tớ là cậu về chưa, tớ vốn chỉ định gọi cho anh tớ hỏi xem có phải cậu làm thêm giờ không, ai biết cậu lại đi tặng ca trên giường của anh tớ?"

Kiều Nhân: "..."

Hai ngày tới, thật sự cô không thể nghe nổi hai chữ "tặng ca" này thêm lần nào nữa.

Kiều Nhân uống hết cốc nước, sau khi tiện tay để cốc sang một bên định về phòng viết luận văn.

Kết quả vừa vào tới phòng, còn chưa kịp mở máy tính lên, Kỷ Niệm đã đi tới, "Tiểu Kiều, tại sao cậu không có... cảm giác vui sướng khi được trở thành người phụ nữ đích thực thế?"

Kiều Nhân: "..."

Cô quay đầu, ôm laptop chuyển sang hướng khác.

Sau khi màn hình hiện dấu xoay trong vài vòng, rốt cục laptop cũng khởi động xong. Kiều Nhân cắm usb chứa những bức ảnh và ghi chép phỏng vấn ngày hôm qua vào.

Hôm nay Kỷ Niệm rảnh rỗi tới bất ngờ, ghé sát vào bên cạnh không chịu rời đi, "Tiểu Kiều, có phải vì anh trai tớ..."

Kiều Nhân quay đầu nhìn cô ấy, Kỷ Niệm ho một tiếng, giọng hơi mất tự nhiên, "Làm không tốt?"

"Cái gì?"

Kỷ Niệm "Không phải vì vậy nên cậu mới không vui sao?"

Kiều Nhân: "..."

Rõ ràng cô là vì sắp không được gặp bạn trai trong suốt một tuần nên tâm trạng tồi tệ, kết quả Kỷ Niệm nói như kiểu cô bất mãn vì ghét bỏ kỹ thuật của Kỷ Hàn Thanh.

Việc này nói ra không phải chỉ là kì quái ở mức bình thường đâu. Kiều Nhân không thèm trả lời, đeo tai nghe lên, "Tớ muốn viết luận văn, bạn Kỷ Niệm, hi vọng chiều hôm nay cậu đừng làm phiền tớ."

Kỷ Niệm: "..."

Đây chính là cách trốn tránh điển hình của Kiều Nhân.

Xem ra kỹ thuật của anh trai cô ấy thật sự không quá tốt, Kỷ Niệm vỗ nhẹ vào vai Kiều Nhân, thật lòng an ủi cô: "Không sao đâu, sau này sẽ tốt thôi."

Mặt Kiều Nhân không chút cảm xúc, "Cút ra ngoài."

Kỷ Niệm càng lúc càng cảm thấy mình đã đoán đúng, cô ấy không dám chạm vào lưỡi dao nữa, lập tức biến mất khỏi phòng Kiều Nhân, cả buổi chiều cũng không dám đi vào phòng làm phiền cô.

Kiều Nhân hiếm hoi trải qua một buổi chiều yên tĩnh.

Kết quả tuy là bốn phía yên tĩnh nhưng trong lòng cô lại không chịu được nổi loạn. Mấy tiếng trôi qua, sáu ngàn chữ luận văn cô mới viết chưa được một nửa.

Đây mới chỉ là bản sơ thảo.

Kiều Nhân nhìn vào màn hình laptop có chút hoa mắt chóng mặt, cuối cùng thật sự không viết nổi nữa, sau khi tắt máy tính thì cầm điện thoại đi ra ngoài, định nấu cơm tối.

Nửa ngày không có gì vào bụng, lúc này bụng trống đã kêu lên vài tiếng.

Kỷ Niệm vẫn đang ở bên ngoài xem tivi.

Lần này không ăn cherry nữa, đang hút mấy sợi mì. Thấy cô bơ phờ đi ra liền dè dặt hỏi: "Kiều Nhân cậu đói bụng à? Tớ nấu mì cho cậu ăn nhé."

Kiều Nhân viết luận văn suốt mấy tiếng, lúc này chẳng còn chút sức lực nào, dựa vào ghế sofa, "Tớ không muốn ăn dưa chua."

Kỷ Niệm đẩy bát mì ra, đứng dậy chạy đi nấu mì cho cô.

Một ngày Kiều Nhân không kiểm tra wechat, lúc này mới có thời gian mở ra xem.

Trong nhóm chat công việc đã có mấy trăm tin mới, lúc này đang là giờ ăn tối, ngoại trừ mấy câu hỏi han hàng ngày xem tối nay ăn gì thì hầu hết đều là gọi người đi lấy tin.

Tiểu Lý: [Phía đông Đại Kiều xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, có ai đi cùng không?]

Tiểu Vương: [Không đi không đi, vườn hoa và đường nước ngầm ở Kinh Hải đây này... Còn là khu biệt thự, mùi hương này, chua muốn chết, có bạn

đồng nghiệp nào muốn qua đây cùng cảm nhận không?]

.....

Lục Kỳ: [Em đã ở bệnh viện ngửi mùi nước khử trùng cả ngày rồi, đợi một lát nữa còn phải đi tới nơi hỏa táng, có ai tốt bụng mang com tới đến cho em không?]

Bên này Kỳ Niệm đã nấu xong mì đặt lên bàn trước mặt Kiều Nhân, mùi canh thơm ngào ngạt, Kiều Nhân hít hai cái, sau đó mở tin nhắn riêng chat với Lục Kỳ: [Bây giờ vẫn đang ở viện sao?]

[Đúng vậy chị Kiều.]

Kiều Nhân nhớ Lục Hạ nói với cô là Lục Kỳ đi lấy tin tức của Vu Minh, lúc này không biết tình huống cụ thể thế nào, liền thuận miệng hỏi:

[Tình hình bên đó sao rồi?]

Lục Kỳ: [Không cứu được.]

Dừng vài giây, cậu ta lại hỏi: [Hôm nay sẽ làm hỏa táng, chị Kiều chị muốn tới không?]

Mấy dòng chữ này thật sự có chút nghiêm trọng, nhưng sau khi nhìn lại vài lần cảm thấy cũng là chuyện trong dự liệu.

Kiều Nhân trầm mặc hai giây, [Muốn ăn gì, tôi mang đến cho cậu.]

Đợi sau khi đầu bên kia trả lời, Kiều Nhân đặt điện thoại sang một bên. Sau khi ăn vài miếng mì lót dạ, giặt tờ khăn giấy lau miệng thì lập tức đứng dậy.

Kỳ Niệm đứng lúc đi ra từ phòng bếp, thấy cô đang mặc áo khoác, kinh ngạc nói: "Tối muộn rồi, còn ra ngoài làm gì?"

"Đi lấy tin."

Kỳ Niệm thuận miệng hỏi: "Lại tăng ca à?"

Kiều Nhân: "..."

Cô yên lặng thu lại tầm mắt, cẩn thận sắp xếp lại đồ đạc thay quần áo xong thì ra khỏi nhà.

Lúc Kiều Nhân chạy tới bệnh viện, Lục Kỳ đứng lúc đi từ bên trong ra.

Cậu ta chạy tin tức một ngày một đêm, đặc biệt biệt là còn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình một người bạn học cấp ba qua đời, tâm trạng không thể tốt nổi, lúc nhìn thấy Kiều Nhân vẫn miễn cưỡng nở nụ cười: "Chị Kiều, chị chờ lâu chưa?"

"Vừa tới," Kiều Nhân đưa mấy cái bánh bao cô mua tới, hỏi cậu ta chìa khóa xe, "Tôi lái, cậu tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi."

"Chị Kiều, chị thật là tốt."

Lục Kỳ nịnh hót, "Kỳ tổng quá hạnh phúc."

"..."

Kiều Nhân cũng không nói chuyện cá nhân với cậu ta, sau khi lên xe đợi cậu ta giải thích qua tình hình xong cũng không quấy rầy cậu ta nghỉ ngơi nữa. Cô mở GPS chỉ đường tới nhà tang lễ.

Nhà tang lễ nằm ở ngoại thành, lái xe đi ít nhất cũng phải hơn nửa giờ đồng hồ.

Thêm vào đó trên đường còn bị tắc đường mười phút, lúc hai người đến nơi đã là hơn chín giờ.

Giống như ở bệnh viện, bên này cũng bị một đồng phòng viên quay kín như ong vỡ tổ, thế nhưng bị chặn lại bởi vệ sĩ nên tất cả chỉ có thể quy củ chờ đợi ở bên ngoài.

Kiều Nhân đứng đằng xa, nhàm chán bắt đầu mở điện thoại ra đọc tin tức.

Nửa giờ sau, tình hình vẫn không có bất kì cải thiện nào.

Phòng viên ở bên ngoài ít đi, ngược lại bên trong có thêm mấy vệ sĩ khác.

Lục Kỳ vẫn đang ngủ trên xe, Kiều Nhân cũng không vội gọi cậu ta dậy. Định hỏi xem bạn bè có ai quen biết hai người này không, vừa mở wechat ra đã có người nhắn tin đến cho cô.

Dựa vào ảnh đại diện, là chị họ Tân Nhan.

Kiều Nhân cong khóe môi, mở wechat ra hỏi chị ấy: [Chị, chị về chưa?]

[Vừa xuống máy bay.]

Kiều Nhân gõ vài chữ, còn chưa kịp gửi đi, Tân Nhan ở đầu bên kia đã gửi tin nhắn âm thanh tới: [Hai người Vu Minh là xảy ra chuyện gì vậy?]

Khoảng thời gian này chị ấy đều ở nước ngoài nên căn bản không quá quan tâm đến tin tức trong nước, cho tới hôm nay lúc ở sân bay nghe người ta bàn tán vài câu mới biết chuyện này.

Kiều Nhân sững sờ: [Chị biết hai người họ?]

[Là đàn em Đại học Y, trước kia từng dẫn dắt bọn họ mổ thí nghiệm trong nửa học kỳ.]

[Vậy quan hệ của hai người họ là gì chị cũng biết?]

[Tình yêu nam - nam.]

Cách vài giây, Tân Nhan gọi điện tới. Chị ấy cũng không nhiều lời hỏi thẳng vào chủ đề, "Tiểu Kiều, em đang theo tin tức này à?"

Kiều Nhân đáp một tiếng.

Cách đó không xa một đám người đang hỗn loạn, truyền qua điện thoại tới đầu bên kia, giọng Tân Nhan dừng lại, [Ở trường học của bọn chị có một cây cổ thụ trăm năm, trên đó có không ít dây tơ hồng của các cặp tình nhân buộc lên. Chị nhớ ngày trước hai người Vu Minh cũng từng buộc, giấy đỏ chữ vàng, ngày mai em có thể qua xem một chút.]

Kiều Nhân cảm thấy lần này đúng là chó ngáp phải ruồi rồi.

Tuy rằng Tân Nhan cũng tốt nghiệp Đại học Y, nhưng trước đây cô chưa từng nghĩ là chị ấy sẽ quen biết Vu Minh.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, hai người ngắt điện thoại.

Đúng lúc Lục Kỳ từ trên xe bước xuống, cậu ta chậm rãi vặn mình. Sau khi nghỉ ngơi một lúc đã hồi phục năng lượng, giọng điệu cũng vui vẻ hơn lúc nãy không ít: "Chị Kiều, chúng ta vào xem một lát nhé?"

Kiều Nhân nhìn trước mặt đều là một đám người chen chen chúc chúc.

Đêm đã khuya, lúc này nhà tang lễ hiếm khi náo nhiệt như vậy, cô hát cảm qua bên đó, "Làm sao vào được?"

"Đi vào thôi."

Kiều Nhân: "..."

Lục Kỳ đã nhấc chân đi sang bên đó, cậu ta cao, tuổi còn trẻ, dễ dàng đẩy cả một đoàn người ra chen vào bên trong.

Kiều Nhân nhìn mà trợn mắt há miệng. Nửa phút sau, Lục Kỳ quay lại bằng đường cũ, kéo cô cùng đi vào.

"Không mang theo máy."

"Ở đây cũng không cần đâu, đợi lát nữa thì mở điện thoại lên ghi âm là được."

Lục Kỳ vung tay đi phía trước, một mình đơn độc đi tới gần nhóm vệ sĩ.

Kiều Nhân cau mày theo sau, không tới mấy giây, không biết Lục Kỳ nói cái gì mà mấy người vệ sĩ kia thật sự tránh sang một bên.

Cô lập tức đuổi theo, "Cậu nói gì với họ thế?"

"Em nói em và Vu Minh là bạn đại học, có chuyện muốn nói với người nhà của cậu ta."

Kiều Nhân: "Không phải là bạn cấp ba sao?"

"Nói bừa thôi ạ, đừng nghiêm túc như vậy," Lục Kỳ cắt điện thoại đi, "May mà trình độ photoshop của em cao siêu, đã sớm ghép thêm hình của mình vào ảnh chụp chung của hai người họ."

Kiều Nhân: "..."

Gặp phải chuyện tương tự với việc gặp mặt người thân của người đã mất này, việc đầu tiên phải làm tuyệt đối là an ủi gia đình, sau đó tận dụng mọi cơ

hội hỏi việc mình muốn hỏi.

Những câu hỏi này phải đặt ra thật tự nhiên, không thể để đối phương bài xích, nếu không kế hoạch ngày hôm nay tuyệt đối sẽ tan vỡ toàn bộ.

Kiều Nhân hiểu chuyện này, cô vốn có một vẻ mặt đơn thuần vô hại, lúc nói chuyện với người khác đặc biệt dễ dàng khiến họ noi lòng cảnh giác.

Lục Kỳ nói với gia đình họ về quá trình quen biết hai người kia, Kiều Nhân thuận theo lời cậu ta khen ngợi vài câu.

Kiều Nhân là khen ngợi thật lòng. Nghe lời này người phụ nữ trung niên bắt đầu không thể khống chế được biểu cảm của mình, nước mắt bắt đầu rơi xuống, làm thế nào cũng không ngừng được.

Kiều Nhân đưa giấy ăn qua, không nói nữa.

Vẫn là người phụ nữ đó, tâm trạng đề nén suốt mấy ngày lúc này giống như một dòng nước, tất cả đều dâng lên, nói lan man cả nửa ngày.

Lục Kỳ nhanh tay lẹ mắt mở máy ghi âm.

Hai người yên lặng chỉ nghe bà ấy nói cả nửa giờ nguyên nhân sự việc này.

Cứ nói như vậy, thậm chí ngay cả lí do vì sao con trai mình thích đàn ông cũng nói ra.

"Chúng tôi làm cha mẹ đều chỉ biết quan tâm đến chuyện công việc, luôn không có thời gian quan tâm đến nó. Nó vừa lên đại học có nhắc tới một người bạn cùng phòng rất tốt tính, đối xử với nó cũng rất tốt. Tôi và cha nó cũng không quá để tâm, sau này chúng nó ở bên nhau lâu rồi mới phát hiện ra."

"Chúng tôi cảm thấy thứ tình cảm này là bất thường, đã nghĩ biện pháp chia rẽ bọn chúng. Vốn cho rằng chúng tách nhau ra cũng không sao hết, kết quả ai ngờ được..."

Kiều Nhân và Lục Kỳ liếc mắt nhìn nhau, đều thờ dài khe khẽ.

Lần này làm được phỏng vấn quả là khó khăn, hai người không đều bị mắc kẹt lại phía sau, thế nhưng vẫn muốn nghe cho bằng được, vừa nghe vừa ghi nhớ trong lòng.

Mãi đến hơn mười một giờ, phỏng vấn mới kết thúc.

Lúc hai người lái xe trở lại nội thành đã là rạng sáng, Lục Kỳ ngủ một lúc đã hồi phục tinh thần, sợ Kiều Nhân buồn ngủ còn đặc biệt mở miệng hỏi cô: "Chị Kiều, em kể cho chị nghe chuyện ma nhé."

Kiều Nhân: "..."

Cô luôn sợ mấy thứ này, nhưng hiện tại vì để giữ bản thân tỉnh táo nên cũng không từ chối.

Lục Kỳ nhận được sự cho phép lập tức nói: "Chị biết mấy năm trước có một người đàn ông thích mặc quần đỏ..."

Nháy mắt trong đầu Kiều Nhân hiện ra một người đàn ông vẻ ngoài xinh đẹp mặc quần đỏ, mặt không chút máu, hai mắt nhỏ máu.

Cô đưa tay nắm chặt dây an toàn, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Truyện ma này của Lục Kỳ có uy lực thật dài, đêm đó Kiều Nhân nằm im trên giường, bóng người đàn ông mặc quần đỏ vẫn hiện trên trước mắt không đuổi đi được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kiều Nhân không phụ sự mong đợi của mọi người mang theo hai quãng mặt thâm sì đến tòa soạn.

Mấy người ở văn phòng sợ hết hồn, nhao nhao coi cô là quốc bảo* vây lại xem.

(Quốc bảo ở đây là gấu trúc.)

Tiểu Hắc: "Tiểu Kiều hôm qua cậu làm kẻ trộm à?"

Lục Hạ: "Quầng mắt này của cậu sánh ngang được với mặt đen của Tiểu Hắc đó."

Kiều Nhân thuận miệng đáp: "Tớ viết luận văn cả đêm"

Hai người đồng thời cảm miệng.

Tin tức Vu Minh đã phát hành, tuy rằng chiếm vị trí không lớn trên trang in nhưng vẫn có ảnh hưởng ít nhiều đến dư luận xã hội.

Có một thì sẽ có hai, từ sau khi bài báo của họ phát hành, mấy ngày sau nhanh chóng có nhiều tòa soạn lớn khác tiến hành đưa tin càng sâu về vấn đề này.

Tuần này bình yên hơn nhiều so với hai tuần lễ trước, không có việc lớn gì phát sinh, cơ bản đều là những chuyện vặt trong Bắc Thành, Kiều Nhân còn bớt được chút thời gian viết nốt luận văn.

Thứ sáu, Kiều Nhân dùng bức ảnh cây cổ thụ ở Đại học Y chèn vào bài viết, chỉnh sửa lại tin tức về Vu Minh một lần cuối. Tiêu đề cô chọn mấy lần đều không thỏa mãn, cuối cùng thẳng thắn để hai chữ đơn giản "Nhân duyên".

Lục Hạ đi tới nhìn, không thể không cảm thán: "Tiểu Kiều, cậu có thể tính đến việc đi viết tiểu thuyết tình yêu, kiếm được nhiều tiền lắm. Đờ hơn bây giờ mỗi ngày đều phải lăn lộn kiếm ít tiền như vậy."

Kiều Nhân liếc nhìn cô ấy một cái, "Hay là cậu làm đi, tớ thấy trí tưởng tượng của cậu rất phong phú."

Lục Hạ cũng không để tâm lời trêu chọc của cô, dựa vào ghế đặc ý: "Ôi, chị Hạ nghỉ việc mất rồi."

Kiều Nhân gửi bài cho biên tập, "Chuyện khi nào?"

"Hai hôm trước."

Mấy ngày nay không có chuyện gì xảy ra Lục Hạ có tâm trạng bất quá, "Chị ta nghỉ việc rất bất ngờ."

Kiều Nhân gật đầu.

"Có điều nghỉ càng tốt. Chỉ dựa vào mình có chút tài nguyên mà ngày nào cũng chèn ép người khác, lúc nào cũng nghĩ là mình quyền rũ."

Kiều Nhân liếc nhìn cô ấy một cái, thu dọn đồ đạc định tan ca. Lục Hạ liền kéo cô lại: "Làm gì vậy?"

"Tan ca."

"Hôm nay bộ phận chúng ta và bộ phận văn hóa thể thao liên hoan, tan ca là gì?"

"Có thể không đi được không?"

"Cậu chắc chứ?" Lục Hạ nhìn cô, "Kỷ tổng cũng sẽ đi."

Kiều Nhân vừa định nói gì đó, điện thoại bỗng rung lên.

Wechat có tin nhắn đến, chỉ đơn giản hai chữ: [Ba lần?]

Kiều Nhân không hiểu: [Cái gì ba lần?]

[Kỷ Niệm nói mấy ngày anh không ở đó, em tặng ca thêm ba lần.]

SPOIL Chương 55:

"Xuống máy bay lúc nào?"

"Vừa nãy."

"Mệt không?"

"Có chút.... Vì thế em ngoan ngoãn một chút, đừng có tặng ca nữa."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Kiều Nhân nhìn dòng chữ này hồi lâu, trong đầu đột nhiên nhớ lại câu Kỷ Hàn Thanh nói với cô trước khi đi công tác.

Nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt.

Nợ cũ cô còn không dám để cho Kỷ Hàn Thanh tính chứ đừng nói đến ba lần nợ mới mấy hôm nay. Nếu cùng tính một lần thì căn bản cô không dám nghĩ tới kết quả nữa. Kiều Nhân vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, còn có chút kích động không thể nói rõ.

Nhiều tâm tình lẫn lộn xông tới, cô cúi đầu, tim đập như trống bỏi, một nhịp nhanh hơn một nhịp, mãi tới tận khi màn hình tự động tắt đi cũng không trả lời người kia.

Lục Hạ thấy cô thất thần, kéo cánh tay run run của cô lại, "Vấn đề đơn giản như vậy, cậu còn nghĩ ngợi gì nữa?"

Ban nãy cô ấy soi gương một lúc, căn bản không chú ý tới trong nửa phút Kiều Nhân đã xem điện thoại một lần. Cô ấy cho rằng Kiều Nhân còn đang do dự, nhắc nhở cô lần nữa: "Kỷ tổng thật sự sẽ đi đấy."

Vì đề đặc biệt nhấn mạnh, lần này Lục Hạ còn đặc biệt thêm hai chữ "thật sự" vào trước.

"Anh ấy đi làm gì?"

"Nghe nói là quản lý bộ phận văn hóa thể thao mời đi."

"..." Kiều Nhân "À" một tiếng, "Vậy tớ không đi."

Lục Hạ suyt nửa ngã từ trên ghế xuống, vừa ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc trịnh trọng của Kiều Nhân, sừng sốt ngậy ra, mascara đều trượt lên mí mắt cô ấy vội vàng tìm giấy lau, "Tiểu Kiều, cậu không nói đùa đấy chứ?"

Kiều Nhân: "Không."

Cô làm gì còn tâm trạng đùa nữa.

Câu nói kia của Kỷ Hân Thanh có tác động rất lớn, đến bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô không tan. Kiều Nhân không dám tự đưa mình ra trước lưỡi dao vào lúc này, nghiêm túc nói: "Tớ thật sự không đi."

Lục Hạ vẫn không dám tin, "Thật sự không đi?"

"..."

"Nghe nói bộ phận văn hóa thể thao có rất nhiều chị gái xinh đẹp."

Kiều Nhân: "..."

"Tiểu Kiều, cậu biết Kỷ tổng nhà cậu có rất nhiều người tơ tưởng đó."

Kiều Nhân không nói lời nào, Lục Hạ mới dùng hai ba câu đã khiến cô thật sự bị dao động.

"Hoa khôi của bộ phận văn hóa thể thao còn chưa có bạn trai, lần trước có hai lần tham gia cuộc họp vẫn luôn quăng ánh mắt quyến rũ về phía Kỷ tổng đó."

Lục Hạ cắt gương đi, đứng dậy vỗ nhẹ lên vai Kiều Nhân mấy cái, "Tiểu Kiều, cậu nên suy nghĩ cho kĩ."

"..."

"Kỷ tổng là miếng thịt béo, không ít hồ ly tinh nhìn ngó đâu."

Kiều Nhân: "..."

"Có đi không?"

Kiều Nhân cắn răng, dứt khoát đồng ý: "Đi."

"Đi là đúng rồi."

Lục Hạ cười híp mắt đẩy cả bộ mỹ phẩm của mình sang, "Trang điểm ăn mặc đẹp đề chút."

Thấy Kiều Nhân đứng bất động không phối hợp, Lục Hạ thẳng thắn kéo Kiều Nhân đến ngồi đối diện với mình, tự động tay động chân trên mặt cô.

Kiều Nhân: "..."

Động tác của Lục Hạ vẫn được xem là gọn gàng nhanh nhẹn, trang điểm cho Kiều Nhân xong còn chưa mất tới mười phút.

Sau khi xong việc, Kiều Nhân nhìn mình trong gương, thở dài khe khẽ, "Hạ Hạ, mặt trắng quá rồi."

"Đó là do mặt cậu vốn trắng."

"Son môi quá đỏ."

Lục Hạ giải thích: "Không sao, hiện tại đàn ông thích kiểu này nhất."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân không quen trang điểm quá dày, nhưng dù sao thì cũng là Lục Hạ trang điểm cho, cô không tiện xóa đi, chỉ giật tờ giấy ăn nhẹ nhàng nháp mỗi một cái.

Một cái hạ xuống, màu sắc vẫn đỏ đậm như cũ.

Kiều Nhân đành từ bỏ việc đấu tranh, vứt gương sang một bên, mắt không thấy tâm không phiền, thẳng thắn không soi gương nữa.

Lục Hạ còn đang tự thưởng thức thành quả của mình, hai tay nâng mặt cực kì vui vẻ, "Trang điểm thật đẹp để cho người khác chính là có cảm giác thành công."

Kiều Nhân chuốt mascara hơi nhiều, mí mắt trĩu xuống, cô hơi khó nâng mí mắt lên, "Hạ Hạ, mắt tớ không mở ra được."

Lục Hạ: "Nhất định là do buổi trưa nay cậu không nghỉ ngơi."

"Không phải, mascara tớ hơi nhiều."

Lục Hạ ghé sát lại nhìn, quả nhiên lông mi dài hơn so với người bình thường vài lần. Cô ấy sờ sờ mũi, còn chưa nghĩ ra cách nào cứu vãn, lọ tẩy trang trong tay đã bị Kiều Nhân cầm đi mất.

Bình thường cô không biết trang điểm, nhưng dùng nước tẩy trang thì rất thuận lợi, nhanh gọn xóa phần trang điểm trên mắt đi.

Thấy cô còn định tiếp tục xóa nữa, Lục Hạ nhanh chóng giành lại lọ nước tẩy trang, "Dừng, không thể xóa nữa."

Kiều Nhân giờ tay ra, cô ấy không đưa lại.

Cuối cùng hai người đều nhường nhịn một bước, xóa bớt nửa phần trang điểm, để lại một nửa không quá đậm.

Cả khuôn mặt cảm thấy sạch sẽ hơn nhiều.

Nếu như quên đi đôi môi tô son đỏ điểm lệ, thì không khác gương mặt lúc bình thường là bao.

Da cô vốn trắng, ngũ quan cũng thanh tú xinh đẹp, lúc trang điểm hồng lên mặt trông không quá bắt ngờ mà ngược lại tăng thêm một phần dịu dàng và quyến rũ.

Kiều Nhân thở phào, cất gương đi, cầm túi đứng dậy, "Mấy giờ bắt đầu?"

"Bây giờ rồi."

"Văn phòng chúng ta có đi hết không?"

Hai người đã ra khỏi văn phòng, Lục Hạ khóa cửa lại, gật đầu: "Tiểu Hắc và Lục Kỳ đã đến đó trước rồi."

Kiều Nhân không nói tiếp nữa, lấy điện thoại ra xem.

Cuộc nói chuyện của cô và Kỳ Hàn Thanh đang dừng ở câu [Kỳ Niệm nói trong mấy ngày anh không ở đó, em tặng ca thêm ba lần.], cô không trả lời, người kia cũng không tiếp tục nhấn đến.

Kiều Nhân trượt ngón tay mấy lần, sau đó dừng trên câu này vài giây. Mấy giây sau, cô liền xóa hết cả mấy câu liên quan ở phía trước.

Khung chat lập tức trở nên trống không.

Yên lặng, giống như căn bản chưa từng nói đến đề tài này.

Bên này Kiều Nhân vừa mới vui vẻ tự lừa dối chính mình xong, không tới hai giây, khung chat lại hiện lên một tin nhắn mới.

[Vẫn đang ở tòa soạn à?]

Kiều Nhân: [Vâng.]

[Thích tặng ca thế sao?]

Kiều Nhân: [.....]

Dừng vài giây, Kiều Nhân: [Em không tăng ca.]

Đầu kia nửa ngày không có động tĩnh, đợi tới khi Kiều Nhân và Lục Hạ ngồi lên taxi rồi, Kỷ Hàn Thanh vẫn chưa nhắn tin tới mà gọi điện thoại sang.

Lục Hạ đang đeo tai nghe nghe chương trình phát thanh, thấy động tĩnh liếc nhìn cô một chút: "Tiểu Kiều, điện thoại."

Kiều Nhân vốn đang do dự có nên nghe máy hay không, kết quả Lục Hạ vừa nhắc nhở, tay cô run lên một cái trực tiếp vô tình từ chối cuộc gọi.

Sau đó chưa tới vài giây, chuông điện thoại lại vang lên.

Lục Hạ đứng lúc lại nghiêng đầu sang.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, để điện thoại ra gần cửa sổ xe đổi sang tai bên kia nghe máy.

Giọng anh truyền tới, trầm thấp nặng nề nói hai chữ: "Kiều Nhân?"

Kiều Nhân nhẹ nhàng đáp, "Xuống máy bay lúc nào?"

"Vừa nãy."

Kiều Nhân "Ừm" một tiếng, giọng vô tình nhẹ đi nhiều, "Mệt không?"

Giọng đàn ông mang theo nửa phần khàn khàn, "Có chút."

Cách sóng điện thoại xa như vậy, Kiều Nhân vẫn có thể nghe thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của anh. Đáy lòng cô giống như bị một vật gì đó nhẹ nhàng véo một cái, nín thở. Vừa định nói chuyện liền nghe thấy anh ở đầu bên kia nói: "Vì thế em ngoan một chút, đừng có suốt ngày tăng ca."

(Luuu mạnh mẽ mọi lúc mọi nơi luôn, thật sự =)))))

Kiều Nhân: "..."

Ban đầu cô còn tưởng là mình nghe nhầm, kết quả câu nói này đảo qua đảo lại trong tai vài lần, cô mới phản ứng được. Hai tai nóng lên, giọng cũng nâng cao mấy phần, "Kỷ Hàn Thanh..."

Tiếng trong tai nghe của Lục Hạ cũng bị át đi, cô ấy sững sờ quay đầu nhìn về phía Kiều Nhân, đột nhiên cảm thấy cô nương này thật là lợi hại.

Người qua đường bọn họ bình thường ở trước mặt Kỷ Hàn Thanh liền không dám thở mạnh, kết quả Kiều Nhân không chỉ dám hít thở mà còn dám cao giọng gào lên với anh.

Trong nháy mắt Lục Hạ sùng bái phục Kiều Nhân sát đất, ánh mắt nhìn cô cũng thay đổi.

Kiều Nhân cũng không biết mình bị mê muội cái gì, lúc này chỉ mãi chìm đắm trong thế giới của mình, bên tai ong ong. Kỷ Hàn Thanh ở đầu bên kia nói gì cô cũng không nghe lọt nửa chữ, hơi kìm lại âm cuối phun ra chữ: "Cút."

Lục Hạ: "..."

Càng sùng bái rồi.

Bởi vì bị tắc đường mất nửa tiếng, lúc Kiều Nhân và Lục Hạ đến nơi, muộn khoảng mười phút so với thời gian đã hẹn.

Hai bộ phận văn hóa thể thao và xã hội ở cùng một tầng nên bình thường cũng hay tổ chức liên hoan cùng nhau.

Lục Hạ gần như quen biết hết những người ở bộ phận văn hóa thể thao, vừa xuống xe liền nói qua cho Kiều Nhân một lần:

"Bộ phận văn thể có tổng cộng hai mươi bảy người, ngày hôm nay tới được chỉ có bảy người tầm tuổi chúng ta, năm nam hai nữ, đều còn độc thân."

Cô ấy ngừng nói, ghé sát vào tai Kiều Nhân nhỏ giọng nói: "Hoa khôi của bộ phận bọn họ hôm nay cũng tới."

Kiều Nhân cũng không quan tâm mấy "Ừ" một tiếng.

Lục hạ: "Cậu đúng là tự tin thật."

Kiều Nhân cũng không khiêm tốn: "Cũng được."

"Bộ phận của chúng ta thì không cần giới thiệu với cậu nữa chứ?"

"Không cần."

Lục Hạ đẩy cửa phòng ra, tiếng nói chuyện bên trong có chút ồn ào, Kiều Nhân ngược mắt nhìn một lượt toàn bộ những người trong phòng.

Từ trái sang phải, từ trong ra ngoài.

Không thấy Kỷ Hàn Thanh.

Lục Kỳ đang ngồi ở một chỗ khá dễ thấy vẫy vẫy tay với hai người: "Chị Kiều, bên này."

Lời vừa nói ra, tất cả âm thanh trong phòng dường như đều tạm thời ngừng lại. Sau khi yên tĩnh vài giây, có người hỏi: "Ôi, đây cũng là thực tập sinh mới đến à?"

Không cần phải nói cũng biết là đang hỏi Kiều Nhân.

Kiều Nhân gật đầu một cái, sau đó lại nghe thấy người kia hỏi: "Tên là Kiều Nhân sao?"

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu.

Lục Hạ ghé sát vào tai cô thấp giọng: "Cô cô của bộ phận văn hóa thể thao."

Kiều Nhân: "..."

"Trước kia bộ phận của chúng ta còn có mấy cô gái tỏ tình với anh ta đấy."

Lục Hạ vào tòa soạn từ sớm, tính cách lại phóng khoáng vì thế nên biết không ít tin bất quá. Vừa kéo Kiều Nhân đi về phía Lục Kỳ vừa nhắc nhở cô: "Cậu đừng lại gần anh ta quá."

"Sao vậy?"

"Người này ai tới cũng không từ chối, số lượng bạn gái từng qua lại không 100 thì cũng phải 99 người rồi."

"..."

"Hầu hết đều là lên giường xong liền chia tay."

Kiều Nhân: "..."

"Cậu nói đàn ông không phải đều như vậy chứ?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Cô không tiếp xúc với nhiều đàn ông, vì thế vẫn khó mà nói chắc được.

Có điều nghe Lục Hạ nói vậy, tâm tư Kiều Nhân thoáng một cái đột nhiên nghĩ tới Kỷ Hàn Thanh.

Kỷ Hàn Thanh có phải như vậy hay không cô không biết rõ, nhưng anh trăm phương ngàn kế muốn dụ cô lên giường thì nhất định là thật.

Kiều Nhân lau miệng, quay đầu liếc nhìn Lục Kỳ, "Kỷ tổng đâu?"

"Ở phòng bên cạnh ăn cơm cùng người nhà, nói là lát nữa qua đây."

Lục Kỳ rót cho cô một ly rượu đỏ đưa tới, "Chị Kiều, chị tìm Kỷ tổng có chuyện à?"

Kiều Nhân lắc đầu, cầm ly rượu đỏ từ tốn uống.

Rượu đỏ vào miệng ngọt ngào nhưng dần dần mới ngấm từng chút một.

Độ cồn hơi cao, một ly vào bụng, Kiều Nhân hơi váng đầu, trên mặt nóng lên, cầm điện thoại nhắn tin cho Kỷ Hàn Thanh: [Anh đang ăn cơm với ai ở đây thế?]

Đầu kia nửa ngày không thấy trả lời.

Không biết là không nhìn thấy hay căn bản là mặc kệ cô.

Kiều Nhân đợi gần mười phút, điện thoại vẫn không có động tĩnh.

Đầu cô có chút choáng váng, lúc này dạ dày trống rỗng. Một ly rượu đỏ vào, mùi rượu đồng thời cuộn lên. Cô cầm điện thoại đứng dậy, sau khi nói với Lục Hạ một tiếng thì đi vào phòng rửa tay.

Từ lượng của Kiều Nhân vẫn khá tốt, nhưng bụng trống rỗng uống rượu vẫn cảm thấy không thoải mái. Cô ở trong phòng rửa tay súc miệng nửa ngày, đợi mùi rượu trong họng gần như tan hết mới cầm đồ đi ra ngoài, bỗng nhìn thấy người đàn ông đang đứng cách đó không xa cúi đầu gọi điện thoại.

Trong nháy mắt Kiều Nhân còn tưởng là mình hoa mắt, mãi tới sau khi cô đứng ngây người tại chỗ nửa phút, anh liếc mắt nhìn cô.

Đầu Kiều Nhân mờ mịt, tiếng nói hoạt động nhanh hơn đại não, bỗng theo phản xạ có điều kiện buột miệng: "Kỷ tổng..."

"Kỷ tổng?"

Kỷ Hàn Thanh cup mắt nhìn cô, hình như anh còn chưa ngắt điện thoại, âm thanh từ đầu bên kia mơ hồ. Anh cứ thế bỏ điện thoại ở bên tai ra, sau đó nhấc chân đi tới gần cô, giọng nói nhẹ nhàng truyền tới: "Tôi qua em không gọi anh như vậy."

SPOIL Chương 56:

"Muốn anh giúp em nhớ lại không?"

Kiều Nhân khẽ cắn răng: "..... không cần."

"Gọi lại một tiếng đi."

"Hôm qua em buồn ngủ quá, đầu óc không tỉnh táo, không nhớ ra được."

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn vành tai nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, ánh mắt tối sầm lại: "Tiểu Kiều..."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Trước khi ở bên nhau nhất định không thể giống với sau khi đã ở bên nhau được. Trước khi ở bên nhau, nếu thời gian dài không gặp cũng chỉ có thể thỉnh thoảng vô tình nhớ đến. Nhưng sau khi ở bên nhau rồi, chỉ những lúc bận rộn mới có thể vô tình quên đi.

Kiều Nhân để bản thân bận rộn một tuần, vì không muốn mình phân tâm mà cô còn đặc biệt hiếm khi tăng ca đến ba lần trong một tuần. Mỗi lần về nhà Kỷ Niệm đều nói cô làm việc quá nhiều, ngay cả mì ăn liền cũng không nấu cho cô ăn nữa.

Một tuần này trôi qua nói nhanh thì không nhanh, nói chậm cũng không chậm. Một tuần của cô cứ như vậy bình yên trôi qua trước mắt Kỷ Niệm.

Vốn suốt cả một tuần, Kiều Nhân cũng không cảm thấy mình quá nhớ anh, kết quả vừa nãy nhìn thấy, tâm trạng mà cô đã cố gắng chuẩn bị thật tốt bỗng chốc biến thành đã trăng xe cát. Đôi mắt lập tức trở nên ẩm ướt, Kiều Nhân chớp mắt mấy cái, trước mắt mơ hồ cách một lớp nước mỏng.

Giọng anh lúc này thật sự vang lên bên tai cô, so với ban nãy càng dịu dàng hơn: "Ăn cùng gia đình."

Một câu nói không thể giải thích được.

Kiều Nhân mất mấy giây mới hiểu ra, hẳn là anh đang trả lời câu hỏi trong tin nhắn của cô ban nãy.

Đã qua bao lâu rồi.

Kiều Nhân nghĩ thầm, thời gian dài như vậy, hoa hiên vàng cũng ngụi.

Nói thì nói vậy, nhưng đáy lòng cô vì câu nói kia mà trở nên mềm mại, lúc nói chuyện còn mang theo giọng mũi hơi nặng: "Cha mẹ của anh à?"

"Ừ."

"Khi nào ăn xong?"

"Ngay lập tức."

Giọng Kỷ Hàn Thanh dừng lại, hoàn toàn bỏ điện thoại ra khỏi tai, cup mắt ngắt cuộc gọi. Sau đó anh hơi cúi người: "Vừa nãy gọi anh là gì?"

Trong hành lang có người đi qua, nhưng phần lớn là nhân viên phục vụ trong khách sạn, chỉ cho rằng hai người là khách hàng bình thường, bước chân cũng không dừng lại, mắt nhìn thẳng tiếp tục đi làm nhiệm vụ của mình.

Kiều Nhân dựa sát lưng lên tường, "Kỷ tổng..."

Cô không cảm thấy cách gọi này có vấn đề gì.

Kết quả vừa trả lời xong, Kiều Nhân liền nhớ tới câu nói vừa nãy của Kỷ Hàn Thanh "Tôi hôm qua em không gọi anh như vậy", cô nín thở, một giây sau đúng như dự đoán nghe thấy anh hỏi: "Không nhớ rõ tôi qua gọi là gì à?"

Kiều Nhân: "..."

Ý anh nói là cuộc điện thoại của hai người tôi qua.

Hôm qua Kiều Nhân tăng ca đến hơn mười một giờ, mặc dù bận nhưng lại cực kì muốn nghe giọng của anh. Cô vốn nghĩ là làm, sau khi một tiếng chuông vang lên cô lại muốn cúp điện thoại.

Vừa bỏ điện thoại ra hai giây, đầu bên kia dường như nghe máy ngay lập tức. Giọng anh trầm thấp, hình như mang theo cả ý cười: "Còn nhớ gọi điện cho anh à?"

Ngón tay Kiều Nhân để trên phím tắt cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng rời đi: "Sao anh còn chưa ngủ?"

"Đang chờ điện thoại của em."

Kiều Nhân: "..."

Nửa ngày cô không biết trả lời ra sao, cầm điện thoại nằm trên giường một lúc. Sau khi yên lặng mấy phút, mí mắt cô bắt đầu trĩu xuống, mơ màng hỏi: "Chú nhỏ, anh nhớ em sao?"

"Chú nhỏ?"

"..."

"Đổi cái khác."

Con buồn ngủ kéo tới, năng lực suy nghĩ của Kiều Nhân giảm sút, vẫn nghe theo lời anh gọi một câu khác: "Kỷ Hàn Thanh."

Sau đó giọng anh ở đầu bên kia càng thấp hơn, giọng điệu trầm xuống, giống như đang dụ dỗ: "Tiếp tục."

"Tiếp tục cái gì?"

"Đổi."

"..."

Lúc đó Kiều Nhân quá buồn ngủ, đầu óc không tỉnh táo, nhưng hiện tại anh nhắc nhở lại như vậy, mọi kí ức bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Đã gọi thế nào?

Kỷ Hàn Thanh, Hàn Thanh?

Dường như cô bị anh đầu độc gọi một tiếng "Kỷ ca ca".

Kiều Nhân thậm chí còn nhớ tới giọng nói và ngữ điệu của mình lúc gọi anh.

Dịu dàng êm ái, có chút mơ hồ, so với làm nũng thì chính là siêu cấp làm nũng.

Tai cô nóng lên, cả khuôn mặt như bị lửa đốt, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

"Có cần anh giúp em nhớ lại không?"

Kiều Nhân cắn răng: "..... không cần."

Không phải là tự cô không nhớ được.

"Nhớ ra rồi?"

"..."

"Vậy gọi lại một tiếng đi."

Kiều Nhân cảm thấy người này quả thực được voi đòi tiên, cô nghiêng đầu, "Hôm qua em buồn ngủ quá, đầu óc không tỉnh táo, không nhớ ra được."

Lúc cô nói lời này, gương mặt và vành tai đều lộ ra lớp phấn trang điểm lấp lánh, Kỷ Hàn Thanh nhìn chăm chăm vào vành tai xinh đẹp của cô, ánh mắt tối sầm lại: "Tiểu Kiều..."

Kiều Nhân: "..."

Cả người cô thẳng tắp, không dám nghiêng đầu sang nhìn anh.

Bình thường Kỷ Hàn Thanh quen gọi cả họ tên cô.

Từ trước đến nay đều như vậy.

Lần đầu tiên anh gọi như vậy Kiều Nhân còn chưa kịp thích ứng, sững sốt vài giây mới mím môi hỏi: "Sao vậy?"

"Thật sự không gọi sao?"

"..."

"Anh vốn định, em gọi một tiếng anh sẽ giảm một lần tiền làm thêm giờ."

"..."

Kỷ Hàn Thanh có ý định giằng vò cô, thấy cô cau mày không nói gì, lần này đứng thẳng người lên. Vừa mới nhẹ nhàng lùi về phía sau nửa bước tay đã bị người ta kéo lại, Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh, khoe miệng mấp máy vài lần mới khẽ phát ra mấy chữ:

"..... Kỳ ca ca."

Đáy mắt Kỷ Hàn Thanh càng lúc càng sâu, yết hầu lặn một cái, nhẹ nhàng liếm môi dưới.

Thà rằng không gọi.

Anh hiếm khi thất thần hai giây.

Trong vòng hai giây đồng hồ, Kiều Nhân lặp lại ba chữ "Kỳ ca ca" ba lần.

.....

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, "Lần này thanh toán xong tiền làm thêm giờ rồi."

Xấu hổ mấy giây dù sao cũng còn hơn là bị Kỷ Hàn Thanh tính sổ. Trước nay Kiều Nhân là người nghĩ rất thoáng, nhẹ nhàng bĩu môi một cái, tốt bụng tặng thêm cho một lần: "Kỳ ca ca, vậy em về trước đây."

Cô thích nhìn thấy vẻ mặt này của Kỷ Hàn Thanh.

Người này quen cao cao tại thượng bày mưu tính kế rồi, hiếm khi có dáng vẻ kinh ngạc giật mình. Kiều Nhân có cảm giác vạn phần thành công, nói xong vừa đi được vài bước cổ tay bỗng nhiên bị người ta nắm chặt.

Cùng lúc đó, cửa phòng bao bên cạnh bị anh đẩy ra.

Bên trong không có khách, yên lặng tới đèn cũng không bật lên.

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị đẩy vào trong. Một giây sau, tiếng cửa đóng lại bên tai. Kiều Nhân đột nhiên bị anh ấn tay lên vách tường.

Giọng anh vang lên trong bóng tối, "Gọi đến nghiện thật à?"

Không gọi thì bắt cô phải gọi, gọi thêm vài lần thì bảo cô gọi đến nghiện. Kiều Nhân nhú mày, giọng mềm mại nhưng ý tức lên án rõ ràng: "Anh quản được chắc?"

Dứt lời, anh không đáp lại.

Hiệu quả cách âm của cửa phòng cực kì tốt, âm thanh đi lại bên ngoài, bên trong không thể nghe thấy một chút nào. Kiều Nhân nghe rõ tiếng hít thở của hai người, mãi tới khi chuông điện thoại vang lên.

Lấy ra nhìn, là Lục Hạ gọi đến.

Chắc là thấy cô lâu quá không trở lại nên không yên tâm.

Bàn tay Kiều Nhân ướt mồ hôi, vừa muốn ấn nút nghe máy thì điện thoại đã bị người ta lấy mất ném lên ghế sofa. Tiếng chuông không ngừng, ngay sau đó anh cúi đầu đặt xuống một nụ hôn. Triền miên trên đôi môi cô, từ mon trón đến thật sâu.

Điện thoại Kiều Nhân vẫn tiếp tục kêu, cô hơi nghiêng đầu thở gấp: "Điện thoại..."

"Đừng nghe."

Kỷ Hàn Thanh vừa dứt lời, nụ hôn cũng nhẹ nhàng rơi trên tai cô, sau đó chậm rãi nhẹ nhàng hướng xuống dưới.

Động tác này quá mức dịu dàng, còn gần gũi hơn so với hôn môi một cách thô bạo. Kiều Nhân khẽ hừ nhẹ, đột nhiên nghĩ tới câu nói của Lục Hạ. Cô cần rằng, toàn thân đều phát hỏa, nhưng giọng nói vẫn được xem là bình tĩnh: "Anh nói thích em, có phải ý là thích lên giường với em không?"

Dứt lời, nụ hôn của Kỷ Hàn Thanh dừng lại.

Anh nghiêng đầu, nhẹ giọng đáp: "Không phải."

Kiều Nhân không nói lời nào.

"Anh, là thật sự thích em," Kỷ Hàn Thanh hét cách để giữ cô rồi, đứng thẳng người, dịu dàng ôm cả người cô vào trong ngực nhẹ giọng nói: "Không lên giường cũng vẫn thích em."

Hô hấp của Kiều Nhân dừng lại, tim dường như cũng ngừng đập.

Kỷ Hàn Thanh cứ thế nói từng câu từng câu, trái tim cô vừa bình tĩnh chưa được một phút lại từ từ mềm nhũn, giọng cô nghẹn lại: "Vậy tại sao lần nào anh cũng muốn cùng em..."

"Bởi vì lần nào em cũng quyến rũ anh."

Kiều Nhân: "..."

"... ví dụ như?"

"Ví dụ như, lúc này em gọi anh..."

"Kỷ Hàn Thanh, chính anh bảo em gọi, anh có thể nói đạo lý một chút không?"

Kỷ Hàn Thanh: "Không thể."

Kiều Nhân không nói gì.

Trên ghế sofa, điện thoại yên tĩnh được mấy phút lại bắt đầu kêu, lúc này Kỷ Hàn Thanh mới buông lỏng tay, "Về trước đi."

Giọng anh hơi hạ xuống, không rõ ý tứ: "Đi ra bên ngoài lâu quá."

Kiều Nhân gật đầu, trong bóng tối không thể nhìn được gương mặt anh, chỉ nhìn thấy đôi mắt của anh, trầm tĩnh sáng trong, "Kiều Nhân..."

Kỷ Hàn Thanh cười trầm thấp, "Chuyện như vậy, anh không nói đạo lý."

SPOIL vu vơ: Chương 57, chị Kiều lại bon bon trên đường đến hang sói rồi =))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Kiều Nhân vốn đang định mở cửa đi ra ngoài, kết quả vừa nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói câu này, tay mới duỗi ra chạm đến tay nắm cửa liền dừng lại. Cô quay người, tò mò hỏi một câu: "Vậy chuyện nào thì nói đạo lý?"

"Ngoại trừ chuyện như vậy, những chuyện khác đều nói được."

Giọng anh nhàn nhạt nhưng ánh mắt nóng rực như ngọn đuốc, ánh mắt ấy quét qua tới đâu nơi đó dường như đều nóng lên.

Đừng nói tới nơi vừa rồi bị anh chạm qua...

Mấy phút trước Kiều Nhân được anh nắm tay, được anh hôn lên môi, những nơi đó lúc này đều nóng rực. Cô theo bản năng đưa tay chạm vào khoe miệng, ẩm ướt mềm mại, nhiệt độ rõ ràng cao hơn bàn tay mấy phần.

Từ trước đến giờ cô từng rất bài xích tiếp xúc với người khác phái, nhưng Kỷ Hàn Thanh là một ngoại lệ.

Ngay từ khi bắt đầu đã chính là một ngoại lệ.

Có thể bởi vì Kiều Nhân thích gương mặt đẹp trai của anh, cũng có thể là vì trên người anh có mùi hương mà cô thích. Sạch sẽ, hầu như không bao giờ có mùi rượu hay thuốc lá.

Giống như hiện tại, thậm chí mùi rượu trên người Kiều Nhân còn nặng hơn so với Kỷ Hàn Thanh.

Đầu lưỡi Kiều Nhân nhẹ nhàng liếm hơn nửa môi, mùi rượu vẫn chưa hoàn toàn tan đi, nhưng cô giống như đang say, ánh mắt mơ màng, chậm rãi đảo qua đảo lại trên người anh.

Mãi tới khi điện thoại trong tay cô rung lên, cô mới thu lại tầm mắt xoay người mở cửa.

Giọng anh vang lên sau đầu, giống như ngâm trong rượu, có chút dịu dàng tới say đắm lòng người: "Uống ít rượu thôi."

Khoe môi Kiều Nhân hơi cong lên, sau khi đáp lại một tiếng mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài hành lang ánh sáng rõ hơn rất nhiều.

Sau khi Kiều Nhân đi mấy bước mới lo lắng nhìn điện thoại, Lục Hạ gọi nhờ hơn mười cuộc, tin nhắn cũng gửi khoảng hai mươi cái.

Tất cả đều hỏi xem có phải cô bị kẹt trong nhà vệ sinh không.

Chỗ này cách phòng bao của bọn họ không quá xa, Kiều Nhân không tốn thêm thời gian nữa, cầm điện thoại nhanh chân bước trở về. Tới cửa, lúc vừa định mở cửa thì đã bị người bên trong đẩy ra trước.

Cả người Kiều Nhân theo phản xạ đang nghiêng ra phía trước, may mà thu lại đúng lúc nên mới không va vào người vừa bước ra.

"Vốn định xem xem có phải cô uống say tới mức không đi nổi nữa hay không," người kia nhìn qua đánh giá cô vài lần, "Quay về rất đúng lúc."

Lúc này Lục Hạ đã nói với cô về cây cô của bộ phận văn hóa thể thao.

Hình như tên là Vệ Lan.

Kiều Nhân nghe kiểu gì cũng thấy hình như trong lời nói của anh ta phần lớn là ý tứ thất vọng.

Cô mỉm cười, ấn tượng đối với người này không phải tốt đẹp gì, cũng không giao lưu nhiều với anh ta. Sau khi đi vào cô ngồi luôn xuống bên cạnh Lục Hạ.

Bây giờ nhìn bộ dạng Kiều Nhân không chín chu mắt, tóc tai rối bời, chóp mũi phủ một tầng mồ hôi, son môi cũng nhòe đi một nửa, mặt thì trắng nhưng hai tai đỏ hồng.

Lục Hạ cho là cô vừa nôn ở trong phòng rửa tay, sờ sờ trán cô: "Có phải không thoải mái ở đâu không?"

Kiều Nhân lắc đầu, "Vẫn tốt."

Lục Hạ không yên lòng: "Uống nhiều à?"

Cô ấy không biết rõ tư lượng của Kiều Nhân nên chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm để suy đoán.

"Buổi tối chưa ăn gì, dạ dày hơi khó chịu."

Lục Hạ hiểu rõ, lập tức chuyển tâm gấp cho Kiều Nhân một loạt món ăn, "Mau mau tranh thủ ăn nhiều một chút."

Kiều Nhân nhìn cô ấy, không hiểu vì sao.

"Đội lặt nữa chắc là cậu sẽ phải uống rượu, người mới mà, cơ bản đều dùng cách này hòa nhập với các tiền bối." Lục Hạ nhớ lại kinh nghiệm thâm thâm của mình, thờ dãi, "Lúc đó tớ bị người ta chuốc nguyên một bình rượu trắng."

Kiều Nhân: "Không phải sẽ say chết sao?"

Lục Hạ: "Vì thế nên liên hoan đều tổ chức vào thứ sáu, biết tại sao rồi chứ?"

Kiều Nhân: "..."

Cô không lãng phí thời gian nữa, cầm đũa bắt đầu gấp món ăn lót dạ.

Lục Hạ là người từng trải, kinh nghiệm quả nhiên phong phú hơn so với cô nhiều.

Kiều Nhân mới ăn được một nửa số thức ăn Lục Hạ gấp cho, bắt đầu có người hét to: "Người mới uống hai chén chứ?"

Lục Hạ nhỏ giọng, "Xem đi, bắt đầu rồi."

Hai người mới ở bộ phận xã hội, Kiều Nhân và Lục Kỳ lập tức dừng đũa, người sau mở miệng trước: "Chị Kiều có vẻ không uống được rượu."

"Uống liền hai chén," có chàng trai ở bộ phận văn hóa thể thao chỉ vào độ cồn trên bình rượu, "Độ cồn không cao, tấm lòng tấm lòng thôi."

Người kia nhìn về phía cô, như đang hỏi ý kiến.

Lục Hạ: "Tiểu Kiều, cậu có thể uống không?"

Kiều Nhân vừa ăn đồ ăn xong, lúc này dạ dày đã sớm ổn định lại. Cô gạt đũa, sau đó đưa chén của mình ra.

Thể chất của cô không dễ say, nhưng nếu uống nhiều sẽ dễ đỏ mặt hơn những người khác. Đào qua một vòng, ba chén rượu liên tiếp trút xuống, chưa bao gồm hai chén Lục Kỳ chặn lại thay cô. Đầu óc Kiều Nhân vẫn tỉnh táo, thể nhưng cả khuôn mặt đã nhiễm sắc hồng xinh đẹp.

Lục Hạ không yên tâm về cô, thấy có người bên kia vẫn tiếp tục rót rượu vội vàng mở miệng ngăn cản: "Kiều Nhân uống say rồi, không thể uống nữa."

Người kia dường như không nghe thấy lời của cô ấy, tự rót một chén rượu đưa tới: "Đồng nghiệp mới, tôi mời cô một chén."

Kiều Nhân không ngẩng đầu cũng nhận ra đây là giọng của Vệ Lan.

Lần này Lục Hạ cũng không lên tiếng nữa.

Tuy nói tin đồn về Vệ Lan thì như vậy nhưng năng lực chuyên môn của anh ta tuyệt đối là thứ nhất, thứ hai trong đám nhân viên trẻ, lãnh đạo cấp trên cũng khá coi trọng anh ta.

Có lẽ bởi vì vậy mà Lục Hạ chưa từng gặp ai dám từ chối Vệ Lan.

Kiều Nhân nhú mày, hôm nay cô thật sự uống không ít, vừa ngước mắt đã cảm thấy hơi mơ hồ.

Bên trái, Lục Hạ nhẹ nhàng kéo tay áo của cô.

Kiều Nhân không quay đầu nhìn cô ấy, sau khi bình tĩnh vài giây mới đưa tay nhận lấy chén rượu.

Vệ Lan nâng chén với cô: "Sau này có gì khó khăn có thể tìm tới tôi."

Kiều Nhân cười nhạt, chén rượu đã được đặt lên bàn. Cô đưa tay nhẹ nhàng ấn mi tâm, vừa định cầm lên uống một hơi cạn, cửa phòng bao đã bị đẩy ra.

Tầm mắt Vệ Lan cuối cùng cũng chuyển từ trên người Kiều Nhân ra cánh cửa sau lưng cô, một giây sau, anh ta lập tức đứng lên: "Ký tổng."

Đầu ngón tay Kiều Nhân cứ thế cứng ngắc mân mê miệng chén rượu.

Lúc này Kỷ Hàn Thanh còn đặc biệt dặn cô uống ít rượu thôi.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, cảm thấy da đầu có chút tê dại, ngay cả đầu cũng không dám quay lại, ngồi im không nhúc nhích.

Mãi tới khi cả bàn đều lục đục đứng dậy vì thấy có sếp lớn đến, Kiều Nhân mới kịp phản ứng. Vừa định đứng lên vai đã bị người kia nhẹ nhàng giữ lại, cô bị ấn ngồi xuống ghế.

Giọng anh vang lên trên đỉnh đầu: "Uống xong rồi sao?"

Kiều Nhân liếc nhìn cái chén trước mặt còn chưa được động tới, không hé răng.

Đúng lúc Lục Kỳ ở bên cạnh kéo ghế đứng dậy, bắt lấy cơ hội này lập tức nói: "Uống xong rồi ạ."

Hôm nay nếu như Kiều Nhân còn uống rượu nữa thì có lẽ cả ngày mai cũng không tỉnh dậy nổi.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh vừa nâng lên, nhìn về phía Vệ Lan ở đối diện.

Người kia vội vàng gật đầu một cái, "Đã gần đủ rồi ạ."

Dù sao cấp trên đến, sự chú ý của anh ta rời khỏi người Kiều Nhân, vừa định mở bao thuốc lá đưa ra phía trước, Kỷ Hàn Thanh đã nói:

"Không hút, cảm ơn."

Sau đó cái ghế ở giữa Kiều Nhân và Lục Kỳ được kéo ra, anh ngồi xuống bên cạnh cô, "Đêm nay còn hoạt động gì nữa không?"

"Định đi hát karaoke."

Vệ Lan cũng được xem là người đứng ra tổ chức, sau khi cất bao thuốc lá đi mới hỏi anh: "Kỳ tổng có đi cùng không ạ?"

Bọn họ không phải là chưa từng ăn com với Kỷ Hàn Thanh, nhưng trước giờ thời gian của anh khá bận rộn, chưa có dịp nào tham gia những hoạt động giải trí như là đi hát.

Vệ Lan vốn cho rằng lần này Kỷ Hàn Thanh cũng sẽ không đi, kết quả đợi nửa giây, anh giơ tay liếc nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Cả đám người đang ngồi đều tròn mắt há miệng.

Sau khi sững sờ mấy giây, mấy cô gái liền lặng lẽ mỉm cười.

Kiều Nhân không nói gì, thậm chí vẻ mặt cũng không thay đổi mấy.

Lục Hạ nghiêng đầu nhìn cô một cái, cho rằng cô uống nhiều nên đầu óc không tỉnh táo, thờ dãi không lên tiếng.

Mà cô ấy không biết rằng, lúc này, ngay bên dưới gầm bàn, Kiều Nhân đang nắm lấy bàn tay của người đàn ông vừa ngồi xuống.

Bàn tay của Kỷ Hàn Thanh trời sinh rất đẹp, hình dạng mỗi khớp xương dường như đều vô cùng cân đối, nắm ở trong tay cũng không có cảm giác cộm cộm. Kiều Nhân nghiêm túc nghịch bàn tay anh, mãi tới khi Lục Hạ ở bên cạnh gọi cô: "Tiểu Kiều, đứng dậy."

Lúc này cô mới phản ứng lại, bỗng dưng buông bàn tay của anh ra. Lúc đứng dậy có hơi vội vàng, may mà đúng lúc người đàn ông ngồi bên cạnh kéo cái ghế ra phía sau, chân của cô mới không va vào ghế.

Kiều Nhân nghiêng đầu liếc nhìn Kỷ Hàn Thanh: "Cảm ơn... Kỳ tổng."

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng cong môi, giọng cũng rất khẽ: "Không cần cảm ơn."

Không chê vào đâu được.

Giả vờ đứng là giống như không hề quen biết.

Kiều Nhân mỉm môi, ánh mắt dừng lại trên mặt anh vài giây.

Vừa nãy lúc ở bên ngoài phòng rửa tay, cô còn chưa kịp nhìn kỹ đã bị lôi vào trong phòng tối, lúc này ánh sáng chiếu từ trên đỉnh đầu xuống, cả khuôn mặt anh đều hiện ra thật rõ ràng. Dường như một tuần không gặp người này càng lúc càng đẹp trai.

Kiều Nhân cúi đầu mỉm cười, Lục Hạ ở bên cạnh đã không đợi được nữa, không để cô nói thêm gì nữa trực tiếp kéo cô đi: "Nhanh lên một chút, lát nữa xuống lầu còn phải gọi taxi!"

Cả đoàn người gọi taxi, lần lượt đến KTV.

Phòng đã được đặt trước, lúc Kiều Nhân theo Lục Hạ đi vào đã là hơn chín giờ tối. Bên trong đã đông đủ tất cả mọi người, hai người bọn họ lại thành nhóm đến sau.

Hôm nay Kiều Nhân uống rượu, lúc này ngồi dựa vào ghế sofa, cả người yên tĩnh lại liền muốn ngủ.

Đúng lúc có một cô gái chọn hát bài tình ca, tiết tấu chậm rãi nhẹ nhàng, rất thích hợp để thôi miên.

Một ca khúc hát xong, hai mắt Kiều Nhân gần như không thể mở nổi nữa.

Cũng không biết sau khi qua được mấy bài, ghế sofa bên cạnh Kiều Nhân nhẹ đi, Lục Hạ chạy lên phía trước hát.

Có điều rất nhanh bên cạnh lại có người ngồi xuống.

Kiều Nhân nhủ này, thực sự không mở mắt nổi, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Cảm giác không rõ đã ngủ bao lâu.

Lúc Kiều Nhân tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy cô gái kia lại hát tình ca.

Trên người cô không biết đã được đắp chiếc áo vest từ khi nào, Lục Hạ đang ngồi một mình trên sofa nhìn cô chăm chú.

Kiều Nhân dụi mắt, "Mấy giờ rồi?"

"Mười một giờ."

Trong phòng không khí khá ôn hòa yên tĩnh, rõ ràng không còn náo nhiệt như lúc bắt đầu. Kiều Nhân chậm rãi kéo áo vest lên, ngồi thẳng người dậy.

Lục Hạ "Ồ" một tiếng: "Sao cậu không hỏi là áo của ai?"

Kiều Nhân cũng không còn vo với cô ấy, "Tớ biết là ai."

Áo vest trên người còn mang theo hơi ấm của anh, điều hòa trong phòng bật có chút lạnh, Kiều Nhân nắm chặt chiếc áo: "Anh ấy đâu rồi?"

"Đi nghe điện thoại."

Kiều Nhân "Ừ" một tiếng.

"Tiểu Kiều, cậu không hát sao?"

Kiều Nhân lắc đầu, vừa nãy cô uống nhiều rượu như vậy, cổ họng không thoải mái mấy, nếu bây giờ còn hát nữa thì chắc ngày mai không thể nói chuyện nổi.

Lục Hạ: "Ngày hôm nay đều chọn hát tình ca, bầu không khí rất trầm."

Kiều Nhân nhận ra.

Đặc biệt là sau khi cô gái kia hát xong, ngay cả bài hát trầm cũng không có nữa.

Toàn bộ những bài đã chọn đều hát xong.

Có người đề nghị: "Còn lại nửa tiếng, chúng ta chơi trò gì thú vị đi?"

Lập tức có người nói tiếp: "Kể chuyện ma thì sao?"

Người kia nói xong quay đầu nhìn sang Lục Kỳ, "Tiểu Lục, tôi nhớ cậu giỏi kể chuyện ma lắm."

Kiều Nhân: "..."

Không phải là nói thật chứ.

Đầu óc cô lập tức tỉnh táo.

Lục Kỳ cũng không từ chối, vì để khơi dậy bầu không khí, cậu ta đặc biệt chạy ra tắt hết đèn trong phòng, chỉ còn lại ánh sáng từ màn hình, đúng là rất quý dị.

"Ở ngoại thành có một ngọn núi, mỗi ngày đều có cô gái trẻ tuổi lui tới..."

Kiều Nhân chớp mắt mấy cái, ngón tay càng nín chặt áo vest trên người hơn.

Lục Kỳ bẩm sinh đã có khiếu kể chuyện mấy phút sau đã có cô gái nhát gan hét lên thành tiếng.

Kiều Nhân cũng run lấy bầy, đúng lúc cửa ở bên cạnh bị đẩy ra.

Cô giật mình quá mức, suýt nữa nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi. Vừa quay đầu, sau khi dựa theo ánh sáng mờ mờ nhìn rõ là Kỳ Hàn Thanh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lục Kỳ ở bên kia ngừng lại một chút, "Chị Kiều, chị ổn không?"

Kiều Nhân đáp lại "Ừ".

"Còn muốn em kể tiếp không?"

Lục Kỳ nói tới đây, gần như khá là quan tâm.

Kiều Nhân vừa sợ hãi, vừa cảm thấy hiếu kì trong lòng muốn biết kết cục, cô gật đầu: "Nói tiếp đi, tôi không sao."

Lục Kỳ nhận được sự đồng ý tiếp tục kể, giọng vô cùng thần bí.

Cùng lúc đó, ghé sô pha bên cạnh nhẹ nhàng lún xuống, anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Sau nửa phút, tay Kiều Nhân rời khỏi áo vest nắm lấy tay Kỳ Hàn Thanh. Tay cô rất nhỏ nhưng dùng lực vẫn khiến tay anh có chút đau.

Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cũng không rút tay về để Kiều Nhân nắm chặt.

Mãi vài phút sau, Lục Kỳ kể hết toàn bộ câu chuyện, Kiều Nhân còn chưa buông tay ra. Đèn trong phòng được bật lên, có người nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, "A" một tiếng, "Kiều Nhân, cô..."

Lúc này Kiều Nhân mới kịp phản ứng, lập tức buông tay ra.

"Ngại quá, Kỳ tổng."

"Ừ."

Hai người nói chuyện đơn giản, không hề có lời thừa thãi nào.

Mấy phút nữa qua đi, thời gian thuê phòng đã hết.

Lúc cả đoàn người lục đục kéo nhau ra ngoài, Kiều Nhân nghe thấy phía sau có hai cô gái thì thầm "

"Phi Phi, sớm biết thế thì cậu cứ ngồi ở cửa, sau đó cũng làm bộ như sợ hãi muốn chết rồi cầm tay Kỳ tổng."

Cô gái tên là "Phi Phi" cười gằn, "Tâm cơ."

Kiều Nhân: "..."

Rõ ràng là cô sợ thật, cái gì gọi là làm bộ như sợ hãi muốn chết?

Hơn nữa, cô nắm tay bạn trai của mình mà.

Không giết người cũng không phóng hỏa. Kiều Nhân nghiêng người nhìn hai cô gái kia, cũng không giữ cửa cho họ, sau khi bản thân đi ra ngoài xong liền trực tiếp đóng cửa lại.

"....."

Sau khi nghe truyện ma xong, cơn buồn ngủ của Kiều Nhân hoàn toàn biến mất, đầu như vừa bị người ta dùng sức lay qua lay lại, lúc này thấy hơi chóng mặt.

Mấy cô gái được các đồng nghiệp nam chia nhau đưa về nhà, đến lượt Kiều Nhân chỉ còn lại Vệ Lan.

Kiều Nhân và Lục Hạ liếc mắt nhìn nhau, vừa định nói "Tự mình gọi taxi". Vệ Lan cũng đã chặn một chiếc taxi lại, "Tôi đưa cô về."

Hôm nay ít nhất anh ta đã nhìn cô khoảng mười lần, Kiều Nhân cũng không phải người mù, không thể nào không thấy.

Người này tám phần là muốn lừa cô.

Lúc này Kiều Nhân mà lên xe thì quả thực là tự chui đầu vào hang cọp, cô im lặng suy nghĩ vài giây, vừa định mở miệng từ chối thì có một chiếc xe khác dừng lại sau chiếc taxi đang bấm còi.

Cửa sổ hạ xuống, người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô: "Tiện đường, anh đưa em về."

Vệ Lan liếc nhìn cô một cái, lần này không nói muốn đưa cô về nữa, sau khi nói mấy câu với Kỳ Hàn Thanh thì tự lên xe đi trước.

Đội mấy chiếc taxi phía trước đều chuyển bánh, Kiều Nhân mới mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Kỳ Hàn Thanh chỉnh gương chiếu hậu, "Uống bao nhiêu?"

"Ba, ba chén."

"Hôm nay Kỳ Niệm không có ở nhà."

"Cô ấy nói với em rồi."

Buổi chiều Kỷ Niệm vừa đi, vì thế Kiều Nhân không mang theo chìa khóa. Cô ù rũ vài giây, vịn phần phiến muộn: "Em không mang chìa khóa."

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô, "Ừ."

Đã qua 12 giờ, buổi trưa Kiều Nhân không ngủ, lúc này đầu óc hơi choáng váng. Cô chỉ dựa lưng vào ghế, chợp mắt một lát.

Trong xe yên tĩnh, Kiều Nhân nằm không lâu liền nhanh chóng ngủ say.

Lúc tỉnh lại đã nằm ở trên giường.

Kiều Nhân cảm giác mình ngủ chưa lâu, hơn nữa không sâu giấc. Có thể là do ảnh hưởng bởi truyện ma của Lục Kỳ, trong giấc mơ của Kiều Nhân toàn là quái vật mặt đen răng nanh trắng muốt.

Trong nháy mắt cô bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Trên điện thoại đang hiện 12 giờ 54 phút.

Cô ngủ còn chưa được nửa tiếng.

Kiều Nhân bật đèn đầu giường lên, nhìn quanh một chút mới nhận ra đây chính là phòng mà lần trước mình ngủ trong nhà Kỷ Hàn Thanh.

Đầu cô vẫn đau, gờ tay ấn huyệt thái dương. Vừa định rón rén mở cửa xuống lầu rót cốc nước thì cửa đã bị mở ra. Anh đứng trước cửa, một tay cầm cốc nước, một tay khác đang cầm điện thoại gọi điện, sau đó anh cúi đầu, nhìn vào mắt cô nhẹ nhàng hỏi: "Sao đã dậy rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Kiều Nhân dụi mắt, đôi lông mày thanh tú nhíu lại thật chặt, khi nói chuyện giọng đều không có chút sức lực nào: "Không thoải mái."

Anh đưa bàn tay lại gần, mu bàn tay dán lên trán cô thử: "Đau đầu à?"

Kiều Nhân gật đầu.

Di chứng của say rượu cực kỳ mãnh liệt, chỉ trong thời gian ngắn thôi mà cả đầu giống như muốn nổ tung.

Kỷ Hàn Thanh cũng cau mày, tay anh trượt từ trên trán xuống tới vai, sau đó anh hơi dùng sức xoay người Kiều Nhân đẩy vào bên trong.

Cửa rất nhanh được đóng lại phía sau.

Kiều Nhân không có nhiều sức lực lắm, vài bước trở về giường gần như đều mượn vào lực đẩy của Kỷ Hàn Thanh. Sau đó vừa đến đầu giường, cô lập tức ngồi xuống giường.

Giường có đệm và chăn gối mềm mại, sau khi nhẹ nhàng nẩy lên mấy lần, đầu Kiều Nhân càng choáng váng. Cô không khống chế được liền ngã ra phía sau, có điều chưa ngã ra giường đã được một bàn tay đỡ chặt phía sau đầu.

Anh ôm lấy vai cô đỡ sang một bên, Kiều Nhân xoay người thuận thế dựa vào bả vai anh.

Bên miệng có cốc nước đưa tới, Kiều Nhân đưa tay đỡ lấy một chút, há miệng uống mấy ngụm nhỏ cho cổ họng thông suốt.

Giọng anh trên đỉnh đầu dường như cũng vang lên đúng lúc cô đang uống nước: "Sao lại uống nhiều vậy?"

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, ngữ điệu nhàn nhạt nhưng Kiều Nhân có thể nhận ra trong đó ẩn chứa tâm trạng không hài lòng, cô nghiêm túc đáp: "Liên hoan mà... Người mới đều phải uống không ít."

Sợ anh không tin, Kiều Nhân còn đặc biệt nói thêm: "Lục Kỳ còn uống nhiều hơn em."

"Có thể so sánh được sao?"

"..."

Kiều Nhân không dám nói tiếp nữa.

Đúng là không giống nhau, ví dụ như cô có chút say rồi còn Lục Kỳ dường như càng lúc càng tỉnh táo.

Kỷ Hàn Thanh cup mắt nhìn cô, đợi cô uống được hơn nửa cốc nước mới cầm cốc đặt lên tủ đầu giường.

Kiều Nhân còn đang nhắm mắt, lông mày vẫn nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ hơi hồng hồng hơn so với bình thường, đúng là không thể nhìn ra sắc mặt không tốt.

Anh vẫn không yên tâm hơn, lại đưa tay nhẹ nhàng sờ lên trán cô một lúc.

Kiều Nhân liền nhỏ giọng lầm bầm: "Không sốt."

Có thể là sau khi uống rượu xong không đi ngủ ngay, lúc đứng đợi taxi còn bị gió thổi mấy phút nên ngày hôm nay đầu cô đau hơn so với mọi lần nhiều.

Kiều Nhân dựa không thoải mái mấy, đầu nhẹ nhàng trượt khỏi vai Kỷ Hàn Thanh, cuối cùng cô thẳng thắn không điều chỉnh nữa mà di chuyển mông nhẹ nhàng gối đầu lên đùi anh.

Tư thế này quả nhiên thoải mái hơn nhiều, lông mày Kiều Nhân hơi giãn ra, vừa muốn xoay người thì đầu ngón tay lạnh lạnh của anh liền đặt lên huyệt thái dương của cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Kỷ năng không thuần thực nhưng khiến cô có cảm giác thư giãn hơn không ít.

Toàn bộ đầu Kiều Nhân đều hơi nóng, càng lúc càng cảm thấy nhiệt độ bàn tay anh rất thoải mái, không quá lạnh lại vừa vận trung hòa được hơi nóng trên trán cô.

Cô khẽ hừ một tiếng, mơ màng màng hỏi: "Mấy giờ rồi ạ?"

"Một giờ."

Kiều Nhân khó chịu đáp một tiếng, hồi lâu không tiếp tục nói nữa, mãi tới khi cô hơi trở mình một chút bỗng trên bả vai giống như có thứ gì trượt xuống.

Vài giây sau cô mới phản ứng mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn bờ vai của mình. Một mảng da thịt trắng như tuyết lộ ra trước không khí, tầm mắt cô cố định, "Quần áo của em... là ai thay?"

"Em nghĩ sao?"

Kiều Nhân: "..."

Trong nhà chỉ có hai người họ, đừng nói là người giúp việc nữ, ngay cả mèo cái chó cái cũng không có.

Lại càng không thể là Kiều Nhân nằm mơ tự mình thay đồ, cô khẽ nuốt nước bọt, mắt nhìn xuống dưới. Áo lót cũng bị cởi ra, dây váy ngủ màu trắng đã trượt xuống đến khuỷu tay.

Đặc biệt là hiện tại cô đang ở trong tư thế nằm trên đùi anh, nhìn thấy nào cũng không thấy thuần khiết.

Gương mặt Kiều Nhân càng lúc càng nóng.

Đầu ngón tay anh vẫn còn dừng trên trán cô, sau đó nhẹ nhàng lướt xuống, dọc theo xương quai xanh tới cánh tay. Ngón tay anh nhẹ nhàng cầm dây váy ngủ của Kiều Nhân kéo lại lên bả vai.

Bờ vai tròn bóng trắng mịn của con gái, đường cong mềm mại xinh đẹp, còn có thể nhìn thấy xương bả vai ẩn ẩn hiện hiện. Ngón tay Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng lướt qua, ánh mắt tối sầm lại: "Ngủ cũng ngủ rồi, em còn đỏ mặt cái gì?"

Cô gái nhỏ rất xinh đẹp, khuôn mặt ngây thơ đỏ bừng còn mang theo một chút sự quyến rũ, luôn có thể thổi bùng lên ngọn lửa trong đáy lòng anh.

Kỷ Hàn Thanh quấn chiếc dây áo ngủ quanh ngón tay trở nửa vòng, giọng càng lúc càng trầm hơn, "Cần anh giúp em cởi ra sao?"

Cả người Kiều Nhân lăn một vòng, trực tiếp úp sấp trên giường, cả khuôn mặt đều vùi vào trong chăn đệm mềm mại, cô rầu rĩ đáp: "Không cần."

Dừng vài giây, Kiều Nhân: "Em buồn ngủ."

Lúc này động tác của Kiều Nhân không nhẹ nhàng, váy ngủ đều bị cuốn lên trên, những thứ không nên lộ đều lộ ra phân nửa.

Cô đúng là rất tin tưởng Kỷ Hàn Thanh, biết anh sẽ không làm bậy, ngay cả váy cũng chẳng muốn kéo xuống, chỉ vờn tay ra tìm đến bàn tay anh nhẹ nhàng đẩy đi: "Tắt đèn, cảm ơn chú nhỏ."

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy sớm muộn gì mình cũng bị Kiều Nhân chơi đùa tới chết. Anh không nói nữa, đưa tay kéo chăn mỏng đắp lên người cô sau đó

đứng dậy cầm cốc nước đi ra ngoài. Lúc ra tới cửa còn không quên tắt đèn cho cô.

Cả phòng trong nháy mắt tối đi.

Kiều Nhân đá chiếc dép lê một cái, ôm chăn đi tới giữa giường lăn lộn mấy lần.

Vừa rồi Kỳ Hàn Thanh xoa bóp huyết thái dương cho cô một lúc, đầu Kiêu Nhân đã không còn đau nữa, con buồn ngủ cũng bắt đầu dâng lên, mấy phút sau đã ngủ thiếp đi.

Sau đó không lâu, lần thứ hai Kiêu Nhân mơ thấy ma nữ không đầu trong chăn nên tỉnh giấc.

Kiều Nhân đột nhiên mở mắt, trong bóng tối nhìn chăm chăm lên trần nhà một lúc, cảm thấy dường như trên trần nhà cũng hiện ra bóng ma nữ tóc dài máu chảy khắp mặt. Ngay cả đồng hồ cô cũng không dám xem, ôm chăn xuống giường bật đèn.

Trong phòng trống không yên lặng, tiếng chuyển động của kim giây phát ra rõ ràng tới mức kì lạ, Kiêu Nhân ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

Một giờ ba mươi lăm phút sáng.

Chất lượng giấc ngủ của Kiêu Nhân hôm nay gần như tên lửa, chỉ có điều người khác thì tăng lên còn cô là giảm xuống.

Lúc này đừng nói đến âm thanh, chỉ cần rèm cửa bị gió thổi một chút thôi cũng có thể dọa cô hồn phách bay mất rồi.

Một giây sau, rèm cửa sỗ thật sự bị thổi bay nhẹ nhẹ, khiến trên sàn nhà có cái bóng vụt qua, giống như có thứ gì đó vừa chui vào.

Kiều Nhân nặng nề nuốt nước bọt, ôm chăn mở cửa đi ra ngoài.

Lần trước lúc tới đây cô đã quan sát qua, phòng của Kỳ Hàn Thanh ở ngay bên cạnh. Kiêu Nhân đứng ở cửa nửa ngày, lúc vừa định giơ tay gõ cửa thì cửa bỗng nhiên mở ra từ bên trong.

Tầm mắt hai người cứ thế chạm vào nhau.

Kiều Nhân nhìn thẳng vào anh: "Anh định làm gì vậy?"

Đêm hôm khuya khoắt, chẳng lẽ anh còn muốn đi ra ngoài.

"Vốn muốn đi xem em đã ngủ chưa," Kỳ Hàn Thanh nheo mắt, tầm mắt chuyển từ trên mặt cô xuống trước ngực, sau đó tiếp tục hạ xuống dưới, mãi cho tới lúc nhìn thấy hai chân cô trên nền nhà không hề đi dép, trắng nõn mềm mại. Lòng mày anh hơi nhướng lên, hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Kiều Nhân: "Bị dọa tỉnh rồi, không ngủ được."

Cô sợ thật, đương nhiên lúc Lục Kỳ kể chuyện có rất nhiều người xung quanh nên cô cũng không cảm thấy quá sợ hãi. Nhưng vừa nãy trong phòng chỉ có một mình cô, chỉ cần gió thổi nhẹ một chút cô đều cảm thấy như là có ma nữ đến.

Kiều Nhân nhắm mắt, vừa mở ra mắt đã ươn ướt, giọng như đang làm nũng: "Em ngủ một mình sợ lắm, có thể ngủ cùng anh không?"

Kỳ Hàn Thanh không nói gì, chỉ nghiêng đầu cup mắt nhìn cô.

Một lát sau, anh mới khẽ cười: "Đêm hôm khuya khoắt, Kiêu Nhân, em lại tới dụ dỗ anh à?"

Kiều Nhân: "Em không có..."

Bản thân cô đã sợ tới mức sắp không xong rồi, nào còn dám quyến rũ anh.

Yết hầu Kỳ Hàn Thanh hơi chuyển động, "Anh không có cách nào đảm bảo được là anh sẽ không động vào em."

Kiều Nhân "Ừm" một tiếng, nghe được trong lời nói của anh có ý từ chối thì khóe môi xịu xuống, vừa mới xoay người định đi về thì lại bị anh nắm cổ tay kéo lại.

Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, giọng trầm thấp, có chút kìm nén: "Anh sẽ cố gắng."

Kiều Nhân chớp mắt một cái, "Anh chưa ngủ à?"

"Ừ."

Đại khái Kiêu Nhân biết vì sao, cô cũng không hỏi nữa. Nước mắt suýt nữa rơi xuống vì sợ hãi mà cô vất vả lắm mới kìm lại được lúc này lại dâng lên. Người đàn ông phía sau nhẹ nhàng buông lỏng tay: "Mặc đồ cho cẩn thận."

Kiều Nhân liền bắt đầu chỉnh trang lại trang phục.

"Đừng gọi là Tiểu Kiều nữa," Giọng Kỷ Hàn Thanh hạ thấp, ghé sát tới bên tai cô, tiếng nói vô cùng vô cùng nhẹ, hơi thở rõ ràng, anh nói, "Tiểu yêu tinh."

SPOIL Chương 59:

Kiều Nhân ngẩng đầu đối diện với anh, mấy giây sau cô còn chưa mở miệng mặt đã nóng lên, "...em muốn tắm."

Cặp mắt đào hoa tuyệt đẹp của anh hơi nheo lại, nhìn cô từ trên cao xuống trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi: "Tắm à?"

Kiều Nhân nhủ mảy, còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh hỏi: "Sao vậy? Muốn anh tắm cho em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Kiều Nhân đang chỉnh lại trang phục được một nửa, cứ thế khựng lại.

Tay trái của cô còn đang cầm dây đai lưng trên váy ngủ, nhẹ nhàng sờ sờ mấy lần mới thả xuống.

Giọng của Kỷ Hàn Thanh quá mức nghiêm túc.

Hai cánh tay cô đang ôm chần hơi di chuyển, che khuất toàn bộ cái cổ lúc trước đã lộ hết ra bên ngoài.

Sau đó Kiều Nhân dùng mười giây để suy nghĩ xem có nên nhân dịp chưa xảy ra chuyện gì mau mau bỏ chạy về phòng hay không, kết quả vừa mới nhấc chân được nửa bước, eo đã bị người ta ôm lấy. Anh cúi đầu lên cổ cô càng thấp hơn, nói khẽ: "Đến phòng anh hay là phòng em?"

Kỷ Hàn Thanh vừa mở miệng, ngay cả cơ hội từ chối cô cũng không có.

Kiều Nhân bị chặn đường trước sau, cũng chỉ còn sót lại một lựa chọn duy nhất là ngủ cùng anh. Cô đành từ bỏ, do dự mấy giây rồi đáp: "Phòng anh."

Cô còn chưa vào phòng Kỷ Hàn Thanh bao giờ.

Tóm lại cơ hội để vào phòng anh một lần cũng không dễ dàng có được. Kiều Nhân ôm chần chặt hơn, vừa muốn thoát khỏi lồng ngực của anh, tay anh đang đặt trên eo cô đột nhiên thả lỏng, sau đó cúi người ôm ngang eo cô bế lên.

Hai chân Kiều Nhân trong nháy mắt bay lên không trung, cô sợ hết hồn, theo phản xạ có điều kiện liền đưa tay ôm lấy cổ anh.

Bởi thế mà khi hai cánh tay cô vừa buông ra, chiếc chăn mỏng vốn đang ôm trước ngực cứ thế trượt từ trên người cô xuống dưới, sau đó nhẹ nhàng rơi trên sàn nhà, tạo ra một âm thanh nhỏ tới mức không thể nghe thấy.

Kiều Nhân liếc nhìn chiếc chăn rơi thành một đống ngổn ngang trên sàn, vẫn còn chưa nhìn rõ người đã bị Kỷ Hàn Thanh ôm vào trong.

Hai chân anh thẳng tắp thon dài, ngay cả bước chân cũng lớn hơn so với cô không ít. Bình thường khoảng cách Kiều Nhân phải đi bằng mười mấy bước chân, anh chỉ cần vài bước là có thể đi tới.

Kiều Nhân nhanh chóng được anh đặt ngồi lên giường, anh vẫn giữ tư thế hơi cúi người, đưa tay gạt mấy sợi tóc đang dính trước trán cô ra: "Uống nước không?"

Kiều Nhân gật đầu.

Hôm nay cô đổ mồ hôi cả buổi tối, rõ ràng là mất nước quá nhiều. Nửa tiếng trước vừa mới uống một cốc nước mà lúc này miệng lưỡi đã bắt đầu khô khan.

Hơn nữa không ngừng khát nước, váy ngủ thì ướt mồ hôi dính trên người, cô cử động đều không thấy thoải mái.

"Anh đi rót nước cho em."

Kỷ Hàn Thanh gật đầu, đứng thẳng người định đi ra ngoài, Kiều Nhân liền đưa tay kéo tay anh.

Bước chân anh lập tức dừng lại, cau mày quay đầu nhìn cô: "Sao vậy?"

Kiều Nhân ngẩng đầu đối diện với anh, mấy giây sau cô còn chưa mở miệng mà mặt đã nóng lên, "...em muốn tắm rửa."

Đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp của anh hơi nheo lại, nhìn cô từ trên cao xuống trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi: "Tắm à?"

Kiều Nhân còn chưa buông tay ra. Cô không có đồ dùng để tắm.

Bên ngoài thì đơn giản, cô tùy tiện mặc cái gì cũng được, nhưng đồ lót bên trong toàn bộ đều không có, hiện tại tắm xong không thể làm gì được.

Kiều Nhân nhũn mảy, còn chưa nghĩ ra phải làm sao bây giờ liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh hỏi: "Sao vậy?"

Tầm mắt của anh nhẹ nhàng rơi trên bàn tay Kiều Nhân đang kéo tay mình, "Muốn ăn tắm cho em sao?"

Kiều Nhân: "..."

Câu nói như vậy nếu đặt vào trường hợp của người khác thì tuyệt đối chính là ngang tầm với hạ lưu.

Nhưng nói ra từ miệng Kỷ Hàn Thanh thì càng giống như là có ý tứ ám chỉ rõ ràng.

Kiều Nhân càng nhũn mảy chặt hơn, cũng không che giấu nhãn nhó siết chặt tay, ngược mắt nhìn anh. Giọng cô mềm mại, kéo dài như đang làm nũng: "Em không mang... đồ lót để thay."

"Trong tủ quần áo có."

Kiều Nhân theo bản năng hỏi: "Của ai?"

Còn có thể là của ai?

Kỷ Hàn Thanh bị cô chọc cười, đôi mắt cong lên ngày càng đẹp, "Của em."

Kiều Nhân cúi đầu, tầm mắt lướt qua trước ngực mình, sau đó hết sức bối rối nắm chặt cái váy.

Cô gái nhỏ rất xinh đẹp, ngay cả dáng vẻ cũng đầu cũng đẹp hơn so với người khác một chút, tay Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng cử động sau đó nắm chặt bàn tay cô nhẹ nhàng mân mê: "Anh hỏi Kỷ Niệm."

"..." Kiều Nhân sững sờ, cô vốn cho rằng kỹ thuật của Kỷ Hàn Thanh cao siêu, dùng mắt thường có thể nhìn ra được. Kết quả lúc này nghe anh nói vậy, không chỉ chênh lệch so với đáp án trong tưởng tượng của cô một chút. Kiều Nhân sững sờ vài giây mới phản ứng được, "Anh hỏi cậu ấy làm gì?"

Kỷ Hàn Thanh khẽ cười: "Nếu không thì hỏi em à?"

Kiều Nhân lại không có gì để nói: "..."

Anh cúi người liếc nhìn cô một cái, càng được đằng chân lân đằng đầu: "Hay là... anh tự mình sờ xem?"

Kiều Nhân: "..."

Trình độ không biết xấu hổ của người này quả thực vượt quá xa so với tưởng tượng của cô.

Kiều Nhân thở dài, nhắc chân đá lên ống quần của anh một cái.

Người kia bị đập một cước cũng không tức giận, cười trầm thấp sau đó ngồi thẳng lên nhắc chân đi ra cửa.

Động tác của Kiều Nhân rất nhanh, căn bản xem phòng tắm như là chiến trường.

Từ lúc đi vào đến lúc đi ra thời gian chỉ 15 phút, mà 15 phút này đã bao gồm cả thời gian gội đầu.

Kiều Nhân ở trong phòng tắm dùng khăn tắm quấn quanh người thật chặt, lúc đi ra còn dè dặt từng chút một, hé cửa ra một chút sau đó mới rón rén bước ra.

Tóc cô vẫn còn ướt, vì ban nãy không lau cẩn thận, lúc này đang nhỏ xuống từng giọt nước, trong chốc lát khiến khăn tắm trên người bị thấm ướt không ít.

Kỷ Hàn Thanh cũng đã lấy nước quay lại, cốc nước được đặt lên tủ đầu giường, hơi nóng bay lên trên tạo thành một khoảng sương mù.

Kiều Nhân đứng tại chỗ vài giây, mãi tới khi người kia nhìn sang, "Sao không qua đây?"

Kiều Nhân vẫn đứng im không nhúc nhích.

"Hay là anh bế em qua?"

"..."

Từ trước đến nay người này vẫn luôn nói được làm được, Kiều Nhân không đắn đo nửa giây lập tức bước đến.

Kỷ Hàn Thanh đã thu lại tầm mắt, mở laptop ra không biết đang làm gì.

Kiều Nhân không dám làm gì quá mạnh động, sau đó mấy phút, cô vừa quay đầu thì phát hiện anh vẫn đang nhìn chăm chú lên màn hình laptop, căn bản không hề nhìn cô một cái.

Đứng là Kiều Nhân chỉ mãi nhìn anh chăm chăm, bất mấy sậy tóc lên một lát, hơi nóng thổi đến khiến da đầu nóng lên cô mới có phản ứng, khẽ "A" một tiếng.

Một giây sau, Kiều Nhân còn chưa kịp tắt máy sậy đi đã thoáng nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh bỏ laptop trên đùi sang một bên, sau đó anh đưa tay lấy lại máy sậy trong tay cô rồi ấn vai cô nằm lên chân mình, nghiêm túc giúp cô sậy tóc.

Kiều Nhân cảm thấy hôm nay quả thật không bình thường.

Điều không bình thường chính là hôm nay Kỷ Hàn Thanh quy củ quá mức, hoàn toàn kìm chế thậm chí có chút không giống anh.

Ngón tay anh luồn vào tóc cô, động tác cứng nhắc nhưng rất dịu dàng. Kiều Nhân ngửa mặt lên nhìn anh một lát, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Chú nhỏ, không phải là lần đầu tiên anh sậy tóc cho người khác đấy chứ?"

Yết hầu Kỷ Hàn Thanh chuyển động: "Đừng nói chuyện."

Kiều Nhân giật giật chuyển động đầu trên đùi anh, "Anh trả lời em trước đi."

Dứt lời, âm thanh của máy sậy tóc vụt tắt.

"Kiều Nhân," Giọng anh vang lên ngay sau đó, anh hơi nheo mắt nhìn cô, ánh mắt và giọng nói đều mờ ám, "Em không nhớ lần trước anh bảo em đừng nói chuyện, sau đó xảy ra chuyện gì sao?"

Kiều Nhân: "..."

Đề tài chuyển quá nhanh, trong chốc lát Kiều Nhân không nhớ ra được.

Kiều Nhân ngẩn người: "Lúc nào?"

Khóe môi Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng cong lên: "Ngồi dậy, anh cho em biết."

Kiều Nhân nghe lời đành hoảng ngồi dậy, vừa định hỏi lại, anh liền ngoắc ngoắc ngón tay với cô, "Lại đây một chút."

Giọng anh rất êm tai, đặc biệt là lúc hạ thấp, giống như có ý muốn đầu độc người khác.

Kiều Nhân bất giác muốn ghé sát lại, đầu gối vừa chuyển động thì đột nhiên bị anh cúi người đè xuống giường.

Kỷ Hàn Thanh cúi xuống vui đùa vào cổ cô, ngón tay chạm vào làn váy của cô đẩy lên trên.

Giọng anh vẫn trầm thấp nặng nề, có chút khàn khàn, còn có chút mơ hồ không rõ: "Chính là như thế này."

Hô hấp của Kiều Nhân ngưng trệ, ngón tay đặt lên vai anh, vừa định đẩy ra liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh hạ giọng văng tục. Một giây sau, anh giật chiếc chăn phủ lên người Kiều Nhân, xuống giường đi thẳng vào phòng tắm.

Kiều Nhân: "..."

(Tội cho chú tôi quá =))))))))))

Vừa nãy hình như cô cũng không nói gì, nhưng phản ứng của Kỷ Hàn Thanh giống như cô tàn nhẫn bắt nạt anh vậy.

Kiều Nhân sờ sờ mũi, trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, túm chăn nằm xuống.

Đèn nay trời qua vừa dài vừa ngắn.

Từ hai giờ đến bảy giờ, Kiều Nhân gập ác mộng ba lần, mỗi lần tỉnh lại đều đang ở trong lồng ngực của Kỷ Hàn Thanh.

Lúc hơn bốn giờ, Kiều Nhân tỉnh rồi mà còn sợ hãi hồi lâu, làm thế nào nước mắt cũng không ngừng lại được. Cô sợ đánh thức Kỷ Hàn Thanh, cố gắng khịt mũi nhẹ nhàng nhất có thể, kết quả mấy phút sau vẫn nghe thấy anh mở miệng hỏi: "Gặp ác mộng à?"

Kiều Nhân nhẹ giọng đáp.

Tay của anh đưa lên nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, yên tĩnh một lúc mới hỏi không rõ ý tứ: "Lục Kỳ phải không?"

Kiều Nhân không hiểu, giọng mũi nặng nề: "Cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh cũng không trả lời cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, "Ngoan, ngủ đi đã."

Hiếm khi một đêm Kiều Nhân gặp nhiều ác mộng như vậy.

Cái cảm giác này giống như lúc nhỏ cô bị sốt rất cao, cả đêm ngủ không yên.

Hơn năm giờ, Kiều Nhân mới được Kỷ Hàn Thanh dỗ ngủ say.

Kết quả cảm giác ngủ chưa được lâu, gần tám giờ Kiều Nhân đã bị tiếng chuông điện thoại của Kỷ Hàn Thanh đánh thức.

Người kia nghe máy rất nhanh, sau khi thu lại cánh tay mình đang để trên người cô thì cầm điện thoại đi ra ban công nghe.

Kiều Nhân nằm trên giường hai phút, mặt thì vẫn mệt nhưng không thể ngủ được nữa, cô đẩy chăn ra, đi dép lên vào tới gần ban công.

Anh đang quay lưng về phía cô nghe điện thoại, Kiều Nhân không thấy vẻ mặt của anh nhưng lúc đến gần vài bước thì nghe thấy giọng điệu của anh không được tốt: "Ai cho cậu kể chuyện ma cho cô ấy?"

Kiều Nhân dừng bước, nhất thời biết được người ở đầu bên kia là ai.

Lục Kỳ cảm thấy cực kỳ oan ức: "Anh rề..."

"Gọi ai vậy?"

Lục Kỳ chỉ có thể quy củ sửa lại cách xưng hô: "Kỷ tổng, là chị Kiều bảo em nói tiếp, lúc đó anh cũng nghe thấy mà..."

"Tuy rằng chị ấy là bạn gái của anh, nhưng chúng ta làm người cũng nên nói có lý một chút phải không ạ?"

"Nói có lý?"

Kỷ Hàn Thanh cười gằn, "Cậu khiến cô ấy sợ tới mức khóc mà còn muốn tôi nói lý với cậu?"

Lục Kỳ: "..."

Kiều Nhân tuy rằng không ngủ được, nhưng sáng sớm ra nghe thấy lời này lại cảm thấy rất lộn tai. Cô nhẹ nhàng cong môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Âm thanh không lớn, nhưng trên ban công chỉ có hai bọn họ nên nghe được cực kỳ rõ ràng.

Rất nhanh, người đằng trước xoay đầu lại, khẽ nhướn mày nhìn cô một cái.

"Bị đánh thức à?"

Kiều Nhân vuốt tóc: "Vâng."

Vừa mới đáp xong, liền nghe thấy giọng Kỷ Hàn Thanh nói chuyện với người ở đầu bên kia càng lạnh thêm mấy độ, "Không muốn nhận tiền thưởng thật sao?"

Lục Kỳ vội trả lời: "Dĩ nhiên là muốn ạ."

Làm gì có ai không muốn nhận tiền thưởng.

Kiều Nhân vừa nghe liền biết anh có ý gì, cô ho nhẹ một tiếng, "Bị anh đánh thức."

Bị ai đánh thức cũng không quan trọng, quan trọng là nếu như Lục Kỳ vì thế mà không có tiền thưởng thì trong lòng Kiều Nhân cũng rất áy náy.

Kỷ Hàn Thanh vẫn đặt điện thoại bên tai, tay phải đặt trên lan can của ban công, ngón tay trở hơi cong lên mấy lần, vài giây sau mới chậm rãi đáp: "Vậy cậu cứ mơ đi."

Lục Kỳ khóc không ra nước mắt, còn chưa kịp nói thêm gì, điện thoại đã bị ngắt.

Kiều Nhân xoa đôi mắt hơi sưng lên, bởi vì vừa rời giường nên cổ họng hơi khàn, "Vẫn muốn trừ tiền thưởng của cậu ta sao?"

Anh thu lại điện thoại, nhẹ nhàng gật đầu.

"Vì sao vẫn trừ?"

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Đúng là bị anh đánh thức?"

Kiều Nhân: ".....Không phải."

"Biết tại sao lại trừ chưa?"

Kiều Nhân: "..."

Nói cho cùng cũng là vì cô nói đỡ cho Lục Kỳ một câu.

Kiều Nhân còn không nghĩ ra nên nói giúp cậu ta thế nào, trong lòng càng lúc càng bồn chồn, cô nhú mày: "Vẫn là đừng trừ đi..."

Anh hơi nhướn mày, khóe miệng nửa cười nửa không: "Vẫn còn nói?"

Câu "Anh có thể nói có lý một chút không" vừa tới bên miệng đã bị Kiều Nhân mạnh mẽ nín lại, cô nhìn ra, người như Kỷ Hàn Thanh căn bản không có cách nào nói lý được.

Bất kể có phải loại chuyện đó hay không, chỉ cần có liên quan tới cô anh sẽ không nói đạo lý.

Kiều Nhân bĩu môi, cũng không thêm cãi lý với anh nữa, giọng cứng rắn hơn so với ban nãy: "Kỷ Hàn Thanh..."

Anh nghiêng đầu liếc nhìn cô.

Thời điểm này ánh mặt trời rất vừa phải, không quá nóng nhưng vẫn sáng rực rỡ, chiếu tới từ phía sau Kỷ Hàn Thanh, khiến gương mặt của anh sáng tới rõ ràng. Kiều Nhân mắt đối mắt với anh, "Anh không thể trừ tiền thưởng của cậu ấy được."

"Tại sao?"

"Em không muốn để anh trừ."

Lời vừa dứt, anh trầm mặc vài giây, đột nhiên nở nụ cười trầm thấp.

Cười cười cười, chỉ biết cười.

Kiều Nhân hiếm khi cứng đầu với Kỷ Hàn Thanh như vậy, kết quả người này chẳng thêm phối hợp, cứ cười tới khi hai tai cô nóng lên. Kiều Nhân cau mày hỏi: "Anh có ý gì?"

Nụ cười trên môi anh vẫn chưa tắt, đôi mắt sáng trong. Anh bước đến gần, cúi người kéo lại dây áo trên vai Kiều Nhân: "Ý tốt."

Kiều Nhân ngược mắt nhìn, Kỷ Hàn Thanh đã đứng thẳng người lại: "Anh ngủ tiếp một lát, mười giờ gọi anh."

Giọng anh có chút uể oải, còn có mấy phần mệt mỏi không thể hiện ra. Đáy lòng Kiều Nhân như bị người ta nhẹ nhàng đâm một cái, cô hơi cong môi lên, ngoan ngoãn đáp: "Được."

Tối hôm qua cô ngủ không ngon, Kỷ Hàn Thanh chưa chắc đã tốt hơn cô.

Dù sao hôm qua trong ấn tượng của Kiều Nhân, mỗi lần bản thân tỉnh khỏi ác mộng, dường như chưa tới một phút cô đã có thể ngay thấy giọng nói của anh trong bóng tối.

Rất có tác dụng vỗ về.

Kiều Nhân được trấn an một đêm, suýt chút nữa đã quên anh cũng chăm sóc cô cả một đêm.

Cô nhìn chằm chằm bóng lưng Kỷ Hàn Thanh vài giây, mãi tới khi anh lên giường nằm xuống rồi, cô mới đi tới chiếc ghế trên ban công nằm xuống.

Ghế này làm từ trúc, mới sáng sớm ngồi lên còn có chút hơi lạnh thấm trên đó, cảm nhận thoáng qua. Kiều Nhân nheo mắt đợi một lúc, sau đó thấy màn

hình điện thoại trên bàn sáng lên một cái.

Kỷ Hàn Thanh không cầm điện thoại vào trong phòng.

Màn hình sáng rồi lại tối đi, Kiều Nhân chống bàn ngồi dậy.

Đợi tới khi nó sáng lên lần thứ ba, cô nhìn thấy nội dung trên đó...

[Kỷ tổng, tiền thưởng có thể không trừ được không ạ?]

[Nếu như nhất định phải trừ, xét tới việc em sắp trở thành chồng của em gái anh, có thể trừ ít một chút không?]

Kiều Nhân bị chọc bật cười, gõ chữ trả lời cậu ta: [Được.]

Còn chưa tới nửa phút, Lục Kỳ: [Chị Kiều?]

[Sao cậu biết là tôi?]

[Bởi vì anh ấy chưa bao giờ nói với em chữ "Được" hết.]

Khóe miệng Kiều Nhân càng cong hơn, ngón tay dừng trên bàn phím vài giây không trả lời, cầm điện thoại của mình lên xem tin tức hôm nay.

Ánh nắng bên ngoài dần lên cao.

Kiều Nhân lướt tin tức nửa ngày, tới chín giờ rưỡi, vừa định xuống lầu làm đồ ăn sáng, Lục Kỳ liền nhắn wechat tới: [Chị Kiều, sau ngày 1 tháng 5 thực tập sinh phải trở lại trường.]

Mấy hôm trước có người đã báo cho cô rồi.

Kiều Nhân trả lời vài câu đơn giản, đặt điện thoại xuống bên cạnh điện thoại của Kỷ Hàn Thanh sau đó đứng dậy đi xuống lầu.

Đồ ăn sáng làm đơn giản, chính là cháo trắng và rau cải bình thường.

Kiều Nhân ra khỏi phòng bếp, đã hơn mười giờ mấy phút,

Cô múc thêm một bát cháo bê lên lầu, động tác mở cửa nhẹ nhàng hơn nhiều. Cửa vừa mở ra, người bên trong quả nhiên còn chưa tỉnh dậy.

Lúc Kỷ Hàn Thanh ngủ đặc biệt yên tĩnh, không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng rất nhẹ. Kiều Nhân sợ tiếng dép lê lớn nên dứt khoát bỏ dép ở bên ngoài đi chân trần vào. Sau khi đặt bát cháo lên tủ đầu giường thì ngồi xỏm xuống, tựa đầu vào giường nhìn anh.

Người này quả thật rất đẹp trai, đôi mắt lúc nhắm lại đuôi mắt hơi cong lên, đường cong tuyệt đẹp, ngay cả lông mi dường như cũng dài hơn người khác. Kiều Nhân nhìn một chút, vô thức đưa tay ra nhẹ nhàng chạm lên mi mắt anh một cái.

Cứ như vậy chưa được nửa giây, cổ tay cô đã bị người đó cực kì chuẩn xác nắm chặt lấy, Kỷ Hàn Thanh không mở mắt, "Mấy giờ rồi?"

"10 giờ 10."

Anh đáp một tiếng.

Kiều Nhân: "Buổi trưa có việc gì à?"

Anh tiếp tục đáp, mơ màng, dường như lại ngủ thiếp đi.

Kiều Nhân còn đang do dự có nên tiếp tục làm phiền anh không, Kỷ Hàn Thanh đã mở mắt, đôi mắt anh chưa hoàn toàn tỉnh táo, nheo lại liếc nhìn cô một cái, giọng có chút khàn khàn: "Nhìn đẹp không?"

"..."

Kiều Nhân rời tầm mắt sang nơi khác, mặt không biến sắc: "Đồ ăn sáng em để ở đó."

Cô hát cảm chỉ vào chiếc bát trên tủ đầu giường, "Anh nhớ ăn."

Kỷ Hàn Thanh vẫn nheo mắt nhìn cô.

Lúc này Kiều Nhân đã thay xong quần áo, nét mặt bình tĩnh, nhìn thế nào cũng thấy có cảm giác nhẹ nhàng, hiền dịu.

Môi anh khẽ cong lên, "Em đi đâu?"

"Đến trường học một chuyến."

"Anh đưa em đi?"

"Không cần," Kiều Nhân chải tóc, "Anh ngủ thêm một lát đi."

Đuôi mắt Kỷ Hàn Thanh nhướng lên, nhìn cô chăm chú vài lần.

Kiều Nhân làm xong một lượt, lát sau học theo giọng điệu của anh hỏi: "Nhìn đẹp không?"

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh càng sâu, nheo lại, có thâm ý khác đáp: "Đẹp."

Kiều Nhân: "..."

Đúng là không thể sánh được.

Kỷ Niệm đi tới Thanh Hải một tuần, Kiều Nhân ở trong nhà Kỷ Hàn Thanh một tuần.

Mấy ngày đầu, Kỷ Niệm còn định gửi chuyển phát nhanh chìa khóa về cho cô, sau khi biết Kiều Nhân ở cùng Kỷ Hàn Thanh thì dứt khoát gạt bỏ ý định này.

Kiều Nhân gần tới ngày tốt nghiệp, công việc thực tập ở tòa soạn đều giảm bớt không ít.

Vốn là có một tháng trước đó để tự do hoạt động, hiện tại lại biến thành đi lấy tin tức cùng thầy Vương. Cân nhắc đến việc mấy ngày nay cô bận nhiều chuyện ở trường nên thầy Vương đều giao cho cô nhiệm vụ rất nhẹ nhàng, một tuần cũng không phải ra khỏi văn phòng mấy lần.

Đến cuối tháng tư, cuối cùng Kỷ Niệm cũng từ Thanh Hải trở về.

Kỷ thực tập của Kiều Nhân cũng đúng lúc kết thúc. Thứ sáu hôm đó, Lục Hạ ôm cô không chịu buông tay: "Tiểu Kiều, vị trí này tới sẽ giúp cậu giữ lại, cậu nhất định phải trở về nhé..."

"..."

Nói như cô không thể quay lại được nữa vậy.

Kiều Nhân: "Bỏ tay ra nào, tớ còn phải thu dọn đồ đạc."

Lục Hạ thu tay về như bình thường, lập tức lau lau khóe mắt căn bản chẳng có giọt nước mắt nào, tiếp tục chạy đến trước máy tính viết bản thảo.

Hơn bốn giờ chiều, Tiểu Hắc chạy tin tức ở bên ngoài quay về, vừa vào văn phòng liền rót cốc nước: "Các cậu đoán xem vừa nãy ở dưới lầu tớ nhìn thấy ai?"

Mấy người trong phòng đều đang bận rộn, chỉ có Kiều Nhân thu dọn xong đồ đạc không có việc gì làm, phối hợp tiếp lời: "Ai vậy?"

"Đại boss."

"..."

"Chính là chủ tịch đó, hơn ba tháng chưa đến đây, cũng không biết lần này tới làm gì?"

Lục Hạ chen miệng vào: "Thị sát?"

Tiểu Hắc lắc đầu: "Cấp trên không thông báo mà."

Theo lý mà nói mỗi lần có lãnh đạo đi thị sát, từ ban giám đốc cho tới văn phòng, rồi đến thầy phụ trách của bọn họ chắc chắn sẽ thông báo trước, nghiêm túc trấn chỉnh.

Không thể đi sớm về muộn, cũng không thể buồn chuyện trong giờ làm việc.

Nhưng căn bản lần này không nghe thấy phong thanh gì, nếu không phải Tiểu Hắc tình cờ nhìn thấy thì có khi còn không biết là có lãnh đạo đến.

Kiều Nhân không quá chú ý tới lãnh đạo cấp cao, cô ngồi trước bàn làm việc đợi tới giờ tan ca sẽ cầm đồ đạc đi về.

Kết quả trước khi tan ca khoảng nửa tiếng, điện thoại của Kiều Nhân vang lên.

Kỷ Hàn Thanh: [Đến phòng làm việc của anh một chuyến.]

Kiều Nhân cũng không lè mề nhiều, cất điện thoại sau đó đi ra khỏi văn phòng.

Tầng của cô cách tầng của Ký Hàn Thanh rất xa, Kiều Nhân chờ các thang máy đang sử dụng khoảng hai phút. Hai phút sau, cửa thang máy mở ra, cô nhìn thấy hai người ở bên trong.

Một trẻ, một già.

Bước chân cô hơi khựng lại hai giây, sau đó nhấc chân đi vào.

Cửa thang máy đóng lại, người lớn tuổi hơn mở miệng: "Chú nghe Phó Yến nói cháu định yêu đương ở nơi làm việc?"

Người đàn ông bên cạnh liếc nhìn cô một chút: "Không định ạ."

"Vậy thì tốt..."

"Đã bắt đầu rồi."

P.s: Đúng như chị Kiều nói, chỉ cần là chuyện có liên quan tới bạn gái, chú Ký không bao giờ nói đạo lý =))) Chương 61 dài quá các cô gái ạ TvT

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Nói qua nói lại Kiều Nhân nghe vài câu cũng đại khái đoán được thân phận của người này.

Người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đeo kính, âu phục giày da, ánh mắt ôn hòa, mỗi một điểm đều khớp với miêu tả của Tiểu Hắc về chủ tịch.

Quan trọng là vào lúc này, ông ấy và Ký Hàn Thanh cùng nhau xuất hiện trong thang máy.

Có thể đoán được, người này tám phần chính là chủ tịch của bọn họ hôm nay đột nhiên tới thị sát.

Kiều Nhân lặng lẽ dịch về bên cạnh vài bước.

Chữ "tốt" của chủ tịch còn chưa kịp trôi xuống, ngừng vài giây mới hỏi câu thăm dò: "Hàn Thanh, cháu nói đùa chứ đấy à?"

Ký Hàn Thanh liếc nhìn Kiều Nhân đã chui vào trong góc, giọng điệu vẫn bình tĩnh: "Không ạ."

"Cháu như vậy không phải là làm loạn sao?"

Chủ tịch nhún mày, ánh mắt cũng đặc biệt trở nên nghiêm túc hơn.

Tòa soạn của bọn họ trước đây đúng là từng có quy định trên văn bản không cho phép yêu đương ở nơi làm việc, mãi tới mấy năm trước nhân viên kháng nghị về việc ở tòa soạn không có thời gian ra ngoài tìm đối tượng, chỉ còn thiếu nước một vạn người viết huyết thư, cấp trên mới hủy bỏ quy định này.

Tuy nói là hủy nhưng tóm lại lãnh đạo vẫn không hài lòng với chuyện này lắm.

Dù sao số liệu mấy năm qua đều rành rành ra đó.

Nếu người yêu không phải là đồng nghiệp thì thành tích rõ ràng tốt hơn so với đám người yêu đương ở nơi làm việc nhiều.

Hiện tại chủ tịch nghĩ lại vẫn cảm thấy phiền muộn, ông vốn cho rằng trong tòa soạn người mà khiến ông yên tâm nhất chính là Ký Hàn Thanh. Kết quả hóa ra lại ngược lại... không thể khiến người ta bớt lo chút nào. Ông hít mấy hơi liên tiếp, nói: "Rốt cục cháu nghĩ cái gì vậy?"

"Chính là thích cô ấy," Tầm mắt Ký Hàn Thanh nâng lên, nhìn thẳng vào hình ảnh phản chiếu gương mặt cô trên cửa thang máy, khóe môi hơi cong lên: "Muốn ở bên cô ấy ạ."

Chủ tịch tiếp tục thờ dài.

Mấy phút sau, dường như ông đem toàn bộ hơi thở trong vòng một năm đều thở ra, "Bộ phận nào?"

Ký Hàn Thanh: "Bộ phận xã hội."

Ông vốn định tiếp tục điều tra hộ khẩu, kết quả vừa nghe thấy mấy chữ "Bộ phận xã hội", ngay cả hộ khẩu cũng không cần tra nữa. Ông ho nhẹ một tiếng: "Viết tin tức về Vu Minh?"

Kiều Nhân: "..."

Không hổ là chủ tịch, chuyện như vậy cũng có thể đoán chính xác được.

Kiều Nhân lại lặng lẽ lui về phía sau nửa bước, lúc này hoàn toàn dán vào vách tường, giống như học sinh bị bắt đứng phạt.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng di chuyển theo cô, dừng hai giây mới "Vâng".

"Chú cũng biết là cô ấy," Ánh mắt chủ tịch nhìn anh càng lúc càng chỉ tiếc mãi sắt mà không thể nên kim, "Loại bản thảo kia bình thường căn bản cháu không thể đồng ý đáng được."

Kiều Nhân: "..."

Đúng là lúc đó Kỷ Hàn Thanh không đồng ý.

Nét mặt chủ tịch vẫn không được tốt, giống như bị Kỷ Hàn Thanh làm cho tức giận không nhẹ.

Bản thảo đó vài ngày trước ông mới nhìn qua một lần, vì thế vẫn khá nhạy cảm với tin tức khắc sâu trong ấn tượng của mình, rõ ràng có lực chọn tốt hơn, cô gái kia lại một mực lựa chọn góc độ không bình thường nhất để viết.

"Không bị cấp trên sờ gáy coi như mấy người số may."

Giọng ông vang lên, "Có điều nói đi nói lại, nếu thật sự không may bị sờ đến, cháu còn định thay nó chịu trách nhiệm à?"

"Vâng." Kỷ Hàn Thanh cúi đầu chỉnh lại cổ tay áo, hờ hững đáp, "Chỉ là do cháu ký, nếu có gặp sự cố chắc chắn cũng là cháu chịu."

Anh còn có mặt mũi nói vậy.

Chủ tịch: "Rõ ràng cháu có thể không ký."

"Hết cách rồi," Kỷ Hàn Thanh cup mắt, nghiêng đầu cười với ông, "Cô ấy làm nũng với cháu, vì thế không thể không ché được ạ."

Chủ tịch nhất thời nghẹn lời.

Hừ.

Tuổi tác ông cũng lớn rồi, thực sự càng ngày càng không hiểu được mấy thanh niên này nghĩ gì trong đầu.

Hẹn hò thôi mà, chán ngắt.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, ông liếc nhìn Kỷ Hàn Thanh một cái, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Từ khi nào lại giống y hệt Phó Yến, một chút tự chủ cũng không có."

Chủ tịch một mình đi phía trước, cũng không quay đầu lại nhìn.

Trong thang máy, Kỷ Hàn Thanh đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Kiều Nhân. Sau đó vừa ra khỏi thang máy, anh lại làm như người không liên quan mà buông tay ra, nói với người trước mặt, "Đứng rồi chú Phó, sao chú lại không quan tâm đến Phó Yến?"

"..."

Phó Yến cần gì ông quan tâm, bạn gái đã không biết đòi bao nhiêu lần rồi.

Xem như ông cũng nhìn ra rồi, Kỷ Hàn Thanh hôm nay muốn làm ông tức chết.

"Nói chuyện khác đi," chủ tịch lạnh lùng khề "hừ" một tiếng, "Lúc nào đưa tới cho chú gặp?"

"Ai ạ?"

Còn có thể là ai.

Chủ tịch dừng chân, quay đầu nhìn anh, "Bạn gái cháu."

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng cười, "Đã đưa tới rồi ạ."

"Chỗ nào?"

"Vừa nãy đứng sau lưng chủ hơn nửa ngày rồi."

"..."

Vừa nãy ông tới tìm Kỳ Hàn Thanh tính sổ, từ lúc bắt đầu đã không để ý tới cô gái đang đứng trong thang máy kia.

Nhìn hay không nhìn không quan trọng, quan trọng là ông vừa mới nói một đồng lời không hài lòng.

Kỳ Hàn Thanh cũng không thèm nhắc nhở, lúc này thì hay rồi, đều bị người trong cuộc nghe thấy rồi.

Mặc dù Phó Trường Tùng đã sống mấy chục năm nhưng lúc này khuôn mặt già nua cũng có chút ái ngại. Ông lúng túng ho, mau mảy nhìn về phía cô gái đang đứng sau Kỳ Hàn Thanh khoảng hai bước chân.

Đúng là xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo, long lanh như mang theo ánh sáng.

Cô bé này có một điểm đặc biệt hơn so với những cô gái trẻ tuổi theo chuyên đề xã hội khác, đó là trong máy mắt dường như có một sự trong sáng và kiên định.

Kỳ Hàn Thanh kéo Kiều Nhân đến bên người, tay anh vẫn đang đặt trên cổ tay cô, ngón tay trở nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay mềm mịn của cô mấy lần, giọng cũng nhẹ nhàng: "Chủ tịch Phó."

Kiều Nhân gật đầu, lại cảm thấy chưa đủ nghiêm chỉnh liền cúi người chào hỏi một cách cẩn thận: "Chào chủ tịch Phó ạ."

Cổ họng Phó Trường Tùng như bị người ta nhét một cây bông vào, chặn ngang họng, ông khê ho, "Kiều..."

Kỳ Hàn Thanh thay ông bổ sung: "Nhân."

"Kiều Nhân đúng không, vừa rồi chú nói không phải nhắm vào cháu đâu."

Kiều Nhân gật đầu.

Kỳ Hàn Thanh thấp giọng: "Chú ấy nhắm vào anh."

Phó Trường Tùng dứt khoát vớ được cọc liền leo lên: "Đúng, chú nhắm vào con thỏ nhỏ..."

Về mặt và ngữ điệu của ông rất nghiêm túc, khiến câu nói này càng nghe càng buồn cười, Kiều Nhân không kìm được bật cười khê.

Cô gái nhỏ cười vui tai vui mắt, lúc cười lên đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Phó Trường Tùng nhìn qua, sau đó quay đầu nhìn Kỳ Hàn Thanh, "Cha mẹ cháu biết chưa?"

"Chưa biết ạ."

"Định lúc nào nói cho họ biết?"

Kỳ Hàn Thanh cũng không lảng tránh vấn đề này, "Bất cứ lúc nào."

Kiều Nhân: "..."

Anh nói nhẹ nhàng thật.

Nhưng với quan hệ hiện nay của bọn họ, muốn nói cho cha mẹ hai bên biết thì trước tiên cũng phải làm công tác tư tưởng trước.

Phó Trường Tùng không biết quan hệ này, chỉ nghĩ là thời cơ chưa phù hợp, "Ừ" một tiếng, "Vậy cháu xem mà làm."

Ba người đi tới trước cửa phòng làm việc của Kỳ Hàn Thanh, người phía trước dừng lại, "Hai đứa có phải có việc cần trao đổi không?"

Phó Trường Tùng định, nếu như hai người có chuyện cần bàn bạc vậy thì ông sẽ không đợi ở đây nữa.

Ngày hôm nay vốn không phải là thị sát, không có việc gì quan trọng. Chỉ là ông nghe Phó Yến kể Kỳ Hàn Thanh có coi trọng một cô gái trong tòa soạn, muốn tới nhắc nhở Kỳ Hàn Thanh vài câu chú ý đúng mực.

Kết quả không đúng dịp, lúc ông đang nhắc nhở thì lại bị chính cô gái ấy nghe được.

Cả người Phó Trường Tùng không thoải mái, vừa liếc nhìn Kiều Nhân liền nghe thấy Kỳ Hàn Thanh nói: "Phê chuẩn."

"Phê chuẩn cái gì?"

Một giây sau, không đợi Kỳ Hàn Thanh trả lời, Phó Trường Tùng liền phản ứng trước, "Chưa tốt nghiệp à?"

"Vâng."

"Có phải là hơi nhỏ không?"

"Vẫn ổn ạ."

Phó Trường Tùng không nói gì, vung tay ra hiệu tự biết, "Vậy chú không làm lỡ thời gian hai đứa nói chuyện công việc nữa."

Ông hết sức nhấn mạnh hai chữ "công việc", lúc đi qua người Kỳ Hàn Thanh còn nhỏ giọng nhắc nhở anh: "Chú ý đúng mực một chút."

Kỳ Hàn Thanh nở nụ cười, không lên tiếng.

Kiều Nhân không nghe rõ, đợi tới khi chủ tịch nghiêm nghị đi vào trong thang máy rồi mới hỏi: "Chủ tịch Phó nói gì với anh thế?"

Kỳ Hàn Thanh hơi cúi đầu, đưa tay mở cửa: "Bảo anh mau chóng đưa em về gặp phụ huynh."

Hai tai Kiều Nhân nóng lên, vẫn tin câu chuyện hoang đường của anh, nửa ngày không lên tiếng, yên lặng theo anh đi vào phòng.

Tòa soạn quy định trong lúc thực tập sinh tốt nghiệp có thể xin nghỉ một tháng.

Kiều Nhân đã đến phòng nhân sự xin giấy nghỉ phép trước rồi, đợi sau khi đóng cửa lại mới hỏi: "Giấy xin phép của em đã kí rồi mà."

"Anh biết."

Kiều Nhân không rõ: "Vậy còn phê chuẩn cái gì?"

Đầu tháng năm đến đầu tháng sáu, cô có thể xử lý xong hết chuyện tốt nghiệp rồi.

"Có hai tuần lễ nghỉ có lương, phê duyệt cho em rồi."

Kiều Nhân: "Không cần..."

"Chỉ thực tập sinh mới có."

Trong nháy mắt Kiều Nhân không biết nói gì.

Cô biết nếu như trở thành phóng viên thật rồi thì sẽ bận rộn tới mức nào, vì vậy cô cố gom góp mới được thời gian nghỉ hai tuần lễ. Hơn nữa đầu tháng sáu là kỷ niệm ba năm ngày cưới của Tân Nhan, có lẽ đến lúc đó cô sẽ lại phải xin nghỉ phép để tham gia. Cô chỉ do dự mấy giây sau đó đáp: "Được."

Dừng một chút Kiều Nhân lại hỏi: "Lục Kỳ cũng được phê duyệt sao?"

Phía sau bàn làm việc, anh đang ngồi ký giấy tờ, một giây sau ngước mắt nhìn sang.

Kiều Nhân đứng trước bàn làm việc, rõ ràng cao hơn Kỳ Hàn Thanh không chỉ một chút, nhưng ánh mắt anh vừa quét qua khí thế của cô dường như lập tức bị ép xuống.

Ngón tay Kỳ Hàn Thanh cầm bút nhẹ nhàng đặt ở mép bàn: "Lặp lại lần nữa, anh không nghe rõ."

Kiều Nhân: "Tối hôm nay ăn gì?"

Kỳ Hàn Thanh nhếch môi, "Ăn em."

Kiều Nhân: "..."

Cô dứt khoát không nói nữa.

Mấy giây sau, Kỳ Hàn Thanh ký tên xong, đưa giấy nghỉ phép đến.

"Trước khi tan làm đưa qua cho bộ phận nhân sự."

Kỳ Hàn Thanh dừng một chút, "Buổi tối cùng ăn cơm."

Kiều Nhân đáp một tiếng, cũng không từ chối.

Cô cầm tờ giấy kia, nhìn chằm chằm ba chữ "Kỳ Hàn Thanh" trên đó mấy lần, đột nhiên ngừng đầu hỏi anh: "Nếu như bản thảo tin tức về Vu Minh là

người khác viết, anh sẽ không duyệt đúng không?"

Kỷ Hàn Thanh nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng trả lời: "Ừ."

"Vì sao lúc đó lại duyệt cho em?"

"Không phải vừa nói rồi sao?" Kỷ Hàn Thanh đứng dậy, cầm áo vest trên ghế vắt lên khuỷu tay, anh vòng qua bàn làm việc đi tới, sau đó dừng trước mũi chân cô nghiêng đầu nhìn: "Vì em làm nũng với anh."

Kiều Nhân vô thức nhú mày.

Lúc đó cô cho rằng vấn đề không lớn lắm nên mới đánh bạo nắm lấy tay anh.

Kết quả ban nãy nghe Phó Trường Tùng nói mấy câu, cô cũng biết rõ ràng lần này Kỷ Hàn Thanh đã làm sai rồi.

Thấy cô không nói gì, anh cúi đầu ghé sát vào tai cô, giọng có chút nhẹ nhàng. Rõ ràng không phải động tác đứng đắn gì nhưng lời nói trong miệng anh đều rất nghiêm túc: "Em là phóng viên xã hội, viết cái gì thì phải giải quyết được vấn đề xã hội."

Bản thảo Kiều Nhân viết tuy rằng ảnh hưởng không nhỏ, nhưng căn bản không giải quyết được vấn đề thực tế.

Đủ hay, đủ tò mò nhưng không đủ khách quan.

Bản thân chuyện đồng tính không phải là một vấn đề, hưởng hồ số người như vậy vốn không chiếm quá nhiều.

"Về nghỉ lại xem trọng tâm nên đặt ở đâu," Kỷ Hàn Thanh còn chưa đứng thẳng người, môi vẫn kề bên tai cô, lúc nói chuyện có thể tiếp xúc với cô. Anh nói: "Em là phóng viên, không thể quá chủ quan theo ý mình như Kỷ Niệm được."

Thật lâu, Kiều Nhân mới rầu rĩ đáp một tiếng.

Kỷ Hàn Thanh đứng thẳng người dậy, ống tay áo đã bị người ta kéo lại, Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh: "Kỷ tổng, vừa nãy là anh phê bình em sao?"

"Không phải."

Kỷ Hàn Thanh thấp giọng cười: "Anh không phê bình người khác ở ngoài phòng họp."

Ngừng lại, khóe miệng anh hơi cười cười: "Nếu như còn có lần sau, sẽ trực tiếp phê bình ở phòng họp."

Kiều Nhân hơi mím môi, cũng không biết nghĩ gì, bỗng thốt lên: "Anh nở lòng sao?"

Vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả Kiều Nhân cũng sững sốt.

Bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên kì lạ, loại kì lạ này kéo dài hơn mười giây, không ai nói năng gì, chỉ có âm thanh của máy điều hòa không khí vang lên.

Một hồi lâu, Kỷ Hàn Thanh mới nở nụ cười: "Không nở."

Nhưng nếu Kỷ Hàn Thanh không nở thì sẽ phải phạm sai lầm.

Anh cúi người, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô: "Vì thế Tiểu Kiều, em ngoan ngoãn một chút, đừng để anh phải phạm sai lầm."

Kiều Nhân nuốt nước bọt, lần đầu tiên nghe lời như vậy, kiễng chân nghiêng đầu hôn lên khóe miệng Kỷ Hàn Thanh một cái.

Vài giây, lông mi cô hơi rung rung, "Được."

Đầu tháng năm, Kiều Nhân trải qua một kì nghỉ cực kỳ ung dung.

Ngụy Dịch Liên có kì nghỉ hiếm hoi vào dịp Lễ Quốc tế Lao Động trong thời gian lớp 12, cuối tháng tư vừa về nhà đã nhõng nhẽo đòi gọi Kiều Nhân về nhà bằng được.

Sau đó suốt ba ngày nghỉ, Kiều Nhân chỉ liên tục chơi game với Ngụy Dịch Liên.

Ba ngày sau, cô đã luyện thành một thân game thủ chuyên nghiệp.

Kỷ Niệm mắng cô: [Tớ mà còn chơi game với cậu nữa tớ chính là chó.]

Vài ngày sau Ngụy Dịch Liên về trường, Kỷ Niệm lại chạy tới: [Gâu.]

Kiều Nhân: [Làm gì?]

Kỷ Niệm: [Chơi đấu địa chủ đi Tiểu Kiều.]

Kiều Nhân: [Không chơi.]

Kỷ Niệm: [Không sao, anh của tớ cũng chơi.]

Kiều Nhân: [...]

Chưa tới mấy phút, Kỷ Niệm đã gửi link tới.

Kiều Nhân không ấn vào ngay, mở khung chat với Kỷ Hàn Thanh ra hỏi: [Anh rảnh rồi vậy sao?]

Mấy hôm nay cô chỉ ở lì trong Ngụy gia, cơ bản không ra khỏi nhà, vì thế nên mấy ngày chưa gặp hai anh em họ.

Kiều Nhân đợi mấy giây, đầu kia nhanh chóng trả lời: [Sao vậy?]

[Sao anh lại có thời gian chơi đấu địa chủ với bọn em thế?]

[Kiếm tiền.]

[Có ý gì?]

[Kỷ Niệm thua một lần thì 100 đồng.]

Kiều Nhân: [Vậy em thua thì sao?]

[Thua một lần thì còi một thứ trang phục.]

"....."

Kiều Nhân: [Vậy anh thua thì sao?]

[Còi một thứ trang phục của em.] (*Toy chết =))))))))*)

[Cút.]

Kiều Nhân tán gẫu với anh vài câu, cuối cùng vào phòng chơi muộn hơn vài phút.

Kỷ Niệm đã sắp chờ tới mức hết kiên nhẫn, mở voice chat ra hỏi cô: "Tiểu Kiều, sao cậu chậm thế?"

Kiều Nhân thuận miệng đáp: "Vừa nãy tới đi vệ sinh."

Kỷ Niệm nói: "Mau chuẩn bị đi."

Không tới mấy giây đã bắt đầu chia bài.

Kiều Nhân không hay chơi đấu địa chủ, nhưng vẫn hiểu biết một chút, có thể nhìn ra bài tốt hay xấu.

Hôm nay vận may của cô rất tốt, vì thế gần như đều có bài đẹp, chỉ là kỹ năng không đuổi kịp vận may, lần nào cũng chết trong tay Kỷ Hàn Thanh.

Kiều Nhân vừa bắt đầu đã thua hai ván.

Kỷ Niệm ở đầu bên kia hỏi: "Tiểu Kiều, hôm nay cậu mặc nhiều quần áo không?"

Kiều Nhân cúi đầu liếc nhìn trên người mình, "Một cái váy ngủ, sao thế?"

Kỷ Niệm: "Bắt đầu còi rồi à?"

Kiều Nhân cắn răng: "Cút."

Kỷ Niệm miễn cưỡng nói: "Quên đi, có thể chấp nhận cậu thua ba lần thì còi một thứ."

Kiều Nhân: "Tớ không chấp nhận."

Kỷ Niệm lại hỏi Kỷ Hàn Thanh: "Anh, anh chấp nhận không?"

Kỷ Hàn Thanh không nói lời nào.

Ván thứ ba nhanh chóng bắt đầu, sau đó lại nhanh chóng kết thúc.

Kiều Nhân làm địa chủ, lần thứ hai bị nông dân vùng lên đánh bại.

Kỷ Niệm: "Coi đi Tiểu Kiều, chấp nhận thua cuộc."

Nửa phút sau, Kỷ Niệm: "Coi chưa?"

Kiều Nhân: "Coi rồi."

Dù sao trong phòng cũng chỉ có mình cô, coi vầy ngu rồi thì còn có áo lót, sau khi coi xong Kiều Nhân trực tiếp chui vào trong chăn.

Cô vừa nói xong chưa được vài giây, Kỷ Hàn Thanh liền nhắn tin tới: [Coi thật sao?]

Kiều Nhân: [.....vâng.]

Dừng vài giây, Kiều Nhân: [Em không muốn phải coi nữa đâu.]

Câu này gửi đi, một hồi lâu người kia không trả lời.

Kiều Nhân đợi một lúc, sau đó lại bị Kỷ Niệm giục vào game.

Lần này kết quả khá hơn nhiều.

Liên tiếp mấy lần cô đều không chết trên tay Kỷ Hàn Thanh.

Kỷ Niệm thấy lạ, "Anh, anh xảy ra chuyện gì vậy?"

Kỷ Hàn Thanh: "Không sao."

Một buổi tối trôi qua, Kỷ Niệm biến thành cỏ cây dưới gót chân người khác, thua táng gia bại sản.

Kiều Nhân: "Chuyển khoản cho tớ là được."

Kỷ Niệm không phục: "Còn phần của anh tớ nữa..."

Lời chưa nói hết, Kỷ Hàn Thanh đã cắt ngang: "Cho cô ấy là được."

Kỷ Niệm: "..."

Một hồi chiến dịch thuận lợi kết thúc, cũng không lâu lắm, Kiều Nhân nhận được chuyển khoản của Kỷ Niệm.

Cô vừa đắc ý liếc nhìn số dư, còn chưa đếm số con số 0 phía sau, Kỷ Hàn Thanh đã gọi điện tới.

Kiều Nhân vẫn đang hào hứng, giọng cũng như mang theo mật ngọt: "Alo?"

"Kiều Nhân."

"Ừ."

"Anh nhường em mười ba lần."

"Cái gì?"

"Lần sau coi cho anh xem."

Đầu óc Kiều Nhân nóng lên, cảm thấy cả người cũng nóng theo, cô nhấc một góc chăn lên: "Em không mặc nhiều như vậy."

"Thì nợ," giọng anh càng lúc càng trầm, còn có chút khàn khàn, "Trả từng lần từng lần một."

Kiều Nhân mở miệng phản bác: "Nhường bạn gái không phải là việc bạn trai nên làm sao?"

"Ừ," giọng anh ngừng lại, Kiều Nhân dường như còn nghe được cả tiếng yết hầu của anh chuyển động, nhẹ nhàng mà gọi cảm: "Để bạn gái coi quần áo cũng là việc bạn trai nên làm."

SPOIL Chương 62: Thật sự là mình cũng không biết nên spoil thế nào về cái chương sau nữa, vì nó quá... TRẦN TRUI =)))))) Mẹ Thờì Cám thật sự quá đỉnh, thật thà không thấy đâu mà câu chuyện nó vẫn khiến những con câu độc thân phải gào thét. Ngày mai các bạn sẽ hiểu =)))

P.s: Hơn 3 ngàn chữ, hành tôi muốn chết mà TvT

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi yên lặng mấy giây, Kiều Nhân nghe thấy tiếng nước chảy truyền tới từ đầu bên kia điện thoại.

Tiếng hít thở của anh dường như nặng nề hơn không ít, lúc xuyên qua điện thoại đã kích thích màng nhĩ của cô một hồi, Kiều Nhân nuốt nước bọt: ".....Anh đang làm gì thế?"

"Nghe không hiểu sao?"

Mặt Kiều Nhân nóng lên.

Ban đầu cô thật sự nghe không ra, nhưng sau câu ám chỉ với với ý tứ rõ ràng vừa rồi của Kỳ Hàn Thanh, muốn cô không nghe ra cũng khó.

Kiều Nhân nắm chặt ngón tay, đang định cúp điện thoại thì nghe thấy người ở đầu dây bên kia trầm thấp nói: "Không cho cúp."

Sau đó giọng anh càng thấp hơn, cùng với tiếng nước chảy đồng thời truyền tới: "Phải nghe."

Bệnh thần kinh.

Nghe tiếng anh tắm rửa sao?

Mặt Kiều Nhân càng nóng, "Em không nghe."

"Tại sao?"

Kiều Nhân đáp trôi chảy, không có một chút do dự nào: "Bởi vì anh không biết xấu hổ."

Dứt lời, đầu bên kia yên tĩnh vài giây, anh nở nụ cười trầm thấp, "Thế nào là không biết xấu hổ?"

"....."

Kiều Nhân không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, trong nhất thời không nhớ ra phải nói tiếp thế nào.

Cũng không đợi cô nghĩ xem nên đáp lại ra sao, âm thanh càng không biết xấu hổ ở đầu dây bên kia vang lên ngay sau đó.

Tiếng nước chảy, tiếng thở dốc, cùng với tiếng rên khe khẽ.

(Lạy chúa, cấp cứu gấp =)))

Tất cả đan xen vào nhau truyền qua sóng điện thoại giữa khoảng cách vài nghìn mét, lúc này dường như vô cùng chân thực mà vang lên bên tai cô.

Kiều Nhân sững sốt một giây, một giây sau, cô nhanh chóng phản ứng lại.

Tay cô vẫn còn đang dùng trên mép điện thoại, phản ứng đơ ra vài giây, còn chưa kịp dứt khoát cúp điện thoại đã nghe thấy anh hỏi: "Mấy ngày trước chuyện anh bảo em nghĩ, đã nghĩ rõ chưa?"

Giọng điệu anh nói chuyện đã nghiêm túc trở lại.

Ngoại trừ hơi thở trầm khàn thì không khác bình thường là bao.

Trong nháy mắt Kiều Nhân biết anh đang nói về điều gì.

Hắn là tin tức của Vu Minh.

Cô càng lúc càng cảm thấy Kỳ Hàn Thanh thật lợi hại, trong tay đang làm một loại chuyện không bình thường mà còn có thể không chút biến sắc nói

chuyện công việc với cô.

Thấy cô không nói gì, anh lại hỏi: "Kiều Nhân?"

Kiều Nhân thở dài một hơi, lấy lại bình tĩnh đáp: "Nghĩ rồi ạ."

Đúng là đã nghĩ rõ ràng rồi.

Bản thảo luận văn cô đã hoàn thành trong kì nghỉ, vì thế nên mấy ngày nghỉ Quốc tế Lao động cũng không có việc gì làm. Ngoại trừ liên tục chơi game với Ngụy Dịch Liên thì hầu như chỉ lướt xem tin tức.

Bản thảo Vu Minh do cô viết xảy ra vấn đề, việc phải làm mỗi ngày chính là suy nghĩ và phân tích lại.

"Ừ," Anh ở đầu dây bên kia đáp một tiếng, nói chuyện càng lúc càng ngắn gọn: "Nói đi."

Kiều Nhân cảm thấy là lạ.

Nhưng rốt cục đang nói chuyện công việc, cô cũng không hỏi nhiều, sau khi ho một tiếng cho nhuận họng thì bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình thu được trong mấy ngày qua.

Chuyện của Vu Minh liên quan đến không ít vấn đề, dù là bạo lực trường học hay gia đình, đều quan trọng hơn so với yếu tố "đồng tính" nhiều.

Lần này cô nắm bắt sai trọng điểm, không phải lỗi sai nhỏ.

Kiều Nhân nhẹ nhàng hỏi: "Có cần em viết lần nữa không?"

"Không cần, sau này chỉnh sửa lại thành chuyên đề nội bộ."

Kiều Nhân "Vâng" một tiếng, "Vu Minh học cùng trường trung học với em, em định hết bận việc tốt nghiệp sẽ về trường xem sao."

Đầu bên kia điện thoại, Kỷ Hàn Thanh trầm thấp đáp lời, rất nhanh lại bị những âm thanh khác đè lên.

Chớp mắt, Kiều Nhân thậm chí hoài nghi là căn bản anh không hề nghe cô nói chuyện. Mãi tới khi tiếng nước chảy ngừng hẳn, giọng của anh mới vang lên: "Cúp máy đi."

Kiều Nhân không hiểu vì sao: "Tắm xong rồi sao?"

"Chưa."

Giọng Kỷ Hàn Thanh ngừng lại, "Còn nghe em nói nữa thì không tắm xong được mất."

Kiều Nhân: "Tại sao?"

"Bởi vì... kích tình."

"..."

Kiều Nhân dứt khoát không nói gì, khẽ hừ một tiếng, một giây sau cô trực tiếp cúp điện thoại, nhét mình vào trong chăn định đi ngủ.

Nửa tiếng sau.

Bên tai Kiều Nhân liên tục quanh quẩn âm thanh của Kỷ Hàn Thanh, thật sự ngủ không nổi, dứt khoát cũng chạy vào nhà tắm tắm rửa một trận.

Kỳ nghỉ trôi qua, tháng năm Kiều Nhân đặc biệt bận rộn.

Tốt nghiệp cần chuyển bị rất nhiều thứ, cô vẫn bận đến tận cuối tháng năm. Thêm vào đó Kỷ Hàn Thanh lại thường xuyên đi công tác, một tháng Kiều Nhân cũng không thể gặp anh được mấy lần.

Ban đầu vẫn tốt, sau đó cô thật sự không chịu được, mỗi ngày không thấy người cũng nhất định phải gọi điện thoại nghe giọng anh.

Ngụy gia và trường học cách nhau gần hơn, vì là giai đoạn đặc thù Kiều Nhân phải thường xuyên chạy đến trường học nên sau khi qua kì nghỉ lễ Kiều Nhân không quay về nhà trọ nữa mà ở lại Ngụy gia luôn.

Một tháng sau, Tổng nữ sĩ nhìn cô càng ngày càng thấy lạ, một hôm bỗng hỏi: "Bảo bối, không phải con bị bệnh đó chứ?"

Kiều Nhân ngược mắt nhìn bà, vừa điền phiếu kê khai vừa ừ ừ thờ dãi: "Bệnh gì ạ?"

Tổng nữ sĩ: "Bệnh tương tư."

Kiều Nhân: "..."

Tổng nữ sĩ: "Bạn trai con không có ngày nghỉ à?"

"Không nghỉ được ạ."

Lời này cô không hề nói sai.

Kỷ Hàn Thanh đúng là không thể có ngày nghỉ.

"Khi nào mới về nước?"

Kiều Nhân chọc chọc ngòai bút suy nghĩ một chút: "Mấy tháng nữa ạ."

"Mấy tháng?"

"Ba, bốn tháng?"

Giọng cô không chắc chắn lắm, Tổng nữ sĩ nghe được thì cau mày: "Con hỏi mẹ thì mẹ biết đâu mà trả lời bây giờ?"

Kiều Nhân: "..."

Tổng nữ sĩ: "Thật sự không được nghỉ lần nào à?"

Kiều Nhân gật đầu.

Tổng nữ sĩ: "Vậy con nói cho mẹ biết cậu ta học trường nào đi."

Kiều Nhân: "Đại học Columbia..."

"Mẹ tranh thủ đi gặp xem."

"Mẹ!"

"Yên tâm, mẹ lên đi thôi, chắc chắn không để cậu ta biết," Tổng nữ sĩ bắt đầu lập ra kế hoạch trong lòng, kết quả nói mãi mới nhớ ra một vấn đề quan trọng hơn, bà quay đầu lại hỏi Kiều Nhân: "Đúng rồi, cậu ta tên là gì?"

Kiều Nhân: "..."

Cô đang rầu rĩ suy nghĩ làm sao bịa ra một cái tên thì điện thoại của Tổng nữ sĩ vang lên.

Tổng nữ sĩ liếc nhìn màn hình, không có ý định nghe ngay lập tức, "Tên gì?"

"Mẹ... mẹ nghe điện thoại trước đi."

Tổng nữ sĩ nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, điện thoại trong tay còn đang vang lên không ngừng, cuối cùng bà không nói nữa, nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia, giọng của Ngụy Dịch Liên truyền tới: "Dì Tổng, chị con có nhà không ạ?"

"Có, sao thế?"

"Vừa nãy con gọi điện cho chị mà không ai nhận," Ngụy Dịch Liên hình như có chuyện cấp bách cần nói, cũng không giải thích nhiều nói thẳng: "Dì Tổng, dì đưa điện thoại cho chị con trước đi."

Mấy giây sau, điện thoại chuyển từ trong tay Tổng nữ sĩ sang cho Kiều Nhân.

"Chị, lớp chúng em có một nữ sinh làm loạn muốn nhảy lầu... Chị có muốn tới xem một chút không?"

Chuyện như vậy không tính là bình thường những cũng không phải chuyện gì quá li kỳ, cơ bản nếu không phải chuyện quá lớn thì trường học sẽ không để truyền ra bên ngoài.

Kiều Nhân dùng bút, "Sao lại muốn nhảy lầu?"

"Chị, em là con trai không hay bát quái như con gái các chị..."

Nói một nửa, Ngụy Dịch Liên cảm thấy không đúng lắm, vội vã thu lại lời nói: "Ý của em không phải như vậy...."

Kiều Nhân không rảnh bắt bẻ cậu ấy, ném bút xong đứng dậy: "Học giỏi không?"

"Giỏi, nhảy mấy lớp."

"Xinh đẹp không?"

"Cũng đẹp."

"Trong nhà có giàu không?"

"Em thấy rất giàu."

Có bạn trai chưa?"

"Chị, chị đùa gì thế. Chị không biết chủ nhiệm lớp em ngày nào cũng cầm đèn pin đi dạo trong rừng cây sao?"

"Chị hỏi em là cô ấy có bạn trai hay không mà."

".....Hình như không có, em chưa thấy cậu ấy đi cùng bạn nam nào quá thân mật."

Hỏi xong một lượt, Kiều Nhân căn bản không nghĩ ra cô gái kia có lý do gì để nhảy lầu.

Học giỏi, gia cảnh tốt, dung mạo xinh đẹp, không có chuyện tình cảm.

Kiều Nhân hoàn toàn không biết còn gì mà cô chưa nghĩ tới.

Cô đi ra trước cửa đổi giày, Ngụy Dịch Liên lại nói: "Ôi chị, chị, chị không cần đến nữa đâu, cô ấy được chủ nhiệm lớp em khuyên can xong rồi."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân định đi dép lê quay lại trong nhà, kết quả vừa quay đầu nhìn thấy Tống nữ sĩ vẫn đang ngồi trong phòng khách, sợ bà lại bám theo cô hỏi bạn trai tên gì, Kiều Nhân dứt khoát thuận miệng nói: "Mẹ, con có việc phải đi ra ngoài."

Bên này Tống nữ sĩ vẫn chưa có phản ứng gì, đầu bên kia Ngụy Dịch Liên đã tràn đầy hứng khởi nói: "Chị, chị đến gặp em à? Đúng lúc em muốn ăn canh bánh bao* ở Đệ Nhất Lâu."

Kiều Nhân: "..."

Cô cúp điện thoại, quay đầu nhẹ nhàng thở dài, sau đó phiến muộn cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Vất vả lắm mới có cơ hội đi ra ngoài một chuyến, kết quả việc mình muốn làm còn chưa làm được, lại còn vô cớ bị Ngụy Dịch Liên cắt ngang.

Năm phút sau, Kiều Nhân ngồi trong xe, nhắn tin cho Kỳ Hàn Thanh: [Có đó không?]

*Canh bánh bao:

P.s: Lần đầu tiên tôi mới biết đến trò bắt bạn gái nghe tiếng mình đang "tắm rửa" (một cách sâu xa =))) Thật sự mẹ tác giả hành chết trái tim yếu đuối của những con cầu độc thân như chúng ta, mà editor sẽ là người bỏ mạng đầu tiên TvT Tôi nay có chương 63 nha <3

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Dòng chữ này gửi đi, đợi mấy phút điện thoại không có động tĩnh gì.

Kiều Nhân gục đầu lên tay lái một chút, mãi tới khi thời gian trên màn hình chuyển từ bảy giờ bốn mươi thành tám giờ, cô mới bỏ điện thoại sang một bên, lái xe tới Đệ Nhất Lâu.

Ngụy Dịch Liên và Kiêu Nhân học cùng trường trung học, chẳng mấy chốc thời gian tự học sẽ kết thúc, giả thiết về thời gian vẫn chỉ là tính toán theo cảm tính, từ lớp 10 đến lớp 12 sẽ tan học vào lúc tám giờ rưỡi.

Kiều Nhân tính toán thời gian, đợi tới khi đóng gói canh bánh bao ở Đệ Nhất Lâu xong vừa vặn là tám giờ một phút.

Lại lái xe từ Đệ Nhất Lâu tới trường học, thời gian không mất quá năm phút đồng hồ.

Kiều Nhân đặt đồ ăn đã đóng gói ở ghế lái phụ, lại lấy điện thoại ra liếc nhìn, đã qua ba mươi lăm phút mà Kỷ Hàn Thanh vẫn chưa trả lời.

Kiều Nhân lại gõ một hàng chữ, lần này ý tứ lên án rất rõ ràng: [Phút thứ ba mươi lăm Kỷ Hàn Thanh không để ý tới Kiêu Nhân.]

Sau khi gửi đi, cô đang định tìm một biểu tượng cảm xúc để thể hiện tâm trạng của mình lúc này, còn chưa kịp tìm ra bên kia đã gọi điện tới.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình hiển thị, ngón tay theo phản xạ trượt nút nghe máy.

Một giây sau, giọng của anh truyền tới: "Vừa nãy đang họp."

Kiều Nhân "Vâng" một tiếng, "Họp xong chưa?"

"Xong rồi, sao vậy?"

Kiều Nhân bỏ điện thoại ra liếc nhìn thời gian, đã sắp tới giờ tan học buổi tối, cô cũng không lòng vòng nữa, nói thẳng vào trọng tâm "Em muốn đến

trường trung học một chuyến."

Tiếng đóng cửa vang lên ở đầu bên kia, anh khẽ hỏi: "Hiện tại?"

Kiều Nhân: "Vâng."

"Đi làm gì?"

"Đưa đồ cho Dịch Liên, thuận tiện tìm hiểu cuộc sống trung học của Vu Minh."

Đầu bên kia nghiêm túc đáp một tiếng, không nói gì.

Kiều Nhân: "Anh không đến sao?"

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại, "Tại sao anh phải đến?"

"..."

Còn có thể tại sao.

Kiều Nhân ho một tiếng, khẽ nuốt nước bọt, từng chữ từng chữ nói: "Bởi vì em muốn gặp anh."

Đầu bên kia điện thoại, Kỷ Hàn Thanh yên lặng vài giây sau đó mới như cười như không hỏi: "Gặp anh rồi thì sao?"

"Không biết."

Kiều Nhân cũng không có thời gian nói nhiều với anh, giọng hơi cứng rắn: "Anh có đến hay không?"

"Gửi địa chỉ cho anh."

Khoe môi Kiều Nhân khẽ cong lên, ánh mắt sáng long lanh, sau khi cúp điện thoại mới nhấn cho anh địa chỉ cụ thể.

Lúc Kiều Nhân tới cổng trường học còn bị chú bảo vệ chặn lại mấy phút.

Cô hết cách đành phải gọi điện cho Ngụy Dịch Liên.

Tám giờ ba ba phút, điện thoại "tút" vài tiếng đã được nghe máy, giọng Ngụy Dịch Liên nhanh chóng vang lên: "Chị, chị đã đến chưa?"

"Chị đang ở cổng, bảo vệ không cho vào."

Ngụy Dịch Liên ở đầu bên kia rõ ràng cũng không nghĩ tới vấn đề này, trong miệng liên tục truyền ra mấy lời thô tục, vội trán nói: "Chị đứng ở cổng chờ em, em lập tức qua đón chị."

Từ trước đến nay Ngụy Dịch Liên nói chuyện không bao giờ suy nghĩ trước.

Kiều Nhân vốn cho là cậu ta đến lấy canh bánh bao, kết quả sau khi ra ngoài nói với bảo vệ mấy câu, không chỉ lấy canh bánh bao mà còn đưa cả cô vào trong trường.

Trường học lúc này vừa hết giờ tự học, bóng người đi lại không ít, sân trường đặc biệt náo nhiệt.

Kiều Nhân đi theo sau Ngụy Dịch Liên, hỏi cậu ấy từng câu từng câu về chuyện nữ sinh định nhảy lầu tự tử: "Quan hệ của cô bé kia với các bạn học nữ khác có tốt không?"

"Không để ý nữa."

"Gần đây trạng thái tinh thần của cô ấy thế nào?"

"Không để ý."

Được rồi, hỏi mấy câu mà đến một câu cũng không biết.

Kiều Nhân yên lặng rồi tầm mắt đi nơi khác, vốn định giữ yên lặng, kết quả sau khi đi được mấy bước cô lại nhớ ra điều gì, dừng bước hỏi Ngụy Dịch Liên: "Liên Liên, em biết Vu Minh không?"

"Biết," Lần này Ngụy Dịch Liên đáp rất thoải mái, "Thầy chủ nhiệm của chúng em trước đây từng dạy khóa của họ, mấy hôm trước còn nhắc đến anh ấy với chúng em."

"Nói gì về cậu ấy?"

Ngụy Dịch Liên ho khan một cái, hết sức nhỏ giọng, học theo giọng điệu của thầy chủ nhiệm lúc nói chuyện: "Con người quan trọng nhất là sinh mạng mà, còn sống thì mới có thể quyết định được sau này sẽ ở bên cạnh ai. Ngay cả chết cũng không sợ nữa rồi thì còn sợ ánh mắt của người khác làm gì..."

Kiều Nhân nhớ tới thầy chủ nhiệm của bọn họ có biệt danh là ông cụ non, tuy là người hơi nghiêm khắc nhưng bình thường cũng hay suy nghĩ cho học sinh bọn họ.

Kiều Nhân cong môi cười, "Chủ nhiệm Ngô giờ này vẫn còn ở trường học à?"

"Còn ạ, bình thường trước chín giờ có thể thấy thầy đi bộ trong rừng cây nhỏ."

"Làm gì?"

Kiều Nhân còn tưởng là đi dạo bộ buổi tối, kết quả câu tiếp theo của Ngụy Dịch Liên suýt nữa làm cô nghẹn chết, "Soi đèn bắt các đôi yêu sớm đó!"

"..."

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh đã đến kí túc xá nam.

Ngụy Dịch Liên cầm hộp canh bánh bao rồi mà vẫn còn chưa hết thèm, "Chị, sau này chị có thể mỗi tuần đều đến thăm em một lần không?"

Kiều Nhân bình tĩnh nhắc nhở: "Tuần sau em đã thi tốt nghiệp rồi."

Ngụy Dịch Liên: "..."

Suýt nữa cậu ấy đã quên.

"Nghỉ sớm một chút," Kiều Nhân dặn dò vài câu để cậu ấy thả lỏng tâm trạng sau đó mới hất cằm về phía cửa kí túc xá sau lưng Ngụy Dịch Liên, "Vào đi, thi xong là có thể ăn bánh bao mỗi ngày rồi."

Ngụy Dịch Liên "Vâng" một tiếng, "Vậy chị về cẩn thận."

Điện thoại Kiều Nhân ở trong túi đã rung lên mấy lần, cô vẫy vẫy tay, mãi tới khi nhìn thấy Ngụy Dịch Liên quay người đi vào cửa kí túc xá rồi mới lấy điện thoại ra nghe: "Đến rồi ạ?"

"Ừ."

"Có thể đi vào không?"

"Vào đâu?"

"Công trường học..."

Nhiệt độ cuối tháng năm đã gần 30 độ C, cho dù buổi tối có gió thì vẫn thấy nóng nực. Kiều Nhân giơ tay lên phẩy phẩy bên tai. Cô vẫn đang cúi đầu, vừa mới xoay người, còn chưa kịp nói gì thì đã va thẳng vào lồng ngực một người đàn ông.

Kiều Nhân bất ngờ, chớp mắt người kia đã cúi đầu xuống, ghé sát vào tai phải của cô nói khẽ: "Đã vào công trường rồi..."

Điện thoại của cô vẫn đang đặt bên tai trái nghe máy, trong chốc lát cả tai trái và tai phải đều là giọng nói của anh, vây xung quanh.

Vừa dịu dàng lại vừa mê hoặc.

Giọng anh vang lên, "Nhưng mà..."

Kiều Nhân hiểu anh rất rõ.

Kỷ Hàn Thanh dừng lại nửa giây, cô liền biết câu tiếp theo của anh không phải chuyện gì nghiêm túc. Cô bị sặc một cái, phản ứng hiếm khi trở nên nhanh nhạy, trước khi anh kịp nói tiếp đã đưa tay che kín miệng anh.

Kiều Nhân quen dùng kem dưỡng da tay, hơn nữa thói quen này không kể mùa, cho nên gần như trên tay cô lúc nào cũng có mùi hương của kem dưỡng, giống như ngấm trong nước hoa, ngọt ngào dịu nhẹ.

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt, thu lại điện thoại, nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay cô.

Kiều Nhân bị động tác này của anh làm tay cảm thấy buồn buồn, nơi tiếp xúc với môi anh bỗng nóng bừng. Phản ứng của cô chậm nửa nhịp, còn chưa thu tay lại bỗng nhiên nghe thấy giọng của Ngụy Dịch Liên phóng đại vài lần: "Đúng rồi chị, em đột nhiên nhớ ra..."

Đoạn sau "Đột nhiên nhớ ra" là im lặng.

Lòng bàn tay Kiều Nhân trong nháy mắt như bị một luồng điện chạy qua, cô gần như rút tay về ngay lập tức, vừa quay đầu đã nhìn thấy Ngụy Dịch Liên đang đứng trên bậc thang, liếc nhìn cô rồi lại nhìn Kỳ Hàn Thanh.

Sau khi nhìn qua nhìn lại mấy lần, cậu ấy đưa tay chỉ vào Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Vị này là..."

Tuổi của Ngụy Dịch Liên chưa lớn, hơn nữa phần lớn thời gian để ở trong trường học. Tuy cùng là học sinh nhưng cậu ấy không giống Kiều Nhân, thời gian có thể tự do đã ít lại càng ít hơn, chưa từng thấy Kỳ Hàn Thanh bao giờ là chuyện hoàn toàn bình thường.

Nhất thời Kiều Nhân không biết nên nói gì.

Nói đây là chú nhỏ của bọn họ?

Không được, vừa nãy cô đang đưa tay che miệng anh.

Nói là bạn trai của cô?

Cũng không được, hôm nay lúc cô ở nhà vừa mới nói với Tống nữ sĩ là bạn trai đang ở nước ngoài, mấy tháng nữa mới về được.

Nói thế nhất định sẽ lộ.

Vài giây Kiều Nhân vẫn chưa kịp nghĩ ra cho Kỳ Hàn Thanh một thân phận mới, người đàn ông trước mặt đã đi trước một bước đáp thay cô: "Anh rể của em."

Ba chữ này rõ ràng không phải là hiếm có, giọng điệu của Kỳ Hàn Thanh cũng không nhấn mạnh, nhưng tạo nên uy lực không nhỏ.

Kiều Nhân: "..."

Quả nhiên là nói thẳng rồi.

Kiều Nhân gượng tay ấn ấn mi tâm, "Liên Liên, chuyện này trước tiên em đừng nói cho mẹ biết, để chị tìm cơ hội nói với bà."

Ý này chính là thừa nhận.

Ngụy Dịch Liên cũng không phải nghe không hiểu, vừa muốn nói lại thôi nhìn sang cô: "Chị..."

Kiều Nhân càng cau mày chặt hơn.

Ngụy Dịch Liên làm động tác khóa miệng, "Chị yên tâm, chắc chắn em sẽ không bán đứng chị."

Lúc này Kiều Nhân mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói sang chuyện khác: "Vừa nãy em muốn nói với chị chuyện gì?"

"À, muốn hỏi một chút về anh rể của em..."

Ngụy Dịch Liên nói xong, liếc nhìn Kỳ Hàn Thanh sau đó hơi ngượng ngừng gãi đầu, "Đang làm gì?"

Cậu ấy vốn chỉ có chút hiếu kỳ, kết quả sau khi thấy hai người hôm nay, người thì muốn giấu người thì không, cậu ấy càng tò mò.

Ngụy Dịch Liên thấy Kiều Nhân không nói gì, dứt khoát ghé sát vào tai cô nhỏ giọng đoán: "Đẹp trai như vậy mà còn giấu giấu diếm diếm không cho đi Tống biết, có phải làm nghề kia không?"

Kiều Nhân: "Cho em ba giây, lập tức biến mất trước mắt chị."

"Chị..."

"Ba."

"Chị...?"

"Hai."

Ngụy Dịch Liên rất thông minh, không đợi cô hô "một" đã ngậm miệng bỏ chạy vào trong kí túc xá.

Mãi tới khi bóng dáng Ngụy Dịch Liên biến mất ở cửa kí túc xá không còn tăm hơi, Kiều Nhân mới quay đầu liếc nhìn Kỳ Hàn Thanh, "Cậu ấy vừa nói gì anh không nghe thấy đây chứ?"

Vừa nãy Ngụy Dịch Liên không còn sức nên giọng cũng không lớn, khả năng cao là Kỳ Hàn Thanh không nghe thấy.

Kiều Nhân nghĩ vậy, vừa mới thở phào nhẹ nhõm liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Nghe thấy rồi."

"Anh đừng để trong lòng..."

"Đã để trong lòng rồi."

Kiều Nhân: "..."

"Muốn làm như vậy thật cũng không sao," anh cúi đầu, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên eo Kiều Nhân, tư thế nửa ôm nửa vuốt ve, "Sau này chỉ phục vụ một mình em thôi."

(Chú nhỏ, thỉnh tự trọng!! =))))))

Hiện tại không chỉ là trước mặt bản dân thiên hạ, mà lại còn là trước mặt toàn học sinh cấp ba chưa đủ tuổi vị thành niên.

Kiều Nhân sợ mang tiếng xấu, hơi cong người như một chú mèo dễ dàng thoát ra khỏi lồng ngực anh, nhấc chân một mình đi lên phía trước.

Trước kia tức xá là một rừng cây, ngay cả đèn đường cũng không có.

Gan Kiều Nhân không lớn, sau khi đi được mấy mét liền thả chậm bước chân, sau đó nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ phía sau cùng với giọng anh đồng thời vang lên: "Kiều Nhân."

Kiều Nhân dừng lại, "Vâng" một tiếng

Trong nháy mắt Kỷ Hàn Thanh đi tới gần, cô bỗng nhiên đưa tay ra nắm được tay áo của anh, xoay người kiễng chân hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Kiều Nhân đang đứng ở trên bậc thềm lát đá của vườn hoa, bậc thềm so với nơi mà Kỷ Hàn Thanh đang đứng cao hơn khoảng 10 centimet, bởi vậy hai người một trên một dưới, chênh lệch chiều cao được rút ngắn không ít.

Cô hiếm khi chủ động một lần.

Kiều Nhân nhớ lần mình từng chủ động trước đó, chính là lúc quyến rũ Kỷ Hàn Thanh phạm phải sai lầm, hiện tại nhắm tính ngày tháng, dường như đã qua rất lâu.

Cô hơi mím môi, hơi thở dừng trên đôi môi ấm áp của anh vài giây, sau đó Kiều Nhân lùi lại trước, một nụ hôn đặc biệt thuần khiết cứ như vậy kết thúc.

Kiều Nhân còn chưa đứng xuống đất, vẫn ở trên thềm đá cạnh vườn hoa, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bên này không có ánh đèn đường, chỉ có bóng trăng mờ hồ xuyên qua những tán cây chiếu xuống, nhập nhoạng.

Khuôn mặt Kỷ Hàn Thanh dường như được ánh trăng phủ lên một vầng sáng long lanh, ánh sáng nhàn nhạt, không thấy rõ ngũ quan của anh nhưng có thể thấy rõ đôi mắt sáng ngời, sâu thẳm của anh trong màn đêm.

Khóe miệng Kiều Nhân nhẹ nhàng nở nụ cười: "Chú nhỏ, trước đây anh từng gặp Liên Liên rồi sao?"

"Gặp một lần."

Vốn dĩ nhìn phản ứng của Ngụy Dịch Liên hôm nay, Kiều Nhân cho là hai người bọn họ chưa từng gặp mặt, kết quả nghe Kỷ Hàn Thanh nói vậy, cô sùng sốt hỏi: "Gặp khi nào?"

"Lần trước cậu ấy định giới thiệu bạn trai cho em."

"..."

Kiều Nhân nhớ được.

Ngụy Dịch Liên luôn bận tâm tới chuyện chung thân đại sự của cô, trước đây khi còn nhỏ cũng chỉ khua môi múa mép đùa giỡn, sau này trưởng thành rồi, không ngờ lại biến thành hành động thực tế.

Kỷ Hàn Thanh: "Hôm đó nếu anh không đi thì có lẽ xong thật rồi."

"Không phải là không thành hay sao..." Kiều Nhân cúi đầu, "Em không thích người nhỏ tuổi hơn mình."

"Đổi ảnh đại diện trước đi rồi hãy nói câu này."

Kiều Nhân: "..."

Suýt nữa cô đã quên, nam thần tượng trên ảnh đại diện cũng nhỏ tuổi hơn cô.

Kiều Nhân "À" một tiếng, buông tay Kỷ Hàn Thanh ra. Cô lấy điện thoại, nghiêm túc mở wechat ra.

"Làm gì vậy?"

Màn hình điện thoại phát ra ánh sáng mờ mờ, cách một khoảng chiếu lên gương mặt cô, Kiều Nhân chớp mắt một cái, "Thay ảnh đại diện."

Động tác của cô gọn gàng, chưa tới một phút đã đổi xong ảnh đại diện khác.

Kiều Nhân cất điện thoại lại vào trong túi, "Bây giờ có thể nói chưa?"

Kỷ Hàn Thanh hiếm khi bị cô hỏi làm cho sững sốt, dừng một chút mới cười khẽ: "Nói."

"Hơn nửa lần trước anh cũng nói, nốt ruồi lệ của cậu ta không đạt tiêu chuẩn."

Kỷ Hàn Thanh nhú mày, trong bóng tối nhìn không rõ.

Ngón tay Kiều Nhân nhẹ nhàng đưa lên, nương theo ánh trăng mờ hồ, nhẹ nhàng chạm vào đuôi mắt bên phải của anh.

Một giây sau, cùng lúc tay cô hạ xuống, lại kiễng chân lên, nín thở hôn một cái.

Thời gian không kéo dài quá năm giây.

Lần này Kiều Nhân lại muốn lui về, nhưng eo đã bị anh giữ chặt. Tay anh hơi dùng sức, kéo vòng eo ép cô vào ngực mình, dần dần hôn sâu hơn.

Một giây trước, Kiều Nhân còn đang chiếm vị trí chủ động trong nụ hôn này, chỉ một giây say, cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động.

Hô hấp của Kỷ Hàn Thanh rất nhẹ, đầu lưỡi vừa nhẹ nhàng lướt trên môi Kiều Nhân muốn thâm nhập vào trong, còn chưa kịp tiến sâu, đột nhiên một luồng sáng chiếu tới, rọi thẳng lên người hai bọn họ.

Hai người đứng giữa nơi bị ánh sáng chiếu vào rõ ràng, giống như bị lột hết mọi thứ không có chỗ ẩn nấp.

Kiều Nhân bị luồng sáng đột nhiên xuất hiện này làm cho hoa mắt, cô theo bản năng nghiêng đầu nheo mắt né tránh, còn chưa kịp thích ứng đã nghe thấy cách đó không xa có giọng nam thô lỗ vang lên: "Tôi chú ý hai cô cậu đã lâu rồi, vừa nãy nghịch điện thoại ở trong trường thì chưa nói, hiện tại còn được đà lấn tới, hôn hít nhau trong trường học!"

Giọng lớn như vậy, như có thể khiến cho tất cả chim đang đậu trên cây đều bay mất.

Kiều Nhân cũng bị làm cho sững sốt, còn chưa kịp giải thích, liền nghe thấy người kia hỏi: "Lớp mấy, ban nào?"

"Chủ nhiệm Ngô..."

"Hai cô cậu, đi theo tôi lên văn phòng một chuyến."

"..."

Kiều Nhân đứng im không nhúc nhích, nửa ngày sau, mãi tới khi giọng chủ nhiệm Ngô lại to hơn một chút: "Còn làm gì thế? Không mau lại đây!"

Kiều Nhân bị thầy ấy gào đến chấn động màng nhĩ, nghĩ đúng lúc mình cũng có chuyện muốn hỏi rõ, dứt khoát không do dự nữa, ngoắc ngoắc tay với Kỷ Hàn Thanh, nhắc chân đi theo.

Chủ nhiệm Ngô ở đằng trước, đèn pin trong tay đã tắt đi, trong miệng còn liên tục căn nhắc: "Vốn đã vài tuần không bắt được đôi yêu sớm nào, tôi còn tưởng đến tuần thi Đại học kết thúc cũng không bắt được, kết quả hai cô cậu hay lắm, nhất định phải vào đúng thời điểm mấu chốt này để tôi bắt được quả tang."

Trên đường, Kiều Nhân chen vào: "Chủ nhiệm Ngô..."

"Đừng xen vào."

Kiều Nhân thật sự không nói nữa.

Chủ nhiệm Ngô chỉ tiếc mài sắt mà không thể nên kim, "Có biết chuyện quan trọng nhất của hai cô cậu vào lúc này không phải là yêu đương không hả?"

Kiều Nhân: "..."

Thấy bọn họ không nói gì, chủ nhiệm Ngô cho rằng bọn họ đồng ý, nghĩ thầm hai người này tuy là trường hợp tồi tệ, nhưng thái độ nhận sai cũng không tệ lắm. Giọng thầy ấy cũng bớt gay gắt hơn một chút, từ nỗi giận dỗi dỗi đã chuyển thành tận tình khuyên nhủ: "Muốn hẹn hò thì sau này có rất nhiều thời gian, hiện tại hai em vừa mới trưởng thành, tiêu tốn thời gian vào chuyện như vậy không thấy lãng phí sao?"

Thầy nói cả nửa ngày, lúc này đã đi tới hành lang văn phòng.

Trong hành lang yên lặng, chỉ có mấy phòng còn đang học. Văn phòng giáo viên vẫn sáng đèn, chủ nhiệm Ngô thở dài: "Đặc biệt là cậu, thân là một người đàn ông, hiện tại không cố gắng học hành, sau này làm sao kiếm tiền nuôi gia đình được?"

"Đẹp trai có thể ăn thay cơm sao?"

Kiều Nhân: "..."

Chủ nhiệm Ngô đẩy cửa phòng làm việc, sau khi đi vào mới nhìn kỹ hai người sau lưng.

Hôm nay Kiều Nhân đi gấp, chỉ mặc trang phục thể thao ở nhà, áo thể thao trắng và quần sooc, nhìn có vẻ còn nhỏ tuổi.

Nhưng Kỷ Hàn Thanh thì không giống vậy, anh vừa học xong, lúc này trên người vẫn là áo sơ mi trắng và quần tây phẳng phiu sạch sẽ, nhìn không giống học sinh.

Quan trọng nhất chính là, nhìn anh trông rất giàu có.

Trong nháy mắt câu nói của chủ nhiệm Ngô như là tự đánh vào mặt mình, thầy ho một tiếng, chuyển tầm mắt lên người Kiều Nhân, "Bạn tại còn là người ngoài trường?"

"..."

Thầy còn nói như vậy, trong miệng thầy ấy Kiều Nhân đã biến thành một thiếu nữ có vấn đề.

Kiều Nhân khề ho một tiếng, có điều cô không hề lúng túng mà chỉ đơn giản giải thích: "Chủ nhiệm Ngô, mấy năm trước em đã tốt nghiệp rồi."

Chủ nhiệm Ngô nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, "Tên gì?"

Vừa nãy không nhìn kỹ nên không nhận ra, lúc này quan sát mấy lần, ánh sáng lại vừa đủ, đúng là cảm thấy có chút quen mắt.

"Kiều Nhân ạ."

Mắt chủ nhiệm Ngô sáng lên.

Thầy ấy tuy không quá quen thuộc với Kiều Nhân, nhưng đúng là quen với cái tên này.

Học sinh gương mẫu của trường, tuy đã tốt nghiệp từ lâu nhưng vẫn luôn được lấy ra làm gương.

Chủ nhiệm Ngô đúng là không hề nghi ngờ lời nó của cô, giọng điệu nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng trong lời nói vẫn có ý phê bình: "Tốt nghiệp rồi cũng không thể tình chàng ý thiếp trong trường được... Nếu như bị người khác nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt."

Kiều Nhân phối hợp gật đầu.

Nào cô nhất thời bị làm nóng, đúng là làm việc không nên.

Nhưng sự thật là, cô muốn trải nghiệm cảm giác yêu sớm, sau giờ tự học buổi tối lén lút hôn môi ở rừng cây nhỏ mà suốt thời gian học trung học cô chưa từng thử qua.

Đặc biệt là lúc chủ nhiệm Ngô chiếu đèn tới, Kiều Nhân cảm thấy có một sự kích thích chưa từng thấy.

Cô hơi mím môi, cảm giác càng ngày mình càng bị điên rồi.

Chủ nhiệm Ngô thấy cô có thái độ nhận sai thì rất hài lòng, lại còn là một học sinh ưu tú, cũng không tiện nói thêm gì, gật đầu một cái nói với cô: "Được rồi, sau này chú ý một chút, hai người có thể ra ngoài đi."

Kiều Nhân đứng im không nhúc nhích, "Chủ nhiệm Ngô, có thể hỏi thầy vài chuyện không ạ?"

"Em nói đi."

"Em nghe nói hôm nay ở trường có một nữ sinh muốn nhảy lầu..."

"Học sinh Kiều Nhân..." chuyện như vậy không phải chuyện tốt đẹp đáng được tuyên dương công khai gì, chủ nhiệm Ngô thờ dài sau đó mới gật đầu, "Học sinh kia không có tật xấu gì, gia đình giàu có, kết quả học tập cũng rất tốt. Mấy hôm trước có mấy thầy giáo nhắc tới em ấy còn so sánh với em.. Không phải về vẻ bề ngoài, em hiểu không, chính là cảm giác thôi."

Kiều Nhân gật đầu.

"Có điều cô bé có một điểm không được như em"

Kiều Nhân: "Gì ạ?"

"Tính cách em ấy khá lạnh lùng, dường như bị các bạn học khác trong lớp xa lánh."

Kiều Nhân tiếp tục gật đầu.

Chủ nhiệm Ngô biết cô học báo chí, hỏi chuyện này có mục đích gì, cuối cùng còn đưa ra ý kiến rất thân thiết: "Thầy cũng chỉ biết chung chung như vậy, nếu như em muốn tìm hiểu chi tiết thì đợi sau kì thi Đại học có thể nói chuyện với em ấy."

Không thể quấy rầy lớp 12 vào thời điểm này.

Kiều Nhân hiểu, sau khi hỏi tên và phương thức liên lạc của nữ sinh kia mới kéo tay Kỷ Hàn Thanh đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa phòng, chủ nhiệm Ngô còn ho khan vài tiếng: "Tay tay tay, buông tay ra... Bị người khác nhìn thấy ảnh hưởng không tốt."

"..."

Từ nhỏ Kiều Nhân đã nghe lời giáo viên, vừa nghe chủ nhiệm Ngô nói vậy, dường như buông tay Kỷ Hàn Thanh ra ngay lập tức.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, sau khi cửa phòng làm việc vừa đóng lại, tay Kiều Nhân lại bị anh nhẹ nhàng nắm lấy: "Sao lại nghe lời vậy?"

Anh hơi cúi đầu, ghé sát vào tai Kiều Nhân nói từng chữ từng chữ: "Lúc nào em có thể nghe lời anh một lần?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Kiều Nhân cảm thấy mình không được xem là một người đặc biệt nghe lời.

Điểm này Tổng nữ sĩ là người biết rõ nhất. Kiều Nhân lớn như vậy, số lần không nghe lời tự ý tiền trạm hậu tẩu của cô khả năng là hai bàn tay đều không đếm hết. Gần đây nhất là một chuyện rất nghiêm trọng, không có sự cho phép của bà, mà còn làm ngược lại ý bà theo bộ phận xã hội.

Không có chuyện sẽ không gây ra tổn thương.

So với Tổng nữ sĩ mà nói, ngược lại cô vẫn được xem là khá nghe lời Kỷ Hàn Thanh.

Vành tai Kiều Nhân bị hơi thở của anh quét qua có chút buồn buồn, cô hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay anh, đi về phía trước nửa bước mới quay đầu lại: "Em không nghe lời anh lúc nào?"

"Lần trước thua nhiều như vậy, cũng không thấy em..."

Về mặt Kỷ Hàn Thanh bình tĩnh, ngữ điệu cũng không có chút lên xuống nào, chỉ có cặp mắt kia càng lúc càng sâu thẳm.

Kiều Nhân biết anh muốn nói gì, vội vàng mở miệng cắt ngang lời anh: "Hiện tại còn đang ở trong trường học đấy."

Nghĩa bóng: nói chuyện có thể chú ý một chút không.

Kiều Nhân lờm anh một cái, ánh mắt tuy rằng mạnh mẽ nhưng khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn là dáng vẻ ôn hòa, vì vậy nhìn thế nào cũng đều thấy là có ý tứ làm nũng.

Người kia cũng rất phối hợp, cô vừa nói xong anh lập tức ngậm miệng.

Kiều Nhân đi phía trước xuống lầu, Kỳ Hàn Thanh không nhanh không chậm theo sau cô. Từ tòa nhà văn phòng tới cổng trường học, từ đầu tới cuối hai người vẫn duy trì khoảng cách hai bước chân.

Kiều Nhân có thể nghe thấy tiếng bước chân của anh và mình đan xen vào nhau, nhịp độ giống nhau. Toàn bộ quá trình hai người đều im lặng, mãi tới khi ra khỏi trường rồi, Kiều Nhân mới nghe thấy anh nói: "Anh đưa em về."

"Không cần," Kiều Nhân hất cằm, ra hiệu chiếc xe màu trắng đang dừng ở đối diện, "Hôm nay em lái xe tới."

Cô nói xong cũng đứng ven đường đợi đèn xanh đèn đỏ chuyển đổi, nửa phút sau, đèn vừa đổi màu, Kiều Nhân còn chưa kịp nhấc chân băng qua đường đã nghe thấy người đứng bên cạnh nói: "Anh có chuyện muốn nói với em"

Kiều Nhân hơi lùi lại phía sau nửa bước, quay đầu nhìn anh: "Nói gì?"

Kỳ Hàn Thanh xoay đầu, "Lên xe nói."

Kiều Nhân cũng nhìn theo ánh mắt anh dừng lại trên chiếc xe đang đỗ trước cổng trường học, chân chân chính chính trả lời cho mấy chữ "Quá mức xa xỉ."

Kiều Nhân do dự vài giây, tới lần thứ hai đèn tín hiệu chuyển từ đỏ sang xanh mới cùng anh lên xe.

Sau đó ghế phụ vừa được cô đóng lại liền nghe thấy giọng Kỳ Hàn Thanh: "Bây giờ ở đây không phải là trường học."

Tay Kiều Nhân còn đang dừng lại trên chốt cửa vẫn chưa thu về, cô bị nghẹn nước bọt, vừa muốn mở cửa ra ngoài thì cửa đã bị người kia nhanh tay khóa lại.

Kỳ Hàn Thanh: "Chúng ta nói tiếp."

Hiếm khi anh nói chuyện thẳng như vậy, lông mày hơi nhíu lên như cười như không nhìn cô: "Món nợ lần trước của em, lúc nào định trả?"

Kiều Nhân: "..."

Cô vốn không có ý định trả.

Kiều Nhân muốn mở cửa xe mà không được, chỉ có thể né tránh ánh mắt anh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kỳ Hàn Thanh hơi hạ cửa kính xe xuống, gió đêm từ bên ngoài lùa vào trong khiến tóc cô bị thổi tung sang một bên. Kiều Nhân tiện tay gạt đi, đầu ngón tay dừng lại trên đuôi tóc ở bả vai một giây, thuận thế rồi một chút xuống khóa kéo của chiếc áo thể thao, sau đó từ từ kéo khóa xuống mấy centimet.

"Lần trước anh nói có thể trả từng lần từng lần một."

Tầm mắt Kỳ Hàn Thanh chuyển từ trên khuôn mặt cô xuống phía dưới, liếc nhìn thấy chiếc cổ mảnh khảnh của cô lộ ra, cùng với da thịt trắng nõn trên ngực. Anh rời mắt đi nơi khác, yết hầu chuyển động: "Cửa sổ đang mở đấy."

Tay Kiều Nhân cứ thế khựng lại.

Dừng khí mà cô mất cả nửa ngày để lấy được vì câu nói này của Kỳ Hàn Thanh mà sụp đổ toàn bộ, cô mím môi sau đó kéo khóa áo lên.

Kỳ Hàn Thanh không nói lời nào, tầm mắt nhìn thẳng ra phía trước cả nửa ngày không thu lại.

Kiều Nhân còn tưởng phía trước có chuyện gì thú vị thu hút sự chú ý của anh, cũng quay đầu nhìn theo, kết quả đằng trước hoàn toàn trống trơn, đừng nói tới chuyện gì ngạc nhiên, ngay cả người qua đường cũng không có.

Cô vạn lần không hiểu, còn đang nghĩ xem có nên hỏi anh nhìn gì vậy hay không thì bỗng nghe thấy anh gọi tên mình, "Kiều Nhân."

Dường như Kỳ Hàn Thanh theo thói quen gọi cả họ tên cô, có một điểm kì lạ chính là, rõ ràng vẫn chỉ hai chữ đó nhưng phát ra từ trong miệng anh hoàn toàn không giống phát ra từ miệng người khác.

Ngữ điệu không giống nhau, cảm giác không giống nhau... Chỗ nào cũng không giống.

Tai Kiều Nhân bị hai chữ này làm cho ngứa ngáy, khẽ "Vâng" một tiếng.

"Anh cũng sẽ có nhu cầu."

Kiều Nhân: "Nhu cầu gì?"

Hỏi ra trước nhưng trong lòng Kiều Nhân đã có đáp án, nhưng thay vì tự mình phải chứng minh thì cô nhất định muốn Kỳ Hàn Thanh tự nói ra.

Kiều Nhân nghiêng đầu nhìn anh, sau khi đối diện vài giây, cô thấy anh nghiêng đầu cong môi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một giây sau, cửa kính xe được kéo lên.

Kiều Nhân giương mắt nhìn bóng người bên cạnh mình hiện lên trên tấm kính màu đen, trở nên mơ hồ không rõ. Cô còn chưa hiểu lý do Kỳ Hàn Thanh đột nhiên đóng cửa kính lại thì tay trái đã bị kéo sang.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay nhỏ nhỏ của cô một lần, hơi tách năm ngón tay của cô ra, sau đó trực tiếp cầm tay cô ấn xuống.

(Ấn xuống đầu thì có cần nói nữa không hả quý vị? =))))))

Giọng Kỳ Hàn Thanh đồng thời vang lên trên đỉnh đầu cô, âm thanh trầm khàn, "Nhu cầu sinh lý."

Kiều Nhân sững sờ, một lúc lâu không nói nên lời.

Tay cô vẫn bị Kỳ Hàn Thanh nắm lấy phủ lên nơi đó, cách một lớp vải, nhiệt độ trong lòng bàn tay cô dường như đang tăng vọt lên, dường như tất cả đều chỉ là ảo giác của cô. Cô khẽ cử động ngón tay, Kỳ Hàn Thanh cũng đã buông tay ra, giọng của anh càng lúc càng trầm hơn, khàn khàn, "Hiểu không?"

Kiều Nhân chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, cô khẽ nuốt nước bọt, không hiểu vì sao mà giọng cũng trở nên hơi khàn, "Hiểu..."

Anh hơi cúi đầu, "Kiều Nhân, tay còn không bỏ ra là có ý gì?"

Lòng bàn tay Kiều Nhân có chút nóng, đầu ngón tay thậm chí còn tê dại. Cũng không biết lần này ai cho cô lá gan, tay vẫn để nguyên ở nơi đó không nhúc nhích, ngược mắt nhìn anh: "Muốn xem xem anh có thể cầm thú tới mức nào."

Vừa dứt lời, tay đã bị người ta nắm chặt sau đó đẩy ra.

Cùng lúc, khóa xe được mở ra, Kỳ Hàn Thanh không liếc mắt nhìn cô lấy một cái: "Xuống xe."

Kỳ Hàn Thanh thanh tâm quả dục quen rồi, lúc bình thường khả năng tự chủ của anh không hề kém, ban đầu vẫn rất đúng mực. Kết quả tối nay không biết là vô tình hay cố ý mà Kiều Nhân cứ quyến rũ anh, khiến toàn bộ lửa trên người anh đều bị đốt lên, rồi tập trung lại ở một nơi nào đó.

Còn muốn xem anh cầm thú tới mức nào?

Khóe môi Kỳ Hàn Thanh gật gật, lặp lại một lần: "Xuống xe."

Kiều Nhân ngồi im, mở miệng đáp: "Không xuống."

Kỳ Hàn Thanh thờ dài, dứt khoát vuron người sang thay cô mở cửa xe.

Cửa xe vừa mở ra, gió bên ngoài lập tức ủa vào khiến nhiệt độ trên mặt Kiều Nhân hạ xuống không ít, còn chưa kịp quay đầu nhìn anh, vành tai đã bị anh cắn một cái: "Nếu hôm nay không muốn bị anh đè lên, thì mau xuống đi."

Tiếng nói của anh bị đè rất thấp, dù mở cửa cũng không thể có người thứ hai nghe thấy được.

Vừa dứt lời, âm cuối của anh thậm chí vẫn đang quanh quẩn bên tai Kiều Nhân, anh đã ngồi lại ghế lái. Sau đó anh giờ tay liếc nhìn đồng hồ, "Một phút."

Mẹ nó.

Anh thật sự bắt đầu tính thời gian cho cô.

Kiều Nhân vẫn ngồi bất động trên ghế phụ, nhưng trong lòng cũng bắt đầu đếm ngược từ 60 trở về.

Sau khi đếm ngược được một nửa, điện thoại của cô bỗng rung lên.

Kiều Nhân giống như đột nhiên tỉnh mộng, siết chặt điện thoại xuống xe.

Động tác của cô nhanh chóng dứt khoát, không hề dấy dưng một chút nào.

Dứt khoát chỉ sợ anh đổi ý.

Kỳ Hàn Thanh hơi nghiêng đầu, mãi tới khi bóng dáng Kiều Nhân hoàn toàn biến mất không còn chút tăm hơi anh mới khẽ thở dài một tiếng.

Kiều Nhân xuống xe đúng lúc đèn xanh bật sáng, cô cùng một nhóm người băng qua đường, mãi tới khi lên xe mới lấy điện thoại ra xem tin nhắn wechat vừa nhận được.

Kỷ Niệm: "Tiểu Kiều, tớ cảm thấy cần thiết phải hỏi cậu một câu, cậu có biết sinh nhật của anh trai tớ là ngày bao nhiêu không?"

Kiều Nhân: [Không biết.]

Cô vừa mới ở bên Kỷ Hàn Thanh chưa lâu, từng tìm hiểu thông tin cá nhân của anh một lượt, cũng hỏi qua người tình thông tin tức nhất trong phòng là Lục Hạ, kết quả đều giống nhau, một chút dấu vết cũng không thể tìm ra.

Kiều Nhân: [Khi nào?]

Kỷ Niệm: [Khi nào thì cậu tốt nghiệp?]

Kiều Nhân: [Ngày 10.]

Ngày 10 chính thức tốt nghiệp, ngày 11 là kỷ niệm ba năm ngày cưới của Tân Nhan.

Kỷ Niệm nhanh chóng nhấn lại: [Sinh nhật của anh trai tớ hình như cũng là ngày 10.]

[Tháng sáu?]

[Tháng sáu.]

[.....]

Kỷ Niệm lại hỏi: [Sinh nhật đầu tiên cùng nhau trải qua, dự định tặng quà gì cho anh tớ?]

[Tớ cũng không biết.]

Dừng một chút, Kiều Nhân: [Cậu có kinh nghiệm, cậu nói cho tớ biết cái gì thì tốt?]

Kỷ Niệm: [Tự đóng gói mình vào gửi đến là tốt nhất.]

Kiều Nhân nhìn chằm chằm dòng chữ đó, nửa ngày không thêm đề ý đến Kỷ Niệm.

Nửa giờ sau, khi Kiều Nhân lái xe vào đến gara nhà mình, Kỷ Niệm mới nhấn tiếp: [Có điều Tiểu Kiều à, anh của tớ thật sự cái gì cũng không thiếu.]

Kiều Nhân: "...."

Đương nhiên cô biết Kỷ Hàn Thanh không thiếu thứ gì.

Nếu thật sự phải nói là thiếu gì, thì cũng chỉ thiếu một cô bạn gái có thể giúp anh giải quyết vấn đề sinh lý.

Kỷ Niệm: [Nếu không cậu hỏi anh tớ xem anh ấy thiếu thứ gì?]

Kiều Nhân: [..... vẫn là để tớ tự nghĩ xem sao.]

Sau khi tán gẫu với Kỷ Niệm vài câu, Kiều Nhân hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào, không nói chuyện với cô ấy nữa.

Mấy hôm sau, Kiều Nhân đúng là vẫn tự mình suy nghĩ.

Cô không hiểu rõ về sở thích của đàn ông, bình thường ngoại trừ quà cho Ngụy Dịch Liên và Ngụy Duyên, căn bản cô không hề động vào mấy thứ này.

Nhưng cha con Ngụy Duyên và Kỷ Hàn Thanh rõ ràng không phải cùng một kiểu người. Kiều Nhân nghĩ mất mấy ngày, dứt khoát xin tiếp viện từ bên ngoài, nhấn wechat hỏi Tân Nhan: [Chị, sinh nhật anh rể em chị tặng anh ấy cái gì?]

Tân Nhan: [Tặng bản thân tới.]

Kiều Nhân: [Ngoại từ cái này?]

Tân Nhan: [Không tặng.]

"....."

Xin tiếp viện bên ngoài thất bại.

Cuối cùng Kiều Nhân chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô vẫn tự mình chuẩn bị cho ngày sinh nhật của Kỷ Hàn Thanh. Ngày 10 tháng 6, Kiều Nhân đến văn phòng trường tạm biệt các thầy cô giáo thân thiết.

Hơn ba giờ chiều, cô đi vào siêu thị trong trường mưa một chai nước thì tình cờ gặp một bạn học nữ cùng khóa.

Hai người không quá quen thân, tới lúc ra cửa vẫn chỉ nói chuyện phiếm với nhau vài câu.

Sau đó hai người còn chưa đi được mấy bước, có sinh viên nam chạy tới gọi các cô: "Bạn học, bộ quần áo này cậu mua ở đâu vậy?"

Kiều Nhân và sinh viên nữ kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó kinh ngạc chỉ vào mình: "..... tôi sao?"

Sinh viên nam gật đầu.

Tháng sáu thời tiết khá khô ráo, vì thế nên hôm nay Kiều Nhân chỉ mặc một chiếc váy liền thắt eo màu trắng, cô theo bản năng nâng đai váy lên, cho rằng cậu ta muốn mua tặng bạn gái mình một bộ, suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra được tên cửa hàng.

Kết quả vừa nói xong, sinh viên nam kia liền nói: "Rất đẹp, rất thích hợp với cậu."

Kiều Nhân: "..."

Lễ kỉ niệm ba năm của Tân Nhan và Lục Cảnh Úc ấn định vào ngày 11 tháng 6, tối ngày 10, Kiều Nhân đến khách sạn đã đặt trước để hỗ trợ.

Bận rộn từ tám giờ đến gần mười giờ, Kiều Nhân mới rảnh được một chút.

Khách sạn là sản nghiệp của Lục gia, cô cũng không quay về nhà, trực tiếp cầm thẻ phòng đi lên lầu, chuẩn bị ở lại khách sạn một đêm.

Lúc đi đến sảnh, Kiều Nhân vào thang máy liền gọi điện cho Kỷ Hàn Thanh. Cô vẫn không quên hôm nay là sinh nhật anh, dựa lưng vào vách thang máy hỏi: "Có ở nhà không?"

"Ở khách sạn."

Giọng anh ngừng lại, tự giác giải thích: "Uống rượu, không thể lái xe được."

Kiều Nhân đáp một tiếng, "Khách sạn nào?"

Lúc hỏi cô còn đang suy nghĩ độ khả thi để hai người có thể ở cùng một khách sạn là bao nhiêu, kết quả người kia không trả lời ngay mà nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "Sao vậy?"

"Có quà đưa cho anh."

Đầu bên kia yên tĩnh vài giây, sau đó nói ra bốn chữ: "Khách sạn Quân Duyệt."

Đúng là cùng một nơi thật.

Kiều Nhân: "Số phòng."

"5202."

Kiều Nhân liếc nhìn thẻ phòng trong tay mình, 5207.

Cùng một tầng.

Kiều Nhân cất thẻ phòng đi, đáp một tiếng sau đó cúp điện thoại.

Vừa mới ngắt máy chưa được vài giây thì Kỷ Niệm gọi tới.

"Tiểu Kiều, cậu có tặng quà sinh nhật cho anh tớ không?"

"Chưa, sao vậy?"

"Hôm nay hình như anh tớ không được vui cho lắm."

"Sao lại thế?"

"Hôm nay tớ chúc anh ấy sinh nhật vui vẻ, anh ấy lại bảo tớ cút đi."

Kiều Nhân: "..."

"Tiểu Kiều, dù sao hôm nay nhất định cậu phải cẩn trọng một chút, anh của tớ mà giận lên thì không phải là người đâu."

Đầu bên kia Kỷ Niệm vẫn đang lải nhải, nói liên miên cần nhẫn một hồi, đơn giản cũng chỉ để nhắc cô tối nay phải cẩn thận.

Kiều Nhân cup mắt, sau khi liên tiếp đáp lại Kỳ Niệm mấy tiếng mới ngắt điện thoại.

Đi mấy bước, Kiều Nhân đã đứng trước cửa phòng 5202.

Cô đứng tại chỗ nhìn mũi chân, sau khi hít sâu mấy lần mới đưa tay gõ cửa phòng.

Sau ba tiếng vang lên, cửa được người ở trong mở ra.

Anh đứng ở cửa, cup mắt liếc nhìn cô. Chắc anh vừa mới tắm xong, lúc này tóc vẫn còn ướt dính trên trán, có giọt nước chảy xuống. Mùi rượu trên người anh không nặng nhưng đúng là có.

Kiều Nhân ngược lên, vừa vịn chạm phải tầm mắt của Kỳ Hàn Thanh.

Có thể là vì uống rượu, ánh mắt anh lúc này không tỉnh táo lắm, nặng nề sâu thẳm như có từng đợt sóng ngầm cuộn lên.

Kiều Nhân mím môi, tim đập rất nhanh, tốc độ so với bình thường thì nhanh hơn một chút: "Không định cho em vào trong sao?"

"Ừ," khoe môi anh như có như không cong lên: "Không định."

SPOIL Chương 66:

"Nửa đêm gõ cửa phòng đàn ông, có ý gì em không biết sao?"

"Trước đây, vào giờ này tôi gõ cửa phòng anh, đều là vì muốn lên giường với anh."

"Vậy còn anh, lên giường cùng họ sao?"

Vừa dứt lời, âm cuối còn chưa tan đi hết, nụ hôn của anh đột nhiên dừng lại. Chưa tới mấy giây, Kỳ Hàn Thanh đứng thẳng người, buông tay Kiều Nhân ra đi về phía phòng ngủ: "Không."

Lúc này Kiều Nhân mới phản ứng lại, vội vàng đưa tay kéo ống tay áo của anh, "Em không có ý đó..."

"Trong mắt em anh chính là loại người như vậy sao?"

Lời editor: Chương sau lên thớt =))))))

P.s: Cũng muốn có nốt chương 66 nhưng dài quá, thôi để dành đến mai đi cho thú vị =))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Kiều Nhân suyt nửa tưởng là mình nghe nhầm.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm túc đứng đắn: "Quà đâu?"

Kiều Nhân không đáp, lặp lại câu hỏi: "Thật sự không định để em vào trong sao?"

Sau đó anh tiếp tục "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân cảm thấy khó mà tin nổi, trong tưởng tượng của cô, Kỳ Hàn Thanh không chủ động kéo cô vào đã là bất ngờ hiếm thấy rồi. Kết quả thật sự hoàn toàn ngược lại với những gì cô nghĩ -- Kỳ Hàn Thanh không chỉ không chủ động mà còn cố ý từ chối chặn cô ở ngoài cửa.

Bởi vì quá bất ngờ, Kiều Nhân sững sốt vài giây mới phản ứng được, nhủ mảy: "Vậy thì không có quà."

Kỳ Hàn Thanh quan sát cô vài lần, tầm mắt lướt từ trên xuống dưới, thẳng thắn không che đậy, giống như lột toàn bộ trang phục của cô xuống.

Kiều Nhân bị anh nhìn tới mức toàn thân nổi da gà.

Hôm nay cô mặc không nhiều, lúc này bỗng dưng thấy lạnh, vừa theo bản năng là lùi lại phía sau nửa bước liền nghe thấy anh hỏi: "Có ý gì?"

Kiều Nhân: "Chính là không có quà..."

"Đừng giả ngốc," Kỳ Hàn Thanh cong môi, "Anh hỏi hôm nay em có ý gì?"

Kiều Nhân: "....."

Lẽ nào hôm nay cô thể hiện chưa đủ rõ ràng sao?"

Đáy lòng Kiều Nhân bỗng đập dềnh lên xuống, lại giống như lúc nóng lúc lạnh, bị mấy câu nói này của Kỳ Hàn Thanh làm cho chẳng còn tâm trạng muốn tặng quà gì nữa. Cô dứt khoát chẳng nói chẳng rằng, kìm nén cơn giận xoay người bỏ đi.

Kết quả vừa mới đi chuyển, chân còn chưa bước đi đã bị người kia cầm tay kéo mạnh trở lại.

Một giây say, cô trực tiếp bị kéo vào trong phòng khách sạn.

Tầng này đa số là dạng phòng tổng thống, được trang bị đầy đủ tiện nghi.

Lúc này trong phòng khách không bật đèn, chỉ có hai bóng đèn gắn trên tường ngay trước cửa ra vào, ánh sáng dịu nhẹ, mơ hồ mờ ảo.

Nhịp tim Kiều Nhân vừa bình tĩnh được một giây lại bỗng nhiên tăng tốc.

Cô siết chặt làn váy bên người, giọng vô thức run run: "Anh làm gì..."

Anh hỏi ngược lại: "Em muốn làm gì?"

Kiều Nhân: "..."

Nhất thời cô không nghĩ ra nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng hơi cao. Rõ ràng buổi tối cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng, trên người bây giờ dường như đã bắt đầu toát mồ hôi.

Kiều Nhân nhẹ nhàng thở dài: "Vốn định tặng quà sinh nhật cho anh, nhưng anh không cho em đi vào, vì thể hiện tại em không muốn tặng nữa."

"Quà sinh nhật?"

Giọng anh không nhanh, dường như cẩn thận nhắc lại ba chữ này một lần. Một lát sau, anh nở nụ cười trầm thấp, "Hiện tại đã để em vào rồi."

Nghĩa bóng: có thể tặng.

Kiều Nhân lùi lại phía sau, cả người đều dán lên cánh cửa, "Nhưng em không muốn đưa."

Giọng Kỳ Hàn Thanh thấp tới mức có chút khàn khàn: "Đưa."

Dứt lời, cổ tay Kiều Nhân được buông ra.

Kết quả cô còn chưa kịp thở một hơi, tiếng khóa cửa phía sau đã vang lên, quá nhanh quá ngắn ngủi "Cạch" một tiếng. Da đầu Kiều Nhân tê dại, mí mắt dường như cũng giật giật theo.

Đối với chuyện thế này đúng là cô vẫn sợ hãi, sợ hãi tới mức mới chỉ bước lên một bước đã không kìm được muốn quay đầu bỏ chạy.

Kiều Nhân thở hắt ra một hơi, nhịp tim của cô vẫn chưa bình thường lại, từng nhịp từng nhịp đập rất rõ ràng. Cô do dự hồi lâu xem nên tiến vào hay nên lùi lại, mãi tới khi nghe thấy Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Không định đưa thật sao?"

Kiều Nhân đột nhiên nhớ tới việc vừa nãy Kỳ Niệm nói tới qua điện thoại.

Cô mím đôi môi hơi khô ráp, "Hôm nay tâm trạng anh không tốt sao?"

Đợi vài giây, Kỳ Hàn Thanh không trả lời câu hỏi này.

Ánh mắt anh sâu sắc, lông mày hơi nhướng lên, ánh mắt không rõ ý tứ dường như có thâm ý khác.

Không nhìn ra tâm trạng tốt hay xấu.

Kiều Nhân hôm nay đầu óc không nhanh nhạy lắm, sau khi nhìn anh một lát cơ bản đồng ý với Kỳ Niệm.

Đại khái đúng là không tốt thật.

Lòng Kiều Nhân mềm nhũn, giọng nói cũng dịu dàng theo: "Anh còn muốn nhận quà sao?"

"Em cảm thấy thế nào?"

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, "Vừa vừa nãy sao anh không cho em vào trong?"

Dừng một chút, không đợi Kỳ Hàn Thanh trả lời, cô lại nói: "Em còn tưởng rằng trong phòng anh có người phụ nữ khác."

Cô không thể nào không nghĩ nhiều được.

Lúc này sau khi Kỳ Hàn Thanh từ chối cô, Kiều Nhân định bỏ đi, việc đầu tiên nghĩ đến chính là chuyện này.

Hôm nay anh quá khác thường, thật sự có chút không giống anh mọi khi.

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt nhìn cô, đột nhiên cúi đầu kề sát bên tai cô nhẹ giọng giải thích: "Vừa nãy không biết quà chính là em."

"..."

Nếu quà mà không phải là cô, thì anh thật sự không muốn nhận à?

Mặc dù Kiều Nhân biết Kỳ Hàn Thanh không thiếu thứ gì, nhưng nghe anh nói vậy vẫn cảm thấy có một cảm giác chán nản thoáng qua, cô hơi nhướn mày, "Nếu như quà không phải em, anh thật sự không để em vào trong à?"

"Cho em vào làm gì?" Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu, miệng như có như không dán lên vành tai cô, "Quyến rũ anh sao?"

Vành tai Kiều Nhân buồn buồn, đột nhiên run rẩy.

Anh hôn lên xung quanh tai cô, lực không lớn, thậm chí nhẹ nhẽ tới mức hơi ngứa, "Nửa đêm gõ cửa phòng đàn ông, không biết là có ý gì à?"

Hô hấp của Kiều Nhân căng thẳng, không lên tiếng.

Kỳ Hàn Thanh dường như cũng không có ý muốn cô trả lời, nhẹ nhàng hôn xuống, giọng anh mơ hồ không rõ: "Trước đây cứ đến gõ cửa phòng anh vào thời gian này, hầu như đều muốn lên giường với anh."

Anh nói đơn giản, trực tiếp.

Đại não Kiều Nhân như thiếu oxy, lời nói chưa qua suy nghĩ đã phát ra: "Vậy còn anh, lên giường cùng bọn họ sao?"

Vừa nói xong, âm cuối dường như còn chưa tan hết, nụ hôn của anh đột nhiên dừng lại.

Chưa tới mấy giây, Kỳ Hàn Thanh đứng thẳng người, buông tay Kiều Nhân ra đi về phía phòng ngủ: "Không."

Lúc này Kiều Nhân mới phản ứng lại, vội vàng vươn tay ra kéo ống tay áo choàng tấm của anh, "Em không có ý đó..."

Bước chân Kỳ Hàn Thanh hơi dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn cô.

Kiều Nhân: "..."

Xong.

Vừa nãy cô giống như đã nói Kỳ Hàn Thanh thành người phong lưu, xuống giường trở mặt, đàn ông cận bã rồi.

Kiều Nhân nóng lòng sửa sai, giọng vừa nhẹ nhàng vừa gấp gáp: "Ý của em là anh cũng có nhu cầu sinh lý..."

Càng nói càng không đúng.

Kiều Nhân cắn đầu lưỡi, dứt khoát không nói nữa.

Lần này Kỳ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô, "Tại sao không nói nữa?"

Suýt chút nữa anh bị cô làm cho tức giận đến bật cười.

"Ồ trong mắt em, anh chính là loại người như vậy?"

Kiều Nhân nín thở, thành thật đáp: "Không phải."

Kỳ Hàn Thanh cúi đầu nhìn cô, một lát sau, anh rút ống tay áo ra khỏi tay Kiều Nhân, vừa mới đi về phía trước vài bước, giọng của Kiều Nhân lại vang lên từ phía sau.

"Kỳ Hàn Thanh."

Cô nhẹ nhàng gọi anh, cả tên lẫn họ, giọng cũng dịu dàng mềm mại, dường như còn mang theo một chút giọng mũi. Bước chân Kỷ Hàn Thanh đột nhiên dừng lại, thò ra một hơi mới quay đầu lại nhìn cô.

Một giây sau, Kỷ Hàn Thanh nheo mắt: "Làm gì vậy?"

Kiều Nhân: "Cởi quần áo."

Cô hơi cúi đầu, vì áo khoác mở khóa sẵn nên rất dễ dàng cởi ra.

Ngón tay cô chạm đến khóa kéo của chiếc váy ở bên eo, vừa định kéo xuống đã bị anh đưa tay nắm chặt, "Kiều Nhân."

"Sao vậy?"

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt quả nhiên ướt nước mắt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc.

Kỷ Hàn Thanh biết lúc này mình hơi nặng lời, chậm rãi nói: "Đừng còi."

Không được.

Hôm nay Kiều Nhân đã vất vả kiên định một hồi, quyết tâm muốn còi. Cô nhắm mắt lại, dùng sức tránh khỏi bàn tay của Kỷ Hàn Thanh, sau đó kéo khóa váy xuống.

Phần eo và phía trên của chiếc váy được mở ra hoàn toàn, chiếc eo thon nhỏ của cô lộ ra hơn nửa.

Tầm mắt của Kỷ Hàn Thanh dừng trên khuôn mặt cô, không rời xuống dưới một chút nào.

(Tôi đây xin cho mình 5 phút tĩnh tâm, huhu đoạn này còn xúc động hơn cả đoạn "H tốc độ cao" nữa TvT)

Anh đúng là chính nhân quân tử hiếm có.

Lúc này váy của Kiều Nhân nửa còi nửa không, hai dây đai vẫn treo trên vai cô, nhưng cơ bản cũng không có bao nhiêu tác dụng che chắn.

Cô thờ dài, vừa đưa tay lên muốn còi bỏ cả dây áo xuống nhưng đầu ngón tay đã bị anh giữ chặt.

Kiều Nhân ngược mắt, còn chưa thấy rõ vẻ mặt anh, tay đã bị anh kéo vào xuyên qua vạt áo tẩm của mình.

Đầu ngón tay bỗng nhiên nóng bỏng, giọng anh trầm thấp: "Còn muốn còi không?"

Tay Kiều Nhân thức thời thu lại.

Kỷ Hàn Thanh rõ ràng muốn dọa cô, vừa thấy cô thu về liền thuận đà buông tay ra.

"Mặc trang phục lại cho cẩn thận."

Tay Kiều Nhân lập tức rút ra khỏi áo choàng tẩm của anh, hai tai cô hơi nóng lên. Bình tĩnh hai giây sau đó mới cử động ngón tay, đưa tay nắm chặt bàn tay Kỷ Hàn Thanh sau đó nhẹ nhàng đặt lên một nơi.

Không hề ngăn cách một lớp trang phục, Kiều Nhân trực tiếp kéo tay anh xuyên qua phần khóa kéo luôn vào bên trong rồi nhẹ nhàng đặt lên ngực mình. Giọng cô cũng rất nhẹ nhàng, đem toàn bộ lời nói ban nãy của anh không thiếu một chữ trả lại nguyên vẹn: "Còn muốn còi không?"

Bộ ngực người con gái mềm mại, Kỷ Hàn Thanh không lên tiếng, chỉ có đôi mắt càng lúc càng sâu thẳm, tối đen như mực. Tất cả lửa trên người anh cùng lúc bị đốt lên, nóng tới mức như muốn nổ tung.

Một lát sau, khoe môi anh nhẹ nhàng cong lên, đuôi mắt vẽ ra một đường cong cực kỳ đẹp, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng kéo dây áo của Kiều Nhân xuống, sau đó dịu dàng cắn lên vành tai xinh đẹp của cô: "Còi."

Đêm nay Kiều Nhân ngủ rất sâu.

Từ rạng sáng cho đến trưa, Kiều Nhân ngủ tới lúc tự tỉnh giấc, vừa trở mình trên giường đã cảm thấy xương sống và thắt lưng như bị bẻ gãy, chân cũng mềm nhũn, nằm trên giường không muốn động dậy.

Một bên giường đã trống không.

Kiều Nhân đưa tay sờ sờ sang phía bên kia, ngay cả độ ấm trên người anh cũng không còn lại chút nào.

Kỷ Hàn Thanh đã dậy từ lâu.

Lễ kỉ niệm của Tân Nhan tám giờ tối mới bắt đầu, những thứ cần chuẩn bị hầu như đã làm xong, hiện tại Kiều Nhân không có chuyện gì. Cô cũng không vội, sau khi nằm trên giường nửa ngày, đợi hồi phục sức lực mới rời giường mặc quần áo.

Đối với đêm qua dường như cô không có ấn tượng gì, lại dường như có ấn tượng rất sâu sắc.

Hiện tại muốn nhớ lại cũng không có mấy hình ảnh, chỉ là lúc ẩn lúc hiện nhớ tới quá trình trời đất quay cuồng, tới mức dường như mắt cô cũng hoa lên.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm dấu vết trên người mình một lát, sau đó mới lắc lắc đầu, nhanh chóng mặc quần áo lên người.

Cùng lúc đó, ngoài phòng khách, điện thoại của Kiều Nhân vang lên vài tiếng.

Kỷ Hàn Thanh đang ở bên ngoài làm việc, liếc mắt nhìn màn hình, không có ý định nghe máy.

Năm phút sau, điện thoại yên tĩnh được một lúc lại tiếp tục kêu lên.

Kỷ Hàn Thanh nhú mày, cầm điện thoại lên nghe: "Nói."

Đầu bên kia, Kỷ Niệm vừa nói ra chữ "Tiểu" liền mạnh mẽ bị chặn lại. Cô yên tĩnh vài giây, sau đó hỏi: "Anh, Tiểu Kiều đâu?"

"Ngủ."

"Hôm nay tâm trạng anh thế nào?"

"Vẫn tốt."

Quả nhiên là tốt, còn trả lời câu hỏi của cô.

Kỷ Niệm nghĩ thầm, làm chuyện đó quả nhiên sẽ khiến tâm tình người ta trở nên tốt hơn, cô thở phào nhẹ nhõm: "Món quà của Tiểu Kiều anh thích không?"

"..."

Kỷ Hàn Thanh đang viết chữ, bút máy trên đầu ngón tay nhẹ nhàng xoay vài vòng, "Em nói với cô ấy hôm qua là sinh nhật anh?"

"Đúng vậy," Kỷ Niệm cười híp mắt, "Anh, anh xem em đối xử với anh tốt thế nào đi. Tuy rằng em thấy anh có chút không xứng với..."

"Sinh nhật anh là ngày 10 tháng 6, vậy của Phó Yến là ngày bao nhiêu?"

"..."

Kỷ Niệm lập tức bò đến bên giường lật xem lịch, lật được vài tờ, cô quả thực khóc không ra nước mắt, muốn khóc cũng không khóc nổi.

Bảo sao ngày hôm qua cô nói "Sinh nhật vui vẻ" với Kỷ Hàn Thanh, anh lại bảo cô cút đi.

Kỷ Niệm lúc đó còn nghĩ có người nào vào ngày sinh nhật lại cáu kỉnh như vậy, có điều cô không cảm thấy quá kì lạ, chỉ cho là Kỷ Hàn Thanh tâm tình bất định quen rồi, có lẽ đúng lúc tâm trạng tồi tệ nên mới trút lên đầu cô.

Kết quả căn bản không hề có chuyện như vậy.

Là cô nhớ nhầm sinh nhật của Phó Yến với Kỷ Hàn Thanh.

Kỷ Niệm tiếp tục lật xem lịch.

Lật tới phía sau không có, lại lật về phía trước, là tháng hai.

Nói cách khác, tới sinh nhật tiếp theo của Kỷ Hàn Thanh còn hơn nửa năm nữa.

Kỷ Niệm "Món quà của Tiểu Kiều phải làm sao bây giờ..."

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh cong lên, "Anh đã nhận rồi."

"..."

Cửa phòng ngủ đúng lúc được mở ra, anh ngẩng đầu nhìn, tuy lúc này Kiều Nhân đã mặc quần áo vào nhưng cũng không khác lúc không mặc là bao.

Cô mặc áo sơ mi của Kỷ Hàn Thanh, cúc áo cài ngay ngắn nhưng chân lộ ra gần hết, thẳng tắp, thon dài.

Yên tĩnh nửa phút, Kỷ Niệm ở đầu bên kia lại mở miệng: "Không thể trả lại cho cô ấy sao?"

(Biết quà là gì rồi còn hỏi không thể trả lại được sao, tôi đến bó tay với cô Kỷ Niệm=))))))

Làm sao trả được?

"Không..." Giọng Kỷ Hàn Thanh ngừng lại, nở nụ cười trầm thấp, "Cũng không phải không thể."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Rõ ràng Kỷ Niệm thờ phào nhẹ nhõm, "Anh, không còn việc gì em cúp máy trước đây."

Kỷ Hàn Thanh không đáp.

Mấy giây sau, điện thoại đã bị Kỷ Niệm ngắt.

Lông mày Kiều Nhân nhíu lại, "Đột nhiên nhớ ra, tối nay em phải mặc váy."

Cô cúi đầu liếc nhìn dấu vết trên chân mình, "Làm sao bây giờ?"

Nhiệm vụ của cô đã được sắp xếp xong xuôi, lúc này chắc chắn không thể không tham gia. Kiều Nhân quả thực phiền lòng muốn khóc, vừa định nói tiếp liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh hỏi: "Không phải em mặc váy dài sao?"

Kiều Nhân gật đầu một cái.

Đúng là váy dài, vì thế cơ bản dấu vết trên đùi có thể che đi, vấn đề chính là ở cánh tay và cổ, Kiều Nhân vừa định vén ống tay áo lên.

"Trên cánh tay không có."

Kiều Nhân lại định cởi cúc áo trên cổ ra.

"Trên cổ cũng không có."

Kiều Nhân: "..."

Người này là cầm thú sao?

Kiều Nhân quả thực trợn mắt há miệng, tay khựng lại hồi lâu không nhúc nhích. Một lúc sau cô mới tìm được giọng nói của mình, "Sao anh làm được?"

Kiều Nhân vừa chỉ vào cổ, vừa chỉ vào chân.

"Biết hôm nay em phải mặc váy dài, nên tránh ra."

Kiều Nhân: "..."

Dường như anh nhấn mạnh hai chữ "váy dài".

Kiều Nhân vừa mới cúi đầu liếc nhìn dấu vết mờ ám trên chân của mình lại nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Có chuyện quên nói với em."

"Cái gì?"

Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng anh hơi nhếch lên, ngòi bút nhẹ nhàng chuyển động trên giấy, "Hôm qua không phải là sinh nhật anh."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Kỷ Hàn Thanh nói câu này từng chữ từng chữ rõ ràng, rõ ràng tới mức Kiều Nhân hoàn toàn không có cách nào lừa mình dối người.

Kiều Nhân đứng tại chỗ, cảm thấy càng lúc chân càng run rẩy. Cô hít sâu, lại hít sâu, vất vả lắm mới đợi được tới khi bình tĩnh lại, mở miệng: "Tại sao hôm qua anh không nói với em?"

Ngày hôm qua lúc cô tới rõ ràng còn đặc biệt nói là "Quà sinh nhật", kết quả ngược lại người này thì hay lắm, lúc đó dường như không nghe thấy, hiện tại

mới nhớ ra phải nói cho cô biết.

Về mặt Kỳ Hàn Thanh bình tĩnh, không chút biến sắc đáp: "Quên mất."

"Hôm qua em có nhắc với anh."

Dừng một chút, Kiều Nhân lại nhú mày, "Lúc Kỷ Niệm chúc anh sinh nhật vui vẻ, sao anh không nói cho cô ấy biết?"

Nếu anh sớm nói rõ với Kỷ Niệm hôm qua không phải sinh nhật anh, thì căn bản không thể xảy ra sự việc sau đó. Con giận Kiều Nhân vừa kim xuống nháy mắt lại sục sôi, cô cau mày lườm anh: "Không phải là anh cố ý sao?"

Anh liếc mắt, nhẹ nhàng cúi đầu ký tên lên tài liệu, "Cố ý cái gì?"

Kiều Nhân ngừng một chút, "Cố ý lừa lên giường."

Kỳ Hàn Thanh: "..."

Nha đầu này thật thú vị.

Bàn tay đang lật tài liệu của Kỳ Hàn Thanh dừng lại nửa giây, dứt khoát không ký tên nữa, đóng tài liệu lại đặt lên mặt bàn trà, đứng dậy nhắc chân đi về phía cô, "Anh lừa em cái gì?"

"Lừa em nửa đêm đến gõ cửa phòng anh," Anh từng bước đến gần, giọng cũng càng lúc càng gần "Hay là lừa em còi quần áo hả?"

Kiều Nhân: "..."

Người đàn ông này, tuyệt đối là cố ý nói vậy.

Kiều Nhân nuốt nước bọt, lúc mở miệng, giọng rõ ràng không còn mạnh bạo như lúc ban đầu: "Lừa em hôm qua là sinh nhật anh."

Kỳ Hàn Thanh đã dừng lại trước mặt cô, hỏi ngược lại: "Anh nói hôm qua là sinh nhật anh khi nào?"

"Vây vì sao em đưa quà anh còn nhận?"

Không phải đây rõ ràng là thừa nhận sao.

Anh không dám, tiếp tục tiến lên vài bước.

Anh tiến, Kiều Nhân lùi.

Sau khi bước vài bước, Kiều Nhân lùi tới cửa phòng ngủ, lưng cô hơi tựa lên cánh cửa. Trên người chỉ mặc một lớp áo mỏng, sau khi lùi lại lưng chạm phải ván cửa cứng rắn có chút đau.

Kiều Nhân vừa muốn cử động tìm một tư thế thoải mái, kết quả chân trái vừa nhắc lên liền nghe thấy Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Vây anh trả lại cho em?"

Chân Kiều Nhân vẫn đang nhắc lên, mũi chân khẽ chạm trên nền đất, sừng sốt một chút mới hỏi: "Trả thế nào?"

Kỳ Hàn Thanh không trả lời, lần này dứt khoát trực tiếp đưa tay lên, đầu ngón tay đẩy vạt áo sơ mi trên người Kiều Nhân ra, vừa định hất lên trên thì Kiều Nhân đưa tay chặn lại: "Không được, lát nữa em còn phải đi tìm chị em."

Bàn tay anh dừng lại, anh hơi cúi đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô, "Tần Nhan?"

Kiều Nhân gật đầu.

"Tình cảm của cô ấy và Lục Cảnh Úc gần đây thế nào?"

"Vô cùng tốt." Kiều Nhân mím môi dưới, ánh mắt lóe lên một tia sáng, "Chị em và anh rể tình cảm rất tốt."

Dừng một chút, cô mới nhớ ra hỏi: "Sao vậy?"

Đây là lần đầu tiên Kỳ Hàn Thanh hỏi cô về Tần Nhan.

Trực giác Kiều Nhân cảm thấy không thích hợp lắm, nhưng thật sự không nghĩ ra là có vấn đề ở chỗ nào, vừa muốn hỏi thêm vài câu, Kỳ Hàn Thanh liền thả tay ra, "Không sao."

Anh tùy ý chỉnh lại cổ áo sơ mi cho Kiều Nhân, đầu ngón tay anh ảm áp nhẹ nhàng lướt qua trên cổ cô, dễ dàng chuyển đề tài: "Định mặc như thế này đi?"

"Trong phòng em có trang phục."

Kiều Nhân đưa tay lôi kéo tay của Kỷ Hàn Thanh, "5206, anh có thể đi lấy giúp em một chút không?"

Kỷ Hàn Thanh đứng bất động, như cười như không liếc nhìn cô.

Kiều Nhân không hay làm nũng với người nhà và người ngoài như vậy, nhưng gần đây số lần làm nũng với Kỷ Hàn Thanh rõ ràng có thể vượt qua số lần cô làm nũng với Tổng nữ sĩ.

Nhưng làm nũng với hai người này hiệu quả có chênh lệch rất lớn.

Kỷ Hàn Thanh rõ ràng khó chiều hơn so với Tổng nữ sĩ nhiều.

Cô làm nũng với Tổng nữ sĩ, cơ bản không cần đụng tới vấn đề nguyên tắc, chỉ cần nói vài lời hay là được. Nhưng với Kỷ Hàn Thanh, nếu có nói tới 100 câu, thì có khi nói tới lúc mặt trời xuống núi cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Ngón tay Kiều Nhân cong lên, sau đó nhẹ nhàng bước đến hôn lên khóe môi Kỷ Hàn Thanh.

Mặc dù mặc quần áo của đàn ông, nhưng dù sao cũng chỉ mặc mỗi áo, dáng người Kiều Nhân lại không thấp, đứng yên thì còn được, lúc này vừa kiễng chân vừa gio tay, vạt áo đều bị động tác này kéo lên cao, lộ ra một mép vải màu trắng.

Dưới màu trắng tinh này, còn có thể nhìn thấy dấu tay lúc ẩn lúc hiện trên bắp đùi trắng nõn của cô, so với việc hiện ra rõ ràng thì còn kích thích thị giác của người khác hơn nhiều.

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh tối lại, "Không đau sao?"

Kiều Nhân hơi nhướn mày, nghe không hiểu.

"Tại sao lại quấy rối anh?"

Anh cúi đầu, dường như lại muốn hôn xuống.

Kiều Nhân tròn mắt nhìn anh, không tránh cũng không né, ánh mắt long lanh, giương mắt nhìn Kỷ Hàn Thanh đứng trước mặt cô hạ xuống một nụ hôn. Vạt áo của Kiều Nhân bị kéo xuống.

Trong lòng cô vừa nghĩ hôm nay Kỷ Hàn Thanh dịu dàng hiếm có, hơn nữa không hề giống hành động của anh hôm qua.

Kết quả ý nghĩ này vừa hiện lên, chưa được hai giây đồng hồ cô liền nghe thấy anh mở miệng. Bởi vì trong phòng chỉ có hai người, vì thế anh cũng không hề hạ giọng xuống, ngữ điệu vẫn như mọi khi.

Anh nói: "Hôm qua anh đã suy nghĩ..."

"Nghĩ gì?"

"Nghĩ khiến em một ngày không thể xuống giường nổi."

Kiều Nhân: "..."

Quả nhiên cô không thể nghe được chuyện gì đứng đắn từ trong miệng của Kỷ Hàn Thanh.

Tiệc mừng ba năm ngày cưới của Tân Nhân không khác quy trình tổ chức hôn lễ nhiều.

Tiệc tối nhanh chóng kết thúc, vẫn là Kiều Nhân đi phát bánh kẹo mừng cho khách mời.

Lục gia không hổ là nhà tư bản, hộp kẹo cưới lần này còn cao cấp hơn so với trước, bỏ công mời nghệ nhân trang trí rất đẹp. Lần trước chỉ là một chiếc hộp kim loại đơn giản, lần này là một ngăn kéo nhỏ, còn có thể kéo ra được.

Tồn qua Kiều Nhân quá mệt mỏi, hôm sau sau khi chạy một buổi tối, đi đi lại lại giữa phòng chờ khách sạn và hội trường mấy chục lần, chân vừa đau vừa mỏi, tối cuối cùng khi bước đi cũng cảm thấy vất vả.

Lúc cô cầm hộp bánh kẹo cuối cùng đi phát, Tân Nhân còn kéo tay cô hỏi: "Kiều Kiều, có phải là mệt quá không?"

Kiều Nhân theo bản năng gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng lắc đầu.

"Đưa chị, để chị đi phát cho." Chị ấy nói xong liền muốn nhận lấy hộp bánh kẹo trong tay Kiều Nhân, nhưng chưa chạm tới đã bị cô tránh đi.

Hôm nay Tân Nhân là nhân vật chính, còn mệt hơn cô nhiều. Huống hồ lý do mệt mỏi của Kiều Nhân, chủ yếu vẫn là do Kỷ Hàn Thanh gây ra, cô không thể không biết ngại mà kêu một được, "Không sao, chỉ còn mấy hộp nữa thôi."

Thật sự là chỉ còn mấy cái cuối cùng.

Tính cả Kỷ Hàn Thanh và Phó Yến, chỉ còn lại sáu người.

Kiều Nhân vất vả lắm mới thuyết phục Tân Nhan đi nghỉ ngơi mấy phút, ôm một đồng hồ đi tới, sau đó phát từng cái một. Tới khi đến người thứ sáu, hai tay đã trống không.

Cảnh tượng này đột nhiên được tái hiện, trình tự phát kẹo cho mấy vị khách cuối cùng cũng tương tự như lần trước, ánh mắt Phó Yến dừng trên chiếc hộp trong tay, muốn cười mà không dám cười: "Tại sao lại thiếu một hộp?"

"..."

Kiều Nhân ngược mắt nhìn Phó Yến, sau đó lại nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, khẽ hỏi: "Em đi lấy thêm nhé?"

Lần này người kia không từ chối.

Kiều Nhân nhắc váy, đi theo đường cũ trở về.

Đi được một nửa đường tới chỗ rẽ, Kiều Nhân vừa định xoay người, một cô gái trước mặt liền giữ tay cô lại, "Kẹo cưới không đủ à?"

Kiều Nhân ngược mắt, không nhận ra ai.

"Tôi là Lục Cảnh Phi."

Kiều Nhân: "À."

Em gái của Lục Cảnh Ưc hình như tên là Lục Cảnh Phi.

Kiều Nhân từng nghe qua tên cô ta mấy lần.

Bởi vì Tân Nhan và Lục Cảnh Phi không hòa hợp mấy, vì thế nên Kiều Nhân cũng không có hảo cảm với cô ta lắm. Cô liếc nhìn Lục Cảnh Phi một chút, rõ ràng nhớ là mình chưa từng gặp cô ta bao giờ, nhưng lại có cảm giác khá quen mắt.

Gen của Lục gia thật tốt, cả hai anh em đều xinh đẹp. gương mặt Lục Cảnh Phi thanh tú, ngũ quan cân đối tinh xảo. Rõ ràng cô ta cũng không thích Kiều Nhân, liếc nhìn cô một cái rồi đưa cái hộp qua: "Đúng lúc tôi còn thừa một hộp, vốn định đưa tới."

Thái độ này của cô ta, tám chín phần coi Kiều Nhân như chân sai vặt.

Nếu không phải vì cần đưa cho Kỷ Hàn Thanh thì Kiều Nhân cũng không chấp nhận, nhưng vì đối tượng khá đặc biệt nên cô chỉ do dự vài giây rồi nhận lấy: "Cảm ơn."

Lục Cảnh Phi không nói gì, chỉ thuận miệng đáp một tiếng, nhanh chóng xoay người buôn chuyện với người khác.

Hai phút sau, Kiều Nhân đưa đồ cho Kỷ Hàn Thanh.

Thời gian không còn sớm, Kiều Nhân cũng không nói nhiều với anh, chỉ đối diện với anh vài giây sau đó liền nhắc váy đi tìm Tân Nhan.

Phó Yến nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, sau đó quay đầu sang đúng lúc nhìn thấy Kỷ Hàn Thanh mở tầng thứ nhất của chiếc hộp ra.

Ngón tay anh hơi dừng lại, nheo mắt.

Phó Yến cười khê: "Lần thứ hai, vẫn lên lút đưa thẻ phòng cho cậu sao?"

Dừng một chút, cậu ta đổi giọng, chậm rãi và mờ ám: "Tuổi chưa lớn lắm, thật là biết..."

Kỷ Hàn Thanh không để ý đến cậu ta, lấy thẻ phòng ra liếc nhìn số phòng.

Phó Yến trực tiếp đoạn lấy chiếc hộp trong tay anh, mở từng tầng ngăn kéo ra. Sau đó tới lúc mở ngăn cuối cùng ra, cậu ta dùng ngón trỏ gạt mấy gói đầy màu sắc rực rỡ ở bên trong, đếm qua loa, ánh mắt càng mờ ám: "Bảy cái."

(Hừm, "ba con sói" đó các quý vị=))))))

Cậu ta nghiêng đầu nhìn về phía Kỷ Hàn Thanh: "Ám chỉ cậu là bảy lần một đêm?"

Phó Yến: "Cô ấy muốn ép khô cậu à?"

Kỷ Hàn Thanh: "Cút."

Đêm đó Kiều Nhân ở lại khách sạn.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Kiều Nhân gọi điện cho Kỳ Niệm, chuyện đầu tiên chính là hỏi cô ấy sinh nhật của Kỳ Hàn Thanh.

Kỳ Niệm ở đầu bên kia áp ứng: "Tớ thật sự nhớ nhầm sinh nhật của anh Phó Yến và anh trai tớ, Tiểu Kiều cậu tin tớ..."

Giọng điệu cô ấy nghe cực kỳ chân thành, lúc này Kiều Nhân đang ở trong thang máy đi lên lầu, cô "Ừ" một tiếng, "Sai hay không cũng không có tác dụng gì, dù sao quà tớ cũng đã đưa rồi."

"Anh tớ nói có thể trả lại cho cậu."

Kiều Nhân: "..."

Vẫn là đừng trả thì hơn.

Kỳ Niệm ở đầu bên kia vẫn đang hỏi: "Cuối cùng cậu tặng quà gì vậy?"

Kiều Nhân không muốn trả lời vấn đề này.

"Đừng nói về tớ nữa," Đúng lúc thang máy mở ra, "Ting" một tiếng, Kiều Nhân vừa ra khỏi thang máy vừa nói chuyện khác: "Gần đây có phải có đàn ông theo đuổi cậu không?"

"Không," Kỳ Niệm trả lời cực kỳ dứt khoát, "Phòng không nhà trống một tháng."

Sau khi thờ dài mấy lần, Kỳ Niệm lại đẩy vấn đề lên người cô, "Có người theo đuổi cậu à?"

"Không... có điều hôm qua có một người..."

"Tò tính với cậu?"

"Cũng gần như vậy."

Kiều Nhân vừa đi về phía trước vừa kể lại câu chuyện ngắn ngủi ngày hôm qua một lần.

Kỳ Niệm nghe xong tròn mắt há miệng, sau khi sừng sốt vài giây mới bùng nổ một trận cười lớn: "Đẹp trai không?"

Kiều Nhân mỉm môi, ngược mắt nhìn, đúng lúc thấy ở khoảng cách hơn mười mét, Kỳ Hàn Thanh mở cửa phòng đối diện phòng cô đi vào.

Cô nhớ phòng khách sạn của Kỳ Hàn Thanh ở Quân Duyệt là thuê dài hạn, buổi sáng không phải phòng đối diện phòng cô.

Kiều Nhân thất thần mấy giây, mãi tới khi nghe thấy Kỳ Niệm ở đầu bên kia tự hỏi tự trả lời: "Không cần cậu nói tớ cũng biết là không đẹp trai."

"Tại sao?"

"Cậu có gặp người nào đẹp trai mà lại đi hỏi con gái mua quần áo ở đâu chưa?"

Kiều Nhân dĩ nhiên không có gì để nói.

Đúng là quá lúng túng.

Kỳ Niệm: Hơn nữa đẹp trai bình thường không cần tự tiếp cận, mỗi ngày đều có các cô gái từ trẻ đến già tự dâng tới cửa."

Kỳ Niệm thờ dài, trong giọng nói ẩn hiện mang theo mấy phần tự hào, "Giống như anh tớ, mỗi ngày đều có người muốn gả vào nhà tớ."

Kiều Nhân nghe vậy cười một tiếng.

Lời này của Kỳ Niệm đúng là không sai, cô biết Kỳ Hàn Thanh chính là đóa hoa đào.

Bất kể là hoa đào thật hay là hoa đào tàn, dù sao cũng vẫn không bao giờ ngừng nở.

Kỳ Niệm thấy cô không nói gì, lại hỏi: "Tiểu Kiều, cậu nói gì đi?"

Kiều Nhân nuốt nước bọt cho nhuận họng, vừa định đáp lại thì bên cạnh có một cơn gió mang theo mùi hương thơm ngào ngạt thổi qua. Cô nhăn mũi, vừa ngược mắt đã thấy phòng đối diện phòng cô có một người phụ nữ quang minh chính đại cầm thẻ phòng mở cửa.

Nếu như cô nhớ không lầm, đây chính là căn phòng mà mấy phút trước Kỳ Hàn Thanh vừa đi vào.

Kiều Nhân sững sốt trong nháy mắt, khóe miệng vừa hơi xong lên lập tức hạ xuống. Cô khó chịu đáp một tiếng, "Niệm Niệm, tớ còn có việc, cúp máy trước."

Điện thoại nhanh chóng bị ngắt.

Kiều Nhân đứng ở cửa năm phút. Năm phút sau, cô gọi điện cho Kỷ Hàn Thanh.

Trong ống nghe vang lên từng tiếng "tút, TUT", tới tiếng thứ tư, đầu bên kia ngắt điện thoại của cô.

Kiều Nhân: "....."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Anh dám cúp điện thoại của cô.

Kỷ Hàn Thanh cúp điện thoại của Kiều Nhân.

Đêm trước hai người vừa ngủ với nhau, đêm nay lại có một người phụ nữ khác đi vào phòng của anh.

Thậm chí Kiều Nhân cảm thấy, dù là không có ai nhận điện thoại của cô thì cũng thoải mái hơn việc cô bị cúp máy vào lúc này nhiều.

Cô đứng trong hành lang, đi qua đi lại trong phạm vi mấy bước chân, mỗi một lần đi lại nhìn đồng hồ một cái. Năm phút sau, lần thứ hai cô bấm số của Kỷ Hàn Thanh.

Lần này chỉ vang lên hai tiếng, điện thoại rất nhanh được nghe máy.

Tiếng hít thở của Kiều Nhân vô cùng nhẹ nhàng, dường như nhẹ hơn rất nhiều so với tiếng tim đập thình thịch, vừa định nói gì đó đầu bên kia đã mở miệng trước: "Anh ấy đang tắm, hiện tại không rảnh nhận điện thoại."

Là phụ nữ nghe máy.

Mà lời nói lại có ý tứ ám chỉ cực kì rõ ràng.

Cô nam quả nữ, đêm hôm khuya khoắt, lý do tắm rửa ngoại trừ để làm loại chuyện đó ra thì Kiều Nhân căn bản không thể nghĩ được lý do nào khác.

Trong đầu Kiều Nhân lúc này hỗn loạn, nhưng trong lòng không hiểu sao bắt đầu bình tĩnh trở lại. Cô hít sâu một hơi, vừa định công khai thể hiện chủ quyền, đầu bên kia bỗng truyền tới tiếng mở cửa nhẹ nhàng, ngay sau đó là tiếng phụ nữ không có chút rụt rè nào "Kỷ tổng."

Tiếp theo, Kiều Nhân còn chưa kịp nghe thấy người kia đáp lại, "tút" một tiếng, đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Bên tai Kiều Nhân đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Đã hơn mười một giờ đêm, trong hành lang căn bản không có ai qua lại, lúc này chỉ có mấy chiếc camera theo dõi xoay đi xoay lại trên đỉnh đầu.

Kiều Nhân vẫn đang đặt di động bên tai, ngón tay siết chặt góc cạnh của chiếc điện thoại, vừa ngước mắt, dường như là đang nhìn về mặt không được tốt của mình phản chiếu trên tấm biển 5207.

Giống như là oán phụ tới bất gian.

Kiều Nhân giật giật khóe môi, cô cũng không gõ cửa làm phiền bọn họ, chỉ cúi đầu liếc nhìn thời gian.

Từ lúc Lục Cảnh Phi đi vào đến giờ đã sắp được 10 phút.

10 phút có thể làm được chuyện gì?

Kiều Nhân suy nghĩ một chút thời gian mình và Kỷ Hàn Thanh cùng làm vào ngày hôm qua. Cô đang nghiêm túc cẩn thận suy nghĩ, căn bản không có tâm tư để đồ mặt. Sau khi nghĩ khoảng nửa phút, cô còn chưa thu được một đáp án chính xác, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Lúc này cô cũng phản ứng rất nhanh, vội vàng xoay người giả bộ như khách khác đi ngang qua bước về phía trước vài bước.

Tiếng đóng cửa nhanh chóng vang lên.

Giọng của Lục Cảnh Phi vang lên phía sau, mang theo ý tứ rõ ràng là rất không hài lòng, kiêu ngạo và thất bại, "Lần trước căn bản anh ta không tới đây, hôm nay tới rồi nhưng chẳng có chút phản ứng gì."

"Hôm nay tớ mặc cái váy chỗ nào có thể lộ đều đã lộ ra rồi, hơn nữa còn đặc biệt dùng nước hoa..."

"Lộ Lộ, cậu nói xem không phải là anh ta thật sự không thích phụ nữ chứ..."

Lục Cảnh Phi hình như không chú ý tới cô, vì thế nên lúc này cũng không coi ai ra gì, giọng không hề có ý hạ thấp xuống.

Kiều Nhân rón rén đi về phía trước vài bước, sau đó nghe thấy cô ta nói: "Đúng rồi, Kiều Nhân còn gọi cho anh ta hai cuộc điện thoại."

Bước chân Kiều Nhân cứ thế nhẹ nhàng ngừng lại.

"Đêm khuya còn gọi điện thoại cho Kiều Nhân," Lục Cảnh Phi "A" một tiếng, "Đã sớm nhận ra là động cơ của cô ta không thuần khiết, nhưng không nghĩ tới lại ra tay nhanh như vậy."

"Có điều hai lần đều là Kiều Nhân đưa cho anh ta, có lẽ nào anh ta tưởng Kiều Nhân đưa cho mình thẻ phòng không?"

Kiều Nhân: "..."

Lục Cảnh Phi đang đứng phía trước đội thang máy.

Kiều Nhân cũng không tiếp tục nghe nữa, đi về phòng của mình. Tầm mắt của cô dừng ở phía đối diện vài giây, rốt cục cũng kìm nén không đi qua gõ cửa, cầm thẻ phòng mình mở cửa.

Sau khi tiếng cảm ứng từ vang lên, Kiều Nhân đẩy cửa đi vào. Vừa mới xoay người đóng cửa lại, tay đã bị ai đó nắm chặt, một giây sau, cả người cô bị đề lên cánh cửa.

Giọng anh trầm thấp vang lên ngay bên tai cô: "Sao giờ mới về?"

Kiều Nhân còn tưởng là ảo giác của chính mình, vài giây sau mới phản ứng lại đưa tay đẩy anh, "Đừng động vào em."

Cô vẫn đang tức giận, đừng nói là không muốn đề ý đến anh, còn chưa nói chia tay với anh ngay lập tức là vì cô vẫn còn chút lí trí.

Kỷ Hàn Thanh thật sự buông tay ra, dừng vài giây, giọng anh dịu dàng hơn một chút, "Mệt không?"

Kiều Nhân không thêm đề ý đến anh.

(Chú biết có câu nói gì không, chính là "Quả báo thường đến sớm", cái tội lừa con gái nhà người ta lên giường=))))))

Người này rõ ràng là trong lúc cô đi theo sau Lục Cảnh Phi đã vào phòng cô. Khách sạn bình thường luôn chuẩn bị thẻ dự phòng, buổi chiều Kiều Nhân đưa cho anh vẫn chưa lấy lại, vì thế nên lúc này anh xuất hiện trong phòng cũng là chuyện không có gì lạ.

Kỷ Hàn Thanh vẫn đang mặc áo choàng tắm, tóc ướt dính trên trán, mùi rượu trên người còn chưa tan hết hòa vào gió lạnh của máy điều hòa không khí truyền vào trong mũi Kiều Nhân.

Kiều Nhân không nói lời nào, vẻ mặt cũng không hề tốt, nhũn đôi lông mày thanh tú, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp xuất hiện vài đường nhăn lại.

Kỷ Hàn Thanh cúi người nhìn cô, mái tóc ướt rũ xuống, ánh mắt đen nháy, "Mệt lắm à?"

Kiều Nhân vẫn chưa nói chuyện.

Sau khi cô im lặng hồi lâu, mới siết chặt bàn tay hỏi: "Vừa nãy anh đang là gì, tại sao lại cúp điện thoại của em?"

"Vừa nãy đang tắm."

Giọng Kỷ Hàn Thanh dừng lại, "Điện thoại không phải do anh cúp."

Kiều Nhân: "....."

Anh còn dám nói là không phải anh cúp máy.

Ngón tay cô càng siết chặt, trái tim cũng như bị người ta bóp nghẹt, có chút không thở nổi, cô tiếp tục hỏi: "Vậy là ai cúp?"

Kỷ Hàn Thanh hơi nheo mắt.

"Nam hay nữ?"

"Nữ."

Kiều Nhân: "....."

Ngay cả lừa gạt cô cũng không muốn lừa. Trong mắt Kiều Nhân dâng lên một lớp nước, phiền muộn lại khó chịu, vừa mở miệng giọng đã có chút khàn khàn, "Từ lúc em bắt đầu gọi điện cho anh đến giờ đã qua 10 phút rồi.."

Cô ngược mắt nhìn anh, "Trong 10 phút này, hai người đã làm gì?"

"Mười phút có thể làm gì?" Kỷ Hàn Thanh cười khẽ, anh cúi đầu, trong lời nói còn vô thức mang theo một chút dịu dàng: "Làm em một lần cũng không đủ thời gian."

"Kỷ Hàn Thanh."

"Cái gì cũng không làm."

"...."

"Không hôn, không động chạm, cũng không làm."

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng nói, "Kiều Nhân, anh chỉ ngủ với em là lần đầu tiên."

Mắt Kiều Nhân càng ẩm ướt.

"Không tin?"

Kiều Nhân không nói gì.

Thật ra cũng không phải không tin, chỉ là trong cổ cô như mắc một chiếc xương cá, không nuốt xuống được cũng không lấy ra được, kẹt ở đó vô cùng khó chịu.

Kiều Nhân dứt khoát hỏi rõ ràng, "Vậy tại sao anh lại đến phòng 5207?"

"Thẻ phòng là em đưa cho anh," Kỷ Hàn Thanh cau mày nhìn cô, "Lúc đầu anh tưởng là em."

"Em đưa cho anh thẻ phòng lúc nào hả?"

"Lần trước cũng thế."

Kiều Nhân: "....."

Lần trước cũng không phải là cô đưa.

Kiều Nhân thờ dãi: "Anh đừng nói không biết phòng em là 5206."

Tuy rằng Lục Cảnh Phi đưa thẻ phòng là 5207, chỉ chênh lệch một con số, nhưng lúc chiều Kỷ Hàn Thanh vừa tới đây lấy trang phục cho cô, Kiều Nhân không tin chỉ một buổi chiều mà anh có thể quên được.

Đúng như dự đoán, Kỷ Hàn Thanh gật đầu: "Biết."

"Vậy anh còn..."

"Anh tưởng là em muốn chuyển sang phòng khác."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân nghe anh nói nửa ngày, con giận trong lòng không chỉ không tan đi mà trái lại càng chồng chất thêm, càng lúc càng khó chịu.

"Chẳng lẽ anh tắm xong đi ra mới biết không phải là phòng của em?"

"Không phải," Kỷ Hàn Thanh rời mắt, "Lúc tắm đột nhiên nhớ ra, dưới thẻ phòng có kèm bảy cái áo mưa."

Tuy Kiều Nhân vẫn đang tức giận, nhưng không thể ngăn được mặt cô đỏ lên.

Cô cảm thấy khó chịu, vừa muốn nói gì đó Kỷ Hàn Thanh liền cúi người, môi kề sát bên tai cô nhẹ nhàng hỏi: "Biết hôm qua chúng ta dùng bao nhiêu cái không?"

Kiều Nhân nghiêng đầu tránh: "Nói chuyện nghiêm túc."

Người kia lập tức nghiêm túc ngay, "Vì cảm thấy hôm nay em không thể còn sức lực mà cùng anh dùng nhiều như vậy."

Lời này không sai.

Lúc Kỷ Hàn Thanh nghĩ như vậy, liền chuyển toàn bộ nước nóng thành nước lạnh.

Sau khi tắm nước lạnh đi ra, quả nhiên thấy bên ngoài có một cô gái đang đứng cạnh giường, nhìn thấy anh liền gọi "Kỷ tổng."

Kỷ Hàn Thanh cau mày, sau khi nhìn thấy thẻ phòng trong tay cô ta, không thèm hỏi han gì, cầm điện thoại lên nhìn. Người phụ nữ này mấy phút trước vừa cúp điện thoại của Kiều Nhân.

Hôm nay anh uống khá nhiều rượu, đầu óc cũng không được tỉnh táo như bình thường, dùng nửa phút mới nhận ra khuôn mặt của người này: "Lục Cảnh Phi?"

Lục Cảnh Phi vội vàng gật đầu.

"Thẻ phòng là cô đưa?"

Lục Cảnh Phi tiếp tục gật đầu.

"Người trước đó bước vào phòng tôi đã bị sa thải."

Lục Cảnh Phi: "..."

"Cô là lần thứ hai?"

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt nhìn cô, "Lần thứ hai này, giữ thẻ điện cho anh trai cô. Nếu còn có lần thứ ba thì trực tiếp mang đơn từ chức đến đây."

Lục Cảnh Phi lớn như vậy, chưa từng bị ai nói thế, lo lắng đứng sững người, mãi tới khi Kỷ Hàn Thanh lên tiếng nhắc nhở: "Năm phút tính là một lần."

Ý là lần thứ ba sắp bắt đầu rồi.

Lục Cảnh Phi vẫn biết chừng mực, vội vàng thì không thể ăn được hết đậu phụ nóng, cầm đồ của mình dứt khoát đi thẳng ra ngoài.

Kỷ Hàn Thanh cũng không thay quần áo, cầm thẻ phòng của Kiều Nhân mở cửa phòng đối diện.

Kết quả nha đầu này vừa vào cửa tâm trạng đã rất tệ, toàn bộ quá trình cũng không hề bằng lòng nói chuyện với anh.

Ngón tay Kỷ Hàn Thanh giờ lên chạm vào gò má của cô: "Ghen?"

Kiều Nhân sửa lại: "Em tức giận."

"Được, em tức giận," Kỷ Hàn Thanh cúi đầu vùi vào cổ cô, nhẹ nhàng hít một hơi, "Vốn đang nghĩ vì sao hôm nay em lại hiểu chuyện như vậy, còn đưa thẻ phòng ám chỉ với anh."

Hôm nay tâm trạng anh không tệ, sau đó khước miệng hơi cong lên, còn bị Phó Yến mắng là kim chế lại.

Kỷ Hàn Thanh cảm thấy hôm nay mình có bệnh rồi.

Anh nhẹ nhàng mỉm cười, "Còn tức giận à?"

Kiều Nhân trầm giọng đáp: "Ừm."

Đã hạ hỏa một chút, nhưng vẫn tức giận.

Kỷ Hàn Thanh ôm cả người cô vào trong ngực, trầm mặc mấy giây mới thấp giọng nói: "Anh biết sai rồi."

Vốn dĩ tối nay Kiều Nhân tức lộn ruột, cảm thấy mình có thể liệt kê ra một danh sách những lỗi lầm của Kỷ Hàn Thanh hôm nay, kết quả nghe anh nói câu này, ngược lại lại cảm thấy anh cũng không có gì sai.

Cô dường như cố tình gây sự không tha với anh.

Mắt Kiều Nhân cay cay, nhẹ nhàng khịt mũi, trầm giọng hỏi: "Sai ở đâu?"

"Chỗ nào cũng sai rồi."

Kiều Nhân: "..."

Đây chính là bài quen thuộc của đàn ông mỗi lần phạm lỗi.

Kiều Nhân cảm thấy anh trả lời qua loa, vừa ngước mắt lại nghe thấy anh nói: "Làm em không vui chính là anh sai."

Cổ họng Kiều Nhân nóng lên, nước bọt nghẹn lại ở cuống họng, hồi lâu không nuốt trôi.

Hôm nay thái độ nhận lỗi của Kỷ Hàn Thanh rất tốt, hơn nữa sau khi anh giải thích rõ ràng thì cũng không phải lỗi của anh.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới Kỷ Hàn Thanh vừa từ phòng tắm đi ra đã bị Lục Cảnh Phi nhìn chăm chăm hồi lâu như vậy, Kiều Nhân liền cảm thấy cả người khó chịu.

Như nghẹn ở cổ họng.

Cô chính là không muốn để cho người phụ nữ khác nhìn thấy dáng vẻ của Kỷ Hàn Thanh ngoài lúc làm việc. Dáng vẻ anh lúc mới tắm xong, dáng vẻ lúc vừa thức dậy, cùng với... dáng vẻ lúc anh hôn cô ở trên giường.

Kiều Nhân nghiêng đầu, khẽ tựa lên cửa nghiêm túc nhìn anh. Một lát sau, cô nhẹ nhàng hỏi: "Anh có thể xử lý đồng hoa đào tàn này của anh một chút không?"

"Có thể," Kỷ Hàn Thanh cup mắt nhìn cô, ánh mắt không giống ánh mắt cô, vừa nóng rực lại vừa dịu dàng: "Có mang theo sổ hộ khẩu không?"

Kiều Nhân sững sờ, sau đó lắc đầu: "Quá nhanh."

"Đêm qua không phải em bảo anh nhanh lên sao?"

Không đứng đắn.

Kiều Nhân giờ chân nhẹ nhàng đá anh một cái, đẩy anh đi ra, "Em muốn đi ngủ rồi."

"Ừ."

"Về phòng anh đi."

"Không về được."

"Tại sao?"

Anh hơi nheo mắt, từng chữ từng chữ: "Thông gió."

*Giải thích: Chương này trong bản raw để phòng của Kiều Nhân là 5207, của Lục Cảnh Phi là 5206. Nhưng rõ ràng chương trước tác giả để phòng Kiều Nhân là 5206 nên mình nghĩ tác giả nhầm và đã tự sửa lại trong bản edit trong phù hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Kiều Nhân còn tưởng đây là lý do mà Kỷ Hàn Thanh thuận miệng nói bừa.

Cô thật sự không nghĩ ra vào lúc này còn thông gió cái gì, nheo mắt nhìn anh: "Tôi muộn rồi còn thông gió gì nữa?"

Rõ ràng là giọng điệu không tin.

Kỷ Hàn Thanh nhướng mày, "Em tự đến mà xem."

Giọng của anh đúng là nghiêm túc, nhưng xét lại số lần Kiều Nhân bị anh lừa gạt thật sự quá nhiều, dù anh có nghiêm túc thì cô vẫn nghi ngờ.

Tự xem thì tự xem.

Kiều Nhân dứt khoát xoay người, đưa ta mở cửa.

Phòng của Kỳ Hàn Thanh chỉ cách Kiều Nhân mấy bước.

Mãi tới khi đến cửa phòng 5202, Kiều Nhân mới dừng bước. Cô còn chưa kịp nói gì, anh đã vươn tay phải qua bên cạnh người cô, đặt thẻ phòng lên bảng cảm ứng. Sau một tiếng "tít" vang lên, Kiều Nhân xoay tay nắm cửa mở ra.

Trong phòng khách sạch sẽ, trên mặt bàn trà chỉ có một cây bút và tập tài liệu, tuy rằng đồ đạc không ít nhưng rất gọn gàng.

Tầm mắt cô lướt xung quanh phòng một lượt, không thấy cửa sổ mở ra.

Cửa phòng sau lưng được đóng lại, giọng anh truyền đến ngay sau đó: "Phòng ngủ."

"....."

Kiều Nhân liền đi về phía phòng ngủ.

Lúc này cửa đang đóng, hơi đẩy ra một chút là có thể nhìn thấy cửa sổ ở đối diện được mở ra.

Kiều Nhân mở rộng cửa, sau đó vừa đi vào trong một bước đã cảm thấy có gì đó không bình thường. Đêm hè, gió từ bên ngoài cửa sổ tràn vào trong, oi bức nóng nực, dường như không thể thổi tan được mùi hương trong phòng mấy. Vẫn còn mùi hương sau khi hoan ái cùng với mùi sữa tắm thoang thoảng trong không khí.

Tất cả những hình ảnh xảy ra tới hôm qua dường như hiện lên trước mắt Kiều Nhân, nhiệt độ trên mặt cô bỗng dưng cao hơn rất nhiều, giống như vừa bị một ngọn đuốc thiêu đốt.

Kiều Nhân thở nhẹ nhàng, vừa thu lại tầm mắt xoay người sang đã nhìn thấy Kỳ Hàn Thanh đang dựa người vào khung cửa chắn hơn nửa đường đi của cô, khóe môi anh hơi nhếch lên: "Có ở được không?"

Kiều Nhân: "..."

Nhìn tình hình này, xác thực là không thể ở nổi.

Kiều Nhân vặn vẹo ngón tay: "Vậy anh có thể cố chịu đựng ngủ trên sofa một đêm"

"Cùng nhau ngủ?"

"Em không ngủ."

Kỳ Hàn Thanh bình tĩnh nhắc nhở: "Phòng là do chúng ta cùng nhau làm loạn."

Kiều Nhân: "..."

Cô suýt nữa đã quên, người gây ra việc này cô cũng góp một phần.

Dù sao đều sai, Kiều Nhân dứt khoát không phản bác nữa, ló đầu qua người Kỳ Hàn Thanh nhìn ra ghế sofa, không rộng không hẹp, một người ngủ khẳng định là không có vấn đề gì.

Nhưng hai người... Đừng nói là Kỳ Hàn Thanh và cô, chỉ cần cô và Kỳ Niệm cũng đã phải chen chúc rồi.

Ngày mai Kiều Nhân còn phải tới tòa soạn làm thủ tục chính thức, phải dậy từ rất sớm, buổi tối ngủ không ngon thì đúng là muốn mạng của cô rồi. Cô nhủ vậy, chỉ do dự hai giây liền bước đi: "Đến phòng em vậy."

Phòng cô có giường, hơn nữa không cần thông gió.

Chủ yếu nhất là đêm nay có thể ngủ ngon giấc, ngày mai sẽ dậy sớm được đi làm.

Kiều Nhân tính toán rất tốt, kết quả vừa muốn lách qua người Kỳ Hàn Thanh ra ngoài đã bị anh kéo tay lại.

Hai người gần như đứng đối diện nhau, cô hơi ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt vừa nổi lên tia nghi ngờ đã thấy Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Làm bẩn cả phòng của em luôn sao?"

"..."

Kiều Nhân sững sốt một giây, sau đó nhẹ nhàng nghiêng răng, "Anh dám."

Dừng một chút, Kiều Nhân hơi nhăn mũi, "Trên người anh còn có cả mùi nước hoa của Lục Cảnh phi."

Nước hoa này tuyệt đối có độc, không cần biết có chạm tới hay không vẫn bị ám mùi hương.

Không chỉ trên người Kỷ Hàn Thanh có, ngay cả Kiều Nhân ban này chỉ chạm mặt cô ta một chút mà cũng có mùi hương thoang thoang.

Kiều Nhân cau mày rất sâu, con giận vốn đã hạ xuống lúc này lại đột ngột bùng lên, "Cả tuần này anh đừng động vào em."

Kỷ Hàn Thanh: "....."

Lòng dạ phụ nữ, mò kim đáy biển.

Câu nói này quả nhiên không sai, một giây trước cô gái nhỏ này còn đỏ mặt với anh, một giây sau liền trở mặt như không quen biết rồi.

Lại còn bắt anh một tuần không được động vào cô...

Kỷ Hàn Thanh đưa tay ra, sau đó một giây trước khi sắp chạm vào cổ tay cô, Kiều Nhân ngẩng đầu nhìn anh.

Con người trong suốt, hơi nước mờ mờ.

Kỷ Hàn Thanh biết trong lòng Kiều Nhân có bao nhiêu tức giận, tay lập tức khựng lại vài giây sau đó thu về.

Kiều Nhân hừ nhẹ một tiếng: "Nếu có lần sau nữa, cả đời này anh cũng đừng mong chạm vào em."

Lời tương tự, cách đây không lâu Kỷ Hàn Thanh vừa nói với Lục Cảnh Phi.

Lúc này nhân vật thay đổi, anh trở thành người bị uy hiếp. Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh hơi cong lên, giống như thích bị ngược vậy, bỗng nhiên có một cảm giác hưởng thụ không thể miêu tả thành lời.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm đôi mắt anh cùng nụ cười như có như không trên môi, sau đó thu hồi tầm mắt, nhỏ giọng lầm bầm: "Trông anh vẫn còn vui vẻ lắm."

Kỷ Hàn Thanh không nghe rõ, cúi đầu ghé sát vào tai cô: "Nói gì vậy?"

Tai Kiều Nhân buồn buồn, tim cũng ngứa ngáy theo, cô theo bản năng xoay người, đưa tay đẩy anh ra.

Sau đó chỉ trong chớp mắt, bầu không khí bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn nơi ngón tay Kiều Nhân tiếp xúc với cánh tay mình, một lát sau mới nhẹ nhàng nhếch môi quỵn rừ.

Kiều Nhân giống như bị điện giật vội thu tay về, quay đầu lườm anh: "Tránh xa em ra một chút."

Đêm đó Kiều Nhân thật sự không để Kỷ Hàn Thanh chạm vào mình.

Sau khi hai người tắm rửa sạch sẽ nằm lên giường, một người bên trái một người bên phải. Kiều Nhân còn đề phòng như phòng trộm, chỉ thiếu nước nhét mấy cái gối vào giữa chặn lại.

Suy nghĩ này tồn tại không lâu, đã bị sự thờ ơ lạnh lùng của Kỷ Hàn Thanh làm cho chết từ trong nôi.

Trước khi tắt đèn, Kiều Nhân vẫn còn đề phòng con sói Kỷ Hàn Thanh.

Kết quả sau khi tắt đèn không lâu, Kiều Nhân ngủ thiếp đi rồi liền tự mình lăn vào trong lồng ngực Kỷ Hàn Thanh.

Sáng sớm thứ hai, Kiều Nhân vừa mở mắt liền nhìn thấy xương quai xanh của anh.

Cô ngây người mấy giây, xác nhận là mình và Kỷ Hàn Thanh vẫn đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh, nên đưa tay đẩy anh một cái.

Người kia không nhúc nhích.

Kiều Nhân tưởng rằng anh chưa tỉnh, vươn tay ra lần nữa, nhưng còn chưa chạm vào anh đã thu lại. Cô yên lặng nằm trong ngực anh đợi mấy phút, sau đó vừa động dậy muốn đứng lên cổ tay đã bị người kia giữ chặt: "Đừng có lộn xộn."

Kỷ Hàn Thanh khá khó tính lúc mới thức dậy, Kiều Nhân biết chuyện này.

Hơn nữa hiện tại nghe giọng, hình như không chỉ có tức giận.

Kiều Nhân quả nhiên nằm đàng hoàng không dám lộn xộn nữa, nằm trong lồng ngực anh mở miệng: "Không phải em bảo anh đừng chạm vào em sao?"

"Em động vào anh trước."

Kỷ Hàn Thanh bị cô ôm cả đêm, dường như cũng cả đêm không cách nào ngủ được. Kết quả sáng hôm sau vẫn chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Căn bản Kiều Nhân không tin anh, "Không thể."

Kỷ Hàn Thanh nhú mày, "Buông tay ra."

Kiều Nhân: "..."

Cô cúi đầu, lúc này mới phát hiện tay mình đang đặt trên eo anh, cách một lớp vải mỏng manh, da thịt dưới tay rất ấm áp, đường nét rõ ràng.

Kiều Nhân rút tay về, "Em không có."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Kiều Nhân hiếm khi không nói đạo lý, đưa tay gạt chắn quần quanh người mình, "Nhưng anh động vào... Anh, sao anh lại đột nhiên cởi quần áo?"

Anh không thèm liếc mắt nhìn sang, bình tĩnh đáp: "Không cởi sao thay đồ được?"

Anh không hề kiêng kỵ Kiều Nhân đang ở đây, cởi đồ sau đó mặc lại trang phục, lúc cài từng chiếc cúc áo mới liếc mắt nhìn cô: "Kiều Nhân, tám giờ rồi."

Kiều Nhân: "..."

Ý là: cô không nhanh thì sẽ muộn.

Kiều Nhân cũng không để ý Kỷ Hàn Thanh có nhìn mình hay không, cứ thế cởi váy ngủ ra.

Dáng người cô rất đẹp, thời gian trước khá gầy, tháng này không phải vắt và nên đã béo lên được một chút, không phải chỉ nhìn thấy da bọc xương.

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng lướt qua, trong mắt toàn bộ đều là chiếc eo thon và xương bướm hiện lên rõ ràng.

Anh nghi ngờ là Kiều Nhân cố ý.

Kỷ Hàn Thanh néo mắt, không thèm thất cả vạt nữa, cầm áo vest đi ra ngoài.

Kiều Nhân hiếm khi lái xe đến tòa soạn.

Cô ra khỏi cửa trước Kỷ Hàn Thanh, hai người một trước một sau lái xe đến bãi đỗ, sau đó lại một trước một sau đi vào thang máy.

Bởi vì là thứ hai, lại gần sát giờ làm việc nên trong thang máy khá đông người.

Vừa có một nhóm người ra thì lại có nhóm khác tới, Kiều Nhân bị giẫm lên chân đến ba lần, còn một lần suýt nữa bị người phía trước vung cùi chỏ vào. May mà cánh tay kia vừa đánh tới thì đúng lúc cô được người phía sau ôm eo kéo lùi lại vài centimet.

Cứ thế tránh được cùi chỏ kia, nhưng bàn tay đang đặt trên eo cô không chỉ không rời đi ngay mà ngược lại còn nhẹ nhàng néo một cái lên eo cô.

Kiều Nhân vô thức rút người lại, vừa mới dán lưng lên ngực người phía sau, liền nghe thấy bên tai có giọng nam trầm thấp vang lên: "Chủ động ôm ấp yêu thương à?"

"..."

Trong thang máy nhiều người nên khá ồn ào.

Ngoại trừ Kiều Nhân, căn bản không ai nghe thấy lời này. Kiều Nhân nhấc chân lên sau đó đạp lên chân người đằng sau một cái.

Năm phút sau, trợ lý trưởng ở tầng cao nhất của tòa soạn, nhìn thấy trên đôi giày da bóng loáng của ông chủ mình có thêm một dấu giày hết sức bất thường.

Người kia làm như không thấy, như thường lệ đưa giấy tờ trình ký, như thường lệ xét duyệt bản thảo.

Năm phút sau, trợ lý vào phòng làm việc đưa cả phê cho Kỷ Hàn Thanh, lúc ra cửa nghe thấy trong lúc anh gọi điện thoại như cười như không hỏi người ở đầu bên kia: "Giẫm lên chân anh vui thế à?"

Trợ lý: "..."

Quá bất thường.

P.s: Chương sau ngắn lắm, cũng chẳng có gì để spoil cả. Ngày mai mình có chút việc, nếu xong sớm thì có thể có 2 chương, còn không thì chỉ có 1 thôi nha(Nhanh quá, đã lết đến chương 69 rồi đây các bạn. Còn 30 chương nữa thôi!!!!

Chương 70

Đúng là Kiều Nhân đâm vui vẻ thật.

Hơn nữa cảm giác thỏa mãn này vẫn kéo dài tới tận khi hoàn thành xong thủ tục chuyển lên nhân viên chính thức. Cô và Lục Kỳ cùng nhau đi ra khỏi phòng nhân sự, khoe miệng vẫn còn hơi nhếch lên.

Lục Kỳ đã lâu không gặp cô, lúc cùng nhau đi trong thang máy xuống tầng của bộ phận xã hội còn đặc biệt chỉ tay vào vách gương trên thang máy, "Chị Kiều, hôm nay sắc mặt chị tốt thật đấy."

Kiều Nhân ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình, mi thanh mục tú* môi hồng răng trắng, không biết có phải do câu nói của Lục Kỳ ảnh hưởng tới tâm trạng hay không mà cô càng nhìn càng thấy gò má mình đỏ lên không ít.

(*Mi thanh mục tú: Long mày dài và nhỏ, mắt sáng trong, dùng để miêu tả gương mặt xinh đẹp.)

Có điều không phải hồng hào mà là ửng đỏ.

Kiều Nhân rời tầm mắt, cười với cậu ta: "Có lẽ mấy ngày vừa rồi nghỉ ngơi tốt."

Lục Kỳ kinh ngạc nhìn cô: "Chị Kiều, mấy ngày nay sao chị có thể nghỉ ngơi tốt được?"

Kiều Nhân cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn cậu ta, "Tại sao không thể?"

"Trước khi tốt nghiệp nhiều việc phải làm lắm mà, một tháng em cũng chưa làm xong."

Kiều Nhân bĩu môi, khẽ cười.

Thật ra cũng không phải là cả tháng cô đều ngủ ngon giấc. Lục Kỳ nói không sai, trước khi tốt nghiệp cần giải quyết rất nhiều chuyện, chỉ riêng lúc nhận bằng tốt nghiệp đã mất ròng rã cả một ngày.

Từ sáng đến tối, thời tiết lại oi bức, mấy cô gái bị hun tới mức gần như muốn ngất đi.

Kiều Nhân ho một tiếng, đúng lúc này cửa thang máy mở ra, cô nói ngắn gọn: "Mấy hôm nay."

Mấy hôm nay ngủ ngon hơn.

Có thể là bởi vì bên cạnh có thêm người khác, vì thế nên ngay cả ngủ cũng ngon hơn bình thường nhiều.

Lục Kỳ chưa có năng lực suy nghĩ quá sâu xa, lúc đi ra khỏi thang máy còn tiếp tục hỏi cô: "Bởi vì mấy hôm nay tâm tình chị tốt à?"

Bước chân Kiều Nhân hơi ngừng lại, lắc đầu, sau đó lại gật đầu: "Cũng được."

"Vì có chuyện gì hài lòng sao?"

Bởi vì mối quan hệ với Kỳ Niệm, Kiều Nhân dường như có một loại hảo cảm không thể nói rõ đối với Lục Kỳ. Khi nói chuyện cũng không giấu giếm gì, gật đầu một cái nói: "Vì cãi nhau với bạn trai rồi."

Thật ra nguyên nhân chính không phải cái này.

Đương nhiên Kiều Nhân không phải là vui vì cãi nhau với Kỳ Hàn Thanh, mà là do được nhìn thấy Kỳ Hàn Thanh lần nào cũng không có biện pháp bắt nạt được cô.

Nói cách khác, thậm chí cô cảm thấy mình và Kỳ Hàn Thanh căn bản không được xem là cãi nhau. Người đàn ông kia có quá nhiều kiên nhẫn đối với cô, căn bản không hề cho cô cơ hội làm ầm lên.

Vừa dứt lời, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều hơi sững sốt.

Một giây sau, Lục Kỳ nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi cô: "Chị Kiều... Chị cãi nhau với Kỳ tổng à?"

Kiều Nhân: "..."

Suýt nữa cô đã quên mất là Lục Kỳ biết cô và Kỳ Hàn Thanh có quan hệ không thuần khiết.

Lục Kỳ không nghe thấy cô trả lời, cho rằng cô đang ngằm thừa nhận, thờ dài, giọng điệu phiền muộn bất đắc dĩ: "Bảo sao tối qua em gọi điện cho Kỳ tổng, anh ấy mắng em một trận."

Kiều Nhân: "..."

"Em biết anh ấy lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên anh ấy đối xử gay gắt với em như thế..."

"Cậu biết anh ấy bao lâu rồi?"

Lục Kỳ nhắm tính trên đầu ngón tay, nửa ngày không nói lời nào, Kiều Nhân còn tưởng hai người họ quen biết nhau lâu lắm rồi, vừa cảm thấy có gì đó sai sai, liền nghe thấy Lục Kỳ thờ dài lần nữa: "Hai tháng rồi."

Kiều Nhân: "..."

Lục Kỳ: "Chị Kiều, Kỳ tổng hung dữ với chị à?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Lục Kỳ lại hỏi: "Chị và Kỳ tổng quen nhau bao lâu rồi?"

Kiều Nhân: "Hơn ba năm rồi."

Lục Kỳ: "..."

Quả nhiên người này quá khác người, làm người ta tức chết.

Lục Kỳ thờ dài hơn, còn chưa kịp hỏi thêm gì Kiều Nhân đã đưa tay đẩy cửa phòng làm việc ra. Một giây sau, đủ mọi loại sợi dây màu sắc rơi đầy trước mặt. Kiều Nhân vẫn còn chưa thoát khỏi chủ đề nói chuyện ban nãy, đã bị mạnh mẽ nhét một bó hoa lớn vào trong lồng ngực.

Bên trong đồng thanh: "Hoan nghênh Tiểu Kiều!"

Hương thơm tỏa ra từ đóa hoa trong tay Kiều Nhân, trên cánh hoa còn vương vài giọt nước dính lên cằm cô, khiến gương mặt của cô gái nhỏ càng lúc càng thanh tú xinh đẹp.

Bầu không khí hài hòa.

Mãi nửa phút sau, Lục Kỳ chỉ vào bản thân mình: "Của em đâu?"

"Cậu không có phần."

Lục Kỳ: "..."

Liên tiếp chịu đã kích dữ dội, cậu ta buồn bực muốn chết.

Kiều Nhân bắt đầu bước vào tuần làm việc như thường lệ.

Thứ ba, cô và Lục Hạ theo thầy Vương đến thành phố bên cạnh.

Đêm hôm trước, thành phố này vừa xảy ra vụ nổ nhà máy hóa chất. Lúc Kiều Nhân nhận được điện thoại của thầy Vương, cô vừa mới chọn mắt không lâu. Chuông điện thoại vang lên trong căn phòng yên tĩnh giống như muốn đòi mạng.

Lúc chuông kêu đến tiếng thứ ba cô mới hé mắt ra, theo ánh sáng phát ra từ điện thoại mà sờ soạng. Vừa mới ấn nút nghe, giọng của thầy Vương nhanh chóng truyền tới từ đầu bên kia: "Tiểu Kiều, nửa tiếng trước khu Thiên Kiêu ở thành phố A xảy ra vụ nổ. Bây giờ em thu dọn một số đồ dùng cần thiết rồi cùng tôi đến đó một chuyến.

Chỉ hai ba câu đã nói rõ mọi chuyện với cô, giọng điệu cũng như đang thông báo đơn giản. Kiều Nhân lập tức bò dậy khỏi giường, cô vẫn còn đang mơ màng, vì thế nên đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Tiện tay với được quần áo là mặc vội lên người, kết quả mặc được một nửa mới phát hiện ra là mặc ngược, lúng túng ngay ra.

Kiều Nhân thờ dài, dứt khoát cởi quần áo ra đi vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh.

Đội cô thu xếp đồ đạc xong đã là một giờ sáng.

Trong tiểu khu yên tĩnh, đèn đường còn chưa tắt nhưng ánh sáng yếu hơn bình thường không ít. Kiều Nhân đi một mình trên đường, chưa được mấy bước đã thấy tối đến mức phát sợ.

May mà tiểu khu không quá lớn, Kiều Nhân bước nhanh hơn, chưa mất đến hai phút đã ra tới cửa.

Xe của tòa soạn dừng ven đường.

Kiều Nhân ngồi vào, vừa đóng cửa xe liền nghe thấy Lục Hạ vừa ngập vừa hỏi cô: "Tiểu Kiều, cậu có buồn ngủ không?"

Kiều Nhân hơi nghiêng người, từ từ dựa lưng vào ghế, "Vẫn ổn."

Vốn là rất buồn ngủ, nhưng rửa mặt bằng nước lạnh xong đã tỉnh táo hơn nhiều rồi.

Kiều Nhân nhìn ra ngoài cửa xe, sau đó cầm điện thoại mở Weibo lên xem.

Vụ nổ ở khu Thiên Kiều thành phố A quả nhiên lên hot search, nhưng vì thời gian khá muộn nên lúc này chỉ có một vài người đăng tin lên Weibo, bởi vậy độ hot cũng không cao. Từ khóa nằm ở cuối danh sách mấy phút, Kiều Nhân vừa load lại đã không thấy đâu nữa rồi.

Lục Hạ mở cửa kính xe ra, dùng gió lạnh bên ngoài khiến bản thân tỉnh táo, đợi tới lúc vào cao tốc mới nhớ ra hỏi: "Chuyện xảy ra lúc nào thế?"

"Weibo đầu tiên là lúc 12 giờ 17 phút," Kiều Nhân mở Weibo lúc này ra liếc nhìn, ấn vào tài khoản đăng bài, vừa nhấn tin riêng cho người đó vừa trả lời Lục Hạ, "Thời gian cụ thể chưa rõ."

Tin nhắn riêng tư vừa gửi đi, cô chờ 2, 3 phút người kia mới trả lời: [Hình như là khoảng 12 giờ 15, tôi vào nhà vệ sinh, sau đó cảm thấy như có động đất khiến tôi ngã từ trên bồn cầu xuống.]

Video chỉ khoảng 10 giây, Kiều Nhân xem đi xem lại, nhìn trong mười giây này có thể cảm thấy trời đất như đang quay cuồng.

Kiều Nhân vừa thuật lại thời gian vụ nổ xảy ra với Lục Hạ, còn chưa tới nửa phút, người đang cung cấp thông tin về hiện trường vụ nổ cho cô còn chưa nhấn tin lại, thì một tin nhắn trong wechat đã nhảy ra: [Đi đến hiện trường vụ nổ rồi à?]

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Là Kỳ Hàn Thanh nhấn tin đến.

Kiều Nhân liếc nhìn thời gian, đã là một giờ rưỡi sáng.

Cô gõ chữ trả lời "Vâng", mấy giây sau cảm thấy là lạ, lại gõ thêm một hàng chữ nữa: [Sao anh còn chưa ngủ?]

Đầu bên kia không đáp.

Kiều Nhân lại quay về weibo, xem lại đoạn video nhà máy hóa chất phát nổ.

2, 3 phút sau, Kỳ Hàn Thanh nhấn lại: [Vừa xuống máy bay.]

[Đi công tác ạ?]

[Ừ.]

[Sao không nói cho em biết?]

[Không phải đang nói cho em biết đây sao?]

Kiều Nhân không trả lời.

Nửa phút sau, Kỳ Hàn Thanh: [Vừa mới quyết định.]

Lúc tin nhắn đến, Kiều Nhân đang ở trên weibo xác nhận tình hình cụ thể tại hiện trường với người kia nên không trả lời anh ngay.

Đợi tới khi cô làm xong công việc đã là ba phút sau.

Lần này cô còn chưa kịp trả lời anh đã gọi điện tới, tiếng chuông vang lên chưa được hai giây, Kiều Nhân liền nghe máy.

Trong xe không có ai nói chuyện, lúc này rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng gió gào thét bên ngoài cửa sổ. Kiều Nhân dịch về gần cửa sổ xe, sau đó nghe được giọng anh ở đầu bên kia, xen lẫn âm thanh ồn ào người qua lại ở sân bay, "Đã đến chưa?"

Kiều Nhân nhìn ra bên ngoài một chút, cảm giác về phương hướng của cô không tốt lắm, vì thế nên chỉ nhìn hai giây đành lặp lại câu hỏi này với Lục Hạ.

Lục Hạ liếc nhìn bản đồ, "Còn hơn một tiếng nữa."

Kiều Nhân nói lại lời này với Kỳ Hàn Thanh.

Tiếng ồn ào ở đầu bên kia không ngơi nghỉ phút nào, anh hoàn toàn im lặng, Kiều Nhân cũng trầm mặc theo. Máy giầy sau, giọng nói trầm thấp của người kia truyền tới: "Chú ý an toàn."

Lúc cả đoàn Kiều Nhân đến hiện trường đã là hơn ba giờ sáng.

Rõ ràng vùng ngoại thành nửa đêm canh ba, nhưng hiện tại náo nhiệt như ở khu vực phồn hoa nhất trong thành phố.

Ở đây lửa vẫn không có xu hướng giảm bớt, toàn bộ xe trên đường gần như đều bị dồn ứ lại, có đội viên đội phòng cháy chữa cháy đang điều tiết các xe qua lại để thuận đường cho xe cứu thương đi.

Bởi vì sợ chắn đường nên thầy Vương đỗ xe ở cách đó hơn 1 kilomet. Đoạn đường này rõ ràng trống trải hơn nhiều, vừa đi vừa nhìn ra phía trước còn có thể thấy rõ ánh lửa đỏ rực giữa bầu trời đêm ở cách đó không xa.

Mấy người lái xe đến, trên đường đi đếm không xuể những người dân ở khu vực xung quanh bị thương, xe cứu thương chạy qua liên tục, cả con đường hỗn loạn, ồn ào.

Thầy Vương đi phía trước, bước chân càng lúc càng nhanh, vừa đi vừa dặn dò hai người họ: "Đội lát nữa Tiểu Lục phụ trách quay phim, Tiểu Kiều phụ trách giải thích tình hình ở hiện trường."

Lục Hạ đã mở camera ra, "Lát nữa trực tiếp livestream trên Weibo ạ?"

"Đúng, nhất định phải nhanh."

Vương Quân quay sang nhìn Kiều Nhân, "Tiểu Kiều, lát nữa khi em giải thích về hiện trường nhất định phải nói đơn giản, ngắn gọn, rõ ràng. Nói tình hình đơn giản nhất về vụ nổ, đừng xen vào bất kì nhận xét cá nhân nào."

Kiều Nhân nhớ Kỳ Hàn Thanh cũng từng nói với cô như vậy.

Đây dường như là tật xấu lớn nhất của Kiều Nhân, cô quá đặt nặng suy nghĩ cá nhân, nên đôi lúc không đủ sự khách quan.

Kiều Nhân thất thần mấy giây, mãi tới khi Vương Quân đưa tay chỉ ra gần đó, "Đông Tây Nam Bắc mỗi nơi đều phải đưa tin một lần."

Kiều Nhân định thần lại, gật đầu đáp.

Mấy người đã đến gần hiện trường.

Khi tới gần mấy ngôi nhà xung quanh hiện trường vụ nổ đều bị căng dây cảnh giới, lúc này chỉ có đội viên phòng cháy chữa cháy được phép đi vào. Lúc đi ra có người đang công người bị thương, có người đi tay không.

Kiều Nhân không mất thời gian thêm nữa, cầm micro Lục Hạ đưa cho đứng ở bên ngoài dây cảnh giới không xa, dựa vào phương hướng và tình hình đám cháy để thuật lại một cách khái quát.

Hiện tại hai người đang đứng ở hướng Đông Nam của vụ nổ, bởi tối nay có gió Tây Bắc nên lửa ở chỗ này gần như là yếu nhất, xe cứu hỏa và cứu thương đều ít hơn so với các khu vực khác.

Nhưng rốt cục vẫn là vụ nổ quy mô lớn, lửa mạnh hơn so với các vụ cháy bình thường không ít. Lúc này đội viên phòng cháy chữa cháy đang đứng trên một thang gác phun nước vào đám cháy, ngay phía sau cô vài mét. Chỉ đưa tin ngắn khoảng hai ba phút mà trên lưng cô đã đổ ra một tầng mồ hôi.

Luồng hơi nóng từ phía sau vẫn đang phả tới, muốn Kiều Nhân không nói ngắn gọn cũng không được.

Thậm chí cô còn thấy hiếm khi mình nói nhanh như vậy, chưa tới mấy phút đã tóm tắt xong tình hình ở phía bên này.

Sau đó camera đóng lại, Lục Hạ ho hai tiếng, nói: "Đúng là nóng quá, đợi mấy phút nữa chắc sẽ bị nướng chín mất!"

Kiều Nhân đưa tay sờ ra sau lưng, quả nhiên đã có chút nóng rát.

Lục Hạ còn muốn nói thêm vài câu, kết quả sau khi Kiều Nhân cầm máy ảnh chụp lại mấy bức quá trình cứu hộ liền kéo tay cô ấy: "Đi tiếp thôi."

Lục hạ: "Thật sự mỗi hướng đều phải đưa tin sao?"

Hướng Đông Nam đã nóng như vậy rồi thì Tây Bắc còn tới mức nào nữa?

Lục Hạ nghĩ tới nhiệt độ ở đằng kia, sợ run lên, "Tiểu Kiều, lúc tới đi du lịch Châu Phi cũng không nóng như vậy..."

"...."

Cô ấy còn có tâm trạng nói chuyện du lịch.

Khỏe miệng Kiều Nhân giật giật, khẽ cười một tiếng, cầm camera đi vòng theo đường cảnh giới lên xe lái đi tiếp, "Nhanh một chút, làm sớm xong sớm."

Lục Hạ thở dài, chậm nửa nhịp mới theo sau.

Trận nổ này cực kì mạnh.

Phạm vi lan rộng trong bán kính 800 mét từ nhà máy hóa chất đến các khu nhà dân lân cận, ngay cả xe cộ cũng không qua lại được. Kiều Nhân và Lục Hạ đi xung quanh các khu nhà dân gần đó, dạo một vòng lớn cuối cùng lúc đến được phía Tây Bắc đã là gần năm giờ sáng.

Sắc trời dần sáng, lửa bên này không hề có xu hướng giảm bớt.

Kiều Nhân vẫn đứng ở rìa đường cảnh giới đưa tin như trước. Lần này mới đứng được mấy giây, cả người cô đã như bị lửa bao bọc, không chỉ sau lưng mà ngay cả trước mặt cũng bị hơi nóng bao phủ, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên.

Cô cố gắng để tốc độ nói của mình không quá nhanh, sau khi nói mấy câu thuật lại hiện trường, Lục Hạ còn chưa tắt camera đi cô đã dựa vào cạnh xe hít một hơi.

Lục Hạ và cô đồng thời lùi ra xa, sau khi lùi được một đoạn, bỗng nhiên "Ồ!" một tiếng: "Tóc của cậu cũng bị đốt mất một đoạn rồi."

Kiều Nhân kéo đuôi tóc ra nhìn, quả nhiên đã bị nhiệt độ cao làm cho xoắn tít lại, giống như râu mèo bị hơi nóng.

Bên cạnh có một đội viên phòng cháy chữa cháy đẩy các cô lùi ra xa: "Tình hình bây giờ không ổn, mặc kệ các báo đã đưa tin xong chưa thì đều tránh xa ra."

Kiều Nhân cũng không quan tâm tóc mình bị đốt thành thế nào, nhanh chóng kéo Lục Hạ đi về phía khu vực an toàn.

Mười phút sau, hai người đi xa khoảng mấy trăm mét, Lục Hạ bị cô kéo đi rất nhanh sắp không thể thở nổi, vừa định đứng lại nghỉ ngơi mấy phút thì phía sau bỗng truyền tới một tiếng nổ lớn.

Lục Hạ vừa định ngồi xuống, lúc này lập tức sợ tới mức bật thẳng người dậy, cô ấy và Kiều Nhân liếc nhìn nhau: "Tình hình thế nào?"

Kiều Nhân nuốt nước bọt, vẻ mặt bình tĩnh, "Phát nổ lần thứ hai."

"...vài chương."

Lục Hạ vừa sợ vừa buồn, "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao," Kiều Nhân nhíu mày càng sâu, cả khuôn mặt cô đã đỏ không ít mồ hôi, lúc này bắt đầu chảy ròng ròng xuống. Kiều Nhân đưa ống tay áo lên lau, nhắc chân quay lại: "Quay lại thôi."

Lục Hạ dường như ngây người, đứng tại chỗ vài giây, dường như lấy hết quyết tâm, cắn răng đi theo.

Lần này so với vụ nổ đầu tiên còn phiền phức hơn.

Kiều Nhân và Lục Hạ không dám tới quá gần, chỉ đứng quay từ đằng xa, sợ tới mức tay cũng run lên.

Đội sau khi ghi chép lại toàn bộ hiện trường vụ nổ đã hơn bảy giờ sáng.

Vì quá vội nên lúc xuống cầu thang cô còn bị trượt chân một cái.

Weibo chính thức của tòa soạn đã đăng mấy chục bài liên tiếp.

Kiều Nhân và Lục Hạ đều sức cùng lực kiệt, trở lại xe vẫn chưa được nghỉ ngơi, vội vàng biên tập lại tin tức liên quan.

Vương Quân về sau hai người khoảng mấy phút, vừa mở cửa xe đã vội vàng nói: "Tòa soạn sắp xếp thêm mấy người tới đây."

Mất Lục Hạ nhất thời sáng lên: "Thầy Vương, chúng em có thể nghỉ ngơi ạ?"

Vương Quân: "Không thể."

Kiều Nhân ần ần mi tâm, cả đêm không ngủ, lúc này vấn đề không phải là có buồn ngủ hay không mà đầu óc hoàn toàn bị đơ, chậm nửa nhịp mới hỏi: "Đến bệnh viện ă?"

Vương Quân ở đằng trước liếc nhìn cô một cái, "Vì vậy hai người tranh thủ bây giờ nghỉ ngơi nửa tiếng đi."

Kiều Nhân và Lục Hạ bận rộn cả đêm, bị hơi nóng thiêu nửa ngày, dọc đường còn phải giúp đỡ mấy người vì sợ hãi bỏ chạy mà vấp ngã. Lúc này mặt mũi còn không được rửa, lấm lem chút bụi, nhìn qua giống y hệt như con mèo hoa.

Lục Hạ dựa lưng vào ghế, khóc không ra nước mắt.

Kiều Nhân khá hơn cô ấy một chút, đầu óc căng thẳng nửa ngày bình tĩnh lại một chút, lấy điện thoại ra xem mới phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Lúc này cô chỉ lo đưa tin, tất cả mọi việc khác đều bỏ qua nên không chú ý tới.

Trong mười mấy cuộc gọi nhỡ chỉ có một cuộc của Kỷ Hàn Thanh, vào lúc hơn năm giờ.

Còn lại tất cả đều là của Kỷ Niệm, từ sáu giờ cho đến mấy phút trước.

Cơ bản cứ năm phút lại gọi một lần, đúng giờ như chuông báo thức vậy.

Kiều Nhân gọi lại cho Kỷ Hàn Thanh trước nhưng không liên lạc được.

Cô gọi lại cho Kỷ Niệm, người này nghe máy rất nhanh, vừa nghe đã hỏi: "Tiểu Kiều, cậu đang ở đâu thế?"

"Ở khu Thiên Kiều thành phố A, đang trên đường đến bệnh viện."

"Không bị thương chứ?"

Kỷ Niệm hỏi thế, mắt cá chân Kiều Nhân liền cảm thấy đau. Cô nhú mày, không nhắc đến chuyện này: "Không sao."

Lúc này Kỷ Niệm mới yên tâm.

Kiều Nhân kinh ngạc: "Sao cậu dậy sớm thế?"

Kỷ Niệm: "Bị anh tố gọi dậy, cậu không sao là tốt rồi, tớ đi ngủ thêm một lúc đã."

Dừng một chút, trước khi cúp máy Kỷ Niệm lại dặn dò thêm: "Cậu chú ý cẩn thận."

Kiều Nhân đáp một tiếng, lúc này mới cúp điện thoại.

Cô gọi lại cho Kỷ Hàn Thanh lần nữa nhưng vẫn không liên lạc được.

Lần này Kiều Nhân dứt khoát khóa màn hình, nghe lời thầy Vương, dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại trước bệnh viện thành phố.

Dù sao phạm vi vụ nổ không nhỏ, người bị thương đều được nhân viên cứu hộ chia ra đưa đến các bệnh viện khác nhau nên bệnh viện thành phố không xuất hiện tình trạng chen lấn đông người.

Kiều Nhân và Lục Hạ theo sau Vương Quân, từ bác sĩ tới bệnh nhân rồi người nhà, phỏng vấn về tình hình bị thương mất hơn một tiếng.

Kiều Nhân chạy qua chạy lại mấy tầng lầu, mắt cá chân bên trái vì vận động nhiều mà càng đau hơn. Đợi tới khi hết bận, cô đã đau tới mức chết lặng.

Cô và hai người kia đã chia nhau ra, vừa cất máy ảnh đi định lê chân xuống dưới tầng, cánh tay đã bị người khác kéo lại.

Một giây sau, giọng đàn ông vang lên bên tai: "Hàn Thanh, cậu trực tiếp lên tầng ba đi."

Kiều Nhân tròn tròn mắt sau đó hơi cúi xuống liếc nhìn bàn tay đang nắm cánh tay mình, trắng trẻo, sạch sẽ, khớp xương rõ ràng. Tiến lên trên một chút là cổ tay áo trắng phau.

Người kia không giữ tay lâu, nhanh chóng thu về.

Điện thoại đã bị ngắt, anh ta cúi đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lười biếng và tùy hứng: "Khoa xương khớp ở tầng ba."

Kiều Nhân vừa ngẩng đầu, còn chưa nhìn rõ tướng mạo của anh ta thì bên cạnh đã có ý tá gọi anh ta: "Bác sĩ Đường, chủ nhiệm gọi anh qua."

Người kia cũng không vội, nghiêng đầu nhìn cô, "Bạn gái của Ký Hàn Thanh?"

Anh ta hơi cúi đầu, tầm mắt ngang với cô, nhưng khoảng cách không gần, "Thành niên chưa?"

Vừa dứt lời, ở cầu thang có giọng đàn ông vang lên.

Trầm thấp nặng nề, giọng điệu không được tốt lắm: "Đường Mộ Bạch, cậu làm gì thế?"

Lời của editor: Bác sĩ Đường vẫn ngửa đầu như mọi khi. Cứ làm như chú nhỏ Ký của chúng ta làm hại mầm non của đất nước không bằng, lại còn hỏi là đã thành niên hay chưa =))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Đường Mộ Bạch đúng là chẳng làm gì cả.

Khoảng cách của anh ta và Kiều Nhân vẫn nằm trong phạm vi an toàn, cách mấy chục centimet, ngay cả hô hấp cũng không hề trong cùng một không gian.

Nhưng lúc này Ký Hàn Thanh đang đứng phía dưới, góc độ khác nên nhìn thế vào cũng vẫn cảm thấy khoảng cách của hai người này quá gần rồi. Anh cau mày, dừng bước ở đó vài giây rồi mới từng nhịp từng nhịp đi lên cầu thang.

Đường Mộ Bạch đã thẳng người lại, hơi nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng cong lên khẽ cười: "Làm quen một chút."

Xem như là trả lời cho câu hỏi vừa rồi của Ký Hàn Thanh.

Trên người anh ta vẫn đang mặc áo blouse trắng, tay tùy tiện nhét vào trong túi áo, khẽ dựa lưng vào lan can cầu thang ở sau lưng nhìn Ký Hàn Thanh, lặp lại câu hỏi lúc này vừa hỏi Kiều Nhân một lần: "Thành niên chưa?"

Ký Hàn Thanh liếc nhìn cậu ta một cái, ngữ điệu lạnh nhạt: "Phí lời."

Y tá lúc này lại vội vàng chạy tới: "Bác sĩ Đường, buổi chiều có ca phẫu thuật, chủ nhiệm bảo anh mau đến văn phòng ông ấy."

Tốc độ nói của y tá này hơi nhanh khiến người ta có chút không nghe rõ, nhưng giọng nói vẫn nhỏ nhẹ.

Kiều Nhân quay sang liếc nhìn y tá cực kỳ dịu dàng kia, lúc quay đầu lại mới lần đầu tiên nhìn thấy tướng mạo của vị bác sĩ Đường này một cách rõ ràng. Tinh tế, đẹp đẽ.

Ngoại trừ bốn chữ này, nhất thời cô không thể tìm ra từ ngữ nào khác để hình dung.

Tướng mạo của Đường Mộ Bạch và Ký Hàn Thanh rõ ràng không cùng một loại, lúc anh ta cười khóe miệng cong lên, nhìn vừa dịu dàng vừa có phần ngả ngớn.

Kiều Nhân chăm chú nhìn thêm, người kia cũng không nhìn cô mà đáp lại y tá một tiếng. Vừa muốn đi làm việc thì bị Ký Hàn Thanh gọi lại: "Tiểu Bạch?"

Bước chân Đường Mộ Bạch hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn anh, "Khoa xương khớp ở tầng ba, ra thang máy rẽ trái."

Tầm mắt của anh ta lướt một lượt rơi xuống dưới mắt cá chân của Kiều Nhân thì dừng lại, "Không nên vận động mạnh."

Kiều Nhân: "..."

Hai tai cô nóng lên, tầm mắt vừa nhìn sang hơi khác, vai đã bị anh giữ lấy xoay người lại. Cả khuôn mặt cô đều vùi vào lồng ngực Ký Hàn Thanh, hoàn toàn thoát ra khỏi ánh mắt thâm sâu của Đường Mộ Bạch.

Một giây sau, giọng đàn ông vang lên trên đỉnh đầu: "Ví dụ như?"

Kiều Nhân: "..."

Giả bộ đứng đắn gì chứ.

Đường Mộ Bạch liếc nhìn anh, nói trắng ra: "Vận động trên giường."

"..."

Khoa xương khớp cách cửa thang máy không xa.

Sau khi đến tầng ba, ra khỏi thang máy đi thêm vài bước là có thể thấy được biển tên trên cửa.

Bởi vì bệnh viện là nơi công cộng, khoảng cách vài bước Kiều Nhân cũng không để Kỳ Hàn Thanh công cô. Động tác của cô tuy hơi chậm chạp, nhưng mượn lực trên cánh tay anh một chút cũng có thể bước đi được, Kiều Nhân vừa đi chuyển về phía trước vừa ngược mắt nhìn anh hỏi: "Anh đến lúc nào thế?"

Kỳ Hàn Thanh nhú mày: "Vừa xuống máy bay."

Không trách lúc cô gọi điện cho anh lại không cách nào liên lạc được.

Kiều Nhân lại hỏi: "Không phải anh đi công tác sao?"

Anh lại nhàn nhạt đáp: "Ừ."

Kiều Nhân còn muốn tiếp tục hỏi, há miệng còn chưa phát ra âm thanh thì Kỳ Hàn Thanh đã giơ tay gõ cửa phòng bác sĩ.

Bên trong nhanh chóng có người trả lời: "Mời vào."

Kiều Nhân bừa bãi, mấy vấn đề liên tiếp còn chưa kịp hỏi đành phải nén lại.

Bên trong phòng khám, vì các bộ phận hôm nay đều được điều đi hỗ trợ cho khoa cấp cứu nên lúc này cũng chỉ còn lại một bác sĩ trung niên trực.

Chân Kiều Nhân hiện tại đã không còn cảm thấy đau nữa, chỉ là cảm thấy không có chút sức lực nào. Bác sĩ bảo cô nâng chân lên nhưng mất nửa ngày mà cô không nhấc lên nổi. Cuối cùng bác sĩ vừa định giúp đỡ thì một bàn tay từ bên cạnh đưa ra, nhẹ nhàng nắm mắt cá chân của Kiều Nhân đỡ lên.

Bác sĩ vừa nhìn chăm chăm vào mắt cá chân sưng đỏ của cô vừa hỏi: "Sao lại sưng thế này?"

Kiều Nhân nghiêm chỉnh đáp: "Lúc xuống lầu bị trượt."

"Ồ khu Thiên Kiều đến à?"

Kiều Nhân gật đầu.

Bác sĩ cũng là người quan tâm tới tin tức xã hội, anh ta trực ban cả buổi cũng không được nói chuyện với ai, bỗng dưng tóm được một người biết tình hình: "Bên đó hiện tại thế nào rồi?"

Kiều Nhân lắc đầu, thật sự là cực kì hỗn loạn.

Cô đưa tay ấn huyệt thái dương, "Hơn năm giờ đã xảy ra vụ nổ thứ hai, lửa không có xu hướng giảm bớt."

Không chỉ không giảm mà ngược lại do có gió nên càng lúc càng cháy mạnh hơn.

Dân cư trong bán kính 2 kilomet từ hiện trường đã bắt đầu được sơ tán, chỉ sợ có thể xảy ra những vụ nổ tiếp theo.

Lúc Kiều Nhân và Lục Hạ rời khỏi hiện trường, tới gần khu dân cư gần đó không bị ảnh hưởng bởi sóng xung (xảy ra trong các vụ nổ) thì thấy một loạt già trẻ gái trai chạy tán loạn ra bên ngoài.

Có người mặc đồ ngủ, chân chỉ đi dép lê trực tiếp quần chân chạy ra ngoài.

Kiều Nhân vừa đi vừa phải tránh né né, không cẩn thận liền bị trượt chân.

Lúc đó cô cảm thấy không đau lắm, đi vài bước cũng không có chuyện gì. Kết quả không ngờ được là bong gân dần dần mới ngấm, tới lúc đến đây thì hoàn toàn phát tác.

bác sĩ thuận thực cầm bông tẩm cồn giúp cô tiêu độc, sau đó mới lấy thuốc cao Đông Y tiêu sưng giảm đau ra, khắp phòng đều là mùi vô cùng đáng.

Kiều Nhân nhăn mũi, hơi nghiêng đầu, lặng lẽ liếc nhìn Kỳ Hàn Thanh.

Anh hơi cau mày, mi mắt sụp xuống, đúng là không thể đoán được tâm tình gì.

Nhưng Kiều Nhân dễ dàng phát hiện ra tâm trạng của anh không hề tốt.

Từ lúc anh đi vào đến giờ không hề nói câu nào.

Từ đầu đến cuối đều là bác sĩ hỏi, Kiều Nhân đáp.

Sau khi bác sĩ hỏi tình hình vụ nổ xong mới quay trở lại tình hình vết thương của cô: "Bị trẹo chân từ lúc nào?"

Kiều Nhân lại liếc nhìn Kỹ Hàn Thanh, giọng đề nén càng lúc càng nhỏ: "Hai tiếng rồi..."

Lời vẫn chưa nói hết, người bên cạnh liếc nhìn sang.

Kiều Nhân ngồi trên giường bệnh, Kỹ Hàn Thanh ngồi trên chiếc ghế ở cạnh đầu giường. Anh hơi cúi đầu, vừa ngước mắt lên, đường viền trên hai mí mắt dường như hằn sâu hơn bình thường không ít.

Có thể là vì mấy ngày qua quá bận rộn, râu dưới cằm anh đã nhô ra một chút, ngắn ngắn nhàn nhạt.

Bốn mắt nhìn nhau, Kiều Nhân càng lúc càng cảm thấy chột dạ,

Đặc biệt là vị bác sĩ trung niên bên cạnh còn giống như thêm mắm dặm muối hỏi: "Bây giờ mới chịu đến đây, hai tiếng trước đã làm gì?"

Bác sĩ cau mày, kết hợp với giọng điệu nghiêm khắc khiến Kiều Nhân sợ tới mức rụt về phía đầu giường.

Chân mày Kỹ Hàn Thanh nhíu chặt hơn, rốt cục mở miệng nói chữ đầu tiên kể từ lúc tiến vào phòng bệnh đến giờ: "Đau?"

Kiều Nhân gật đầu, rồi lại nhanh chóng lắc đầu.

"Không đau lắm."

"Đây là đau quá mức rồi."

Bác sĩ tiếp tục bôi thuốc lên mắt cá chân của cô, "Hôm nay về ngủ một giấc..."

Kiều Nhân ngước mắt nhìn, "Là sẽ ổn?"

Bác sĩ lạnh lùng hừ một tiếng, "Tuyệt đối cô sẽ đau tới mức không cần cái chân này nữa."

Kiều Nhân: "..."

Nói thì lâu nhưng xảy ra thì rất nhanh.

Bác sĩ vừa nói xong, mắt cá chân Kiều Nhân lại như bị kim châm một hồi, nhói lên vài giây.

Kiều Nhân nhíu mày, không dám lên tiếng phản bác.

Sau mười phút, rốt cục Kiều Nhân được bác sĩ dặn dò và băng bó xong xuôi.

Cô bị bác sĩ dọa một hồi, chân trái hoàn toàn không dám cử động nữa. Lúc đi ra ngoài cũng không dám bước đi, kéo ống tay áo của Kỹ Hàn Thanh muốn trèo lên lưng anh.

Tâm trạng Kỹ Hàn Thanh hôm nay không được tốt, nhưng không từ chối cô, không nói lời nào cồng cô ra khỏi phòng bệnh.

Lúc đến cửa thang máy, Kiều Nhân rất tự giác chủ động đưa tay ấn nút xuống. Sau khi vừa giữ nút khoảng hai giây, cô liền hối hận rồi. Đáng lẽ cô nên ngoan ngoãn đợi, sau đó chờ Kỹ Hàn Thanh mở miệng nhắc nhở thì mới ấn nút.

Nửa ngày trời, Kiều Nhân nhắm tính trên đầu ngón tay mới chỉ nghe thấy anh nói đúng bảy câu. Trong đó hơn một nửa đều là không nói với cô.

Kiều Nhân biết anh tức giận trong lòng, hơn nữa cơn giận này nhất định không phải tới do bác sĩ Đường ban nãy.

Nhìn hai người này nói chuyện, Kiều Nhân cũng biết quan hệ của họ không tệ, không thể xuất hiện tình huống ăn giấm chua được.

Sau khi loại trừ các khả năng, vậy chỉ còn lại một cái có độ khả thi cao nhất.

Tám phần là do hôm nay lúc cô đưa tin đã dày vò cổ chân mình.

Kiều Nhân nhích lại gần phía trước, ghé sát vào tai anh nhỏ giọng gọi: "Chú nhỏ."

Kỹ Hàn Thanh không để ý đến cô.

Lần này Kiều Nhân dứt khoát không đưa tay ấn nút thang máy nữa, cửa thang máy đóng lại sau đó lặng lẽ dừng ở tầng ba không di chuyển.

"Đã hết đau rồi."

"Vậy thì đứng xuống tự đi."

"..."

Mặc dù lời nói này không có ý tốt gì nhưng ít nhất thì cũng chịu nói chuyện với cô rồi.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, duỗi tay ôm cổ anh càng chặt hơn, "Anh vẫn tức giận phải không?"

Anh trả lời: "Ừ."

"..."

Cầm Kiều Nhân đề lên vai Kỳ Hàn Thanh, nghiêng đầu nhìn anh.

Đường nét trên gò má anh vừa rõ ràng, vừa mạnh mẽ. Kiều Nhân nhìn chăm chăm hai giây, lúc này không biết dưới tầng có ai bấm thang máy, thang máy bắt đầu chạy xuống dưới.

Kiều Nhân mỉm môi: "Anh nhìn em đi."

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt, nửa giây sau, anh vừa quay đầu sang môi đã bị một cảm giác ấm áp ngọt ngào đặt lên.

Đúng lúc đó, "Ting" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Một giây sau, cô nghe thấy ngoài cửa thang máy có người nhẹ nhàng phì cười một tiếng: "Tôi vừa nói cái gì?"

Đại não Kiều Nhân hoạt động trong chớp mắt, sau đó như bị điện giật rời khỏi môi Kỳ Hàn Thanh. Mặt cô nóng lên, lại trốn trên lưng anh một hồi.

Trong tay Đường Mộ Bạch còn cầm theo bệnh án, chỉ nhìn bọn họ vài lần rồi dùng chiếc bút vạch lên giấy mấy nét, "Hàn Thanh, cậu có thể kim chế một chút không?"

Kiều Nhân: "..."

Lần này đúng ra không phải là Kỳ Hàn Thanh nên kim chế.

Cô gục đầu càng ngày càng thấp hơn.

Kỳ Hàn Thanh liếc nhìn cậu ta, dường như trách cậu ta làm hỏng chuyện tốt của mình, giọng điệu mất kiên nhẫn nói: "Có vào hay không?"

"Không quá rầy hai người."

Kỳ Hàn Thanh cũng không nhiều lời, nghiêng đầu nhìn Kiều Nhân: "Đóng cửa."

Kiều Nhân lập tức đưa tay đóng cửa.

"Ấn tầng hầm."

Ngón tay Kiều Nhân chuyển tới nút tầng hầm, vừa thu tay lại liền nghe thấy Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Ngoài chân ra còn chỗ nào đau không?"

Kiều Nhân lắc đầu, sau khi nhận ra là mình đang ở phía sau thì chậm chạp nói: "Không có."

Cũng không thể nói là hoàn toàn không có.

Dù sao hiện tại trên lưng cô vẫn còn cảm giác như bị cháy nắng khi đi biển, hơi ngứa ngáy lại hơi đau. Nhưng những thứ này đều là chuyện nhỏ, lúc này Kiều Nhân không dám tự kể cổ vào đao, tránh nặng tìm nhẹ nói thêm: "Tóc bị đốt một chút."

Cánh tay đang ôm hai chân cô siết chặt lại.

Kiều Nhân lập tức nói: "Vừa đúng lúc em muốn đi cắt tóc..."

Kỳ Hàn Thanh hừ một tiếng.

Cô đúng là nghĩ thoáng thật.

Thang máy sắp xuống đến nơi.

Dưới tầng hầm không thấy được ánh mặt trời, tất cả bài đồ xe đều là ánh sáng từ bóng đèn có chút chói mắt. Kiều Nhân nhắm mắt, sau khi thích ứng được với ánh sáng mới hỏi tiếp: "Sao đột nhiên anh lại đến đây, vì thấy tin tức vụ nổ lần hai à?"

"Ừ."

Kiều Nhân cũng không hỏi anh thấy tin ở đâu.

Weibo của tòa soạn bọn họ mỗi ngày đều có mấy triệu lượt xem, cũng không phải dùng để trang trí. Kỳ Hàn Thanh làm nghề này, quan tâm những việc như vậy là không thể bình thường hơn.

"Công việc bên kia giải quyết xong chưa?"

Kiều Nhân hỏi xong, cảm thấy bản thân không được thông minh cho lắm.

Lúc Kỳ Hàn Thanh trên máy bay tới khi hạ cánh xuống mặt đất chưa tới một tiếng đồng hồ. Kiều Nhân chớp mắt, vừa định tự hỏi tự trả lời thì điện thoại di động trong túi liền vang lên.

Đây là tiếng chuông mà trước đó vì ngày cô đặc biệt cài đặt, bình thường giống như âm thanh của thiên nhiên, nhưng lúc này vang lên lại gần như muốn đòi nợ.

Xong.

Kiều Nhân vuốt nước bọt, "Mẹ của em gọi điện tới rồi."

SPOIL Chương 73:

"Chú nhỏ, anh giúp em nghĩ xem nên làm thế nào bây giờ, được không?"

"Không nghĩ ra được."

"Kỳ Hàn Thanh..."

"Kỳ... Kỳ ca ca."

"Hàn Thanh ca ca..."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Tổng nữ sĩ gọi cho cô vào lúc này, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là không có chuyện gì tốt đẹp.

Kiều Nhân không muốn đưa tay lấy điện thoại trong túi, nín thở nghe tiếng chuông điện thoại kêu mãi tới khi bị đầu bên kia ngắt máy. Bên tai lại trở về yên tĩnh, cô nhẹ nhàng mím môi, "Làm sao bây giờ?"

Anh liếc mắt nhìn cô: "Làm sao?"

"Nhất định mẹ em nhìn thấy video em đưa tin hiện trường vụ nổ rồi."

Kiều Nhân nghĩ tới đây đã cảm thấy khóc không ra nước mắt, lúc nói chuyện giọng cũng trở nên có chút nức nở, "Anh cũng biết bà đặc biệt không cho em theo mạng xã hội..."

Việc này nếu để Tổng nữ sĩ biết, khẳng định lúc đó sẽ không phải chỉ cảm râm vài câu nữa.

Tính cách của Tổng nữ sĩ rất nóng nảy, nói không chừng sẽ trực tiếp bắt cô từ chức.

Nghiêm trọng hơn thì sau cô cũng khó cần nghĩ đến nghề phóng viên này nữa.

Tổng nữ sĩ rất cưng chiều cô, đặc biệt là mấy năm Kiều Nhân không lớn lên bên cạnh bà, sau khi đón cô về sống cùng chỉ hận không thể hái cho cô cả mặt trăng trên trời. Bao nhiêu năm qua thậm chí bà chưa từng nói quá nặng lời với cô.

Nhưng những thứ này đều là khi không chạm tới giới hạn của bà.

Phóng viên xã hội chính là giới hạn của Tống nữ sĩ.

Trong lòng Kiều Nhân hiểu rất rõ điều này. Cũng bởi vì hiểu rõ nên cô mới cảm thấy buồn bực, giọng mũi đã nặng hơn lúc nãy: "Nếu như mẹ em biết, em cũng khỏi cần sống nữa..."

Lời nói này tuy phóng đại nhưng thực tế cũng chẳng kém như vậy nhiều.

Kỷ Hàn Thanh công cô đi về phía trước, bước chân ngừng lại. Trầm mặc vài giây, anh hỏi: "Là vì cha em sao?"

Viên mắt Kiều Nhân nóng lên, trầm thấp đáp.

Đã lâu cô không thể nghe được hai chữ "ba ba" này, vừa nghe liền như phản xạ có điều kiện, tất cả mọi oan ức và không cam lòng đều dâng lên rồi hóa thành nước mắt.

Kiều Nhân khẽ nhắm mắt lại, yên tĩnh thật lâu mới khẽ nói: "Cha em trước đây lúc làm phóng viên xã hội, có lần nhận được tin báo của một người phụ nữ trung niên, nói là trong núi có một làng lừa bán phụ nữ. Ông và mấy đồng nghiệp đã lái xe suốt đêm để đi tìm hiểu tình hình. Sau đó vừa ra khỏi làng đột nhiên xảy ra sự cố, vừa lái xe ra tới công thôn đã bị một nhóm dân làng chặn lại."

Tình huống cụ thể cô cũng không rõ lắm.

Chỉ biết rằng sau khi Kiều Uyên trở về cả người đầy vết thương, manh mối và chứng cứ thu thập được trước đó cũng không còn nữa.

So với việc trắng tay trở về còn thảm hại hơn nhiều.

Lúc đó Tống nữ sĩ nhìn thấy gương mặt sưng húp của Kiều Uyên, tức giận đến mức dẫn Kiều Nhân về thẳng nhà ngoại.

Hơn nữa còn đi hơn một tháng liền.

Lúc còn trẻ tính tình của Tống Văn rất không tốt, ở Tống gia một tháng cuối cũng vẫn không thể bình tĩnh được, sau khi trở về nhà liền đưa cho Kiều Uyên hai lựa chọn...

Hoặc là bỏ công việc phóng viên xã hội, hoặc là ly hôn.

Sau đó Kiều Uyên chọn về thứ nhất.

Chỉ là chuyển từ phóng viên xã hội sang một nghề càng nguy hiểm hơn.

Ông giấu Tống nữ sĩ chạy đi làm điều tra chuyên sâu.

Sau này Kiều Nhân và Tống nữ sĩ mới biết chuyện, Kiều Uyên giấu rất tốt. Nếu không phải có một lần điều tra bí mật ở nhà xưởng bị đối phương lái xe đuổi theo, xảy ra tai nạn trên cao tốc thì có lẽ phải một thời gian lâu nữa Tống nữ sĩ mới phát hiện ra.

Lúc đó Tống nữ sĩ tức giận tới mức suýt ngất đi, lần này bà tính tảo rất nhanh, chưa tới hai ngày đã đưa ra một bản thỏa thuận ly hôn.

Tính tình của Kiều Nhân là giống Kiều Uyên nhiều hơn một chút.

Đều biết tiền trăm hậu tấu, giấu trời qua biển.

Sau đó đợi tới ngày bị bại lộ, tuyệt đối sẽ là một trận mưa máu gió tanh.

Tim Kiều Nhân đập nhanh hơn ban nãy một chút, lúc nói chuyện dường như giọng nói cũng mang theo tiếng tim đập "thình thịch", "Chú Hứa của em... Cũng chính là cha của anh Thần Phong, sau lần tai nạn xe cộ kia liền đổi nghề không làm mảng xã hội nữa."

"Mẹ của em nhìn thấy nhiều nguy hiểm bất đắc dĩ của phóng viên xã hội nên vẫn luôn có thành kiến rất lớn với phóng viên xã hội, nói gì cũng không chịu để em làm..."

Kiều Nhân càng nói càng cảm thấy hoảng hốt, giọng càng về sau càng nhẹ nhàng hơn. Cô mím chặt môi, dùng sức thở dài một hơi, chân nhẹ nhàng đá một cái sượt qua bên chân anh, "Lát nữa em phải nói với mẹ em thế nào đây?"

Cách một chiếc quần Tây, chân Kỷ Hàn Thanh bị cô sượt qua hơi buồn buồn. Anh nhẹ nhàng cau mày, nghiêng đầu nhìn cô.

Kiều Nhân đang nằm nhào trên vai anh cắn ngón tay, đôi mắt to hiện lên lớp nước, mờ mịt ẩm ướt, xem ra càng ngày càng tui thân cho cha mình.

Yết hầu Kỷ Hàn Thanh chuyển động, "Em nghĩ xem nên làm gì bây giờ?"

Kiều Nhân tiếp tục cắn ngón tay, không nói lời nào.

Kỷ Hàn Thanh tiến lên phía trước nửa bước, nhẹ nhàng hát cảm, "Mở cửa."

Kiều Nhân tủi thân như vậy, toàn bộ cơn giận của anh đọng lại từ sáng đến giờ đều tiêu tan hết.

Không hiểu vì sao lại biến mất không còn hình bóng.

Kỷ Hàn Thanh nâng tầm mắt, thoáng nhìn thấy Kiều Nhân nhăn nhó mở cửa xe, khéo môi anh nhẹ nhàng cong lên. Sau khi đặt người trên lưng ghế vào ghế phụ mới liếc nhìn cô một cái, "Lừa bà ấy?"

Kiều Nhân nghĩ vài giây, sau đó gật gật đầu.

Cô nghĩ nếu có thể giấu thêm một ngày thì giấu một ngày, tuy rằng sớm muộn gì bão táp cũng sẽ đến nhưng ít ra nếu muộn một ngày thì cô có thể sống thêm một ngày.

Vấn đề chính là...

Khéo miệng Kỷ Hàn Thanh cong lên càng rõ ràng hơn, "Giấu thế nào?"

Kiều Nhân: "Em cũng không biết."

Tổng nữ sĩ là một người khôn khéo, kiếm có căn bản không thể lừa bà được.

Kiều Nhân giờ tay nắm tóc, lúc thả tay xuống liền thuận thế kéo lấy bàn tay Kỷ Hàn Thanh đang đặt bên cạnh chỗ ngồi của cô. Cô ngẩng đầu nhìn anh, sương mù trong đáy mắt vẫn chưa tan hết: "Chú nhỏ, anh giúp em nghĩ em nên làm thế nào bây giờ, được không?"

Kỷ Hàn Thanh liếc cô một chút, rút tay mình ra khỏi tay Kiều Nhân, sau đó anh đứng thẳng người, nhàn nhạt đáp: "Không nghĩ ra được."

Kiều Nhân: "..."

Anh thu lại tầm mắt không nhìn cô nữa, vừa muốn giúp cô đóng cửa xe lại, Kiều Nhân liền đưa tay ngăn cản, "Kỷ Hàn Thanh..."

Sau đó động tác của Kỷ Hàn Thanh dừng lại, vừa mới cúi xuống nhìn, Kiều Nhân lập tức bối rối, "Kỷ... Kỷ ca ca."

Anh cụp mắt nhìn cô, không phản ứng.

Kiều Nhân cực kì cuống quýt, nhú mồm, "Hàn Thanh ca ca..."

Vẫn không có phản ứng.

Kiều Nhân hoàn toàn không biết nên làm thế nào, vẻ mặt vừa xịu xuống liền nghe thấy giọng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu: "Cũng không phải là không có cách."

Mắt Kiều Nhân sáng lên, ngược mắt nhìn anh, "Cách gì?"

"Lát nữa nói cho em biết."

Kiều Nhân cau mày, không tin mấy.

Anh lại cúi người xuống, sau khi mắt đối mắt với cô mới giờ tay vén mái tóc rối của cô ra sau tai.

Sau đó anh mở miệng, nhẹ nhàng tự nhiên nói vài chữ: "Ngoan đi."

Kỷ Hàn Thanh nói xong câu đó thì không nhìn cô nữa, thu tay về ngồi dậy đóng cửa xe cho cô.

Toàn bộ quá trình nét mặt anh không hề thay đổi, mãi tới khi vòng sang phía ghế lái khéo miệng mới nhẹ nhàng cong lên.

Đáng tiếc Kiều Nhân không nhìn thấy. Bên tai cô tất cả đều là hai chữ "Ngoan đi." của Kỷ Hàn Thanh, vừa dịu dàng vừa mềm mại. Mãi tới khi tiếng đóng cửa vang lên cô mới phản ứng được, quay sang hỏi anh: "Em không ngoan à?"

"Mấy hôm nay không thật sự ngoan ngoan lắm."

Kiều Nhân: "..."

Đại khái là chỉ chuyện hôm nay chân cô bị thương.

Kiều Nhân mím môi, không nói.

Lần này tới Tây Thành công tác, dựa theo tình hình vụ nổ thì lịch trình không dưới ba ngày.

Sáng nay tòa soạn đã đặt một khách sạn gần đó, lúc này Kỳ Hàn Thanh đang đi ra ngoài nói chuyện với Vương Quân nên trong phòng chỉ còn lại hai người Kiều Nhân và Lục Hạ.

Kiều Nhân ngồi trên giường khách sạn, còn Lục Hạ đang xoay 360 độ xem cái chân bị quần mấy lớp băng gạc của cô.

Vừa xem vừa kinh ngạc.

Lục Hạ: "Tiểu Kiều, sao cậu lại sưng như cái bánh ú* thế này?"

Kiều Nhân: "..."

Cô chẳng muốn trả lời loại vấn đề nhảm chán này.

Lục Hạ vẫn đang nói nhảm bên cạnh.

Kiều Nhân cũng không bận tâm mấy, Lục Hạ nói chuyện bên cạnh, cô cầm điện thoại lên lướt weibo của tòa soạn.

Một chuỗi mấy chục tin, có sáu, bảy tin đều là video của cô.

Lúc đó Kiều Nhân không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái, bây giờ nhìn lại video mà Lục Hạ quay, vẻ mặt cô lúc đó không được xem là tốt. Gương mặt nhăn nhó, mồ hôi trên mũi và trán thành giọt chảy xuống, tóc cũng rối tinh rối mù.

Cả khuôn mặt đều đỏ ửng một cách bất thường.

Màu sắc giống như lợn sữa quay vừa ra lò.

Không nỡ nhìn thẳng.

Chính Kiều Nhân xem cũng cảm thấy nóng.

Mở bình luận ra xem, quả nhiên bên dưới có một đồng bầy tỏ sự đau lòng và an ủi cô.

Trong đó có một cái cực kì bắt mắt, nhận được nhiều like nhất.

Trúng trắng cà chua không muốn cà chua: [Tiểu tỷ tỷ tuy không xinh đẹp nhưng trái tim là xinh đẹp nhất.]

Kiều Nhân: "..."

Cũng không biết là khen cô hay tổn thương cô nữa.

Kiều Nhân thoát Weibo ra.

Chưa được vài giây, Lục hạ rút cục cũng tham quan xong cái bánh tét trên chân cô, cười híp mắt hỏi: "Tiểu Kiều, trưa nay muốn ăn gì? Tớ xuống mua."

Kiều Nhân nhìn chăm chăm cái chân mình, mặt không hề cảm xúc, "Bánh ú."

Lục Hạ: "...Thật sự?"

Kiều Nhân gật đầu, "Thật."

Lục Hạ nhìn cô như bị khiêu khích, cũng không dám hỏi tiếp nữa, cầm tiền đi ra khỏi phòng khách sạn. Không được nửa phút, cửa phòng bị đóng lại "ầm" một tiếng.

Cuộc gọi thứ hai của Tổng nữ sĩ, lúc này gọi tới.

Chuông điện thoại gần như vang lên cùng một lúc với tiếng đóng cửa, Kiều Nhân liếc đôi môi có chút khô khốc, rút cục không dám trốn tránh nữa, cầm điện thoại lên nghe.

Một giây sau, giọng Tổng nữ sĩ truyền tới: "Còn biết đường nghe điện thoại?"

Giọng bà vẫn được xem là bình tĩnh.

Nhưng nếu nghe thật kỹ thì có thể nhận ra ý kìm nén và tức giận trong đó.

Kiều Nhân: "Vừa nãy con không nghe thấy..."

Đầu bên kia dường như không muốn nghe cô nói linh tinh, không đợi cô nói hết câu đã chen ngang: "Đang ở chỗ nào Tây Thành?"

"Mẹ..."

"Nói cho cẩn thận."

Tổng Vân vừa nghe đã nổi nóng, Kiều Nhân cũng không dám chọc giận bà thêm nữa, lí nhí đáp: "Khách sạn Hào Đức."

"Số phòng."

"3103."

Nói câu này xong, đầu bên kia một lúc không nói gì.

Sau khi "cạch" một tiếng, Tổng nữ sĩ cúp máy.

Trong lòng Kiều Nhân rối loạn, gọi điện lại cho bà, chuông kêu hai tiếng đã bị ngắt máy.

Tay trái Kiều Nhân siết chặt điện thoại, tay phải đưa lên ấn số nhưng dừng một hồi lâu cũng không dám bấm gọi.

Cứ giằng co như vậy cho tới khi cửa phòng khách sạn bị đẩy ra.

Kiều Nhân không cần nhìn cũng biết là ai, cặp lông mày thanh tú của cô hơi cau lại, nhìn màn hình điện thoại đang bật sáng.

Số điện thoại của Tổng nữ sĩ cực kì bình tĩnh nằm trên đó, một chút chuyển động cũng không có.

Rốt cục Kiều Nhân ngược mắt, "Hình như mẹ của em đến rồi."

Cuối cùng vẫn là mẹ con ruột thịt, Tổng nữ sĩ gọi điện tới, dù không nói rõ ràng nhưng Kiều Nhân có thể đoán được bảy, tám phần.

Ngay trước mặt, người đàn ông mặc áo sơ mi, âu phục, cổ tay áo được cài lại chỉnh tề.

Kiều Nhân nhìn anh vài giây, sau đó thấy anh nhẹ nhàng gật đầu: "Anh biết."

Anh gợn tay liếc nhìn đồng hồ, "Nên đến nơi rồi."

Tim Kiều Nhân nhảy một nhịp, "Mẹ em gọi điện cho anh rồi à?"

Anh tiếp tục gật đầu, rất nhẹ nhàng: "Bà không gọi điện được cho em nên đã gọi cho anh."

Đầu óc Kiều Nhân rối tinh rối mù.

Cô còn chưa nghĩ ra nên đối phó với Tổng nữ sĩ thế nào, anh đã đi đến bên cạnh giường, tiện tay kéo cái ghế lại gần ngồi đối diện với cô rồi nói từng chữ rõ ràng: "Anh bảo bà ấy tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Câu nói này của Kỷ Hàn Thanh giống như sấm sét giữa trời quang, ầm ầm truyền đến bên tai Kiều Nhân.

Kiều Nhân bị làm cho hoa mắt chóng mặt, nửa ngày mới phản ứng kịp: "Anh bảo mẹ em đến đây làm gì?"

Cô vốn chỉ hận mấy ngày này không thể biến mất khỏi tầm mắt của Tổng nữ sĩ, như vậy chỉ ít cũng có thể có mấy ngày yên tĩnh. Kết quả lần này thì tốt rồi, không chỉ không được yên, cô còn bị Kỷ Hàn Thanh đẩy đến trước mặt Tổng nữ sĩ.

Mí mắt Kiều Nhân nháy một cái, trực giác của cô cho thấy chiều hôm nay không thể sóng yên biển lặng được rồi. Lông mày cau lại, sau đó không đợi cô lặp lại lần thứ hai, Kỷ Hàn Thanh đã hỏi ngược lại: "Không phải em bảo anh nghĩ cách cho em sao?"

"..."

Kiều Nhân hoàn toàn không biết đây rốt cục là cách chó má gì.

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt, nửa người trên hơi nghiêng sát về phía cô. Tầm mắt hai người ngang nhau, khoảng cách cũng gần lại.

Một giây sau, Kiều Nhân nghe thấy anh mở miệng hỏi: "Định lúc nào sẽ nói với mẹ em?"

Kiều Nhân nhìn vào đôi mắt anh đến thất thần, giọng nói cũng như bị đầu độc, càng lúc càng nhẹ nhàng và dịu dàng, "Nói gì ạ?"

Cô tưởng ý của Kỷ Hàn Thanh là khi nào sẽ nói thẳng với Tổng nữ sĩ chuyên phóng viên xã hội này, kết quả ba chữ vừa thoát ra, câu trả lời của anh liền phủ nhận hoàn toàn suy đoán của cô.

Anh nói: "Anh."

Nói về anh.

Nói cái gì về anh?

Kiều Nhân căn bản không cần mất nhiều công sức suy nghĩ đã biết anh có ý gì.

Hô hấp của cô hơi ngừng lại, vấn đề này... Cô cũng không biết.

Thân phận của cô và Kỷ Hàn Thanh vẫn bày ra đó, ít nhiều gì sẽ có chút ảnh hưởng.

Đặc biệt là đối với Kiều Nhân, cô càng phóng đại ảnh hưởng đó lên vài lần.

Nhưng trong lòng cô hiểu rõ, như vậy là không công bằng đối với Kỷ Hàn Thanh.

Hoặc phải nói là, quá không công bằng.

Kiều Nhân thở dài một hơi, tầm mắt vẫn đắm chìm vào đôi mắt anh. Một giây sau, cô trùng mắt hỏi: "Anh muốn khi nào?"

Vừa dứt lời, điện thoại nhẹ nhàng rung lên một hồi.

Có người nhắn tin wechat cho cô.

Điện thoại của Kiều Nhân sáng lên vài giây, cô còn chưa kịp cúi đầu xem nội dung thì tay anh đã giữ lấy cằm cô, sau đó nhẹ nhàng nâng lên.

Đầu ngón tay của anh lạnh lạnh, hình như còn mang theo một vài vết chai nho nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô. Kiều Nhân thậm chí còn chưa hiểu rõ ý đồ của anh, mùi hương bạc hà mát lạnh trên người anh đã đột nhiên ập xuống.

Kỷ Hàn Thanh cứ thế không hề báo trước hôn xuống.

Hơi thở của Kiều Nhân trong nháy mắt tràn ngập mùi hương của anh, hô hấp của cô cũng ngừng lại nửa giây, sau đó trở nên gấp gáp.

Kỷ Hàn Thanh hôn không sâu.

Giống như một nụ hôn đơn giản, thuần khiết, cũng không hề có bất kì sự xâm nhập nào, lướt qua rồi thôi.

Đầu lưỡi anh không có ý tiến vào, chỉ nhẹ nhàng liếm một vòng quanh môi Kiều Nhân, từng chút từng chút phác họa lại hình dáng môi cô, vừa tí mỉ vừa dịu dàng.

Nhưng Kiều Nhân lại cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Sợ hãi xuất phát từ tâm lý mơ hồ, tim Kiều Nhân đập càng lúc càng nhanh. Cô nuốt nước bọt, mỗi sợi lông trên người dường như đều dựng đứng lên, lỗ chân lông dường như đều nở ra.

Mí mắt phải của cô nháy lần thứ hai, sau đó còn chưa kịp bình tĩnh lại, cô nghe thấy tiếng thê từ mở cửa phòng.

Cực kì nhỏ.

Nhỏ đến mức ban đầu Kiều Nhân không biết đó là âm thanh gì.

Hai người vẫn duy trì tư thế hôn môi không nhúc nhích, mãi tới khi cửa phòng khách sạn bị đẩy ra, yên tĩnh trong nháy mắt, đột nhiên có tiếng nói truyền đến.

"Hai đứa đang làm gì thế hả?"

Giọng nói này không thể quen thuộc hơn.

Trong nháy mắt đại não của Kiều Nhân giống như vừa bị thứ gì đó ép xuống trạng thái ngưng trệ. Màng nhĩ của cô căng lên ong ong như tiếng nhịp tim đập.

Cũng ngay trong một giây, Kiều Nhân phản ứng rất nhanh, một tay chống xuống giường tách ra khỏi đôi môi của Kỳ Hàn Thanh.

Trước khi lùi về phía sau, cô nghe thấy Kỳ Hàn Thanh khẽ nói ra hai chữ...

"Hiện tại."

Gò má cô ửng hồng, không biết là vì bị hôn tới không thở nổi hay là vì ngượng ngùng do bị người đằng sau cắt ngang.

Kiều Nhân rút về phía đầu giường, tầm mắt mơ hồ không cố định, không dám dừng trên người đang đứng trước cửa, giọng cũng rất khẽ: "Mẹ..."

Tổng nữ sĩ là đi theo Lục Hạ đến, hai người đứng ở cửa, tư thế giống nhau nhưng vẻ mặt hoàn toàn khác biệt.

Lục Hạ trợn mắt há miệng, nhanh chóng tự giác lùi về phía sau nửa bước: "Dì Tổng, mọi người nói chuyện xong gọi cháu là được."

Tình hình thật sự không ổn, Lục Hạ vô cùng nhanh trí rời đi, trước khi đi còn đặc biệt giúp họ đóng cửa lại.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, khắp phòng yên tĩnh.

Về mặt của Tổng nữ sĩ càng lúc càng không tốt.

Vốn bà đến khôi phục tội chuyện phóng viên xã hội của Kiều Nhân, kết quả vừa nhìn thấy màn này, phóng viên xã hội chó má gì đó đều bị bà quên sạch.

Trong đầu Tổng nữ sĩ hiện tại tràn ngập hình ảnh hôn môi của Kỳ Hàn Thanh và Kiều Nhân.

Một người xưng hô anh em với chồng bà, lại hôn con gái bảo bối của bà!

Tổng nữ sĩ cố gắng để cho con giận trong lòng ngực mình không thể hiện ra quá rõ ràng, sau khi hít sâu mấy lần mới mở miệng: "Vừa nãy là mẹ nhìn nhầm sao?"

Kiều Nhân rút rề ở đầu giường, xoắn xuýt hai giây mới đáp: "Không nhìn nhầm ạ."

Người đàn ông bên cạnh nhìn cô.

Tầm mắt Kiều Nhân đảo một cái, cuối cùng mới dám nhìn Tổng nữ sĩ.

Tổng Vân xuất thân danh môn, phong thái khuê các không phải mới hình thành ngày một ngày hai, cũng không dạy dỗ Kiều Nhân ngay trước mặt Kỳ Hàn Thanh, chỉ nhử mồi, bà lại hít sâu mấy cái: "Hai người các con có ý gì?"

"Bè..."

Kiều Nhân căng thẳng, ngay cả nói năng cũng không lưu loát, ho một tiếng mới vớt vát lại: "Ý là thích nhau ạ."

Tổng nữ sĩ sắp bị cô làm cho tức điên, "Dựa theo vai vế, con nên gọi cậu ấy là chú."

Kiều Nhân gật đầu: "Con biết."

Lúc bắt đầu, đúng là cô cũng gọi Kỳ Hàn Thanh là "chú nhỏ".

Kiều Nhân vốn đang thấp thỏm bất an, mí mắt nháy một cái chỉ hận không thể từ trên giường nhảy xuống, kết quả hiện tại thật sự phải nói rõ ràng với Tổng nữ sĩ, cả người cô lại bình tĩnh hơn không ít.

Nhưng Tổng nữ sĩ thì hoàn toàn không thể bình tĩnh được, hôm nay bà chưa nổi trận lôi đình là do còn có Kỳ Hàn Thanh ở đây.

Ánh mắt của Tổng nữ sĩ tuy nhìn qua thì vẫn đẹp đẽ yên ả, nhưng thật ra là mang theo gió lạnh ở Bắc Cực muốn phi đao ra ngoài.

Kiều Nhân cup mắt, sau khi bị trúng một dao liên lập tức hạ mí mắt xuống. Sau đó cô nghe thấy giọng Tổng nữ sĩ như đang nghiền răng nghiền lợi, "Hai người có suy nghĩ cho cha mẹ hay không..."

Tổng nữ sĩ nói một câu, giọng càng gay gắt hơn: "Muốn để Tiểu Kỳ gọi lão Ngụy là cha sao?" Kiều Nhân: "..."

Đúng là cô chưa từng cân nhắc đến.

Để Kỳ Hàn Thanh gọi Ngụy Duyên là cha... Kiều Nhân nghiêng đầu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Kỳ Hàn Thanh, ý cười đến bên môi nhưng bị cô nhẹ nhàng nén lại.

Tổng nữ sĩ ở bên cạnh, cô không dám cười.

Tổng nữ sĩ ở bên này thấy cô trầm mặc, tưởng rằng lời của mình có tác dụng, không ngừng cố gắng nói tiếp: "Tiểu Kiều, con đã hỏi xem Tiểu Kỳ có đồng ý hay không chưa?"

Kiều Nhân lần này hoàn toàn quay đầu sang, quang minh chính đại nhìn Kỳ Hân Thanh.

Ánh mắt người nọ hơi nheo lại, đôi môi mỏng khẽ cử động, chậm rãi nói ra vài chữ: "Em* không có vấn đề gì."

(Kỳ Hân Thanh với Tổng nữ sĩ xưng hô là chị - em, tạm thời chưa lên quan hệ mẹ vợ - con rể được =)))

Dừng vài giây, Kỳ Hân Thanh: "Cô ấy vui vẻ là được rồi."

Đuôi mắt Kiều Nhân cong lên, ý cười không lộ ra ngoài.

Tổng nữ sĩ: "..."

Bà cảm thấy hôm nay có thể bị hai người này làm cho tức muốn ngất đi.

Tổng nữ sĩ không phải người không thấu tình đạt lý, hai người muốn tâm đầu ý hợp, bà cũng không thể lấy lý do gì... bắt buộc bọn họ chia tay, chỉ là bà cảm thấy trong lòng vướng mắc không giải được.

Kiều Nhân còn lừa bà nói bạn trai ra nước ngoài du học, nửa năm không thể về được một lần.

Chẳng trách lần trước Ngụy Dịch Liên còn nói gặp được bạn trai của Kiều Nhân.

Đợi tới khi Tổng nữ sĩ dò hỏi thì Ngụy Dịch Liên liền đổi thành nhìn thấy lúc gọi điện bằng video.

Bà cảm thấy mình giống như một người ngu ngốc vậy.

Tổng nữ sĩ hờn giận, phần nộ trong ánh mắt được áp chế xuống, "Mẹ không phải người cuối cùng biết chứ."

Về mặt bà thay đổi, Kiều Nhân liền hiểu tình huống là thế nào.

Tổng nữ sĩ đột nhiên bình tĩnh, thà cứ phát hỏa lên mắng cô một trận còn hơn.

Kiều Nhân sốt ruột, nhấc chân định xuống giường. Kết quả nhất thời quên mất chân của mình không tiện, vừa chạm xuống đất đã hít một hơi.

Tổng nữ sĩ thấy cô như vậy liền hoảng hốt, cũng không còn tức giận nữa, bước vài bước tới đỡ cô ngồi lại lên giường.

Kiều Nhân vẫn đang nhăn nhó, giọng cũng run lên: "Mẹ, không phải con cố ý gạt mẹ..."

Tổng nữ sĩ hừ lạnh, "Nếu không phải hôm nay bị mẹ bắt gặp, bạn trai con còn phải nghỉ ngơi ở nước ngoài mấy tháng ấy nhỉ?"

Kiều Nhân: "..."

"Làm sao Liên Liên biết?"

"Thằng bé vô tình gặp chúng con..."

Tổng nữ sĩ: "Như mẹ hôm nay thấy?"

Kiều Nhân: "..."

Cô suy nghĩ một chút, hình như là cũng gần giống.

Kiều Nhân nghiêm chỉnh nhận sai, "Mẹ, con biết sai rồi..."

Cô và Kỳ Hân Thanh giống nhau một điểm, chính là thái độ nhận sai của hai người vô cùng tốt, khiến người ta muốn tức giận mà không thể bộc phát ra được.

Tổng nữ sĩ căn bản không có cách nào gây khó dễ cho cô.

Hướng hồ chuyện này trong mắt bà cũng không phải chuyện đại nghịch gì, mặc dù tuổi tác vai vế là vấn đề, nhưng ít ra không phải là cùng huyết thống hoặc là pháp luật không có quy định nào về quan hệ chú cháu trên danh nghĩa này cả.

Tổng nữ sĩ giận là giận Kiều Nhân lừa không nói cho bà biết.

Nếu như không phải hôm nay tình cờ bắt gặp, có lẽ trong thời gian ngắn nhá đầu này cũng sẽ không chủ động nói với bà.

Tổng nữ sĩ liếc nhìn cô một cái: "Hẹn hò từ khi nào?"

"...bốn tháng."

Hai tháng trước.

Tiếc là lúc đó cô còn tưởng rằng căn bản hai người họ sẽ không dính dáng đến nhau.

"Hai người thật lòng sao?" Tổng nữ sĩ lại hỏi.

Lần này Kỷ Hàn Thanh trả lời, chỉ một chữ đơn giản: "Vâng."

Tổng nữ sĩ hoàn toàn không nghĩ ra lý do ngăn cản.

Bản thân bà là một người dứt khoát thẳng thắn trong chuyện tình cảm, cũng không thích can thiệp vào chuyện yêu đương của Kiều Nhân. Hiện tại Kiều Nhân hẹn hò với ai, có thể chia tay hay không, những vấn đề này đều nên để con bé quyết định.

Tổng nữ sĩ gật đầu, rời tầm mắt, cuối cùng đổi đề tài: "Chân sao lại bị thế này?"

Da đầu Kiều Nhân tê dại, ngón tay siết chặt ga trải giường, liếc mắt nhìn Kỷ Hàn Thanh, há miệng liên quảng cái nời này sang cho anh: "Anh ấy làm."

Dứt lời, Kiều Nhân và Tổng nữ sĩ cùng nhau nhìn về phía Kỷ Hàn Thanh.

Người kia hơi nhàu mày, sau đó mặt không biến sắc "Vâng" một tiếng: "Tối hôm qua hơi quá sức."

Kiều Nhân: "..."

Lời editor: Đúng là chị Kiều luôn tự chui đầu vào rọ =))))))))))

P.s: Nhân tiện hôm nay vừa hoàn bộ "Thích Em Như Thế", khoe cái văn án cho hồ mới một chút, vài ngày nữa sẽ khai hồ này. Yên tâm là mình vẫn tập trung cho "Trái Tim Loạn Nhịp", nếu có thể hoàn luôn trong kì nghỉ Tết thì tốt, dù sao cũng chỉ còn 25 chương nữa thôi <3

----- GIỚI THIỆU HỒ MỚI -----

Trên đầu chữ sắc có một con dao, dao kề bên cổ, Thôi Hoan cũng phải buông tay

Năm năm trước, cô chuốc say Từ Dã, bỏ ra nước ngoài

Năm năm sau, Từ Dã khiêng cô lên, đi thẳng vào vấn đề chính

Đòi lại toàn bộ, tất cả những sự nhớ nhung lẫn vật hàng đêm.

*

Thành viên đội đặc nhiệm biết rõ, trên cổ tay trái của đội trưởng Từ có một hình xăm vĩnh viễn

Chỉ hai chữ cái SH, khắc trên cổ tay anh rõ ràng, ngay trên tĩnh mạch một tác

Đó là nơi nối liền với tim

Mỗi lần làm nhiệm vụ, đều sẽ viết di thư từ trước

Năm năm qua Từ Dã đã viết 100 bức di thư

Mở ra xem, tất cả đều chỉ có hai chữ ngắn gọn

Thôi Hoan.

Nữ bác sĩ không biên giới xinh đẹp x Cảnh sát đặc nhiệm thề không thay lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Đáng lẽ ngay từ đầu Kiều Nhân nên biết, nòi có thể quăng, nhưng không thể quăng bừa lên người Kỷ Hàn Thanh được.

Cô đảo mắt, lặng lẽ nhìn Tống nữ sĩ.

Rõ ràng bà không ngờ Kỷ Hàn Thanh sẽ đáp như vậy, tròn mắt nhìn anh, trong ánh mắt có kinh ngạc, dường như không thể tin nổi.

Kiều Nhân vừa mới yên lặng cúi thấp đầu thì nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói thêm: "Lúc làm việc hơi quá sức."

Kỷ Hàn Thanh: "Tôi qua Kiều Nhân đi phỏng vấn một quán quân chạy cự li ngắn."

Kiều Nhân thở phào, lập tức nói chen vào, "Mẹ, mẹ cũng biết quán quân chạy cự li ngắn đó mà... Chạy nhanh như gió vậy, lúc con đuổi theo anh ta không cẩn thận nên mới bị trật chân."

Lý do này miễn cưỡng có thể lừa để qua ải.

Tống nữ sĩ đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, tầm mắt lại lướt xuống cổ chân đang quấn băng của cô, càng ngày càng cảm thấy nha đầu này không thể khiến mình bớt lo được: "Làm văn hóa thể thao mà cũng nguy hiểm như vậy?"

Kiều Nhân hàm hồ đáp: "Bất ngờ, bất ngờ thôi."

"Chân còn đau không?"

"Không đau ạ," Kiều Nhân dừng một chút, "Không nghiêm trọng lắm."

Tống nữ sĩ thấy nét mặt cô thật sự không quá mức đau đớn, lúc này mới gạt đầu một cái. Kiều Nhân vừa định thở phào một hơi liền nghe bà hỏi: "Có nhớ xin chữ kí cho mẹ không?"

Kiều Nhân: "..."

Chuyện này căn bản là không phải cô có nhớ hay không.

Cô làm mảng xã hội, lấy đâu ra thời gian đi xin chữ kí của quán quân thể thao?

Kiều Nhân bóp ngón tay, lại theo bản năng nhìn sang Kỷ Hàn Thanh. Vừa định nói "Quên mất", thì Kỷ Hàn Thanh liền lấy từ trong túi áo vest ra một tờ giấy.

Anh nói: "Có một ạ."

Lúc Tống nữ sĩ nhận lấy, Kiều Nhân liếc nhìn thấy bên trong có vài dòng chữ rồng bay phượng múa.

Đúng là tên của quán quân chạy cự li ngắn kia.

Tây Thành là quê hương của quán quân chạy cự li ngắn, hôm qua anh ta vừa tham gia xong cuộc thi từ nước ngoài trở về. Kỷ Hàn Thanh thật là có bản lĩnh, nói dối cũng có thể chuẩn bị đầy đủ.

Anh không giống Kiều Nhân.

Kiều Nhân cần người khác phục hậu quả, còn Kỷ Hàn Thanh, là người thay cô làm việc đó.

Sắc mặt Tống nữ sĩ rốt cục hòa hoãn một chút, bà vui vẻ nhận lấy tờ giấy kí tên. Sau khi giải quyết chuyện này xong mới nhớ tới nguyên nhân chính mình tới đây, khoe miệng vừa cong lên lại lập tức hạ xuống, "Hôm nay sao con lại xuất hiện đưa tin ở hiện trường vụ nổ?"

Kiều Nhân quay đầu, liếc mắt với Kỷ Hàn Thanh.

Sau đó tay cô đang đặt trên giường hơi dịch chuyển, không chút biến sắc ở góc độ mà Tống nữ sĩ không nhìn thấy kéo cổ tay áo của anh.

Chưa tới vài giây, cô nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Vi hôm nay là tình huống đột xuất, người ở bộ phận xã hội không đủ nên mới giao cho Kiều Nhân làm thay."

Đều là nghề phóng viên, giữa các bộ phận có thể chuyển đổi lẫn nhau.

Ví dụ như làm xã hội có thể chuyển sang tài chính kinh tế, làm tài chính kinh tế cũng có thể chuyển sang xã hội.

Trong lúc thiếu nhân viên, Kiều Nhân đi giúp bộ phận xã hội là chuyện không thể bình thường hơn. Tống nữ sĩ nhẹ nhàng gạt đầu, "Vậy tại sao phải để

Kiều Nhân lên hình mà không để con bé quay phim?"

Mặt Kỳ Hàn Thanh không biến sắc: "Vì cô ấy xinh đẹp."

Nghe xong, bà hoàn toàn không tìm được lý do phản bác.

Tổng nữ sĩ lại thật sự tin câu chuyện vợ vắn này của anh, toàn bộ cảm xúc căng thẳng lúc này đều trở nên bình tĩnh lại: "Ồ bộ phận văn hóa thể thao cho tốt, đừng có cả ngày muốn chạy lung tung."

Kiều Nhân ngoan ngoãn đáp ứng.

Rốt cục Tổng nữ sĩ chịu nói sang chuyện khác, "Ăn cơm chưa?"

Chuyện này xem như qua bài, Kiều Nhân nhẹ nhàng hát cầm chỉ ra cửa, giọng điệu rõ ràng thoải mái hơn nhiều: "Người mua cơm cho con vừa này còn chưa vào."

Ý chính là còn chưa ăn.

Tổng nữ sĩ khẽ thờ dài, sau khi dặn dò cô vài câu chú ý cẩn thận thì ra ngoài gọi Lục Hạ.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm bóng lưng bà, mãi tới khi tầm mắt bị ngăn lại bởi cánh cửa, con giận cô kim nén trong lồng ngực từ này mới bùng phát ra.

Tin nhắn wechat vừa này cô còn chưa xem, lúc này vừa mở điện thoại ra nhìn, tin nhắn của Lục Hạ hiện lên rõ ràng: [Tiểu Kiều, tớ và dì Tổng cùng lên tầng, sắp đi tới cửa phòng rồi.]

Kiều Nhân ngược mắt: "Anh không thấy tin nhắn này?"

Kỳ Hàn Thanh cũng không phủ nhận, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, "Nhìn thấy."

"Vừa này anh cố ý hôn em à?"

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt, mặt không biến sắc thừa nhận: "Ừ."

Kiều Nhân: "..."

Dừng một chút, giọng điệu Kiều Nhân chậm rãi, "Tại sao?"

Anh nhẹ nhàng chống tay xuống bên người cô, nghiêng người ghé sát lại gần, "Dù sao cũng phải rời sự chú ý của mẹ em đi chứ."

Kiều Nhân: "..."

Nói nghe cũng hơi có lý.

Huống hồ lúc đó đúng là sự chú ý của Tổng nữ sĩ quả thật đã bị rời đi, tuy rằng sau đó bà cũng tự mình nhớ lại.

Có điều kết cục tốt xấu gì cũng không tới nỗi tệ lắm.

Kiều Nhân mỉm môi, sau khi sống sót qua một loạt kiếp nạn mới có cảm giác như được tái sinh lần nữa. Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Định giấu cả đời sao?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Cô muốn giấu cả đời.

Nhưng với tính tình của Tổng nữ sĩ, lừa được một lần là nhờ số cô may, tình huống giống như ngày hôm nay chắc chắn sẽ không thể xuất hiện được lần thứ hai.

Có thể kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

Kỳ Hàn Thanh cup mắt, Kiều Nhân vẫn đang nắm lấy cổ tay áo của anh. Anh hơi cử động cổ tay, thuận thế cầm lấy bàn tay mảnh khảnh mềm mại của cô. Anh nhìn cô: "Yêu thích nghề này như vậy sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, Kiều Nhân gật đầu.

Động tác không quá lớn, rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt cực kì kiên định.

Trước kia thật ra Kiều Nhân không quá thích bộ phận xã hội.

Lúc đi học, cơ bản giảng viên nào dạy bọn họ cũng nói mấy câu, xã hội và đời sống là hai mảng vô cùng phí công sức mà lại không có kết quả tốt, đặc

biệt là con gái, tốt nhất không nên chọn hai mảng này.

Ban đầu Kiều Nhân cũng không quá cố chấp, nhưng sau này khi vào bộ phận xã hội rồi, mấy tháng chạy tin tức tuy rằng mệt hơn so với các bộ phận khác nhiều, nhưng ngược lại cô đã từ từ yêu thích ngành này hơn.

Đây nhìn chung là một ngành gần gũi với hiện thực và chân thật nhất.

Mọi hoạt động của xã hội đều ở trong đó.

Kiều Nhân chạy tin tức xã hội mấy tháng dường như đã sống mấy chục năm.

Cô nhẹ nhàng bĩu môi, cười có chút bất đắc dĩ: "Có thể làm bao lâu thì làm bấy lâu vậy..."

Lời còn chưa dứt, anh đột nhiên nở nụ cười trầm thấp.

Nụ cười trên môi Kiều Nhân cứng nhắc nửa giây, "Anh cười cái gì?"

Vừa ngược mắt, trong gang tấc, con ngươi của anh sâu hun hút.

Anh nghiêm túc nói: "Không dễ gì nghe được em nói chữ "làm" này."

Kiều Nhân: "..."

Tô vừa thu tay lại, còn chưa đưa tay đẩy anh, Kỳ Hân Thanh đã đứng dậy trước.

Chênh lệch chiều cao của hai người lập tức được kéo giãn, anh nhìn cô từ trên cao xuống: "Mấy hôm nay nghỉ ngơi cho tốt."

"Nhưng ở đây..."

"Tòa soạn sẽ sắp xếp người tới đây, " Kỳ hân Thanh vuốt tóc cô, "Nghe lời."

Kiều Nhân khẽ chớp mắt, "Đây cũng là đặc quyền sao?"

"Không."

Dừng một chút, Kỳ Hân Thanh lại nói: "Nếu là người khác thì cũng sẽ được nghỉ ngơi như vậy."

Kiều Nhân nghiêng đầu, tầm mắt dừng lại trên nếp nhăn nơi cổ tay áo của anh vừa nãy bị cô nắm, một hồi lâu cô mới hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

"Công tác còn chưa hoàn thành đã đến đây, em nói xem anh đến đây làm gì?"

Kiều Nhân: "..."

Kỳ Hân Thanh nghiêng đầu nhìn cô, "Biết vừa nãy thầy Vương bảo anh giống ai không?"

"...Ai?"

"Chu U Vương*."

**Chu U Vương (795 TCN - 771 TCN) là vị vua thứ 12 trong lịch sử nhà Chu, cũng là vị vua cuối cùng của thời kì Tây Chu. Chu U Vương say mê sắc đẹp của mỹ nhân Bao Tự, vì Bao Tự mà đã làm ra nhiều việc trái luân thường đạo lý. Chi tiết đọc tại: https://vi.wikipedia.org/wiki/Chu_U_vương*

SPOIL Chương 77:

"Hiện tại tâm trạng anh không tốt lắm đâu."

Kiều Nhân vô thức đưa tay chạm vào lông mày của anh một cái, "Đợi anh đi công tác về, em tự đóng gói mình đưa đến, có phải là tâm trạng sẽ tốt không?"

Lời editor: Mọi mắt trông mong mà không được đây chị =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Chính là Chu U Vương vì muốn đổi lấy một nụ cười của hồng nhan mà đốt lửa trêu đùa các chư hầu.

Kiều Nhân học lịch sử không tệ lắm, vì thế nên cũng biết người kia là ai, nhưng cô không cảm thấy mình là Bao Tự.

Chỉ ít nói về tướng mạo, cô khẳng định không có được loại xinh đẹp đại mỹ nhân như Bao Tự.

Kiều Nhân sùng sốt vài giây, "Vậy ai là Bao Tự?"

Kỷ Hàn Thanh cup mắt nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, "Em đó."

Hai chữ này âm thanh không lớn, ngữ điệu cũng rất nhẹ nhàng, giống như hòn đá ném xuống mặt hồ làm dậy lên tầng tầng lớp lớp gợn sóng, nửa ngày không thể yên tĩnh lại.

Mờ ám lại lưu luyến.

Kiều Nhân chớp mắt một cái, cũng không phủ nhận là mình không phải.

Sau khi Kỷ Hàn Thanh nói câu kia, lòng hiếu kỳ của cô được đẩy lên cao, nghiêng đầu hỏi anh: "Thầy Vương còn nói gì với anh?"

"Hỏi anh sau này có thể công tư phân minh hay không?"

"Tại sao lại là công tư phân minh?"

Kỷ Hàn Thanh nhìn cô không rời mắt, chốc lát anh nhẹ nhàng mím môi, "Đừng vừa nghe nhắc tới em đã vứt bỏ toàn bộ công việc sang một bên chạy đến tìm em."

Dừng một chút, anh lại nhẹ nhàng nói: "Lần đầu tiên anh giống như ngày hôm nay."

Vì thế Vương Quân mới nói anh giống Chu U Vương.

Bị một người phụ nữ làm cho đầu óc mờ mịt, làm ra những chuyện không lí trí.

Nhưng Kỷ Hàn Thanh lại một mực cam tâm tình nguyện.

Kiều Nhân khẽ cười, tâm trạng của cô rất tốt, khóe miệng vô thức cong lên, "Nếu ở thời cổ đại, thì nhất định anh sẽ là hôn quân."

Cô nói như việc này chẳng liên quan gì tới mình, trong phút chốc phui sạch quan hệ.

"Vậy còn em," Kỷ Hàn Thanh liếc cô một chút, "Tiểu yêu tinh dụ dỗ anh sao?"

Kiều Nhân: "..."

Cẩn thận ngẫm lại, hình như Kỷ Hàn Thanh nói cũng không sai.

Kiều Nhân rất nhanh trí không dừng lại ở vấn đề này quá lâu, cô nín thở, lòng hiếu kỳ càng lúc càng tăng: "Vậy còn anh, anh nói gì với thầy ấy?"

"Cái gì?"

Kiều Nhân: "Sau này có thể công tư phân minh không."

"Muốn biết à?"

Kiều Nhân gật đầu.

Hỏi tới đây rồi, sao có thể không muốn biết.

Kiều Nhân vừa ngược mắt, bĩu môi một cái, anh còn chưa nói ra câu trả lời đã đột nhiên cúi người ghé sát lại.

"Có thể chứ," Anh trả lời, giọng trầm thấp, siết chặt cô tay cô dịu dàng vuốt ve, "Đừng giống như ngày hôm nay để anh biết chuyện là được."

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt.

Anh biết tin tức về hai vụ nổ thông qua cập nhật trên Weibo, lúc cô vừa bắt đầu xuất phát...

Kiều Nhân còn chưa hỏi thành lời, Kỷ Hàn Thanh dường như tâm linh tương thông với cô, nhẹ nhàng nhường mảy, "Thầy Vương đã nói với anh trước

rồi."

Nếu không anh làm gì có thần thông quảng đại như vậy, hơn nửa đêm có thể biết Kiều Nhân chạy đến Tây Thành đưa tin.

Khi đó anh ở trên máy bay, không thể nhận được tin nhắn, mãi tới khi máy bay hạ cánh thì tin nhắn của Vương Quân mới hiện ra.

Tin nhắn kia viết gì?

Dường như vô cùng ngắn gọn kể lại nguyên nhân và kết quả - [Khu Thiên Kiều, Tây Thành hơn 12 giờ đêm nay xảy ra vụ nổ, tôi định đưa Tiểu Kiều đi theo.]

Khi đó thời gian đã không còn sớm, Kỷ Hàn Thanh lại cả đêm không ngủ, huyết thái dương đau âm ỉ. Anh đưa tay ấn nhẹ, không muốn gõ chữ nên dứt khoát gọi điện thoại sang.

Sân bay đông người nhốn nháo, không kể ngày đêm, gần một giờ sáng vẫn vô cùng ồn ào.

Kỷ Hàn Thanh đứng một bên đợi trợ lý thấy vali hành lý, điện thoại vừa phát ra một tiếng tút dài đã bị ngắt quãng, giọng Vương Quân truyền tới: "Tôi nhắn tin cậu nhìn thấy chưa?"

Trợ lý đã xách vali hành lý tới, anh đưa một tay nhận lấy, không nặng không nhẹ "Ừ" một tiếng.

Sau khi kéo vali đi được mấy bước, anh dừng lại, hỏi người ở đầu dây bên kia: "Tại sao lại là Kiều Nhân?"

Cái gì gọi là tại sao?

Chuyện này thì có vấn đề gì?

Vương Quân rất tức giận muốn mắng anh một trận, nén một bụng hỏa khí mới trả lời: "Là ai thì đều bình thường cả, không phải sao?"

Anh ta và học trò cùng đi lấy tin, còn phải dựa trên tình cảm để phân ra tình huống có nguy hiểm không à?

Không nguy hiểm lắm thì dẫn theo người yêu của Kỷ Hàn Thanh, còn cực kì nguy hiểm thì mang theo người khác...

Đều là phóng viên, còn phân biệt như vậy sao?

Khóe miệng Kỷ Hàn Thanh nhếch lên, "Bình thường."

Nhất thời Vương Quân vừa tức vừa buồn cười, "Vậy cậu có ý kiến gì không?"

Yết hầu Kỷ Hàn Thanh chuyển động, nửa phút sau mới phát ra hai chữ: "Không có."

"Vậy thì được rồi," Giọng Vương Quân chậm lại, "Không phải tôi nói cậu gì đâu, Tiểu Kỷ à. Ngay cả Tiểu Kiều cũng không khó chiều như cậu, vừa nãy tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy không nói hai lời liền đồng ý. Ngay cả câu 'tại sao' cũng không hỏi!"

Vương Quân không nói quá chút nào.

Đúng là Kiều Nhân không hề hỏi nguyên nhân, nhưng Kỷ Hàn Thanh và cô không giống nhau. Chỉ cần cô không ở trong tầm mắt anh, anh không thể nào yên tâm được.

Đặc biệt là tình huống phát sinh bất ngờ.

Hỏa hoạn anh đã không yên tâm chứ đừng nói gì đến vụ nổ có tiềm ẩn nguy cơ rất lớn.

Có điều lúc đó Kỷ Hàn Thanh vẫn không chế được bản thân. Sau đó lúc trợ lý đọc được tin tức xảy ra vụ nổ lần hai, anh trực tiếp vứt bỏ sự kiểm chế của mình đi luôn.

Tự kiểm chế nào có quan trọng bằng Kiều Nhân.

Kỷ Hàn Thanh lập tức đặt vé máy bay chuyến gần nhất, từ thành phố đang công tác bay đến Tây Thành cách ngàn dặm.

Sau khi xuống máy bay không lâu, anh nhận được điện thoại của Đường Mộ Bạch.

Một ngày Đường Mộ Bạch phải vào phòng phẫu thuật không biết bao nhiêu lần, vất vả lắm mới có thời gian gọi điện thoại cho anh, vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề chính: "Bạn gái cậu đang ở bệnh viện của chúng tôi."

Sau đó chưa kịp nói gì, Đường Mộ Bạch: "Sái chân."

Kỷ Hàn Thanh: "..."

Chỉ là sai chân.

May mà chỉ là sai chân.

Lúc đó ở cầu thang của bệnh viện Ký Hàn Thanh nhìn thấy sắc mặt của Kiều Nhân không tốt lắm.

Lúc này địa điểm thay đổi, anh và Kiều Nhân đang ở trong phòng khách sạn nhớ lại, sau đó tầm mắt anh lướt xuống mắt cá chân của cô.

Bàn chân hoàn toàn không bị thương của Kiều Nhân theo bản năng co lại, cô nghe thấy Ký Hàn Thanh nói: "Em muốn biết thì anh sẽ nói cho em biết."

Anh vẫn cúi xuống, khom lưng nhìn cô, "Hiện tại tâm trạng anh không tốt lắm đâu."

Kiều Nhân đương nhiên biết tâm trạng Ký Hàn Thanh không tốt.

Về mặt anh lúc này tuy không tới mức thâm trầm, nhưng vẫn như bị bao phủ bởi một lớp sương mù. Trong thời gian dài mơ hồ như bị một lớp mây mù che lấp.

Kiều Nhân vô thức đưa tay chạm vào lồng ngực của anh, "Đợi anh đi công tác về, em tự đóng gói bản thân gửi đến cho anh, có phải là tâm trạng sẽ tốt hơn không?"

Anh nhẹ nhàng cong môi, đưa tay kéo tay Kiều Nhân xuống sau đó nhét vào trong chăn.

Anh ngồi dậy, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, "Có việc gì thì gọi điện cho anh."

Thời gian không còn sớm, anh ở đây thêm một giây thì sợ là một ngày nữa cũng không thể đi được.

Ký Hàn Thanh vừa xoay người, ống tay áo đã bị kéo lấy, vừa quay đầu Kiều Nhân đang ngược mắt nhìn anh: "Chú... Ký tổng, mấy ngày tới em thật sự không thể chạy tin sao?"

"Không thể."

Kiều Nhân nhú mày.

Ký Hàn Thanh cười khẽ, "Không phải là đối xử đặc biệt đâu," Toàn bộ con giận của anh dường như đều tiêu tan, lật tay cầm lấy bàn tay của Kiều Nhân, "Tất cả nhân viên bị thương đều không thể đi chạy tin."

Kiều Nhân vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Nhưng có thể viết tin được."

Kiều Nhân ngược mắt.

Ký Hàn Thanh: "Biết bây giờ là tháng mấy không?"

Kiều Nhân mờ mịt đáp, "... Tháng sáu."

Hôm qua cô vừa mới xé mấy tờ lịch, bây giờ đã là trung tuần tháng sáu.

Ký Hàn Thanh: "Năm ngoái giữa tháng sáu, Bắc Thành có 36 học sinh trung học tự sát."

Kiều Nhân giật mình.

Con số này không hề lớn, nhưng nếu xét kỹ lại, Bắc Thành, còn là học sinh trung học... Hai điều kiện này hợp lại với nhau thì con số 36 giống như được khuếch đại lên hàng trăm lần.

Quan trọng hơn là, Kiều Nhân đột nhiên nhớ tới cuối tháng trước, lớp Ngụy Dịch Liên có một nữ sinh muốn tự sát.

Đầu tháng sáu vừa thi Đại học xong, giữa tháng sáu các tỉnh bắt đầu công bố kết quả, vận dụng đầu óc một chút có thể đoán ra nguyên nhân cao dẫn đến các vụ tự sát trong tháng này.

Ký Hàn Thanh thấy cô nhú mày nửa ngày không nói gì thì khẽ thờ dài.

"Ngoài vụ nổ ra thì còn rất nhiều tin tức khác, em ngoan ngoãn nghỉ ngơi trên giường chờ đợi đi."

Kiều Nhân không nghe lọt.

Mãi tới tận câu cuối cùng của anh mang theo ý uy hiếp.

Anh nói: "Nếu không nghe lời thì lần sau có lẽ thật sự không xuống giường được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Lần này Kỳ Hàn Thanh uy hiếp rất có hiệu quả.

Kiều Nhân thật sự nằm nghiêm chỉnh trên giường đợi mấy ngày khiến Lục Hạ ngạc nhiên không tin nổi. Mỗi lần đi đưa tin từ hiện trường về đều bóng gió hỏi có phải cô chịu đựng rất cực khổ không.

Sau mấy lần bóng gió, cô ấy phát hiện Kiêu Nhân không hề có mấy ý muốn đi hiện trường, Lục Hạ lại kinh ngạc: "Tiểu Kiêu, không phải cậu bị vụ nổ lần hai dọa sợ rồi chứ?"

Kiều Nhân lắc đầu.

Rõ ràng là cô bị Kỳ Hàn Thanh dọa cho sợ rồi.

Lục Hạ chống tay ngồi xuống ghế bên cạnh đầu giường nhìn cô, "Nếu như là trước kia mà bắt cậu nằm yên trên giường xem chúng tớ làm việc, chắc chắn cậu sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn phép như vậy."

Cô ấy nói lời này không sai.

Bản thân Kiêu Nhân không thể ngồi rảnh rồi nhìn người khác làm việc được, sau khi vào bộ phận xã hội lại càng rõ ràng hơn. Rất nhiều lúc Lục Hạ, Tiểu Hắc đều không muốn ra hiện trường, hầu như lần nào cũng là Kiêu Nhân thu dọn đồ đạc đi trước.

Lần này thật sự là có gì đó không đúng.

Chân bị thương không phải là vấn đề, vấn đề là mấy hôm nay sự chú ý của cô cũng không đặt lên vụ việc nổ nhà máy hóa chất.

Lục Hạ vắt vẻo suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới nói ra một suy đoán khác: "Vậy cậu chỉ là đơn thuần không muốn đi à?"

Lúc này Kiêu Nhân đang cầm điện thoại đọc lại một loạt các tin tức liên quan đến học sinh trung học tự tử trong hai năm qua, xem từng cái từng cái một, quả thực nhìn mà giật mình.

Cô khẽ đáp, "Ồ hiện trường có nhiều người như vậy, tớ đi lại không tiện có khi còn kéo chân mọi người."

Lục Hạ: "Có gì không tiện, bên trong bộ phận của chúng ta có nhiều đồng nghiệp nam như vậy, cũng có thể công..."

Còn chưa nói dứt lời, Kiêu Nhân đã liếc sang.

Hai người đối diện vài giây, Lục Hạ lặng lẽ nuốt lại mấy chữ phía sau.

Lục Hạ dạo này chạy hiện trường hơi nhiều, đầu óc cũng như bị nhiệt độ ở khu Thiên Kiêu nung cho hồng hồng, không thể suy bình thường được...

Suýt nữa cô ấy đã quên, vừa mấy hôm trước, ngay trước mặt cô ấy trên chiếc giường này, Kiêu Nhân còn ôm hôn nồng nhiệt với cấp trên của bọn họ.

Lục Hạ làm động tác dán miệng, yên tĩnh một lúc mới mở miệng: "Tiểu Kiêu, vậy mấy hôm nay cậu không thấy nhàm chán sao?"

Kiều Nhân lắc đầu, giờ điện thoại lên quơ quơ về phía Lục Hạ, "Ồ đây đọc tin tức."

"Thú vị à?"

Kiều Nhân tiếp tục lắc đầu.

Đoạn văn bản dưới tay cô dường như nóng bỏng, từng chữ từng chữ có nhiệt độ rất cao.

Kiều Nhân xem lại mấy tin tức cũ, từ ba năm trước trở lại đây, phạm vi cũng từ Bắc Thành cho đến toàn quốc, trải qua mấy ngày mà cô vẫn chưa xem hết toàn bộ những thứ này.

Cô cầm điện thoại ném xuống giường ngay bên cạnh người, xoa huyệt thái dương nhắm mắt lại, "Hạ Hạ, hỏi cậu học lớp 12, có bạn học nào cùng khối

tự sát không?"

Vừa nãy Lục Hạ đã nhìn qua màn hình điện thoại của cô mấy lần, vì thế cũng biết ý đồ câu hỏi này của cô. Ngược mắt lên suy nghĩ vài giây mới gật đầu, "Có một bạn học nữ, điều kiện gia đình không tệ lắm. Chỉ là cha mẹ thường cãi nhau, sau đó thành tích thi vào đại học của cô ấy không tốt. Mấy ngày sau nhảy lầu từ tầng cao nhất của tòa nhà."

Đây là người tự sát mà Lục Hạ có quan hệ gần nhất, cho đến nay cô vẫn còn có ấn tượng sâu sắc.

Kiều Nhân gật đầu, lại hỏi: "Năm ấy tự sát nhiều lắm à?"

Khi ấy thậm chí cô còn không biết mình sẽ chọn làm nghề phóng viên, cũng không quá nhạy bén đối với các tin tức, câu chuyện kiểu này cơ bản đều nghe được từ trong miệng người khác.

Một truyền mười mười truyền trăm, cuối cùng tính chân thực có lẽ còn cần phải nghiên cứu thêm.

Lục Hạ chống cằm ghé sát vào, "Sao vậy? Gần đây lại có học sinh trung học tự sát à?"

Kiều Nhân nhú mày, "Từ đầu tháng sáu đến giờ, đã có ba học sinh trung học tự sát rồi."

Dừng một chút, cô lại nói thêm: "Là thời điểm chưa công khai thành tích thi đại học."

Sau khi có thành tích thi đại học thì không biết con số này còn tăng lên bao nhiêu.

Lục Hạ rõ ràng trong lòng, vừa thờ dãi vừa cảm thán nói: "Cũng không biết bây giờ mấy đứa trẻ nghĩ cái gì nữa..."

Kiều Nhân không trả lời, cầm điện thoại gọi cho Ngụy Dịch Liên: [Nữ sinh cùng lớp em hồi trước muốn tự sát đợt này có tin tức gì không?]

Tin nhắn gửi đi, nửa ngày đầu bên kia không trả lời.

Ngụy Dịch Liên chắc là lại ra ngoài chơi cùng bạn bè rồi.

Kiều Nhân đợi cả buổi chiều, vừa chờ vừa sửa sang lại dữ liệu mấy năm qua, cuối cùng đưa ra được một bản phân tích nguyên nhân, hầu hết đều là nguyên nhân liên quan đến gia đình và bạn bè.

Khả năng thứ hai là đa số, chiếm khoảng ba phần tư.

Kiều Nhân nhìn chăm chăm vào bản dữ liệu nửa phút, sau đó âm thanh tin nhắn vang lên, cửa phòng đồng thời bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Lục Hạ và cô ở cùng một phòng, sau khi chạy ngược chạy xuôi cả buổi chiều thì mệt đến mức vừa về phòng đã nằm tê cứng trên giường.

Cùng lúc đó, cô ấy còn phát ra một tiếng nghe có vẻ cực kì hưởng thụ: ".....thoải mái!"

Kiều Nhân: "..."

Không biết còn tưởng rằng cô ấy đang làm chuyện đó.

Kiều Nhân liếc nhìn cô ấy một cái, tầm mắt nhanh chóng chuyển đến trên điện thoại, mở wechat ra xem tin nhắn vừa nhận được.

Ngụy Dịch Liên nhắn tới: [Không có ạ.]

Không có không có nghĩa là không xảy ra việc gì.

Kiều Nhân thờ dãi, sau đó thấy Ngụy Dịch Liên hỏi tiếp: "[Sao vậy chị?]

[Không có gì.]

Ngụy Dịch Liên: [Đúng rồi chị, mấy hôm trước em có xin wechat của bạn ấy, chị có muốn thử add xem sao không?]

Kiều Nhân gõ chữ: [Gửi tới đây.]

Rất nhanh, một chuỗi kí hiệu đã được gửi tới.

Kiều Nhân vừa mới gửi yêu cầu kết bạn, Lục Hạ ở bên giường đã nghỉ ngơi khá ổn, chậm rãi trở mình, "Ác mộng mấy hôm nay cuối cùng cũng kết thúc rồi..."

Lục Hạ có thiên phú làm diễn viên hài, giọng điệu lúc nói chuyện gần như đang pha trò cười vậy, kéo dài giọng ra rất cảm thán.

Kiều Nhân nghe thấy vậy vô thức mỉm cười, "Chắc chứ?"

Lục Hạ trầm thấp đáp: "Lửa hoàn toàn bị dập tắt rồi, bên phía bệnh viện cũng không tiếp nhận thêm bệnh nhân mới nữa. Các thống kê về vụ nổ đã xác định xong, nguyên nhân đã được các chuyên gia phân tích... Phần còn lại cũng không cần chúng ta quan tâm nữa."

Lúc này Lục Hạ vừa ung dung vừa phiền muộn. Cô ấy giờ cánh tay của mình lên nhìn, chưa được mấy phút liền vươn người ngồi dậy: "Tiểu Kiều, cậu xem có phải tóc đã đen đi mấy tông rồi không?"

Kiều Nhân nhìn cô ấy chăm chăm, sau vài lần, cô khẽ lắc đầu.

Lục Hạ vừa định thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy Kiều Nhân nói thêm: "Quên mất trước đây cậu ở tông nào rồi."

"....."

Lục Hạ nhìn cô gái đang dựa lưng vào đầu giường, nếu như đem đặt cô ở giữa đám đông thì chắc chắn cũng có thể trắng tới mức phát sáng được.

Cô ấy nổi giận đùng đùng định ném cái gối qua, kết quả còn chưa cầm gối lên đã nghe thấy Kiều Nhân cười một tiếng:

"Được rồi được rồi, cho cậu xem một thứ sẽ khiến cậu thỏa mãn."

Lục Hạ nghi ngờ: "Cái gì?"

"Cậu nhìn đầu tóc đi."

Lục hạ bỏ xuống giường ghé sát lại nhìn, phần tóc phía sau của Kiều Nhân dài ngắn không đều nhau, giống như bị chó gặm.

Là Kiều Nhân thật sự không nhìn nổi mái tóc mình bị lửa hun nên đã cầm kéo tùy tiện cắt bừa đoạn đuôi tóc đi.

Không cắt tóc thì không biết, một nhát kéo giật mình, Kiều Nhân run tay đã biến mái tóc của mình thành ruộng bậc thang.

Quả nhiên trong nháy mắt Lục hạ vui vẻ, cười híp mắt sờ sờ, "Không định tìm thợ cắt tóc sửa lại à?"

Kiều Nhân cũng híp mắt cười: "Đề tôi đi."

"Chân không có vấn đề gì chứ?"

"Sau đó sẽ tới bệnh viện kiểm tra một chút."

Dù sao cũng chỉ là bong gân, không phải bị thương nặng tới mức gãy xương.

Khả năng tự phục hồi của Kiều Nhân rất tốt, không tới mấy ngày đã hồi phục gần như toàn bộ rồi.

Lục Hạ quan tâm nói: "Có cần tớ đi cùng không?"

"Không cần, cậu cứ làm việc của mình đi."

"Một mình cậu đi tớ không yên tâm"

Kiều Nhân sờ mũi: "Nhưng không phải tớ đi một mình."

Lục Hạ: "..."

Cô ấy rảnh rồi hỏi nhiều làm gì không biết.

Yên tĩnh vài giây, Lục Hạ lại tiện miệng hỏi: "Kỷ tổng về à?"

Kiều Nhân gật đầu một cái, lại lập tức quay sang nhìn wechat, yêu cầu thêm bạn bè với cô bé kia vẫn chưa được chấp nhận.

Cô vừa thờ dài, Lục Hạ đã đứng dậy: "Vậy tớ đi trước đây."

Kiều Nhân: "..."

Động tác của Lục Hạ thẳng thắn dứt khoát, không tới hai phút đã như gió cuốn mây bay đi ra khỏi phòng.

Lúc này đã là sáu giờ rưỡi tối.

Kỷ Hàn Thanh đã xuống máy bay được một tiếng đồng hồ.

Kiều Nhân liếc nhìn thời gian, sau đó nhắn tin cho anh: [Lát nữa em định đi làm phẫu thuật.]

SPOIL Chương 78:

"Chân em còn chưa khỏi, anh đừng làm bậy..."

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt, bước vài bước từ cửa tới bên giường, sau đó anh tháo cà vạt ném bừa xuống cuối giường, "Không sao, anh không động đến chân em."

Lời editor: Mọi người bỏ roi mình à? Sao chương trước không có ai bình luận vậy? T^T Ngày mai mình bận chút việc riêng nên có lẽ sẽ chỉ có một chương thôi nha, dù vậy thì vẫn xin hãy yêu thương mình thật nhiều ~

P.s: Mình đã mở hồ mới vào ngày hôm nay rồi, mở xong mới nhớ ra là chưa có xem xem hôm nay có phải ngày hoàng đạo hay không =)))))) Nhưng dù sao thì cũng đã mở rồi nên mọi người ghé qua ủng hộ chút nha <3

Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em (Tên gốc: Đừng tài ta trong tay) - Thôi Xán

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Tin nhắn này của Kiều Nhân còn có ý nghĩa khác.

Nhưng cô cũng không có ý gì, chỉ là hai ngày nay nhàm chán quá nên lướt trên weibo tình cờ thấy một tiết mục ngắn, cảm thấy có chút thú vị nên nổi lên hứng thú muốn đùa vui một chút, nhân tiện giải tỏa chút tâm tình nặng nề gần đây của mình.

Kết quả người kia rõ ràng không chịu phối hợp với cô.

Năm phút sau, điện thoại của cô không có bất kỳ động tĩnh nào.

Kiều Nhân: [Sao anh không hỏi em là phẫu thuật gì?]

Người kia vẫn không trả lời.

Cứ thế chớp mắt, Kiều Nhân thậm chí còn tưởng mình bị Kỷ Hàn Thanh cho vào danh sách đen. Vừa định gọi điện qua thì bỗng ngoài cửa vang lên "cạch" một tiếng.

Kiều Nhân tưởng Lục Hạ quên đồ nên quay lại, không ngờ đầu, ngón tay dùng trên số điện thoại ki nửa giây sau đó ấn xuống.

Một giây sau, tiếng chuông điện thoại vang lên ngay phía trước.

Kiều Nhân còn tưởng rằng mình nghe nhầm, sững sốt một giây mới ngược mắt lên.

Ngoài cửa, người đàn ông thân thể như ngọc đứng ở đó, tay trái đang nắm chặt điện thoại đang rung lên khe khẽ. Sau đó anh đưa tay phải lên, dùng ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng nói lòng cà vạt, "Phẫu thuật cái gì?"

Bảo sao vừa nãy không để ý đến cô.

Kiều Nhân mím môi, lời nói đến bên môi rồi đành phải cứng rắn nuốt ngược xuống: "Lát nữa đến bệnh viện rồi nói."

Kỷ Hàn Thanh cau mày, phản ứng này của Kiều Nhân không thể không khiến anh nghĩ nhiều.

Trầm mặc vài giây, anh mới nói tiếp: "Lần trước làm đã dùng biện pháp rồi."

(Chú nhỏ Kỷ tưởng mình trúng thưởng đó =))))))

Kiều Nhân: "..."

Cô nghiêng đầu, căn bản không ngờ được là anh sẽ nghĩ tới vấn đề này, mặt nóng bừng, giọng cũng yếu đi một nửa: "Anh nghĩ gì thế?"

Kỷ Hàn Thanh hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không đúng?"

".....không đúng."

Kỷ Hàn Thanh không nói gì, cũng không tiến gần lại phía cô, cứ thế nặng nề nhìn cô. Tầm mắt lướt từ trên xuống dưới, trực tiếp nhìn Kiều Nhân một lượt từ đầu đến chân.

Kiều Nhân bị anh nhìn đến mức da đầu tê dại, tầm mắt kiên trì được nửa phút, vừa định tước vũ khí đầu hàng, liền nghe thấy Kỷ Hàn Thanh nói: "Phẫu thuật cắt bỏ dây thần kinh của người*?"

(*Đây là một câu nói đùa của dân mạng Trung Quốc, thật ra ý nghĩa của nó là cắt tóc, nhưng dùng cách nói nghiêm trọng lên.)

Kiều Nhân: "..."

Cô lại không dám nói gì.

Người này là ma quỷ sao, rõ ràng cô chưa nói gì mà đã có thể đoán được rồi.

Kiều Nhân rút về phía đầu giường, giương mắt nhìn Kỷ Hàn Thanh ung dung thông thả tháo cà vạt ra, sau đó đầu ngón tay khẽ cử động cởi hai cúc áo sơ mi.

Động tác của anh không nhanh, giống như đang cố tình dằn vò người khác, mỗi phút mỗi giây đều như bị kéo dài vô tận.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm đôi tay đẹp đẽ kia, vừa định kiểm soát nói là mình đau chân trước, tầm mắt anh lại lướt xuống cổ chân cô: "Thích ăn đòn phải không?"

Anh vốn cho rằng Kiều Nhân thật sự không thoải mái ở đâu đó, ngay cả tin nhắn cũng không kịp trả lời, điện thoại công việc cũng không nghe. Kết quả vừa đến nơi, phát hiện nha đầu này như người ngoài cuộc ngồi ở đây.

Thân thể không phải là không thoải mái, cũng không phải là bất ngờ mang thai.

Thứ mà anh có thể nghĩ đến chỉ sót lại chuyện này.

Kiều Nhân tiếp tục lù sút vào đầu giường: "Chân em còn chưa khỏi, anh đừng làm bậy..."

Kỷ Hàn Thanh nheo mắt, bước vài bước gần đi từ cửa tới cuối giường, sau đó anh tùy tiện ném cà vạt xuống cuối giường Kiều Nhân, "Không sao, anh không động vào chân em..."

Kiều Nhân thật sự khóc không ra nước mắt: "...."

Cô vốn cho rằng Kỷ Hàn Thanh học truyền thông, bình thường tin tức bát quái nhiều như vậy, chắc chắn anh sẽ không rảnh xem mấy tiết mục ngắn trên weibo, cũng sẽ không biết cách nói về loại phẫu thuật cắt bỏ dây thần kinh này, cho nên cô mới đánh liều trêu đùa anh như vậy.

Kết quả thật sự quá mức tàn nhẫn.

Ai nghĩ người này không chỉ không biết, mà còn thẳng thắn vạch trần cô ngay lập tức?

Kiều Nhân càng lúc càng cảm thấy mình không sợ chết tự kẻ dao lên cổ.

Cô khẽ nuốt nước bọt, "Em chỉ đùa một chút..."

Kỷ Hàn Thanh cúi người, thu hẹp khoảng cách với cô: "Chuyện này có thể tùy tiện đùa được sao?"

Dừng lại vài giây, khóe môi anh hơi cong lên, cười khê: "Trước đây người từng nói đùa với Đường Mộ Bạch kiểu này, đã đi làm muộn buổi sáng suốt một tuần."

Kiều Nhân: "..."

Cô còn chưa hiểu ý tứ câu nói này, lại nghe thấy anh nói: "Anh không thể không biết xấu hổ như cậu ta được."

Kiều Nhân: "..."

Tìm cô nhảy một nhịp, hai chân theo bản năng khép chặt lại.

"Kiều Nhân," Anh gọi tên cô, trầm thấp dịu dàng, hơi thở nóng bỏng phả lên tai Kiều Nhân, anh nói: "Em đi làm muộn ba ngày, được không?"

Kiều Nhân: ".....đương nhiên không được."

"Vậy thì một tuần?"

Kiều Nhân cắn răng gọi tên anh: "Kỷ Hàn Thanh."

"Sao?"

Kiều Nhân chớp chớp mắt, đáng về tội nghiệp, từ trước đến nay cô rất giỏi làm nũng Kiều này, giống như đòn sát thủ, nắm chắc độ chính xác. Cô mím môi: "Em không muốn đi làm muộn."

Kiều Nhân ngược mắt nhìn anh, không hề nghĩ anh sẽ dễ dàng buông tha như vậy.

Kỷ Hàn Thanh nhanh chóng đứng thẳng người dậy, một giây sau, Kiều Nhân còn chưa kịp vui mừng liền nghe anh nói: "Mai là thứ bảy."

Kiều Nhân sững sờ, khi phản ứng lại mới vừa cầm cái gối lên, nổi giận đùng đùng còn chưa kịp đánh anh thì cổ tay đã bị nắm lấy. Tay anh dễ dàng rời từ cổ tay đến chiếc gối, cầm lấy chiếc gối mềm mại trong tay cô. Anh tiện tay nhét nó lên giường, "Hiện tại ngoan ngoãn một chút, buổi tối anh sẽ cố hết sức nhẹ nhàng."

"....."

Người này giỏi nhất là nghiêm túc nói ra những lời không đứng đắn.

Kiều Nhân thậm chí không hề nhìn thấy một chút dục vọng nào trong mắt anh, giọng anh rất rõ ràng, ngữ điệu cũng lạnh nhạt.

Nhưng Kiều Nhân vẫn cảm thấy sợ.

Chắc mọi người đều biết một đạo lý thế này: đàn ông mặc quần áo chính là mặt người dạ thú.

Kỷ Hàn Thanh cũng không ngoại lệ, mặc quần áo thì là mặt người dạ thú... Cởi quần áo thì sao?

Là không bằng cầm thú.

Kỷ Hàn Thanh cúi đầu chỉnh lại cổ tay áo, cúi đầu nửa phút, Kiều Nhân ngoan ngoãn không nói chuyện linh tinh. Lúc này anh mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt long lanh của cô gái nhỏ lúc này đang nhìn anh không chớp mắt.

Bốn mắt nhìn nhau vài giây, yết hầu anh nhẹ nhàng chuyển động: "Anh thu lại câu nói trên."

Kiều Nhân sững sờ, hoàn toàn quên mất câu nói trước đó của Kỷ Hàn Thanh là gì.

Kỷ Hàn Thanh cũng không nhiều lời với cô, rời tầm mắt từ đôi mắt ướt sang mái tóc của cô, nói không rõ ý tứ: "Khi nào đi làm phẫu thuật?"

Kiều Nhân: ".....sau khi đi viện về."

Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng gạt đầu, ý cười trong đáy mắt càng lúc càng sâu: "Ăn cơm tối chưa?"

"Ăn một chút."

Khách sạn có dịch vụ giao đồ ăn, lúc xế chiều cô đã ăn một vài thứ, quy rằng không nhiều nhưng để lót dạ thì không thành vấn đề.

Hiện tại bụng Kiều Nhân cũng không đói, cô nhẹ nhàng nâng cằm, chỉ vào tủ quần áo đối diện, "Lấy quần áo giúp em đi."

Kỷ Hàn Thanh đi lắt, quay lưng về phía cô hỏi: "Máy giờ?"

Kiều Nhân: "Tám giờ rưỡi."

Cô và bác sĩ xương khớp đã hẹn thời gian cẩn thận.

Vừa dứt lời một chiếc váy liền được đưa tới.

Kiều Nhân không đưa tay nhận lấy, vài giây sau, cô vừa ho khế, còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở thì Kỷ Hàn Thanh đã tự giác xoay người đi.

Người đàn ông này, hôm nay thật sự tự giác, hơn nữa chính nhân quân tử một cách kì lạ.

Kiều Nhân nhanh chóng thay quần áo xong. Một phút sau, vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một thân hình cao lớn xuất hiện trong chiếc gương trên tủ quần áo.

Kiều Nhân: "..."

Cô còn đang nghĩ sao Kỷ Hàn Thanh lại thoải mái quay người đi như vậy được.

Kiều Nhân nghĩ đến việc đáng về mình vừa thay quần áo đều lọt vào trong mắt anh, cả mặt lẫn tai đều nóng lên, đầu óc vô cùng choáng váng, mặt mũi nhả nhả xuống giường.

Lúc này Kỳ Hàn Thanh mới nghiêng đầu nhìn cô.

Gương mặt Kiều Nhân đỏ ửng lên không bình thường. Kỳ Hàn Thanh nhìn chăm chăm, một lát sau mới cười khẽ: "Anh không nhìn thấy."

"....."

Kiều Nhân không nói gì, rõ ràng là không tin tưởng cho lắm.

"Thật sự không nhìn."

Nếu anh nhìn, hiện tại làm sao Kiều Nhân còn có thể cẩn thận đứng ở đây được.

Hơn nữa, Kỳ Hàn Thanh mà muốn nhìn cô thay quần áo thì ban nãy cũng chẳng cần chủ động quay lưng đi.

Anh cảm thấy Kiều Nhân có hiểu lầm gì đó với mình.

Vừa định nói tiếp thì đuôi mắt Kiều Nhân nhẹ nhàng cong lên, ánh mắt dừng ở nơi nào đó chưa tới một giây rồi lập tức thu lại, "Biết anh không nhìn thấy rồi."

(Chị Kiều nhìn vào đâu thì các cô gái hiểu cả chứ =)))))

"....."

Hai người đi đến bệnh viện kiểm tra vết thương ở chân trước, sau khi xác nhận đã hoàn toàn hồi phục, Kiều Nhân mới đi tìm thợ cắt tóc.

Thợ cắt tóc xuống tay rất mạnh, chỉ mấy đường kéo, độ dài tóc cô đã giảm đi một nửa.

Vốn dĩ tóc đã dài qua vai khá nhiều, hiện tại chỉ miễn cưỡng chạm tới vai, hơn nữa còn bị uốn xoắn như bờm sư tử.

Kiều Nhân nhú mày cả buổi tối, chụp hình gửi cho Kỳ Niệm: [Niệm Niệm, có phải là xấu kinh khủng không?]

Kỳ Niệm nhanh chóng trả lời: [Ừ... Thật ra cũng không sao.]

Chưa được nửa phút, Kỳ Niệm lại nói: [Được rồi, cậu bị cái gì kích thích vậy?]

.....

Ý chính là cực kì xấu.

Kỳ Niệm thấy cô không đáp, đoán mò: [Cãi nhau với anh tớ à?]

Kiều Nhân đáp: [Không.]

Dừng một chút, cô giải thích ngắn gọn: [Mấy hôm trước đi đưa tin ở hiện trường vụ nổ, tóc bị hun cháy một ít.]

[Anh tớ có nhìn thấy cậu như này không?]

[Anh ấy chờ ở bên ngoài.]

[Không sao đâu,] Kỳ Niệm tiếp tục an ủi cô, [Dù xấu hơn nữa thì anh tớ vẫn thích cậu.]

Kiều Nhân: "....."

Cô dứt khoát cắt điện thoại đi, không để ý tới cô ấy.

Trong gương phản chiếu khuôn mặt của cô gái, môi hồng răng trắng rất xinh đẹp, cho dù đầu như sư tử cũng vẫn đẹp.

Thợ cắt tóc: "Tiểu thư, cô nhìn mái tóc này có phải rất đẹp không?"

Kiều Nhân: "..."

Cô nhìn cái đầu nhuộm bảy sắc cầu vồng của thợ cắt tóc, bi quan sờ tóc, "Có thể lại cắt ngắn hơn một chút không?"

Người kia khua kéo, "Cắt tới đâu?"

Kiều Nhân liền đưa tay chỉ vào tai.

Nửa giờ sau, cuối cùng Kiều Nhân cũng ra khỏi tiệm làm tóc.

Xe của Kỷ Hàn Thanh đỗ ở ven đường, Kiều Nhân đi vài bước tới, lúc mở cửa xe còn theo bản năng che tóc.

Anh đang hộp qua video, mãi tới khi cửa phía bên ghế phụ được đóng lại, anh mới liếc mắt sang,

Sau đó chỉ nhìn một chút, tầm mắt của anh liền ngừng lại vài giây.

Mí mắt Kiều Nhân sụp xuống, kéo dây an toàn không nói gì.

Khoảng nửa phút trôi qua, lúc người bên cạnh mở miệng, Kiều Nhân nghe thấy tiếng cười bị đè nén như có như không của anh.

Kiều Nhân: "..."

Cô không nói gì, yên lặng nghe Kỷ Hàn Thanh xử lý công việc.

Cũng không biết qua mấy phút, Kỷ Hàn Thanh nhẹ nhàng hỏi: "Đói không?"

Kiều Nhân quay đầu nhìn anh.

Đúng là nói với cô.

Kiều Nhân sờ sờ bụng, vừa gật đầu nhẹ, anh đã đưa cái hộp nhỏ trong tay cho cô.

Khá nhiều loại, đều là điểm tâm ngọt mà bình thường Kiều Nhân thích ăn.

Chắc là trong lúc cô đang cắt tóc đã mua.

Trước mũi Kiều Nhân nháy mắt tràn ngập mùi thơm của đồ ngọt, cô lấy một tờ khăn giấy lau tay, chụp hình gửi cho Kỷ Niệm trước.

Nửa phút sau, Kiều Nhân nhận được tin trả lời, đặt trước có một dấu chấm than đỏ thẫm.

Phía dưới còn có một hàng chữ.

Đối phương yêu cầu kiểm chứng thông tin, bạn không còn là bạn thân của đối phương, không cách nào gửi tin nhắn nữa.

Cô cứ thế bị Kỷ Niệm cho vào danh sách đen.

Kiều Nhân cũng không sốt ruột, đưa tay lấy một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng. Còn chưa nuốt xuống trong wechat đã có người chấp nhận lời mời kết bạn của cô.

Có thêm một liên lạc.

Kiều Nhân mở thông tin ra nhìn kỹ, mới nhớ lại lúc chiều mình đã add nữ sinh trung học kia.

Vòng bạn bè của cô bé tròn tròn, gần nhất chỉ có một bài viết, nội dung cực kì ngắn gọn...

Vô vị.

SPOIL vu vơ: Chương sau chị Kiều lại tự chui đầu vào bể, đồng ý chơi đấu địa chủ cời quần áo. Quan trọng là lần này chơi ở trong phòng của chú Kỷ (=))))))

Lời editor: Đọc ngôn tình làm tôi triệt để tin rằng, mấy ông thợ cắt tóc ở Trung Quốc toàn là đồ bỏ đi. 10 cô nữ chính đi cắt tóc thì đến 9.5 cô cắt hỏng, khó hiểu thật sự =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Hai chữ này thực sự quá đơn giản, đơn giản đến mức Kiều Nhân chỉ nhìn mấy lần đã cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Lúc này bánh gato như nghẹn ở cổ họng, Kiều Nhân nuốt hai lần vẫn không thể thuận lợi trôi xuống. Cô vừa mới giơ tay ấn ấn vào cổ họng, bên cạnh đã

đưa tới một chai nước lọc.

Nắp được mở sẵn, nhưng vẫn đầy.

Rõ ràng là vừa được mở ra.

Kiều Nhân nhận lấy uống một ngụm, không ngờ nuốt một một ngụm nước như thế thì bánh gato cũng trôi xuống luôn.

Kỷ Hàn Thanh còn chưa họp xong, thần nhiên liếc mắt nhìn sang bên này, sau đó khước môi anh khẽ cử động, rất nhẹ nhàng nói ra vài chữ: "Sao vậy?"

Kiều Nhân giờ màn hình điện thoại lên cho anh xem, bên trên hoàn toàn trống không nên dòng trạng thái kia càng trở nên bất mắt hơn không ít.

Kỷ Hàn Thanh nhìn chăm chăm vài giây, sau đó lông mày khẽ nhíu lại.

Nhưng tầm mắt anh cũng không dừng trên mấy chữ kia quá lâu, nhanh chóng thu lại, quay về phía màn hình laptop nói: "Tháng bảy đến các bản làng trong vùng núi đưa tin vấn đề dạy học. Đầu tháng tám là tròn bảy năm xảy ra vụ động đất ở huyện Huệ An, làm một bài chuyên đề."

Ngón tay anh tùy ý lật qua lật lại tập tài liệu trên tay, "Bộ phận xã hội tạm thời như vậy đi."

Dừng vài giây, anh đóng tập tài liệu lại, đưa tay lên chuẩn bị tắt tai nghe bên tai phải, "Những bộ phận khác thứ hai họp rồi nói."

Động tác này của anh rõ ràng là ý muốn kết thúc cuộc họp.

Kiều Nhân nhìn chăm chăm vài giây mãi tới khi người đàn ông bên cạnh đóng laptop lại, toàn bộ quá trình anh không hề liếc mắt sang. Mãi tới tới khi cất laptop ra ghế sau xe mới nghiêng đầu nhìn cô.

"Sao không ăn?"

Kiều Nhân: "..."

Cô sợ bị ghen chết.

Tay phải của Kỷ Hàn Thanh còn đang nhẹ nhàng khoắc lên trên ghế lái, đều ngón tay chỉ vào màn hình điện thoại của Kiều Nhân: "Ai vậy?"

Kiều Nhân khẽ thở dài, "Anh còn nhớ lần trước lúc chúng ta đến trường trung học không, em và chủ nhiệm Ngô có nhắc tới một nữ sinh muốn nhảy lầu ấy?"

Tầm mắt của anh rơi trên khuôn mặt cô, sau đó chậm rãi lắc đầu: "Quên rồi."

Anh chỉ nhớ buổi tối hôm ấy Kiều Nhân hiếm khi chủ động hôn anh trước.

Ấn tượng về những thứ khác cũng không sâu sắc. Anh như bị trúng độc, một cái hôn của Kiều Nhân có thể dễ dàng khiến anh bị mê hoặc đến thất điên bát đảo.

Kiều Nhân không biết anh nghĩ gì, chỉ cho là lúc đó anh không đề chuyện này trong lòng nên kiên trì tốt bụng giải thích: "Vì lúc đó tự sát không thành, chuyện này không gây ra quá nhiều lời bàn tán, là Dịch Liên nói em mới biết."

Cô hơi nghiêng người, đôi mắt ẩn trong bóng tối càng trở nên sáng lấp lánh, "Dịch Liên nói là một cô bé rất xinh đẹp."

Kỷ Hàn Thanh không bị tâm trạng của cô ảnh hưởng, không chút cảm xúc "Ừ" một tiếng, "Xinh đẹp hơn em sao?"

Kiều Nhân lờ mờ anh một cái, "...em đang nói chuyện công việc với anh đó."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng Kiều Nhân vẫn vô thức sờ lên mái tóc ngắn bên tai.

May mà hôm nay thợ làm tóc chỉ uốn cho cô một chút, chứ nếu không thì có lẽ cô phải cạo trọc luôn rồi.

Kiều Nhân vuốt tóc ra sau tai một lúc, lại nhích gần về bên này, "Khi nào chúng ta quay về?"

"Sao vậy?"

"Lần trước không phải chủ nhiệm Ngô có cho em địa chỉ nhà cô bé kia sao..."

Kiều Nhân mỉm môi, dù sao Kỷ Hàn Thanh hoàn toàn không hề có ấn tượng với chuyện này, cô cũng không cần quá chi tiết mà chỉ nói đơn giản mục đích của mình, "Em muốn đến xem thế nào."

Dừng một chút, "Nhà nữ sinh kia cùng một tiểu khu với anh."

Kỷ Hàn Thanh ngược mắt nhìn cô.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, "Vì thế, khi nào chúng ta về?"

Kỷ Hàn Thanh thu lại cánh tay đang đặt trên ghế, nhẹ nhàng gõ lên tay lái vài lần, "Ngày mai."

Đúng lúc, ngày mai là thứ bảy.

Từ Tây Thành đến Bắc Thành dù sao cũng không mất tới mấy tiếng, cô có nhiều thời gian nói chuyện với nữ sinh kia.

Kiều Nhân vừa thở phào, liền nghe thấy tiếng khởi động xe, cùng lúc đó giọng người bên cạnh vang lên: "Ăn xong rồi à?"

"Không," Kiều Nhân vừa trả lời anh vừa nhấn tin cho cô bé kia, "Ăn không vào nữa."

Kỷ Hàn Thanh liếc nhìn cô, "Vì chuyện này?"

Ý anh là tình hình của nữ sinh đó.

Kiều Nhân không hé răng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Sau khi tin tức gửi đi, giống như ném đá xuống biển rộng, hoàn toàn không có chút bọt nước nào nổi lên.

Nháy mắt Kiều Nhân mất tâm trạng chờ đợi cô bé trả lời, cất điện thoại đi, vừa dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại chưa được hai giây liền nghe Kỷ Hàn Thanh hỏi: "Không ăn thật à?"

Kiều Nhân nhắm mắt lắc đầu.

Người đàn ông bên cạnh khẽ đáp, sau đó mở miệng, nói một câu ý tứ không rõ: "Lát nữa đừng hối hận là được."

Kiều Nhân nghe không hiểu ý anh, hé mắt nhìn sang, đúng lúc Kỷ Hàn Thanh nhìn cô. Cửa sổ xe đang được mở ra, gió bên ngoài lùa vào khiến mái tóc ngắn của anh hơi rối loạn.

Anh mở miệng, không ngờ gió đêm mát mẻ như vậy mà nhiệt độ trong lời nói vẫn có chút nóng bỏng: "Đêm nay ngủ với anh."

Kiều Nhân từ chối theo bản năng: "Em không..."

"Ai nói đợi anh đi công tác về sẽ tự đóng gói mình đưa tới?"

Kiều Nhân: "..."

Hậu quả của việc mạnh miệng quá sớm chính là ngã từ trên cây cao xuống.

Đêm đó đúng là Kiều Nhân vẫn phải tự đóng gói mình đưa đến phòng Kỷ Hàn Thanh.

Trước khi đi, Lục Hạ còn ở bên cạnh đề xuất mấy ý tưởng xấu cho cô. Ví dụ như thất nơ trên cổ, hay ví dụ như mặc một chiếc váy khiêu gợi.

Các loại ý tưởng xấu này đều bị Kiều Nhân phủ quyết hết.

Cô chỉ đơn giản tắm rửa ở phòng mình, đợi sau khi sấy tóc khô đã gần mười một giờ. Sau khi phần tóc uốn được thấm nước vuốt ra, lúc này nhẹ nhàng rũ xuống bên tai, cuối cùng mới coi như là tạm nhìn được.

Bởi vì trước đó thầy Vương có nhắc nhở các cô không thể quay về trong ngày một ngày hai được, nên Kiều Nhân đã đặc biệt giặt một vài bộ quần áo. Lúc này cô tiện tay lấy được một chiếc váy liền ở dưới đáy vali mặc vào, sau đó cầm điện thoại rón rén lên lầu cầm thẻ phòng mở cửa phòng anh.

Trong phòng ngủ không có ai, nhưng đèn trong phòng tắm bật sáng.

Tiếng nước chảy từng giọt từng giọt truyền đến, Kiều Nhân ngồi ở đầu giường, chỉ nghe âm thanh này cũng đã cảm thấy chân như mềm nhũn ra. Đường như có thứ gì đó đang gãi lên lòng bàn chân cô. Cô nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, ép buộc rời sự chú ý của mình đi, mở wechat ra.

Nữ sinh kia vẫn chưa trả lời cô.

Người vài giờ trước đã kéo cô vào danh sách đen là Kỷ Niệm, mấy phút trước vừa nhấn tin cho cô: [Tiểu Kiều, đầu địa chủ không?]

Kiều Nhân: [Sao cậu lại chặn tớ?]

Kỷ Niệm: [Ai bảo cậu nửa đêm còn bỏ thuốc độc cho tớ.]

Kỷ Niệm không thẳng tay xóa cô khỏi danh bạ đã là nhân từ lắm rồi.

Kiều Nhân: [Vội ai?]

[Anh tớ đó,] Kỳ Niệm gửi một biểu tượng về mặt bì ổi tới, [Vẫn là luật chơi như lần trước, thế nào?]

Kiều Nhân: [Cậu hình như rất có tiền.]

Kỳ Niệm: [Lăn.]

Lần trước cô ấy thua số tiền dùng hai bàn tay không đếm hết, lúc này bị Kiều Nhân nhắc đến chuyện đó vẫn còn thấy thương tâm, nói giận dỗi dỗi gõ vài chữ: [Tớ đồng ý.]

Kỳ Niệm nhanh chóng nhắn tin đến: [Dùng tiền mang lại phúc lợi cho anh trai, đây là việc mà một em gái như tớ phải làm.]

Kiều Nhân cảm thấy có gì đó sai sai.

Đặc biệt là câu nói tiếp theo của Kỳ Niệm...

[Anh tớ đã ra chưa?]

[Sao cậu biết tớ ở cùng với anh cậu?]

[Vừa nãy anh tớ nói với tớ mà.]

Đầu bên kia yên tĩnh vài giây, Kỳ Niệm: [Nếu không thì sao muốn thế này tớ còn tìm cậu đâu địa chủ làm gì?]

Kiều Nhân hít sâu mấy hơi, cô chẳng muốn gõ chữ nữa, dứt khoát gọi điện thoại cho Kỳ Niệm.

Sau đó đầu bên kia vừa nghe máy, Kiều Nhân liền nói luôn: "Cậu cứ như thế muốn thấy tớ phải cởi quần áo à?"

"Xin chú ý từ ngữ," Kỳ Niệm sửa lời cô, "Hắn là anh tớ muốn nhìn cậu cởi quần áo."

Kiều Nhân: "..."

Kỳ Niệm: "Tiểu Kiều, cậu biết cái gì gọi là bỏ cái lợi nhỏ cầu cái lợi lớn chưa?"

Kiều Nhân còn chưa kịp trả lời, tiếng nước chảy bỗng dừng lại, ngay sau đó tiếng mở cửa vang lên.

Giọng Kỳ Niệm cũng dừng lại, hồi lâu mới hỏi: "Sao không nói gì?"

Kiều Nhân không để ý đến cô ấy, trực tiếp cúp máy.

Anh đã đi ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa đi về phía này, "Điện thoại của ai vậy?"

Kiều Nhân: "Kỳ Niệm."

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt, "Con bé nói gì với em?"

Kiều Nhân nghiêm chỉnh đáp: "Gọi em chơi đấu địa chủ."

Người kia nhìn cô chằm chằm, một lát sau mới nhẹ nhàng mỉm cười, "Vậy còn em?"

Anh có đôi mắt rất đẹp, đáy mắt sâu thẳm, tựa như có thể nhìn thấu cả lòng cô.

Kiều Nhân dễ dàng bị anh đầu độc, lời nhanh hơn so với phản ứng của đại não: "Chơi..."

Kiều Nhân đúng là bị sắc đẹp quyến rũ làm mất lý trí.

Đợi tới khi nào cô tỉnh táo lại thì game đã mở ra.

Kỹ thuật của Kiều Nhân vốn không tốt, hơn nữa lại không tập trung, chưa được một phút, ván này cô và Kỳ Niệm đã cùng nhau thua trận.

Kỳ Niệm ở đầu bên kia không hề ủ rũ vì thua tiền, giọng điệu lại rất vui mừng: "Tiểu Kiều, cậu nên cởi quần áo rồi."

Kiều Nhân mặt không đổi sắc sửa lại: "Thua ba ván cởi một cái."

Kỳ Niệm: "...Ồ."

Ba người nhanh chóng chơi van tiếp theo.

Qua khoảng ba phút, rốt cục Kiều Nhân ý thức được một đạo lý, thua một ván hay thua ba ván cơ bản cũng không khác nhau là bao.

Khác biệt duy nhất đại khái chính là lãng phí thời gian.

Sau khi Kiều Nhân thua ba ván liên tiếp, cô dứt khoát trốn vào trong chăn, Kỳ Niệm ở đầu bên kia kiểm có giục cô: "Cởi chưa Tiểu Kiều?"

Bên dưới chăn, Kiều Nhân kéo váy lên trên, một lúc sau mới trả lời: "...Cởi rồi."

Kỳ Niệm: "Anh, anh giúp em kiểm tra một chút."

Kỳ Hàn Thanh liếc nhìn Kiều Nhân, cả người nha đầu này đều giấu dưới chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt, không thấy được là cởi hay không.

Anh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Kỳ Niệm: "Vậy chúng ta chơi tiếp?"

Kiều Nhân tắt hội thoại, bám vào góc chăn nhìn anh: "Không chơi."

Kỳ Hàn Thanh quay lại nhìn, sau khi tầm mắt nhẹ nhàng đảo một vòng trên mặt cô, hô hấp nặng hơn nửa phần: "Sao vậy?"

"Không cởi được nữa."

Kỳ Hàn Thanh cau mày, Kiều Nhân cũng cau mày.

Cô lặp lại: "Thật sự không có cách nào cởi được nữa."

Anh cup mắt nhìn cô.

Hai người một nằm trên giường, một ngồi dựa vào đầu giường, khoảng cách không xa. Sau khi đối diện vài giây, Kiều Nhân nghe thấy từ miệng anh phát ra một nụ cười khê rất ngắn.

Vô cùng nhỏ, vô cùng ngắn.

Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng, góc chăn đột nhiên bị nhấc lên.

Tay của Kỳ Hàn Thanh dọc theo eo cô tiến lên trên, nửa giây sau, yết hầu anh chuyển động, ánh mắt như bị bao phủ bởi một màn đêm dày đặc.

Nửa phút sau, Kỳ Niệm vẫn đang chờ đợi một trận mới, phát hiện hai người đã cùng nhau thoát ra.

Trong phòng game bỗng chỉ còn một mình cô ấy.

Kỳ Niệm nhìn chằm chằm hai ô trống rỗng vài giây, sau đó cực kì tức giận thoát ra. Nào nhất thời bốc hỏa nhắn tin cho Kiều Nhân: [Lần trước là anh tớ không cho tớ thắng.]

[Tớ thua tiền cậu, anh ấy trả lại tớ gấp mấy lần.]

Kỳ Niệm [Tiểu Kiều, cậu bị anh tớ lừa rồi.]

Kỳ Niệm bị hai người đang cấu kết làm việc xấu ruộng bỏ khiến đầu óc choáng váng, đợi tới khi phản ứng lại muốn thu về, thì tin nhắn đã gửi đi được hai phút.

Kỳ Niệm nhìn chằm chằm mấy dòng chữ trên màn hình, nghĩ thầm, xong rồi.

Cô ấy đã tiết lộ bí mật của Kỳ Hàn Thanh ra rồi.

Đêm nay mãi tới rạng sáng Kiều Nhân mới có thể đi ngủ.

Mấy hôm nay phần lớn cô đều nghỉ ngơi trên giường, vì thế nên sinh hoạt rất có quy luật. Hôm nay đột nhiên ngủ muộn một lần, sáng hôm sau mở mắt ra đã hơn mười giờ.

Kiều Nhân nhớ trước khi ngủ mình có đặt báo thức, kết quả sáng sớm quá buồn ngủ, mơ màng không biết đã tắt mấy cái.

Chỗ bên cạnh giường đã trống không, Kiều Nhân đưa tay sờ sang, nhiệt độ trên giường cũng không còn lưu lại mấy.

Hắn là đã rời giường từ sớm.

Tối qua Kiều Nhân không ăn uống gì mất, sau khi bận rộn một đêm, cả người không còn chút sức lực nào.

Cô nằm trên giường hồi lâu, mãi tới khi tiếng tin nhắn wechat vang lên.

Lục Hạ nhắn: [Tiểu Kiều, vì phải trả phòng nên tớ đã đem hành lý của cậu về cùng rồi.]

Kiều Nhân nhanh chóng trả lời lại một chữ "Được."

Sau đó, cô xem mấy tin nhắn mà Kỷ Niệm nhắn cho mình hôm qua.

Quả thật là chữ châu chữ ngọc.

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, chụp màn hình lại gửi cho Kỷ Hàn Thanh.

Bên dưới nhắn: [Giải thích một chút?]

[Giải thích cái gì?]

Lần này Kiều Nhân cất hẳn phần trọng tâm trong tấm ảnh kia gửi qua.

Kỷ Hàn Thanh: [Không có gì để giải thích.]

Dừng vài giây, anh lại nhắn tin tới: [Chính là giống như Kỷ Niệm nói.]

"....."

[Còn có,] Dường như Kỷ Hàn Thanh suy nghĩ xem nên nói như thế nào, nửa phút sau mới nhắn tin tiếp: [Tóc ngắn cũng rất tốt.]

Kiều Nhân: [Đẹp không?]

[Dễ quản lý.]

Lời này đúng là không sai, sau khi cắt tóc xong đầu Kiều Nhân nhẹ hơn trước không ít.

Kỷ Hàn Thanh vất vả lắm mới nói được một câu bình thường, Kiều Nhân cũng bắt đầu gõ chữ định khen anh vài câu. Kết quả còn chưa gửi đi, đầu bên kia lại nói...

[Hôm qua sau khi làm xong, dọn dẹp ga trải giường không nhìn thấy tóc của em.]

Kiều Nhân: [.....]

Những người khác trong tòa soạn đều trở về từ sáng, chỉ có Kiều Nhân và Kỷ Hàn Thanh tới chiều mới lái xe về Bắc Thành.

Dọc đường Kiều Nhân buồn ngủ, sau mấy lần liên tục lắc lư đầu trên ghế, mãi tới khi xe dừng lại đầu cô trực tiếp đụng vào bả vai anh.

Trong nháy mắt bị đụng đến tỉnh táo, vừa mở mắt đã phát hiện ra đến trước cổng tiểu khu nhà Kỷ Hàn Thanh.

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn cô, "Địa chỉ."

Kiều Nhân vẫn đang dựa vào vai anh, vài giây mới hiểu được ý anh là gì, cầm điện thoại mở ghi chú ra xem: "Tòa số 13."

Xe dừng lại chưa tới ba phút đã khởi động lần hai.

Kiều Nhân hạ cửa kính xe xuống, nằm nhào người trên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Ánh nắng bên ngoài không hề nhẹ, cô nheo mắt, định đưa tay lên che bớt ánh sáng chói chang bên ngoài, vừa nhìn thấy trên sân thượng của tòa nhà bên trái có một bóng đen thì lập tức thu lại.

Kiều Nhân dường như thăng người ngay tức khắc, xe vẫn đang chạy lên phía trước, lúc nói chuyện giọng Kiều Nhân run lên, "Đột chút, anh nhìn có phải sân thượng tòa nhà phía trước có người không..."

Kỷ Hàn Thanh dừng xe lại, nhìn theo hướng Kiều Nhân chỉ.

Anh cận nhẹ nhưng vẫn có thể nhìn thấy một bóng đen mờ mờ, hơi mím môi "Ừ" một tiếng.

Tim Kiều Nhân đột nhiên đập nhanh gấp mấy lần, da đầu cũng có chút tê dại, lập tức mở cửa xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Vào thời gian này, trên sân thượng ở tầng hai mươi mấy có người, nhìn thế nào cũng không giống như chỉ đơn thuần đi hóng gió.

Kiều Nhân nhìn kĩ bóng người trên kia, bước chân cũng gấp gấp hơn. Vừa vào cửa tòa nhà liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm.

Kỷ Hàn Thanh đã theo sau.

Bước chân Kiều Nhân không thể dài bằng đàn ông, nhưng cô cố gắng bước thật nhanh nên vẫn vào thang máy trước anh một bước.

Trong thang máy, hai người đứng song song với nhau, sau khi Kiều Nhân đưa tay ấn tầng cao nhất, cửa thang máy đóng lại nhưng không hề có chuyển động nào khác.

Kiều Nhân run lên vài giây.

Một giây sau, bàn tay người đàn ông bên cạnh đưa thẻ thang máy lên, nhẹ nhàng chạm vào khu cảm ứng rồi ấn lại số tầng, thang máy mới nhanh chóng đi lên.

Cùng lúc đó, giọng Kỷ Hàn Thanh vang lên bên tai: "Sao lại gấp gấp như vậy?"

Lúc Kiều Nhân ngồi trong phòng họp, đợi tới khi bị gọi tên cũng không hề lo lắng thế này.

"Sợ cô bé nhảy xuống," Kiều Nhân dừng một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, cô đơn giản lặp lại câu nói lại một lần nhưng dường như bổ sung thêm nội dung quan trọng hơn, "Sợ cô bé nhảy xuống trước mặt em."

Kỷ Hàn Thanh không hề đáp lại câu này, hỏi ngược lại: "Vậy em định lên đó làm gì?"

Kiều Nhân mím môi, không nói lời nào.

Vừa nãy không chút do dự xuống xe chạy tới đây hoàn toàn là do phản xạ có điều kiện, hành vi không qua sự xử lý của não bộ. Lúc này đầu óc Kiều Nhân vẫn rối loạn, căn bản không thể trả lời được vấn đề này.

Thấy cô không nói gì, Kỷ Hàn Thanh thẳng thắn đưa ra hai lựa chọn: "Là thân phận một phóng viên đến hỏi cô bé ấy vì sao nhảy lầu, hay chỉ là một người bình thường đi ngang qua đưa cho cô bé lời khuyên?"

Kiều Nhân ngược mắt nhìn anh, mắt mắt kiên định và có lực: "Hai vấn đề này xung đột với nhau hay sao?"

Tầm mắt Kỷ Hàn Thanh cố định một chỗ, sau đó mới nhẹ nhàng rời đi, "Trên bản chất thì không xung đột."

"Nhưng rất ít phóng viên có thể làm được điều đó."

Ánh mắt Kiều Nhân bỗng chán nản.

Kỷ Hàn Thanh nói cô đều hiểu.

Mười phóng viên vừa vào nghề, có lẽ tới chính người đều nói vì lý tưởng, nhưng không được bao nhiêu thời gian, lâu thì một năm, ngắn thì một tháng, trong số chín người này có lẽ tới một nửa đã không còn biết lý tưởng là gì nữa.

Vì đối với bọn họ tin tức càng có giá trị hơn nhiều, mãnh liệt đẩy sự việc tới bên bờ vực, kiểu sự việc như thế chẳng có gì là lạ.

Không phải Kiều Nhân chưa từng thấy, môi cô hơi nhợt nhạt, sau khi cắn môi một chút mới có chút huyết sắc.

Thang máy vẫn đang đi lên cao.

Lúc đi được một nửa đường, không biết là do trong thang máy hơi thiếu dưỡng khí, hay là do tâm trạng ảnh hưởng, hô hấp của Kiều Nhân có chút không thoải mái, mỗi lần đều như đang bị rút cạn.

Mười mấy giây ngắn ngủi, chớp mắt cô đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Nội tâm Kiều Nhân không bình tĩnh được, trong đáy mắt dường như có một hình bóng màu đỏ thoáng qua. Cô dùng sức nhắm mắt lại, theo bản năng

nắm lấy ống tay áo người bên cạnh.

Sau đó đầu ngón tay cô hơi buông lỏng, chuyển từ cổ tay áo đến bàn tay của anh, nắm chặt lấy bàn tay đang hơi mở ra với những khớp xương rõ ràng.

Trên tay cảm nhận được sự mềm mịn lành lạnh, vừa quay đầu đã thấy sắc mặt Kiều Nhân không tốt lắm. Kỷ Hàn Thanh hơi cau mày, giọng vô thức nhẹ nhàng hơn: "Sợ như vậy sao?"

Kiều Nhân hé mắt, ngón tay càng siết chặt hơn: "Lúc em còn nhỏ, có người nhảy lầu rơi xuống trước mặt em..."

Cô hít một hơi thật sâu, "Người đó cũng nhảy từ nhà cao tầng xuống."

Mười mấy tầng cao như vậy, rơi xuống có lẽ không thể cứu nổi mạng người nữa.

Kiều Nhân còn nhớ lúc đó đập vào mắt mình là máu đỏ thẫm như những đóa hoa, nhuộm nền đường xi măng vài tuần liền, sau vài cơn mưa to mới hoàn toàn được rửa sạch.

Từ hôm đó Kiều Nhân liên tục gặp ác mộng suốt một tuần.

Kỷ Hàn Thanh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng siết chặt bàn tay cô.

Kiều Nhân một mình nói tiếp: "Chú nhỏ, anh biết vì sao người đó nhảy lầu không?"

Kỷ Hàn Thanh cũng phối hợp với cô: "Tại sao?"

"Em nhớ người kia là một nhà từ thiện rất nổi tiếng ở phía nam, quyên góp rất nhiều tiền cho vùng núi cao khó khăn. Sau đó có một lần đọc báo, đột nhiên thấy đưa tin mấy năm người đó đều lừa gạt tiền quyên góp, cũng không biết đã đem tiền dùng vào việc gì, còn nói anh ta nuôi tình nhân và con riêng ở bên ngoài."

"Sau đó tin tức truyền ra được vài ngày, những người không quen biết đều chỉ trỏ bàn tán gia đình họ. Vợ anh ta không chịu nổi áp lực nên đã đòi ly hôn, lúc mang con trai rời khỏi nhà thì gặp phải tai nạn giao thông..." Lòng mày Kiều Nhân càng nhíu chặt, "Sau đó anh ta nhảy lầu."

Dứt lời, thang máy dừng lại, đã đến tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, ngay phía trước không đến mười mét chính là thang gác dẫn lên sân thượng. Kiều Nhân nhìn chằm chằm cầu thang trống vắng kia vài giây, "Thật ra căn bản anh ta không hề lừa đảo, cũng không có tình nhân."

Lúc vừa lên vào thang máy, hai chân Kiều Nhân đều run lên cầm cập.

Lúc này thang máy đã dừng, ngược lại cô trở nên bình tĩnh hơn.

Kiều Nhân không tiếp tục đề tài này nữa, cô thở dài, vừa bước chân ra nửa bước thì lập tức đứng lại...

Có người đi từ sân thượng xuống.

Bước chân người đó không dài, sau mấy bậc cầu thang mới có thể nhìn ra đôi chân mảnh khảnh của nữ sinh. Cô bé tiếp tục đi xuống, Kiều Nhân nhìn thấy gương mặt của cô bé.

Tóc dài, mặt trái xoan, mắt to, da trắng. Đúng là một gương mặt xinh đẹp.

Giống y hệt ảnh đại diện trên wechat mà Kiều Nhân vừa add ngày hôm qua.

Cô thở phào nhẹ nhõm, chân vừa định bước ra cũng thu về.

Ánh ắt nữ sinh kia lạnh nhạt, không hề liếc nhìn bọn họ một lần nào, nhanh chóng đi vào thang máy rồi bấm nút sảnh, sau đó yên lặng cúi đầu nghịch điện thoại.

Cửa thang máy nhanh chóng đóng lại rồi đi xuống.

Toàn bộ quá trình Kiều Nhân vẫn nín thở, tầm mắt như có như không rơi xuống người cô bé ấy. Đại khái khoảng nửa phút, nữ sinh kia mới phát hiện ngược mắt lên, cũng trong chốc lát cô bé nhanh chóng thu lại tầm mắt.

Giống như chẳng phải việc liên quan đến mình.

Kiều Nhân siết chặt bàn tay còn lại không bị Kỷ Hàn Thanh nắm.

Tầm mắt liếc nhìn động tác gõ bàn phím trên điện thoại của cô bé, sắp tới sảnh nhưng cô vẫn chưa biết nên mở miệng bắt chuyện với cô bé thế nào.

Lại nửa phút nữa trôi qua, thang máy dừng lại, "Ting" một tiếng, nữ sinh kia nhấc chân bước ra ngoài.

Vóc dáng cô bé rất cao, cũng rất gầy, nhìn bóng lưng đã thấy là một cô gái rất xinh đẹp. Kiều Nhân giữ nút mở cửa, trước khi cô bé bước tiếp bước thứ hai liền mở miệng gọi: "Hạ Vũ?"

Cô nhớ tên nữ sinh này là Hạ Vũ.

Mấy ngày trước Ngụy Dịch Liên có nhắn qua với cô một lần.

Đúng như dự đoán, bước chân cô bé dừng lại, quả nhiên quay người sang.

Biểu cảm từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, không hề có một chút sự kinh ngạc nào trong đó. Cô bé bình tĩnh nhìn về phía bọn họ, không nói lời nào đợi cô nói tiếp.

Kiều Nhân vừa định hỏi "Có thể nói chuyện một chút không?", bàn tay đã bị người bên cạnh nắm chặt. Một giây sau, cô nghe thấy Kỳ Hàn Thanh mở miệng, nói ngắn gọn thẳng thắn, ngữ điệu bình thản như một câu trần thuật, anh hỏi: "Tại sao muốn tự sát?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Anh vừa nói lời này, tất cả mọi điều Kiều Nhân đã chuẩn bị sẵn trong đầu đều bị đè nén lại trong nháy mắt, một chữ cũng không nói ra được.

Nữ sinh kia hiển nhiên cũng không ngờ rằng anh sẽ đột nhiên hỏi câu này, ánh mắt hơi chấn động. Nhưng chỉ là chấn động trong giây lát, cô bé nhanh chóng bình tĩnh lại, "Tại sao muốn tự sát..."

Dường như cô bé ấy cũng đang tự hỏi chính mình, giọng rất khê, như là một đòn đánh vỡ tất cả, "Đương nhiên là vì không muốn sống nữa."

Kiều Nhân: "..."

Cô cảm thấy Hạ Vũ nói rất vô lý, nhưng hai câu hợp lại với nhau, một chữ cô cũng không phản bác lại được.

Kiều Nhân càng siết chặt bàn tay, vì dùng quá nhiều sức lên năm ngón tay đã cảm thấy tê rần. Cô không chớp mắt nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô gái phía trước, "Gần đây có chuyện gì khiến em không vui sao?"

Hạ Vũ đưa tay quần lấy mái tóc dài trên vai, ánh mắt có chút lười nhác, nhìn không hề có mấy sức lực, cô bé "Ừ" một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nói từng chữ từng chữ: "Chuyện gì cũng làm tôi không vui."

Đúng là cô bé không từ chối nói chuyện với bọn họ.

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ cô bé như vậy, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn, "Có thể nói cho chị biết một chút không?"

Thiếu nữ đứng ở nơi đó, đôi mắt trong suốt lấp lánh nhưng không thấy có chút thần thái nào.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm cô bé ấy, đột nhiên nhớ Ngụy Dịch Liên từng nói với cô một câu.

Cậu ấy nói: Rất giống chị.

Cũng không phải là giống về tướng mạo, mà là một loại thần thái nào đó toát ra trong ánh mắt giống.

Khuôn mặt cô bé không biến sắc nhìn cô một cái: "Nói cho chị thì có ích gì không?"

Kiều Nhân: "..."

Hạ Vũ thấy cô không thể đáp lại, tầm mắt hạ xuống, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Kiều Nhân thở dài, chỉ dùng mấy giây để loại trừ tất cả những khả năng khiến cho cô bé không hài lòng với cuộc sống. Sau đó lúc cô bé xoay người cầm chìa khóa định mở cửa, cô mở miệng hỏi: "Vì bạn bè của em nói hay làm gì đó phải không?"

Ngay phía trước, động tác mở cửa của cô bé khựng lại, dường như tay run lên, chìa khóa suýt nữa rơi từ trên tay xuống đất.

Hô hấp của Kiều Nhân càng lúc càng nhẹ, chớp mũi rõ ràng không ngừng có một tầng mồ hôi rịn ra, thế nhưng đầu ngón tay lại lạnh như vừa ngâm trong nước đá.

Kỷ Hàn Thanh nắm tay cô càng chặt hơn, nắm ngón tay cô lúc này mới từ từ có chút ấm áp.

Hạ Vũ vẫn không nói lời nào, lúc cúi thấp đầu thậm chí mái tóc dài che gần hết khuôn mặt. Cô bé tiếp tục đưa tay mở cửa, lần này tra chìa khóa vào ổ khóa mấy lần đều không cắm vào được.

Cuối cùng, Kiều Nhân nghe thấy tiếng chìa khóa ma sát với ổ khóa vang lên âm thanh chói tai, cô bé nhú mồm theo bản năng.

Một giây sau, chiếc chìa khóa trong tay Hạ Vũ rơi xuống đất "Cạch" một tiếng.

Kiều Nhân vội vàng thu bàn tay vẫn đang giữ trên nút mở cửa về, rút tay ra khỏi tay Kỷ Hàn Thanh, rời khỏi thang máy.

Hạ Vũ vẫn đang cúi đầu, một hồi lâu cô bé mới từ từ nâng cằm lên.

Gương mặt sạch sẽ, không hề có một giọt nước mắt nào nhưng Kiều Nhân nhìn thấy, trái tim vẫn như bị đánh một cái rất nhẹ.

Cô bé hơi ngẩng đầu, "Đoán đúng rồi, thì sao?"

Kiều Nhân nhìn chằm chằm Hạ Vũ, hồi lâu mới chậm rãi nói mấy chữ: "Chị có thể hiểu được tâm trạng của em."

Hạ Vũ ngước mắt, ánh mắt nhẹ nhàng đánh giá cô, "Chị không phải tôi, lấy gì để hiểu?"

Kiều Nhân thở dài, tầm mắt hướng sang nơi khác không lên tiếng.

"Bởi vì xinh đẹp mà bị người ta nói là đã phẫu thuật thẩm mỹ, bạn bè nói không biết trên mặt tôi đã động bao nhiêu dao kéo."

Hạ Vũ đúng là có một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh tế, hợp lại với nhau thậm chí không thể tìm ra bất kì góc chết nào.

Cô bé nói tiếp, giọng điệu cực kì bình thản như đã là thói quen: "Con trai ở trường công khai theo đuổi tôi, các bạn nữ thì nói tôi là hồ ly tinh, tuổi còn nhỏ không chịu học hành cho tốt mà chỉ biết quyến rũ đàn ông."

"Có lần cha tôi lái xe đưa tôi đi học, bị bạn bè bắt gặp, liền có người nói tôi cặp với một ông già."

"Sau đó bọn họ thấy tôi và một người bạn của cha tôi đi ra từ khách sạn, nói tôi không đứng đắn ngủ với người kia."

Kiều Nhân càng nghe da đầu càng tê dại, như bị thứ gì đó nhỏ xíu đâm vào, sau khi đâm xuống không hề để lại bất cứ dấu vết gì chỉ còn dư âm cơn đau rất mơ hồ.

Giọng Hạ Vũ dừng lại, "Nhưng lần này bọn họ nói cũng không sai, suýt nữa tôi đã ngủ với một ông già."

Cô bé nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt thoáng mang theo sự khinh bỉ và tuyệt vọng, "Con trai của ông ta còn lớn hơn cả tôi, vậy mà muốn ngủ với tôi."

Chênh lệch sức mạnh của đàn ông và phụ nữ đều bày ra ở đó, khi ấy quần áo của Hạ Vũ đã bị cởi ra một nửa, kết quả chỉ còn một bước cuối cùng, người kia đột nhiên nhận được điện thoại.

Chuyện này cứ như vậy bị bỏ qua.

Ánh mắt của Hạ Vũ thất thần vài giây, dường như đang nhớ lại chuyện đó, nhếch miệng lên càng lúc càng châm biếm, "Hôm đó về nhà tôi nói với ba mẹ, bọn họ lại cho rằng tôi đang nói mê, căn bản không hề tin lời tôi."

Giọng nói của cô bé rõ ràng trở nên nặng nề hơn, "Sau đó gặp lại tên súc sinh kia, bọn họ còn bắt tôi chào hỏi hắn."

"Từ ngày đó, các bạn nữ ở lớp càng nói tôi thậm tệ hơn..."

Sau mấy lần hít thật sâu, Hạ Vũ bỏ qua tất cả những sự việc khó nghe này, "Càng đáng sợ hơn chính là những bạn học nữ trong lớp. Có người thích một bạn nam từng thổ lộ với tôi, bọn họ càng không ưa tôi. Có lần vào giờ nghỉ trưa, còn xúi một bạn nam đổ nước lên váy tôi, bảo cậu ta lật váy lên sờ chân tôi."

Hạ Vũ nhìn về phía Kiều Nhân, "Như vậy chị cũng có thể hiểu được sao?"

Kiều Nhân khẽ cắn môi, một lúc không đáp lại.

Hạ Vũ nhẹ nhàng cười khẩy, cô bé không hay nói với người khác những chuyện này, dù sao bình thường cũng không có ai muốn nghe. Cô bé cúi người nhặt chìa khóa đang rơi trên mặt đất, vừa định mở cửa, liền nghe thấy Kiều Nhân đã nửa ngày không lên tiếng bỗng nói vài chữ: "Có thể hiểu được."

Ánh mắt Kỷ Hàn Thanh u ám, lúc nghiêng đầu nhìn cô lông mày còn nhú lại.

Kiều Nhân dùng sức nuốt nước bọt, cổ họng cô khô khốc, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Vì thế khi mở miệng, giọng có chút khàn khàn:

"Trước kia khi chị vừa chuyển trường, cũng bị bạn cùng lớp chỉ trích nói mẹ tôi được một người đàn ông có tiền bao nuôi nên mới có thể ngày nào cũng lái xe sang tới đón tôi tan học.

Như truyện cười vậy.

Tùy tiện lấy ở Tổng gia một chiếc xe cũng đã hơn cả triệu tệ, cần gì phải có người bao nuôi.

Nhưng cũng như những câu chuyện cười được truyền tai nhau, căn bản không thể giải thích rõ được, mỗi ngày đều phải nghe người ta bàn tán.

Khi đó Kiều Uyên vừa mất không lâu, căn bản Kiều Nhân không có tâm tư để ý những chuyện này, mỗi ngày đều yên tĩnh học tập.

Vốn dĩ lời đồn vớ vẩn và lảm nhảm lảng xuống, kết quả vào tiết học lịch sử trong nước, cô đột nhiên được một bạn nam rất nổi tiếng trong lớp tỏ tình.

Từ ngày đó, tất cả mọi phiền phức đều bắt đầu kéo đến với cô.

Bạn cùng bàn của Kiều Nhân là con trai, cao ráo, hơi gầy, thanh tú, chơi khá thân với các bạn học nữ. Vốn không có suy nghĩ xấu gì với Kiều Nhân, kết quả lại không kiềm được những lời khuyến khích của mấy bạn nữa kia, nên đã đưa tay sờ đùi Kiều Nhân.

Đồng phục học sinh là váy ngắn, chiều dài chưa quá gối, tay của người kia vừa chạm vào đầu gối, lúc định dịch lên phía trên thì huyết thái dương bỗng nhiên đau nhói. Có thứ gì đó vừa đập vào đầu cậu ta một cái, sau đó lăn xuống đất.

Là chiếc hộp bút làm bằng gỗ của Kiều Nhân.

Gỗ cạnh rõ ràng, lại còn sắc bén.

Đầu Kiều Nhân vẫn còn nóng bừng, viền mắt cũng nóng. Đuôi mắt dường như có dòng nước chậm rãi hợp lại nhưng không rơi xuống.

Cô vẫn giữ tư thế giơ tay lên ném vài giây, gương mặt nhìn trên trán cậu ta có một vết máu chảy xuống, tới khi chảy xuống đến mắt không thể mở lên nổi Kiều Nhân mới hạ tay xuống.

Toàn bộ lớp học yên tĩnh trong nháy mắt.

Âm thanh ồn ào của mấy bạn học nữ vừa rồi nhanh chóng biến mất, ngơ ngác nhìn cô, nửa chữ không không thốt ra được.

Kiều Nhân nhớ bạn nam cùng bàn đó nhà rất giàu, được chiều đến mức tính tình không tốt lắm. Yên tĩnh vài giây, cậu ta đưa tay lau vết máu trên trán, bởi vì sức lực không đủ để mắng người nên khí thế cũng chẳng có: "Cũng không biết đã cùng mấy thằng đàn ông..."

Tầm mắt Kiều Nhân nâng lên, giọng điệu nhẹ nhàng: "Trong ngăn bàn tôi còn có dao nữa đấy, muốn thử một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Căn bản trong ngăn bàn của Kiều Nhân không hề có dao.

Nếu như miễn cưỡng phải nói có, thì cũng chỉ là một con dao nhỏ dùng để gọt bút chì, vừa nhỏ vừa mỏng, cũng không đủ sắc bén.

Nhưng động tác kéo ngăn bàn của cô vẫn khiến người kia sợ hết hồn, cậu ta gần như rút tay lại ngay lập tức, kéo ghế lùi ra xa mấy bước chân.

Chân ghế ma sát với nền gạch men phát ra tiếng rít chói tai.

Bạn nam kia là người mạnh mẽ điển hình, cách rất xa vẫn đang gào với cô: "Cậu biết cha tôi là ai không?"

Kiều Nhân nhếch môi, mở sách giáo khoa ra như không hề có chuyện gì, chuẩn bị bài học tiếp theo.

Cô nghĩ thầm: tôi quan cha cậu là ai làm gì.

Bầu không khí gương cung bật kiếm duy trì một lúc, chuông vào lớp nhanh chóng vang lên.

Sau đó thầy giáo bước vào, bắt đầu giảng bài.

Sức lực Kiều Nhân không ít, cậu bạn kia kiên trì không được mấy phút đã nhanh chóng nhắm mắt ngã xuống.

Khi đó trong lớp học vẫn chưa lắp camera, xảy ra chuyện gì cũng chỉ có thể biết được thông qua miệng người khác.

Chuyện này gây ra ồn ào không nhỏ. Giáo viên chủ nhiệm và chủ nhiệm khối đều bị gọi tới bệnh viện, hết sức động viên người nhà của bạn học nam kia: "Con trai anh chị bắt nạt Kiều Nhân trước, cũng không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng... Hơn nữa, sân tập của trường chúng ta là do gia đình Kiều Nhân quyên góp tiền xây dựng. Nghe nói Kiều Nhân có một người đi là luật sư, chưa từng cãi thua quá mấy vụ án."

Trong lời nói này ngụ ý là, gia đình Kiều Nhân rất giàu có.

Không chọc nổi.

Lúc đó Tổng nữ sĩ thậm chí còn định kéo Kiều Nhân đi xin lỗi.

Kết quả lúc đến cửa phòng bệnh, Kiều Nhân đã im lặng không lên tiếng suốt một ngày đột nhiên kéo tay mẹ mình nói vài chữ: "Mẹ, cậu ta bắt nạt con trước."

Tay Tổng nữ sĩ đã giơ lên định gõ cửa, nghe vậy liền xoay người lại, bà hơi cúi người nhìn cô: "Nói cho mẹ nghe xem, sao cậu ta lại bắt nạt con?"

Kiều Nhân lại không nói gì.

Tổng nữ sĩ cũng không bắt cô nói, con giận bùng lên, cũng không thèm xin lỗi gì nữa, kéo tay cô đi về: "Bảo bối, lần sau có người bắt nạt con, con cứ thế mà làm."

Gia thế to lớn của nhà họ Tống đúng là chưa từng sợ những chuyện kiểu như thế này.

Kiều Nhân lặng lẽ theo sát sau lưng Tổng nữ sĩ, lần đầu tiên chủ động đưa tay nắm tay bà.

Hôm đó Tống nữ sĩ kích động cả đêm không ngủ được.

Sau hôm đó, bà liền làm thủ tục chuyển trường cho Kiều Nhân.

Mùa hè năm thứ hai của sơ trung, Kiều Nhân thoát ra khỏi những lời đồn đại khó nghe về mình.

Mà sự khác nhau giữa cô và Hạ Vũ chính là, tới nay cô bé vẫn chìm trong những lời bàn tán đó, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng lún sâu.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, chậm rãi nói vài câu. Cô cao hơn Hạ Vũ một chút, để giữ độ cao ngang tầm với cô bé, cô chỉ có thể hơi cúi người xuống nói chuyện: "Em và Ngụy Dịch Liên là bạn học phải không? Chị nghe cậu ấy nói em học rất tốt."

Cô ngước mắt, nhìn một vòng cách bày trí trong hành lang: "Không lo ăn không lo mặc, lại vừa thi đại học xong, cuộc đời em không phải chỉ vừa mới bắt đầu sao?"

Đáy mắt Hạ Vũ dường như có thứ gì đó lóe lên, trầm mặc nhìn cô hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Nhưng sống rất mệt mỏi."

Kiều Nhân ghen trong cổ họng.

Còn chưa nghĩ kĩ xem nên nói với cô bé thế nào, Hạ Vũ liền giơ tay trái lên.

Lúc này Kiều Nhân mới chú ý hôm nay cô bé mặc áo dài tay.

Nhiệt độ ngoài trời hơn 30 độ, Hạ Vũ mặc quần áo che kín cả người tới mức gần như gió không lọt qua nổi.

Cô bé cúi đầu, tay phải nhẹ nhàng đưa lên đặt ở cổ tay áo bên trái, sau đó khẽ động ngón tay, nhẹ nhàng kéo cổ tay áo lên trên một tấc.

Đập vào mắt, trên cánh tay trắng nõn là biết bao nhiêu vết rạch không đếm hết, có vết đã đóng vảy, có vết dường như vẫn đang rỉ máu ra ngoài,

Tầm mắt Kiều Nhân hơi chấn động, còn chưa kịp ngẩng lên đã nghe Hạ Vũ nói: "Rất kì lạ, dường như tôi không hề cảm thấy đau."

Đầu ngón tay cô bé dường như tái nhợt không có chút huyết sắc, cô bé từ từ buông ống tay áo xuống, "Thật sự một chút cũng không cảm nhận được."

Vừa dứt lời, cổ tay đột nhiên bị người ta nắm chặt.

Kiều Nhân mở miệng, giọng nói vì đề thật thấp nên có chút khàn khàn: "Lúc đó chị cũng từng nghĩ tới chuyện này."

Hạ Vũ ngước mắt nhìn cô.

"Tại sao sống lại mệt mỏi như vậy?"

"Sau đó nghĩ không thông, đã nghĩ nếu không thì dứt khoát chết đi..."

Tầm mắt của người đàn ông bên cạnh rơi trên người cô, dường như nóng tới mức muốn nhìn thủng cả mặt cô. Kiều Nhân cắn răng, nói tiếp: "Sau đó có một lần đi ngang qua đường đã bị một chiếc xe đâm phải, máu trên đầu chảy ra cũng không có cảm giác gì."

"Mãi tới khi được đưa đến bệnh viện, mẹ chị nhìn thấy sợ tới mức bật khóc, khi đó chị mới cảm thấy đau."

Bàn tay cô nắm cổ tay Hạ Vũ buông lỏng không ít, "Cha mẹ em chỉ có một mình em là con phải không?"

Rốt cục Hạ Vũ lên tiếng: "Chỉ có mình tôi thì sao, không phải bọn họ cũng vẫn không tin lời tôi hay sao?"

"Hạ Vũ, em nghe chị nói..."

Kiều Nhân nín thở, "Người đàn ông đó ở trước mặt cha mẹ em và ở trước mặt em không hề giống nhau. Con trai ông ta còn lớn hơn em, gia đình có lẽ cũng rất hòa thuận, không có ai tận mắt nhìn thấy thì cũng sẽ không có ai tin."

"Sau đó cha mẹ em còn hay đưa em đi gặp ông ta không?"

Hạ Vũ lắc đầu.

Có thể là vì lần đó phản ứng của cô bé khá rõ ràng, cho nên sau này cha mẹ đúng là không nhắc tới người đó trước mặt cô bé nữa.

Kiều Nhân lo lắng, chỉ sợ mình sợ ý nói sai gì đó.

Vốn ngày hôm nay rất nóng, cô lại liên tục nói rất nhiều nên khó trách được có chút khát nước. Cô nặng nề nuốt nước bọt một cái, tầm mắt rơi xuống tay áo của cô bé: "Mẹ em có biết em như vậy không?"

Tầm mắt của Hạ Vũ cũng dừng lại trên đó.

Bên dưới ống tay áo là đầy rẫy những vết thương, lúc này dường như tất cả đều lộ ra ngoài.

Trầm mặc vài giây, cô bé mới gật đầu một cái: "Lần đầu tiên tôi làm vậy, mẹ tôi đã bỏ một cuộc họp ở cùng tôi trong bệnh viện một ngày."

Thời gian dài thiếu sự chia sẻ đã hình thành những sự khác biệt, hai mẹ con cũng trầm mặc trong phòng bệnh suốt cả một ngày.

Sau khi xuất viện, Hạ Vũ tuy không hề trở nên tệ hơn, nhưng cũng chẳng có cảm xúc gì.

Dường như cô bé lấy việc dày vò bản thân và gia đình làm niềm vui.

Chỉ vài câu ngắn ngủi, cơ bản Kiều Nhân đã hiểu tình hình gia đình cô bé.

Cô không phải người hợp khuyên giải người khác, mỗi lần mở miệng đều phải suy nghĩ thật kỹ một lần, cẩn thận rồi cẩn thận, chỉ lo có chữ nào đó kích động đến Hạ Vũ.

Lần này còn chưa tìm được từ ngữ thích hợp, cửa thang máy ở phía sau đã mở ra.

Người phía sau còn chưa bước ra, giọng vẫn đang lên trong thang máy, dường như mang theo tiếng vang: "Các người ở trước cửa nhà tôi làm gì vậy?"

Sau đó tiếng bước chân vang lên, Kiều Nhân còn chưa kịp phản ứng, Hạ Vũ đã bị người kia kéo về bên cạnh mình: "Trời nóng thế này sao lại mặc áo dài tay?"

Người phụ nữ được chăm sóc vô cùng tốt, vì thế nên trông còn rất trẻ, giữa hàng lông mày mờ hồ có bóng dáng của Hạ Vũ.

Bà ấy vừa mở cửa vừa nói chậm rãi, "Thích mặc áo dài tay cũng không sao, đợi vào nhà mở điều hòa mát một chút."

Mất thấy hai người định vào trong nhà, Kiều Nhân cũng không lãng phí thời gian tìm từ ngữ nữa, thốt lên: "Muốn tìm người nói chuyện thì có thể nhắn tin cho chị."

"Àm" một tiếng, cửa đóng lại trước mắt.

Cũng không biết người bên trong có nghe thấy không.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm cánh cửa lớn đang đóng chặt vài lần, sau đó mới thả lỏng vai.

Trong lòng bàn tay cô đều là mồ hôi, vừa quay đầu, giọng cũng mềm nhũn ra: "Chân run..."

Khuyên giải lẽ sống cho người khác, xo vối việc chạy quanh Bắc Thành đưa tin còn mệt hơn nhiều. Cũng gần mười phút mà Kiều Nhân tưởng như đã qua một thế kỷ, cô đưa tay kéo cổ tay áo của anh: "Anh công em được không?"

Kiều Nhân mà bắt đầu làm nũng thì người bình thường không thể chống đỡ nổi. Giọng cô vốn trong trẻo, mềm mại nhẹ nhàng giống như được bao phủ bởi một lớp sương mù vùng Giang Nam. Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi, xoay người hơi cúi xuống.

Trên lưng nhanh chóng có người nằm lên.

Cũng không nặng, cả người mềm mại.

Môi cô nhẹ nhàng kề bên tai anh, lúc thở ra tất cả hơi nóng đều phả vào tai anh.

Kỳ Hàn Thanh hơi nghiêng đầu, bàn tay đang đặt trên mông Kiều Nhân không nặng không nhẹ rồi xuống bóp đùi bóp một cái, giọng trầm thấp: "Đàng hoàng một chút đi."

Kiều Nhân lại càng không ngoan ngoãn mà ngo ngược, "Ở nơi công cộng giờ trò lưu manh à?"

Cô hát cầm lên, "Anh nhìn trên đỉnh đầu đi, còn có camera đấy."

Kỳ Hàn Thanh cũng không thèm liếc mắt một cái, đợi cửa thang máy mở ra liền bước vào.

Kiều Nhân có thể nhận ra tâm trạng anh không đúng lắm.

Không giống như tâm trạng không tốt, mà như là đang đè nén chuyện gì đó, có mấy phần nặng nề.

Kiều Nhân cũng yên tĩnh lại, sau khi ấn nút thang máy xong đợi cửa đóng lại, cô mới nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay em làm chị gái tri âm thế nào?"

Kỳ Hàn Thanh không nói gì, nhưng sau khi Kiều Nhân khẽ đảo mắt thì nhìn thấy anh hơi cau mày.

Người đàn ông này rất đẹp trai, ngay cả dáng vẻ cau mày cũng hợp mắt hơn người khác nhiều,

Kiều Nhân theo bản năng đưa tay chạm vào lông mày anh, lúc chuyển tới giữa mi tâm, cô nghe thấy Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Trước đây em cũng từng muốn tự sát sao?"

"..."

Kiều Nhân sững sờ, "Cái gì?"

"Không phải là bị xe đâm sao?"

"..."

Kiều Nhân cũng không nghĩ câu nói lúc mình thuận miệng nói với Hạ Vũ lại khiến anh bận tâm, đáy lòng có chút ảm áp, còn có chút buồn cười. Cô cong môi cười nói, "Không muốn tự sát."

Dừng một chút, chân cô nhẹ nhàng đá ra phía trước, ghé sát vào bên tai anh nhỏ giọng nói: "Chỉ là hôm đó em vội đi học nên không cẩn thận bị một chiếc xe đạp đụng phải."

Lời editor: Cuộc đời của chị Kiều, nửa đoạn đầu hạnh phúc vì có một người mẹ như Tổng nữ sĩ, còn nửa đoạn sau hạnh phúc vì có một "tiểu thúc thúc" như Kỳ Hàn Thanh.

SPOIL chương 83:

"Sau này anh phải đối xử với em dịu dàng một chút."

"Được."

"Trên giường cũng phải dịu dàng."

"Năm mơ."=)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Dù sao cũng đều là xe cả mà, xe đạp cũng không kém hơn xe tải bao nhiêu.

Hơn nữa lúc đó đúng là Kiều Nhân bị chảy máu thật, nhưng mất máu không nhiều, chỉ là lúc ngã xuống đáy đầu gối bị trầy da, vừa nãy chẳng qua là Kiều Nhân nói quá lên mà thôi.

Anh càng cau mày chặt hơn, "Cũng không cảm thấy đau?"

Dường như anh không tin điều Kiều Nhân vừa nói.

Đầu ngón tay Kiều Nhân vuốt ve mi tâm của anh, sau đó nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của anh, "Chỉ là... tác dụng hơi chậm."

Lúc đó cô bị đâm phải chỉ thấy chân hơi tê, lại vội vàng đi học. Kết quả học được nửa tiết mới phát hiện chân đau tới mức đó.

Khi ấy Tổng nữ sĩ vừa đến phòng y tế của trường, nước mắt cô bắt đầu dâng lên.

Tự sát cái chó gì.

Rách da thôi đã đau muốn chết rồi, kiểu hành động tự sát này càng không cần phải nói.

Không thích hợp với cô.

Ngón tay Kiều Nhân khẽ động đây, nhẹ nhàng lướt qua lông mày anh, "Vừa nãy em chỉ nói vậy cho Hạ vũ nghe thôi, nên nói hơi khoa trương một chút."

Kỷ Hàn Thanh khẽ cười, "Không khoa trương."

"Hả?"

"Anh tin hết."

Kiều Nhân: "..."

Trước đây Kỷ Niệm nói cô có thiên phú diễn xuất, Kiều Nhân còn nhăn mũi coi thường.

Kết quả hôm nay xét đến phản ứng của Kỷ Hàn Thanh và Hạ Vũ, có vẻ đúng như vậy thật, cô cũng có một chút thiên phú đi.

Cầm Kiều Nhân đặt trên vai anh hơi di chuyển, miệng đang kề sát bên tai anh cũng rời ra xa. Vừa ngước mắt lên đã thấy những con số không ngừng giảm dần, sau khi hiện số "1", thang máy dừng lại hai giây rồi mở cửa ra.

Kỷ Hàn Thanh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, "Tất cả chuyện vừa rồi đều là bịa thôi à?"

"Cũng không hẳn..."

Giọng Kiều Nhân trầm xuống, anh nhấc chân bước về phía trước, cô siết chặt cánh tay ôm anh chặt hơn, "Ngoài việc bị đâm xe thì còn lại đều là thật."

Kỷ Hàn Thanh đã công cô đi ra khỏi tòa nhà.

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu xuống đánh tan toàn bộ cảm giác mát mẻ trên người Kiều Nhân. Cô bị ánh mặt trời chiếu vào phải nheo mắt lại, nói lần nữa: "Bị bạn học nữ nói xấu, cũng bị bạn nam cùng bàn sờ soạng."

"Chạm vào đâu rồi?"

"Chạm vào dưới chân," Kiều Nhân chớp mắt, "Hôm đó tâm trạng em không tốt nên tùy ý cảm được cái gì liền đập cái đó lên."

"Tại sao tâm trạng không tốt?"

Người này hiếm khi nói nhiều như vậy.

Kiều Nhân cũng không phiền, chỉ cảm thấy giọng anh thật dễ nghe, mỗi chữ dường như đều lọt vào trong tâm can của cô. Cô nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng thật dài, như là dùng sức suy nghĩ mấy giây mới đáp: "Hình như là vì có một câu hỏi không biết làm."

Hình như là trong đề thi vật lý.

Học sinh chuyên văn như Kiều Nhân bị dẫn vật tới mức không muốn sống, còn bị người khác đổ thêm dầu vào lửa, nếu như cô không làm gì thì đúng là có lỗi với cái thùng dầu như cậu ta.

Lần này Kiều Nhân nói xong nửa ngày mà không thấy Kỷ Hàn Thanh đáp lại.

Mãi tới khi cửa xe ở ghế phụ được mở ra, Kiều Nhân được đặt ngồi vào trong, vừa ngẩng đầu lên còn chưa kịp nói gì thì cửa xe đã bị đóng lại rồi.

"....."

Người đàn ông này tâm trạng càng ngày càng kì lạ.

Nửa phút sau, Kỳ Hàn Thanh mở cửa bên ghế lái, lên xe.

Miệng Kiều Nhân giật giật, hỏi câu thăm dò: "Dọa anh rồi à?"

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt, không nhìn cô, cũng không nói gì.

"Thật ra chuyện này cũng không ảnh hưởng tới em quá nhiều..."

Anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rất sâu, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô, giọng nói của Kiều Nhân ngừng lại, "Thật mà."

Hoàn cảnh sống của mỗi người không giống nhau, tính cách và năng lực cũng không tương đồng. Kiều Nhân từ nhỏ đã tiếp xúc với những loại người không tử tế trong xã hội, ban đầu thật sự cô không coi chuyện mấy bạn học nữ nói xấu mình là chuyện to tát.

Cô đến một môi trường mới, vốn chỉ có một mình, để mặc cho bọn họ chỉ trích mấy ngày, dần dần thời gian sẽ che đi những tin đồn nhảm kia, kết quả trên đường che lấp lại xảy ra sự cố.

Kiều Nhân quay đầu nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mà chăm chú, "Đối với em việc ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, chắc là sau sự việc kia, mẹ em sợ em bị người ta bắt nạt mà không có năng lực phản kháng nên bắt em và chị họ đi học Teakwondo."

"Lần này em không nói dối chữ nào hết."

Cũng không biết lần này anh có tin không, nhìn cô chằm chằm hồi lâu mới mở miệng nói: "Thắt dây an toàn vào."

Kiều Nhân thấy anh cuối cùng cũng bình thường một chút, lại bắt đầu được vui đùa tiên dứa người vào ghế, "Em không muốn thắt."

Kỳ Hàn Thanh nhìn cô vài giây, cuối cùng thật sự hết cách, đành vờn người sang kéo dây an toàn, cúi đầu cài vào cho cô.

Kiều Nhân vừa cụp mắt là có thể nhìn thấy mái tóc ngắn trên trán anh, bên dưới mái tóc là gương mặt tinh tế cuốn hút, cô nghiêng đầu, "Còn có, chính là không thích bị đàn ông khác chạm vào người."

Lúc cô nói câu này, đầu ngón tay Kỳ Hàn Thanh vừa lướt qua mu bàn tay cô.

Kiều Nhân mỉm môi, tự giác nói thêm: "Anh không tính."

Anh vẫn giữ tư thế hơi cúi đầu, ngược mắt nhìn cô, "Anh không tính là đàn ông sao?"

Khóe môi Kiều Nhân càng cong cong hơn, "Không tính là người đàn ông khác."

Kỳ Hàn Thanh đã giúp cô thắt dây an toàn xong.

Khoảng cách giữa hai người còn chưa giãn ra, tầm mắt anh dường như bao trọn cả khuôn mặt cô, "Lần đầu tiên anh say rượu làm càn với em, nếu như bên cạnh có đồ gì đó, có phải em cũng sẽ đập anh không?"

Kiều Nhân suy nghĩ vài giây, nhanh chóng lắc đầu.

"Từ lúc đó đã thích anh rồi?"

Kiều Nhân vẫn lắc đầu, nháy mắt, nói rất chậm: "Bị anh quyến rũ."

Từ trước đến nay cô không thích tiếp xúc quá gần với người uống rượu say, nhưng Kỳ Hàn Thanh không giống vậy.

Lúc người này nửa tỉnh nửa say là đặc biệt quyến rũ.

Kiều Nhân đứng là đã bị đầu độc, vì thế nên sau đó dù có kịp phản ứng cô vẫn không đẩy anh ra ngay.

Cho nên nói sắc đẹp hại người.

Đối với đàn ông hay phụ nữ thì đều giống nhau cả.

Kỳ Hàn Thanh nở nụ cười trầm thấp, ngón tay nâng cằm cô lên, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nóng bỏng của cô một cái: "Lại quyến rũ em lần nữa."

Kiều Nhân cũng không rời ra, hai cánh tay nhỏ nhắn hơi đưa lên, ôm lấy cổ anh ghì chặt xuống, chủ động hòa theo nụ hôn này,

Đường như nụ hôn này kéo dài rất lâu, mãi tới khi Kiều Nhân không thể thở nổi, mơ màng nghe thấy bên ngoài có tiếng nói của trẻ con: "Mẹ, sao chú này lại đè lên chị ấy làm gì vậy ạ?"

"Đừng nhìn đừng nhìn, chú đang kể chuyện cho chị ấy nghe thôi."

Kiều Nhân: "..."

Cô đang nghĩ tới cách giải thích "kể chuyện" này.

Mà Kỷ Hàn Thanh chỉ nghĩ đến cách xưng hô "chú" và "chị".

Tay phải của anh vẫn đang đặt trên cằm Kiều Nhân, khẽ môi cong lên, sau khi đưa tay kéo cửa xe lên mới tiếp tục nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô: "Phải là chú và dì mới đúng."

Kiều Nhân chẳng buồn phản bác, vành tai bị hơi thở nóng bỏng làm cho có chút buồn buồn. Cô cup mắt, cảm nhận được anh đang tỉ mỉ cảm lên vai mình, "Nãy giờ anh không nói năng gì, có phải là đau lòng cho em không?"

Dừng một lát, cô lại tự nói một mình: "Em vẫn không dám nói với mẹ em những chuyện này."

Tổng nữ sĩ từng hỏi, nhưng lần nào cô cũng chỉ đáp vài câu có lẽ.

Trong chớp mắt, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của anh, "Ừ."

"Vậy sau này anh phải đối xử dịu dàng với em một chút."

"Được."

Trên giường cũng phải dịu dàng."

Người kia khẽ cười, vừa dịu dàng lại vừa ung dung nhả ra hai chữ: "Nằm mơ."

P.s: Chắc là mình sẽ cố lết thêm chương 84 trong đêm nay luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Trọng tâm của Kiều Nhân là ở câu nói sau, kết quả vừa nói ra xong đã ngay lập tức bị Kỷ Hàn Thanh từ chối.

Con giận của cô dâng lên, hơi ngẩng đầu cắn một cái vào tai anh, "Anh vừa nói sẽ đối xử dịu dàng với em."

"Ngoại trừ ở trên giường, cái khác đều có thể."

Kiều Nhân dùng sức hơn một chút, giọng cũng mơ hồ không rõ, "Nhưng em muốn anh dịu dàng ở trên giường."

Kỷ Hàn Thanh bình thường đã dịu dàng với cô lắm rồi.

Kiều Nhân biết anh lâu như vậy, dường như chưa từng nghe anh nói nặng lời bao giờ.

Trên giường và dưới giường là hai người hoàn toàn khác nhau.

Kiều Nhân đợi vài giây cũng không nghe thấy anh nói gì, còn tưởng rằng anh đã đồng ý rồi, hàm răng đang cắn trên vành tai anh rời đi. Sau đó hô hạ tầm mắt, vô tình nhìn thấy hai hàng dấu răng xuất hiện.

Cong cong như hai vầng trăng.

Tai Kiều nhân nóng lên, trong đầu có gì đó căng ra, chưa lên tiếng đã nghe thấy giọng anh trầm thấp vang lên bên tai: "Em đã thấy có người đàn ông nào dịu dàng trên giường bao giờ chưa?"

"....."

Kiều Nhân chưa từng gặp qua.

Đàn ông mà cô từng gặp cũng không nhiều chứ đừng nói tới đàn ông ở trên giường.

Có điều chưa từng ăn thịt heo thì cũng phải nhìn thấy heo chạy rồi, đặc biệt là Kiều Nhân còn có một người bạn phóng khoáng như Kỷ Niệm, bình thường từng không ít lần kéo cô đi xem phim giáo dục.

Mỗi lần xem đều xem mấy tiếng liền, từ khởi nguyên của giống loài đến sinh sản huyền bí. (Đoạn này mình nát óc vẫn không hiểu)

Dù là tự nguyện hay là bị Kỷ Niệm ép buộc, dù sao cô cũng biết không ít.

Kiều Nhân cẩn thận nhớ lại các nam chính trong mấy bộ phim đó, hơn một phút trôi qua, cô không tìm được người đàn ông nào dịu dàng cả.

Nhưng người không dịu dàng thì tìm được hơn một chục.

Ánh mắt Kiều Nhân trở nên dịu dàng hơn, nhìn lên trần xe hồi lâu, tai càng lúc càng nóng. Cô bối rối, giống như đang nhớ lại những lần xem phim cùng Kỷ Niệm kia.

Mãi tới khi có một ngón tay chạm vào môi cô, từng chút từng chút đè xuống, giọng anh cũng hạ thấp: "Nghĩ gì thế?"

"....."

Kiều Nhân ngước mắt, không lên tiếng.

Kỷ Hàn Thanh dứt khoát không hỏi nhiều nữa, lực trên đầu ngón tay tăng thêm, miết trên đôi môi ấm áp mềm mại của cô từng chút một, mãi đến khi đôi môi cô bị dày vò tới mức hồng lên như hai tai.

Lúc này anh mới cảm thấy hài lòng, thu tay ngồi trở lại ghế lái, lặp lại câu hỏi vừa nãy một lần nữa: "Đang nghĩ gì?"

Kiều Nhân sờ đôi môi hơi buồn buồn, "Không..."

Dừng vài giây, cô lại giải thích: "Không phải anh hỏi em đã từng thấy người đàn ông nào dịu dàng trên giường chưa hay sao, vừa nãy em đang suy nghĩ."

"Nghĩ ra chưa?"

"Anh được xem như dịu dàng," Kiều Nhân lắc đầu, "Nhưng dịu dàng hơn chút nữa thì tốt hơn."

Lại còn dịu dàng hơn chút nữa... Chỉ cần nghĩ tới việc cô dám ở trước mặt anh nghĩ đến người đàn ông khác là anh không thể dịu dàng nổi.

Đáy mắt Kỷ Hàn Thanh không chút biến sắc dâng lên một con sóng ngầm, khóe miệng anh nhẹ nhàng cong lên, "Được."

Trong lòng Kiều Nhân nhẹ nhõm.

Sau đó đến đêm hôm ấy, cô chỉ hận không thể đập chết mình vì đã dám nói lung tung.

Từ ngày ấy, thậm chí Kiều Nhân không muốn nghe thấy hai chữ "dịu dàng" nữa.

Kỷ Niệm tình cờ ở nhà xem phim Hàn Quốc nói "Nam phụ thật là dịu dàng", Kiều Nhân chỉ hận không thể lập tức xông tới tắt video của cô ấy đi. Có điều cô vẫn kiềm chế được, vừa mở từ điển vừa hỏi phục tâm trạng, nhẫn nhịn một lúc cho qua.

Mấy hôm nay Kỷ Niệm không phát hiện ra sự khác thường của cô, mỗi ngày đều nói từ "dịu dàng" mười mấy lần. Mãi cho tới khi có lần cô ấy mở từ điển ra, phát hiện trong từ điển dày cộp thiếu mất hai trang.

Chữ "Ồn" và chữ "Nhu" không cánh mà bay.

Kỷ Niệm "Từ điển này là hàng rôm à?"

Kiều Nhân mặt không biến sắc đáp: "Có lẽ vậy."

Kỷ Niệm "Bôi đen cửa hàng này."

Kiều Nhân: "..."

Kiều Nhân trải qua một ngày Chủ nhật nhàn nhã hiếm thấy.

Đến thứ hai, cả người cô như được lên dây cót bắt đầu làm việc liên tục.

Chiều chủ nhật trong trường Đại học Y xảy ra một vụ cướp, theo lời sinh viên trong trường thì thủ phạm là người bên ngoài, Kiều Nhân và Lục Kỳ đến

thu thập tin tức suốt một buổi sáng, tới khi được hòm hòm thì cũng đã hơn mười một giờ.

Gần trưa, ánh nắng chiếu từ trên đỉnh đầu xuống khiến Kiều Nhân có chút không mở nổi mắt.

Đêm hôm qua vận động không ít, thêm nữa hôm nay lại chạy qua chạy lại xung quanh trường, chân Kiều Nhân càng lúc càng mềm nhũn, phải dựa vào tường mới miễn cưỡng đứng vững được.

Lúc này Lục Kỳ còn đang tiến hành phỏng vấn nốt một sinh viên nữ khác. Kiều Nhân đứng bên này đợi cậu ta, hơi nheo mắt nhìn chăm chăm mũi chân. Hôm nay thời tiết thật sự quá nóng, cô cảm thấy sợ ghi chép phe phẩy bên tai.

Gió yếu ớt thổi tới, vẫn rất nóng.

Kiều Nhân dứt khoát mặc kệ cát sỏi vào trong túi xách, vừa mới ngược mắt lên đã thấy trước mặt có một đôi nam nữ đi tới.

Kiều Nhân sững sờ một chút, ngay cả việc kéo khóa túi xách cũng quên mất, nhìn chăm chăm sang phía đó.

Hai người một trước một sau, càng lúc càng lại gần phía cô.

Không tới vài giây, một người trong đó chú ý tới Kiều Nhân đang đứng cạnh bức tường, cũng sững sờ sau đó mới khẽ cười chào hỏi: "Tiểu Kiều?"

Kiều Nhân đưa ngón áp út lên quệt mồ hôi trên chóp mũi, "Hai người..."

Quá khó tin rồi.

Đến bây giờ Kiều Nhân vẫn không dám tin điều mình nhìn thấy, mồ hôi trên chóp mũi lại rịn ra, đầu ngón tay cô ướt đầm, "Ngẫu nhiên gặp nhau à?"

Hứa Thần Phong cau mày, không nói lời nào.

Người phía sau đã đi tới, gương mặt vốn đang vô cùng hào hứng lúc nhìn thấy cô nhất thời xụi xuống, Trương Nghi tỏ ra bất mãn: "Tại sao lại là cô?"

Kiều Nhân: "..."

Cái gì gọi là tại sao lại là cô?

Vấn đề này không phải cô mới là người nên hỏi hay sao?

Kiều Nhân nhú mày, vẫn dùng nguyên câu nói này của Trương Nghi hỏi ngược lại, giọng điệu cũng giống đến tám phần: "Tại sao lại là cô?"

Trương Nghi: "..."

Giọng điệu giống y hệt được nói ra từ miệng đối phương, rõ ràng là Trương Nghi cảm thấy không thoải mái, nét mặt cô ta biến đổi, nhú mày lại, "Tôi đến tìm thầy Hứa đi ăn cơm, cô thì sao?"

Kiều Nhân: "..."

Càng khó tin hơn rồi.

Cô còn nhớ lần trước lúc Trương Nghi nhìn thấy Hứa Thần Phong, còn bày ra dáng vẻ ngang ngược, làm sao mới qua vài ngày đã đổi thành "Thầy Hứa" rồi.

Khóe miệng Kiều Nhân giật giật, tầm mắt cô đảo qua đảo lại trên người hai bọn họ vài lượt, mãi tới khi Hứa Thần Phong ho nhẹ một tiếng cô mới mở miệng: "Tôi đây lấy tin tức."

Hứa Thần Phong cup mắt nhìn cô: "Cùng ăn cơm nhé?"

Dao găm trong mắt Trương Nghi đã phóng ra, đáy lòng Kiều Nhân đang đấu tranh ý muốn phá rồi người khác. Vừa định đồng ý liền nghe thấy cô gái đối diện nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô dám đi ăn cùng Thầy Hứa, tôi sẽ mách với học trưởng Kỳ."

Kiều Nhân: "..."

Sau khi bị Trương Nghi làm cho ghen hờn, Kiều Nhân đúng là không dám đi ăn cơm cùng bọn họ nữa.

Một phút cô cũng không chần chừ, đợi Lục Kỳ xong việc liền cùng cậu ta đi ra cổng lớn của trường.

Giọng Trương Nghi ở sau lưng càng lúc càng rõ, như được ánh nắng tiếp thêm hơi nóng truyền tới bên tai cô: "Học trưởng Kỳ đúng là có tác dụng hơn so với người bình thường nhiều."

Kiều Nhân: "..."

Hiếm khi cô bị nghẹn họng không thể trả lời được nhiều như vậy.

Sau khi trở lại tòa soạn, cô lại tò mò muốn xác nhận một chuyện. Ngồi ở văn phòng, vừa hứng gió mát từ điều hòa vừa nhắn tin cho anh: [Nếu nhìn thấy em ăn cơm cùng một người đàn ông khác, anh sẽ làm gì?]

Bên kia không trả lời cô ngay.

Thời gian này đúng giờ ăn trưa, Kiều Nhân liếc nhìn thời gian, quay đầu nói với Lục Hạ: "Hạ Hạ, lấy giúp tớ hai suất cơm với."

Lục Hạ thoải mái đồng ý, sau khi phi như gió ra ngoài khiến hơn nửa câu nói bị chặn lại sau cánh cửa.

Ngón tay Kiều Nhân trượt trên khung chat, đây là thói quen của cô lúc chờ tin nhắn.

Trượt được hai, ba phút, Kiều Nhân đã lướt tới tin nhắn từ ba ngày trước, Kỳ hàn Thanh vẫn chưa trả lời cô.

Kiều Nhân cũng không giục, vừa định đặt điện thoại xuống nghỉ ngơi mấy phút thì có một tin nhắn được gửi đến.

Hạ Vũ: [Chị, sắp có thành tích thi Đại học rồi.]

Thần kinh của Kiều Nhân lập tức căng ra.

Đối phương là người có tâm lý hết sức nhạy cảm và yếu đuối, Kiều Nhân tìm từ thật lâu, viết viết xóa xóa trong khung chat thật cẩn thận, cuối cùng chỉ còn lại hai chữ: [Đúng vậy.]

Lần này mấy phút, Hạ Vũ không nhắn lại.

Thật ra cô và Hạ Vũ không nói chuyện nhiều, cũng chính là buổi tối hôm thứ bảy đó, hai người hỏi han đơn giản một chút.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Kiều Nhân chờ tới mức lòng bàn tay cũng bắt đầu chảy mồ hôi, dứt khoát gõ một hàng chữ: [Em đừng lo lắng.]

Kết quả học tập của Hạ Vũ tốt, chỉ cần không có lỗi gì quá lớn thì khẳng định điểm số không thành vấn đề.

Liều Nhân vừa định gõ vài chữ nữa an ủi cô bé, đầu kia liền nhắn lại một tin: [Ngược lại, thật ra em không lo lắng kết quả của bản thân.]

Tay cô khựng lại, những chữ đã chỉnh sửa cẩn thận đều lặng lẽ xóa đi.

Hạ Vũ: [Em càng muốn biết... kết quả học tập của mấy người cạnh bà kia thế nào.]

Ở phía dưới vẫn đang hiện lên biểu tượng nhập nội dung, hẳn là câu nói không ngắn, vì thế nên chưa lập tức gửi qua.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm hàng chữ này vài giây, sau đó khẽ thở dài.

Cô nhìn màn hình chăm chú đợi tin nhắn, chớp mắt một cái thấy màn hình tự tối đi sau đó lại sáng lên, lần này là tin nhắn của Kỳ Hàn Thanh.

Người kia chia sẻ một ca khúc...

{Đương nhiên lựa chọn tha thứ cho cô ấy}*

Kiều Nhân: "....."

Thần kinh.

*Vietsub bài hát {Đương nhiên lựa chọn tha thứ cho cô ấy}, nghe để biết độ lầy của chú nhỏ ==)))

SPOIL Chương 85

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Trước đây Kiều Nhân từng nghe bài hát này rồi.

Cũng vì cô đã từng nghe qua nên mới cảm thấy không bình thường.

Chỉ vài giây, thậm chí Kiều Nhân cảm thấy người nhắn tin ở đầu bên kia không phải là Kỳ Hàn Thanh. Cô hoảng hốt mất một lúc, đợi tới khi phản ứng lại liền nhắn tin qua: [Anh bị trộm số điện thoại à?]

Thật sự kì lạ.

Căn bản Kỳ Hàn Thanh không phải kiểu người sẽ nghe loại bài hát như thế này.

Đợi mấy phút, Kỳ Hàn Thanh không trả lời.

Kiều Nhân dứt khoát nhân lúc đợi anh trả lời thì nghe lại bài hát này một lần.

Những người khác trong văn phòng đều đã đi ăn trưa, lúc này chỉ còn lại mình Kiều Nhân. Cô cũng lười đeo tai nghe nên trực tiếp mở loa ngoài. Tiếng nhạc và tiếng gió thổi từ điều hòa cũng nhau lượn lờ bên tai. Kiều Nhân nằm nhoài trên bàn, tiện tay cầm bút gõ theo tiết tấu.

Đang vào đoạn điệp khúc thì cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Lục Kỳ còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng nhạc từ cách xa mấy mét, "Chị Kiều, chị cũng thích nghe bài này à?"

Kiều Nhân: "..."

Tay cô chạm nhẹ, ấn nút tạm dừng phát nhạc.

"Hôm nay Kỳ tổng vừa đề xuất bài hát này với tôi."

"..."

"Lúc bạn gái phạm lỗi thì sẽ gửi cho cô ấy bài hát này."

"..."

Lục Kỳ dương dương tự đắc, "Tiêu chuẩn của người bạn trai nhị thập tứ hiếu*."

(**Nhị thập tứ hiếu: là một tác phẩm của Trung Quốc kể lại sự tích 24 tấm gương hiếu thảo được biên soạn vào thời nhà Nguyên. Ở đây dùng với ý nghĩa là "chuẩn mực".*)

Bảo sao Kỳ Hàn Thanh lại gửi cho cô bài hát này.

Đúng là anh đã học mấy trò linh tinh. Kiều Nhân ngược mắt, thuận miệng hỏi: "Cậu cũng gửi cho Kỳ Niệm bài này à?"

Lục Kỳ lắc đầu.

"Tại sao?"

"Trong mắt em, cô ấy không sai gì cả."

Kiều Nhân: "..."

Không ngờ ở trong mắt Kỳ Hàn Thanh cô lại là người mắc lỗi.

Kiều Nhân bị Lục Kỳ đã kích như vậy, càng lúc càng cảm thấy giận không có chỗ phát tiết. Cô nhủ mày, lại nhắn một tin sang cho Kỳ Hàn Thanh: [Anh cảm thấy em sai ở chỗ nào?]

Vẫn không trả lời.

Kiều Nhân liếc nhìn thời gian, sắp được 1 phút.

Lúc này Lục Hạ cũng mang theo mì lạnh quay lại, nhìn thấy Kiều Nhân cau mày nhìn điện thoại chăm chăm còn trên ghẹo: "Nhớ người yêu à?"

Kiều Nhân không thèm nhiều lời, "Nhớ cái rắm."

Lục Hạ đã quen thấy cô như vậy, cũng không để ý, lấy một cái hộp đựng từ trong ngăn kéo đồ mì lạnh ra rồi đưa tới, "Hôm nay thời tiết không tốt, ăn nhiều một chút."

Hai câu không có logic gì, nhưng ít nhiều nhắc nhở được Kiều Nhân. Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời so với lúc ở trường Đại học Y đã sẫm sì hơn không ít, căn bản chẳng nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Lúc này Kiều Nhân mới nhớ ra để xem dự báo thời tiết.

Cả chiều thời tiết âm u.

Không ngày nào là không mưa gió, thời tiết âm u khiến tâm tình người ta cũng không tốt.

"Cái này gọi là sự bình yên trước cơn bão tố," Lục Hạ ngồi cạnh lật báo, "Hôm nay tớ xem dự báo thời tiết Đông Lăng, nói là ngày mai cả nước bắt đầu có mưa lớn trên diện rộng kéo dài suốt mấy ngày liền."

Dự báo thời tiết Đông Lăng, là một chương trình dự báo chuẩn nhất mà Kiều Nhân biết.

Lục Hạ: "Mấy ngày này nhớ mang theo ô."

Kiều Nhân gật đầu, ăn từng sợi mì một.

Lục Hạ: "Nếu như quả thật có mưa lớn thì mấy ngày tới khẳng định là chúng ta sẽ vất vả rồi."

Kiều Nhân hiểu.

Trước đây lúc Kiều Uyên vẫn còn là phóng viên xã hội, có lần phía Nam rất nhiều nơi mưa lớn, ứ tắc giao thông là chuyện nhỏ, nghiêm trọng như vụ sập cầu ở Thượng Hải cũng có luôn. Nghiêm trọng đến mức, còn có nơi xảy ra sạt lở đất, thời gian đó gần như mỗi ngày thức dậy Kiều Nhân đều không nhìn thấy Kiều Uyên ở nhà.

Cô thậm chí không biết Kiều Uyên ra khỏi nhà từ sớm hay là đêm hôm trước không về.

Mỗi lần đến mùa này, những người bận rộn nhất ngoài lính cứu hỏa ra thì cơ bản chính là các phóng viên xã hội.

Ngon tay Kiều Nhân dùng sức bóp đôi đũa, mì vào miệng gần như không có chút mùi vị gì. Cô chậm chạp nuốt xuống, sau đó đặt đũa sang một bên.

"Năm ngoái hình như cũng có mưa lớn phải không?"

Lục Hạ liếc nhìn hộp mì còn hơn một nửa, khẽ cau mày, "Có một lần."

Cũng vào tầm thời điểm này trong năm.

Khi đó Lục Hạ vừa chuyển lên chính thức, cho nên vẫn còn ấn tượng rất sâu sắc với chuyện này, "Năm ngoái hệ thống thoát nước ở đường phố Bắc Thành xảy ra vấn đề, nước mưa không thoát đi được, ngập tới gần nửa người, chỉ thiếu chút nữa là cuốn trôi một đứa bé."

Kiều Nhân có xem tin tức này.

Vốn là những cơ quan chức năng không quan tâm tới vấn đề này, trì hoãn từ tháng năm tới tận tháng sáu, mãi tới khi xảy ra chuyện mới nhận được được sự nghiêm trọng.

Hiện tại hệ thống thoát nước của Bắc Thành là tốt nhất cả nước.

Kiều Nhân nhồi nhét một đồng tin tức vào đầu, trong chốc lát có chút không tiêu hóa nổi, Lục Hạ ở bên cạnh vẫn đang khuyên cô ăn nhiều một chút: "Tiểu Kiều, cậu ăn thêm một chút đi."

Không thấy ngon miệng.

Kiều Nhân lại chọc sợi mì, nhưng vẫn miễn cưỡng ăn thêm vài miếng.

Lúc này Lục Hạ mới yên tâm, trở về vị trí làm việc của mình mới thở dài, "Lúc quay về gặp phải Kỷ tổng."

Kiều Nhân sững sờ, cắn đũa.

"Anh ấy bảo tớ theo dõi cậu, bắt ăn nhiều một chút."

".....à."

Kiều Nhân nhai chậm, đột nhiên cảm thấy đồ ăn trong miệng dường như cũng không còn khó nuốt nữa.

Lần này ăn được hơn nửa, Kiều Nhân mới quay đầu nhìn Lục Hạ, "Anh ấy làm gì vậy?"

"Ài?"

Lục Hạ nói ra miệng rồi mới kịp phản ứng, vội vàng sờ mũi, "Vừa rồi cùng trợ lý đi lên tầng, chắc là vừa đi tiệc xã giao về?"

Cô ấy nói không chắc chắn lắm.

Dù sao Kỷ Hàn Thanh cũng là cấp trên, vấn đề này cô ấy không thể hỏi thẳng anh được.

Kiều Nhân không lên tiếng, cúi đầu xuống liền nhìn thấy tin nhắn trả lời của Kỷ Hàn Thanh: [Chỗ nào cũng không sai.]

Vậy anh gửi cái bài hát kia cho cô làm gì?

Nghi vấn còn chưa hỏi ra, bên kia đã nhắn tiếp: [Cũng không phải là không có chỗ sai.]

[?]

[Sai ở chỗ khiến anh quá yêu em.]

(Lạy chúa, ai đó hãy ngăn chú Kỷ lại giúp tôi =))))))

Kiều Nhân: "...."

Quá ấu trĩ.

Kiều Nhân: [Anh bị trộm số điện thoại à?]

Nửa phút sau, Kỷ Hàn Thanh dường như phát hiện ra điểm lạ, [Em cứ coi như là thế đi.]

Lại nửa phút nữa, Lục Kỳ trong văn phòng nhận được tin nhắn.

Người gửi cũng là Kỷ Hàn Thanh...

[Tiền thưởng trừ một nửa.]

Lục Kỳ không rõ vì sao: [Không có tác dụng ạ? Chị Kiều nói gì vậy?]

[Cô ấy cảm thấy tôi có bệnh.]

"....."

Lục Kỳ nhìn chằm chằm năm chữ "tiền thưởng trừ một nửa", ôm điện thoại không dám trả lời nữa.

Buổi chiều Kiều Nhân không ra ngoài chạy tin, liền vui đùa ở văn phòng viết bản thảo, bên ngoài dường như có tiếng sấm vang lên, âm thanh không lớn nhưng kéo dài mãi không dứt.

Sau khi dư âm tắt hẳn, Kiều Nhân thấy Hạ Vũ nhắn tin tới: [Ngại quá, chị ơi, vừa nãy đang nói chuyện một nửa thì bị mẹ em kéo đi dạo phố.]

Kiều Nhân: [Đi ra ngoài một chút cũng tốt lắm.]

Hạ Vũ không phải kiểu người nói nhiều, tán gẫu vài câu chủ đề lại nhanh chóng quay trở lại phần còn đang dở lúc trưa, [Chị, chị nói xem kết quả học tập của bọn họ sẽ thế nào?]

Kiều Nhân nghiêm túc đáp: [Khó nói.]

Hạ Vũ: [Chị thật sự tin là có báo ứng không?]

Vấn đề này thì Kiều Nhân lại càng khó trả lời hơn.

Không thể không khẳng định, nhưng nhờ nói ra rồi, cô bé lại lấy một ví dụ nào đó ra hỏi thì cô biết làm thế nào bây giờ.

Kiều Nhân chần chờ mấy giây, Hạ Vũ ở đầu bên kia lại nói: [Chị cần nghĩ tới việc bọn họ có thể thuận buồm xuôi gió, sau này còn có thể thăng quan tiến chức, em cảm thấy rất vô vị.]

Chữ "Vô vị" này của cô bé, đã bộc lộ ra trong từng câu nói rồi.

Kiều Nhân thở dài: [Đột nhiên nhớ lần trước đi mua đồ ăn, gặp một bạn học nữ trước đây từng bắt nạt chị đang rao bán đồ ăn, chính là loại khoai tây chưa đến tám tẻ một cân đó.]

Hạ Vũ bị cô chọc cho bật cười, liền tiếp gửi "ha ha ha" tới.

[Năm ngoái còn còn gặp bạn nam kia đang bốc vác ở công trường, nghe nói ngay cả bạn gái cũng không có.]

[Thật không ạ?]

[Thật chứ.]

Nửa thật nửa giả.

Không có mặt mũi, không thành đạt là thật, có điều cũng không thảm như cô kể.

Kiều Nhân thờ dài, động tác trên tay vẫn nhanh nhẹn dứt khoát: [Cũng có thể là do thuyết báo ứng.]

Hạ Vũ cuối cùng cũng tàn thành với lời này, lúc nhấn tin lại đã đổi sang chủ đề khác.

Cả buổi chiều, Kiều Nhân cứ thế câu được câu không chat với Hạ Vũ, vừa nhìn màn hình máy tính viết bản thảo.

Đến nửa buổi tối cô đã có chút hoa lên, cũng may tâm trạng Hạ Vũ ở bên kia đã ổn rồi, tuy chỉ là một chút nhưng cũng đủ khiến cô bé vui vẻ.

Vì vừa phải tán gẫu với Hạ Vũ nên hiệu suất làm việc của Kiều Nhân khó tránh khỏi thấp hơn bình thường.

Mọi khi năm giờ đã có thể viết xong bản thảo, lần này gần sáu giờ mới xong.

Những người khác trong văn phòng đã thu dọn đồ, chuẩn bị về trước.

Chỉ có mình Kiều Nhân vừa mới tắt máy tính xong, cử động cơ thể có chút tê dại rồi giờ tay dụi mắt. Vừa mới cảm lọ thuốc nhỏ mắt lên thì nhận được tin nhắn Kỷ Hàn Thanh hẹn cô đi ăn tối.

Người kia quen phong cách đơn giản, hiếm khi lại dùng dấu chấm câu: [Buổi tối muốn ăn gì?]

Kiều Nhân: [.....Em không biết.]

Trước kia cô có đọc một bài tổng kết.

Lúc hỏi người khác muốn ăn gì, đối phương mà trả lời "Tùy ý" là khiến cho người ta phiền nhất. Kiều Nhân vì không muốn Kỷ Hàn Thanh cảm thấy cô phiền phức nên còn đặc biệt viết nhiều hơn hai chữ.

Kết quả vừa gửi đi chưa được mấy giây, đầu bên kia nhanh chóng nhấn lại: [Ăn anh đi.]

"....."

Điện thoại trong tay Kiều Nhân dường như cũng nóng lên, bỗng tới mức muốn rơi xuống khỏi bàn tay cô, ngón tay Kiều Nhân run rẩy: [Hôm nay anh bị làm sao vậy?]

Vài giây sau, Kiều Nhân: [Thà anh cứ nói thẳng là muốn ngủ với em cho rồi.]

Đầu bên kia nhanh chóng nhấn lại một dấu chấm.

Một giây sau, Kỷ Hàn Thanh: [Anh muốn ngủ với em.]

Lời editor: *Kỷ Hàn Thanh ở chương này không phải là chủ Kỷ mà tôi biết, Kỷ Hàn Thanh ở câu cuối cùng mới đúng là chủ Kỷ của chúng ta =)))*

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Con người Kỷ Hàn Thanh một khi đã nói thì căn bản không có gì gọi là thuận miệng cho vui.

Anh nói muốn ngủ với cô, vậy thì nhất định sẽ ngủ với cô.

Kiều Nhân thật sự hiểu rất rõ người này nên ngay cả giây chết cũng không muốn làm nữa. Buổi tối lúc ăn cơm cùng anh còn đặc biệt ăn nhiều cho no bụng, nói trước với Kỷ Niệm là đêm nay không về nhà.

Kỷ Niệm biết rõ ý tứ phía sau, cũng không cần hỏi nhiều, chỉ dặn dò cô chú ý nghỉ ngơi rồi chạy đến rạp chiếu phim xem phim điện ảnh.

Đêm đó kết quả của việc Kiều Nhân đặc biệt ngoan ngoãn thuận theo chính là Kỷ Hàn Thanh dịu dàng hiếm thấy.

Có điều dịu dàng cũng chỉ là tương đối thôi. Dù anh có dịu dàng thì Kiều Nhân cũng vẫn bị dẫn dắt đến rạng sáng, cô cũng không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Chỉ biết trong lúc mơ màng được anh ôm lên giường, mơ hồ nhìn thấy ánh chớp lóe lên.

Cả gian phòng nháy mắt sáng lóe lên nhờ ánh chớp rồi lại nhanh chóng tối đi.

Tiếng sấm ngoài cửa sổ ầm ầm, có điều Kiều Nhân không nghe rõ. Sau khi cả người được tắm rửa sạch sẽ thì hoàn toàn thoải mái, cô chỉ trở mình một cái đã ngủ say.

Giấc ngủ này dường như không quá dài.

Lúc Kiều Nhân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, trời bên ngoài còn chưa sáng, mưa vẫn không có xu hướng ngừng, từng hạt từng hạt rơi xuống như hạt ngọc bị vỡ nát.

Cô còn chưa mở mắt ra, duỗi tay tìm điện thoại sau đó ấn nút nghe.

Trong nháy mắt bên tai đang yên tĩnh biến thành ồn ào. Trong điện thoại, tiếng mưa rơi, tiếng còi ô tô và tiếng người huýt sáo đồng thời truyền tới, giọng của Lục Kỳ vang lên giữa tất cả âm thanh có chút không rõ ràng. Lúc to lúc nhỏ những đại khái vẫn có thể nghe được.

"Chị Kiều, giao lộ giữa đường số hai và đường số bảy xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn. Hôm nay thời tiết không tốt nên tình hình ở đây rất hỗn loạn, cũng không biết có bao nhiêu thương vong. Em gọi điện cho chị Lục Hạ mà không được, bây giờ chị có thể đến đây được không?"

Buổi trưa Lục Hạ vừa nói tới chuyện này, kết quả đúng là ngày hôm nay đã xảy ra thật.

Kiều Nhân nhíu mày, người phía sau vẫn đang ngủ, cô giảm âm lượng loa xuống một chút, vừa định lật chăn ra xuống giường thì bỗng eo có một cánh tay đặt lên.

Tưởng là mình làm phiền đến Kỷ Hàn Thanh nên Kiều Nhân không dám lộn xộn nữa, cố gắng hạ giọng thật thấp trả lời: "Bây giờ cậu đang ở hiện trường à?"

"Chưa ạ..." Lục Kỳ hỏi tài xế đang ngồi phía trước địa điểm rồi nhanh chóng trả lời cô, "Đường ở đây không dễ đi, em còn cách khoảng hơn một kilomet nữa mới tới."

Kiều Nhân "Ừ" một tiếng, "Lát nữa cậu gửi định vị vị trí cụ thể cho tôi, tôi lập tức đến ngay."

"Được."

Dừng một chút, Lục Kỳ lại hỏi một câu khá khách sáo: "Chị Kiều, quấy rầy giấc ngủ của chị à?"

Đúng là quấy rầy rồi.

Có điều Lục Kỳ chắc chắn còn bị gọi đi sớm hơn cả cô. Kiều Nhân cũng không nói thật, vừa định thuận miệng nói vài câu qua loa rồi cúp máy, bàn tay đang đặt trên eo bỗng dừng buồng lỏng ra. Một giây sau, điện thoại trong tay cô bị lấy mất.

Giọng anh không lớn, có chút khàn khàn, còn mơ hồ mang theo cảm giác vừa thức giấc: "Quấy rầy rồi."

Kiều Nhân: "..."

Hiển nhiên Lục Kỳ ở đầu bên kia cũng bị một câu bất ngờ của anh làm cho sợ hết hồn, hồi lâu mới lên tiếng: "Kỷ tổng... Vậy để em liên hệ với người xác xem sao?"

Kiều Nhân cau mày, nghiêng đầu nhìn anh.

Lông mày Kỷ Hàn Thanh cũng cau lại, anh vẫn đang nhắm mắt, yên lặng vài giây mới mở mắt ra nhìn cô một chút, "Không cần."

Kiều Nhân và Lục Kỳ đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo trong nháy mắt, cuộc gọi đã bị anh ngắt đi.

Điện thoại trở lại trên tay Kiều Nhân.

Cô nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại, mới hơn năm giờ sáng.

Kiều Nhân ngủ chưa được năm tiếng, Kỷ Hàn Thanh chắc còn ngủ ít hơn cô.

Trong wechat, Lục Kỳ đã gửi định vị tới. Kiều Nhân cũng không chần chừ nữa, lật chăn rời giường, cầm quần áo mặc vào người.

Quần áo mùa hè dễ mặc, động tác của Kiều Nhân lại nhanh nhẹn nên chưa đến hai, ba phút đã xong. Vừa quay đầu lại thì thoáng nhìn thấy anh cũng đang cầm áo sơ mi lên, cô cũng sờ: "Anh đây làm gì?"

"Đưa em đi."

Kiều Nhân suýt nữa bật cười: "Không cần."

Cô xuống giường xỏ dép, "Cho em mượn chìa khóa xe một chút, em tự lái xe đi là được."

Nhìn thấy anh cau mày, ý cười trên môi Kiều Nhân càng sâu hơn, "Em đã 22 tuổi rồi, Kỳ Hàn Thanh."

Kỳ Hàn Thanh nheo mắt, nhú mày lại, nhìn cô.

"Bằng lái xe cũng đã có từ mấy năm trước rồi," Kiều Nhân xoa mặt, "Anh ngủ thêm một lúc đi."

Kỳ Hàn Thanh không nói gì.

Kiều Nhân cũng không có nhiều thời gian nói thêm với anh, đi tới phòng vệ sinh rửa qua mặt mũi. Cô dùng tốc độ nhanh nhất, ngay cả nước trên mặt cũng chưa lau đi đã ra khỏi phòng vệ sinh.

Kỳ Hàn Thanh đang cài cúc áo.

Kiều Nhân ho một tiếng, "Thật sự không cần anh đưa em đâu."

Rõ ràng mấy hôm nay Kỳ Hàn Thanh không được ngủ ngon, tuy rằng quầng mắt anh không thâm đen, nhưng râu dưới cằm đã hơi nhô ra một chút. Kiều Nhân thu tầm mắt lại, kéo cái quần mà anh vừa mới mặc vào người.

Cô hơi dùng sức kéo, hai, ba lần liền lấy được chìa khóa xe từ trong túi. Kiều Nhân ngẩng đầu liếc nhìn anh, "Anh ngủ thêm một lúc đi."

Sợ Kỳ Hàn Thanh không yên lòng, Kiều Nhân lại nói thêm: "Nói không chừng lúc em về còn có thể ăn sáng với anh."

Lúc này Kỳ Hàn Thanh mới chịu lên tiếng, ba chữ đơn giản, mang theo cả ý cười: "Nghĩ hay lắm."

Nói thì nói vậy thôi, có điều ít nhất thì cũng không cần phải đưa cô tới đó.

Kiều Nhân cầm chìa khóa xe ra ngoài. Vì mưa to nên cô đặc biệt cầm theo chiếc ô lớn trong ngăn tủ trước cửa ra vào, mặc một lớp áo khoác gió rồi mở lên xe.

Lúc tới được nơi xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn đã là gần sáu giờ.

Thời tiết không tốt, bình thường vào giờ này đã có thể nhìn thấy ánh nắng trời le lói, nhưng hiện tại bầu trời vẫn nặng nề như giữa đêm.

Kiều Nhân sợ xe của mình chặn đường nên dừng ở rất xa, cầm ô và đồ đạc hòa vào trong dòng xe cộ.

Tai nạn giao thông này gần như khiến toàn bộ tuyến đường bị tê liệt.

Kiều Nhân đi thẳng một đường đến nơi mà cả đoàn xe có lẽ vẫn chưa đi được đến mười mét.

Vì mưa to nên cũng không có nhiều người chấp nhận ra ngoài hóng chuyện, tất cả đều ghé sát vào cửa kính, có người còn hé một chút cửa ra, nhìn thấy cô cầm máy ảnh trong tay liền cất tiếng hỏi: "Cô gái, tình hình phía trước thế nào rồi?"

Kiều Nhân lắc đầu, không có nhiều thời gian trả lời, nhanh chân chen lên phía trước.

Lục Kỳ đến trước cô một lúc, hiện tại đang cầm máy ảnh chụp mấy chiếc xe bị va chạm nghiêm trọng nhất. Sau khi chụp xong ngẩng đầu lên mới nhìn thấy cô, "Chị Kiều, chị đến rồi à?"

Kiều Nhân gật đầu, "Tình hình thế nào?"

"Có hai người tử vong tại chỗ, bảy người bị thương, tình trạng bị thương cụ thể thế nào thì không rõ," Lục Kỳ hít thở, "Bên kia còn có một người bị kẹt trong xe không ra được, nhân viên cứu hộ đang tìm biện pháp."

Nhìn theo hướng Lục Kỳ ra hiệu, quả nhiên có mấy người đang mặc đồng phục cứu hỏa vây quanh đó, khoảng cách không gần, lại cách một màn mưa nên nhìn không rõ lắm. Kiều Nhân kẹp cán ô giữa vai và cổ, cầm máy ảnh lên chụp phía bên đó mấy tấm.

Lục Kỳ ngay lập tức nhìn thấy liền cầm ô hộ cô, vừa làm việc công vừa buôn mấy câu chuyện tư: "Chị Kiều, có phải hôm nay Kỳ tổng tức giận rồi không?"

Dứt lời, cửa xe ở bên kia đã được cạy mở ra.

Có một đứa trẻ được đưa ra ngoài, sau đó nhanh chóng đặt lên cang, Kiều Nhân vừa đi sang phía đó vừa hỏi cậu ta: "Tức giận cái gì?"

"Sáng sớm em gọi chị đến..."

Lục Kỳ theo sau cô, giọng nói bị tiếng mưa rơi ầm ầm làm cho lúc to lúc nhỏ, "Ngay cả chút tiền thưởng em cũng sắp không còn nữa rồi."

Kiều Nhân đứng lại, cầm máy ảnh tiếp tục chụp: "Không tức giận."

Dù cho có tức thật thì cô cũng có thể gánh hộ được.

Kiều Nhân nheo mắt, "Máy chiếc xe?"

"12 chiếc."

Lục Kỳ vừa đếm qua.

Bởi vì hai ngày nữa là Tết Đoan Ngọ*, mấy hôm nay rất nhiều người ra ngoài du lịch, con tuyến đường này lại là nơi dẫn tới khá nhiều địa điểm du lịch nổi tiếng nên mấy ngày qua lượng xe lưu thông rất cao.

(*Tết Đoan Ngọ: Ngày mừng 5 tháng 5 Âm lịch.)

Kiều Nhân: "Nguyên nhân tai nạn là gì? Vì thời tiết không tốt à?"

"Còn chưa rõ, ban đầu có hai chiếc xe va vào nhau không rõ là chiếc nào."

"Không phải là do uống rượu chứ?"

"Không."

Lúc này Kiều Nhân mới gạt đầu, tiếp tục tiến lên phía trước ghi chép tình hình ở hiện trường.

Thời tiết rất xấu, tai nạn giao thông này lại rất nghiêm trọng. Mãi đến hơn mười một giờ, Kiều Nhân và Lục Kỳ mới ghi chép hết toàn bộ tình hình ở hiện trường.

Mưa vẫn to như trước, nhanh chóng hợp thành một dòng nước trên nền đất chảy về chỗ trũng.

Trên người Kiều Nhân chỗ nào có thể ướt thì đều ướt gần hết, vắt vắt và lấm mới ghi chép xong ở hiện trường lại còn phải đi đến bệnh viện nữa.

Trên đường tới bệnh viện, Lục Kỳ lái xe. Lúc Kiều Nhân ngồi bên ghế phụ cầm khăn giấy lau mặt đột nhiên nhớ tới câu "Nghĩ hay lắm" của Kỳ Hàn Thanh.

Anh nói chính xác thật.

Lần này Kiều Nhân đừng nói tới ăn sáng, có lẽ ngay cả bữa trưa cũng không thấy tắm hơi.

Cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Kỳ Hàn Thanh, ngắn gọn, rõ ràng, đi thẳng vào chủ đề chính: [Em đói rồi.]

Đầu bên kia nhanh chóng trả lời, hỏi sang một vấn đề khác: [Dính mưa không?]

Kiều Nhân cúi đầu, liếc nhìn bản thân ướt như chuột lột, cố ý bỏ qua câu hỏi này của Kỳ Hàn Thanh, vừa định lặp lại câu nói trên của mình một lần nữa thì thấy Hạ Vũ nhắn cho cô một tin.

[Có ở đó không?]

Kiều Nhân sững sờ, cảm thấy có điểm lạ.

Đúng như dự đoán, đầu bên kia nhanh chóng nhắn, [Kiều tiểu thư, cô có thể đến bệnh viện thành phố một chuyến không? Tiểu Vũ xảy ra chút chuyện.]

Tác giả có lời muốn nói: Hạ Vũ không có chuyện gì... Chương sau cơ bản có thể giải quyết được rồi.

Editor cũng có lời muốn nói: Chính là, Tết nhất nhân nhĩ đầu chẳng thấy, chỉ thấy bạn tối mắt tối mũi. Ước mơ lấp xong hố trước Tết càng lúc càng xa ~ Nhưng mà còn 13 chương nữa thôi, nhất định trong kì nghỉ Tết sẽ lấp xong...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Hồ hấp Kiều Nhân hơi ngừng lại, quay đầu hỏi Lục Kỳ: "Bây giờ chúng ta đang đi bệnh viện nào vậy?"

"Bệnh viện nhân dân số ba."

Trùng hợp ngược hướng với bệnh viện thành phố.

Kiều Nhân gạt mái tóc ướt dính bết trên mặt, mở danh bạ gọi điện cho Lục Hạ. Bên kia vừa nghe máy, Kiều Nhân liền trực tiếp nói: "Hạ Hạ, bây giờ cậu có rảnh để đến Bệnh viện nhân dân số ba một chuyến không?"

Lục Hạ vừa nghe giọng cô đã biết là tình huống khẩn cấp, cũng không hỏi nhiều liền đồng ý ngay.

Cúp điện thoại.

Từ đầu đến cuối hai người nói chuyện chỉ có ba câu, thời gian không quá 30 giây.

Ở Bắc Thành, dường như nhịp sống vĩnh viễn không bao giờ chậm lại.

Kiều Nhân ngâm nước mưa nửa ngày, lúc này bị gió điều hòa trong xe thổi vào người, càng lúc càng cảm thấy khó chịu. Cô xoa nhẹ đôi mắt hơi sưng lên, nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói: "Đến ngã tư phía trước thì dừng lại."

"Chị Kiều, chị muốn xuống xe à?"

Kiều Nhân gạt đầu, "Có việc đột xuất."

Cô nghi ngại vài giây, lúc này mới xem tin nhắn trong wechat.

Kỷ Hàn Thanh đã nhắn tin đến, vẫn chỉ có vài chữ nhưng ngữ điệu đã chuyển thành khẳng định: [Mắc mưa rồi.]

Lần này Kiều Nhân cũng không lảng tránh, trả lời: [Uớt một chút.]

Dừng một lát, cô lại nhắn mạnh thêm: [Chỉ một chút thôi.]

[Nhớ uống thuốc.]

Kiều Nhân đáp: [Vâng.]

Đúng lúc cô phải đến bệnh viện, đừng nói là uống thuốc, truyền nước cũng hoàn toàn có thể.

Lần này mất mấy phút, mãi tới khi Lục Kỳ dừng xe lại bên đường, Kỷ Hàn Thanh mới hỏi: [Vẫn đang ở hiện trường?]

[Đang đến bệnh viện ạ.]

Bên kia không tả lời nữa.

Kiều Nhân mở ô ra, bước xuống xe.

Phải nói là hệ thống thoát nước làm việc rất tốt, lúc này mưa rất to nhưng trên mặt đất gần như không có nước đọng lại.

Kiều Nhân đứng đợi ở ven đường năm phút đồng hồ mới gọi được một chiếc taxi trống.

Quần áo cô còn chưa thay, tuy rằng không nhỏ nước nhưng vẫn khiến ghế trên xe ướt nhẹp. Kiều Nhân dịch mông ra phía trước, vô cùng ngại ngùng xin lỗi tài xế taxi.

Tài xế là người đại phương, xua tay tỏ vẻ không cần lo, giọng nói lớn trái tim cũng lớn, "Cô gái tan làm buổi trưa về nhà à?"

Kiều Nhân lắc đầu, "Đến bệnh viện thành phố ạ."

Tài xế liền bắt đầu cảm thán về thời tiết, "Hôm nay mưa to thật đấy, nghe nói sẽ mưa đến hết tuần sau."

Kiều Nhân gạt đầu, mở điện thoại ra nhìn chăm chăm vào tin nhắn cuối cùng được gửi đến từ tài khoản wechat của Hạ Vũ, vẫn không dám trả lời.

Hai mươi phút sau, taxi dừng ở cổng bệnh viện thành phố.

Tài xế lo cô cần đến bệnh viện gấp nên cả đường lái xe như bay. Kiều Nhân vốn đang cảm thấy khó chịu lại bị lắc trái lắc phải suốt cả đường đi, lúc xuống xe cảm thấy chóng mặt buồn nôn kinh khủng.

Cô cau mày cố gắng kìm nén xuống, lúc này mới nhấn lại cho Hạ Vũ: [Ồ phòng bệnh nội trú sao?]

Sau khi hỏi xong, thậm chí Kiều Nhân không dám bước đi tiếp, chỉ sợ đầu bên kia trả lời "Ồ phòng cấp cứu".

May mà đáp án tốt hơn so với cô tưởng tượng nhiều, đầu kia trả lời: [Ồ phòng bệnh nội trú số 302.]

Kiều Nhân thở phào, thoáng nhìn thấy thang máy đang đi lên phía trên, dứt khoát không đợi thang máy xuống nữa mà đi thang bộ lên tầng.

Tầng ba, phòng bệnh nội trú 302, cửa phòng đóng chặt.

Trên cửa có một tấm kính cao bằng nửa thân người, Kiều Nhân hơi gấp người thờ hất ra một hơi. Chạy một đường, hô hấp của cô hơi gấp.

Đợi tới khi hô hấp bình ổn lại, Kiều Nhân vừa định gõ tay lên lại thu về, nhấn wechat cho Hạ Vũ: [Tôi ở cửa.]

Cách một tấm kính thủy tinh, Kiều Nhân nhìn thấy người ngồi bên giường sau khi nhận được tin nhắn thì vội vàng đứng dậy, rón rén đi tới ở cửa cho cô.

Nhẹ nhàng.

Rõ ràng là sợ làm phiền người trên giường bệnh nghỉ ngơi.

Đợi tới khi đóng cửa lại, người phụ nữ mới thở dài: "Là Kiều tiểu thư thật sao?"

Kiều Nhân đã gặp bà ấy.

Lần trước ở ngoài cửa nhà Hạ Vũ.

"Tôi là mẹ của Hạ Vũ.

Kiều Nhân gật đầu, "Hạ Vũ sao vậy ạ?"

"Sáng sớm nay con bé nói đau đầu, bảo tôi là muốn uống thuốc giảm đau. Kết quả tôi vừa không chú ý một chút, nha đầu này không biết vì sao liền uống mười mấy viên." Mẹ của Hạ Vũ xoa nhẹ mặt mình, trong giọng nói lộ ra cảm giác vô cùng bất lực, "Trước đây con bé cũng từng làm như vậy, vì thế nên thuốc trong nhà chúng tôi bình thường đều không cho nó động vào."

Kiều Nhân nghe xong cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Một lúc sau, cô mới khẽ hỏi: "Không nghiêm trọng chứ ạ?"

Bà ấy lắc đầu, "Vừa rửa ruột xong, chắc là vẫn khó chịu và mệt mỏi nên vừa ngủ thiếp đi.

Bà ấy lại ngẩng đầu lên nhìn Kiều Nhân, "Thật ngại quá, Kiều tiểu thư. Thời tiết thế này mà còn gọi cô tới."

"Không sao ạ."

"Hạ Vũ không có nhiều bạn bè, tôi xem wechat của nó thấy mấy ngày nay hay liên lạc với cô, vì thế nên..."

Kiều Nhân gật đầu, bên tai cô ong ong lên, bất đắc dĩ ngắt lời: "Cháu hiểu được."

Mẹ của Hạ Vũ trầm mặc, lại nặng nề thở dài.

Ngoài hành lang bệnh viện lúc này không có nhiều người qua lại, yên tĩnh và trống trải.

Kiều Nhân đứng bên ngoài, xuyên qua tấm cửa kính nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh mấy phút, sau đó nghe thấy người phụ nữ đứng cạnh nói: "Kiều tiểu thư, cô vào trong ngồi một lát đi."

Kiều Nhân không từ chối.

Cũng giống như khi mẹ của Hạ Vũ ra mở cửa, cô nhẹ nhàng đẩy cửa, toàn bộ quá trình không hề phát ra một tiếng động nào.

Trên giường bệnh, Hạ Vũ vẫn đang nặng nề ngủ say, sắc mặt tái nhợt, môi không có một chút huyết sắc nào.

Kiều Nhân chống tay xuống bên cạnh giường đỡ cằm, hơi nhắm mắt, dứt khoát nhân lúc này nghỉ ngơi một chút.

Nói là nghỉ ngơi, thật ra chính là thả lỏng trí não.

Kiều Nhân không ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, cùi chỏ của Kiều Nhân bị một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào.

Mí mắt cô run run sau đó mở ra.

Hai mắt Kiều Nhân rõ ràng, trong đáy mắt lưu lại một lớp hơi nước chưa tan đi.

Hạ Vũ yên lặng nằm đó, khoe miệng hiem thấy nhẹ nhàng cong lên, "Chị, sao chị cũng đến?"

Kiều Nhân nhìn cô bé, không nói lời nào.

Dường như Hạ Vũ đã đoán được, khẽ thở dài: "Mẹ em gọi chị đến à?"

Không cần Kiều Nhân đáp lại, Hạ Vũ nói tiếp: "Sáng nay em uống thuốc giảm đau."

"Tại sao?" Giọng Kiều Nhân bình tĩnh.

Giống như đang dụ dỗ hơn.

"Vi đau đầu ạ..." Hạ Vũ nói xong lại day huyệt thái dương. "Uống một viên không thấy có tác dụng gì."

"Vi thế nên em liền uống mười mấy viên?"

Hạ Vũ bị cô hỏi đến sững sờ, sau đó chậm rãi gật đầu.

Đúng là không phải lần đầu tiên cô bé làm chuyện này.

Có điều...

"Chị, chị thấy có thần kì không? Đây là lần đầu tiên lúc em rửa ruột lại cảm thấy khó chịu."

Hạ Vũ nhớ lại, "Trước kia em đã từng ba lần uống thuốc quá liều. Lần đầu tiên là thuốc ngủ, lần thứ hai và lần này đều là thuốc giảm đau, nhưng chỉ có lần này mới cảm thấy đau."

Cô bé chỉ chỉ vào cổ họng mình, "Trong miệng đến bây giờ vẫn còn đắng."

Kiều Nhân cho tay vào túi áo, lấy ra một viên kẹo.

Giấy gói kẹo đã bị nước mưa thấm ướt hết.

Hạ Vũ không hề ghét bỏ nhận lấy, bóc giấy gói ra bỏ kẹo vào miệng, "Vừa nãy lúc không ngủ em đang nghĩ, thật ra em cũng không cần quá quan tâm tới bọn họ như vậy, năm nay em mới mười tám tuổi."

Đời người vừa mới chỉ bắt đầu.

Kiều Nhân gật đầu, trái tim như bị một bàn tay vô hình siết chặt, sau đó lập tức buông ra. Cô buồn bã thở dài, sau đó nghe thấy Hạ Vũ nói: "Hôm nay lúc mẹ em đưa em đến bệnh viện, em nhìn thấy trên đầu bà có tóc bạc rồi."

Viên mất Kiều Nhân nóng lên.

"Đột nhiên nhớ tới lần trước chị đã nói với em, cha mẹ em chỉ có một đứa con gái."

Kiều Nhân nhìn cô bé chăm chú.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt một vòng, cuối cùng vẫn rơi xuống.

"Chị, em định ra nước ngoài."

Cổ họng Kiều Nhân nghẹn ngào, giọng có chút khàn khàn, "Tốt lắm."

Cô lại hỏi: "Khi nào?"

"Cuối tháng này."

Trong đôi mắt của Hạ Vũ có ánh sáng mơ hồ vụt qua, "Còn chưa nói với mẹ em, nhưng bọn họ phải đồng ý thôi. Thay đổi hoàn cảnh có lẽ sẽ khá hơn một chút."

Một lúc lâu, Kiều Nhân trầm mặc không nói gì.

Tiếng thở của hai người rất khẽ, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh là một tiếng chuông.

"Chị, chị còn bận công việc à?"

Kiều Nhân gật đầu, vừa cúi xuống nhìn, Kỷ Hàn Thanh nhấn tin đến: [Đang ở đâu vậy.]

"Chị, chị đi làm việc đi. Lần sau sẽ hàn huyên tiếp với chị," Hạ Vũ nói, "À, đúng rồi, chị về nhà tắm nước nóng trước đi, nếu không sẽ dễ bị ốm đấy."

Kiều Nhân cong môi, liếc nhìn thời gian.

Đã qua mười hai giờ rồi, cô lại không yên tâm dặn dò Hạ Vũ thêm vài câu. Lúc ra khỏi cửa phòng bệnh mới nhấn tin trả lời Kỷ Hàn Thanh: [Bệnh viện thành phố, chuẩn bị ra ngoài.]

Đi mấy bước, cô đưa tay ấn nút thang máy.

Sau đó cửa thang máy vừa mở ra, Kiều Nhân nhìn thấy người đàn ông bên trong. Người kia đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra mới ngẩng đầu lên, đánh giá Kiều Nhân một lượt từ đầu đến chân.

Về mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lạnh.

Kiều Nhân bị anh nhìn đến mức chân mềm nhũn, lần này đơn giản là vì không còn chút sức lực nào.

Bên trong đã có người giục: "Có vào không?"

Kiều Nhân không dám trì hoãn nữa, gật đầu một cái bước vào trong.

Thân thể nặng nề chân không có sức, Kiều Nhân vừa vào trong, cửa thang máy còn chưa kịp khép lại cô đã lao đảo một cái, may mà được người phía sau đưa tay ra đỡ nên mới không ngã xuống.

Kiều Nhân mím môi, vừa định đứng thẳng người liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền tới giọng nam: "Uớt một chút?"

"....."

Bàn tay đang giữ cánh tay cô dùng mấy phần lực, "Anh thấy hình như em không cần cái mạng này nữa rồi."

Kiều Nhân không kìm được phản bác: "Nào có nghiêm trọng như vậy..."

Người đàn ông phía sau hừ một tiếng, vì đề giọng rất thấp nên không thể phân biệt được là vui hay giận: "Còn dám cãi?"

Lời editor: Lần nào làm chuyện xấu cũng bị bắt ngay tại trận, số chị Kiều không phải chỉ đen vừa đâu mà là đen thui luôn =))))))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Trong thang máy có không ít người, ít nhiều gì cũng có chút ồn ào, nhưng vì giọng của anh kẻ sát bên tai cô nên có vẻ như cực kỳ rõ ràng.

Kiều Nhân bị một câu này của anh làm cho đầu óc càng lúc càng mơ hồ, không kìm được cự lại: "Vốn không có chuyện gì..."

Tiếng "hừ" bên tai của anh lại vang lên bên tai càng rõ hơn.

Kiều Nhân cảm thấy lúc trước thầy Vương nói Kỷ Hàn Thanh giống Chu U Vương đúng là chẳng sai chút nào.

Không phải là giống hệt sao?

Lại còn tính tình khó đoán.

Kiều Nhân càng nghĩ càng giận, không kìm được nhỏ giọng thì thầm: "Kỷ U vương."

Ba chữ này âm thanh rất khẽ, nhanh chóng bị nhấn chìm bởi âm thanh ồn ào trong thang máy.

Kỷ Hàn Thanh không nghe rõ, đầu cúi thấp tới mức không thể thấp hơn, môi gần như dán sát lên tai cô, anh hỏi: "Nói gì thế?"

Kiều Nhân vẫn chột dạ. Thật sự hôm nay cô không có tâm trạng nói nhiều, rồi tầm mắt sang một bên, nhắm mắt lại không đáp nữa.

Thang máy dừng ở tầng hai một lần, từ tầng ba đến tầng một cũng mất hơn nửa phút.

Kiều Nhân dính mưa xong còn chạy qua chạy lại hơn nửa ngày, dù lúc này không ốm thì cũng cảm thấy khó chịu. Quần áo nửa khô nửa ướt dính chặt vào người, dường như mang theo cả mùi hôi hám của nước mưa. Kiều Nhân nhăn mũi, mọi người đã bước ra ngoài gần hết cô mới chậm chạp nhấc chân ra theo.

Bước chân phía sau cũng chậm lại không ít, khẽ ôm lấy vai cô sau khi đi được mấy bước đột nhiên dùng sức giữ vai cô lại.

Cung phản xạ của Kiều Nhân dường như dài hơn bình thường, chớp mắt mấy cái nhìn anh.

"Tiện đường đi gặp bác sĩ."

"Không cần..." Kiều Nhân từ chối theo bản năng.

Kết quả, còn chưa nói xong anh đã quét mắt sang nhìn, cô liền tự giác ngậm miệng.

Dù sao khám một chút cũng không mất mấy phút.

Kiều Nhân xoa xoa huyệt Thái Dương, đi theo sau Kỷ Hàn Thanh lấy số.

Thời gian này người đến khám không nhiều, trong sảnh tầng một hầu hết là bệnh nhân xuống lầu tản bộ, thư giãn gân cốt, người đăng kí khám bệnh đã ít lại càng ít.

Nhanh chóng đến lượt Kiều Nhân.

Thời gian kiểm tra không mất quá năm phút, Kiều Nhân cầm đơn thuốc bác sĩ kê đi ra ngoài.

Kỷ Hàn Thanh đứng trước cửa, đang cúi đầu gõ vài chữ trên điện thoại, nghe thấy động tĩnh mới ngược mắt lên, "Bác sĩ nói thế nào?"

"Hơi cảm mạo, tạm thời không có dấu hiệu bị sốt."

Chữ bác sĩ ghi trên phiếu khám bệnh căn bản không nhìn ra nổi là chữ gì.

Kiều Nhân càng nhìn càng choáng váng đầu óc, đưa cả cho Kỷ Hàn Thanh, "Đơn thuốc."

Anh đưa tay trái ra nhận lấy, "Mẹ anh bảo anh đưa em về nhà một chuyến."

Phản ứng của Kiều Nhân chậm nửa nhịp: "....Làm gì ạ?"

"Anh nói với bà là thân thể em không thoải mái."

"....."

Kiều Nhân mím môi, hơi thở và ánh mắt đều hơi run lên: "Bác ấy, bác ấy, bác ấy biết..."

"Biết."

"Sao lại biết được?"

"Em nghĩ là vì sao?"

Anh hỏi ngược lại, mấy giây sau lại tự trả lời: "Anh nói với bà."

Kiều Nhân vẫn đang bối rối có nên đồng ý hay không.

Thất thần một lát, tay phải đã bị cầm lấy, "Ở tòa soạn tạm thời không còn việc gì, buổi chiều em nghỉ nửa ngày đi."

"Tai nạn giao thông liên hoàn buổi sáng thì sao ạ?"

Bây giờ Kiều Nhân mới nhớ ra chuyện này.

"Lục Kỳ ở đó rồi."

Dừng một chút, Kỳ Hàn Thanh lại nói thêm: "Ba người chết, chín người bị thương nặng."

Kiều Nhân khẽ cau mày.

Trên thế giới này, mỗi phút mỗi giây đều có người kết thúc sinh mệnh theo cách khác nhau.

Tuy rằng Kiều Nhân tiếp xúc với không ít những chuyện như vậy, nhưng tới giờ cô vẫn không thể tiếp nhận được. Cô nhú mày rất chặt, "Đây là tai nạn giao thông thứ mấy trong năm nay rồi?"

Anh đáp rất nhanh: "Đếm không hết."

"....."

Kiều Nhân thay đổi chủ đề, "Sao anh biết em ở bệnh viện thành phố."

"Đoán."

"Em không tin."

Kiều Nhân bước đi không nhanh, Kỳ Hàn Thanh phối hợp với tốc độ của cô nên bước chân cũng chậm rãi hơn nhiều. Đến phòng lấy thuốc, đoạn đường hơn mười mét đi mất vài phút.

Sau đó Kỳ Hàn Thanh vừa đưa đơn thuốc cho dược sĩ, vừa nghiêng đầu nhìn cô: "Ở bệnh viện có bạn."

".....À."

Chắc là người bạn này đã nói cho anh biết chuyện Hạ Vũ bị nghi là tự sát được đưa đến bệnh viện rửa ruột, ý nghĩ này có mấy phần suy đoán.

Giống như khẳng định suy nghĩ của cô, Kỳ Hàn Thanh hỏi: "Cô bé thế nào rồi?"

"Không sao cả, cảm giác là tốt lên nhiều rồi."

"Thật tốt quá," Kiều Nhân thả lỏng, sương mù trong mắt cũng tan ra không ít, hoàn toàn rõ ràng. "Em tình nguyện không viết tin tức, cũng không muốn nhìn thấy cô bé có chuyện."

Kỳ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô.

Gương mặt cô xinh đẹp trắng trẻo, khả năng là vì có chút không thoải mái nên lúc này khuôn mặt đỏ hồng hơn bình thường. Con người của cô sáng trong lấp lánh, dường như chứa một làn nước.

Khỏe môi anh nhẹ nhàng cong lên, thấp giọng nói với cô: "Đúng là thật tốt."

Một giờ chiều, hai người đến nhà Kỳ Hàn Thanh.

Đây không phải nhà của anh.

Lúc cửa còn chưa mở ra, Kiều Nhân đã tưởng tượng đến cảnh mình gặp mặt Từ Thanh Mân, tám chín phần là giống như con khi bị bà quan sát đánh giá.

Tới khi mở cửa ra, kết quả hoàn toàn khác biệt với dự đoán của Kiều Nhân.

Nói chính xác là vô cùng khác biệt.

Từ Thanh Mân không những không soi xét cô mà ngược lại đang bận rộn trong nhà bếp, chưa tới mấy phút đã bê một đĩa thức ăn ra ngoài.

Kiều Nhân ngồi trong phòng khách, ban đầu như ngồi trên đồng lửa, sau đó nghe thấy tiếng dụng cụ làm bếp va chạm vào nhau thì dần dần bình tĩnh lại. Cô hơi dịch mông lại gần phía Kỳ Hàn Thanh, "Cô giáo Từ làm nhiều món ăn như vậy làm gì?"

Tầm mắt Kỳ Hàn Thanh dừng trên màn hình laptop, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Em lên tầng tắm rửa trước đi."

"Tầng hai, phòng đầu tiên ở hướng đông là phòng của Kỳ Niệm. Bên trong có quần áo của con bé..."

Dừng vài giây, anh ngược mắt lên: "Em mặc tạm trước được không?"

Đúng là Kiều Nhân cần tắm nước nóng, hướng hồ đối phương lại là Kỳ Niệm, cô cũng không cảm thấy ghét bỏ, đồng ý một tiếng rồi xỏ dép đi lên tầng.

Kiều Nhân ở trong phòng tắm nửa tiếng đồng hồ.

Mãi tới khi nước trong bồn tắm chuyển từ nóng sang lạnh cô mới ra khỏi phòng tắm, tùy tiện tìm một bộ quần áo mặc lên người. Sau khi nhìn vào gương chỉnh trang cẩn thận thì mở cửa xuống tầng.

Kỷ Hàn Thanh vẫn đang dùng laptop.

Lúc Kiều Nhân đi tới, có dừng lại vài giây sau lưng anh, vì thế vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy nội dung bên trên. Tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng cô cũng có thể nhìn ra một khung chat.

Cô dừng bước, sau đó hơi cúi người tựa vào ghế sofa, vừa vịn tay cầm lên vai anh. Cô nheo mắt, lần này nhìn thấy rất rõ ràng.

Hình như là một nhóm chat.

Từng tin nhắn lướt qua nhanh chóng.

Không có nhiều, chỉ là vài người. Ảnh đại diện của mỗi người đều đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn.

Kiều Nhân nhìn thấy tin nhắn trên cùng, là Kỷ Hàn Thanh gửi: [Cô ấy bị cảm.]

Không cần phải nói, "cô ấy" ở đây chính là chị Kiều Nhân.

Kiều Nhân tiếp tục rời tầm mắt xuống phía dưới.

P phía dưới mấy người đều không hề thắc mắc, nhưng tin nhắn gửi đến thì không hề ít.

[Nghe nói vận động trên giường có thể trị cảm mạo, không biết rốt cục là có căn cứ khoa học hay không. Tiểu Bạch nói xem?]

[Không biết.]

[Vây cũng tốt, mời bác sĩ Đường tương lai của chúng ta đến giải đáp một chút xem.]

Đầu bên kia đáp ngắn gọn một chữ, gần như cùng lúc với tin nhắn Kỷ Hàn Thanh gửi đi từ bên này: [Cút.]

Lời editor: Chị Kiều thật sự sắp phải diện kiến cha mẹ chồng tương lai rồi =)))

P.s: Chương sau khá ngắn, chắc mai sẽ có 2 chương nếu như vụ dọn dẹp nhà cửa của mình kết thúc sớm TVT

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Hai tin nhắn liên tiếp nhau, hiện trên màn hình nửa phút đồng hồ, không ai nói gì nữa.

Kiều Nhân chú ý tới hai nick "Bác sĩ Đường" ảnh đại diện không giống nhau, lại ghé sát về phía trước thêm một chút. Lần này trọng lực nửa người trên của cô dường như đều đặt trên ghế sofa, hai chân hơi kiễng lên, nghiêng đầu hỏi Kỷ Hàn Thanh: "Tại sao lại có hai bác sĩ Đường?"

Khoảng cách giữa hai người vốn rất gần, Kiều Nhân lại nghiêng đầu, vừa nói chuyện, hơi thở ấm áp gần như phả hết lên tai Kỷ Hàn Thanh. Tầm mắt anh vẫn đang dừng trên màn hình laptop, hơi nheo mắt, không trả lời cô ngay.

Kiều Nhân càng ghé sát hơn, "Tại sao vậy?"

"Vì hai người họ đều họ Đường, hơn nữa đều là bác sĩ."

Kiều Nhân: "....."

Anh giải thích không có một chút sơ hở nào, Kiều Nhân lại không có gì để nói.

Thiếu sót duy nhất chính là, câu nói này của Kỷ Hàn Thanh, cũng không khác chưa nói là bao.

Kiều Nhân vẫn không hiểu nổi quan hệ của mấy người bọn họ.

Trên khung chat lại có người gửi tin nhắn mới.

Nhưng lần này không giống trước, người kia gửi tin nhắn thoại.

Kiều Nhân thấy Kỳ Hàn Thanh không hề có ý định mở lên, nhẹ nhàng hất cầm cọ qua cọ lên trên vai anh mấy lần, lòng hiếu kỳ càng lúc càng tăng: "Sao anh không nghe?"

Rốt cục anh cũng xoay đầu sang.

Kiều Nhân không hề đề phòng, đột nhiên mất đối mắt, mũi đối mũi với anh. Sau khi đối diện vài giây, Kiều Nhân đột nhiên nhớ ra mình đang bị cầm nhẹ, vội vàng đặt chân lại mặt đất, kéo giãn khoảng cách ra một chút.

Lông mày của Kỳ Hàn Thanh nhướng lên, "Em nhất định muốn nghe?"

Kiều Nhân còn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói này của anh đã khẽ gật đầu.

Một giây sau, tin nhắn thoại được Kỳ Hàn Thanh mở lên.

Có giọng nam truyền tới, giọng nhàn nhạt, dường như mang theo mấy phần mờ ám khẽ cười: [Cậu chưa từng thử sao?]

Kiều Nhân đã hiểu.

Đây là giọng Phó Yến.

Đầu kia cũng nhanh chóng trả lời: [Tôi tìm cậu để thử chắc?]

Kiều Nhân: "....."

Khóe miệng cô hơi cong lên, tiếng cười nhẹ nhàng thoát ra, "Bác sĩ Đường này là nữ sao?"

"Không phải."

Vậy thì càng có ý tứ.

Kiều Nhân cười híp mắt, vừa định mở miệng hỏi vài câu đã thấy Kỳ Hàn Thanh gõ chữ gửi qua: [Nói chuyện cẩn thận, bạn gái đang ở bên cạnh.]

Một giây sau, Kiều Nhân vừa chớp mắt, mở mắt ra đã nhìn thấy mấy thông báo tin nhắn được thu hồi.

Giống như đã thương lượng trước.

Động tác đồng thời, hơn nữa cực kì dứt khoát.

Toàn bộ nhóm chat yên tĩnh trong nháy mắt, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bên này Kỳ Hàn Thanh đã tắt khung chat đi, đóng laptop lại đặt lên bàn trà, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái: "Anh cũng rất muốn biết."

Kiều Nhân sững sờ: "Biết cái gì?"

"Có căn cứ khoa học hay không?"

"....."

Trong tay Kiều Nhân không có gối ôm, nếu có nhất định sẽ vung lên đập.

Kỳ Hàn Thanh và Kỳ Niệm giống nhau ở một chỗ, không phải là diện mạo.

Mà là mỗi lần vừa nói chuyện, đều có thể không chút biến đổi khiến người khác ghen chết.

Kiều Nhân cau mày lờm anh, người kia cũng không quan tâm, tiếp tục cúi đầu đọc tài liệu.

Dừng vài giây, anh mở miệng hỏi: "Sao không sấy tóc?"

Anh không nói thì Kiều Nhân còn không để ý lắm, vừa nghe anh nói như vậy Kiều Nhân mới phát hiện ra vai áo đã bị tóc làm cho ướt một mảng, cô đưa tay vuốt một cái, "Sẽ nhanh khô thôi."

Giữa mùa hè, nhiệt độ nói chung khá cao.

Kiều Nhân không chịu được nhiệt độ nóng từ máy sấy tóc, từ tiếp xúc đã cảm thấy da đầu tê dại. Cô nhúm mày, lại giải thích: "Mùa hè em không thích sấy tóc."

Kỷ Hàn Thanh "Ừ" một tiếng, "Vậy em thích làm chuyện gì?"

Kiều Nhân: "....."

Cũng không biết có phải vừa mới chịu ảnh hưởng từ nhóm chat kia không, trong đầu Kiều Nhân hiện tại toàn là chuyện không đứng đắn, vì thế Kỷ Hàn Thanh vừa nói câu này, trong đầu cô lập tức hiện ra một số lời không được phù hợp lắm.

Tại Kiều Nhân nóng lên, "Cái gì cũng không thích..."

Cô vừa nói vừa đi sang ghế sofa bên kia, định ngồi xuống thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Từ Thanh Mân và người giúp việc đang bận rộn trong bếp, có lẽ không nghe thấy tiếng chuông.

Kiều Nhân còn chưa nói hết câu đã ngừng lại.

Kỷ Hàn Thanh cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ nhẹ nhàng lật một trang tài liệu khác, "Ngoan, đi mở cửa đi."

Mấy người đều đang bận rộn công việc, trong nhà thật sự chỉ có mình cô không làm gì.

Kiều Nhân đáp một tiếng, móng còn chưa kịp đặt xuống ghế sofa, cô sùng sốt một chút sau đó mới chạy tới mở cửa.

Từ ghế sofa ở phòng khách đến trước cửa cũng mất mười mấy bước chân.

Kiều Nhân chạy mấy giây, trong mấy giây này, cô còn đang nghĩ xem bên ngoài cửa có thể là ai.

Kỷ Niệm hoặc Phó yến.

Hai luồng suy nghĩ này của Kiều Nhân chuyển qua chuyển lại không ngừng, kết quả vừa mở cửa ra, cô nghe được một giọng nam cực kỳ xa lạ: "Mân Mân...."

Cả hai đều không phải.

Là một người đàn ông lạ mặt, hơn nữa còn là một người đàn ông trung niên lạ mặt.

Giọng người kia không quá lớn, nhưng cực kỳ hiền lành, hơn nữa còn nghe được mùi phấn khí khái.

Vừa dứt lời, ông ấy đã đưa hai tay ra, hai lòng neho mắt, giống như muốn tới gần ôm cô, "Mân Mân, anh về rồi... Ôi, cháu là ai thế?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Giọng nói của ông đột ngột khựng lại, hai cánh tay đang giơ lên cũng dừng giữa không trung, chậm chạp không hạ xuống.

Dù như vậy, Kiều Nhân vẫn bị dọa sợ lùi về sau vài bước.

Căn bản không cần nghĩ, cô cũng biết người trước mặt mình lúc này, tám phần chính là người cha bậc thầy Quốc họa trong truyền thuyết của Kỷ Hàn Thanh.

Không, không phải là tám phần.

Kiều Nhân xác định trăm phần trăm.

Cô mím môi, mí mắt ngược lên, mặt không chút biến sắc nhìn người đang đứng ngoài cửa một lượt. Ánh mắt cô dịu dàng, trong trẻo, hoàn toàn không khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

Tâm tư Kỷ Văn Quang phần lớn đều đặt vào cảnh vật và Từ Thanh Mân. Thậm chí căn bản ông không hề chú ý tới ánh mắt của Kiều Nhân, lúng túng ho vài tiếng liền, hỏi: "Cháu là... là sinh viên của giáo sư Từ Thanh Mân à?"

Ông nhớ trước đây cũng từng có sinh viên tới nhà chơi.

Tuy rằng không có nhiều lần, hơn nữa phần lớn là vào khoảng sau ba giờ chiều, có điều đúng là từng có người tới.

Nước mưa bên ngoài rơi xuống mái nhà tạo ra âm thanh rất lớn, mơ hồ hòa cùng tiếng dụng cụ làm bếp, người bên trong hẳn là đang nấu cơm.

Nghĩ vậy, Kỳ Văn Quang vừa cảm thấy mình khá sáng suốt, vừa cảm thấy có gì đó là lạ.

Cô gái nhỏ trước mặt cũng không cho ông quá nhiều thời gian suy nghĩ, gật đầu một cái nói: "Vâng."

Ngừng một chút, Kiều Nhân lại nói thêm: "Cũng không phải hoàn toàn là..."

Cô đang buồn bã không biết nên giải thích cùng Kỳ Văn Quang thế nào, kéo dài giọng một chút, nghe có cảm giác không dứt khoát như bình thường. Còn chưa nói hết câu, phía sau đầu đã có người gọi một tiếng "Cha".

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm, mấy chữ phía sau lập tức nuốt lại.

Cùng lúc đó, cuối cùng tầm mắt của Kỳ Văn Quang cũng rời khỏi người cô, chuyển đến người phía sau, "Sao hôm nay con lại ở nhà?"

"Mẹ gọi con về."

"Cha biết rồi..." Kỳ Văn Quang bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Có phải mẹ con thấy con lớn tuổi như vậy mà vẫn chưa có bạn gái nên muốn giới thiệu sinh viên cho con làm quen không?"

Bao sao cô bé này từ đầu đã áp a áp ứng, hơn nữa trên mặt còn đỏ bừng rất kì lạ.

Kỳ Văn Quang: "Quả nhiên gừng càng già càng cay nhé."

Kiều Nhân: "....."

Hôm nay cô được gọi tới ăn một bữa cơm, vốn cho rằng cùng lắm chỉ là gặp phụ huynh một chút. Sao vị bậc thầy quốc họa này vừa trở về, cô lại biến thành bị ép buộc xem mắt rồi?

"Chú..."

Xung hô không đúng.

May mà Kiều Nhân cũng phản ứng rất nhanh, ho một tiếng, vừa định sửa lại nhưng vừa nói một chữ "Kỳ", cổ tay đã bị người ta nắm chặt.

Lòng bàn tay anh rất ấm áp, vừa vịn che toàn bộ cổ tay cô, hơi dùng sức kéo cô về phía mình sau đó cúi đầu, ghé sát vào bên tai cô nói khẽ: "Định gọi cái gì?"

Kiều Nhân: "....."

Vừa nãy Kiều Nhân đang nghĩ.

Dựa theo vai vế, hình như phải gọi là..... ông Kỳ? (*Kỳ gia gia*)

Có điều lúc này Kỳ Hàn Thanh đang ở bên cạnh, Kiều Nhân cũng không dám gọi nữa.

Cô cúi đầu xuống, giống như học sinh mắc lỗi, bởi vì đang ở trước mặt Kỳ Văn Quang nên tai cô càng lúc càng nóng bỏng.

Giọng hai người không lớn, hành động lại mờ ám, lọt vào trong mắt Kỳ Văn Quang chính là đang công khai thể hiện.

Tình cảm của thanh niên đúng là tốt thật.

Kỳ Văn Quang vừa ghen tị vừa vui mừng, "Hai đứa... tới mức nào rồi?"

Kỳ Hàn Thanh ngẩng đầu, bình tĩnh đáp: "Hẹn hò ạ."

Kỳ Văn Quang thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt mừng híp mắt, "Bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm ạ."

"Là bao lâu?"

Lần này còn chưa nghe được đáp án, giọng Từ Thanh Mân ở trong phòng khách đã vang lên: "Đứng hết ở cửa làm gì vậy? Mau vào ăn cơm trưa!"

Giọng Từ Thanh Mân vừa vang lên, bầu không khí lập tức liền thay đổi.

Ba người ở đây mắt to trừng mắt nhỏ vài giây, ai cũng không mở miệng, cực kì ăn ý đi về phía bàn ăn.

Vì Kỳ Văn Quang phải thay giày nên chậm hơn mấy phút, lúc ngồi vào bàn ăn thì hai người đã ngồi ở phía đối diện.

Đầu mày cuối mắt xem ông như không khí.

Kỳ Văn Quang cầm đĩa gỗ nhẹ lên bát, "Hai đứa lén lút lút lút làm gì thế?"

Từ Thanh Mân huých cùi chỏ vào ông, "Ăn cho ngon đi, quán chúng nó làm gì?"

Dứt lời, bà đẩy đĩa sườn xào chua ngọt về phía Kiều Nhân, "Cô nghe Hàn Thanh nói em thích ăn sườn xào chua ngọt, ăn nhiều một chút."

Từ Thanh Mân cười híp mắt, hoàn toàn khác với thái độ vừa nói chuyện với Kỳ Văn Quang.

Kỳ Văn Quang: "....."

Địa vị của ông trong nhà này, càng ngày càng thấp hơn rồi.

Nửa đầu bữa ăn khá yên tĩnh, tới nửa sau thì Từ Thanh Mân bỗng nhớ tới hình như đã nửa tháng mình không gặp chồng đang ngồi bên cạnh, vừa bóc tôm vừa ngước mắt hỏi ông: "Đúng rồi lão Kỳ, lần này ông đi về cảnh thiên nhiên thế nào?"

"Rất tốt."

Mấy nay dường như cả nước đều có mưa, mọi thứ Kỳ Văn Quang vẽ gần như đều che phủ bởi một màn mưa, mang theo một vẻ đẹp mơ hồ.

Kỳ Văn Quang hé mắt, lại liếc nhìn sang phía đối diện.

Đây đã là lần thứ bảy trong vòng mười phút ngắn ngủi ông liếc nhìn Kiều Nhân rồi.

Kỳ Hàn Thanh có một đôi mắt rất giống Kỳ Văn Quang, tuy rằng ông đã có tuổi nên con người mang theo vài phần mờ đục, có điều lúc nhìn người khác vẫn có dáng vẻ cực kì chăm chú.

Kiều Nhân cắn đĩa, đầu càng cúi thấp hơn.

Sau mấy lần, rốt cục cô nghe thấy Kỳ Văn Quang hỏi một câu.

Tuy nhiên không phải là hỏi cô.

"Có điều cô bé này, sao anh càng nhìn càng thấy quen..."

Kỳ Văn Quang quay đầu nhìn Từ Thanh Mân, "Mân Mân, em thấy thế nào?"

"Em dạy cô bé hai học kỳ," Từ Thanh Mân không biểu hiện gì khác lạ hỏi ngược lại, "Anh thấy sao?"

"Cũng đúng... Nhưng mà anh không dạy cô bé, sao lại vẫn thấy cô bé quen quen nhỉ?"

Đúng là càng nhìn càng thấy quen.

Kỳ Văn Quang vừa cẩn thận liếc nhìn, "Cô bé, cháu họ Kiều sao?"

Vừa nãy ông nghe Từ Thanh Mân gọi là "Tiểu Kiều".

Kiều Nhân gật đầu.

"Tên là Kiều gì?"

Điều tra hộ khẩu là chuyện không sớm thì muộn, Kiều Nhân nghiêm túc trả lời: "Kiều Nhân ạ."

Kỳ Văn Quang sờ cằm, tên cũng có chút quen.

"Cha mẹ cháu đang làm nghề gì?"

Từ Thanh Mân quay đầu lờm ông: "Anh hỏi cái gì vậy?"

Kiều Nhân lần đầu tới gặp phụ huynh trong nhà, chính thức hay không còn chưa đề cập tới. Cô bé này vốn vẫn còn chút cẩn trọng, hiện tại bị ông hỏi như vậy sợ lần sau sẽ không dám đến nữa.

Từ Thanh Mân lại nhìn sang Kiều Nhân nháy mắt một cái, vừa định bảo cô bé không cần để ý đến ông ấy thì Kiều Nhân đã mở miệng đáp: "Kính doanh ả."

Kỷ Văn Quang không để ý đến Từ Thanh Mân, hỏi tiếp: "Kiều Nhân, chú biết hỏi thế này không được phù hợp cho lắm..."

Kiều Nhân: "....."

"Cha mẹ cháu tên gì vậy? Đương nhiên, nếu như không muốn trả lời thì có thể không trả lời."

Từ Thanh Mân ở bên cạnh quả thật bị ông làm cho tức giận đến mức tóc cũng dựng ngược cả lên rồi.

Nhắc nhở ông ấy không có tác dụng còn chưa nói, giờ lại thuận thế tiến xa hơn nữa?

Bà ho một tiếng, đang định ám chỉ vài câu thì nghe thấy Kiều Nhân mở miệng trước: "Mẹ cháu tên là Tống Văn, mấy năm trước đã tái hôn, vì thế có một người cha dượng..."

Tuy rằng Kiều Nhân thật sự không có ý định để cha mẹ hai bên biết chuyện này quá sớm, nhưng cô ở bên Kỷ Hàn Thanh càng lâu thì càng ý lại vào anh nhiều hơn, vậy nên khi nghiêm túc trả lời vấn đề này cũng không cảm thấy quá bối rối nữa.

Huống hồ câu hỏi của Kỷ Văn Quang cũng không có gì quá.

Kiều Nhân ngược mắt lên, dùng sức nuốt nước bọt một chút, "Tên là Ngụy Duyên."

Kỷ Văn Quang sững sột một chút, lập tức vỗ đùi một cái, "Anh nói là nhìn rất quen mà... Hóa ra là con gái nhà Tiểu Ngụy!"

Giọng ông lớn hơn so với Kiều Nhân không ít, vì thế lời này vừa nói ra hoàn toàn có tác dụng át đi rất nhiều. Khiến Từ Thanh Mân hoàn toàn quên sạch lời nói vừa rồi của Kiều Nhân, đầu óc lúc này tràn ngập hai chữ "Tiểu Ngụy".

Từ Thanh Mân cau mày, "Ngụy gì?"

"Cái gì mà cái gì?"

"Em chính là hỏi tại sao lại là Tiểu Ngụy?"

"Ngụy Duyên đó... Em chắc cũng từng gặp rồi."

Từ Thanh Mân nghĩ, đúng là bà từng gặp một hai lần, có điều bình thường không có nhiều cơ hội gặp mặt.

So với người xa lạ thì cũng chỉ là có thêm một chút quan hệ.

Từ Thanh Mân có ấn tượng với lần tái hôn của Ngụy Duyên, có điều không biết Kiều Nhân chính là con gái của người vợ mới của anh ta. Bà giờ tay chỉ chỉ Kiều Nhân: "Nếu cô nhớ không nhầm thì theo vai vế, Tiểu Kiều phải gọi Hàn Thanh là..."

Kiều Nhân tròn mắt nhìn.

Bên cạnh đã có người thay cô đáp lời: "Đừng gọi theo vai vế, gọi theo pháp luật đi."

Ba người đang ngồi đều sững sờ.

"Theo pháp luật mà nói," Nửa người Kỷ Hàn Thanh hơi nghiêng về phía trước: "Phải gọi là chồng."

Tay Kiều Nhân run lên, đôi đũa trên tay suýt nữa rơi xuống. Cô cuống quýt nắm chặt, nhắc chân đá anh một cái ở dưới gầm bàn.

"Có ý gì?"

Từ Thanh Mân và Kỷ Văn Quang liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: "Hai đứa đăng ký rồi sao?"

Kiều Nhân theo bản năng muốn phủ nhận, vừa mở miệng còn chưa lên tiếng, tay của người đàn ông bên cạnh đã nhẹ nhàng đặt lên đùi cô.

Bàn tay kia cũng không hề lộn xộn, đặt ở đó, sức không nặng không nhẹ.

Kiều Nhân cắn chặt răng, không lên tiếng.

Thấy cả hai người không trả lời, Từ Thanh Mân đương nhiên coi là thừa nhận, vừa kích động vừa cuống lên: "Thật sự đăng ký rồi hả?"

Kỷ Văn Quang càng cuống hơn bà.

Ông và người nhà họ Ngụy quen biết, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này hoang đường. Vừa thấy hoang đường lại vừa có cảm giác vui mừng khi heo mà mình nuôi hai mươi mấy năm cuối cùng cũng bắt được củ cải trắng. Kỷ Văn Quang bẻ cốc lên uống một ngụm nước: "Người nhà cháu bên kia đã biết cả rồi sao?"

Lời này là hỏi Kiều Nhân.

Kiều Nhân: "Mẹ cháu đã biết ạ."

"Vậy còn Tiểu Ngụy?"

"Tạm thời chưa biết ạ."

"Mẹ cháu nói thế nào?"

"Mẹ cháu..." Kiều Nhân đưa tay sờ sờ mũi, "Bà ấy nói là rất tốt."

Kỷ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô.

Nha đầu này nói chuyện đúng là biết phối hợp thật.

Lần trước lúc Tổng nữ sĩ đến Tây Thành tìm Kiều Nhân, căn bản chưa từng nói câu này.

Không chỉ chưa từng nói mà sau đó còn lạnh nhạt với cô mấy ngày. Bình thường mỗi tuần đều gọi cô về nhà ăn cơm, kết quả từ lúc ở Tây Thành trở về, đừng nói là gọi cô về nhà, ngay cả chủ động gọi điện thoại cho Kiều Nhân một lần cũng không có.

Tổng nữ sĩ đối với việc cô và Kỷ Hàn Thanh hẹn hò thật sự không có ý kiến gì nhiều, nhưng đối với việc cô dám tiền trăm hậu tấu thì vẫn khiến bà tức giận.

Lúc này Kiều Nhân thì hay rồi, mặt không đỏ tim không đập nhanh nói thêm một câu: "Bà ấy cảm thấy hai chúng cháu rất hợp."

SPOIL Chương 91:

"Định lúc nào sẽ sinh con?"

"Không vội ạ."

"Cha hi vọng trước khi 60 tuổi có thể được bé cháu gái của mình"

"Vâng."

Kiều Nhân lén lút kéo tay áo Kỷ Hàn Thanh, "Bao giờ cha anh 60 tuổi?"

"Sang năm." =))))))

P.s: Ngày mai 30 Tết, các cô gái có thời gian để đọc chương mới không ta? Hay mình để sang mừng 1 đầu năm up chương mới cho cả năm được may mắn? =)))

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Kỷ Hàn Thanh đã sớm biết Kiều Nhân có bản lĩnh lớn là mở mắt nói bừa, nhưng dù thế nào thì nghe thấy vậy anh cũng cảm thấy thú vị bất ngờ.

Khóe môi anh hơi cong lên, mi mắt rủ xuống mang theo nửa phần ý cười. Một tiếng cười ngắn ngủi truyền ra từ cổ họng, vừa trầm lại vừa khẽ.

Vì phải chú ý đến khoảng cách với hai người đang ngồi đối diện, nên Kiều Nhân chỉ có thể nghe thấy tiếng cười này, còn mặt không biến sắc nhìn phía trước.

Kết quả là vừa đảo mắt một cái còn chưa kịp định thần thì Kiều Nhân đã nghe thấy một tiếng quát khê: "Cười, cười, cười, cười cái gì mà cười!"

Kỷ Văn Quang nhìn con trai một cái, "Kỷ Hàn Thanh, con tự hào lắm hay sao?"

Kỷ Hàn Thanh không nói gì, hơi cụp mắt, chỉ có khóe môi là không chút tiếng động nhẹ nhàng cong lên như đang ngầm thừa nhận.

Đúng là anh rất tự hào.

Kỷ Văn Quang nhìn dáng vẻ này của Kỷ Hàn Thanh, càng lúc càng cảm thấy tức giận mà không có chỗ phát tiết.

Chỉ cần nghĩ tới việc sau này Ngụy Duyên gọi ông là thông gia, rồi quan hệ của Ngụy Duyên và Kỷ Hàn Thanh rồi tình rồi mù là Kỷ Văn Quang đã cảm thấy đau đầu.

Ông đi ra ngoài về cảnh thiên nhiên, những vấn đề lớn nhỏ đều từng gặp qua không ít, nhưng mấy chục năm qua cũng chưa bao giờ thấy đau đầu như vậy.

Dường như ngâm một ngụm nước trà trong miệng, đắng hơn so với bình thường.

Kỷ Văn Quang vội vàng cầm cốc nước lên, sau khi mạnh mẽ uống vài ngụm mới mở miệng: "Hai đứa mới hẹn hò bao lâu, nhanh như vậy đã đi đăng ký rồi, đã nghĩ tới trách nhiệm chưa?"

Có thể là nghĩ điều nhất thời không khống chế được nên giọng Kỷ Văn Quang nặng hơn vài phần. Ông vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy vai Kiều Nhân đang run lên.

Không khác so với mấy sinh viên trẻ của ông là bao, giống như bị ông dọa sợ.

Giọng Kỷ Văn Quang hơi chậm lại, "Hơn nữa cũng không nói trước cho cha mẹ biết... Nếu như đặt vào thời đại chúng ta..."

"Anh bớt dài dòng đi một chút!"

Từ Thanh Hồng đưa tay can ngăn ông nói tiếp, "Không phải có câu nói thế này sao, hẹn hò không lấy kết hôn làm mục đích thì đều là lưu manh đùa cợt."

Kỷ Văn Quang: "Có sao?"

"Anh có ý gì, không tin lời em sao?"

"Nói lúc nào?"

"Anh còn quản xem người ta nói lúc nào à..."

Bên đó hai người tôi một câu ông một câu, nhanh chóng đi lệch chủ đề.

Mà Kiều Nhân ở bên này, bàn tay đặt trên đùi Kỷ Hàn Thanh được anh nhẹ nhàng siết chặt, mỗi ngón tay đều cảm nhận được sức mạnh của anh. Cô thờ phào nhẹ nhõm, toàn bộ bàn tay được anh bao lấy hoàn toàn bình tĩnh lại.

Người đàn ông bên cạnh nghiêng đầu, "Còn khó chịu không?"

Kiều Nhân lắc đầu, "Tốt hơn rồi."

Sau khi tắm nước nóng, thay quần áo khô ráo, ban này Từ Thanh Hồng còn đun một bát nước gừng nóng để trước mặt cô, lúc này cô đã uống hết hơn một nửa. Khí lạnh đã bị đánh tan không ít, thậm chí trên chóp mũi Kiều Nhân còn bắt đầu đỏ mào.

"Nóng à?"

Kiều Nhân đưa tay phẩy phẩy bên gò má, "Có chút."

Kỷ Hàn Thanh buông tay cô ra, rót một cốc nước lạnh đưa tới.

Hai lòng bàn tay Kiều Nhân áp lên chiếc cốc, chưa tới vài giây lòng bàn tay đã bị hơi nước làm cho ươn ướt. Nhiệt độ trên tay đúng là đã giảm xuống không ít, cô đưa tay sờ lên trán. Một loạt động tác liền mạch, chỉ có điều mới sờ được chưa lâu đã nghe thấy Kỷ Văn Quang hỏi: "Cháu đang làm gì thế?"

"....."

Tay Kiều Nhân cứ thế cứng đờ trên trán.

Không biết từ lúc này hai người đã giải quyết xong vấn đề trích dẫn lời nói, đang cùng nhau nhìn về phía cô, ánh mắt kinh ngạc không hiểu.

Kiều Nhân hé môi, ".....Hơi nóng ạ."

Thấy gương mặt cô còn hơi hồng hồng, Từ Thanh Mân càng lườm Kỷ Văn Quang ác hơn, "Anh xem, anh làm Tiểu Kiều sợ rồi kia."

Kỷ Văn Quang: "....."

Rõ ràng ông chỉ hỏi vấn đề rất bình thường.

Hơn nữa Kỷ Văn Quang cũng không hề cảm thấy mình là người có tính cách nóng nảy, có thể nói là ôn hòa hơn một nửa số người trên thế giới này rồi, sao bỗng nhiên lại biến thành ông dọa cô bé sợ?

Ánh mắt Kỷ Văn Quang trầm xuống: "Chú làm cháu sợ tới mức bị nóng à?"

Kiều Nhân lập tức lắc đầu, "Cháu bị cảm... Chắc là do sau khi uống thuốc xong thì mới đổ mồ hôi ạ."

Dứt lời, Kỷ Văn Quang lập lại từng chữ rất nhẹ nhàng, hơn nữa dường như còn có thâm ý khác: "Đổ mồ hôi ạ."

Kiều Nhân: "....."

Đúng là Kỷ Văn Quang không hề chú ý tới những lời này, ông đang nhìn Kiều Nhân, trong đầu chỉ còn lại duy nhất hai câu thành ngữ: "ván đã đóng thuyền" và "gao nấu thành cơm".

Hai người này giấy đăng ký kết hôn cũng đã lĩnh rồi, ông không có cách nào bắt bọn chúng đi đến cục dân chính ly hôn nữa.

Huống hồ bây giờ cũng không có lý do gì để bắt bọn chúng phải ly hôn cả.

Trước nay nhà họ Kỷ luôn dân chủ, Kỷ Văn Quang và Từ Thanh Mân đều không phải người khó tính. Hai người ban nãy vừa trao đổi cộng thêm khuyên giải, bàn bạc một chút, lúc này liếc mắt nhìn nhau, Từ Thanh Mân nghiêm mặt hỏi: "Bao giờ định làm lễ cưới?"

Kiều Nhân: "....."

Lần này đến lượt Kỷ Văn Quang mặt không biến sắc đáp: "Sau rồi bàn ạ."

"Sau rồi bàn nghĩa là lúc nào?" Kỷ Văn Quang truy hỏi, "Con cũng định như cái nhà lão Lý kia, bụng lớn rồi mới làm lễ cưới à?"

Đó là phụng tử thành hôn*.

(Phụng tử thành hôn: Kết hôn vì có con với nhau.)

Nhưng mà Kỷ Văn Quang và Kiều Nhân khẳng định là không giống vậy, anh nhẹ nhàng cong môi, "Đợi qua khoảng thời gian bận rộn này ạ."

Cuối cùng Kỷ Văn Quang cũng không hỏi tới cận kề vấn đề nữa.

Dù sao cũng là con trai ruột của mình, cũng mang một chút tính cách giống ông, Kỷ Văn Quang "Ừ" một tiếng: "Vậy cũng tốt."

Tiền trăm hậu tấu cũng có chỗ tốt.

Bớt đi chút thời gian vòng vo, nói không chừng còn tốt hơn việc phí lời khiến bọn họ phải suy nghĩ nhiều.

Bởi vậy, những việc này là đã đủ rồi.

Kỷ Văn Quang hài lòng, sau khi nghĩ thông suốt liền cảm thấy cả người rất khoan khoái, thoải mái dựa lưng vào ghế, "Định khi nào sinh con?"

"Không vội ạ."

26 tuổi rồi mà còn không vội?

Lão Vương nhà hàng xóm đã bế hai đứa cháu trai rồi, Kỷ Văn Quang thầm nghĩ đúng là vô dụng. Nhưng vì Kiều Nhân đang ở đây nên ông cũng không tiện nói thẳng ra, chỉ trầm giọng nói, "Vậy hai đứa xem mà làm."

"Vâng."

"Cha hi vọng trước năm 60 tuổi có thể được bế cháu gái của mình."

"Vâng."

Kiều Nhân lén lút kéo ống tay áo của Kỷ Văn Quang, "Khi nào cha 60 tuổi?"

"Sang năm."

Kiều Nhân: "....."

Tâm trạng của Kiều Nhân suốt cả buổi chiều giống như đang ngồi trên một chuyến tàu siêu tốc.

Ban đầu thì lo lắng, phần giữa thì thấp thỏm lên xuống, tới cuối cùng sau khi mọi chuyện hoàn toàn lắng xuống thì dường như còn cảm thấy một chút hào hứng.

Đêm đó sau khi về nhà, Kiều Nhân rửa mặt xong nằm lì trên giường, gửi tin nhắn wechat cho Kỳ Hàn Thanh bắt anh giải đáp thắc mắc của mình: [Có hai vấn đề muốn hỏi anh.]

[Vấn đề gì?]

[Tại sao anh phải nói với cha mẹ anh là chúng ta đã đăng ký rồi?]

Đầu bên kia hỏi ngược lại: [Anh nói thế khi nào?]

Kiều Nhân: "....."

Đúng là hình như anh chưa từng nói vậy.

Từ đầu tới cuối đều là hai vợ chồng Kỳ Văn Quang tự mình nói.

Được thôi, Kiều Nhân lại chuyển chủ đề: [Lúc em nói uống thuốc cảm đồ mờ mờ, anh cười cái gì?]

[Không cười gì cả.]

Kiểu cười lúc đó của Kỳ Hàn Thanh, lại còn cả ngữ điệu, hoàn toàn giống như đang cười trên nỗi đau khổ của người khác vậy. Kiều Nhân gõ từng chữ một: [Em không tin.]

[Chỉ là đột nhiên nhớ ra, không chỉ uống thuốc cảm mới có thể đồ mờ mờ.]

Vài giây sau, đầu bên kia lại gửi tin nhắn tới: [Có vẻ cũng không hoàn toàn là không có căn cứ khoa học.]

Kiều Nhân: "....."

Quả nhiên, cô không nên hỏi vấn đề này.

Lời editor: Chương mới cho ngày đầu năm nè ~ Cảm ơn mọi người vì đã quan tâm đến mình, hôm nay mình ổn hơn rồi. (Cho bạn nào chưa biết thì hôm qua mình bị bỏng nước sôi ở vai nên đã phải lỡ hẹn chương mới T^T) Chúc mọi người năm mới vui vẻ, gặp nhiều may mắn, luôn có sức khỏe dồi dào nhé. Hi vọng chúng ta sẽ luôn gắn bó với nhau thật lâu không chỉ trong Trái Tim mà còn cả những bộ truyện khác nữa <3

P.s: Còn 8 chương thôi nè ~

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Kiều Nhân bị cảm không nghiêm trọng lắm, chủ yếu là do bị nhiễm gió lạnh, tắm rửa rồi uống thuốc, đêm đó còn đặc biệt tắt điều hòa đắp chăn mỏng. Hôm sau vừa thức dậy, đầu không choáng váng như trước nữa.

Sáng sớm uống thêm hai viên thuốc, đến trưa thì cảm giác khó chịu không còn chút nào.

Lục Kỳ vừa hát xì vừa khen thân thể cô tốt: "Chị Kiều, hôm qua chị ngâm nước mưa lâu như vậy, sao giờ không chút hề hấn gì thế?"

Nói được một nửa dường như nghĩ ra gì đó, Lục Kỳ nhíu mày nhìn cô: "Không đúng... Hôm qua không phải Kỳ tổng nói là chị bị cảm sao?" Cậu ta cầm cốc nước nóng nhìn cô chăm chăm, "Chỉ một buổi tối đã khỏi rồi?"

Kiều Nhân cầm điện thoại nhắn tin cho Hạ Vũ, đáp: "Hôm qua uống thuốc, hôm nay gần như khỏi rồi."

Lục Kỳ càng lúc càng mơ hồ: "Em cũng uống thuốc mà."

Hiện tại không phải vẫn đang chảy nước mũi rùng rùng đây thôi?

Vừa dứt lời, đầu đã bị một quyển tạp chí cuộn lại đập cho một cái: "Loại nam thẳng, cầu độc thân như cậu thì biết cái gì?"

Lục Hạ khẽ hừ một tiếng, lập tức kéo ngăn bàn ra, đặt một quyển tiểu thuyết lên bàn, mở một trang đầy tới trước mặt Kiều Nhân: "Tiểu Kiều, không phải là cậu chữa trị theo phương thức tông tài bá đạo này đấy chứ?"

Lục Kỳ ngồi cạnh muốn ghé lại xem thực hư thế nào đã bị cô ấy dùng tay ngăn cản.

Kiều Nhân không thèm liếc mắt một cái, "Đừng đoán mò, là do tớ uống thuốc."

Bình thường thân thể cô không yếu như vậy, căn bản không bao giờ bị ốm quá vài ngày.

Kiều Nhân gờ tay, đẩy quyển sách của Lục Hạ sang một bên, "Cậu còn có thời gian đọc cái này?"

Lục Hạ vốn định cho Kiều Nhân xem, kết quả sau khi mở ra, Kiều Nhân không đọc mà biến thành cô ấy đọc lại một lần.

Đọc trang đó còn chưa đủ, Lục Hạ lại lật sang trang khác, "Giết thời gian giảm áp lực mà."

Kiều Nhân không nói gì nữa.

Trên màn hình điện thoại, Hạ Vũ đã nhắn tin đến, đằng sau vẫn kèm theo biểu tượng mặt cười: [Chị Kiều, cuối tháng em xuất ngoại.]

Kiều Nhân hỏi: [Ngày nào?]

[Ngày 30 ạ.]

Kiều Nhân gõ một hàng chữ, sau đó cô đọc lại một lượt, cảm thấy giọng điệu không được đáng yêu cho lắm nên lại thêm một chữ "nha" vào cuối.

Vì thế khi gửi đi đã biến thành: [Được, đến nơi nhớ báo bình an nha.]

Mấy phút sau, Hạ Vũ khen cô: [Chị, chị càng ngày càng đáng yêu rồi.]

Sau đó hai chữ "cảm ơn" của Kiều Nhân còn chưa gửi đi, đầu bên kia đã nhắn một tin khác đến: [Chị, em có thể hỏi chị một vấn đề riêng tư không?]

[Hỏi đi.]

[Chị tìm bạn trai ở đâu vậy?]

Khóe miệng Kiều Nhân hơi cong lên: [Chợ buôn bán thực phẩm.]

[Chợ nào vậy, em cũng muốn buôn bán một chút.]

[Chợ nằm mơ giữa ban ngày.]

[.....]

Hạ Vũ không nhắn tin nữa.

Kiều Nhân cũng không đợi, thời gian nghỉ trưa không dài, sắp hết giờ rồi. Cô mở máy tính lên, vừa mở word ra thì không biết có phần mềm nào đó nhảy ra một tin quảng cáo.

Nếu là bình thường, chắc chắn Kiều Nhân chẳng muốn vào xem.

Nhưng lần này thì khác, trên đầu trang hiện ra hình ảnh rất lớn chính là hình ảnh từ tai nạn giao thông ngày hôm qua.

Con trỏ chuột của Kiều Nhân dừng trên nút đóng màu đỏ vài giây, cuối cùng vẫn ấn vào xem.

Đại khái là giống với tình hình Lục Kỳ kể cho cô hôm qua, nguyên nhân xảy ra tai nạn ngoài thời tiết không tốt còn do một tài xế tinh thần quá mệt mỏi. Hiện tại các cơ quan liên quan đang tham gia điều tra.

Chỉ một chút thông tin, không có gì đặc sắc.

Kiều Nhân thoát khỏi trang quảng cáo.

Cô hơi xoay đầu thư giãn gân cốt, vừa mới nghiêng sang trái, cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra.

Động tác của Kiều Nhân khựng lại hai giây, còn chưa thẳng đầu lại đã nghe thấy người ở cửa vỗ tay một cái, ra hiệu cho bọn họ chú ý nghe anh ta nói: "Có một tin tốt và tin xấu, mọi người muốn nghe tin nào trước?"

P.s: Chương này ngắn ghê gớm 555) Nhưng tác giả có hứa là chương sau sẽ khoảng 3-4 nghìn chữ TvT Còn 7 chương, hướng tới mục tiêu hoàn truyện

trong kì nghỉ Tết nàoooooo

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Cách đặt câu hỏi cực kì tùy ý.

Dù nghe tin tốt trước hay là tin xấu trước thì kết quả cuối cùng khẳng định vẫn là phải nghe cả hai tin.

Kiều Nhân đưa tay xoa bóp cổ, sau đó dùng sức quay đầu, vừa quay lại đã thấy Vương Quân đang đứng ở cửa.

Nửa phút sau, anh ta lướt qua một lượt tất cả những người trong phòng: "Sao không ai nói gì?"

Nghe thấy anh ta nhắc nhở như vậy, ngoài Kiêu Nhân ra thì mấy người khác lập tức có phản ứng, gần như đồng thanh cùng lúc: "Tin tốt!"

Có thể là do người có tuổi sẽ mang một loại khí chất gần gũi, đặc biệt là Kiêu Nhân và Vương Quân làm việc với nhau đã lâu, càng lúc càng cảm thấy tính cách của vị tiền bối này khá tốt, luôn thân thiện với các nhân viên mới trong phòng như bọn họ.

Loại phẩm chất tốt đẹp này có thể là do năm tháng tích lũy tạo thành.

Trên người Kỷ Hàn Thanh không có được thứ đó.

Tâm tư Kiêu Nhân lơ đãng nửa giây, sau khi tiếng nói đồng thanh mạnh mẽ của mọi người kết thúc, liền lặng lẽ gãi tay: "Thầy, em muốn nghe tin xấu trước."

Vương Quân liếc nhìn cô một cái, "Đợi lát nữa sẽ nói cho em biết tin xấu là gì."

Ý là cô đang lấy ít địch nhiều, không có cơ hội được nghe tin xấu trước đâu.

Vương Quân ho một tiếng, nghiêm túc: "Tin tốt là gần đây có một nhiệm vụ cần hai người của phòng chúng ta, tương đương với việc được miễn phí đi du lịch một lần. Tiền lương tăng ca thì đương nhiên không cần phải nói, còn có tiền thưởng thêm nữa."

Vừa nói vậy, mấy người lập tức liếc nhìn nhau, dù thế nào cũng cảm thấy bên trong đang giấu một con dao.

Lục Hạ mở miệng trước: "Vậy thầy à... tin xấu là gì?"

"Tin xấu đợi lát nữa sẽ nói," Vương Quân tiếp tục ho khề, tạm thời lảng tránh câu hỏi của Lục Hạ, "Mấy người ai có ý muốn đi thì nói với tôi một tiếng."

Càng kì lạ.

Anh ta vừa nói vậy, cả phòng vốn đang tràn ngập tinh thần phấn khởi xông pha bỗng dưng im bật.

Trong phòng cứ không ít người, vừa rồi còn ồn ào náo nhiệt, lúc này hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ còn tiếng máy điều hòa không khí đang hoạt động.

Kiều Nhân nhắc chân lên vì ngồi lâu nên cảm thấy hơi tê, hỏi ý thăm dò: "Cuối tháng sao?"

Nhanh chóng thấy Vương Quân gật đầu, "Ngày 30 tháng 6 đến ngày 9 tháng 7."

Tính ra cũng phải 10 ngày rồi.

Tầm mắt Vương Quân dừng trên người cô, giọng điệu mềm mỏng hơn không ít, giống như một ông chú kì quái lừa trẻ con, "Tiểu Kiêu à, em có ý định đi không?"

Kiều Nhân: ".....cũng có thể ạ."

Thật ra cô không có ý muốn đi lắm.

Đặc biệt là nhìn dáng vẻ của Vương Quân, thì tám, chín phần là không có chuyện gì tốt lành. Nhưng một phòng phải có hai người đi, gần như cô cũng không có nhiều quyền được phép từ chối.

Vương Quân thờ phào nhẹ nhõm cực kì khề, "Vậy bây giờ có Tiểu Kiêu là một, còn ai muốn đi nữa?"

Không một ai nói gì.

Vương Quân bắt đầu mở đại hội tổng động viên: "Thời cơ không thể bỏ lỡ, mất rồi không thể lấy lại đâu."

Lần này cuối cùng thì cũng có người đáp.

Lục Kỳ giơ tay lên, "Thầy, em cũng đi..."

Bên cạnh đã có đồng nghiệp nhỏ giọng đoán mò: "Tiểu Lục, có phải cậu thấy Tiểu Kiều đi nên mới đi theo không?"

"Đi công tác bên ngoài đều là người lạ, hỗ trợ lẫn nhau nhất định sẽ nảy sinh tình cảm nha... Thật không ngờ Tiểu Lục lại có tâm cơ như vậy."

Kiều Nhân sờ tai, giả vờ không nghe thấy.

Vương Quân ở cửa bắt đầu ghi chép lại tên vào sổ: "Chiều thứ sáu sẽ có một cuộc họp nói về các vấn đề cụ thể trong lần công tác này, mấy ngày nay thì mọi người cứ chạy tin bình thường là được."

Vừa nói xong liền nghe thấy Lục Hạ lại gọi anh ta một tiếng: "Thầy Vương..."

Cô ấy căn bản không tin Lục Kỳ đi theo Kiều Nhân là có ý muốn gây dựng tình cảm gì đó, đừng nói đến việc cậu ta vốn chẳng có ý đồ với Kiều Nhân, cho dù có thì cũng chẳng có cơ hội.

Không phải là thực lực của cậu ta yếu, mà là vì đối thủ quá mạnh thôi.

Lục Hạ đặt toàn bộ sự quan tâm lên "tin xấu" kia, vừa mở miệng, đã đề cập đến vấn đề này: "Bây giờ có thể nói tin tức xấu chưa ạ?"

"Tin xấu không liên quan tới mấy cô cậu," Vương Quân cẩn thận ghi lại tên, sau khi cất tờ giấy vào túi áo mới đáp, "Đối với Tiểu Kiều và Tiểu Lục mới gọi là tin xấu."

Quả nhiên.

Lục Kỳ khề thờ dài.

Chuyện công tác lúc này đã ấn định được người rồi, Vương Quân cũng không cần phải che che giấu giấu nói sang chuyện khác nữa, hạ giọng nói: "Lần này đi công tác, hoàn cảnh ở nơi đó đối với hai người có lẽ không được tốt lắm."

Kiều Nhân: "....."

Trong lời nói của Vương Quân cô có thể nhận ra một chút đồng cảm và áy náy.

Vương Quân nói tiếp: "Hai người vừa mới làm ở tòa soạn chưa lâu, có lẽ chưa từng nghe nói đến nơi này."

Ý là, rất có thể nơi đó hoang vu hẻo lánh, chó ăn đá gà ăn sỏi.

"Là một thôn làng ở rất xa, tên là thôn Khúc Dương."

Kiều Nhân ngược mắt.

Cô vốn đã chuẩn bị nghe tin xấu nhất, vì thế nên vừa nghe đến cái tên này, lại quen thuộc ngoài dự đoán của cô.

Kiều Nhân từng nghe về nơi này rồi.

Nói chính xác là cô đã từng đọc được trên báo.

Kiều Nhân có thói quen đọc báo được vài năm rồi, ít nhiều gì cũng từng thấy cái tên này mấy lần.

Đó là một thôn làng nhỏ ít người biết đến, nói đến công nghiệp thì không có công nghiệp, nói đến nông nghiệp thì cũng chẳng có nông nghiệp, mọi thứ đều lạc hậu, giáo dục thì càng khỏi cần nói.

Hai năm trước có tin tức về mấy đứa trẻ dùng cành cây luyên viết thơ cổ trên nền đất, chính là xuất thân từ thôn làng này.

Vương Quân thờ dài, "Hai người có thể tìm hiểu một chút về thôn Khúc Dương trên mạng, còn nếu ngại phiền phức thì có thể hỏi một số tiền bối trong phòng đã từng đến thôn này."

Anh ta liếc nhìn Lục Hạ và Tiểu Hắc đang đắc ý vì thoát được một kiếp nạn, "Theo lý mà nói, mỗi người đều có cơ hội được đi một lần."

Khóe miệng bọn họ lập tức cứng đờ, nụ cười trên mặt từ từ biến mất.

Trước buổi họp ngày thứ sáu Kiều Nhân đột nhiên nhớ ra, trong một lần họp qua video Kỳ Hàn Thanh có từng đề cập đến thôn Khúc Dương.

Tháng sáu đi tìm hiểu về tình hình giáo dục tại mấy thôn làng hẻo lánh một chút.

"Mấy thôn làng" này chắc chắn là bao gồm thôn Khúc Dương.

Mấy hôm nay Kiều Nhân còn đặc biệt đi hỏi han thông tin về thôn làng này từ các tiền bối trong phòng.

Lấy được thông tin rất không khả quan.

Dựa theo lời mấy vị tiền bối nói, phong cảnh quả thật không tệ, nhưng cũng chỉ có phong cảnh là nhìn được thôi.

Đường gồ ghề thì không nói, còn thường xuyên mưa bất chợt không kể ngày đêm, sóng điện thoại cũng không có, gọi 10 phút thì phải tới 3 phút là tịt âm rồ rồ.

Có điều đây là tình hình từ năm ngoái rồi.

Kiều Nhân lau mồ hôi, cô sợ nội tâm mình thì có thể chịu được vất vả, cực khổ nhưng thân thể thì có lẽ không chịu nổi.

Lục Hạ suy nghĩ chu đáo hơn cô, chuẩn bị giúp cô vài cuốn tiểu thuyết sắp xếp vào trong túi, "Tiểu Kiều, tớ nghe chị Tào nói tín hiệu ở trên đó không tốt, lúc nào cũng có thể bị gián đoạn. Lúc nhàm chán cậu có thể đọc cái này, đều là tớ cẩn thận lựa chọn mấy hôm đây!"

Kiều Nhân nhìn đồng tiểu thuyết ngôn tình màu sắc sặc sỡ, vẫn không nhẫn tâm từ chối.

"Sang năm lúc tớ đi cũng có thể cầm theo, truyền tay sử dụng."

Kiều Nhân: "....."

Cô ấy nghĩ xa thật.

Kiều Nhân cúi đầu xách túi lên, thuận tiện liếc nhìn giờ.

Ba giờ 20 phút chiều.

Còn mười phút nữa là đến giờ họp.

Kiều Nhân không có tật xấu đi muộn, tiện tay đặt túi lên bàn rồi đứng dậy gọi Lục Kỳ cùng đi họp.

Cậu ta còn đang viết bản thảo, hàng chữ cuối cùng gõ vội như lửa đốt cháy tới nơi, cuối cùng còn gõ nhầm dấu chấm câu. Cậu ta cũng không kịp sửa lại, đá ghế ra đứng dậy, "Chị Hạ Hạ, chị giúp em sửa dấu chấm câu..."

Nói chưa dứt lời đã chạy theo Kiều Nhân ra khỏi phòng.

Trong văn phòng rộng rãi gần như rung lên, giọng Lục Kỳ còn mơ hồ vang vọng trong không trung, chỉ nghe tiếng mà không thấy người.

Kiều Nhân và Lục Kỳ đến phòng họp sớm năm phút.

Bên trong đã có khoảng mười người đang ngồi. Kiều Nhân có xem qua danh sách từ trước, vì có mấy thôn làng phải đi nên số người không hề ít, phần lớn để là những người trẻ tuổi vừa vào làm ở tòa soạn chưa lâu.

Kiều Nhân không quen biết nhiều lắm.

Cô tìm một chỗ hơi khuất ngồi xuống, mở sổ ghi chép ra sau đó nằm nhoài ra bàn chuẩn bị thư giãn một lúc.

Trong phòng họp yên lặng, tiếng trò chuyện nghe không chân thực lắm. Kiều Nhân nhắm mắt gục trên mặt bàn mấy phút, mãi tới khi bị Lục Kỳ dùng bút chọc một cái vào cánh tay mới chậm rãi ngẩng mặt lên.

Người kia không biết đã vào phòng từ khi nào, ngồi xuống mở tài liệu ra. Anh hơi cúi đầu, cũng không biết là có nhìn thấy cô hay không.

Kiều Nhân đột nhiên nhớ đến, cô còn chưa nói với Kỳ Hàn Thanh chuyện mình muốn đi thôn Khúc Dương vài ngày.

Vừa nghĩ vậy người kia đột nhiên ngược mắt lên.

Hai người ngồi đối diện nhau, tuy rằng khoảng cách khá xa nhưng lúc này mặt đối mặt Kiều Nhân vẫn nhìn rõ gương mặt đẹp trai kia.

Đeo kính mắt, lịch sự, tao nhã mà lạnh lùng.

Tầm mắt Kỳ Hàn Thanh dừng trên mặt cô 3 giây, sau đó rời đi, "Nói một vài vấn đề trong mấy ngày mọi người đi công tác cần phải chú ý."

"Mặc kệ tin tức có giá trị lớn thế nào, điều mọi người cần chú ý nhất, luôn luôn là tự bảo đảm an toàn."

Giọng anh vang lên bình thản không hề nhận ra một chút ý tứ khác thường nào. Sau khi dừng nửa giây, anh mới liếc mắt sang, "Đặc biệt là..."

Tất cả mọi người trong phòng họp đều nhìn anh, Kiều Nhân bỗng chột dạ không dám ngẩng đầu.

Những lời này rõ ràng là Kỳ Hàn Thanh nói với cô.

Dù sao trước mặt nhiều người như vậy, Kiều Nhân cho là anh chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo một chút là xong. Kết quả vừa mắt đối mắt với anh đã nghe thấy nửa câu nói sau, điểm danh hai chữ: ".....Kiều Nhân."

Kiều Nhân: "....."

Bỗng có cảm giác không được khỏe lắm.

Giống như bị xử tử công khai vậy, lại có vẻ giống như là đang diễn trò show ân ái trước mặt mọi người.

Kiều Nhân cảm thấy vẻ trước có vẻ đúng hơn. Nhưng hiển nhiên là các đồng nghiệp khác không nghĩ vậy, bọn họ là phóng viên nên rất dễ dàng ngửi ra bầu không khí mờ ám bất bình thường. Thậm chí Kiều Nhân đã nghe được bên cạnh có mấy cô gái mơ hồ "Ồ" lên một tiếng.

Sắc mặt Kỳ Hàn Thanh không hề thay đổi nhìn cô, "Chiều hôm qua có xin nghỉ ốm."

Giọng nữ "Ồ" lên kia còn chưa phát ra hết, liền dùng giọng điệu cực kì bình thản để kết thúc.

"Kiều Nhân."

Người phía trước gọi cô một tiếng, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước nhưng giọng bắt giác trở nên dịu dàng hơn mấy phần, "Nghe thấy không?"

Kiều Nhân cúi đầu, thái độ rất tốt: ".....Nghe thấy rồi ạ."

Ánh mắt Kỳ Hàn Thanh nhẹ nhàng chuyển sang Lục Kỳ đang ngồi bên cạnh Kiều Nhân. Cậu ta không đợi anh mở miệng đã lập tức tự giác đáp: "Kỳ tổng yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc đồng nghiệp nữ thật tốt!"

Kiều Nhân: "....."

Sao trước lúc bước vào đây cô lại không nhận ra cậu ta là chó săn nhỉ?

Kỳ Hàn Thanh "Ừ" một tiếng, "Tiếp tục."

Kiều Nhân cầm nắm bút chọc vào cằm, tiếp tục nghe.

Sau hai mươi phút, đã nói xong những việc chính, rốt cục sếp cũng nhắc tới vấn đề mà quần chúng quan tâm nhất chính là tiền thưởng: "Do thời gian đi lần này kéo dài mấy ngày, tiền phụ cấp tăng so với năm ngoái 20%."

Kiều Nhân bắt đầu tính nháp vào trong sổ.

Đúng lúc tính ra một con số chính xác, liền nghe thấy anh nói: "Tan họp."

Cùng lúc đó, điện thoại trong túi Kiều Nhân nhẹ nhàng rung lên. Các đồng nghiệp bên cạnh đều đang cố kìm nén tiếng vỗ tay reo hò và tiếng đẩy ghế ma sát trên mặt đất. Kiều Nhân lấy điện thoại ra, sau đó đọc tin nhắn mà anh vừa gửi tới: [Tính ra rồi à?]

Kiều Nhân còn chưa đóng sổ lại, cô nhìn con số ghi trên đó rồi trả lời: [3341.]

Tính chuẩn từng đơn vị.

Kỳ Hàn Thanh: [Tính đúng cũng vô ích.]

Kiều Nhân không rõ: [Có ý gì?]

[Tiền làm thêm giờ của em không phải là anh sao?] (Luu manh đã trở lại=)))))))))

[.....]

Quên đi, dù sao với loại nhan sắc như Kỳ Hàn Thanh, một đêm 800 tệ cô cũng lãi chứ không hề lỗ.

Người xung quanh và Lục Kỳ đã ra khỏi phòng họp, Kiều Nhân ngồi ở chỗ của mình, không chỉ không vội vàng đứng dậy mà thậm chí còn cầm bút tính

xem Kỳ Hàn Thanh định trả cho cô bao nhiêu tiền thưởng.

Lần này còn chưa tính xong, lại có một tin wechat gửi đến: [Em học rất giỏi.]

Ý anh ám chỉ là bất cứ lúc nào Kiều Nhân đều bắt đầu tính toán.

Kiều Nhân vô cùng khiêm tốn: [Cũng tạm cũng tạm.]

Lần này sau khi gửi đi, Kiều Nhân không nhận được tin nhắn trả lời từ đầu bên kia. Tiếng kéo ghế đứng dậy của anh vang lên, Kiều Nhân liếc mắt đã nhìn thấy Kỳ Hàn Thanh nhếch môi, giọng điệu kéo dài, lại trầm thấp: "Rất tốt."

Kiều Nhân không hiểu lời anh nói.

Nhưng hiểu được giọng điệu của anh.

Cô siết chặt cây bút trong tay, mắt không khống chế được chớp mấy cái.

Kiều Nhân ở lại trong phòng họp chậm mắt mấy phút, nên trở về phòng muộn hơn Lục Kỳ.

Lúc cô đẩy cửa phòng làm việc ra, Lục Kỳ đang lưu luyến chia tay cùng ấy "chị gái", rõ ràng chỉ là đi công tác mười ngày, kết quả bọn họ cứ làm như đi đánh bom cảm tử ở chiến trường không bằng.

Mí mắt Kiều Nhân vẫn đang nháy, vài phút một lần, cô trở về chỗ ngồi nhắn tin cho Kỳ Niệm: [Tớ cảm thấy anh trai cậu hôm nay không bình thường.]

Kỳ Niệm: [Anh ấy có lúc nào bình thường à?]

Kiều Nhân: "....."

Có lý.

Kỳ Niệm: [Lát nữa tớ cho cậu xem thứ thú vị.]

[?]

[Chút nữa sẽ biết.]

Kiều Nhân cũng không hỏi nữa, nhân lúc chưa tan làm kiểm tra lại toàn bộ công việc mấy ngày vừa rồi một lần, xác nhận không có vấn đề gì mới tắt máy tính, khóa ngăn kéo tủ lại.

Lục Kỳ không biết từ lúc nào đã đi tới, ghé sát mặt lại đối diện bàn làm việc của cô nói: "Chị Kiều, em còn tưởng hôm nay Kỳ tổng và chị muốn công khai, cực kì kích động đó."

"Cậu kích động cái gì?"

"Kỳ Niệm nói khi nào hai người công khai thì sẽ đồng ý đi ăn cơm cùng em."

Kiều Nhân bật cười.

Chưa tới vài giây, cô nhanh chóng thu hồi nụ cười lại, "Lần trước cậu chủ động xin thầy Vương đi thôn Khúc Dương, có phải là vì Kỳ... tổng?"

Đoán một cái liền đúng.

Ngoại trừ hai anh em họ Kỳ, cô vẫn không nghĩ ra được có lý do gì khác có thể khiến Lục Kỳ cố hết sức đi cùng cô như thế này.

Đúng như dự đoán, Lục Kỳ gật đầu, "Kỳ tổng bảo em chăm sóc chị thật tốt, lần sau anh ấy và Kỳ Niệm đi ăn cơm có thể gọi em đi cùng."

"Cậu theo đuôi Kỳ Niệm mấy năm rồi..." Kiều Nhân mím môi, "Tốc độ quá kém đó."

"Chị cho rằng tốc độ của bạn trai chị so với em thì thế nào?"

Kiều Nhân: "....."

Một câu này không thể tiếp tục tán gẫu được.

Tiếp tục nói nữa sẽ tổn thương lẫn nhau, Kiều Nhân càng nín cười: "Chị lập tức nói cho bạn trai chị biết."

Cô nói xong liền làm bộ muốn lấy điện thoại. Vốn không định nhắn tin cho Kỳ Hàn Thanh, kết quả vừa nhìn vào điện thoại lại thấy Kỳ Niệm gửi tới một tấm ảnh, phía dưới còn có một dòng chữ của cô ấy.

[Ha ha ha ha ha minh họa cái gì!]

Hình ảnh còn chưa load xong chỉ nhìn thấy một màn trắng xóa, Kiều Nhân nuốt nước bọt, tránh xa khỏi tầm mắt của Lục Kỳ.

Lục Kỳ tội nghiệp: "Chị Kiều....."

"Yên tâm, chị không nói với anh ấy..."

Kiều Nhân im bật, vì đã thấy được dòng chữ trên hình: {Biết, cân nặng của anh là 65kg, đang va chạm về phía em với vận tốc 0.1 m/s, khoảng cách giữa mỗi lần va chạm là 2 giây/lần, xin mời tính toán lực tác động mà em phải chịu.}

Trên hình ảnh là cô gái đang nằm bên dưới người đàn ông, đáng vẻ vừa hưởng thụ lại vừa kháng cự: {A, đừng hỏi vấn đề này.}

Kiều Nhân: "....."

Quả nhiên là minh họa vớ vẩn, một hành động mà còn phải đưa ra cả một bài toán khoa học để minh họa.

Kiều Nhân càng xem càng buồn cười, cười xong lại phát hiện có gì đó sai sai. Cô thoát ra, hỏi Kỳ Niệm: [Cậu có gửi bức ảnh này cho anh trai cậu không đấy?]

[Gửi rồi.]

[Gửi lúc nào?]

[Khoảng 15 phút trước.]

Kiều Nhân liếc nhìn đồng hồ.

15 phút trước, chính là lúc Kỷ Hàn Thanh vừa nói câu tan hợp.

Bảo sao lúc anh nhìn thấy cô cầm cụ tính toán lại nói giọng điệu mờ ám như vậy. Hóa ra là đã nhìn thấy bức tranh này. Mí mắt Kiều Nhân càng nháy nhiều hơn, cô mở hình ảnh ra lần nữa, nhìn thấy lời thoại của người đàn ông: {Không trả lời được thì anh cần phải tăng tốc chuyển động nhé!}

Tăng tốc cái rắm

Kiều Nhân tức không nói nên lời, nghiêng răng nghiêng lợi gõ vài chữ: [Cậu cút đi cho tở.]

Giải thích của editor: Dành cho các bạn chưa hiểu 1 màn bày trò của Kỳ Niệm=))

Cái ảnh mà Kỳ Niệm gửi có thể hiểu là ảnh nóng, người đàn ông và người phụ nữ đang "làm". Bài toán kia là liên quan đến hành động "ra vào" của anh ta. Kỳ Niệm gửi cho chú Kỳ lúc vừa tan hợp xong, chính vì thế mà khi thấy chị Kiều tính toán rất giỏi thì chú Kỳ đã nói một câu là "Rất tốt". 15 phút sau, Kỳ Niệm gửi ảnh cho chị Kiều thì chị Kiều mới ngộ ra là vì sao lúc đó chú Kỳ lại nói vậy =))))

P.s: Còn 6 chương mà bà tác giả giỏi hành tôi lắm, cứ 1 chương ngắn vài trăm chữ xong lại 1 chương dài 3-4 nghìn chữ TvT Và thật sự rất cảm ơn mọi người thì đã gửi lời chúc năm mới cũng như quan tâm tới sức khỏe của Sun, mình cảm động lắm ấy. Yêu mọi người nhiều <3

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Đúng là Kỳ Niệm cút đi thật rồi, chỉ là thời gian cút có hơi muộn một chút.

Sau khi tan tằm, một phút Kiều Nhân cũng không dám nán lại phòng làm việc. Nhân dịp thang máy nhân viên đang đến tầng một thì nhanh chóng đi theo. Vừa ra đến cửa đã nhìn thấy một chiếc xe đang dừng ở ven đường.

Bentley màu đen sáng bóng.

Xe của Kỷ Hàn Thanh.

Kiều Nhân khóc không ra nước mắt, trước khi chịu chết còn phải nể cho Kỳ Niệm một trận.

Sau khi mắng xong, Kiều Nhân giờ thì vàng cảnh cáo Kỳ Niệm: [Lần sau cậu còn gửi cho anh ấy mấy thứ linh tinh này thì đừng nghĩ đến việc hôm sau trông thấy mặt trời nữa.]

Kỳ Niệm không đồng ý phản bác lại: [Tiểu Kiều cậu không hiểu à? Cái này gọi là tình thú.]

Ha ha.

Kiều Nhân chẳng muốn đề ý đến cô ấy, thành công biến câu nói của Kỳ Niệm thành câu cuối cùng trong khung chat.

Cô kéo Kỳ Niệm vào danh sách đen.

Có điều Kỳ Niệm nói cũng có chút có lý.

Tối hôm đó, đúng là Kiều Nhân đã cảm nhận được tình thú không hề tầm thường. Có điều vẫn sai lệch so với Kỳ Niệm nói. Cô cảm nhận được là một phương diện tình thú hoàn toàn chỉ thuộc về Kỳ Hân Thanh.

Kiều Nhân bị dày vò đến mức cả người đều mệt mỏi.

Một đêm trôi qua, cô căn bản không có cách nào dám nhìn thẳng vào mấy bài toán vật lý nữa.

Cả người đều mệt mỏi, nửa đêm cô còn nhắn tin cho Kỳ Niệm. Sau khi gửi xong lại đột nhiên nhận lại được một dấu chấm than đỏ tươi.

Kiều Nhân bỗng tỉnh ngộ, sau khi cô mắng Kỳ Niệm xong đã chặn cô ấy rồi.

Ngày hôm sau, Kỳ Niệm đã mơ màng nhìn thấy trên màn hình điện thoại tràn ngập lời uy hiếp và cảnh cáo.

Sau đó cô gõ mấy dấu chấm hỏi gửi đi.

Không gửi được.

Kỳ Niệm "....."

Càng mơ màng.

Cái trò mắng xong liền cho người khác vào danh sách đen, lúc muốn mắng tiếp thì lại hoàn tác này của Kiều Nhân không biết là học được từ ai nữa.

Liên tục hai ngày liền Kiều Nhân đều ngủ tới khi tự tỉnh giấc. Cũng hai ngày liền cô không nhìn thấy Kỳ Niệm làm phiền mình.

Thứ hai, mới sáng sớm báo thức đã kêu ầm ĩ.

Kiều Nhân đưa tay tắt đi, mấy phút sau chuông lại kêu. Lần này vươn tay ra, sờ soạn nửa ngày cũng không tìm thấy điện thoại đâu.

Vì chưa tỉnh ngủ nên phải mất một lúc lâu cô mới ý thức được sự thay đổi.

Lúc này là ở trước mặt, lúc này là ở phía sau đầu.

Kiều Nhân nhú mày, vừa muốn đưa tay bịt tai thì đã bị giữ lại.

Giọng anh vang lên từ phía sau, nhẹ nhàng như gió: "Dậy thôi."

"Buồn ngủ..." Kiều Nhân kéo chăn lên.

"Mười giờ rồi bay."

"Mấy giờ rồi..."

"Sáu giờ."

"Ủm..."

Kiều Nhân mơ màng vài giây, sau đó gần như lập tức bừng tỉnh, xóc chăn lên bắt đầu mặc quần áo.

Hành lý của cô vẫn đang ở nhà, nếu không dậy thì sẽ muộn mất.

Đúng lúc này tiếng chuông lại vang lên.

Kiều Nhân cũng không quay đầu lại, "Tắt hộ em."

Cô tưởng là chuông báo thức.

Vì quá vội nên tai cô dường như cũng không được thông suốt cho lắm.

Mãi tới khi tiếng chuông ngừng kêu, anh nhẹ nhàng trả lời máy: "Nói đi."

Kiều Nhân khựng lại, xoay người, há miệng không phát ra tiếng động dùng khẩu hình hỏi anh: "Tòa soạn à?"

Lúc này hẳn là tòa soạn đã bắt đầu đón người ra sân bay rồi.

Đúng như dự đoán, anh khẽ gật đầu, "Ừ."

Không biết đầu bên kia nói gì với anh.

Vài giây sau, Kỳ Hàn Thanh ngắt điện thoại.

Kiều Nhân dùng tay chải tóc. Tóc ngắn có một ưu điểm, dù ngủ nhiều tới mấy cũng không bị rối, cô vuốt tóc hai ba lần: "Nói gì vậy ạ?"

"Hỏi có phải là đến đây đón em không."

Kiều Nhân: "....."

Cô nhớ từ đầu tới cuối Kỳ Hàn Thanh chỉ nói hai chữ.

"Nói đi" và "Ừ".

Kiều Nhân tròn tròn mắt, vẫn ôm tâm trạng cầu may hỏi: "Vậy anh nói sao?"

Vừa nãy cô mãi thay quần áo, cũng không nghe ngóng được gì nhiều.

"Không phải em nghe thấy rồi à?"

Anh hơi nheo mắt, như cười như không: "Anh bảo là... Ừ."

Kiều Nhân: "....."

Lời này của Kỳ Hàn Thanh không khác so với việc nói thẳng "Tối hôm qua hai người ở cùng nhau" là bao, chỉ khác duy nhất là một câu thì mờ ám một câu thì trực tiếp.

Là người gốc thì cũng có thể nghe ra được sự mập mờ ở đây.

Kiều Nhân thở mạnh, trừng mắt liếc anh một cái, cuối cùng không nói gì nữa. Lúc đi vào nhà vệ sinh cô còn mãi suy nghĩ xem lát nữa phải nói với các đồng nghiệp thế nào.

Không nghĩ ra nổi.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Kỳ Hàn Thanh đã bắt đầu thay quần áo. Kiều Nhân xoay đầu liếc nhìn đồng hồ, "Sao anh cũng đi ra ngoài sớm thế?"

Kỳ Hàn Thanh đang đứng trước gương, cài từng cúc áo sơ mi, vẫn luôn cài tới cúc áo trên cùng. Yết hầu anh khẽ chuyển động, "Đến Tây Thành một chuyến."

Cà vạt tùy ý vắt trên cánh tay. Kiều Nhân bước vài bước tới gần, đưa tay ra, nghiêm túc giúp anh thắt cà vạt.

Kiều Nhân chưa từng làm kiểu hành động như thắt cà vạt.

Trước kia, lúc mới vào đại học có từng học qua một khóa lễ nghi, nhưng mà tự tay thực hành thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Cô vẫn tự đánh giá mình quá cao.

Thoạt nhìn thì đơn giản nhưng cô phải mất tới gần một phút đồng hồ, không có bất kì tiến triển nào.

Ngón tay Kiều Nhân dùng lực không đều, lúc đưa tay ra vô tình ngón út chạm vào yết hầu của anh. Cô vừa nhú mày, tay đã bị người ta nhẹ nhàng cầm lấy, "Em có làm được không thế?"

Có làm được hay không anh không nhìn ra hay sao?

Kiều Nhân ngược mắt nhìn anh, ".....Không."

Khỏe miệng Kỷ Hàn Thanh khẽ cong lên, buông tay cô ra sau đó lưu loát tự mình chỉnh lại cà vạt cho ngay ngắn.

Từ đầu đến cuối Kiều Nhân nhìn động tác của anh không chớp mắt, kết quả đến tận khi Kỷ Hàn Thanh thắt cà vạt xong cô vẫn không học hỏi được chút nào.

Lúc này Kiều Nhân mới rời tầm mắt đi, chuyển tới khuôn mặt anh, "Đi mấy ngày vậy ạ?"

"Hai, ba ngày."

Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên.

Kiều Nhân không hỏi tiếp nữa, lấy điện thoại ở đầu giường, sau khi kiểm tra lại một lần xác nhận không bỏ quên đồ đạc gì mới đi ra cửa.

Ra đến bên ngoài, cô hơi kiễng chân hôn lên cằm anh một cái.

Có lẽ do mới là sáng sớm, nên phần râu hơi nhú ra của anh dường như chưa được chỉnh trang, hơi cọ vào môi cô.

Kiều Nhân chạm vào một chút đã cảm thấy hơi ngứa, cô bất giác sờ lên cánh môi, mãi tới khi ra khỏi cổng tiểu khu mới thu tay lại.

Ngoài đường lớn, xe của tòa soạn đã dừng ở đó.

Lúc Kiều Nhân lên xe, toàn bộ khoang xe yên tĩnh. Hầu hết mọi người đều đang mơ màng ngáp ngủ, chỉ có vài người là tỉnh táo, đang chơi game trên điện thoại.

Bên cạnh có người tốt bụng nhắc nhở: "Hiện tại còn chưa đi vào trong núi, mau chóng gọi điện cho bạn trai đi, tới lúc vào trong núi rồi muốn gọi cũng không có cơ hội nữa đâu."

Kiều Nhân tìm một chỗ trống ở phía cuối ngồi xuống.

Lục Kỳ ngồi phía trước, vừa thấy cô ngồi xuống đã xoay người lại, "Chị Kiều, tối hôm qua chị ngủ ngon không?"

Còn phải nói là tốt hay không sao.

Đáng tiếc bên cạnh còn có một đồng nghiệp nữ của phòng khác đang nhìn, Kiều Nhân cũng không dám ngiễn răng quá rõ ràng, "Cũng tạm."

Đồng nghiệp nữ bên cạnh tiếp lời: "Tôi nhớ hình như Kỳ tổng cũng ở trong tiểu khu này."

Về mặt cô ấy tò mò bản khoản lướt qua, "Tiểu Kiều, cô từng gặp Kỳ tổng chưa?"

"Nhà tôi không ở đây," Kiều Nhân sờ sờ tai, ánh mắt lảng tránh, cô cười với cô ấy, "Nhà bạn trai tôi ở đây."

Người đó cũng rất biết chừng mực, chỉ nói bóng gió một câu: "Tiểu Kiều có bạn trai à?"

Kiều Nhân cười híp mắt, không nói gì.

Đồng nghiệp không hỏi nữa, sau khi nói "chúc mừng" thì quay đầu đi tiếp tục xem phim truyền hình.

Lục Kỳ nhìn cô chớp chớp mắt, cũng bắt chước theo giọng điệu của đồng nghiệp vừa rồi nói: "Chúc mừng chị Kiều nhé."

Kiều Nhân: "....."

Có gì tốt mà chúc mừng.

Kiều Nhân mím môi, nói đầy ẩn ý: "Cảm ơn cảm ơn."

Lục Kỳ lại đưa tay chỉnh trang cổ áo, "Chị Kiều," cậu ta chỉ vào cổ áo của Kiều Nhân, "Kéo cao lên một chút."

Mặt Kiều Nhân nóng lên, không cần tìm gương so, rút cổ kéo cao cổ áo lên.

Trong lúc kéo cô đột nhiên nghĩ đến một câu, giấu đầu lòi đuôi.

Sáng sớm đã thu dọn đồ đạc lên xe.

Một đường đi tới sân bay, trong xe cực kì yên tĩnh, chỉ có thể nghe được duy nhất tiếng ngáy và tiếng ngáp của một vài đồng nghiệp nam.

Gần 8 giờ, cả đoàn tới sân bay.

Check-in và gửi đồ đều tập trung làm một lần nên tốc độ khá nhanh.

Sau đó đúng 10 giờ rưỡi, máy bay cất cánh,

Lần này phải bay tới sân bay của một thành phố ở phía nam, sau đó ngồi tàu hỏa đến huyện kia rồi mới đi xe ô tô vào thôn Khúc Dương.

Kiều Nhân đã chuẩn bị thuốc say xe từ trước, 12 giờ trưa, vừa xuống máy bay cô liền uống hai viên.

Sân bay nhỏ ở phía nam, hành khách không nhiều bằng những sân bay lớn. Kiều Nhân vẫn hơi ù tai, bóp mũi dùng sức đẩy khí ra mới cảm thấy tốt hơn một chút. Lục Kỳ ở phía trước đã cầm hành lý của cô tới đây, "Chị Kiều, chị uống nước không?"

Dường như cậu ta thật sự muốn chăm sóc cô cho cẩn thận.

Kiều Nhân cong môi cười, "Không uống."

Cô nhận lấy vali hành lý, xoay người định đi tới cửa ra thì bỗng nhìn thấy một người cách đó không xa.

Chưa tới một giây đồng hồ ngắn ngủi, người kia thậm chí không nhận ra cô, tầm mắt đã rời đi nơi khác.

Trong nháy mắt tiếp theo, Kiều Nhân nhìn thấy một cánh tay trắng nõn mảnh khảnh đang khoác lên cánh tay anh ta.

Cô sững sờ vài giây, tưởng rằng mình nhìn lầm. Dùng sức chớp mắt vài cái, khi mở mắt ra, người đàn ông kia đã xoay đầu, để cô nhìn thấy một góc nghiêng hoàn chỉnh.

Anh tuấn phong độ, đẹp trai dịu dàng.

Còn có thể là ai.

Ngón tay đang cầm vali hành lý của Kiều Nhân siết chặt, khiến cho bàn tay có chút đau nhức.

Lục Kỳ phát hiện cô có gì đó bất thường, đưa tay quơ quơ trước mặt cô, "Chị Kiều, chị sao vậy?"

Nhìn biểu cảm của cô, giống như đang bắt gian bạn trai tại giường vậy.

Nhưng Lục Kỳ nhìn theo tầm mắt cô thì căn bản không hề thấy bóng dáng của Kỳ Hàn Thanh. Trước mặt chỉ có hai người nam nữ xa lạ đang dắt tay nhau.

Kiều Nhân cúi đầu: "Không có gì."

Dừng một chút, cô quay đầu nhìn Lục Kỳ, "Có máy ảnh trên người không?"

Lục Kỳ lập tức lấy máy ảnh trong túi ra, còn chưa hiểu rõ tình hình, Kiều Nhân đã chụp lại hai người kia.

Lục Kỳ không khỏi liếc mắt sang, "Cũng không phải là người nổi tiếng..."

Nói chính xác thì rõ ràng là không có liên quan gì đến bọn họ.

Kiều Nhân vẫn đang cau mày, sau khi chụp ảnh xong thì liền trả lại máy ảnh, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, "Người quen."

Lục Kỳ bị đáng vẻ của cô dọa sợ, không dám tiếp tục đáp lời nữa.

Kiều Nhân cũng không mất thời gian ở sân bay quá lâu, nhanh chóng cùng cả đoàn di chuyển ra ga tàu.

Nhà ga không lớn, khá chật chội mà lại đông đúc, Kiều Nhân gần như bị người ta đẩy lên.

Hơn mười người của tòa soạn đều là vé ngồi. Kiều Nhân ngồi ở ghế gần cửa sổ, sau khi tàu bắt đầu chạy được vài phút, cô mở rồi lại đóng wechat vài lần liên, cuối cùng Kiều Nhân vẫn nhắn tin cho Tân Nhan: [Chị]

[Sao vậy?]

[Có chuyện muốn nói với chị.]

Ngón tay Kiều Nhân hơi run lên, lúc bắt đầu còn gõ sai mấy chữ, [Chị đang ở đâu thế?]

[Vừa ra khỏi phòng thí nghiệm, bị mẹ chị gọi về ăn cơm.]

Kiều Nhân vừa bối rối vừa tức giận, gõ rồi xóa, gõ rồi xóa. Hai phút sau, cô không nhắn tin đến nhưng Tân Nhan đã gọi điện sang.

Trong khoang tàu ồn ào, Kiều Nhân dán sát mặt vào cửa sổ, nghe điện thoại.

"Sao thế, Tiểu Kiều?"

"Anh... anh rể của em đang ở Nam Thạch à?"

Nam Thạch, là thành phố nhỏ mà cô đang dừng chân.

"Em đi Nam Thạch?" Giọng Tân Nhan trong trẻo, dịu dàng, "Hình như mấy hôm nay bên đó đang xảy ra lũ lụt, em chú ý an toàn."

Kiều Nhân "Vâng" một tiếng.

Lúc này Tân Nhan mới quay lại chủ đề cũ, "Hỏi anh rể em làm gì?"

"Hình như vừa rồi em thấy anh ấy ở sân bay."

Kiều Nhân muốn nói lại thôi, thật sự không biết nên nói tiếp thế nào.

Nói là cô trông thấy Lục Cảnh Úc và người phụ nữ khác tình chàng ý thiếp?

Như vậy quả thực là đâm một dao vào Tân Nhan.

Kiều Nhân ấp úng một lúc lâu, "Anh ấy..."

Rốt cục vẫn không thể nói thành lời, Kiều Nhân nghĩ xem nên đổi cách nào đó uyển chuyển hơn. Kết quả còn chưa nghĩ ra, đầu bên kia Tân Nhan đã hỏi: "Khiến em bối rối như vậy... Thấy anh ta ở cùng người phụ nữ khác à?"

Kiều Nhân: "....."

Thấy cô không đáp, Tân Nhan càng xác nhận suy đoán của mình, yên tĩnh vài giây mới nói: "Có chụp ảnh không?"

".....Chụp rồi ạ."

"Lát nữa gửi ảnh cho chị."

"Chị..."

"Tiểu Kiều, em nghe lời chị đi."

Kiều Nhân không lên tiếng.

Cuối cùng thì đó vẫn là chuyện riêng của Tân Nhan. Sau khi cúp máy, Kiều Nhân do dự vài giây liền gửi ảnh đã chụp được cho chị ấy.

Sau khi gửi xong còn nói lời an ủi Tân Nhan: [Chị, chị tốt như vậy, là tên họ Lục kia bị mù.]

[Bớt nói vài câu đi.]

Kiều Nhân cụp mắt, gõ một hàng chữ mất nửa ngày, vẫn gửi đi: [Không dám tìm bạn trai nữa.]

[Gi vậy, Kỷ Hàn Thanh chết đâu rồi?]

Kiều Nhân ghen hòng, cứng nhắc nói sang chuyện khác: [Chị quen anh ấy à?]

[Bạn của Lục Cảnh Úc.]

Trong chốc lát, Tân Nhan: [Trước kia anh ta từng nhắc nhở chị một lần.]

[Cái gì?]

[Lục Cảnh Úc có phụ nữ ở bên ngoài.]

Kiều Nhân kinh ngạc vạn phần: [Khi nào?]

[Hôm kỷ niệm ba năm.]

A.

Kiều Nhân nhớ ra rồi.

Hôm thiên kim tiểu thư của nhà họ Lục, Lục Cảnh Phi, đưa thẻ phòng cho Kỳ Hàn Thanh.

Vậy mà anh chưa từng nói qua với cô!

Lời editor: Chị Kiều từng nói, trên đời này thứ tình yêu duy nhất mà chị ấy còn tin tưởng chính là tình cảm thanh mai trúc mã giữa Lục Cảnh Úc và chị họ Tân Nhan. Ngay từ lúc chú Kỳ nhắc tới Lục Cảnh Úc mình đã đoán kiểu gì cũng có chuyện thế này. Đúng là... Chắc mọi người cũng hiểu lý do vì sao chú Kỳ không nói cho chị Kiều biết, vì chú sợ bị chị đá á =)))

P.s: Trong bản raw của mình chương 94 có hơn 700 chữ, lúc edit xong rồi chuẩn bị đăng thì mình phát hiện ra là raw thiếu. Tìm link khác nhưng cũng không tìm được bản đầy đủ nên khoảng 2000 chữ phía sau là mình edit bằng convert, vì thế không thể đảm bảo độ chính xác trong câu chữ, mong mọi người thông cảm vậy T^T

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Kiều Nhân càng nghĩ càng cảm thấy phiền muộn, cũng không quan tâm xem đầu bên kia Kỳ Hàn Thanh đã xuống máy bay hay chưa, tự mình nhấn tin sang cho anh: [Anh đã sớm biết chuyện của chị em rồi à?]

Đầu bên kia cũng không phủ nhận: [Ừ.]

[Tại sao không nói cho em biết?]

[Không phải hôm đó em làm loạn lên sao?]

Kiều Nhân: "....."

Anh còn mặt mũi nói thế sao?

Hôm đó nếu không phải nửa đêm nửa hôm Lục Cảnh phi mò vào phòng anh thì cô tự dung tức giận làm gì?

Nói cho cùng vẫn là lỗi của Kỳ Hàn Thanh.

Kiều Nhân gõ chữ trên màn hình, còn chưa gõ xong một câu, đầu bên kia đã nhấn tin khác đến: [Vốn không định nói cho em biết.]

Tay cô khựng lại, trong nháy mắt xóa hết những chữ đã gõ dở đi, đổi thành hai chữ đơn giản: [Tại sao?]

Bên trên đang hiện lên dấu hiện đối phương đang gửi tin nhắn thoại, nhưng Kiều Nhân đợi nửa phút cũng không thấy anh nói gì.

Không có tin nhắn thoại được gửi đến.

Bên trên đã đổi thành đang nhập văn bản rồi.

Kiều Nhân cũng không giục anh, chuyển sang nói chuyện với Tân Nhan: [Chị, chị định làm thế nào?]

Với sự hiểu biết của cô về Tân Nhan thì chuyện này chắc không thể cứ sóng êm gió lặng mà trôi qua như vậy được.

Quả nhiên, Tân Nhan đáp: [Đã tìm luật sư rồi.]

Dừng một lát, chị ấy lại bổ sung một câu: [Bạn của bạn trai em.]

Kiều Nhân: [Anh ấy còn nhận vụ kiểu này à?]

Tân Nhan: [Nếu là em, cho em tiền mà em không nhận á?]

Kiều Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Giọng điệu của Tân Nhan vẫn bình thường, ít nhất thì tốt hơn so với dự đoán của cô nhiều.

[Chị, châu chấu ba chân thì khó tìm, chứ đàn ông ba chân thì chạy đầy ngoài đường thôi mà.]

[Học từ ai mấy thứ này vậy?]

Còn có thể là ai.

Đương nhiên là học từ Kỷ Niệm.

Kiều Nhân cố gắng giữ ngữ điệu của mình bình thường, sau khi nói với Tân Nhan vài câu thì người ở đầu bên kia nói là có việc bận.

Tín hiệu trên tàu không được tốt, vừa đi hết một đường hầm, tín hiệu gián đoạn gần nửa phút, mãi tới khi ra khỏi hầm mới dần khôi phục lại.

Tin nhắn của Kỷ Hân Thanh cũng trì hoãn nửa phút.

Lúc Kiều Nhân nhận được tin nhắn, đầu bên kia đã gửi tới hai câu, cách nhau mười mấy giây, rõ ràng có thêm thời gian cân nhắc trong lúc đó.

[Chị họ và anh rể của em ở bên nhau bảy năm?]

[Không phải em cho rằng bọn học không thể chia tay hay sao?]

Kiều Nhân đáp: [Phải.]

Tân Nhan và Lục Cảnh Úc chính xác là từ đồng phục học sinh đến váy cưới. Lúc vừa mới ở bên nhau còn lén lút không dám nói cho dì của cô biết, cũng không phải là chưa từng có ai phản đối.

Nhưng nhiều năm như vậy, đừng nói là khó khăn trắc trở, thậm chí ngay cả một lần cãi vã nhỏ bọn họ cũng chưa từng có.

Kết quả đôi vợ chồng này trong mắt người khác chính là vợ chồng kiểu mẫu. Kiều Nhân không ngờ hôm nay lại trông thấy cảnh tượng này.

Kiều Nhân cảm giác bản thân vô cùng bình tĩnh, lúc này mặt không biến sắc ngồi trên tàu hỏa, chỉ nhìn chăm chăm vào hai chữ "bảy năm" của đôi phương hiện lên trên màn hình điện thoại, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống.

Không lâu sau, đầu bên kia lại gửi tới: [Sợ em nghĩ quá nhiều.]

Kiều Nhân không đáp.

Nhưng với tính cách của cô, đúng là rất dễ suy nghĩ nhiều.

Lúc này đầu óc Kiều Nhân vẫn còn rối loạn, trong đầu tràn ngập những hình ảnh tình cảm của Tân Nhan và Lục Cảnh Úc.

Cô đã chứng kiến tất cả.

Cũng vì đã tận mắt chứng kiến nên càng khó tiếp nhận hơn bình thường. Kiều Nhân nhắm mắt lại, nghiêng đầu dựa vào cửa sổ.

Khi mở mắt ra, trên màn hình đã xuất hiện mấy tin nhắn mới.

[Anh nhớ trước đây lúc hỏi tại sao em không muốn tìm bạn trai, em đã nhắc đến chị họ của em.]

Kiều Nhân tiếp tục nhìn xuống.

[Sợ em biết rồi, sau này sẽ càng không tin tưởng vào những thứ này nữa.]

Kiều Nhân sững sờ vài giây mới hiểu ra.

Những thứ này, ý nói tới tình yêu nam nữ.

Mắt Kiều Nhân cay cay, một lúc lâu sau mới hỏi anh một câu: [Sợ em chia tay với anh sao?]

[Sợ.]

Kỷ Hân Thanh đáp: [Vi thế nên không dám nói cho em biết.]

Trong mắt anh, Kiều Nhân là người thế nào?

Trong sáng, ngây thơ. Nhưng trong lòng lại giấu kín biết bao nhiêu chuyện mà người khác không hay biết, bản thân luôn thiếu cảm giác an toàn.

Khi đó bọn họ vừa ở bên nhau không lâu, tình cảm chưa thể nói là sâu sắc, đặc biệt mới một giây trước đó cô còn tận mắt trông thấy có một người phụ nữ đi vào phòng anh.

Nếu lúc đó nói cho cô biết chuyện, thì chắc chắn là như thêm dầu vào lửa.

Có 90% Kiều Nhân sẽ trực tiếp nói chia tay với anh.

10% còn lại cô sẽ bình tĩnh rồi vài ngày sau nói chia tay.

Cả hai phương án, Kỳ Hàn Thanh đều không thích.

Vì thế anh dứt khoát không nói chuyện này cho Kiều Nhân biết.

Vốn anh vẫn định lừa cô, kết quả không ngờ là bị cô phát hiện, [Sao em biết?]

Kiều Nhân cũng không dối anh: [Vừa nãy ở sân bay nhìn thấy anh ta và người phụ nữ khác.]

Cô nói thật: [Nếu như em biết chuyện này trước khi ở bên anh, chắc chắn trong vòng ba năm sẽ không muốn tìm bạn trai.]

Cô vốn không tin vào đàn ông.

Lâu nay tất cả sự tin tưởng đều đặt vào Lục Cảnh Úc và Ngụy Duyên, hiện tại thì tốt rồi, chỉ còn lại một người.

Đúng lúc này, Kỳ Niệm gửi một đường link cho cô.

Vừa nhìn vào, là một tác giả cùng nhóm với Kỳ Niệm, anh ta đi ngoại tình trong lúc vợ đang mang thai.

Kiều Nhân đọc xong liền cảm thấy có lỗi với đôi mắt của mình, vội vàng thoát ra. Kỳ Niệm đã nhắn tin đến: [Tiểu Kiều, cậu biết không, anh ta là phó chủ tịch hội của chúng tớ. Lần trước lúc tớ nhìn thấy anh ta, anh ta còn nói rất yêu vợ con mình. Giờ vừa mới được mấy tháng đã tụt và rồi.]

Năm nay thật sự là một năm đặc biệt. Có quá nhiều tên đàn ông cận bã xuất hiện.

Kiều Nhân tạm thời không để ý đến Kỳ Niệm.

Vừa mở khung chat với Kỳ Hàn Thanh ra xem, trong vòng mấy phút người kia đã gửi đến hai tin nhắn...

[Em đừng suy nghĩ nhiều.]

[Anh và anh ta không phải cùng một loại người.]

Không hiểu vì sao lúc Kiều Nhân nhìn thấy câu này bỗng nhiên bật cười.

Trong khoang tàu khá ồn ào.

Nhưng đồng nghiệp ngồi bên cạnh vẫn chú ý tới cô, nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, thấy Kiều Nhân đang nhìn màn hình điện thoại, "Tiểu Kiều, cô sao vậy?"

Kiều Nhân gờ tay, mặt không biến sắc che màn hình lại, "Không sao."

Đồng nghiệp là lão Khương, vừa liếc mắt đã đoán ra nội tình, ho một tiếng nói: "Tán gẫu cùng bạn trai à? Vui vẻ như vậy."

Vừa rồi rõ ràng gương mặt còn cau có.

Kiều Nhân không phủ nhận, gõ chữ gửi đi: [Em biết.]

Cô biết Kỳ Hàn Thanh và Lục Cảnh Úc không phải cùng một loại người.

Kiều Nhân khẽ đảo điện thoại trong lòng bàn tay, suy nghĩ một chút vẫn hỏi anh: [Nếu như lúc đó em biết chuyện, thật sự muốn chia tay với anh thì sao?]

[Không chia.]

Người kia đáp: [Lên giường của anh, chính là người của anh.]

Kiều Nhân: "....."

Cô chẳng muốn để ý đến Kỳ Hàn Thanh.

Kỳ Niệm nửa ngày không thấy cô trả lời, sốt ruột bắt đầu giục cô: [Tiểu Kiều cậu nói gì đi. Đừng dọa tớ nhé. Cậu biết anh tớ chắc chắn không phải loại người như vậy.]

Cô im lặng, đúng là dọa cho hai anh em nhà người ta sợ hết hồn.

Kiều Nhân copy hai chữ vừa trả lời Kỳ Hàn Thanh dán vào rồi gửi đi.

Rõ ràng Kỷ Niệm thờ phào nhẹ nhõm: [Vậy thì tốt, tớ sợ sau này cậu không dám tin tưởng đàn ông nữa.]

Khóe môi Kiều Nhân hơi cong lên.

Cô xóa từng chữ từng chữ khỏi thanh nhập văn bản, cuối cùng dứt khoát thoát ra khỏi khung chat, liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy hàng cây đang chạy ngược về phía sau.

Bên tai có âm thanh ai đó đang đánh bài, tất cả âm thanh và cảnh vật đều vô cùng chân thực.

Kiều Nhân đột nhiên nghĩ đến một câu hát: Anh là ngoại lệ duy nhất trong cuộc đời em.

Cô thật sự không tin đàn ông.

Nhưng cô đồng ý tin tưởng Kỷ Hàn Thanh.

Một lần là được.

Kiều Nhân ngủ trên tàu hỏa nửa tiếng.

Lúc bị đồng nghiệp bên cạnh đánh thức, đầu cô còn hơi hỗn loạn, nhìn ra ngoài cửa sổ liền thấy một nơi cực kì hoang tàn.

Giống như hang cùng ngõ hẻm.

Nhưng bất ngờ là lại có mấy chục người.

Đồng nghiệp lại vỗ vai cô, "Tiểu Kiều, xuống xe."

Có vẻ là đã đến ga.

Kiều Nhân dụi mắt, kéo vali hành lý cùng mười mấy đồng nghiệp xuống tàu.

Nhà ga không lớn.

Giống như một nhà ga tại thị trấn nhỏ, mỗi ngày không có được mấy chuyến tàu đi ngang qua.

Vì hôm qua vừa có mưa lớn, hôm nay thời tiết lại âm u không tốt, nên tất cả những con đường đất đều gồ ghề bẩn thỉu, chỉ cần hơi bất cẩn một chút là sẽ bị bùn bắn vào người.

Lục Kỳ đi một đôi giày trắng, vì là con trai nên lúc bước đi không chú ý nhiều, được vài bước liền kêu lên một tiếng.

Kiều Nhân liếc mắt sang, phát hiện đôi giày kia đã đổi màu.

Khoảng cách giữa hai người khá gần, Kiều Nhân thuận miệng hỏi: "Sao lại đi giày trắng làm gì?"

"Kỷ Niệm thích con trai đi giày trắng." Lục Kỳ hiếm khi ngượng ngùng.

Xem ra thiếu nữ tình cảm sâu đậm đều là trong thơ ca.

Thiếu nam cũng vậy thôi.

Tuổi trẻ thật là tốt, còn có thể ngại ngùng.

Người già đời như Kỷ Hàn Thanh thì không bao giờ.

Bàn chân của Kiều Nhân đá một viên sỏi, lấy điện thoại ra xem.

Tốt lắm.

Tín hiệu đã từ đây vạch hạ xuống chỉ còn hai.

Trưởng đoàn đi đầu sợ mọi người không nghe rõ còn đặc biệt dùng loa phóng thanh nói: "Lát nữa chúng ta sẽ ngồi xe bò vào trong thôn. Hiện tại đã khá muộn rồi, sau khi đến sẽ sắp xếp chỗ cho mọi người nghỉ ngơi trước, ngày mai mới bắt đầu làm việc."

Bởi vì phân công làm việc cùng nhau nên bắt đầu từ chỗ này mọi người sẽ chia nhóm để làm việc.

Kiều Nhân và ba đồng nghiệp khác, cùng với một thầy chỉ dẫn đi tới thôn Khúc Dương, đến nơi đã là hơn tám giờ tối.

Đôi giày trắng của Lục Kỳ đã không nhìn ra dáng vẻ ban đầu nữa.

Kiều Nhân chụp một tấm ảnh, trước khi đi ngủ gửi cho Kỳ Niệm: [Nghe nói cậu thích giày trắng.]

Tin nhắn gửi đi hơn một phút mới gửi thành công.

Nhưng bức ảnh thì không thể gửi được.

Quả nhiên mạng internet không tốt.

Kiều Nhân từ bỏ việc chờ Kỳ Niệm trả lời, cô tiết kiệm pin, mấy tháng nay lần đầu tiên tắt điện thoại, sau đó lật người đi ngủ.

Chính thức bắt đầu làm việc từ ngày thứ hai.

Sáng sớm Kiều Nhân và Lục Kỳ đã đến trường học một chuyến.

Trường này là ngôi trường duy nhất trong thôn Khúc Dương. Tiểu học và trung học gộp chung, số phòng học chưa quá mười phòng, cũng không được sơn sửa, để lộ ra bên trong là nền gạch đỏ và tường xi măng.

Nhìn như có thể sập xuống bất kì lúc nào.

Kiều Nhân đi xem từng phòng học một, sau khi im lặng chụp ảnh xong, ngồi xuống một hòn đá to ở trước cổng trường chờ học sinh tan học.

Lục Kỳ đang chụp ảnh sân thể dục chỉ lớn tầm mấy chục mét vuông của trường, vừa chụp vừa than thở: "Ôi nhà vệ sinh ở trường của chúng ta còn lớn hơn thể này."

Kiều Nhân lại nhìn điện thoại.

Vì trường học nằm ở giữa sườn núi nên độ cao vừa đủ, tín hiệu quả nhiên tốt hơn nhiều.

Ba vạch rồi.

Kiều Nhân cong môi cười, gọi cho Kỳ Hân Thanh một cuộc điện thoại.

Chuông reo đến tiếng thứ ba, người kia liền nghe máy.

Đầu bên kia điện thoại có tiếng nhắc nhở vang lên, cách một đường truyền sóng điện thoại nghe không rõ ràng lắm.

Câu đầu tiên mà Kiều Nhân nói là: "Để gọi điện thoại cho anh, em đã đặc biệt bò lên trên đỉnh núi đấy."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Mưa trên núi sắp đổ xuống, bầu không khí mang theo nhiều hơi ẩm.

Ở Khúc Dương nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch khá lớn. Sáng sớm trời lạnh, Kiều Nhân đặc biệt khoác thêm áo khoác ra ngoài. Cô khẽ giậm chân, chỗ ngồi tiếp xúc với tảng đá hơi lạnh lẽo, cô chỉ có thể đứng dậy, đưa tay phui phía sau quần.

Đầu bên kia bốt đi tiếng ồn ào, Kiều Nhân đợi một hồi lâu mới nghe thấy tiếng cười khẽ truyền tới.

Kiều Nhân: "....."

Ý là không tin.

Tuy ý châm chọc không rõ ràng nhưng Kiều Nhân vẫn nhận ra.

Vì thế, đây là kiểu gì vậy?

Ngày hôm qua còn lo hai người sẽ chia tay, ngày hôm nay đến cả lời của cô cũng không tin.

Kiều Nhân cảm thấy tất cả công sức cả nửa ngày hôm qua của mình giống như bị chó tha vậy. Lúc này nghe thấy tiếng cười, càng cau mày chặt hơn,

giọng điệu cũng trở nên ngang ngược: "Em nói thật đấy."

"Ừ."

Người kia vẫn đang cười.

Kiều Nhân dứt khoát bỏ điện thoại ra khỏi tai, duỗi cánh tay lắc lắc mấy cái, cố gắng để tiếng gió thổi truyền vào trong điện thoại.

Nửa phút sau, Kiều Nhân thu tay về, vừa há miệng đã bị gió thổi làm cho hất xì một cái, cô xoa xoa mũi: "Nghe thấy không?"

"Nghe cái gì?"

Kỷ Hàn Thanh dừng một chút. "Nghe thấy hình như em bị cảm."

Kiều Nhân còn đang xoa mũi, vì không thở được nên giọng nói mang theo không ít giọng mũi, cô phản bác: "Không, gió trên đỉnh núi quá lớn nên em bị ngạt mũi rồi."

"Em thật sự ở trên đỉnh núi, anh không nghe thấy tiếng gió sao?" Kiều Nhân vừa nói vừa cực kì phần khích mô tả lại âm thanh: "Vù vù."

Người đàn ông ở đầu bên kia thấp giọng cười: "Vi trường học ở trên đỉnh núi phải không?"

Đúng là anh vẫn rất vui vẻ.

Cả buổi tối bận rộn không có cách nào nghỉ ngơi, nhưng vừa nghe thấy Kiều Nhân nói chuyện đã cảm thấy rất vui vẻ.

Kiều Nhân "Ừ" một tiếng, nói vào chuyện chính: "Trường học ở đây so với những ngôi trường mà em biết thì kém hơn rất nhiều."

Nói là ngôi ở cổng trường nhưng thực ra trường học này thậm chí còn chẳng có cổng, tất cả đều là dùng cành cây quây thành hàng rào, chỉ cao hơn cô một chút.

Kiều Nhân giẫm lên hòn đá, đi tới liếc nhìn, "Lục Kỳ lại giẫm phải vũng nước rồi."

Lần này Kỷ Hàn Thanh trả lời nhanh hơn, giọng đề thấp, sau đó rất ổn định: "Em nhìn cậu ta làm gì?"

Thậm chí Kiều Nhân có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đang cau mày của anh lúc này.

Cô nén cười: "Vi chỉ có thể nhìn thấy mình cậu ấy thôi mà."

Vừa nói xong, Lục Kỳ ở bên kia hình như cảm giác được có người đang nhìn mình, vừa xoay đầu cười ngây ngô với cô.

Kiều Nhân cũng cười đáp lại, "Anh đang ở sân bay à?"

"Phải đi đến Tây Tạng họp."

"Mấy ngày ạ?"

"Một tuần."

Vừa vắn.

Không khác biệt so với thời gian Kiều Nhân trở về nhiều lắm.

Kiều Nhân vừa định nói thêm vài câu nữa thì có tin nhắn đến.

Tin nhắn từ tổng đài.

Không cần nhìn cũng biết nội dung là gì. Kiều Nhân chỉ sợ sau đó nợ cước điện thoại thì không gọi được nữa nên không dám nói nhiều với anh, vội vàng ngắt máy rồi nạp thêm tiền vào tài khoản.

Rất nhanh, tổng đài gửi tới tin nhắn thứ hai.

Tin nhắn wechat của Kỷ Niệm tới ngay sau đó: [Mẹ nó, ai có thể nhìn ra đây là giày trắng hả?]

Chính là nói về bức ảnh mà hôm qua Kiều Nhân gửi cho cô ấy.

Kiều Nhân: [Cậu đoán xem?]

[Có thể là bị mù màu rồi.]

Tin nhắn vừa gửi đi, Lục Kỳ "mù màu" đã mở hàng rào đi ra, "Chị Kiều, mấy giờ rồi ạ?"

"Chín giờ một phút."

Bọn họ tới trường học được nửa tiếng rồi.

Chắc vài phút nữa sẽ tới giờ tan học.

Kiều Nhân không nói với cậu ta chuyện mù màu gì đó, chỉ bình tĩnh liếc nhìn đôi giày của cậu ta sau đó rời tầm mắt sang trường học phía sau.

Mấy phòng học đều thấp lẹch xẹp.

Cửa sổ hầu như là được dán mấy lớp giấy, chỉ có một phòng duy nhất được lắp kính, hình như là phòng làm việc của giáo viên.

Kiều Nhân khẽ thở dài: "Có vẻ trường học chỉ có tổng cộng 11 thầy cô giáo."

Có người dạy mấy môn liên, có người thì dạy mấy lớp liên.

Vị trí của thôn Khúc Dương không tốt, quanh năm mưa trút xuống, thường xuyên xảy ra lũ lụt và sạt lở.

Không ai muốn tới nơi này dạy học cả.

Lục Kỳ cũng thở dài, vì là con trai nên tiếng thở thõ hơn so với Kiều Nhân một chút: "Em nghe nói mấy năm nay nhiều tòa soạn đã từ bỏ việc tới đây đưa tin rồi."

Kiều Nhân cũng có nghe nói.

Đến đây cũng chẳng có gì thú vị.

Bọn họ đưa tin xã hội, nếu đi công tác ở một số địa phương có các loại hình du lịch thì có khi còn lấy được chút phụ cấp đi lại không nhỏ.

Tiền quà biếu sẽ cao hơn các ngành khác.

Nhưng thôn Khúc Dương thì không giống vậy.

Cùng lắm chỉ được vài trăm đồng là nhiều rồi.

Tính toán qua lại, tòa soạn của bọn họ đúng là một dòng nước trong, không chỉ không nhận tiền biếu của người trong thôn, tiền đi công tác ở vùng sâu vùng xa đã được cấp trên chi trả rồi.

Lục Kỳ đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, cúi đầu lật qua lật lại camera, "Vừa nói vậy, tòa soạn chúng ta đúng là giàu thật."

Dừng một chút, cậu ta càng nghĩ càng không thông, "Tại sao Kỳ tổng lại phải trừ tiền thưởng của em?"

"Vẫn trừ sao?"

"Vâng, anh ấy nói lần này nếu có thể chăm cho chị không mất một sợi tóc nào thì sẽ trả cho em số tiền thưởng đã trừ."

Kiều Nhân bị chọc cười: "Sao anh ấy phải trừ tiền thưởng của cậu?"

Tòa soạn nhiều người như vậy, Kiều Nhân chưa từng nghe người khác nhắc tới việc Kỳ Hàn Thanh thích cắt tiền thưởng của người khác.

Lục Kỳ suy đoán: "Chắc là vì lần trước lúc anh ấy hỏi em làm thế nào để trêu đùa với bạn gái... Anh ấy đã làm theo lời em nói thật?"

"Vậy cậu nói gì với anh ấy?"

Cô thấy đúng là có mấy hôm Kỳ Hàn Thanh không được bình thường cho lắm.

Sự thật dần dần nổi lên mặt nước, Kiều Nhân nín thở, sau đó nghe thấy Lục Kỳ nói: "Chính là, hỏi xem bạn gái buổi tối muốn ăn gì, rồi anh ấy sẽ đáp là ăn anh trước đi..."

Rõ ràng ngay cả bản thân nói ra cũng cảm thấy xấu hổ, giọng Lục Kỳ càng ngày càng lí nhí, "Sau đó anh ấy nói với em..."

"Nói gì?"

"Nói chị cảm thấy anh ấy có bệnh. Em thật sự không nghĩ là anh ấy sẽ nói với chị như vậy thật." Lục Kỳ "Ồi" một tiếng, đưa ra kết luận: "Quả nhiên đàn ông khi yêu chỉ số thông minh đều tụt xuống mức âm."

Kiều Nhân: "Có người không yêu đương gì mà chỉ số thông minh cũng đã là số âm rồi đấy."

Dứt lời, Liễu Nhân đẩy cửa đi vào.

Lục Kỳ nhìn bóng lưng của cô, nghiêng ngả lại câu nói này một lần.

Càng ngẫm càng cảm thấy sai sai.

Cậu ta vừa... bị chửi sao?"

Lúc Kiều Nhân vừa đi vào đến chính giữa sân thể thao nhỏ thì chuông tan học vang lên.

Không có giáo viên nào dạy quá giờ, cửa phòng học đồng thời mở ra. Nhanh chóng có các em nhỏ chạy nhảy vui vẻ lao ra bên ngoài, tự do chơi đùa trong không gian chỉ có mấy chục mét vuông.

Kiều Nhân cầm máy ảnh đi tới, trùng gối hạ thấp người xuống chụp mấy bức ảnh.

Khung cảnh ảm đạm kèm theo sương mù vây quanh, càng khiến ngôi trường trông cũ nát không thể tả nổi.

Giống như từ những năm 90, thậm chí là còn sớm hơn thế.

Kiều Nhân bỗng có một cảm giác như được xuyên không. Sau khi chụp vài bức ảnh xong, cô còn chuyển ống kính về phía mấy đứa trẻ. Nhưng chưa kịp rời mắt khỏi mấy ảnh thì trên đỉnh đầu đã có người hỏi: "Là phóng viên Kiều phải không?"

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên, vội vàng đứng dậy.

Đối phương trông ngang tầm tuổi cô, "Tôi là cô giáo ở đây, hôm qua hiệu trưởng có nói với chúng tôi là mấy ngày nay các cô sẽ tới thăm trường."

Kiều Nhân cười với cô ấy.

Cô giáo tên là Tiểu Diệp, mùa hè hàng năm đều tới đây một thời gian. Vì hiện tại đã bắt đầu đi làm ở bên ngoài nên thời gian không có nhiều, nhưng dù thế nào cũng vẫn cố gắng bớt ra chút thời gian.

Kiều Nhân thông qua cô ấy tìm hiểu một số tình hình về trường học và giáo viên.

Mãi tới gần mười giờ, đối phương chuẩn bị có tiết dạy học khác thì mới kết thúc phỏng vấn.

Cuốn sổ trên tay Kiều Nhân đã viết kín một trang.

Tên của 11 thầy cô giáo, có tới chín người đều là giáo viên trẻ từ nơi khác đến.

Trong vòng một tháng nay, đã có hơn nửa bị người nhà giục trở về.

Kiều Nhân căn bản không thể tưởng tượng được nếu như bọn họ đi rồi thì trường học này sẽ biến thành hình dạng gì.

Cô nín thở, ngòi bút dùng sức viết trên sổ tay mấy nét, vừa khéo lúc nhấc tay ra bên trên đã xuất hiện ba chữ thon Khúc Dương.

Lúc này, bên ngoài cổng trường.

Lục Kỳ gửi mấy bức ảnh vừa chụp được vào nhóm chat, [Chị Kiều đang trò chuyện với giáo viên ở đây để tìm hiểu tình hình. Cô giáo thật xinh đẹp, muốn đi nghe cô ấy giảng bài quá!]

Tin hiệu mạng khá tốt.

Tin nhanh chóng được đăng lên.

Người đầu tiên trả lời chính là Phó Yên, một câu không rõ ý tứ: [Đúng vậy, đẹp không tả nổi.]

Nhanh chóng, Đường Mộ Bạch cũng gửi một câu y hệt: [Đúng vậy, đẹp không tả nổi.]

Phó Yên: [Có vài chữ như vậy còn phải copy của tôi, không có sĩ diện à?]

Đường Mộ Bạch: [Cậu quản được chắc?]

Mấy ngày trước Lục Kỳ vừa được thêm vào nhóm chat, rõ ràng nghe không hiểu, [Các anh cũng muốn nghe cô ấy giảng bài sao?]

[Không dám.]

Phó Yên: [Người tiền nhiệm của bác sĩ Đường tương lai của chúng ta, cậu dám không?]

Lục Kỳ: "....."

Thôi quên đi.

Dao phẫu thuật của các bác sĩ bình thường đều khá là nhanh.

Lục Kỳ bỏ qua chủ đề này: [Vây bỏ đi, em đi tìm chị Kiều.]

Phó Yên: [Kỳ Hàn Thanh.]

Đường Mộ Bạch: [Đang trên máy bay, không nhìn thấy đâu.]

Đường Ngộ: [Sẽ thấy ngay thôi.]

Lục Kỳ lập tức nhanh trí thu hồi tin nhắn.

Một giây sau, Đường Ngộ: [Muộn rồi.]

Ý là đã chụp màn hình lại rồi.

Phó Yên cảm thán: [Ngộ Ngộ của chúng ta độc thân hơn hai mươi năm, tốc độ tay nhanh nhẹn lắm.]

(Thật ra câu này nghĩ kĩ sẽ thấy rất thâm sâu =)))))))))

[Dùng dao phẫu thuật thì càng nhanh, cậu muốn thử không?]

Không ai nói nữa.

Một tiếng sau, Kỳ Hàn Thanh vừa xuống máy bay đã nhận được một ảnh chụp màn hình.

Anh cũng không để ý lắm, liền chuyển tiếp tấm ảnh đó cho Kiều Nhân.

Kiều Nhân ở bên này đang ngồi ăn cơm

Ba món mặn một món canh, đối với người trong thôn này đã là khá phong phú rồi.

Kiều Nhân nói cảm ơn người dân trong thôn, để điện thoại xuống dưới gầm bàn xem tin nhắn của Kỳ Hàn Thanh.

Tin hiệu không tốt, mất một lúc mới tải được hình ảnh, cô dùng một tay gõ chữ: [Đẹp không?]

[Đẹp.]

[Em đẹp hay là cô ấy đẹp?]

Ý cô nói tới chính là cô giáo được Lục Kỳ khen là muốn đến nghe giảng bài kia.

[Em đẹp.]

[Em là đẹp nhất.]

Lời này vừa nhìn thấy đã biết là trả lời cho qua, nhưng Kiều Nhân vẫn muốn coi nói là lời thật lòng của Kỳ Hàn Thanh. Cô cong môi, ăn cơm mà cảm thấy giống như đang ăn mật ngọt.

Lục Kỳ ngược lại với cô.

Ăn cái gì cũng giống như đang ăn Hoàng Liên*, có nổi khổ tâm không nói ra được.

(Hoàng Liên: tên một vị thuốc bắc.)

Sau khi ăn xong cậu ta nhận được tin nhắn của Kỳ Hàn Thanh, do dự nửa ngày không thể không mở ra xem.

Bên trên viết vài chữ rất ngắn: [Kỹ thuật chụp ảnh không tồi.]

Lục Kỳ thờ phào nhẹ nhõm.

[Chụp nhiều một chút.]

Lục Kỳ nhanh tay, nhất thời kích động hỏi: [Làm gì ạ?]

Còn có thể làm gì?

Đương nhiên là nhớ cô.

Mỗi ngày đều muốn nhìn thấy cô một cách chân thực nhất.

Kỷ Hàn Thanh không trả lời trực tiếp: [Tiền thưởng.]

[Tuân lệnh!]

Mấy ngày sau đó, Kiều Nhân cùng với các đồng nghiệp chạy qua chạy lại giữa thôn làng với trường học.

Cũng may là thời tiết mát mẻ, không tới nỗi như ở Bắc Thành, hơi một chút là mồ hôi đầy mặt.

Mỗi ngày Kiều Nhân đều ở trên núi, chụp ảnh và trò chuyện với mọi người. Qua mấy ngày cô đã gầy đi không ít.

Đến ngày thứ tám, cô gặp được một cô bé thú vị ở trong trường.

Kiều Nhân chú ý tới cô bé mấy ngày rồi.

Mỗi lần tới trường học, cô bé ấy đều lên lút nhìn cô. Hôm nay cuối cùng không thể kìm được nữa, nhân lúc tan học đi tới kéo tay áo cô.

Da của cô bé có chút vàng, trên mặt còn có hai cái gò má đỏ ửng. Cô bé ngẩng đầu nhìn Kiều Nhân: "Chị, chị cũng từ thành phố tới sao?"

Kiều Nhân ngồi xổm xuống nói chuyện cùng cô bé: "Sao vậy?"

"Chú mà hàng năm tài trợ cho em cũng là người ở thành phố."

Ở trong làng này, gần như mỗi học sinh đều nhận được sự hỗ trợ.

Kiều Nhân nở nụ cười, "Vậy chú ấy hẳn là rất đẹp trai."

Cô bé vội vàng gật đầu, "Có điều chú khá bận, năm ngoái không đến đây gặp em."

Cô bé nói tiếng phổ thông cực kì khó nghe, Kiều Nhân nghe hơi vất vả, nhưng vẫn phối hợp gật đầu.

"Hôm nay là sinh nhật em, tuần trước em đã gọi điện cho chú, muốn chú cùng em tổ chức sinh nhật."

Cô bé cúi đầu ừ rừ: "Nhưng có một chú xa lạ nào đó nghe máy, nói là chú khá bận, không có cách nào đến được."

Kiều Nhân đưa tay vuốt tóc cô bé, nhìn thấy cô bé sắp khóc vội vàng nhẹ nhàng an ủi: "Không sao, chú không ở cùng em, chị ở cùng em nhé."

Cô nghĩ kĩ lại.

Trong vali hành lý có mang theo một vài món đồ nhỏ, đúng lúc có thể coi như quà tặng.

"Chị sẽ tặng quà sinh nhật cho em."

Mắt cô bé sáng long lanh, nước mắt rung rung nhìn thấy đáng thương: "Thật không ạ?"

Kiều Nhân kéo tay cô bé, "Vậy bây giờ em cùng chị về nhà lấy quà nhé?"

Lục Kỳ chờ bên ngoài, Kiều Nhân cũng không chần chừ lâu, kéo cô bé ra khỏi trường.

Đường núi gồ ghề, một nhóm ba người đi mất mười mấy phút mới đến chân núi.

Điện thoại của Kiều Nhân vang lên.

Lấy ra nhìn, là Kỷ Niệm gọi tới.

Kiều Nhân quay đầu nhìn Lục Kỳ, ra hiệu cho cậu ta dắt cô bé đi một đoạn, còn mình thì bước nhanh về phía trước mấy mét mới nghe điện thoại.

Không có việc gì lớn.

Chỉ hỏi cô xem mấy ngày nay thế nào, có trở về muộn không.

Sau khi cúp máy, Kiều Nhân và hai người còn lại đi tới cổng làng.

Phía trước có khách tới, đang đứng nói chuyện với trưởng thôn.

Người kia cả người mặc âu phục đắt tiền, ống quần và giày da bị bùn bắn lên, nhưng nhìn từ xa vẫn toát lên một khí chất cao quý.

Anh chỉ cần đứng ở đó, không cần cử động cũng không cần nói gì, đã có thể khiến người khác phải chú ý.

Khí chất ẩn trong xương cốt.

Tòa ra hào quang lấp lánh.

Kiều Nhân đi lên phía trước mấy bước, người kia đứng lúc xoay đầu sang nhìn cô một cái.

Đối diện nửa giây, Kiều Nhân mở miệng trước: "Kỷ..... tổng, sao anh lại ở đây?"

Anh cong môi cười, "Tìm người."

Tìm Kiều Nhân đập thình thịch, ánh mắt sáng lấp lánh chỉ vào mình: "Em à?"

"Không phải." Kỷ Hân Thanh khẽ cười.

Kiều Nhân không cười nổi, mặt xụ xuống, giọng điệu cũng thay đổi: "Nam hay nữ?"

"Nữ."

Kiều Nhân: "....."

Cô thấy anh đang muốn chia tay đây mà.

P.s: Bộ này không có ngoại truyện, có lẽ bà tác giả lười quá TvT Dù sao thì, còn 3 chương thôi nè ~ TIN ĐƯỢC KHÔNG??

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Kiều Nhân căn bản không nghĩ ra ở nơi này, ngoại trừ cô, Kỷ Hân Thanh còn có thể tìm người phụ nữ nào khác.

Mặt cô càng lúc càng xụ xuống, giẫm lên một viên sỏi ở dưới chân sau đó dùng sức đá ra xa, chạm vào một tảng đá to tạo ra âm thanh lạnh lạnh.

Kiều Nhân ngược mắt nhìn anh: "Nữ nào..."

Còn chưa hỏi hết, đùi đã bị một cánh tay ôm lấy, lực không lớn nhưng quá bất ngờ nên suýt nữa Kiều Nhân đã nhào ra phía trước, cố gắng mới đứng vững được.

Lúc này cô bé trốn ở phía sau cô, đầu kê sát trên lưng cô sau đó đưa mắt thăm dò phía trước.

Cô bé tên là Xuân Vũ.

Không phải là một cái tên đang "hot" nào đó mà là xuân phong hóa vũ* - Xuân Vũ.

(Xuân phong hóa vũ: Mưa thuận gió hòa.)

Cha mẹ Xuân Vũ không được học hành gì, dường như tất cả mọi kiến thức có được đã dùng để đặt ra cái tên này.

Kiều Nhân xoay người, đưa tay xoa đầu cô bé.

Kết quả vừa cúi đầu liền phát hiện ra, cô bé này đang nhìn bạn trai mình.

Chớp mắt rồi chớp mắt, tội nghiệp.

Trong đầu Kiều Nhân bỗng có thứ gì đó vụt qua.

Còn chưa rõ ràng, Xuân Vũ đang càng ôm chân cô chặt hơn, nhỏ giọng dò hỏi có chút mong chờ: "Chú Kỳ, là chú ạ?"

Câu nói này trùng hợp với ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu Kiều Nhân.

Kiều Nhân vừa quay đầu, thoáng thấy ánh mắt Kỳ Hàn Thanh trở nên dịu dàng hơn một chút.

"....."

Vừa nãy anh không nhìn cô như vậy.

Kỳ Hàn Thanh hơi ngồi xổm xuống, vẫy tay với Xuân Vũ.

Cô bé kia rõ ràng không thể tin nổi, lại xác nhận một lần nữa, "Đúng là chú sao?"

Rất cục anh cũng lên tiếng: "Thật."

Tiếng nói vừa dứt, anh ngược mắt nhìn về phía Kiều Nhân.

Cô gái này đang cong môi, trên gương mặt trắng trẻo không có một chút son phấn nào, tựa như đóa hoa sen thanh tao. Nhưng cả người lại tỏa ra vị chua của giấm ủ lâu năm.

Kỳ Hàn Thanh khẽ cười, lấy lại tinh thần, cô bé ở phía sau Kiều Nhân đã nói: "Cháu nghe chú xa lạ nói chú rất bận, còn tưởng là chú sẽ không tới."

Kiều Nhân phát hiện, cô bé nhỏ tuổi này đúng là có cách đối xử khác biệt.

Khi nói chuyện với cô thì dùng tiếng địa phương nhưng khi nói chuyện với Kỳ Hàn Thanh thì khác, rõ ràng là thể hiện ra trạng thái tốt nhất của mình.

Tốt lắm, cô giống như người thứ ba thế này.

Kiều Nhân tức giận không có chỗ phát, lui về phía sau nửa bước, kết quả không cẩn thận vấp phải một cục đá ở phía sau, bước chân cũng lệch đi.

Một giây trước khi cô ngã xuống, phía sau có người đỡ lấy cô.

"Chị Kiều, cẩn thận."

Kiều Nhân khẽ nói cảm ơn, hơi nhướn mày, sau đó ngược mắt lên nhìn. Cô thấy Kỳ Hàn Thanh đang nhìn chằm chằm vào chỗ Lục Kỳ đặt tay lên người cô, hơi nhíu mày.

Được rồi, hòa nhau.

Mắt Kiều Nhân cong lên như vầng trăng khuyết, một giây sau liền bình thường trở lại.

Ấu trĩ, cô tự xem thường bản thân.

Đôi môi của Kiều Nhân cũng hạ xuống, dịu dàng mở miệng: "Xuân Vũ, chị đưa em về lấy quà."

Dù sao Xuân Vũ cũng vẫn là trẻ con, vừa nghe thấy vậy liền lập tức thuận theo chiều gió, chạy về chỗ Kiều Nhân nắm tay cô.

Sau đó cô bé nhìn Kiều Nhân một chút, lại nhìn sang Kỳ Hàn Thanh, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại: "Chị, chị nhỏ hơn so với chú rất nhiều tuổi sao?"

Đối với nhận thức non nớt của cô bé, chênh lệch trong cách xưng hô của hai người không phải chỉ lớn một cách bình thường đâu.

Kiều Nhân nắm chặt tay cô bé, sau đó "Ừ" một tiếng, "Nhỏ hơn rất nhiều."

Hai mắt Lục Kỳ tỏa sáng.

Đây chính là minh chứng cho câu "Trâu già gặm cỏ non".

Cậu ta hào hứng nhấn tin vào trong nhóm chat: [Khiếp sợ! Thanh niên tuổi trẻ tài cao nào đó bị xác nhận là trâu già gặm cỏ non, hiện tại mặt đen tới mức có thể sánh ngang với mực rồi!]

Bệnh nghề nghiệp, Lục Kỳ kể chuyện bát quái cũng phải viết như tiêu đề tin tức.

Đương nhiên là cách nói phóng đại.

Nét mặt Kỳ Hàn Thanh chỉ có một chút biến hóa thôi.

Một khi tin tức được phát đi, sẽ gây ra xôn xao náo nhiệt.

Trong nhóm chat lập tức thảo luận về đề tài này.

Lục Kỳ rất hào hứng cùng bàn tán, lúc ngẩng đầu lên thì ba người phía trước đã đi xa được hơn năm mét.

Một nam một nữ, một người cao lớn một người nhỏ nhắn.

Ở giữa còn dắt tay một cô bé tết tóc hai bên.

Nhìn giống như một gia đình ba người, vui vẻ ấm áp.

Lục Kỳ bắt đầu tự ngẫm về bản thân.

Cậu ta tiếp tục yên lặng vừa đi theo sau ba người vừa ăn cẩu lương, không có một chút mục tiêu nào trong đầu.

Kiều Nhân ở bên này vẫn chưa hết tức giận.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại thật sự không biết mình tức giận ở chỗ nào. Cô nói năng cũng ít hẳn đi, từ lúc ăn cơm đến lúc đi ngủ đều không nói gì nhiều.

Ngay cả khi tổ chức sinh nhật cho Xuân Vũ cũng chỉ hát bài chúc mừng sinh nhật.

Cùng đồng thanh hát với cô giáo Tiểu Diệp.

Cô giáo Tiểu Diệp đưa quà cho Xuân Vũ, đến nhanh đi cũng nhanh.

Nhưng chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, cô lại phát hiện ra Kỳ Hàn Thanh nhìn cô giáo tới gần hai phút.

Giữa chừng anh còn cầm điện thoại đi ra ngoài, không biết lén lút làm chuyện gì.

Một đám lửa giận trong lòng Kiều Nhân tưởng đã tắt lại cháy lên hừng hực.

Đợi sau khi tổ chức sinh nhật và đưa Xuân Vũ về nhà xong, Kiều Nhân liền bắt đầu tính sổ với anh từng chuyện một.

Chỗ ngủ trong nhà người dân là giường đắp bằng đất. Kiều Nhân lớn như vậy rồi nhưng chưa từng gặp nơi nào như thế này, tuy trong phòng có chút ẩm thấp nhưng mấy ngày nay cô đều rất vui vẻ.

Hôm nay là ngày đầu tiên ở thôn Khúc Dương mà cô thấy không vui.

Kiều Nhân nằm lì trên giường, duỗi thẳng chân ra sau đó giờ lên, khẽ đựng đưa: "Hôm nay anh tới là vì muốn tham gia sinh nhật Xuân Vũ sao?"

Kỳ Hàn Thanh đang cời quần áo.

Một lát sau, anh quay đầu nhìn cô: "Tới thăm em."

Kiều Nhân khẽ hừ, buổi chiều anh đâu có nói như vậy.

Kỳ Hàn Thanh thoáng nhìn vẻ mặt của cô.

Không tin, nhưng lại âm thầm vui vẻ.

Về mặt bối rối của cô cũng rất đáng yêu.

Nụ cười trên môi Kỳ Hàn Thanh cũng rộng hơn.

Anh nói thật.

Trước đó, Lục Kỳ gửi ảnh cho anh, anh muốn mỗi ngày đều có thể được nhìn thấy cô một cách chân thực. Gửi ảnh rồi thì sao đây?

Muốn gặp mặt vô cùng, đưa tay ra là có thể ôm Kiều Nhân vào lòng.

Trong thôn không có nhà tắm và vòi hoa sen, Kỳ Hàn Thanh làm ướt khăn mặt sau đó lau người qua. Anh đứng quay lưng về phía Kiều Nhân, nghe thấy giọng cô nhẹ nhàng vang lên phía sau: "Vừa nãy anh cứ nhìn cô giáo Diệp."

"Ừ."

Anh lại không thèm phủ nhận.

Kiều Nhân tức đến mức huyết nữa đã nhảy ra khỏi giường,

Cô cảm thấy kể từ lúc bắt đầu hẹn hò với Kỷ Hàn Thanh, cô càng lúc càng không thể khống chế được tình cảm của bản thân. Sau khi nhẫn nhịn hít thở mấy lần, vừa định nói gì đó, người phía trước đã ném khăn mặt đi rồi xoay người lại, sau đó bước về phía bên này.

"Bạn gái cũ của người quen."

".....À."

Dừng một chút, Kiêu Nhân lại hỏi: "Ai vậy?"

"Em không quen."

Kiều Nhân cũng không dính chặt lấy chủ đề này, hỏi sang chuyện khác: "Cô ấy đẹp hay là em đẹp?"

"Không phải em đã hỏi rồi sao?"

Kiều Nhân: "....."

Thì không thể hỏi lại một lần chắc.

Kỷ Hàn Thanh chỉ cách cô khoảng nửa mét, sau đó anh cúi đầu nhìn cô, toàn bộ mùi hương mát lạnh quen thuộc trên người anh bao trùm trước mặt cô.

Trái tim Kiêu Nhân rung động.

Anh ghé sát môi vào bên tai cô, thấp giọng thì thầm: "Em đẹp."

Trái tim Kiêu Nhân càng loạn nhịp hơn.

Vừa mới bối rối, màn hình điện thoại đã được đưa tới trước mặt, Kỷ Hàn Thanh lặp lại câu hỏi này một lần: "Cậu ta đẹp hay anh đẹp?"

Màn hình bật sáng, trên đó có bức ảnh một chàng trai.

Người này quả thật nham hiểm.

Lại dùng ảnh đại diện của Kiêu Nhân đem ra so với anh.

Kiều Nhân nhìn chằm chằm vài giây, "Nói thật hay nói dối?"

"Nói dối."

"Anh đẹp."

"Nói thật thì sao?"

Kiều Nhân khẽ nuốt nước bọt, tổng kết bằng bốn chữ: "Khuôn mặt siêu đẹp trai."

Cô chỉ vào người trong tấm ảnh đại diện.

Lời editor: Bà tác giả quá đáng thật sự luôn =))) Chú Kỷ chỉ hơn chị Kiêu có 5 tuổi, bình thường xưng hô thì là do vai vế quan hệ giữa hai gia đình. Chứ thật sự chú Kỷ có già tới nỗi gặp ai cũng bị troll kiểu gọi là "chú" trong khi gọi bạn gái chú là "chị" không? =))

P.s: Hai chương nữa thôi ~

Về các bộ khác của tác giả Thôi Cầm:

Hỏi han: Không biết cô giáo Tiểu Diệp ở đây có phải là Diệp Già Lam, cặp đôi với Đường Ngộ trong bộ "Chín Chương Thành Thờ" không nhỉ? Nhưng mình ngó qua văn án thì thấy Diệp Già Lam là bác sĩ mà. Mình chưa đọc bộ đó nhưng tò mò chút, với cả phải biết qua mấy cái hệ liệt của tác giả để còn sửa lại cách xưng hô cho đúng. Đường Ngộ là cháu của Đường Mộ Bạch đúng không?

Giới thiệu một chút về các truyện khác của tác giả Thôi Cầm:

*Liệt kê theo thứ tự sáng tác. Không share link đọc, vui lòng đừng hỏi mình. Các bạn chỉ cần search google là sẽ ra truyện ngay thôi.

1. Nhất Trình Sơn Thủy - Một Đường Núi Sông (26/07/2017)

Couple: Quý Diễn x Trình Thủy

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại, sủng, 1x1, HE

Số chương: 10 chương (Đã hoàn edit)

2. Tiểu Mỹ Nữ (17/07/2017)

Couple: Giang Dạ x Phó Tỉnh Thân

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, nhẹ nhàng, HE

Số chương: 61 chương chính văn + 6 phiên ngoại (Đã hoàn edit)

3. Tâm Tiêm Sủng - Cung Chiều Tận Tim/Ngọt Khắc Vào Tim (12/09/2017)

Couple: Khương Dịch x Trì Yên

Thể loại: Hiện đại, showbiz, ngọt sủng, 1x1, HE

Số chương: 87 chương (Đã hoàn edit)

(Bộ này mình có tham gia edit 10 chương ở bản tên là Cung Chiều Tận Tim, văn phong của các editor ở bản này rất tốt, beta rất kĩ càng)

4. Tim Đập Thịch Thịch Thịch - Trái Tim Loạn Nhịp/Con Tim Rung Động (27/03/2018)

Bộ này khỏi giới thiệu nhĩ=)))

(Bản tên là Con Tim Rung Động đã drop giữa chừng.)

5. Chín Chương Thành Thơ (26/06/2018)

Couple: Đường Ngộ x Diệp Giả Lam

Thể loại: Hiện đại, gương vỡ lại lành, thanh xuân vườn trường tới lúc trưởng thành, HE

Số chương: 87 chương (Edit tới chương 61)

6. Ngược Vãn Nữ Chủ Nông Chiều Hàng Ngày (19/09/2018)

Thể loại: Xuyên hệ thống, ngọt sủng, HE

Số chương: 108 chương chính văn + 10 phiên ngoại (Bộ này đã được edit chưa nhĩ?)

7. Xin Mời Cùng Ta Luyến Ái - Xin Mời Yêu Đương Cùng Em (tạm dịch) (Hố chưa lấp)

Couple: Nhan Hoan x Lục Cảnh Hành

Thể loại: Hiện đại, thầy trò, thâm yêu thành sự thật, nhất kiến chung tình

Thêm: Nam chính là luật sư kiêm giáo sư Đại học, nữ chính là người mới trong ngành luật kiêm học trò cũ của nam chính.

(Mình sẽ xem xét lết bộ này sau khi tác giả lấp hố xong, còn phụ thuộc nhiều vào nội dung của truyện có hợp gu mình không.)

8. Nghi Gia Nghi Thất - Nên Vợ Thành Chồng (Hố chưa lấp, có nhà đặt gạch)

Couple: Đường Mộ Bạch x Lục Dĩ Ngưng

Thể loại: Hiện đại, nữ truy nam, ngọt sủng

Thêm: Bác sĩ ngoại khoa x Nhiếp ảnh gia

{NOTE} Một số bộ có liên quan tới nhau, hệ lệt.

1. Tiểu Mỹ Nữ: Đường Mộ Bạch là bạn của Giang Dạ, đảm nhiệm vị trí cameo

2. Trái Tim Loạn Nhịp: Đường Mộ Bạch, Đường Ngô, Diệp Già Lam cameo

3. Chín Chương Thành Thor: Đường Mộ Bạch là chú của Đường Ngô, tiếp tục cameo =))

4. Xin Mời Cùng Ta Luyến Ái + Nghi Gia Nghi Thất: Lục Cảnh Hành là bạn của Đường Mộ Bạch, Lục Dĩ Ngưng là em gái của Lục Cảnh Hành.

*Trong các truyện của Thời Cầm mình mới đọc 4 bộ đầu tiên nhưng cũng không nhớ rõ lắm trừ bộ đang chính tay edit này =)) Nên quá trình tổng hợp sẽ có nhiều thiếu sót, bạn nào biết thì comment bên dưới để mình bổ sung và chỉnh sửa thêm <3

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97-2

Giải thích: *Mấy chương cuối raw lỗi rất nhiều, cứ bị thiếu mất chỗ nọ chỗ kia. Hôm qua mình edit chương 97 xong quên không check raw chương 98 nên không phát hiện ra là chương 97 vẫn còn thiếu mất một nửa. Hôm nay định edit chương 98 mới nhận ra có gì đó sai sai. Vì raw bị thiếu nên phần sau của chương 97 mình edit bằng convert, không đảm bảo được độ chính xác về câu từ. Mong các bạn thông cảm. Đây là ngày mai mới có chương 98 rồi, chương 98 siêu dài ~*

Kiều Nhân cảm thấy mình không hề khoa trương một chút nào.

Cô chưa từng gặp người nào có thể chụp ảnh chứng minh thư mà lại đẹp như vậy.

Nhưng lời nói thật này đương nhiên khiến Kỳ Hàn Thanh không hài lòng. Anh càng cúi thấp đầu hơn, ghé sát vào vành tai Kiều Nhân sau đó nhẹ nhàng cắn một cái: "Trả lời câu hỏi của anh."

Những lời này của anh ẩn chứa ý uy hiếp và cảnh báo.

Tai Kiều Nhân từ từ nóng lên.

Cô biết lúc này không thể tự đẩy mình ra trước hòng sủng, nhưng tầm mắt lại không kìm được liếc nhìn lên màn hình điện thoại của Kỳ Hàn Thanh một cái. Vừa liếc mắt qua, còn chưa kịp nhìn gương mặt kia cho rõ ràng thì màn hình đã bị người nọ tắt đi.

Kiều Nhân chưa nhìn được.

Cô mím môi, "Đương nhiên vẫn là anh đẹp."

Cô nào dám nói là người khác đẹp!

Hầm răng trên vành tai cô dường như dùng sức cắn mạnh hơn, Kiều Nhân chỉ cảm thấy chỗ bị cắn kia càng lúc càng nóng, sau khi nóng lên lại cảm thấy ngứa.

Trong đầu Kiều Nhân dường như có từng chùm pháo hoa đang nổ tung khắp nơi.

Cô rụt vào trong chăn, "Đó là ai vậy?"

"Muốn biết à?" Kỳ Hàn Thanh liếc mắt nhìn cô một cái, cười nhạt: "Không nói cho em biết."

Kiều Nhân: "....."

Thật ra Kỳ Hàn Thanh không nói thì trong lòng Kiều Nhân cũng âm thầm đoán được.

Tám phần là bạn trai cũ của cô giáo Diệp.

Cũng chính là "Bác sĩ Đường tương lai" mà lần trước Phó Yến nhắc đến.

Tên là gì thì Kiều Nhân không biết rõ.

Cô không truy hỏi Kỳ Hàn Thanh nữa, trở mình, giờ tay sờ sờ vành tai đang không ngừng bốc hỏa của mình, cố gắng co người vào trong chăn: "Không nói cho em thì thôi."

Chuyến đi công tác tới thôn Khúc Dương, mấy ngày vừa rồi đã gần như hoàn thành xong công việc.

Nói không chừng ngày mai còn có một chút thời gian để ngắm cảnh đẹp.

Kiều Nhân nhắm mắt lại, thầm lên kế hoạch ngày mai trong đầu.

Luồng nhiệt bên tai biến mất, sau đó ánh đèn trong phòng tối đi.

Kiều Nhân khẽ nín thở, chấn sau lưng bị lật lên, nhanh chóng có người nằm xuống.

Kiều Nhân nhắm mắt nằm hơn nửa ngày, sau đó lại mở ra.

Lập đi lập lại, không ngủ được.

Kiều Nhân chớp chớp mắt, đưa ngón tay lên miệng, lén lút cắn móng tay. (=.=)

Đúng lúc này người phía sau vươn tay ra ôm chặt lấy eo cô. Kiều Nhân hoảng sợ, hàm răng dùng sức không nặng không nhẹ cắn lên ngón trỏ một cái. Trong miệng phát ra âm thanh mơ hồ "A" một tiếng.

Cánh tay anh đặt trên eo cô cứng lại.

"Tiếng A này của em, anh có thể nghĩ là dục cầu bất mãn* không?"

(*Dục cầu bất mãn: Không được thỏa mãn mong muốn.)

Kiều Nhân lập tức rút ngón tay ra, ngậm miệng không nói gì.

Lòng ngực ấm áp và vững chãi của anh dán sát vào lưng cô, cảm nhẹ nhàng đè lên vai cô, "Tức giận à?"

Kiều Nhân bám theo lời anh, không nặng không nhẹ "Ừm" một tiếng.

"Anh cũng tức giận."

Kiều Nhân: "....."

Đại khái là vì cô khen bác sĩ Đường có khuôn mặt siêu đẹp trai.

Gáy Kiều Nhân ấm áp, cô theo bản năng lại muốn cắn móng tay, vừa đưa tay lên nửa chừng thì kìm lại thu về.

Cũng không biết rốt cục gọi là giành được thắng lợi hay là hòa nhau một ván, Kiều Nhân tưởng tượng ra cảnh anh ghen mà cảm thấy tâm trạng rất tốt, khoe môi cong lên, quyết định cố gắng khen ngợi anh hai câu: "Bác sĩ đường là khuôn mặt siêu đẹp trai, anh là đẹp trai tới mức quý thần đều phải ghen tị."

Nói cái gì vậy.

Không ngờ cô có thể nói ra miệng mấy lời này.

Kỷ Hàn Thanh khẽ cười, đuôi mắt cong lên, đôi mắt trong đêm tối sáng rực.

Anh rất thỏa mãn.

Không bận tâm việc cô nhắc tới ma quỷ.

Kỷ Hàn Thanh nhắm mắt lại, ôm người phía trước vào trong lòng. Vài giây sau, anh mới nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Kiều Nhân vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ. Nửa phút trôi qua, hơi thở của người sau lưng đều đều, bàn tay đang đặt trên eo cô buông lỏng ra.

Kỷ Hàn Thanh ngủ rồi.

Không hề có bất kì hành động động chạm nào tới cô... Không hề có hành động thân mật trước.

Quả thật là hiếm có.

Kiều Nhân ngoan ngoãn nằm im.

Sau khi nghe tiếng thở của anh vài phút, nhịp tim cũng dần dần bình ổn lại, cô mới co người vùi vào trong lòng anh, điều chỉnh tư thế thoải mái rồi ngủ say.

Kiều Nhân bị đánh thức.

Cũng không biết là mấy giờ, vừa mở mắt đã thấy bên ngoài vẫn tối đen.

Không biết có phải do thời tiết xấu nên vẫn chưa thấy được bình minh hay không. Kiều Nhân dụi mắt, lúc đang định trở mình ngủ thêm một lúc nữa thì nghe thấy có người gõ cửa.

Tiếp theo chính là tiếng gọi tên bọn họ.

Ngoài cửa sở văng lên tiếng âm âm, giống như tiếng sấm nhưng nặng nề hơn tiếng sấm nhiều.

Kiều Nhân gần như tỉnh táo trong nháy mắt.

Chỉ là thần trí tỉnh táo, mắt cô vẫn díp lại không mở ra nổi, cố gắng dụi mắt mấy cái. Vừa ngồi dậy liền có một bộ quần áo rơi xuống vai: "Mặc quần áo vào."

Giọng Kỳ Hàn Thanh vang lên trong bóng đêm, cách cô không xa.

Có thể nói Kiều Nhân tin tưởng anh vô điều kiện. Cũng không hỏi vì sao, cầm quần áo lên, sau vài giây thích ứng với bóng tối mới bắt đầu mặc lên người.

Vừa mới mặc xong, cửa đã bị người bên ngoài dùng xẻng phá tung ra.

Tiếng của dân làng hòa với tiếng gió cùng truyền tới, tốc độ cực nhanh, Kiều Nhân mơ màng nhưng vẫn nghe được vài từ mấu chốt.

Sạt lở đất.

Suýt chút nữa cô đã quên mất, thôn Khúc Dương là nơi thường xuyên xảy ra sạt lở đất.

Không có cửa che chắn, gió ở bên ngoài thốc thẳng vào phòng. Kiều Nhân vừa rụt người lại, bả vai đã ảm áp, "Ngây ngốc gì thế?"

Kỳ Hàn Thanh đã xuống giường, cầm giày lưu loát đi vào chân cho cô, "Muốn cùng anh chết vì tình à?"

Kiều Nhân lập tức hồi phục tinh thần.

Cô chưa từng trải qua thiên tai nào giống như sạt lở đất, tuổi chưa lớn, lúc này không khỏi cảm thấy sợ hãi, ngay cả tâm tư phản bác lại Kỳ Hàn Thanh cũng không có, ôm chăn nhảy xuống giường.

Người trong thôn đã bắt đầu kéo nhau chạy lên chỗ cao.

Kiều Nhân thấy Lục Kỳ bị kẹp giữa đám đông người dân, khuôn mặt đờ đẫn, giống như mộng du.

Không biết vì sao cô lại cảm thấy buồn cười.

Bên ngoài gió lạnh hơn, may là Kiều Nhân đã quần chăn chạy ra. Cô gần như được người phía sau ôm vào trong lòng chạy lên chỗ cao. Bởi vì xảy ra tình huống bất ngờ nên lúc này cô cực kì ngoan ngoãn.

Tìm rớt xuống tới bụng.

Cả vùng này đều là nơi đất đá bị cuốn trôi.

Thôn Khúc Dương vẫn còn khá tốt, người dân có ý thức phòng tránh, sạt lở đất cũng không gây ra quá nhiều ảnh hưởng nghiêm trọng tới bọn họ.

Không hề hoảng sợ.

Sau khi tới được nơi an toàn, vẫn có những tiếng hò hét từ xa truyền tới,

Kiều Nhân vui trong lồng ngực Kỳ Hàn Thanh, kéo chân choàng lên vai anh, cúi đầu nghịch ngón tay anh, "Là tiếng sấm à?"

Anh khẽ đáp: "Không phải."

Dừng một chút, anh hỏi: "Không phải em là học sinh chuyên văn sao?"

"Đúng vậy."

"Không được học về sạt lở đất à?"

Kiều Nhân: "....."

Chuyện từ tám trăm năm trước, ai còn nhớ được nữa.

Cô dùng sức bóp ngón tay anh chặt hơn, dứt khoát giữ im lặng.

Trên đỉnh đầu có tiếng cười khe khẽ, Kiều Nhân đưa tay che miệng anh: "Cấm cười."

Quả nhiên Kỷ Hàn Thanh không cười nữa.

Miệng anh bị bàn tay trắng nõn của Kiều Nhân che kín, chỉ lộ ra đôi mắt, dịu dàng sâu thẳm.

Cô vội vàng thu hồi tầm mắt, mở điện thoại ra xem.

Vẫn có tín hiệu, tuy rằng không mạnh lắm.

Vừa lướt xem tin tức được một nửa thì nhận được tin nhắn của Kỷ Niệm.

Kỷ Niệm hỏi cô: [Phòng vấn bạn Kiều Nhân vừa trải qua sóng to gió lớn của chúng ta, trong giờ phút xảy ra sạt lở đất, trong lòng bạn nghĩ đến điều gì?]

Nghĩ gì.

Lúc ấy Kiều Nhân nghĩ, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì giống như lời của Kỷ Hàn Thanh, cùng nhau chết vì tình cũng rất tốt.

Vĩnh viễn là một sự may mắn trong cuộc đời.

Nhưng đương nhiên cô không thể nói với Kỷ Niệm như vậy.

Sau khi suy nghĩ vài giây, Kiều Nhân đổi sang một câu nói khác: [Nghĩ là, có bạn trai thật tốt.]

SPOIL Chương 98:

Kiều Nhân: "Em đã nói gì?"

Kỷ Hàn Thanh: "Em nói..."

"Rất thích anh."

"Muốn gả cho anh."

P.s: Chương 98 chắc phải tới muộn ngày mai mới có, vì mình không muốn ngắt đôi chương nhưng chương 98 thì phải dài tầm 4000 chữ lận. Huhu, thế là vẫn muộn mất 1 ngày so với dự kiến hoàn truyện trong kì nghỉ Tết T^T

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Loạn Nhịp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.